

Vai Diễn Định Mệnh

Contents

Vai Diễn Định Mệnh	2
1. Lời Tựa	3
2. Giới Thiệu	3
3. Chương 1: Chết...	4
4. Chương 2: Ác Mộng.	6
5. Chương 3: Hãy Để Con Trở Lại!	7
6. Chương 4: Thay Đổi.	10
7. Chương 5: Sinh Viên Cũ Hay Mới?	12
8. Chương 6: Gặp Lại “cố Nhân”.	14
9. Chương 7: Đừng Tổn Thương Em Gái Tôi! - Part 1.	17
10. Chương 8: Đừng Tổn Thương Em Gái Tôi - Part 2.	20
11. Chương 9: Người Dưng Đáng Ghét.	22
12. Chương 10: B.g - Anh Em Kết Nghĩa	25
13. Chương 11: Cục Nợ Xuất Hiện.	29
14. Chương 12: Người Quan Trọng Với Gia Nguyên Cũng Là Người Quan Trọng Với Tôi!	33
15. Chương 13: Bóng Rổ Ơ? Chuyện Nhỏ!	35
16. Chương 14: Dị Ứng.	37
17. Chương 15: Cô Gái Của Ngày Hôm Qua	40
18. Chương 16: Chạm Vào Tiểu Mạn Ơ? Đừng Mong Tôi Tha Thứ!	42
19. Chương 17: Về Xinh Đẹp Thối Rửa	45
20. Chương 18: Lễ Hội Mùa Đông - Part 1	49
21. Chương 19: Lễ Hội Mùa Đông - Part 2	55
22. Chương 20: Tình Yêu Tuổi Thơ - Part 1	60
23. Chương 21: Tình Yêu Tuổi Thơ - Part 2	65
24. Chương 22: Tai Họa “may Mắn” - Part 1	67
25. Chương 23: Tai Họa “may Mắn” - Part 2	71
26. Chương 24: Đừng Nhắc Lại Nỗi Đau!	74
27. Chương 25: Tai Nạn Lồng Trong Tai Nạn.	78
28. Chương 26: Tai Nạn Lồng Trong Tai Nạn - Part 2.	83
29. Chương 27: Khắc Tinh!	87
30. Chương 28: Người Chơi Vĩ Cầm - Part 1	90
31. Chương 29: Người Chơi Vĩ Cầm - Part 2.	94
32. Chương 30: Người Chơi Vĩ Cầm - Part 3.	100
33. Chương 31: Trouble Party	107
34. Chương 32: Anh Biết Tôi Là Ai?	113
35. Chương 33: Cú Đâm.	119
36. Chương 34: Cuộc Săn.	124
37. Chương 35: Cắm Trại	130
38. Chương 36: Đáp Số Bí Ẩn	138
39. Chương 37: Sập Bẫy!	142
40. Chương 37.2: Tin Hay Thương Hại?	148

41. Chương 38: Vị Hôn.	152
42. Chương 39: The First Secret Letter - Part 1.	158
43. Chương 40: The First Secret Letter - Part 2.	163
44. Chương 41: Mật Thư Thứ Hai.	167
45. Chương 42: Bị “bắt Cóc”.	174
46. Chương 43: Bạn Gái Thiếu Gia.	178
47. Chương 44: Hủy Hôn!	183
48. Chương 45: Đều Là Vì Anh!	188
49. Chương 46: Hãy Ghét Tôi Đi!	193
50. Chương 47: Đa Nhân Cách.	196
51. Chương 48: “vượt Rào” - Part 1	200
52. Chương 49: Vượt Rào - Part 2	204
53. Chương 50: Hỏa Đền - Sông Bài Fire Phoenix	210
54. Chương 51: Truy Sát	213
55. Chương 52: Kí Ức Về Người Anh Em.	217
56. Chương 53: Chớm Nở	221
57. Chương 54: Thầy Giáo Trẻ Và Học Trò Ngố.	224
58. Chương 55: The Fourth Secret Letter.	230
59. Chương 56: Làm Bạn Gái Anh Được Không?	235
60. Chương 57: Lễ Hội Mùa Thu - Part 1	239
61. Chương 58: Lễ Hội Mùa Thu - Part 2	247
62. Chương 59: Sinh Nhật Ngọt Ngào	253
63. Chương 60: The Fifth Secret Letter.	262
64. Chương 61: Vén Bức Màn Quá Khứ - Part 1	269
65. Chương 62: Vén Bức Màn Quá Khứ - Part 2	275
66. Chương 63: Cắt Đứt - Part 1	280
67. Chương 64: Cắt Đứt - Part 2	285
68. Chương 65: Cắt Đứt - Part 3.	288
69. Chương 66: Không Bao Giờ Tha Thứ!	293
70. Chương 67: Trả Thù!	302
71. Chương 68: Lời Trăng Trối.	312
72. Chương 69: Định Mệnh.	320
73. Chương 70: Vỹ Thanh	330
74. Ngoại Truyện 1: Kí Ức Màu Vàng Ứa.	338
75. Ngoại Truyện: Thật Ra...	354
76. Ngoại Truyện: Nhật Ký Rachel Lynes	358

Vai Diễn Định Mệnh

Giới thiệu

Có những bức màn khi ta kéo rộng ra mới thực sự biết được trắng đen phải trái và có những sự việc

1. Lời Tựa

Lời Tựa

Bạn có để ý không? Trên thế giới này, người bạn chân thành nhất của mình chính là cái gương đầy. Khi bạn cười, nó cười, khi bạn khóc, nó khóc, khi bạn đau khổ, nó đau khổ, khi bạn hạnh phúc, nó cũng hạnh phúc...

Tôi đang diễn vai một cái gương. Tôi có gương mặt của người ấy, có tầm vóc của người ấy, dáng đứng, cách đi của người ấy. Nhưng khi người ấy cười, người ấy khóc, người ấy đau khổ, người ấy hạnh phúc thì tôi không thể sao chép theo được. Bởi tâm hồn người ấy trong sạch, thanh khiết, lấp lánh như pha lê còn trái tim tôi lại chẳng chặt sọ, tâm hồn tôi đau đớn...

Tổn thương đôi khi quá sức chịu đựng sẽ biến người ta thành gỗ đá, cảm giác, cảm xúc cũng tan biến theo.

Tình cảm tôi chai sạn. Trước mọi sự biến thiên của cuộc đời tâm tôi đóng băng. Trái tim chỉ có lớp vỏ, tất cả là một sự trống rỗng và giả hình. Tôi chán ghét chính mình. Bản thân là một cái gương phản chiếu người ấy, nhưng nếu nụ cười kia rạng rỡ, sinh động bao nhiêu thì gương mặt này lại đơ cứng và lạnh nhạt bấy nhiêu. Gỗ đá giả tạo, tâm thường...

Một diễn viên thật tệ hại!

2. Giới Thiệu

1. Cao Khiết Sam là cô gái trầm tĩnh, lạnh lùng, tính cách này bẩm sinh đã có. Sau cái chết của cha mẹ, cô và người anh trai song sinh trở thành trẻ mồ côi, tính cách mỗi lúc lại càng khó gần, chỉ có mỗi Cao Gia Nguyên (anh trai) là thấu hiểu và yêu thương cô. Đối với Sam, Gia Nguyên chính là lí do duy nhất cô tồn tại trên đời này.

Năm 10 tuổi, có người nhận nuôi và đưa Sam sang Anh. Cô xa rời anh trai để thử sống độc lập, tồn tại độc lập rèn luyện mình sự mạnh mẽ và gai góc. Năm 19 tuổi, cô trở về lại quê hương thăm anh, và một tai họa ập đến đã làm cuộc đời cô chuyển sang một trang khác - cái chết bí ẩn của Cao Gia Nguyên. Khiết Sam sau sự đau đớn tột cùng đã quyết định tìm cho ra kẻ sát hại anh trai mình để trả thù.

Cô giả thành Gia Nguyên, một lần nữa quay lại Trung Quốc, sống dưới thân phận anh trai để làm bằng chứng sống ột vụ sát hại đầy uẩn khúc.

Sự thay đổi quá nhiều về tính cách khiến mọi người chú ý. Quả thực để sống dưới thân phận người khác không phải chuyện dễ dàng.

Bằng cuộc đời của Gia Nguyên, Khiết Sam đã nhận ra những đổi khác của cuộc sống, dần dần có những hạt mầm mới được ươm lên trong cô, làm biến đổi tâm hồn một cách kì diệu...

2. Đỗ Hồng Quân: hội trưởng sinh viên, một con người bí ẩn, cả người luôn toát lên cái gì đó cao ngạo của giới quý tộc, băng lãnh của giới vua chúa, cũng là một người lạnh lùng, sống bàng quan trước mọi người.

3. Dương Minh Kha: Hội phó sinh viên, con trai của tập đoàn lớn, tính cách quyết đoán, cương nghị, nhưng luôn bộc trực khi có chuyện gì xảy ra với em gái mình, là người anh yêu thương em gái hết mực.

4. Dương Tiểu Mạn: em gái Dương Minh Kha, là cô gái trong sáng, đáng yêu, mến Cao Gia Nguyên vô cùng.

5. Jully Arena (Hoàng Lưu Ly): bạn thân của Cao Khiết Sam, chuyên là quân sư quạt mo, con người này cái gì cũng biết nhưng không phải là kẻ nhiều chuyện, ngược lại luôn đưa ra những lời khuyên chân thành và sâu sắc.

6. Trần Hải Đăng: bạn thân của Cao Gia Nguyên, đội trưởng đội bóng rổ.

7. Rachel Lynes

*****

Xin chào các bạn,

Fic này mình đã từng đăng trên Zing Forum một lần (đến chương 83) nhưng vì Zing bảo trì nên không thể tiếp tục. Bây giờ mình đăng lại từ đầu, có sự thay đổi về số chương (vì mình gộp lại), tổng cộng 70 chương.

Đây là fic đầu tay nên đông đầy tâm huyết và tình cảm của mình. Không phải được “thai nghén” thật lâu, không phải được “hình thành” thật kĩ, mà “Vai Diễn Định Mệnh” ra đời trong một phút ngẫu hứng thôi. Ban đầu mình chẳng có tí khái niệm nào về việc viết truyện, chỉ là ngẫu hứng và tự dựng cái ngẫu hứng đó nó theo mình đến giờ, đến khi “sực tỉnh” lại, mình nhận ra mình đã chìm quá sâu vào trong thế giới mà mình tạo ra, đã chia sẻ buồn vui và những thách thức với các nhân vật của mình.

Không xuất sắc, vì khi viết nó mình chỉ là một đứa tầm thường ưa xon xen viết lách. Không chuyên nghiệp, vì đây là fic đầu tay. Không sâu sắc, vì mình đây 17 tuổi, chưa hiểu đời hiểu người, còn nhiều sự phi lí và ảo tưởng.

Nhưng “Vai Diễn Định Mệnh” là truyện của riêng mình, là sự yêu thương của mình đọng lại trên từng câu chữ, viết bằng tất cả tâm tình và khả năng.

Chỉ vậy thôi, hi vọng bạn đọc sẽ đón nhận nó bằng một sự hứng thú và trân trọng.

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Mỹ Ly.

P.s: Nói trước truyện này lấy bối cảnh Trung Quốc không phải vì mình không yêu nước, mà chỉ có nước to to bự bự, phức tạp, rắc rối như Trung Quốc mới phù hợp với những phi vụ cũng to to, bự bự, phức tạp, rắc rối trong truyện. Khẳng định rằng: “Mình là người Việt Nam và mình yêu nước Việt Nam nhất”.

3. Chương 1: Chết...

Tiếng điện thoại vang từng hồi, Sam nhấc máy, tay vẫn còn miết nhẹ trên trang sách đang đọc dở. Từ phía đầu dây bên kia, nhiều âm thanh hỗn tạp, ồn ào vang lên, có những tiếng còi xe inh ỏi, tiếng la hét chói tai. Sam chỉ nghe vồn vện được một câu đứt quãng, hết sức gấp gáp của người đó:

- Đừng đi tìm anh... nếu không thấy anh về... cũng đừng đi tìm anh... xin lỗi Sam...

Và câu nói kết thúc bằng một chuỗi tút tút dài. Chuyện gì thế này? Sam đứng bật dậy, xô ngã cả ghế thư viện, mọi người nhìn cô chăm chăm, mặt cô trắng bệch, hai mắt trợn tròn. Gia Nguyên đang gặp chuyện gì vậy? Tại sao lại có tiếng súng nổ trong cuộc gọi vừa rồi?

Cô lao ra ngoài nhanh như chớp... Ngoài trời đang mưa... Mắt dán vào chấm đỏ đang di chuyển trên màn hình GPS . Cao Gia Nguyên, rốt cuộc cái quái gì đang diễn ra vậy? Làm ơn nói rằng anh không sao đi!

Ngược dòng xe cộ tấp nập, Sam lao nhanh hết mức có thể, mặc cho tóc tai ướt sũng, những giọt mưa lạnh đả tấp vào mặt đau điếng, từng bước chân hoảng sợ, cảm giác bất an choán đầy tâm trí. Chấm đỏ trong màn hình đã dừng lại một hồi lâu. Bật chế độ phóng to, đây là... một bãi xe con ténen lớn.

Cô bắt vội một chiếc taxi, đưa địa chỉ cho tài xế, miệng không ngừng hỏi thúc. Tài xế nhìn cô gái ướt nhẹp như chuột lột, mắt đỏ ngầu và bờ môi trắng bệch thì không khỏi ái ngại. Ông để ý thấy bàn tay cô đang

siết chặt đến nỗi móng tay cắm vào da làm máu bật ra, cả người đang run rẩy cách đáng thương. Hiểu ý, người tài xế cho xe lăn bánh.

Một bãi hoang đầy ắp những chiếc xe chở hàng, ngổn ngang sắt thép, vật liệu cơ khí...Lạnh lẽo và đáng sợ. Sam bước đi thận trọng, không khí yên lặng quá, sự bất an trong cô càng đông cứng lại, luồng khí lạnh xâm lấn dần trong từng thớ thịt, một cảm giác rờn rợn và gấp gáp, hơi thở cô khó nhọc hơn. Bất chợt, đập vào mắt Sam những đốm máu rơi vãi trên đất. Máu...?

Sam run run lần theo dấu máu dưới chân mình. Máu dẫn đường cô đến một khoang công-ten-ơ trống, cô bước lên từng bậc thang một... có cái gì đó đang hiện ra trước mắt...

Một thân ảnh quen thuộc, người ấy đang nằm ở đây, đầu gối trên một vũng máu lớn, chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm màu máu khô đặc, cái mùi tanh tươi ấy xộc vào mũi Sam, nhưng dường như cô chẳng cảm thấy gì cả...Gia Nguyên. Đó là Cao Gia Nguyên mà.

Tim như ngừng đập, trước mắt cô là những vòng xoáy đỏ, rất nhiều vòng xoáy, cô bị cuốn vào đó... quay cuồng... quay cuồng...từng bước điên dại, đầu óc cô trống rỗng. Anh sao vậy? Sao lại nằm đây? Bàn tay cô vuốt nhẹ mặt anh, dừng lại ở nhân trung. Không một hơi thở. Lạnh ngắt. Đây không thể nào là sự thật được. Không thể nào!

Lại một lần nữa chuông điện thoại reo, màn hình ướn nhòe, cô không nhìn rõ ai gọi. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói khàn ồm của một người đàn ông trung niên:

- Sam à? Bên đó ổn không con? Gia Nguyên vẫn khỏe chứ?

Cổ họng cô nghẹn cứng, không một âm thanh nào có thể bật ra ngoài tiếng thở dồn dập của cô, nhận thấy có sự bất thường, người đàn ông vội lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy? Con ổn đấy chứ?

Trả lời ông vẫn là một sự im lặng đến ngạt thở, lúc này ông thực sự lo lắng:

- Này Sam, không phải có gì rắc rối đấy chứ?

- Chết rồi... chết...rồi... chết mất...rồi

- Cái gì? Con...con đang nói cái gì vậy? Ai chết hả?

- Bố ơi...chết rồi...

- Sam à... bình tĩnh đi con!

- Cao Gia Nguyên chết rồi bố ơi!- Sam gào toáng lên, cô đưa tay lên bịt tai mình lại, vò đầu một cách khổ sở. Không thể nào, đó không thể là sự thật được.

Chiếc điện thoại đã rơi xuống sàn từ lâu, màn hình nát vụn, tại nơi xa xôi bên kia địa cầu, người đàn ông trung niên cũng không khỏi bàng hoàng, sự kinh khiếp bao phủ tâm tưởng, ông bật dậy hét vọng khắp nhà:

- Quân gia Kai, chuẩn bị vé máy bay về Trung Quốc cho tôi ngay! Mau lên!

Người quản gia hốt hoảng gọi đến phòng vé hàng không... hình như có chuyện không hay xảy ra với ông chủ, lần đầu tiên thấy ông thất sắc như vậy, một chuyện gì đó rất khủng khiếp...

*****

Trời đã mấy ngày liên mưa không dứt. Hôm ấy mưa lại càng dai dẳng, hơi nước lạnh lẽo, mà không chỉ có mưa, còn có những đợt gió bắc rít ù ù qua kẽ tai, vọng lại nơi sâu thẳm trái tim những giọt nước mắt thổn thức không bao giờ nguôi.

Người ta thấy dưới làn mưa trắng xóa ấy một thân ảnh mập mờ, những bước đi khó nhọc, xiêu vẹo- là một cô gái. Cô đi ngược hướng gió, để mặc gió tấp vào mặt những hạt mưa đau đùng. Mưa bao phủ lấy làn da nhợt phách, trong suốt, chảy lọt vào bờ môi. Bờ môi khô khốc, nứt nẻ đã rỉ máu tự bao giờ, mái tóc ướt nhẹp bầu lầu gương mặt nhỏ, nhìn cô như cặn hẩn sinh lực, đếm ra chỉ vài bước nữa sẽ quy ngả.

Nhưng cô vẫn đi, từng bước một nặng như chì, đôi tay gầy ôm ghì lấy khung ảnh viền đen, ôm rất chặt, cô sợ rằng nếu mình sơ suất chút thôi thì kỉ niệm cuối cùng về anh sẽ mãi mãi tuột mất. Đó là một khung ảnh tang và chàng trai trong ảnh đang mỉm cười.

Chàng trai ấy có làn da trắng, đôi mắt đen sâu thẳm, đôi mắt cong cong mang dáng nét hài hòa như mảnh trăng khuyết, chiếc mũi cao thanh tú và khuôn miệng khẽ cong lên vẽ ra một nụ cười ấm áp. Phải rồi anh rất ấm áp, ấm như ánh nắng mặt trời, ấm đến độ nhiều lúc khiến em cảm thấy tảng băng trái tim mình tan ra.

Nhưng cũng những đường nét đẹp như điêu khắc ấy, khi đặt lên gương mặt cô gái kia thì lại khác hoàn toàn. Cô và chàng trai trong ảnh cùng một gương mặt, nhưng sao ánh mắt cô lạnh lẽo đến thế? Bờ môi nhỏ khép lại thành đường thẳng. Cô đi trong mưa suốt hai tiếng đồng hồ, cảm giác như tê dại, cô không thấy lạnh, không thấy đau, cô chỉ thấy tim mình đập lạc hẳn đi.

Cơ hồ như những bước đi chậm dần, cô cảm nhận được sự chao đảo của đôi chân trần, bờ vai dường như thông xuống và rồi cô gục ngã. Chút sức lực cuối để tiễn anh đi cũng đã cạn rồi, cô có cảm giác mình nhìn thấy anh, nụ cười ấm áp tắt hẳn. Kỉ ức cuối cùng cô lưu lại là hình ảnh đôi mắt anh đỏ hoe, anh nói rất nhỏ nhưng tiếng nói ấy cứ dội đi dội lại trong tâm trí cô: “ ...đừng tìm anh...xin lỗi Sam!”...

Mắt cô nhắm nghiền, hàng mi đen nặng trĩu, và từ đâu nơi cuối khóe mắt trào ra một giọt nóng hổi, cay xè. Giọt nước mắt đắng cay này thật giống giọt nước mắt khi cô nhận được tin báo tử của bố mẹ, nhưng lần này, cô khóc cho người anh trai song sinh, con người ruột thịt cuối cùng của cô trên thế gian...

GPS: Hệ thống Định vị Toàn cầu (tiếng Anh: Global Positioning System - GPS) là hệ thống xác định vị trí dựa trên vị trí của các vệ tinh nhân tạo, do Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ thiết kế, xây dựng, vận hành và quản lý. Trong cùng một thời điểm, tọa độ của một điểm trên mặt đất sẽ được xác định nếu xác định được khoảng cách từ điểm đó đến ít nhất ba vệ tinh.

- Nguồn Wikipedia -

4. Chương 2: Ác Mộng.

Mở mắt ra là một làn khói trắng, nghi ngút, có hương hoa lài thanh thanh pha quỳên, Sam thấy mình bước đi giữa một không gian rộng, dưới chân cô ngổn ngang những lá bài, chợt vọng lại từ đâu đó rất gần tiếng cười giòn tan, ngân vọng như tiếng chuông bạc, cô rảo bước nhanh theo tiếng cười , lớn dần, lớn dần, cho đến khi, trước mặt cô xuất hiện hai đứa trẻ song sinh độ sáu, bảy tuổi.

Quang cảnh này quen quá, cái gốc cây bằng lăng già kia, cái ghế mây, sân gạch, chiếc xích đu làm từ bánh xe, chiếc bàn gỗ... tất cả đều rất quen. Thằng bé và đứa em gái ngồi trên chiếc bàn nhỏ, chúng đang bày ra những lá bài, Sam thấy đứa con gái vỗ tay reo lên: “ chà chà, anh hai giỏi quá, sao anh biết em chọn lá đó vậy?”, thằng bé xoa đầu đứa em, nở nụ cười ấm áp, nó bảo: “ vì anh thấy nó trong mắt em, cái con đầm bích ấy”. Thế là chúng lại cười ồ lên.

Đầu óc cô trống rỗng, cảm giác như mình đang lạc vào miền vô thức nào đó. Cô muốn bước lại gần hơn, khẽ đưa tay lên, nhưng chưa kịp chạm, đứa em gái bỗng nhào dần, tan biến nhanh như chớp, nó giống như bụi khí. Sam hoảng sợ, vội quay sang nhìn thằng bé. Nó không còn là một thằng bé mười tuổi, nó đứng trước mặt cô từ bao giờ, dáng người cao thẳng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, bất giác khóe môi nó nhếch lên nở một nụ cười hiền hòa, chân tình, nụ cười ấy chẳng phải của anh trai sao?

Trong mắt Sam bây giờ, chỉ có một bóng hình duy nhất- “ Gia Nguyên!”- hai từ đó vừa bật ra khỏi miệng, cô bàng hoàng nhận ra nụ cười ấy vụt mất. Một mảng kỉ ức khác đập vào, cả người anh nằm sõng xoài trong vũng máu lớn, từ thái dương máu không ngừng tuôn , ướt đầm chiếc sơ mi trắng anh đang mặc, bên cạnh có rơi lại một chiếc huy hiệu bằng bạc chạm khắc hai chữ DM...

Sam không tin vào mắt mình, cô không tin những gì mình đang thấy, lùi lại, trái tim cô như ngừng đập, một nỗi đau thông thống co thắt ruột gan, cả không gian tĩnh lặng lúc ấy bị xé toạc bởi tiếng thét kinh hoàng của chính mình... và Sam bật dậy, thở dốc, tay nén chặt trái tim đang đau nhói lên, tan nát, quặn thắt, môi cô khô kiệt hết như mặt đất hạn hán.

Có người chạy vào, đông người hơn, có tiếng lao xao, có tiếng gọi í ới: “ Cô chủ tỉnh rồi, cô chủ tỉnh rồi!”. Một người đàn ông trung niên từ ngoài cửa lao vào gấp gáp, ông nhìn Sam, chững lại, rồi ngồi xuống ôm chàng cô vào lòng, xoa nhẹ lưng cô và hôn lên mái tóc khẽ nhại mồ hôi: “ Sam à, không sao đâu, có bố ở đây!”.

Sam mệt lắm, gục đầu vào vai ông, thở dài, mắt ngân ngấn, nóng rát, rối cuộc, đó vẫn là sự thật...Anh trai con mắt rồi phải không bố?

*****

Có lần anh nói với Sam: “ bố là báu vật, mẹ là của trời cho, còn em gái là bảo bối. Chúng ta không còn bố mẹ nữa bởi vậy với anh, em gái là quan trọng nhất, anh sẽ bảo vệ em suốt đời”.

Lúc ấy, cô chỉ cười, lại cốc anh một cái rõ đau, cô bảo anh bốc phét lắm, thân mình bảo vệ còn chưa xong mà đòi làm anh hùng xả thân vì người khác. Anh trề mắt lên hét : “ bé Sam không tin hả? Vậy anh thề nè, móc nghéo đi, anh sẽ bảo vệ tiểu bảo bối tới chết, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi bé Sam, nghéo đi!”.

Cái móc nghéo ngày xưa ấy, cái thời còn rất con nít, ngây thơ, vụng dại lại trở nên bén ngót như lưỡi dao cứa vào trái tim cô. Rõ ràng anh đã hứa như thế, rõ ràng anh đã hứa sẽ bảo vệ cô suốt đời, vậy nhưng bây giờ chính anh lại là kẻ làm cô tổn thương, đau đến chết đi được, anh thật tàn nhẫn.

Đã hơn hai tuần lễ trôi qua, Sam giam mình trong phòng, không tiếp xúc với bất kì ai, kể cả bố, cô có cảm giác khi ẩn trong bóng tối, cô được an toàn, không ai nhìn thấy được dáng vẻ yếu đuối của Sam lúc này, không ai nhận ra cô khóc, Sam muốn tĩnh tâm lại, cô biết có gì đó uẩn khúc. Anh trai cô đã không chết đơn giản như thế...

Sam nhớ lại lúc nhỏ, lần nào bị bạn đánh cô cũng không bao giờ để rơi một giọt nước mắt, cô thấy nước mắt chảy ra khiến mình hèn yếu, mềm nhũn, Sam rất ghét nước mắt, nước mắt rơi vì những chuyện vô nghĩa là thứ giả dối, sáo rỗng. Anh đã từng hỏi rằng sao em gái anh kiên cường thế, Sam chỉ nói, những lúc muốn khóc, hãy ngược mắt lên trời để nước mắt chảy ngược vào trong, đừng để ai thấy mình khóc, trong mắt họ mình chỉ là một kẻ hèn không hơn không kém. Anh vỗ ngực tuyên bố, từ bây giờ anh sẽ không khóc nữa, thế mà vừa vấp cục gạch anh đã khóc toáng lên, Sam cười.

Nói chảy nước mắt là kẻ hèn hạ, bây giờ nước mắt Sam lại trào ra không ngớt, cô đã khóc bao nhiêu, cô không nhớ, chỉ biết rằng từ lúc bố mẹ mất đến giờ, đây là lần đầu tiên cô khóc thế này. Tiếng nấc nghẹn ứ trong lòng Sam một nỗi đau quặn quại, mỗi lúc một sâu và rộng, lúc này có phải cô nên đóng cửa trái tim mình mãi mãi?

5. Chương 3: Hãy Để Con Trở Lại!

Sam bước ra từ căn phòng ấy, gương mặt thoảng hiện ra trong bóng tối đặc quện, đám giúp việc đang mãi mê với công việc lau chùi bỗng khựng lại. Họ bàng hoàng khi nhận ra trước mắt mình là cô chủ. Gương mặt trắng bệch không chút thần sắc, đôi mắt đỏ ngầu vằn lên những tia như máu, khuôn miệng nứt nẻ, nhợt nhạt, làn da trở nên xanh trong xanh lợt, cô gầy không thể tưởng tượng được.

Sam chậm rãi đi đến, đôi mắt nhìn họ lạnh ngắt, họ cảm nhận được một luồng khí lạnh lướt nhanh qua sống lưng, giọng cô vang lên yếu ớt, khản đặc, tưởng chừng không có âm thanh nào nghe được:

- Bố tôi đâu?

- Thưa tiểu thư... ông chủ đang...ở trong phòng khách!

Nhắc từng bước nặng nề, cô xuống cầu thang. Đám giúp việc thoảng rùng mình, cô chủ thực sự rất đáng sợ!

Ông Aiden đang chăm chú vào mục báo, khi thấy cô, ông vội vút sang một bên, nét sững sốt thoảng qua trên gương mặt đậm thời gian, ông bước đến dìu cô vào sofa. Nhìn gương mặt tiều tụy, hốc hác đáng sợ kia, ông thấy lòng mình nặng trĩu:

- Con chưa khỏe đâu Sam à, nên nghỉ ngơi thêm đi, con gầy đi nhiều lắm đấy... Bố hiểu phần nào nỗi đau của con, nhưng con đừng tự hành hạ mình như thế!

Cô không nói gì, chỉ nhìn thật sâu vào đôi mắt đầy ắp lo âu của ông, đúng vậy, chỉ có ông mới hiểu cô vừa trải qua chuyện gì, giọng cô trầm mặc, lạnh tanh:

- Con sống với bố bao lâu rồi?

Ông chần chờ một lúc rồi đáp:

- Khoảng bảy năm, sáu tháng!

- Khoảng thời gian như vậy đã đủ cho bố hiểu con người con chưa?

- Ý con là gì?- cách cô nói chuyện với ông thật lạ lùng, Sam chưa bao giờ hỏi ông những câu như thế.

- Bố chắc đã hiểu khi con quyết định làm gì thì không có ai có thể cản được con rồi chứ?

Ông Aiden đặt tách trà xuống đứng phắt dậy, ông run rẩy nhìn Sam, nói như thể không phải con gái ông đang nghĩ đến chuyện đại đột gì chứ? - Sam à...- giọng ông mất hẳn vẻ bình tĩnh.

- Thưa bố, con muốn nói với bố điều này, xin bố đừng kích động!

- Sam, con...

- Xin để con nói! Bố biết Gia Nguyên là gì của con, bố nói bố hiểu nỗi đau của con? Được rồi, nếu bố hiểu thì xin để con trở về Trung Quốc!

- Sam, con đang nói cái gì vậy. Một lần như vậy chưa đủ sao?

- Lần này con đi để xác nhận!

- Xác nhận ư? Xác nhận cái gì?

- Con muốn xác nhận... cái chết của Gia Nguyên!

Nghe nhắc đến Gia Nguyên, Aiden Ivan im bật, ông không biết phải nói gì lúc này, không dám nhìn vào đôi mắt của Sam, lòng ông rối bời. Lần trước nó về để chứng kiến anh nó chết, lần này nó về để xác nhận lại cái chết ấy, liệu có được không?

Ông day day hai bên thái dương, cơn nhức đầu dữ dội bất ngờ ập đến khiến ông khó chịu, hai mắt nhắm nghiền để lòng mày nhũu chặt lại và để bật ra tiếng nghiến răng ken két. Sam vẫn ngồi yên, nhìn ông bằng ánh mắt bình thản, cơ hồ không hiện lên bất kì nỗi lo lắng nào, tiếng nói cô chỉ phảng phất một sắc cô tịch, lạnh lùng:

- Cái chết của anh con có uẩn khúc, chắc chắn vậy, con cần biết điều gì khiến anh hành động như vậy.

- Con biết đấy, họ đã xác nhận đó chỉ là...1 vụ tự sát...không có nhân chứng...-

Ông Aiden cố nói, mặc cho hơi thở đứt quãng, khó nhọc. Cứ mỗi lần cơn đau đầu xuất hiện, ông lại cảm thấy khó thở vô cùng.

- Không có nhân chứng? Bố nghĩ họ nói như vậy là có cơ sở vững vàng sao?- lòng mày cô khê nhướng lên- con biết nhân chứng là ai?

- Ai...?

- Cao Khiết Sam!- gương mặt cô băng lãnh không chút cảm xúc. Cái điều đáng sợ nhất mà ông Aiden nghĩ đến rốt cuộc cũng đến. Ông biết rõ ý định của Sam, và nó cũng đã khẳng định ông không thể cản trở nó.

Cơn nhức đầu của ông mỗi lúc một kinh khủng, những giây thần kinh căng ra tưởng chừng như sắp đứt, ông chỉ biết xót xa nhìn Sam- đứa con gái tội nghiệp kia, ông biết ánh mắt của nó tức là duy nhất còn đợi cái gạt đầu của ông nữa mà thôi. Ông lặng lẽ chống hai tay vào tường, cố dìm những cơn đau xuống và chậm rãi quay lại phía Sam:

- Con chấp nhận... nguy hiểm? Chấp nhận hi sinh tính mạng mình để tìm hiểu lí do?

- Phải!

- Ta ...không biết nên làm gì cả... Ta chỉ nhắc con hãy cảnh giác với mọi thứ, không còn Gia Nguyên bảo vệ con đâu, con phải bảo vệ chính mình!

Sam không đáp mà chỉ gạt đầu nhẹ, nguy hiểm? Cô không quan tâm, chỉ cần cho cô biết tại sao anh lại không giữ lời hứa năm ấy. Chỉ cần vậy là đủ! Cô lắng nghe rất kĩ những gì Aiden nói:

- Hãy tập hoài nghi tất cả... có thể người làm con tin tưởng nhất lại chính là kẻ thù đấy. Đừng tin bất kì ai!

- Con hiểu, thưa bố!

- Và con phải hứa con an toàn, bố chỉ có một mình con, nếu con bỏ lại bố như cách Gia Nguyên làm với con thì bố không sống nổi đâu!

Sam chậm rãi rót đầy ly nước, lấy từ ngăn tủ ra 1 hộp thuốc, cô đưa cho ông. Aiden uống vội, đợi một chốc để cơn đau dịu xuống, ông quay lại ôm choàng lấy cô cách tha thiết, ông hôn lên mái tóc đen dài của Sam:

- Hứa với bố!

- Con hứa- Sam cũng vòng tay ôm chặt bố, lời nói kiên nghị pha chất rắn rỏi của cô khiến ông có được chút yên tâm.

- Thôi được rồi, ngày mai bố sẽ làm mọi thủ tục cho con...Cao Khiết Sam, hãy nhớ phía sau con luôn có bố, con hãy chạy lại khi con cần, bố luôn đứng yên đợi con... con...đóng vai Gia Nguyên tốt nhé!

Cô khẽ hôn lên đôi mắt đầy vết chân chim của ông, thì thầm một câu cảm ơn rất chân tình, rồi đứng dậy và quay về phòng. Ông Aiden vẫn ngồi đó, thần thờ, trong lòng có những niềm đau không tả xiết, con gái ông đi mất rồi...

*****

Sam bước vào phòng hít một hơi sâu rồi mở mắt ra, căn phòng của mình đã hai tuần lễ khép kín, cửa sổ buông rèm, đèn tắt, không cho bất kì luồng sáng nào quét qua- một không gian tối tăm, lạnh lẽo, u tịch, có lẽ đã đủ để cô giữ tâm mình vững lại.

Cô bước vào phòng tắm bật vòi sen để dòng nước ấm nóng rửa sạch mọi nặng nề đeo bám, nước cứ tuôn không ngừng giống như những bàn tay vô hình mơn trớn cơ thể, nước lọt vào kẽ tóc, chảy dài 1 đường từ khóe mắt đến khóe môi, cô nhìn mình trong gương và tự hỏi, đó là nước hay là lệ, đến bây giờ cô mới nhận ra sự thay đổi của mình, gương mặt trong gương là một gương mặt trắng bệch, tiều tụy, đau đớn... trông cô thảm thương như thế sao?

Bất chợt một nỗi niềm nghẹn ứ tâm can, gương mặt Gia Nguyên lúc đó cũng hệt như vậy, trắng bệch, đau đớn và chịu đựng. Trái tim lại co thắt dữ dội, nỗi đau này cô cần phải tìm hiểu nguyên do, cái chết của anh trai đã để lại trong cô 1 mảng ố tâm hồn, mảng ố ấy thôi thúc cô phải biết mọi chuyện, phải biết tại sao anh lại bỏ cô một mình, cô muốn chính mình xác nhận lại một điều: liệu có phải Gia Nguyên đã quên đi cái móc tay ngày ấy, cái lời hứa thời trẻ thơ vụng dại?

Sam đứng thẳng người, nhìn sâu vào đôi mắt phản chiếu trong gương, cô đã nghĩ thật nhiều, và cô biết, nếu Tạo Hóa tạo ra cô và Gia Nguyên giống nhau như hai giọt nước là có nguyên do rõ ràng. Đã đến lúc Người muốn cô sử dụng đến gương mặt của mình, giọng nói của mình với tư cách của Cao Gia Nguyên.

Đúng vậy, chỉ có bước đường biến mình trở thành Cao Gia Nguyên cô mới có thể tìm ra lời giải đáp ột sự thất hứa... cô phải là Gia Nguyên!

6. Chương 4: Thay Đổi.

Đôi mắt Sam băng lãnh, sắc lạnh hướng đến cô người hầu đứng đối diện, cô nói:

- Hãy giúp tôi chuyển lời với Jully, tôi có chuyện muốn nhờ cô ấy!
- Vâng, thưa cô chủ- cô người hầu gật đầu rồi tắt tả chạy đi.

Khoảng chừng 15 phút sau, Jully đã xuất hiện, cô nàng rảo bước nhanh đến rồi ôm chầm lấy Sam, nở một nụ cười buồn:

- Sam này, ở Thụy Sĩ đã hai tuần rồi mà tớ chẳng tìm được cách nào làm cho cậu nghe một cuộc điện thoại, cậu khiến tớ lo lắng.
- Chẳng phải tớ vẫn bình yên đây sao!
- Xin lỗi nhé, tớ vừa về nước nên chưa tiện đến nhà cậu ngay.
- Thì bây giờ cậu đang ở nhà tớ đấy thôi.
- Sao đã mấy ngày xa cách rồi mà cậu vẫn giữ cái kiểu nói chuyện bất cần đời đó hả?- Jully phồng má vờ giận dỗi- thể đích thân gọi tớ là có chuyện gì?
- Một chuyện quan trọng.

...

“Hả? cậu bảo sao cơ!”- tiếng hét của Jully vọng ra rõ mồn một từ phòng Sam khiến đám người hầu giật mình. Ở trong phòng, gương mặt Jully lúc này đang rất khó coi, hai mắt thì trợn lên vẻ kinh ngạc còn miệng thì há rộng hết cỡ, cô túm lấy vai Sam:

- Cậu sao có thể hành động như thế chứ, bố cậu sẽ không bao giờ đồng ý đâu! Nguy hiểm quá!
- Bố đồng ý rồi, vài ngày nữa sẽ xong visa và thủ tục bên ấy cho tớ- Sam bình thản đáp lại.
- Sam à... không phải nói muốn trở thành ai thì thành được đâu! Rất dễ bị phát hiện, RẤT DỄ đấy!
- Cậu có đồng ý giúp tớ không? - Sam đành mặt, giọng điệu bỗng trở nên xa lạ.
- Thì....nhưng mà thể nhờ có chuyện gì thì sao?
- Tớ đang hỏi là cậu có đồng ý giúp không?
- Tớ...nhưng- Chưa kịp nói hết câu, Jully đã bắt gặp ánh mắt lạnh tanh không chút xúc cảm của Sam. Cô cứng họng, rồi sau đó nuốt khan và gật đầu cách nặng nề. Mỗi khi Sam thể hiện thái độ ấy chỉ có thể hiểu rằng: ” Nói không đi! Rồi tôi sẽ bóp chết cậu ngay lập tức!” - ừ thì được.
- Vậy bắt đầu ngay đi!
- Ngay bây giờ á? Tớ không có chuẩn bị gì cả!
- Tớ biết, tớ đã chuẩn bị sẵn rồi!- vừa nói cô vừa thoáng liếc mắt sang hộp dụng cụ bày ngăn nắp trên tủ, kéo, lược, bình xịt, dao xuyệt, màu nhuộm, khăn bông...

Jully đến nước ấy chỉ biết ngậm ngùi nhìn bạn cách đau khổ. Nhận từ tay Sam tấm hình chụp một cậu thanh niên đang mỉm cười, gương mặt thanh tú giống Sam không sai một li một nét, chỉ có đôi mắt anh ta màu đen tuyền, rất sâu, còn Sam thì đồng tử lại mang màu đen pha xanh thẳm, đôi mắt của đứa con lai mang hai dòng máu Anh- Trung.

Giọng Sam vang lên trầm lạnh:

- Hãy giúp tớ trở thành Cao Gia Nguyên, giống từng li từng nét một. Được không?

- Không tin tớ thì còn nhờ vả làm gì? Cứ giao hết cho tớ!

- Phiền cậu rồi!

Còn nói được câu ấy, thái độ như sắp sửa “đóng băng” cô đến nơi rồi mà còn làm bộ làm tịch! Hít một hơi thật sâu, Jully đặt tấm hình trước mặt, choàng qua cổ Sam 1 tấm khăn chùng lớn, nhấc kéo lên và bắt đầu hành nghề...

Những đường kéo điêu luyện phớt qua những lọn tóc dài cách ngọt xớt, vang lên trong tĩnh lặng những âm thanh bén ngọt. Tóc rơi xuống mỗi lúc một nhiều. Phải công nhận rằng Cao Khiết Sam sở hữu một mái tóc rất đẹp, vừa mềm vừa dày lại suôn óng. Cắt đi mái tóc này là một sự khổ sai của những nhà tạo mẫu tóc. Đó là lí do tại sao càng lúc gương mặt Jully lại càng căng thẳng và nghiêm túc, đầu óc cô dồn hết vào từng nhát kéo lẹ làng...

45 phút trôi qua khá nhanh và một tác phẩm mới lại ra đời, Jully thả kéo xuống để ngắm nghía thành quả của mình. Cô nhìn gương mặt Khiết Sam với mái tóc ngắn sát gáy, hai đường mai thanh mảnh ôm gọn vào vành tai. Da Sam đúng là rất trắng, đi với màu tóc đen vừa nhuộm lại càng trắng hơn bao giờ hết, hàng lông mày được tỉa gọn lại theo phong thái cứng cáp, mạnh mẽ hơn, mi cũng tỉa cho ngắn hơn.

Trước mắt cô nàng bây giờ là một người mang thân thể mảnh dẻ của con gái và gương mặt sắc lạnh, cứng cỏi, mạnh mẽ của con trai- gương mặt ấy chính xác là của người con trai trong tấm ảnh kia. Cô thở trút ra nặng nề, đẩy chiếc gương soi đến cho Sam:

- Ồn rồi, đã hoàn thành một tác phẩm kinh điển mới!

Sam nhìn mình trong gương thật lâu rồi khẽ đáp:

- đúng, rất ổn, bây giờ thì tớ cần trang phục!

- đi nhanh thôi, trời sắp tối rồi, tớ biết một cửa hiệu bán âu phục nam rất sành điệu!- nói rồi Jully nắm tay Sam kéo đi một mạch. Hai người đi mà bỏ qua ánh nhìn sững sốt của những người hầu trong nhà, họ lẩm bẩm:

- nhà mình tại sao lại có con trai? Lại còn mặc váy trắng?

*****

Jully giúp Sam chuẩn bị mọi thứ, cô nàng có vẻ thạo việc quá chừng, gọi Jully là “quân sư quạt mo” thì cũng hợp lí lắm. Cái bộ não bé tí ấy lại được việc vào những chuyện không đâu như thế này. Phải công nhận về phương diện đàn ông-con trai, Sam cần học hỏi nhiều ở “bộ từ điển bách khoa toàn thư sống” này. Từ đi đứng, ăn mặc đến phong thái, cốt cách, phải nói Jully quá, quá và quá rành!

Thoắt một cái, Jully đã giáo huấn và trang bị cho Sam một vốn liếng kha khá để trở thành một anh chàng thật sự, thấy cũng ra dáng lắm.

Một va li đồ, một thẻ tín dụng, một chiếc điện thoại, một tập hồ sơ đầy đủ visa, hộ chiếu, khung ảnh tang của Cao Gia Nguyên, Sam từ biệt người bố nuôi tốt bụng và lên đường.

Aiden nhìn con gái từ phía sau, mắt ngân ngấn nước, thực sự lòng ông như có cái gì tan vỡ. Ông đã cố không nín chân nó ở lại, ông phải để nó ra đi. Đó là quyền tự do của nó. Trở về Trung Quốc, sống bằng thân phận của Gia Nguyên để tìm hiểu căn nguyên sự thật. Nó muốn biết anh trai nó tại sao phải chết, tại sao phải rời bỏ nó.

Hơn ai hết, Aiden hiểu rằng con gái mình đã chịu tổn thương quá kinh khủng, một mất mát quá lớn. Mất đi Gia Nguyên là mất đi cả cuộc đời nó...

Còn ông, mất đi Sam, ông cũng sẽ mất đi cuộc đời của mình. Sam rất giống mẹ- Eris Cullen -giống cả ngoại hình và tính cách...đó là người phụ nữ mà suốt đời ông không thể quên, cũng như Sam không thể quên Cao Gia Nguyên.

Aiden biết quyết định của mình là đúng, nhưng sao ông lại đau đớn thế này? Sam liệu có trở lại không?

Con gái yêu...con sẽ trở lại chứ?...

7. Chương 5: Sinh Viên Cũ Hay Mới?

Trung Quốc, trường đại học Nam Kinh, buổi chiều...

Những nhánh bằng lăng trở hoa tím nhạt, khí hậu mùa thu se lạnh, gió vờn tóc, thì thào nhẹ vào tai những âm thanh giao mùa đầy quyến rũ. Trên những ô cửa sổ của các lớp học, có tiếng xì xào vang lên, những cái đầu thò ra, những cặp mắt đầy tò mò đảo qua sân trường và dừng lại ở một thân ảnh đang tiến vào:

- thấy chưa, tớ đã bảo hôm nay trường mình có một tân sinh chuyển vào mà!

- ừ, tin rồi, mà lạ, đang giữa học kì thế này tại sao lại chuyển vào được nhỉ?

- Chắc là người ta bảo lưu kết quả! Năm hai rồi còn gì!

- Nhìn đẹp trai quá.

- Đúng là rất đẹp!

- Lớp im lặng!- Thầy giáo gõ tay lên bàn cắt ngang mạch trò chuyện của những cô nàng mơ mộng, tiếng xì xào dứt nhưng những cặp mắt thỉnh thoảng vẫn liếc ra cửa dõi theo dáng người mảnh khảnh ấy.

Chàng trai kéo chiếc khăn cổ lên, ánh mắt bình thản cách lạ lùng, chẳng có vẻ gì là bỡ ngỡ, lúng túng như những sinh viên lần đầu vào trường, tay nắm hờ chiếc va li và bước đi nhẹ nhàng, không hề nghĩ mình đang trở thành đề tài bàn luận của những con người xa lạ kia.

Lớp 37k12, khoa quản trị kinh doanh, ồn ào như ong vỡ tổ, nam nữ túm tụm chơi XO, vài kẻ chúi mũi vào sách, vài kẻ đeo phone ngắm cảnh bên ngoài, một cảnh tượng không được dễ chịu lắm.

Bỗng mọi hành động nghịch phá bị cắt ngang, chúng tự dưng im bật bởi tiếng đẩy cửa nhẹ bẫng của ai đó. Cuộc chơi ngừng lại, giáo viên đang chăm chú soạn giáo trình đẩy kính quay ra nhìn:

- À, người hiệu trưởng giới thiệu là em đó hả? Vào đi!

Những sinh viên ngồi thẳng dậy, mắt tròn, mắt dẹt dán vào người đang đứng ở cửa lớp. Tiếng cọt kẹt vang lên khe khẽ trong sự im lặng đến ngột ngạt, người ấy tiến vào.

Những kẻ náo loạn và bất cần đời bỗng dưng đặt điện thoại xuống, tháo tai nghe ra, trang XO bị bỏ dở, tất cả dồn hết sự chú ý vào con người kia. Chàng trai cúi đầu chào thầy rồi nhẹ nhàng quay về phía lớp, có một làn sóng xôn xao vọng lên từ những bàn dưới, một chất giọng nghe lạnh lẽo đến kì lạ, cơ hồ như ai cũng cảm giác có một luồng điện chạy dọc sống lưng mình:

- Chào mọi người, tôi đã trở lại, và không có gì phải giới thiệu nữa, bởi tôi không phải là tân sinh viên.

- Phải rồi, kết quả của em đã được bảo lưu trong học kì vừa qua, bạn Cao Gia Nguyên vì phải đi trị liệu ở nước ngoài một thời gian nên không thể học cùng mọi người, bây giờ các em phải cùng nhau giúp đỡ bạn ấy, được chứ!- Thầy giáo lên tiếng, ông nhìn Gia Nguyên mỉm cười thân thiện – có khó khăn gì em cứ nói với thầy, thầy sẽ cố gắng hỗ trợ. Nào! Bây giờ em muốn ngồi ở đâu?

- Bàn cuối thưa thầy!- Gương mặt chàng trai bình thản, tiếng nói hần chậm rãi và điềm tĩnh vô cùng. Thầy giáo gật đầu rồi Gia Nguyên bình thản đi xuống cuối lớp.

Mọi người nhìn theo trong sự ngạc nhiên vô độ. Đó là Cao Gia Nguyên? Cậu ta đã biến mất cả hai tháng nay rồi, không ngờ là lại sang nước ngoài trị liệu, nhìn cậu ta xa lạ quá, cứ như một người khác vậy.

Gia Nguyên ngồi xuống, lặng lẽ lấy sách vở ra và nhìn chằm chằm lên bảng, không hề để tâm đến những tiếng xì xào cứ ong ong bên tai mình...

*****

Gia Nguyên đeo tai phone vào, hần cực ghét sự ồn ào, cái lớp học này sao xô bồ quá, hần lấy cuốn sách ra chăm chú đọc. Những học viên tiếp tục bàn tán về con người cũ mà mới ấy.

Hắn ngồi một mình, tựa lưng vào thành ghế thư thái lật từng trang sách. Hắn... đẹp trai quá. Cao Gia Nguyên vẫn vậy, vẫn là gương mặt ấy, nhưng hình như hắn gầy đi nhiều, dáng đi hắn mảnh khảnh, cô độc, da hắn cũng trắng hơn rất nhiều, trắng còn hơn con gái xứ này, chẳng nhẽ mới ở xứ lạnh hai tháng mà đã trắng bệch ra như thế sao? Đôi mắt hắn sâu thẳm, hàng chân mày gọn ghẽ, nhất là lông mi rất dày, cong, hàng mi ấy khiến ánh nhìn của hắn có vẻ buồn rất lạ.

Điều kì cục nhất là trước đây hắn rất hay cười, hắn vui tính, hiếu động, đã là một anh chàng sinh viên nhưng tính tình hắn có vẻ còn trẻ con lắm, tóm lại hắn rất thân thiện và tốt bụng, tên con trai ấy ầm ập vô cùng. Còn bây giờ, hắn xa lạ, gương mặt hắn lúc mới vào chẳng có chút gì ầm ập cả, giọng nói hắn cũng khan khác... rất lạnh. Nhưng hắn bây giờ lại thu hút, chẳng hiểu vì sao nữa, cứ muốn nhìn hắn nhiều, nét hắn hình như lãng tử hơn và cao ngạo hơn, rất có sức hút.

Gia Nguyên muốn yên tĩnh, nhưng ở lớp này không có 2 chữ ấy, nhất là tụi con gái. Hắn chẳng hiểu sao cô bạn bàn trên cứ thỉnh thoảng lại quay xuống nhìn hắn chằm chằm rồi đỏ mặt quay lên. Toàn những người kì cục...

Giờ giải lao...

Cuốn sách đang đợi Gia Nguyên lật tiếp bỗng bị dứt phăng. Một cái đầu thò vào, đôi mắt mở thao láo nhìn hắn. Đáp lại sự quấy phá kia chỉ là sự im lặng và ánh mắt lạnh lẽo của Gia Nguyên. Hắn ghét nhất những ai phá vỡ sự yên tĩnh của mình. Tên con trai lì lợm kéo ghế ra ngồi đối diện với Gia Nguyên, hắn ta mỉm cười, rồi bất ngờ đánh bốp một phát vào đầu Nguyên đau điếng:

- Thằng quỷ sứ, mày đi nước ngoài hồi nào mà không thèm báo cho anh em mày một tiếng thế hả? Mày đừng nói là quên tụi tao rồi nghe? Làm tụi tao cứ tưởng mày chết đâu rồi!

- Tại sao phải nói? - Gia Nguyên giật mạnh lấy cuốn sách, lật ra đúng trang khi nãy, gương mặt chẳng chút biểu hiện gì.

- Cái thằng này, ăn nói kì cục vậy? Rốt cuộc là mày bị cái gì thế hả? Bị bệnh gì mà phải qua tận nước ngoài?

Gia Nguyên đẩy ghế đứng dậy, thái độ như bỏ ngoài tai những lời vừa rồi, hắn bình thản cầm lấy cuốn sách và quay đi. Tuy nhiên, cái thằng lì lợm kia cảm thấy mình bị xúc phạm, anh em kết nghĩa lâu rồi không gặp chào nhau một tiếng thì có chết ai, hắn tức giận giật Gia Nguyên lại, tay siết chặt lấy vai Gia Nguyên:

- Này, tại sao mày lại như thế? Tao có làm gì sai? Đừng trưng cái gương mặt ngạo mạn ấy ra, chẳng hợp với mày đâu!

Gia Nguyên không trả lời, hắn liếc nhìn bàn tay kẻ đang siết lấy vai mình, hàng lông mày khẽ chau lại như rằng hắn đang rất khó chịu. Tên kia vẫn không buông. Đôi mắt hắn ánh lên những tia xanh rờn lạnh lẽo, một màu đen thẳm như sóng biển cuộn cuộn trong đáy mắt. Ánh nhìn ấy ghim thẳng vào kẻ đang đứng đối diện, vai Gia Nguyên gồng lên. Bàn tay của thằng bạn chợt cứng lại như bị điện giật, khí lạnh chạy rần rần dọc sống lưng. Hắn ta bất giác lùi lại một khoảng và buông tay ra...

Chớp mắt một cái, Gia Nguyên lấy lại gương mặt bình thản, quay ra cửa lớp, cơ hồ như giữa hai người chưa từng xảy ra va chạm nào.

Tên sinh viên đứng nhìn trân trân, mắt mở to đầy kinh ngạc, hắn nuốt khan một cái, thực sự thì hắn có làm gì sai chứ? Thằng Gia Nguyên đâu phải như vậy. Lúc nãy nhìn hắn rất... đáng sợ.

Gia Nguyên bước đi từ tốn và chậm rãi, hắn nghĩ, nếu là trước đây, có lẽ hắn sẽ chạy nhảy tung tăng trong giờ giải lao, hắn sẽ ngồi đánh XO với bạn và cười ré ầm ĩ, hay bay xuống căn-tin trường để ngốn một đồng thức ăn,...nhưng bây giờ, nếu hắn hành động như thế thì hắn sẽ nghĩ chính mình đang bị thần kinh. Bởi đó không phải là hắn, người đầu giống người cách mấy thì vẫn là hai người khác nhau, hai tâm hồn khác nhau, hai tính cách khác nhau. Chẳng đời nào hắn có thể sống giả tạo và bắt chước y hệt người kia được. Gia Nguyên ngày trước tốt bụng, trẻ con, còn hắn bây giờ, hắn là gì nhỉ? Nói thế nào cũng chỉ là một kẻ giả mạo...

Hắn mua một miếng Sandwich kẹp phô mai rồi ra ngồi bàn riêng, hắn không thích ngồi cùng họ- những người bạn cùng lớp, họ rất nhiều chuyện, hay hỏi những thứ linh tinh, và hắn không muốn mình bị xoay

bởi bất kì một câu hỏi ngớ ngẩn nào... Hắn chỉ muốn được một mình!

8. Chương 6: Gặp Lại “cô Nhân”.

Từ cầu thang tầng hai, một nhóm bạn nữ vừa đi vừa cười nói vui vẻ, họ xuống căn-tin để ăn cái gì đó mình thích, con gái là chúa ăn hàng mà. Cô gái tóc tết sam vô tình lướt qua đám người đông đúc và bắt gặp một bóng hình quen thuộc ngồi một mình nơi góc khuất. Chợt nhận ra đó là ai, cô ta vội tóm lấy vai người bạn đi bên cạnh mình lay mạnh:

-Tiểu... Tiểu Mạn, đó có phải là Cao Gia Nguyên không?- Cô bé tên Tiểu Mạn theo hướng chỉ tay của bạn mình nhìn về phía khuất đó. Chợt đồng tử cô sưng lại và giãn rộng, cả người cô cứng đờ, môi mấp máy không thành lời:

- Gia... Gia...Nguyên?

- Phải! chắc chắn là Gia Nguyên mà! Ôi, hay quá!

Cô bạn tóc tết chưa kịp ta thán hết câu thì Tiểu Mạn đã lao thẳng xuống cầu thang. Cô chen vội vào đám người ồn ào kia, tim đập không ngừng, đó là Gia Nguyên, đó chính xác là Gia Nguyên. Tiểu Mạn vội đến nỗi đạp lên chân người khác mà không kịp xin lỗi, cô sợ Gia Nguyên sẽ biến mất. Cô không nghe gì ngoài tiếng tim đập thình thịch của mình, làm ơn đi, làm ơn là Gia Nguyên đi...

Gia Nguyên đang đọc sách, một lần nữa hắn lại bị làm phiền. Tại sao người ta cứ thích quấy rầy hắn vào những lúc như vậy nhỉ, sự khó chịu vốn đã nhen nhóm khi bước vào cái lớp nặng nề kia, lại thêm những kẻ thích thêm dầu vào lửa. Hắn ngược lên nhìn kẻ trước mặt mình với cái cau mày mệt mỏi, nhưng chợt, hàng lông mày hắn giãn ra nhanh chóng.

Người kia là một cô gái. Xinh xắn, đáng yêu, có thể dùng những từ này để tả, bởi gương mặt trái xoan nhỏ nhắn và đáng người yếu ớt mảnh mai đủ cho thấy điều đó, mái tóc hạt dẻ ngắn, ôm lấy đôi gò má phớt hồng, làn da trắng như ngọc càng làm tôn lên nét đẹp của đôi mắt xám tro trong veo, sáng rõ... tất nhiên những chuyện ấy chẳng liên quan gì đến Gia Nguyên, hắn không để tâm chúng, điều làm hắn ngạc nhiên nhất là đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ của cô bé.

Tiểu Mạn nhìn Gia Nguyên mà trong lòng dậy lên hàng loạt câu hỏi, cô thấy chua xót thay khi anh tiều tụy đến như vậy, sao anh gầy đi nhiều thế? Nhìn anh khắc khổ và yếu đuối lạ thường, dường như nguồn năng lượng tràn trề trước đây trong anh đã bay biến đâu mất, có một chút gì đấy xa lạ và lạnh lẽo hơn...

Gia Nguyên nhận thấy sự hoang mang loáng thoáng trong đôi mắt sâu thẳm của Tiểu Mạn, hắn ngạc nhiên đấy nhưng cũng không muốn rắc rối, cô bé đó đầu sao cũng không nên bận tâm đến làm gì, đến đây với một thái độ kì cục như thế, rõ ràng lại là một kẻ phá đám hắn mà thôi. Nghĩ vậy, hắn bỏ miếng bánh sandwich đang ăn dở vào sọt rác rồi cầm cuốn sách toan bỏ đi.

Nhưng, đã đến tận đây, đã gặp lại như thế, Tiểu Mạn sẽ chấp nhận thái độ dửng dưng đó của hắn ư? Không đâu! Cô bé chụp lấy tay hắn, sự run rẩy, niềm xúc động mạnh mẽ của cô như thấm qua lớp áo khiến Gia Nguyên cảm nhận được, giọng cô vang lên ngắt quãng bởi những tiếng nghẹn:

- Nói em biết đi...sao anh bỗng nhiên...biến mất như vậy?... Em đã rất lo lắng... rất...lo lắng...

Gia Nguyên im lặng, một giây sau, hắn giật phắt tay ra và tiếp tục điem tỉnh quay đi, bỏ ngoài tai câu hỏi của Tiểu Mạn. Cô bé không chịu thua, bước ra chắn đường hắn lại, bây giờ, gương mặt nhỏ nhắn của cô đã ướt nhòa nước mắt:

- Trả lời em!...Tại sao anh làm vậy? Làm ơn đừng nhìn em như vậy, đừng nhìn em bằng ánh mắt xa lạ ấy!

- Cô muốn gì ở tôi?- Gia Nguyên đáp trả bằng từng chữ chậm rãi.

- Gia...Nguyên...anh nói gì thế?- Tiểu Mạn sững người trước chất giọng lạnh lẽo đến gai góc của hắn- Sao anh lại tỏ thái độ đó với em?

- Nếu cô không có gì để nói thì đừng làm phiền tôi! –Gia Nguyên lướt qua không một giây do dự, gương mặt hắn không có bất kì sự đổi thay nào đâu là nhỏ nhất.

Tiểu Mạn đứng chôn chân một chỗ, tựa hồ cả người như bám rễ vào đất không nhúc nhích được. Cô gái tóc tết đuôi sam chen đến chỗ Tiểu Mạn, vỗ vai cô và cười hề hề:

- Thế nào? Gặp lại chàng thế nào? Anh ta bỏ đi đâu vậy kìa?

Thấy Tiểu Mạn chẳng có phản ứng gì, cô gái kia sốt ruột nhìn qua mới giật mình bởi gương mặt ràn rụa nước mắt kia, cô hốt hoảng hỏi:

- Đây Dương Tiểu Mạn? Có chuyện gì xảy ra với bồ vậy?

Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, giọng cô nức nở:

- Đó không phải Gia Nguyên đâu Nhật Hạ ơi... đó không thể là Gia Nguyên được... Gia Nguyên không bao giờ nói những lời ấy đâu!

- Đây, nói mình nghe đi! Anh ta rõ ràng là Cao Gia Nguyên mà!

Tiểu Mạn ôm chầm lấy Nhật Hạ, cả người cô run lên bần bật:

- Không phải...không phải... Gia Nguyên chưa bao giờ khiến tớ đau thế này!

Nhật Hạ vỗ về bạn, cô nhìn về hướng Gia Nguyên vừa đi khỏi, lòng đầy thắc mắc, Gia Nguyên rốt cuộc đã nói gì Tiểu Mạn nhỉ? Người như anh ta sao lại biến đâu mất rồi đột nhiên trở về cách lạ lùng như vậy? Rõ ràng là có gì đó không ổn ở đây. Nhật Hạ nhớ rằng trước đây, mỗi lần gặp Gia Nguyên xong Tiểu Mạn lại cười cả buổi, gương mặt nhỏ lúc nào cũng rạng rỡ,ngời sáng chứ chẳng đau đớn như lúc này đâu...

*****

Chuông vừa reng một hồi dài ảm đạm báo hiệu tan học. Tiếng học sinh chào thầy cô vang lên ồn ào, nhưng đột nhiên lại bị chen ngang bởi một tiếng đập cửa “ Rầm!”. Tất cả sinh viên đều háu chuyện quay đầu ra cửa, và họ được một phen ngạc nhiên. Người đang hùng hổ tiến vào lớp là Dương Minh Kha, đàn anh của khoa Quản trị Kinh doanh, anh ta làm gì ở đây? Lại còn kéo theo cả một cô gái xinh xắn, trắng trẻo, có mái tóc ngắn màu hạt dẻ, ủa, hình như đó là Dương Tiểu Mạn mà!

Dương Minh Kha đi xồng xộc vào lớp mặc cho giáo viên còn chưa ra ngoài, anh tiến thẳng đến dãy trong cùng , đích là bàn cuối. Tại đó, Gia Nguyên đang đeo tai phone, mặt gác lên hai tay...ngủ ngon lành, cái cảnh nhìn hết sức ngứa mắt.

Anh giận dữ tung thẳng một cước thật mạnh vào chân bàn. Lực khủng khiếp ấy làm chiếc bàn lật nhào, tung hê tứ tung sách vở, tất nhiên kẻ đang ngủ ấy bị xô ngã rầm xuống nền. Cả lớp tròn mắt và nuốt khan, trong bụng ai cũng chắc mẩm rằng người lãnh trọn cú đá ấy chắc cũng trọng thương tận gan tủy. Họ tăng lờ, vội vã xách cặp ra ngoài, nhưng ghét nhất ở đời cái thói giả bộ không quan tâm mà lại tìm đủ mọi cách để xem lén người ta gây gổ, thế là mấy chục cái đầu cứ thò thòm thụt ở những ô cửa sổ, cũng chỉ vì mục đích hóng hớt chuyện đời.

Tiểu Mạn thấy Minh Kha làm dữ thì hoảng hồn, cô vội lao đến bên cạnh Gia Nguyên, nước mắt trào ra không ngớt:

- Gia Nguyên, anh có bị làm sao không? Anh đau không? – rồi cô quay ngoắt sang hét toáng lên với Minh Kha – Anh làm gì vậy? Tại sao lại làm đau anh ấy?

- Thằng đáng ghét. Ngồi dậy mau! – Minh Kha gầm lên, nắm tay anh siết chặt đến độ bật ra những tiếng răng rắc gai người.

Gia Nguyên nằm sóng soài trên sàn, mép nhọn của bàn vừa rồi thúc một cú mạnh lắm, đâm ngay vào bụng, cả cơ thể hắn bây giờ rất đau đớn. Tiểu Mạn thoát nhìn thấy sắc mặt Gia Nguyên trắng bệch, hắn lại gặp người lại ôm bụng, hình như có cái gì đó loang lổ...màu đỏ thẫm. Cô bé tá hỏa, lay mạnh Giá Nguyên:

- Này... Gia Nguyên...anh đau lắm hả?...ôi! Máu! Là máu!- chiếc áo trắng bây giờ đã thoáng ướt át ở vùng bụng phía bên trái, Tiểu Mạn hoảng thật sự, cô đưa tay ôm lấy Gia Nguyên, mặt bần thần, xuống sắc. Nhưng Gia Nguyên gạt phắt tay Tiểu Mạn ra, hần từ từ ngồi dậy, tháo tai nghe ra bỏ vào trong túi quần rồi mặc nhiên đứng dậy, phui mình mấy hệt như chẳng bị gì. Hần dựng bàn lên, sắp lại ghế ngay ngắn, khom người nhặt mấy cuốn sách cho vào ba lô cách bình thản, trong khi máu trên áo mỗi lúc một sẫm hơn và tanh hơn. Xong xuôi, hần không thèm liếc Tiểu Mạn hay Minh Kha một cái nào, chỉ nhẹ nhàng xách ba lô định ra ngoài.

Minh Kha nhìn gương mặt cao ngạo chẳng có chút để tâm đến chuyện vừa xảy ra của hần mà tức tối, anh kéo ngược hần lại, xô hần ra đứng đối diện với mình. Tiểu Mạn bật dậy ngay, cô đẩy Minh Kha cách xa Gia Nguyên:

- Đủ rồi, anh không được làm đau anh ấy. Em ghét cái thái độ này của anh!

- Còn anh ghét cái thái độ này của hần!- Minh Kha bỏ ngoài tai sự van nài của Tiểu Mạn, anh đẩy cô sang một bên, mắt gườm gườm nhìn Gia Nguyên không chớp – Mày có tư cách gì mà làm em tao khóc hả? Ai cho phép kẻ như mày nói những lời làm đau nó?

Gia Nguyên liếc Tiểu Mạn bằng cặp mắt dừng dừng rồi sau đó chuyển trọng tâm cái nhìn sang Minh Kha:

- Anh là anh trai của cô ta?

- Mày bị mất trí hả thằng khốn? Hay tâm thần rồi?

- Tôi không quen hai người!- Gia Nguyên rải từng chữ một.

- Đúng là điên thật rồi! Thử như mày tại sao Tiểu Mạn lại thích được chứ? Tiểu Mạn! Tại sao em lại thích cái thằng bỏ rơi em mà không một tiếng xin lỗi thế này? Anh không thể tha thứ cho thằng khốn nạn như hần! Đồ khốn nạn!

- Anh, không được nhục mạ Gia Nguyên!- Tiểu Mạn gào lên, mắt cô ầng àng nước quay sang Gia Nguyên – Gia Nguyên, em xin lỗi anh... chỉ tại Minh Kha hồ đồ thôi!

- Em nói anh hồ đồ sao? Còn thằng khốn này hần đã lừa gạt tình cảm của em kìa!- Minh Kha gầm lên.

Gia Nguyên điềm tĩnh lắng nghe lời đối thoại giữa hai người kia, lúc này hần mới lên tiếng hỏi Tiểu Mạn:

- Trước kia cô là người yêu tôi hả?

Cả Tiểu Mạn và Minh Kha đều sững sờ trước câu nói của Gia Nguyên, Minh Kha sấn đến nắm cổ áo hần:

- Mày mất trí rồi sao? Đến Tiểu Mạn mà mày cũng quên được hả?

- Phải!- Gia Nguyên nhìn thẳng vào mắt Minh Kha, chất giọng hần tê buốt, nghe như thấm thấu vào từng thớ thịt- Tôi mất trí rồi. Tôi không nhớ ai cả, mọi người, tôi không nhớ ai, kể cả anh và cô ta!

Tiểu Mạn ngỡ rằng tim mình lạnh toát đến ngừng đập, cô không thể tin nổi cái gì mình vừa nghe, lại là lời từ chính miệng Gia Nguyên nói ra, cô run rẩy nói từng từ cách khó nhọc:

- Anh...anh ... nói bị...mất trí nhớ...à? Tại sao...chứ?

- Tại nạn làm tôi chấn thương sợ não phải qua nước ngoài điều trị lâu nay! Ký ức của tôi bị xóa sạch rồi!

- Mày đang nói cái quái gì thế chứ?- thái độ của Minh Kha cũng bất thường không kém.

Gia Nguyên giật lại cổ áo mình khỏi tay anh ta, từng tiếng một của hần vang lên cách băng lãnh:

- Tôi không có bất kì khái niệm gì về các người đâu! Vì vậy đừng làm những chuyện ngu xuẩn như thế này nữa!

Nói rồi hần lặng lẽ bước ra khỏi lớp, băng qua những đôi mắt gương to đầy kinh ngạc của lũ háu chuyện mai phục ngoài cửa, cách hần đi cũng bình thản như chẳng có gì to tát.

Trong lớp, Tiểu Mạn ngồi phịch xuống sàn, hai mắt mở trưng trưng, miệng lắp bắp không thành lời:

- Anh ấy bị tai nạn ư? Sao em chẳng biết gì cả? Anh ấy quên em rồi ư?

- Tiểu Mạn à...

- Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy? Tại sao anh ấy gặp chuyện kinh khủng như vậy mà em không biết gì hết- đôi mắt cô mở to nhìn Minh Kha đầy đau khổ - Em phải làm sao đây?

Minh Kha im lặng, chợt anh thấy những đốm máu còn rơi vãi lại trên sàn dưới chân bàn Gia Nguyên, lòng anh cuộn lên một sự khó chịu... Anh đã làm bị thương một kẻ mất trí tội nghiệp? Tự dưng anh thấy lúc này mình cư xử thái quá. Lòng anh chợt đắng lại khi thấy Tiểu Mạn khóc không thành tiếng, con bé cũng đáng thương...

Minh Kha cúi xuống dìu em dậy, anh vuốt tóc Tiểu Mạn, chua xót đỡ lấy con bé:

- Tiểu Mạn à, về nhà thôi... đừng khóc nữa!

9. Chương 7: Đừng Tôn Thương Em Gái Tôi! - Part 1.

Vết thương do Minh Kha gây ra khiến Gia Nguyên khó chịu, dù trong suốt giờ học hần không tỏ vẻ gì nhưng khi đến giờ giải lao hần lại gặp người xuống ngay. Thỉnh thoảng, vết thương lại nhói lên và ruột gan hần xoắn hết cả lại, đau muốn chết!

Lúc đó bị Minh Kha tấn công bất ngờ quá, lại đang ở tư thế thoải mái nhất, Gia Nguyên cũng không lường trước được vết thương lại nặng đến thế. Mới đầu, nó chỉ nhói sơ sơ khiến hần cũng chẳng bận tâm mấy, đến khi về kí thức xá rồi mới biết cả một mảng da bên bụng trái bị cắt khá sâu do cạnh bàn đâm vào. Trong cả tiết hần phải vật lộn với cơn đau cách khổ sở, mới chuyển vào trường đã gặp phải nghiệp chướng. Đúng là đen đủi!

Cô giáo giảng một hồi mới phát hiện ra vẻ mặt bất thường của Cao Gia Nguyên, lo lắng hỏi:

- Gia Nguyên! Em bị làm sao thế? Không khỏe ở đâu à?

Gia Nguyên gắng gượng lắc đầu ra hiệu mình vẫn ổn nhưng sắc mặt trắng nhợt, tóc ướt mồ hôi lại chứng tỏ hần không ổn tí nào. Giáo viên sốt ruột đi xuống, đến nơi cô hoảng hồn khi thấy một vùng áo trắng bị loang lổ màu đỏ au, còn ướt. Chợt, Gia Nguyên gục xuống bàn, hàng lông mày hần khẽ nhíu lại, cô giáo hét toáng lên:

- Ôi! Là máu! Sao em lại bị chảy máu vậy? Em bị thương hả?

Những bàn xung quanh bắt đầu dội lên tiếng xôn xao, có người nói:

- Đúng là Gia Nguyên đang bị thương đó cô! (rất nặng nữa!)

Cô giáo sợ hãi gọi một số bạn trong lớp đưa Gia Nguyên xuống phòng y tế, nhưng hần ngược lên, gương mặt cố gắng kiềm tĩnh hết mức có thể, giọng hần cố để không bị ngắt quãng:

- Em có thể tự đi thưa cô! Mọi người không phải phiền như thế đâu! – nói rồi hần nhẹ nhàng đứng dậy, cúi chào cô rồi đi nhanh ra khỏi lớp. Lớp nhốn nháo hần lên, giáo viên gọi một sinh viên gần đó hỏi:

- Tại sao Gia Nguyên lại bị như vậy?

Cả bọn bỗng nhìn nhau im như phỗng, không ai dám nói ra, chỉ có một bạn ngồi dãy cuối bảng quơ nói:

- Chắc là cậu ấy bị tai nạn. Cũng không có gì đâu cô!

Lớp tiếp tục bài học nhưng cái đầu ai cũng lơ lửng câu chuyện ngày hôm qua, họ nghe Cao Gia Nguyên bị mất trí nhớ do chấn thương sọ não, hèn gì hần cư xử cứ như người khác vậy...

*****

Gia Nguyên bước đi lảo đảo, mắt hần hoa lên, nỗi đau quặn thắt khiến hần mặt choáng cả người, không gian trước mắt cứ chao qua chao lại và chổng chéo lên nhau.

Rồi hắn va phải người nào đó đang đi ngược hướng, chẳng rõ là ai, hắn cũng không quan tâm mấy, cơn đau văng vắt này như muốn rút kiệt sức lực của hắn, hắn không nhìn rõ mặt người kia nữa. Hắn gạt người kia ra và cố gắng đi nhanh hơn chút nữa, phòng y tế cũng gần đó rồi, nhưng người kia bỗng giật tay hắn lại, nói câu gì đó nghe xa xăm, mù mờ:

- Chiếc khuyên tai này...

- Có quen nhau không? – Gia Nguyên cố nặn ra một câu lạnh nhạt với con người đứng kia.

- À không...!- Người kia trả lời, trong giọng nói có pha chút bối rối, bất chợt liếc qua gương mặt hệt sinh khí của Gia Nguyên, hắn lo lắng hỏi – cậu bị sao vậy?

- Tránh ra đi! Tôi không đủ sức để nói chuyện lúc này đâu!- Gia Nguyên giật lại tay và đi thẳng không liếc người kia một cái nào.

Bóng Gia Nguyên loạng choạng xa dần, người kia vẫn đứng như trời trồng, miệng khẽ thở thốt:

- Đúng là chiếc khuyên ấy, không thể sai được, ánh mắt ấy cũng rất giống...

Người kia chạy nhanh về văn phòng mình, đóng sầm cửa lại, bật máy tính lên kiểm tra danh sách sinh viên. Cậu bạn ngồi bên thấy lạ, bèn lên la hỏi:

- Cậu làm gì mà vội vàng vậy chủ tịch? Người như cậu chẳng phải luôn điềm tĩnh trước mọi việc sao?

Người kia mắt vẫn dán chặt vào máy, lơ đãng đáp:

- Không phải là chuyện của cậu!

- Cái thằng quỷ sứ này, sao dám trả lời tớ thế hả?

- Im đi Minh Kha! Cậu ồn ào quá đấy!

- Đỗ Hồng Quân! Tên máu lạnh! Chủ tịch gì chứ!

Người tên Đỗ Hồng Quân không hề rời mắt khỏi màn hình mặc cho cái tên nhiều chuyện bên cạnh mình đang bốc hỏa, đến khi con chuột của cậu dừng lại ở cái tên Cao Gia Nguyên, cậu búng tay một cái:

- Đúng là tài liệu này rồi!

- Đây! Cậu tìm cái gì thế Hồng Quân?- Minh Kha thò đầu qua xem thử, ngay lập tức, mắt anh giãn ra - Cao Gia Nguyên?

- Cậu biết cậu ấy à? – Hồng Quân ngạc nhiên

- Phải! Đó là bạn trai của Tiểu Mạn mà!

- Bạn trai Tiểu Mạn? – Hồng Quân lại ngạc nhiên hơn nữa- thế Tiểu Mạn có biết chuyện đó không?

- Chuyện gì? Cậu nói thế có trời mới hiểu – Minh Kha sốt ruột, cứ nhắc đến cái gì liên quan đến Tiểu Mạn thì anh lại cảnh giác ngay, (một người anh sốt sáng ấy mà!)

- Cậu ta hình như bị thương, à không, bị thương nặng mới đúng! Lúc nãy tớ thấy cậu ta đi đến phòng y tế, mặt trắng bệch vẻ rất đau đớn, đáng đi thì loạng choạng, tay ôm bụng, tớ không chắc là đúng nhưng có lẽ bụng cậu ấy bị thương chảy máu.

- Cái gì?- Minh Kha bật dậy, hắn nuốt khan một cái – cậu nói thật chứ?

- Nói dối cậu được tiền chắc!

Minh Kha đẩy ghế lao ngay ra khỏi phòng, hắn bị thương nặng đến vậy sao? Đầu anh rối bời, có chút lo sợ. Còn lại Hồng Quân ngồi trầm ngâm trong phòng chủ tịch, hắn nhìn bức ảnh của Gia Nguyên hồi lâu:

- Không đúng... Đôi mắt này khác đôi mắt lúc nãy... đôi mắt này chỉ duy nhất

hai màu đen trắng... còn đôi mắt kia... Hình như có pha chút gì đó xanh thẳm! Minh nhớ, đôi mắt của cô ấy cũng giống như vậy...

*****

Phòng y tế...

Gia Nguyên tự băng lại vết thương của mình, vết cắt sâu nên chỉ cần vận động mạnh một chút thì miệng vết thương lại hở và máu cứ thế trào ra theo. Thật là, hấn là thế đấy, đi đến đâu cũng gặp chuyện xui xẻo, từ chuyện bé đến chuyện lớn, tất cả đều xui xẻo, ai bảo hấn đáng ghét quá làm gì.

Hấn nhìn hình ảnh mình trên kính tử đựng thuốc. Đúng là một cái mặt sắt! Vui cũng không, buồn cũng không, cái mặt chẳng có chút cảm xúc gì cả, ánh mắt thì vô hồn, da thì trắng bệch... cứ như... cái thây ma vật vờ nơi nghĩa địa vậy a!

Nói thế thì có hơi quá nhưng mà chính hấn cũng chẳng ưa thích bản thân mình, hấn ghét cái bộ mặt sắt này kinh khủng, tại sao hấn lại không thể khóc cười thoải mái như mọi người nhỉ? Hấn cũng chẳng thể lí giải nổi. Mỗi khi hấn cười, cái nụ cười ấy cứ gượng gạo thế nào ấy, dẫu vui cách mấy hấn cũng chẳng bao giờ có một nụ cười tự nhiên được, hàm cứng đơ và bờ môi nhạt nhẽo. Khi hấn buồn hấn cũng chẳng thể khóc lóc kêu gào cho tự nhiên một chút, mắt bao giờ cũng ráo hoảnh, lười nhác quan sát chuyện xung quanh, không đếm xỉa đến bất kì con người nào mình cho là không thân thuộc. Hấn thà được là một kẻ bao đồng, thà cười suốt ngày hay lúc nào cũng ủ rũ, khóc lóc, yêu ghét rõ ràng, vui buồn rõ ràng, hơn là cần cái tâm hồn cứng nhắc này. Hấn biết mình rõ ràng là một kẻ không chơi được! Cảm giác tự ti ấy khiến hấn cứ như sống ở một thế giới khác. Hấn luôn là một người cô độc, từ khi sinh ra đã thế...

Dọn dẹp xong băng gạc, thuốc men sạch sẽ, Gia Nguyên định sẽ ngủ một giấc vì cơn đau tối qua làm hấn mất ngủ, giường y tế êm, không gian yên tĩnh đến lí tưởng. Tất nhiên, hấn tưởng mình sẽ đánh một giấc dài, nhưng, vừa kịp đặt đầu xuống gối thì đã có kẻ phá đám – Dương Minh Kha!

Gia Nguyên ngồi dậy, hấn nhìn Minh Kha đứng đưng như chẳng quen biết. Minh Kha bước đến, anh bỗng dè dặt khi thấy vết máu loang rộng cả một vùng áo trắng của Gia Nguyên đã khô sẫm lại, anh cố tỏ vẻ tự nhiên hỏi:

- Cậu ổn chứ?

Gia Nguyên không trả lời, hấn chỉ lo sửa lại cái gối rồi lại nằm xuống, nhắm mắt ngủ, coi Minh Kha như không khí. Minh Kha chột dạ, nghĩ thầm chắc hấn thù mình ghê lắm, anh gãi đầu:

- Tôi xin lỗi về chuyện hôm qua, đó... chỉ là hiểu lầm. lẽ ra tôi không nên hồ đồ như vậy. Cậu bị thương nặng lắm không?

Gia Nguyên vẫn nằm im thín thít, tựa hồ như đã ngủ, Minh Kha lại càng sốt ruột, chẳng lẽ hấn giận anh đến thế sao? Thành thật thì hôm qua trong lúc bùng bột, anh tung cước quá mạnh, chẳng qua là vì rất tức giận, nhìn Tiểu Mạn khóc lóc như thế anh có biết đâu, con bé nói Gia Nguyên về rồi, con bé đến gặp nhưng hấn chẳng quan tâm, hấn còn bảo con bé đừng làm phiền hấn.

Hấn đâu có biết việc hấn tự dưng biến mất như vậy khiến Tiểu Mạn lo lắng thế nào đâu. Có những đêm Minh Kha thức khuya làm luận văn, ra ban công thấy Tiểu Mạn ôm tấm ảnh chụp nó và Gia Nguyên khóc nức nở, anh thề trong lòng rằng sẽ cho Gia Nguyên một trận ra trò khi hấn trở về, ngờ đâu hấn lại gặp tai họa như vậy. Anh trút giận lên hấn cũng là lẽ thường, tất cả chỉ là hiểu lầm. Minh Kha kéo ghế đến ngồi gần giường Gia Nguyên, anh đan hai tay vào nhau, giọng đầy vẻ hối lỗi:

- Tôi thành thật xin lỗi cậu. Tôi thật sự rất tức giận khi biết cậu đối xử với Tiểu

Mạn như thế. Cậu không biết con bé đã khổ sở thế nào đâu. Nó đã mất ngủ triền miên đấy, lại còn ôm hình cậu khóc nức nở mỗi đêm nữa. Tôi thương con bé lắm, tất nhiên tôi phải hận kẻ nào làm tổn thương em gái mình chứ. Tôi hoàn toàn không biết chuyện cậu gặp tai nạn, cả chuyện cậu mất trí nhớ nữa. Vậy nên...

- Đủ rồi! Ổn ào quá!- Gia Nguyên bật dậy, cắt ngang lời “xưng tội” của Minh Kha một cách không hề thương tiếc. Ánh mắt hấn chùng xuống, đôi đồng tử đen pha chút xanh thẫm của người ngoại lai hướng thẳng vào Minh Kha. Lạnh ngắt! – Dù anh có nói gì đi nữa thì chuyện cũng đã qua rồi, tôi chẳng chấp nhặt, đặt điều gì với anh hết, cả cô em gái của anh cũng thế. Tôi chỉ xin các người đừng làm phiền tôi, bây giờ tôi với các người như người đứng nước lã, hãy quên hết những gì xảy ra trước đây đi, coi như giữa chúng ta không có gì – nói rồi Gia Nguyên bước ra khỏi giường đi thẳng, lòng vô cùng khó chịu.

- Đừng nói quên một cách dễ dàng như thế! Cậu sẽ làm tổn thương Tiểu Mạn đấy!- Minh Kha gầm lên.

- Tổn thương?- Gia Nguyên liếc về hướng Minh Kha – nếu đến gần tôi, cô ấy sẽ càng tổn thương hơn nữa.

Minh Kha bước nhanh đến, anh nắm chặt vai Gia Nguyên, nói một cách cương nghị:

- Mất trí nhớ có thể lấy lại được, chỉ cần sự cố gắng của cậu... Tôi và Tiểu Mạn có thể giúp cậu làm được điều ấy!

Lấy lại trí nhớ ư? Nhớ tất cả mọi chuyện? Mọi điều trong quá khứ sẽ được sáng tỏ? Mình sẽ biết tất cả? Và mình sẽ biết được cả chuyện ấy... chuyện kinh khủng đã xảy ra với mình? Mình có thể tìm ra được ai đã dựng nên nó? Và TRẢ THÙ?...

TRẢ THÙ...

Hàng loạt câu hỏi xoay vần trong đầu Gia Nguyên, đúng rồi! Là nó! Chính là nó! Thứ hắn đang tìm kiếm là trí nhớ của Gia Nguyên, là quá khứ của Gia Nguyên, là chuyện đã xảy ra với Cao Gia Nguyên trước đây. Hắn muốn biết, hắn muốn hiểu hết. Gia nguyên chớp lấy tay Minh Kha, siết chặt, ánh mắt hắn mở to khác thường, một ánh mắt lạ lùng đến độ khiến Minh Kha chợt sững lại, giọng hắn không còn tê buốt nữa mà tràn trề hi vọng, hắn hỏi dồn dập:

- Thật không? Có thật là tôi có thể nhớ lại không? Anh sẽ giúp tôi ư? Cô ấy sẽ giúp tôi ư?

- Ờ... - đôi mắt xanh của Gia Nguyên khiến Minh Kha bối rối, nhưng rồi anh nhanh chóng lấy lại vẻ thường – đúng vậy! Chúng tôi sẽ cố hết sức giúp cậu, trong điều kiện cậu phải hợp tác!

- Được mà! Tôi có thể làm được! Nhưng tôi phải hợp tác như thế nào?

- Chỉ cần cậu đối xử tốt với Tiểu Mạn, đừng làm con bé tổn thương là được!

- Thế nào là đối xử tốt?

- Cậu... đừng lạnh lùng với nó và hãy bảo vệ nó như trước đây cậu từng làm!

- ...vậy à?

- Cậu làm được không?

Gia Nguyên im lặng một lúc, hắn lên tiếng cách chậm rãi:

- Tôi vốn rất ghét những sự phiền toái. Tôi dừng dừng với mọi thứ vì tất cả đều phiền toái... Nhưng nếu là cô ấy, thì tôi có thể cố gắng được.

- Được lắm! Để xem cậu làm được gì với em gái tôi, thỏa thuận rồi nhé!- Minh Kha vỗ vai Gia Nguyên một cái rồi đi ra ngoài. Thực sự, ánh mắt của Gia Nguyên lúc này rất lạ kì, chẳng hiểu sao khi Gia Nguyên nhìn anh như thế thì tim anh đánh thành thành. Chẳng giống như ánh mắt băng lãnh, lạnh nhạt mà Minh Kha bắt gặp hôm qua, ánh mắt hắn khi này rất sinh động, màu xanh pha quện với đen cách hài hòa, đáng vẻ cong cong của mảnh trăng khuyết. Một đôi mắt rất đẹp!

Còn lại một mình Gia Nguyên trong phòng, hắn lẩm nhẩm tên Dương Tiểu Mạn, Dương Tiểu Mạn, Dương Tiểu Mạn. Hắn nghĩ rất khó để tiếp cận với một người lạ nhưng chỉ cần giúp hắn có được quá khứ của Gia Nguyên, hắn sẽ cố gắng làm tất cả. Dương Tiểu Mạn là bạn gái của Cao Gia Nguyên? Thì ra kẻ ngốc như anh cũng có cô bạn gái xinh xắn thế à? Phúc đức thật!

10. Chương 8: Đừng Tổn Thương Em Gái Tôi - Part 2.

Giờ giải lao, Tiểu Mạn chạy vội lên tầng 3, tất nhiên là phòng học của Gia Nguyên, cô đang định sẽ xin lỗi hắn vì chuyện hôm qua. Tiểu Mạn đã rất lo lắng, hình như Gia Nguyên hôm qua thực sự không ổn, trong cái dáng đi bình thản ấy của hắn cô vẫn nhận ra sự khập khiễng dấu rất nhỏ, có vẻ hắn bị thương.

Chỉ tại cô nói với Minh Kha, tại cô ngốc, nếu không sẽ chẳng xảy ra xung đột ấy. Tiểu Mạn vô cùng thất vọng, tự dưng Gia Nguyên nói chuyện với cô như người dưng nước lã khiến cô hụt hẫng kinh khủng. Đúng lúc Minh Kha xuất hiện, chắc thấy cô nước mắt ngấn dài nên nổi cáu với Gia Nguyên. Tính Minh Kha vốn nóng, chỉ cần ai đụng đến cô anh sẽ không tha. Nhưng đối với Tiểu Mạn không gì đau đớn hơn việc Gia Nguyên gặp tai nạn mà cô chẳng biết gì hết, cô tự trách mình vô dụng, đã không ở bên hấn trong thời kì khó khăn lại còn gây thêm rắc rối. Cô đứng là đồ đáng ghét!

Tiểu Mạn đến lớp, vội hỏi Gia Nguyên, có cậu con trai thò đầu ra đáp:

- Gia Nguyên vừa xuống phòng y tế, cậu ấy hình như bị thương nặng lắm, đang học mà máu loang ướt cả áo!

Tiểu Mạn thất đảm, sao cơ sự lại đến nỗi này, Gia Nguyên bị thương nặng vậy sao? Cô phóng vù qua khu y tế, chân rú cả vào nhau. Lỗi là tại cô! Tất cả là tại cô!

Cô chạy mà chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh, cô va vào nhiều người, rồi

tiếp tục bỏ chạy mà không kịp xin lỗi, nước mắt yếu đuối chỉ chực trào ra.

Khi Tiểu Mạn chạy đến cửa phòng, ánh mắt đảo đảo của cô bắt gặp Cao Gia Nguyên đang đọc sách, hấn ngồi tĩnh lặng trên bậc cửa sổ, gương mặt nhìn nghiêng thoảng qua nét mũi thanh tú, ánh mắt chăm chú vào trang sách, mái tóc đen phất hơi gió nhẹ làm cho làn da càng thêm trắng.

Cảm giác có người nhìn mình, Gia Nguyên quay ra cửa, Tiểu Mạn đứng đấy thở hồng hộc, mái tóc ngấn rối bởi và ướt mồ hôi, gương mặt trắng xanh, đôi mắt cô đỏ hoe, ngấn ngấn những giọt lệ trong suốt. Hấn nhẹ nhàng đặt cuốn sách xuống, đứng dậy tiến về phía Tiểu Mạn, biểu hiện của hấn chẳng có chút gì giống một người bị thương nặng cả, chỉ trừ chiếc áo trắng hấn đang mang đúng là loang một vết máu lớn thật. Tiểu Mạn nhìn hấn, lòng thất lại, giọng cô run run:

- Anh đau lắm hả? Em nghe nói anh xuống đây, em tưởng...

- Thất vọng hả? - Gia Nguyên hỏi vặn lại.

- Không! Em không có ý đó! Anh nói cái gì vậy? Em lo muốn chết!

Gia Nguyên đứng thẳng trước mặt Tiểu Mạn, gương mặt hấn không thể hiện cảm xúc nào, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng:

- Em lo cho tôi sao?

- Em... em... - Tiểu Mạn ấp a ấp úng, cái vẻ mặt ấy của Gia Nguyên làm cô bối rối.

- Em là Dương Tiểu Mạn đúng không?

- Vâng - Tiểu Mạn tròn mắt trước một câu hỏi chẳng liên quan gì đến chủ đề.

- Em là bạn gái của tôi?

- ...

- Đúng là rất dễ thương! - Gia Nguyên xoa xoa đầu cô bé như xoa đầu một chú cún, mái tóc nâu mượt chảy qua kẽ tay hấn, hấn thích những cô gái tóc ngắn, nhìn rất hoạt bát.

Tiểu Mạn hoảng hồn, cô đứng im như phỗng, chẳng biết cư xử ra sao trước hành động kì cục của Gia Nguyên. Chợt cô ngước lên, hai má đỏ hồng, lại ấp úng hỏi:

- Anh ... ăn trưa chưa...?

Gia Nguyên làm bộ suy nghĩ, lông mày hấn khẽ cau lại, nghiêm túc hỏi:

- Em định mời tôi ăn hả?

Ồi chào! Sao mà xỏ thẳng ra vậy, có đời nào con gái lại đứng ra mời con trai đi ăn, đúng là ý Tiểu Mạn như thế nhưng Gia Nguyên làm cô ngượng. Thế mà hấn ta chẳng nghĩ ngợi gì, gương mặt có vẻ rất vô tư, cô đành gật đầu xấu hổ:

- Vậy đi ăn với em nhé!

- Được thôi! Có người tốt bụng mời mà! Tôi cũng đang đói!- hấn nói một lèo, xong rút tay vào túi đi ra ngoài.

Tiểu Mạn nuốt khan một cái, cô chẳng hiểu nổi tại sao hấn lại thay đổi thái độ nhanh như thế, mới hôm qua hấn còn chẳng nhìn mặt cô, thế mà...

*****

Tiểu Mạn gọi cho Gia Nguyên phần bánh mì phô mai, cô cũng gọi luôn nước táo cho hấn nữa. Gia Nguyên nhìn ly nước táo sóng sánh trên bàn, tròn mắt nhìn Tiểu Mạn:

- Sao em biết tôi thích nước táo vậy?

- Không phải từ trước đến giờ anh vẫn uống vậy sao?

- ...Vậy hả?

- Chắc anh không nhớ cái chuyện đã từng trộn chung súp với nước táo đâu nhỉ?

- Có sao?

- Đúng là anh không nhớ rồi!

Chợt Gia Nguyên bật cười, Tiểu Mạn ngây người ra, đây là lần đầu tiên hấn cười kể từ lúc gặp lại, khuôn miệng thanh tú của hấn cong lên để lộ hàm răng trắng đều như hạt bắp, Gia Nguyên lằm bằm:

- Đúng là đồ ngốc!

- Anh nói gì cơ?

- À không có gì!- Ngay lập tức khuôn mặt lại trở về trạng thái không cảm xúc như trước, hấn thông thả gặm một miếng bánh, Tiểu Mạn cũng bắt đầu dùng bữa.

Đến bây giờ hấn mới thực sự chú ý đến cô bé. Đó quả là một người xinh xắn, gương mặt nhỏ nhắn được ôm lấy bởi mái tóc ngắn đáng yêu, chiếc mũi nhỏ, bờ môi hồng tươi như cánh hoa anh đào, hai gò má phơn phớt nét hồng hào tươi trẻ, đẹp nhất là đôi mắt trong veo như hồ thu, hàng mi dày cong vút khiến đôi mắt ấy đậm và sinh động lắm.

Hèn gì trước đây hấn thích cô bé, cái vẻ mềm yếu và trong sáng kia cần một sự che chở, cả cái cách nói chuyện cũng rất chân thành, tiếng nói trong trẻo ư nghe và những động tác để biểu đạt cái mình muốn nói bao giờ cũng đậm nét trẻ con. Rất trong, rất thánh thiện.

Giữa những cái mặt nạ giả dối bao quanh, Gia Nguyên thấy lòng mình chợt ấm lại bởi sự quan tâm của một người mới gặp mặt chỉ hai lần. Hấn cảm thấy không khó chịu khi ngồi bên cạnh một người lạ như thế này, tính hấn vốn khoáng, không muốn vào hội của bất kì ai, nhưng thật lạ, sự trong veo mà ngay từ đầu hấn nhìn thấy ở Tiểu Mạn lại làm hấn dễ chịu. Hấn muốn làm quen, muốn kết bạn với một người như thế...

11. Chương 9: Người Dưng Đáng Ghét.

Bây giờ là giữa kì, khoa quản trị kinh doanh đang trong một giờ kiểm tra căng thẳng, đề thi lần này có phạm vi rộng, kiến thức nhiều, chỉ cần sơ sẩy một chút là đi toi. Những sinh viên với gương mặt căng như dây đàn, mồ hôi nhễ nhại, thời tiết thì lạnh nhưng trong lòng cứ hừng hực lửa đốt, bài khó quá.

Trong khi mọi người đang hì hục cố hoàn thành bài thi cho đúng giờ thì có một kẻ hết sức bàng quan, thậm chí hấn còn ngủ gục trên bàn cách ngon lành, giáo viên đến gõ đầu dậy, hấn nộp bài và không ngần ngại bước ra ngoài, giáo viên lắc đầu, chắc mắt cái thằng nhóc đó nửa chữ bẻ đôi cũng không làm được.

Ai ngờ, khi lật bài xem thử mới tá hỏa trước những nét chữ gọn ghẽ, trình bày rành mạch đến độ không có một nét gạch bỏ nào, một trang bài thi nếu chỉ mới xét về hình thức đã đạt điểm mười rồi! Giáo viên đọc lướt qua và dừng lại ở dòng điền họ và tên – “Cao Gia Nguyên”! Quả là ấn tượng.

*****

Gia Nguyên bước tành tành qua các lớp học, hẩn cắm tai phone vào nghe một bài độc tấu vĩ cầm. Ngoài trời mưa nhẹ, những giọt mưa trong suốt, đọng lại trên mặt kính, rót vào lòng người một cảm xúc kì lạ, có gì đó thoáng vu vơ. Buồn...

Mấy ngày qua nghe đồn ầm lên rằng đề thi khó, giáo viên khó, mọi thứ đều khó, làm hẩn cứ tưởng đây là một kì sát hoạch gì khủng khiếp lắm, rốt cuộc ra cũng chỉ mấy câu cũ rích trong sách, chán đời!

Đang thong dong một mình, Gia Nguyên bắt gặp một kẻ cũng ra sớm như mình, người đứng!

Tên kia cao lắm, cái phong thái anh ta đi cũng khác lạ, có chút hơi hướng quý tộc. Dù sao Gia Nguyên cũng chẳng quan tâm lắm, hẩn vốn định xuống căn tin ăn sáng, chưa có gì bỏ bụng cả, đói meo!

Thế nhưng tên kia hình như có ý chắn đường, anh chàng dứt tay vào túi quần đứng ngay trước mặt. Ở khoảng cách gần thế này Gia Nguyên mới nhìn rõ người kia, hai mắt gặp nhau, cả hai bên đều không một chút dao động, dường như chỉ nhìn cái mình muốn nhìn, hoàn toàn bình thản, tự nhiên. Đó là một tên con trai cao lớn, chiếc áo sơ mi anh đang mặc được là phẳng bằng, màu da trắng sáng, mái tóc đen dày phủ tai càng làm cho đường nét khuôn mặt trở nên rõ và sắc. Quả là một gương mặt cân chỉnh, rất cân chỉnh là đằng khác. Mọi thứ trên gương mặt ấy đều hết sức hài hòa, từ đôi mắt màu đen lạnh, sâu hun hút, đến chiếc mũi thanh tú, cả khuôn miệng cong ngạo nghễ cũng hết như điêu khắc.

Thoạt nhìn cứ ngỡ là một tác phẩm nghệ thuật bất hủ về vị hoàng đế băng lãnh, cao ngạo nào đó. Anh làm người ta cảm nhận được cái thần thái sang trọng, cao quý toát ra một cách không tiết chế của mình, một cách để áp đảo đối phương! Chỉ tiếc anh chọn nhầm người, với một kẻ miễn dịch như Cao Gia Nguyên thì cũng chẳng hề hấn gì, hẩn ta cứ nhìn anh chàng kia với cái kiểu không quan tâm mấy, mà đúng là hẩn không quan tâm thật.

Bởi vậy cứ thế hẩn lướt qua, nhưng người kia lên tiếng:

- Có vẻ bài thi của cậu rất ổn! – một chất giọng nam trầm, lạnh, đầy uy lực.

Gia Nguyên quay lại, nhướn mày:

- Anh khác gì tôi?

Khóe miệng người kia bắt giắc cong lên, tạo thành một nụ cười bán nguyệt đầy ẩn ý:

- Vậy sao? Tôi nghĩ cái đề ấy sẽ làm khó mọi loại sinh viên đấy!

- Nó có làm khó anh không?- Gia Nguyên dò xét

- Cậu nghĩ thế nào?

Gia Nguyên nhún vai, vẻ mình không liên quan đến chuyện này, chẳng cần phải trả lời câu hỏi đó. Người kia cũng không hề tỏ ra bất mãn trước thái độ của cậu, chỉ nhẹ giọng hỏi:

- Tôi là ai? Cậu biết không?

- Câu trả lời đó không thuộc về tôi! Đừng hỏi người khác những thứ mình đã biết, sẽ nhảm lắm!

- Cậu thú vị thật! Thẳng thắn đấy!- Người kia bật cười – giờ cậu đi đâu?

- Ăn sáng! Muốn đi cùng à?

- Có thể không?

- Tùy anh! Nhưng tôi không thích ngồi cùng bàn với người lạ!

- Tôi lại muốn!

Gia Nguyên không đòi co nữa, vặn to volume tai nghe lên và lại thông dong bước đi, sau lưng cậu là kẻ lạ mặt kia, anh ta quả là muốn phá đám thật, gương mặt cao ngạo của người đó thoáng qua một cảm xúc rất nhẹ...hình như là đang thú vị về một điều gì...

*****

Màu vàng nhạt của nước táo sáng óng ánh, lóa lên một vạt ánh sáng nhỏ, phản chiếu từ ánh mặt trời xa xăm. Một kẻ ngồi ăn điểm tâm cách chậm rãi, hờ một chút lại uống một ngụm nước táo, có vẻ là thói quen. Người đối diện với ly cà phê đen sóng sánh trong tay, cũng hướng tầm mắt mình về một nơi xa xăm nào đó. Trông họ đối lập hoàn toàn với sự ồn ào xung quanh, chẳng lẽ ở căn tin mà, có phải nhà riêng của ai đâu. Hai người đây là trung tâm của mọi ánh mắt, nhất là chàng trai cao lớn có mái tóc đen dày kia, những tiếng xì xầm vang lên khắp mọi nơi. Một nhóm bạn gái ngồi gần đó, mắt dán vào hai anh chàng, miệng không ngớt những lời bàn tán:

- Đó chẳng phải là chủ tịch sinh viên Đỗ Hồng Quân sao?
- Anh ấy có bao giờ vào căn tin đâu.
- ừ nhỉ! Lại còn ngồi với anh chàng nào đó nữa!
- Hình như là tân sinh viên chuyển vào hồi giữa kì mà!
- A...Cao Gia Nguyên phải không?
- Chắc vậy! Hai người đó quen nhau à?
- Mình không rõ nữa, trừ phó chủ tịch Dương ra thì ít thấy anh ấy đi với người khác, nhất là tân sinh viên.
- Anh ta nổi tiếng lạnh lùng mà, khó bắt chuyện mà được hâm mộ nhiều ơ là nhiều!
- Có vẻ mọi người sợ anh ấy! Không hẳn do lạnh lùng mà do gia thế quá lớn!
- Đúng vậy, người như thế chỉ để ngắm thôi, chứ nói đến làm quen thì khó thôi rồi luôn!
- Tớ cũng nghĩ thế! Nếu xét về góc cạnh đẹp trai, tớ bình chọn cái vẻ lạnh lùng cao ngạo của anh ấy!
- Tớ thích phó chủ tịch Dương Minh Kha hơn, anh ấy vừa đẹp lại vừa hòa đồng nữa, dù vẫn có khoảng cách lớn nhưng anh ấy không đến độ quá xa xỉ như Đỗ Hồng Quân. Nói đến chủ tịch thì chắc hẳn là không với nổi. Chẳng biết vị tiểu thư nào phúc đức có được anh ấy!
- Chắc đó phải là một mỹ nhân, con của một tập đoàn lớn, hay đại loại như thế!
- Còn tớ thì chú ý đến cậu nhóc kia kìa!
- Cao Gia Nguyên á?
- Phải! không phải rất đẹp sao? Đúng là đáng vẻ lạnh lùng chết người!
- Tớ thấy cậu ta không bề thế bằng hai vị trong bang chủ tịch kia nhưng cũng xa xỉ lắm, gương mặt rất lạnh, đồn rằng tính tình cậu ta cũng rất lạnh!
- Nhưng tớ thích!
- Điên rồi! tất cả điên rồi, dân đen như chúng ta chẳng bao giờ có cơ hội đâu, đừng mơ nữa!
- Ê! Đừng phá giấc mộng đẹp của người khác chứ!
- Nếu không muốn bị vẻ lạnh lùng của mấy người kia đóng băng cho thì dẹp mơ hão đi!
- Chán thật! cậu chỉ được cái nói đúng!

.....

Những tiếng xôn xao tạo thành một bầu không khí đặc quánh phủ lên Hồng Quân và Gia Nguyên, nhưng họ chẳng để tâm gì, Hồng Quân chăm chú nhìn Gia Nguyên, tuy cảm cúi ăn nhưng không phải Gia Nguyên không cảm nhận được, hắt lên tiếng:

- Mặt tôi dính gì?
- Không có gì! – điểm nhìn của vị chủ tịch vẫn không dao động
- Thế sao lại nhìn?
- Vì cậu rất giống một người tôi biết!
- Ai?
- Một cô gái!

Gia Nguyên thoáng khựng lại, nhưng rồi lại bình thản ăn tiếp, giọng hắt sắc lạnh:

- Đừng đem con gái ra so sánh với tôi, tôi ghét điều đó đấy!
- Tôi chỉ nói ra cái gì mình thấy!- Hồng Quân mỉm cười – cô ấy cũng có chiếc khuyên tai giống cậu và...
- Anh không giống một tên lo chuyện bao đồng nhỉ? Có lẽ tôi nhìn nhầm người! - Gia Nguyên chắn ngang câu nói của anh chàng kia, hắt thả chiếc thìa xuống mặt bàn đánh một tiếng keng, ánh mắt đe dọa hướng thẳng vào người đối diện – nói cho anh biết, tôi ghét nhất những người lo chuyện bao đồng!
- Bị cậu phát hiện rồi! – Hồng Quân nhún vai một cái – Tôi là một kẻ bao đồng, và khẳng định với cậu, kẻ bao đồng như tôi một khi đã thấy điều thú vị thì không buông tha đâu!
- Vậy à? – Gia Nguyên đẩy ghế đứng dậy, nhìn xuống bằng thái độ khinh bạc nhất – Thế thì tôi nên tránh xa những người như anh mới phải!

Hồng Quân bật cười, anh đưa hai tay về đầu hàng:

- Chưa có ai dám nhìn tôi bằng ánh mắt đó đâu, cậu làm tôi sợ đấy, nhưng...càng thú vị chứ sao!

Gia Nguyên xoay lưng bỏ đi hắt, nắm tay siết chặt lại, chiếc khuyên tai là kỉ vật của mẹ, hắt giữ một chiếc, và chiếc kia nằm trong tay người quan trọng còn lại, chiếc khuyên hình trăng khuyết bằng đá ruby tím này là duy nhất, ngoài người ấy ra, không ai khác trên đời sở hữu được. Gia Nguyên dặn lòng mình phải cảnh giác cao độ với Đỗ Hồng Quân, một con người không tầm thường, ngược lại còn nguy hiểm nữa, biết đâu lại liên quan đến quá khứ của mình.

Hồng Quân ngồi lại, chậm rãi nhấm thứ chất lỏng đen sánh, đậm đà. Thái độ đó, ánh mắt đó, chiếc khuyên đó làm anh ấn tượng, anh tự cười mình, sao Cao Gia Nguyên lại giống đến vậy cơ chứ. Một người con trai lạnh lùng, ngang tàn, nói chuyện chẳng nề nang ai, thường nhướn mày thay cho câu trả lời, trên tai lấp lánh chiếc khuyên bằng đá ruby tím nhạt, nhất là ánh mắt của đứa con ngoại lai hài hòa giữa hai gam màu xanh và đen cực kì sinh động. Trước đây rất rất lâu, Hồng Quân đã từng gặp một con người cũng kì lạ như thế, chỉ tiếc người đó là con gái, anh không bao giờ quên được, lúc nào hình ảnh của cô gái cũng sắc nét trong trí nhớ của anh, mặc dù đã rất xa vời...

12. Chương 10: B.g - Anh Em Kết Nghĩa

Gia Nguyên bắt gặp Tiểu Mạn khi lên cầu thang, mắt cô bé sáng trong, cô nở một nụ cười rất rạng rỡ:

- Hôm nay anh kiểm tra đúng không?
- Ừ!
- Em nghe nói đề khó lắm, anh làm được không? Em tin là anh sẽ không đứng cuối bảng nữa đâu!

- Tôi từng đứng cuối bảng à?
- Bao giờ chả thế!- Tiểu Mạn cau mày như một ông giám thị già khó tính.
- Trước đây tôi là một tên đầu đất à?
- Không phải đâu! Anh so với những người khác không nổi bật lắm nhưng thể thao thì nổi bật nhất trường mà! Anh là ngôi sao trong đội bóng rổ đó!
- Em an ủi tôi?
- Không...không phải...-Tiểu Mạn luống cuống
- Gia Nguyên mỉm cười, xoa đầu cô, hân nhẹ giọng hỏi:
- Em đi đâu đây?
- Ăn trưa, anh ăn chưa?
- Rồi!
- A... anh dám đi một mình, không rủ em sao? Em giận!- Tiểu Mạn phồng má vờ giận dỗi.
- Giận gì chứ?- Gia Nguyên tưởng cô bé giận thật.
- Vậy anh đi với em nữa đi! Em không muốn ăn một mình!
- Tôi no rồi!
- Đi mà! Đi! – Tiểu Mạn lay lay tay Gia Nguyên, môi cong lên nhõng nhẽo, nhìn trẻ con lắm. Gia Nguyên tặc lưỡi, thì mình cũng chưa ăn được gì, tên người dưng khi này làm mình bỏ bữa, trời đánh tránh bữa ăn, đánh đâu không đánh cứ nhằm lúc hân ăn mà đánh. Lại gặp phải xui xẻo! Gia Nguyên liếc thấy ánh mắt long lanh của Tiểu Mạn, thôi gạt đầu cho xong! Thế là họ lại đi...

*****

Giờ thi xong, căn tin càng đông, nhộn nhịp hân lên so với khi nãy, bao nhiêu tiếng trao đổi bài, tiếng cười nói, tiếng than thân trách phận vì không làm được nửa chữ trong đề. Tiểu Mạn thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn Gia Nguyên, gương mặt hân tỉnh bơ, chắc là bài thi cũng ổn. Tiểu Mạn nhớ trước đây, mỗi khi kiểm tra xong Gia Nguyên lại chạy đến khóc tu tu, bảo rằng giám thị coi gắt quá anh chẳng dùng được miếng phao nào, quay cóp lại càng không, tháng này chắc đứng bét lớp. Tiểu Mạn trách sao anh không ôn tập cho kĩ, Gia Nguyên cười khì khì, bảo rằng dành thời gian làm phao, không kịp ôn bài. Ôi dào, bó tay với anh chàng ngờ nghệch ấy!

Gia Nguyên thấy cô bé nhìn trộm mình, ho khê một tiếng:

- Tôi không làm bài thi được nên đau khổ đến mất cảm giác rồi! Em đang nghĩ như thế chứ gì?

Tiểu Mạn đang nuốt thức ăn, nghe vậy thì nghẹn ngay cổ, cô chớp lấy ly nước nốc cạn, vừa nuốt ngược, Tiểu Mạn vừa tròn mắt lên nhìn Gia Nguyên:

- Sao anh đọc được suy nghĩ của em?
- Cái gì? Em dám nghĩ thế thật hả? – Gia Nguyên cũng sững không kém – Em dám hả?
- Thì đúng như vậy mà! – Tiểu Mạn bĩu môi cãi lại
- Em đúng là...
- Đúng là cái gì?

Gia Nguyên vừa định mở miệng thì có cái gì rất mảnh xoẹt ngang qua mặt, nhanh như cắt. Vài giây sau, có tiếng “tong...tong” vang lên rất khê, Gia nguyên nghe ươn ướt trên má. Hân nhìn biểu hiện trên mặt Tiểu Mạn, một nét sững sốt, bàng hoàng choán đầy trong đôi mắt xám tro của cô bé. Gương mặt Gia Nguyên sầm lại, hân liếc về cái vật thể nằm gần chân mình – một lá bài. Chưa cần nghe câu nói run rẩy của Tiểu Mạn, Gia Nguyên đã đoán được mình vừa bị gì:

- Ôi máu! mặt anh chảy máu kìa!- Tiểu Mạn quay vội lại hướng lá bài đã bay tới, ở đó một nhóm người đang đứng, toàn con trai. Hàng lông mày cô chợt giãn ra, miệng khẽ kêu lên – B.G?

Một anh chàng cao to, đầu chít khăn, dáng vẻ bụi bặm, đưa tay vẫy vẫy:

- Nhóc con Tiểu Mạn!

Cậu ta cùng toáng bạn thông thả đi đến, nhìn vết cắt rớm máu trên mặt Gia Nguyên, cậu khẽ vuốt xoa:

- Cứ tưởng mất trí nhớ thôi, ai ngờ mất luôn cả cái khả năng phản xạ nhanh rồi!

Gia Nguyên liếc cậu bạn cách dừng dừng, lại nhảy vào bữa ăn của người ta mà phá đám, đúng là khó chịu. Cậu bạn kia kéo ghế ngồi xuống, với lấy cốc nước táo của Gia Nguyên nốc cạn một hơi, không phải cậu không nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Gia Nguyên, chỉ là khoái chọc tức hắn. Uống xong cậu mỉm cười nhún nhún:

- Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt ám ức ấy! Cậu ghê gớm thật đấy nhé, bỏ đội bóng lâu vậy!

Gia Nguyên rút chiếc khăn giấy lau vết máu trên mặt, Tiểu Mạn chống tay, trừng mắt lên nhìn anh chàng bụi bặm nọ:

- Đồ đáng ghét! Sao dám làm Gia Nguyên bị thương chứ! Anh hết trò chơi hả?

- Anh chỉ định làm cậu ta bất ngờ thôi! Mọi khi cậu ta vẫn bắt lấy và ném lại mà! Người bị thương là anh mới đúng!- Cậu bạn gãi gãi đầu, quả thực không ngờ đến việc Gia Nguyên không phản ứng gì với lá bài. Hắn ta mọi khi nhanh hơn chớp, phản xạ cực tốt, bởi vậy mới làm con ác chủ bài trong đội bóng.

Cậu bạn nhìn kĩ Gia Nguyên, hắn gầy đi nhiều, chỉ mới hai tháng mà như bị rút kiệt sức lực vậy, đã thế lại còn trắng trẻo, nhìn lảng tử phát ghét, cậu ta giả giọng mỉa:

- Làn da trâu của cậu bôi thuốc gì mà trắng phau vậy, trắng hơn Tiểu Mạn rồi kìa! Người bạch tạng à?

Gia Nguyên không trả lời hắn, cậu quay sang hỏi Tiểu Mạn:

- Đây là ai?

- Là B.G – basketball group! Họ là anh em kết nghĩa của anh đấy!

- Anh em kết nghĩa?

Cậu bạn nện một cái cốc đau điếng lên đầu thằng Gia Nguyên đang nghếch mặt ra kia:

- Này! Quên ai thì quên chứ làm sao dám quên bọn tớ hả? Thẻ thốt sống chết có nhau mà vậy à? Thằng quỷ sứ!

[FONT=palatino linotype]- Hải Đăng, không được làm vậy! Anh ấy bị tai nạn nặng mà! Đến em còn không nhớ được thì anh đòi hỏi cái gì?[/FONT]

- Hả? Gia Nguyên? Sao cậu dám quên Tiểu Mạn bé xinh của tớ chứ? Muốn chết với bọn tớ à?

Gia Nguyên bỏ thìa xuống, hắn quay sang cau mày với Tiểu Mạn:

- Em làm gì mà ai cũng hỏi tội tôi vậy?

- Tiểu Mạn thì làm được gì chứ! Chính cậu đã phun graffiti lên cả sân bóng rổ cơ mà!

- Tôi viết cái gì?

- “Tiểu Mạn là người con gái tuyệt vời thứ hai trên thế giới!”- cậu bạn tên Hải Đăng cười đắc chí.

- Vậy ai là người tuyệt vời nhất?

- VẬt mãi cậu mới nói ra người đó là em gái tên gì gì đấy của cậu. Tiểu Mạn ghen lắm đấy, nhưng rồi cô ấy cũng chấp nhận bởi vì cậu bảo từ nhỏ đã coi em gái là quan trọng nhất rồi. Chẳng phải hai anh em cậu mà coi nên cậu rất quý nó sao?

- Phải đó, em rất ghen tị với cô em gái của anh, nhưng em chẳng phân bì đâu, bởi theo lời anh kể, cô bạn ấy rất rất rất dễ thương. Càng so càng buồn nên em chẳng so! - Tiểu Mạn chun mũi.

Gia Nguyên ngậy người. Nắm tay của Gia Nguyên rung lên bần bật, một cảm giác trào nghẹn trong từng sợi tơ máu dồn lên đến tận cổ họng, trái tim như bị ai đó bóp chặt, hần cảm thấy khó thở vô cùng, từng đợt khí gấp gáp nghẹn lại nơi hai lá phổi. Đau đớn quá...

Hải Đăng đang tán chuyện với Tiểu Mạn bất chợt quay sang, chạm ngay ánh mắt Gia Nguyên chùng xuống, hàng mi dày khê lay động nhưng ẩn sâu trong đó là một niềm xúc động dữ dội, gương mặt trắng nhợt như sắc giấy làm lộ rõ vết cắt vừa khô miệng, Hải Đăng lo lắng hỏi:

- Này cậu sao thế?

- Sao mặt anh trắng bệch vậy Gia Nguyên? Anh khó chịu ở đâu à? - Tiểu Mạn cũng nhận thấy vẻ bất thường ấy.

Gia Nguyên vội quay mặt sang chỗ khác, trông mắt hần thoáng qua sắc đỏ au, hần ghi giọng xuống để ra vẻ bình thường nhất:

- Không có gì! Chỉ là có bụi bay vào mắt, cay quá!

- Làm tớ hết hồn! Cái thằng này! - Hải Đăng ngồi thẳng lại, cậu lại bắt sang chuyện khác - Thế cậu định khi nào thì quay lại đội đây? Thiếu cậu buồn chết đi được, chẳng ai ném ở vị trí ngoại tuyến được cả, có cậu làm cái hàng rào bê tông cho tụi tớ thì hay biết mấy! Chán như con gián!

Lấy lại được vẻ trầm tĩnh, Gia Nguyên thản nhiên đáp:

- Tôi quên cách chơi bóng rổ rồi! Chia buồn!

- Cái gì? - Cả bọn thét ầm lên làm cả căn tin đứng hình - Quên cái gì? Nhắc lại xem nào!

- Quên cách chơi bóng! Một bước cũng không nhớ!

- Hơ hơ! Cậu đùa vui quá! - Hải Đăng phá lên cười, chợt lòng mảy cậu xô lại, gương mặt hết sức đau khổ - Đùa kiểu gì thì đùa chứ đừng đùa kiểu ấy, làm ơn đi, tớ sợ sự khôi hài của cậu đấy!

- Ai đùa với cậu... nếu bảo chơi cái này thì tôi biết! - Gia Nguyên giật khối ru-bic trên tay một cậu bạn gần đó, mặt tỉnh queo, bàn tay cậu xoay với tốc độ chóng mặt, thoăn thoắt, thoăn thoắt và CÁCH! Khối ru-bic vuông vắn, sáu mặt sáu màu, phân chia rõ ràng từng ô một, tốc độ chưa đầy 20s đã xong và đặt ngay ngắn trước mặt chừng ấy con người. Ai cũng mắt tròn mắt dẹt, hàm cứng đờ, tạm thời đình chỉ mọi hoạt động để chăm mắt vào khối vuông trên bàn.

Gia Nguyên đẩy ghế đứng dậy, bật mp3 lên nghe nhạc, thọc tay vào túi thùng thẳng ra ngoài, bỏ lại một đám người bất động, hình như tất cả đã hóa đá. Hải Đăng lắp bắp:

- Sao lại có thể như thế được? Quên bóng rổ để tập chơi ru-bic ư? Một chút về bóng cũng không nhớ ư?

Một cậu bạn cũng lắp bắp theo:

- Hồi trước có lần nó mượn ru-bic của tớ về nhà chơi đến 5 này, nó chỉ xoay đúng được một mặt, thế mà lúc này...

Tiểu Mạn là người sững nhất:

- Bóng rổ là tình yêu của anh ấy mà, hơn nữa chẳng phải anh ấy ghét ru-bic nhất trên đời sao?

- Ôi Chúa ơi! Hần điên thật rồi, thằng Gia Nguyên chập mạch rồi tụi bây ơi! - cả đám B.G cùng đồng thanh ta thán, từ lúc nào thằng đầu đất chỉ biết thể thao ấy lại biến thành Einstein của Trung Quốc thế? Nói ngày mai tận thể chúng còn tin được chứ bảo thằng Cao Gia Nguyên khoa Quản trị kinh doanh đại học Nam Kinh lắp được khối ru-bic trong vòng 20s thì đầu hàng hai tay hai chân. Làm sao lại có chuyện như thế chứ? Không thể tin được, chắc là mơ tập thể rồi!

*****

Gia Nguyên băng ra phía sau trường. Nam Kinh là một ngôi trường đại học có tiếng của Trung Quốc, không chỉ nổi trội về bề dày thành tích mà còn cả về kiến trúc, có thể thấy rất rõ màu xanh đặc trưng của nó – xanh cây cối, xanh ao hồ, xanh thảm cỏ, xanh bầu trời, xanh dây leo... Ngôi trường phẳng phất nét cổ kính, mát dịu, hiền hòa, quả là rất tươi đẹp!

Gia Nguyên để gió vờn nhẹ tóc, hơi gió thu lạnh làm vành tai thoáng đỏ hồng, gò má cũng hồng hào hơn, hần nhìn quang cảnh ngôi trường, môi khẽ nhếch lên:

- Không hiểu sao một kẻ đầu đất như anh lại vào được ngôi trường danh tiếng này nhỉ? Cao Gia Nguyên đúng là kẻ hay gây bất ngờ, em rất ghen tị!

Nắng nhạt chảy qua bờ vai mảnh khảnh của con người ấy, sáng rực lên như một đôi cánh mềm mại, từng giọt nắng duyên chuyển làm mái tóc đen trở nên óng ánh, tựa hồ được phủ một lớp vàng mỏng. Từ khóe mắt trào ra một giọt lệ trong veo, rất mảnh, giọt lệ len theo gò má, xuống cằm rồi rơi tách lên cánh hoa sứ rụng dưới chân. Gia Nguyên ngồi xuống, mắt hướng về nơi rất xa:

- Anh dám nói với bạn gái mình như thế sao? Rằng em là người tuyệt vời nhất trên thế giới...Anh không sợ tổn thương cô bé à? – Gia Nguyên nhắm mắt lại, hít một hơi sâu khí thu ẩm ướt, mát lạnh – Sao không nói rằng em là kẻ tồi tệ nhất? Anh không hiểu con người xấu xa, nhạt nhẽo như em à? Cao Gia Nguyên đúng là kẻ ngốc, ngốc nhất thế gian, chỉ có kẻ ngốc mới nói những lời như thế...

Bàn tay hần mân mê cánh hoa sứ trắng muốt, cánh hoa thánh khiết như tâm hồn ai đó nơi xa xôi, chợt hàng mi hần rung lên, gương mặt thất lại nỗi đau không tả, một sự chịu đựng bao trùm lên tâm thế hần, từng tiếng nói vang lên mịt mờ, quẩn thắt:

- Anh biết không? Em nhớ anh lắm...nhớ không chịu được...nhớ đến ngạt thở! Phải làm sao đây Gia Nguyên? Nỗi nhớ đáng sợ quá! Em bị ám ảnh. Em chỉ muốn được gặp anh! Một lần thôi cũng được...

Bỗng, nắm tay hần siết chặt lại, vò nát cánh hoa mềm rũ trong nháy mắt, đôi mắt ánh lên tia xanh lạnh lẽo, đáng sợ, khuôn miệng thì thầm những tiếng rất sồn gai óc:

- Em sẽ giết chết kẻ đã làm hại anh, em sẽ giết chết hần, đồ súc sinh, kẻ như hần sẽ không thể sống lâu đâu, rồi anh sẽ thấy, em nhất định kéo hần xuống địa ngục... nhất định vậy!

13. Chương 11: Cục Nợ Xuất Hiện.

Gia Nguyên đang uống ngụm trà nóng. Trời lạnh! Lớp học ồn ào, xôn xao đủ thứ chuyện, chợt có tiếng ai đó vang lên từ ngoài cửa, chất giọng trong veo như tiếng chuông bạc, ngập tràn sự hứng khởi:

- Cao Gia Nguyên! Cao Gia Nguyên! – Đúng như dự đoán của Gia Nguyên, là cô bé Dương Tiểu Mạn.

Gia Nguyên đặt cốc trà xuống, đi ra, trong lớp những cái đầu thò ra hóng chuyện, gương mặt Tiểu Mạn ửng hồng, đáng vẻ lí lắc, chắc là có chuyện gì rất vui:

- Chuyện gì thế? – Gia Nguyên cau mày.

- Anh đoán xem nào! – Tiểu Mạn nhoẻn miệng cười toe

- Được nhận quà à?

- Không!

- Kiểm tra được điểm cao à?

- Không! Đó là điều tất nhiên rồi! Em là sinh viên gương mẫu mà!

- Ai đó tỏ tình với em à?

- Anh bị cái gì vậy? Em có bị điên mới đi khoe chuyện như thế!

- Thế là cái gì? – Gia Nguyên sắp không chịu nổi cái vẻ bí mật thò thò thụt thụt của cô nàng.
- Đúng là không biết suy đoán gì hết – Tiểu Mạn tùm tùm, nhón chân lên, thì thầm từng chữ một vào tai hần – Anh đứng nhất toàn khoa kìa! Tin nổi không?
- Thế mà cứ tưởng cái gì ghê lắm, Gia Nguyên cười khẩy trong ruột, trước giờ toàn thế còn gì, nhưng mà nghĩ lại, hần đang là một tên đầu đất cơ mà, đành giả vờ tròn mắt sững sờ:
- Thế á? Em có chắc không?
- Thật mà, người ta mới dán bảng thông báo kết quả, em đi ngang qua, ghé đầu vào xem thử, đứng hình luôn!
- Tôi không tin đâu, thì làm sao đứng nhất được! – Gia Nguyên phẩy phẩy tay, lông mày cau lại, thật ra đang cười thầm Tiểu Mạn.
- Em cũng không tin, chắc người ta dán nhầm!
- Này, em ...cũng đừng có coi thường tôi vậy chứ! – Mặt Gia Nguyên đen thui, hần cười khở, xoa xoa đầu cô bé – Chắc tại nạn trúng đầu nên thông minh ra! Trường này có mỗi mình tôi tên Cao Gia Nguyên thôi nhé!
- Nhưng mà...
- Tiểu Mạn chưa nói hết câu thì Gia Nguyên đã bị ai đó đánh bốp lên đầu một cái, hần xoa đầu quay lại – là cái toáng B.G hôm qua, tất nhiên kẻ vừa tặng hần cú đánh là Hải Đăng. Đúng là thằng bạo lực!
- Hải Đăng đứng chống nạnh, cả lũ đứng sau cũng dạng hai chân chống nạnh hết như thế, mặt thằng Hải Đăng hết sức nghiêm trọng:
- Tại sao lại như vậy? Sáng nay hình như mặt trời mọc đằng Tây!
- Phải phải, mặt trời mọc đằng Tây – cả bọn đồng thanh lặp lại
- Mấy người làm trò gì thế? – Gia Nguyên khoanh tay hếch mặt nhìn khó chịu
- Mặt trời mọc đằng Tây thì tớ tin chứ làm sao tớ tin nổi cậu đứng nhất toàn khoa trong kì kiểm tra vừa rồi chứ!
- Phải đấy! không thể nào tin nổi! – dàn hợp xướng cả chục giọng tiếp tục ngân lên, cộng thêm tiếng nhón nháo trong lớp nổ bùng như đàn ong vỡ tổ - Cái gì? Cái gì vậy? Cao Gia Nguyên đứng nhất khối à? Kinh thiên động địa rồi! Nói lại nghe xem nào! Có phải tao nghe nhầm không?
- Là chuyện đó à? Thì sao? Tôi thì không có quyền đứng nhất? – Lông mày Gia Nguyên nhướn lên.
- Không phải! Chỉ là từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ tớ chưa bao giờ nghe được chuyện gì khó tin như thế! Tớ muốn phỏng vấn bằng cách nào từ học viên đứng bét lớp cậu lại có thể bay lên đỉnh Himalaya được? – Hải Đăng chớp mắt vẻ sững sờ.
- Tớ cũng muốn phỏng vấn, tớ cũng muốn! – cái lũ kia nhón nháo lên.
- Muốn biết lắm à?
- Tất nhiên, tụi tớ đang phỏng vấn cậu mà!
- Ra ngoài đường đứng cho xe đụng chấn thương đầu, qua nước ngoài điều trị hai tháng, mất hết trí nhớ, xong sẽ thành thiên tài! – Gia Nguyên lạnh nhạt nở một nụ cười nửa miệng hết sức đều đặn. Cả trong lẫn ngoài, tất cả đều nuốt khan, thôi, chúng tớ muốn được bình thường hơn.
- Thực sự, sự kiện ấy làm thay đổi hẳn tầm nhìn của mọi người về Cao Gia Nguyên, trước kia, cầm tờ giấy báo điểm của hần ai cũng chép miệng ngán ngấm, họ nói đùa “đầu óc ngu si, tứ chi phát triển”. Giáo viên thường lắc đầu, nói rằng chỉ muốn bố đầu hần ra xem thử nhét thứ gì trong đó mà nửa chữ bẻ đôi cũng làm không xong, tự vấn mình thử bằng cách nào hần vào được trường đại học danh tiếng này. Đúng là họ cũng có nghe trên thế giới có vài trường hợp sau khi chấn thương đầu bỗng thông minh hẳn ra, có điều chẳng ai ngờ được Cao Gia Nguyên cũng là một người như thế...

Gia Nguyên vốn ghét phiền phức, sau khi đứng đầu bảng điểm mọi việc lại càng phiền phức, bạn bè cứ vây quanh, suốt ngày hỏi chuyện này chuyện nọ, rơi vào tầm ngắm của thầy cô, hử chút là bị sai tham gia hỗ trợ mấy anh chị khóa trên làm luận án, đau đầu! Gia Nguyên vẫy cờ trắng đầu hàng “ làm ơn cho tôi xin một phút bình yên!”

Giờ giải lao, hần lên nhanh ra ngoài, cầu trời đừng gặp đám keo dính chuột ấy, thế mà, vừa ló đầu ra đã dính đạn, lại là đạn của một kẻ cực kì đáng ghét – Đỗ Hồng Quân – Chủ tịch hội sinh viên đại học Nam Kinh. Anh ta thản nhiên chắn đường, tư thế dãn trận đầy ngạo nghễ, nhìn vẻ mặt khó chịu của Gia Nguyên, anh chàng mỉm cười:

- Congratulation! Không ngờ cậu làm bài tốt đến thế, điểm tuyệt đối cơ đấy!

- Không liên quan đến anh! – Gia Nguyên bước sang một bên tránh khỏi kẻ rắc rối, ánh mắt hần lạnh lẽo, tiếng nói sắc lạnh như đông đặc trong không gian – Đúng là kẻ thích lo chuyện bao đồng!

- Tôi vốn vậy mà! – Hồng Quân thọc tay vào túi bước theo. Gia Nguyên đi nhanh, anh chàng cũng bước nhanh theo. Gia Nguyên bực bội cực kì, còn Hồng Quân thì mỉm cười đắc chí. Đúng là rất đáng ghét!

*****

Căn tin đông đặc người, vẫn cái chốn huyền ảo, đủ mọi chuyện tạp nham, Gia Nguyên nuốt miếng bánh không trôi khi kẻ ngồi đối diện cứ nhìn mình chăm chăm. Anh chàng Đỗ Hồng Quân kia hình như rất hứng thú với cái việc có thể xem là...vô duyên đó. Những người ngồi xung quanh cũng ái ngại giùm Gia Nguyên, ai đời lại bị người ta soi mói lộ liễu như vậy, đã thế kẻ xấu xa đó lại là vị chủ tịch mà người người kính trọng. Nói làm gì, cái số hần bèo bọt hết chỗ chê.

Gia Nguyên vừa nhấp ngụm súp thì đã bị ai đó làm giật mình xém chút tức ghen mà chết, cái giọng tiếng Trung lơ lớ gọi tên hần nghe quen quá, quen đến độ không thể tin được. Gia Nguyên ngẩng lên, rẽ đám đông một thân ảnh bước tới. Con người ấy có vóc dáng thon thả, mái tóc vàng óng đúng chất Âu Mỹ khe khẽ đưa theo từng bước uyển chuyển và ôm gọn lấy gương mặt thanh tú nhỏ nhắn, chiếc mũi cao di truyền của tộc người Ô-rô-pê-ô-ic (dân da trắng), đôi môi căng mọng như trái anh đào chín, quầng rũ nhắt là ở đôi mắt xanh trong như tấm gương phản chiếu bầu trời và hàng lông mày lá liễu hơi gần với màu tóc...một gương mặt hết sức hài hòa.

Gia Nguyên tròn mắt lên sững sốt, không phải sững sốt vì vẻ đẹp yêu kiều khó thấy ở người ngoại quốc mà vì đó là... “quân sư quạt mo” của hần – Jully? – giọng hần vang lên đầy thẳng thốt, kinh ngạc.

Cô nàng bước đến, nở nụ cười rạng rỡ như hoa:

- Phải, là tớ đây Cao Gia Nguyên!

- Cậu làm cái quái gì ở đây thế? – Gia Nguyên vẫn chưa tin được

- Nhớ cậu nên về thăm, được chưa cưng? – vừa nói, cô nàng vừa véo má Gia Nguyên một cách hết sức thân mật – Ui, mới không gặp mấy hôm mà thấy cậu cứng cáp quá trời, đẹp trai thật! – Jully cười cười, chợt cô liếc mắt sang mới để ý thấy bên cạnh mình có người, cũng là một anh chàng đẹp trai khủng khiếp, cô trở tay hỏi Gia Nguyên – Ai đây?

- Một kẻ xấu xa ưa lo chuyện bao đồng! – Gia Nguyên nhún vai, nhìn Đỗ Hồng Quân bằng nửa con mắt.

- Anh ấy làm cậu phật ý điều gì à? – Jully quay sang nhìn Hồng Quân đầy thương hại – Anh đã làm gì để Gia Nguyên liệt vào hạng người bao đồng vậy?

- Có người làm tôi mất hứng, khi khác gặp cậu vậy! – Hồng Quân đứng dậy, chỉ nói với mỗi Gia Nguyên, coi Jully như không khí, gương mặt anh dừng dừng cơ hồ không có chút cảm xúc gì, xong quay lưng bỏ đi hần.

- Biến luôn đi! – Gia Nguyên lăm bằm trong miệng.

Jully chớp mắt nhìn theo, khe tắc lưỡi:

- Lạnh lùng quá nhỉ? Trai đẹp toàn những tên lạnh lùng sỏi đá. Cậu cũng vậy, chán phèo!

- Nói đi! Cậu làm gì ở đây hả?

- Đã bảo là nhớ cậu chịu không nổi mà! Cậu ra đi bỏ người yêu lại nơi phương xa giá lạnh, tớ chưa tự vẫn là may rồi đấy! – Jully ôm ngực, mặt ngược lên trời một góc 45 độ, mắt long lanh... cảnh này sao quen thế?

- Này Jully! – Gia Nguyên nghiêng rằng

- Tên tớ là Hoàng Lưu Ly nhé! Cấm cậu gọi trống Jully, Jully đấy! Bây giờ tớ là sinh viên trường này rồi, đừng có lên mặt nha!

- Cậu có nói không hả? Muốn tớ hủy bằng cấp chuyên gia thời trang của cậu à?

Jully vừa nghe tới việc hủy bằng cấp, tái mặt, chấp tay vái vái người đối diện:

- Đừng có nóng, hạ hỏa, hạ hỏa đi Cao Khiết Sam!

- Cậu đừng tùy tiện gọi cái tên đó ở đây! – Gia Nguyên gần giọng xuống, ánh mắt hằn tối sầm lại – Tớ là Cao Gia Nguyên!

- Bạn chơi với nhau gần mười năm trời bộ muốn nói dối là dối được hả? Tớ quen rồi thì biết làm sao được!

- Sửa ngay! – Gia Nguyên trợn mắt lên.

- Biết rồi! Khổ lắm! Nói mãi! Tớ sợ cậu rồi! Chả là bố cậu lo quá, phải tớ qua đây có gì chăm sóc và giúp đỡ cậu. Cậu có ông bố tốt thật đấy!

Nghe đến Aiden, lông mày Gia Nguyên giãn ra, thì ra ông nhờ Jully sang bầu bạn với hắn, ông đúng là lo xa quá, Gia Nguyên chẹp miệng:

- Nhờ ai không nhờ lại phải cục nợ này sang đây!

- Cái gì? Dám bảo tớ cục nợ à? Chắc cậu không biết tớ được mọi người chào đón như thế nào đâu nhỉ? Cô gái đáng yêu như tớ đến đây là phước bầy đời cho cậu rồi đấy, ở đó mà tự kiêu đi! – Jully vưỡn môi lên cãi lại bằng một tràng tiếng Anh.

- Nhớ cho kĩ này! – Giọng Gia Nguyên đánh lại, pha chút rắn rỏi, cương nghị - Ai có hỏi thì cứ bảo cậu là bệnh nhân cùng phòng với tớ, quen nhau trong hai tháng vừa rồi, chúng ta là huynh đệ kết nghĩa nghe chưa!

- Gì chứ? Tớ bị gì mà phải nằm viện chứ? Lại còn cùng phòng với một đứa chán thương sợ hãi, bộ muốn tớ hét lên rằng “tôi bị chán thương sợ hãi” hả?

- Thôi ngay đi! Đừng có tí tởn, cậu mà để lộ sơ hở gì thì không yên với tớ đâu! Nhớ là đừng bao giờ gọi tớ bằng cái tên Cao Khiết Sam, tốt nhất là quên nó luôn đi, cứ coi như bây giờ tớ là Cao Gia Nguyên, là anh trai của Cao Khiết Sam vậy! Gọi nhầm thì nguy đấy!

- Cậu coi thường tớ thế à? Gia Nguyên thì Gia Nguyên, có gì đâu!

- Đó là việc của cậu, tớ về lớp đây! – Gia Nguyên đứng dậy, định bỏ đi nhưng sức nhớ điều gì thì khựng lại

– Này, cậu học khoa nào vậy? Đại học này làm gì có khoa cho cậu chứ?

- Ai bảo? Tớ là sinh viên khoa ngoại ngữ đấy, đùa hoài!

- Sinh ra ở nước ngoài mà đi học ngoại ngữ, đúng là đồ quái nhân! Đừng có thể hiện thái quá đấy, nhiều người ganh ghét rồi áp phe đánh đập mặt thì tớ cũng không nhúng tay vào giúp đâu!

- Cứ đợi đấy mà xem, cái mặt cậu cũng đâu có chơi được, chưa gì về đã đứng hạng nhất khoa, chẳng khoa trương quá là gì?

- Cậu muốn nghĩ thế nào tùy cậu thôi! – Gia Nguyên nhún vai rồi đi thẳng một mạch, để lại cô bạn Jully xinh đẹp ngồi đó làm vật trưng bày cho hàng trăm cặp mắt thương lắm, cô nàng ngoài miệng thì cười rạng rỡ nhưng trong bụng dạ lại nguyên rửa con bạn xấu tính của mình hai chân vấp vào nhau mà ngã.

Ai ngờ, Jully đi đứng thế nào mà lại để hai chân mình vấp vào nhau ngã chổng gọng, người ta thường nói gậy ông đập lưng ông quả không sai!

14. Chương 12: Người Quan Trọng Với Gia Nguyên Cũng Là Người Quan Trọng Với Tổ!

Mọi người ai cũng lấy làm lạ khi chốc chốc lại có một cô bạn người Âu Mỹ xinh xắn chạy sang réo Gia Nguyên, càng kinh ngạc hơn khi thấy Cao Gia Nguyên không tỏ thái độ lạnh nhạt như mọi khi mà trò chuyện hết sức cởi mở. Ai cũng tự đặt một dấu chấm hỏi to tướng trong đầu : “Cao Gia Nguyên với Dương Tiểu Mạn không phải là một cặp sao? Cô gái này rốt cuộc là ai?”. Có tin đồn Cao Gia Nguyên bắt cả hai tay hay anh chàng đã cầm sừng Tiểu Mạn rồi. Cái tin nhảm đó cũng gây ra không ít rắc rối.

Tiểu Mạn tình cờ lướt qua, thấy Cao Gia Nguyên đang cười với cô gái kia. Gương mặt anh thân thiện khác thường, dường như chẳng có một sự gượng gạo nào hết, hai người họ hết sức tự nhiên. Đứng ở một góc như thế này, nhìn họ sao đẹp đôi quá, cứ như thanh mai trúc mã vậy. Gia Nguyên không hề biết hấn làm Tiểu Mạn hoang mang đến mức độ nào.

Cô bé bèn lên đi đến, không dám gọi mà chỉ nắm lấy gấu áo hấn lay lay, Gia Nguyên ngừng cuộc trò chuyện với Jully, quay sang dừng dừng hỏi theo thói quen, đôi mắt lạnh lạnh:

- Là em đây à?

Tự dưng có cái gì đó trào dâng trong lòng Tiểu Mạn, cái cảm xúc xốn xang khó tả, hình như phải dùng đến hai từ “ khó chịu” thì phải. Hàng mi cô khẽ sụp xuống, thoáng qua trên gương mặt nét buồn rất nhẹ. Trong tình huống này, cô bé thấy mình không tỏa sáng như cô gái kia trong mắt Gia Nguyên, Tiểu Mạn cảm giác mình không quan trọng mấy, có lẽ thế... Chợt, chất giọng lơ lớ của Jully vang lên:

- Con gái nhà ai xinh thế này?

Tiểu Mạn ngẩng lên nhìn, hơi ngạc nhiên một chút về cách nói chuyện suồng sã kia, đang không biết trả lời thế nào. Bất ngờ, bàn tay Gia Nguyên choàng sang vai Tiểu Mạn, kéo cô lại gần mình, Tiểu Mạn nép vào người Gia Nguyên, cô cảm nhận được hơi ấm, mặt cô bé phút chốc đỏ bừng.

Gia Nguyên hướng ánh mắt khinh khỉnh về phía Jully, miệng nhếch lên một nụ cười bán nguyệt, hấn phát ra từng chữ một cách đồng dục:

- Bạn gái tớ - Dương Tiểu Mạn!

Tiểu Mạn cứng đờ như tượng đá, sự thẳng thắn của Cao Gia Nguyên làm cô ngỡ người ra, giây sau mới quay sang lấp bắp, hai tai đỏ ửng lên:

- Anh... anh nói cái gì vậy?

- Tôi chỉ nói sự thật! – Gia Nguyên nhún vai, thái độ tỏ ra mình vô tội.

- Chà chà! Ghê thật! Cậu làm cô bé đỏ má rồi kìa! Đáng yêu quá! – Jully gục gặc cười – nhìn giống tảng băng vậy mà cũng sát gái hen?

- Sát gái cái gì? Tổ chỉ hứng thú với mỗi Tiểu Mạn thôi! Loại con gái như cậu thì còn lâu nhé!

Tiểu Mạn lúc này gương mặt đỏ như gấc, cô lúng túng quá, khẽ véo Gia Nguyên một cái, hấn không biết tim cô đang đập mạnh như muốn nổ tung ra được mất. Cô vội vàng cúi đầu chào Jully, ấp úng nói:

- Em xin lỗi... em nhớ có chuyện chưa làm xong... hẹn gặp chị sau! – Tiểu Mạn không dám nhìn thẳng mặt Gia Nguyên, chỉ thì thào – Cả anh cũng vậy... em đi trước đây!

Chưa để Gia Nguyên nói gì thêm cô đã phóng vút đi, chạy thật nhanh đến chân cầu thang. Cô nghe mặt mình nóng ran, tim đập liên hồi...hạnh phúc quá đi mất! Không ngờ anh lại nói những lời đó ngay trước mặt người chị xinh đẹp kia. Đó có lẽ chỉ là bạn thật, tại Tiểu Mạn quá nhạy cảm thôi, Gia Nguyên đúng là rất yêu quý cô.

Còn lại Jully với Gia Nguyên vẫn đứng ngoài hành lang, cô bạn cười lí lắc:

- Còn dám cua cả gái nhà lành cơ đấy, cậu đúng là cao tay thật!
- Cậu nghĩ thế sao? – Mặt Gia Nguyên nghiêm túc khác thường
- Vậy chứ nghĩ thế nào nữa? – Jully hơi ngạc nhiên trước thái độ ấy
- Tổ thực sự rất quý mến cô bé Tiểu Mạn ấy. Đó là người đặc biệt của Gia Nguyên, vậy nên với tổ cô ấy cũng đặc biệt. Cô bé đó...rất thánh thiện! Cứ trong suốt như một món pha lê vậy. Cô bé cũng dễ vỡ như Cao Gia Nguyên! Ai quan trọng với Gia Nguyên cũng vô cùng quan trọng với tổ!

Jully im lặng, không nói gì thêm, thì ra với Cao Khiết Sam, người đặc biệt của Gia Nguyên cũng là người cô trân quý, dường như tất cả mọi thứ liên quan đến Gia Nguyên Sam đều hết mực trân trọng. Sự chân thành ấy đôi lúc khiến Jully nghĩ rằng không phải chỉ Gia Nguyên dễ vỡ, Tiểu Mạn dễ vỡ, mà cả chính Cao Khiết Sam nữa, có lẽ cô không nhận ra điều đó, rằng cô thực chất cũng vô cùng mong manh...

*****

Tiểu Mạn nhất quyết kéo Gia Nguyên bằng được đến sân bóng rổ, hẳn chẳng biết làm gì ngoài việc thở dài. Lúc này hẳn vô cùng muốn đến thư viện, ôi trời, hẳn nhớ mấy cuốn sách chết được mắt.

Sân bóng rổ đúng như miêu tả của Hải Đăng, cả bờ tường bên trái đều được phủ kín bằng những nét graffiti ngộ nghĩnh, dòng chữ màu xanh lá pha vàng neon nổi chóc lên, rất trẻ con: “Tiểu Mạn là người tuyệt vời thứ hai trên thế giới!”. Ở dưới còn kí tên Cao Gia Nguyên một cách nguệch ngoạc.

Gia Nguyên khẽ cười, mắt hẳn đảo xuống sân, nơi những anh chàng cầu thủ di chuyển nhanh thoăn thoắt, trái bóng cam cam tung lên liên tục, di chuyển có nhịp điệu theo một quỹ đạo lạ lùng.

Nổi bật trong nhóm đó là Hải Đăng, cậu bạn bụi bặm và ngổ. Lần đầu được diện kiến anh chàng chơi bóng, tốc độ di chuyển đáng nể và những pha tấn công sắc sảo, Gia Nguyên chẹp miệng:

- Hải Đăng cứ như con sóc, cậu ta nhanh thế thì tôi có cơ hội nào vượt qua chứ?
- Chẳng qua là anh không nhớ thôi, em nghe Hải Đăng kể lần đầu anh gia nhập đội bóng đã khiến ai cũng sững sốt đấy! – Tiểu Mạn mỉm cười.
- Thế à? Như thế nào nhỉ?
- Anh ném lọt rổ khi đứng tận cuối sân bên này, chưa kể, anh còn phòng ngự chắc như bê tông nữa. Em có xem nhiều lần rồi, khả năng phản xạ của anh hơn hẳn Hải Đăng kia! Hải Đăng bảo anh làm anh ấy tâm phục khẩu phục!
- Tôi bây giờ chắc ném chả vào trái nào đâu nhỉ? – Gia Nguyên cười khỏ, vuốt cằm về suy tư.

Tiểu Mạn không trả lời, đầu óc cô bé đang lộn xộn những mảnh ghép kí ức, có lần cô cũng tự hỏi, sao kĩ năng ném bóng bách phát bách trúng của Gia Nguyên lại thể hiện lãng xẹt ngay từ buổi đầu gặp nhau. Cô nhớ lại những ngày rất xa...

...

...

Lúc ấy Tiểu Mạn đang ôm một xấp tài liệu dày cộm, co chân chạy lên phòng hiệu trưởng, hình như cô đang vội chuyện gì đó, đám tài liệu này cần được nộp gấp.

Đang cầm đầu lao như điên thì có một vật thể đâm sầm vào đầu Tiểu Mạn, cô lão đảo và ngã huyếch xuống đất, tài liệu bị hất tung cả lên. Tiểu Mạn do quá trớn nên ngã khá đau. Cô khó chịu nhìn xung quanh, phát hiện một quả bóng rổ lăn lóc gần chân mình. Có tiếng bước chân rầm rập chạy đến, bụi hất lên làm mắt Tiểu Mạn cay xè, cô nghe tiếng hỏi lo lắng của ai đó:

- Này bé ơi! Em có bị làm sao không? Anh xin lỗi nha!
- Cái thằng quỷ sứ! Ném đầu không ném, trúng con gái người ta rồi kìa, tụi tao không chịu trách nhiệm đâu!
- lại có những tiếng khác chen vào.

Tiểu Mạn xoa trán ngẩng lên. Đau quá! Nhưng chợt đồng tử cô sưng lại trước người đang cúi xuống nhìn mình chăm chăm. Anh chàng cao ráo, gương mặt hết sức thanh tú với cặp mắt đen cong cong như mảnh trăng khuyết sinh động, chiếc mũi thanh cao và khuôn miệng hài hòa, đôi lông mày gọn ghẽ của anh cau lại, ánh nhìn đầy lo lắng hướng vào cô. Tiểu Mạn nuốt khan, lắc đầu ra hiệu mình vẫn ổn, nhưng chợt nhớ đến xấp tài liệu bay tứ tung của mình cô hốt hoảng, khẽ thốt lên:

- Chết rồi! Trễ rồi!

- Em nói trễ gì vậy?

- Tài liệu của em!- Tiểu Mạn hồi hã nhặt chúng lên.

Anh chàng kia thấy vậy cũng mau mắn làm theo, luôn miệng xin lỗi. Tiểu Mạn bảo không sao, cô có thể làm được, nhưng anh chàng rút xấp tài liệu của cô rồi phóng lên phòng hiệu trưởng trong chớp mắt. Cô đứng sững như trời trồng.

Lát sau, cô thấy anh nhảy chân sáo đến, miệng huýt gió một điệu nhạc vui tai, nở nụ cười tươi rói :

- Anh nộp tài liệu giúp em rồi đấy, vừa kịp lúc văn thư đóng dấu, xin lỗi em, coi như huề nhé! – Xong anh lại phóng vù vào sân bóng, chưa kịp cho cô buông câu trả lời.

Tiểu Mạn ngẩn ngơ, lần đầu tiên có người làm cô ấn tượng đến thế, con người ấy rất lạ lùng, tự dưng cô bé thấy vui vui.

Hôm sau, ngay trong căn tin đầy ắp người, Tiểu Mạn thấy anh chàng kia ngồi uống nước táo ngon lành, trong khi mấy cô bạn xung quanh cứ tíu ta tíu tít. Về mặt anh rất bằng quan, Tiểu Mạn có cảm giác như anh ở một thế giới khác đến. Chợt anh ngẩng lên, nhìn thấy Tiểu Mạn thì vẫy tay lia lịa, miệng cười toe toét:

- A! cô bé xinh xắn hôm qua kia!

Tiểu Mạn ngượng chín mặt, anh chàng bỏ hẵn cái chỗ đám bạn nữ đang ồn ào kia đi phăng phăng đến Tiểu Mạn, rồi anh thả vào tay cô một bịch bánh qui bơ, mỉm cười:

- Ăn đi! Cho em đấy!

Tiểu Mạn lắc đầu, cô định bỏ đi vì ngượng quá, ai ngờ anh chàng chạy vù đi trước, nhưng thoáng lại tai cô một câu rất rõ:

- Em xinh xắn, nhưng đôi mắt em buồn lắm, nhìn rất trông trải đấy!

Tiểu Mạn sững người, lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả. Cô... đã giấu rất kĩ, rất sâu, sao người đó có thể phát hiện ra cách dễ dàng như vậy? Rõ ràng sự trông trải trong cô chỉ mình cô biết. Làm sao chỉ bằng ánh mắt mà người ấy có thể nói như thế?

Tiểu Mạn quay lại, phóng tầm nhìn theo bóng con người kia, tim cô đập rất mạnh, cô tự hỏi:

- Bằng cách nào anh lại biết điều đó? Chẳng phải đó là bí mật của em sao?

15. Chương 13: Bóng Rổ Ư? Chuyện Nhỏ!

Gia Nguyên khẽ cốc đầu Tiểu Mạn một cái, cô bé sực tỉnh, dòng hồi ức miên man bị gián đoạn và tan mất vào tiềm thức, cô ngơ ngác nhìn Gia Nguyên:

- Anh vừa nói gì vậy?

- Tôi bảo trận đấu kết thúc rồi, mặt em sao cứ lơ lửng như người mất hồn thế?

Tiểu Mạn không nói gì, cô chỉ khẽ thở dài, nhìn xa xăm rồi chep miệng:

- Em rất muốn xem anh đấu bóng rổ như trước kia! Anh không biết đâu, trên sân bóng nhìn anh cứ như một điểm sáng di động vậy...rất sáng!

Gia Nguyên cũng nhìn xa xăm, môi hắn thấp thoáng một nụ cười rất nhẹ, giọng điệu pha chút tinh nghịch:

- Có vẻ trước kia em hâm mộ tôi lắm thì phải, chắc hẳn tôi phải là một tay cầu thủ cừ khôi?

- Đúng vậy! Em rất hâm mộ! Em cũng mong có ngày mình biết chơi bóng rổ để cùng anh vào sân! Ném này, hứng này, chuyền này, lại ném này, hứng này, chuyền này!

- Trẻ con quá! – Gia Nguyên xoa đầu Tiểu Mạn – Vậy thì tôi chơi nhé?

- Thật không? Nhưng anh bảo quên tất rồi mà? – Tiểu Mạn tròn mắt kinh ngạc.

- Quên thì quên, nhưng tôi có bảo là hoàn toàn không chơi được đâu?- Gia Nguyên nháy mắt, thông dong đi vào sân, thầm nghĩ rằng cần làm gì đó cho Tiểu Mạn. Không hiểu sao hắn lại cảm giác được bên trong đôi mắt trong veo của cô bé một nỗi buồn lạ , khó gọi tên. Nếu có gọi, thì chắc đó sẽ là...sự trống trải.

Hải Đăng thấy Gia Nguyên bước vào thì cũng ngạc nhiên không kém, mắt cứ căng ra, cậu ném vút trái bóng cam đang xoay tròn trên tay mình về phía Gia Nguyên. Một lực rất mạnh!

...Thoáng qua tai Gia Nguyên âm thanh gì đó như tiếng xé không khí, bằng cảm nhận của trực giác, hắn đưa tay lên ngang đầu, đỡ trái bóng nhanh như chớp, một giây chưa đầy, trái bóng đã nằm gọn ghẽ trong lòng tay. Trộn vụn. Cả sân đấu ồ lên. Cậu bạn Hải Đăng khẽ mỉm cười, bước đến đánh bốp một phát lên đầu Gia Nguyên, môi trề ra cả thước:

- Thế mà bảo quên, chẳng quấy, làm tớ tưởng thật!

- Chụp bóng thì chứng mình được gì? – Gia Nguyên cau mày khó chịu nhìn Hải Đăng, tên đó chuyên đánh bốp lên đầu người khác thì phải.

- Tốc độ phản xạ của cậu vẫn chưa mất đâu! Tin tớ đi!

- Tránh ra! Ồn ào quá!- Gia Nguyên gạt Hải Đăng qua một bên, lạnh lùng tiến thẳng vào giữa sân.

- Để xem bản lĩnh của cậu đến đâu! – Hải Đăng mỉm cười ranh ma, ánh mắt sáng lên đầy hứng thú. Cậu chàng lao vào sân, ra hiệu cho cả đàn em túa vào vây lấy Gia Nguyên.

Hải Đăng héch mặt lên đầy thách thức:

- Nếu cậu thực sự là Cao Gia Nguyên tớ từng biết thì hãy phá vỡ hàng rào phòng ngự này rồi ghi điểm đi! Tớ thách đấy!

Gia Nguyên thở dài, cái lũ ruồi bọ này chỉ được cái phá đám đúng lúc. Nếu đã thách thức thì hắn sẽ không bao giờ ngại chuyện đáp trả. Ánh mắt hắn bỗng đánh lại, lóe lên những tia xanh đầy kiêu bạc, miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt hết sức khiêu khích:

- Tôi sẽ không nhường các cậu đâu!

- Ha, cậu đùa đấy à? Ai cần cậu nhường? – Hải Đăng giơ cao tay, phất mạnh một cái, ra hiệu bắt đầu trận đấu. Trái bóng trên tay Gia Nguyên một lần nữa được tung lên, đầy kiêu hãnh...

Phía sau cửa vào sân, một bóng người thoáng hiện ra, mái tóc vàng óng bồng bênh, đôi mắt xanh như màu da trời chăm chú nhìn từng đường đi nước bước của Cao Gia Nguyên, hàng lông mày lá liễu khẽ nhướn lên, môi anh đào nở một nụ cười ruồi rất nhẹ:

- Cậu không thể hiện thì cũng rất nổi bật rồi, nhập vai tốt đấy... nhưng để lộ sơ hở nhiều quá!

...

Sân bóng đầy những tiếng reo hò, Tiểu Mạn căng thẳng theo dõi thân ảnh Gia Nguyên đang di chuyển thoăn thoắt trên sân. Cái dáng mảnh khảnh, từng bước xoay người linh hoạt, luồn lách qua những anh chàng cầu thủ cao lớn cách dễ dàng. Mặc cho những áp lực vây quanh nhưng thái độ của Gia Nguyên vẫn điềm tĩnh, cao ngạo, tựa như chẳng xá gì trời cao đất dày, cứ thế mà lao lên phía trước không hề kiêng nể.

Hải Đăng đứng phòng thủ ngay trước mặt Gia Nguyên, mồ hôi nhễ nhại, cậu tập trung quan sát từng cử động nhỏ nhất của hắn. Vai hắn, chân hắn. Trái bóng nhẹ nhàng nảy lên. Một nhịp. Hai nhịp... Bình thản đến khó hiểu.

Bất chợt, khoe miệng Gia Nguyên nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, khe thì thầm những âm thanh như nuốt lọt vào lại:

- Sơ hở! – và hấp, trái bóng bị ném mạnh xuống nền, lọt qua chân Hải Đăng không sai một li một nét. Thoắt cái đã chẳng thấy Gia Nguyên đâu nữa...

Khi Hải Đăng xoay người phản xạ cũng là lúc tiếng hoét còi vang lên lẫn át những âm thanh hỗn loạn khác. Trái bóng của Gia Nguyên đã lọt lưới. Và hắn hiện đang đứng ở một cự li... rất xa! – cái vị trí mà không phải là ai muốn cũng có thể dễ dàng ném vào như thế, vị trí ấy chỉ dành cho những con người một khi đã ném là bách phát bách trúng!

Trận đấu ngừng lại, những thành viên khác thở dốc, mình bóng nhảy mồ hôi, không ngờ được mới thoáng chốc mà hàng rào phòng ngự của mình đã bị chọc thủng hoàn toàn.

Hải Đăng siết chặt bàn tay, tiến thẳng về phía Gia Nguyên, hắn ta vẫn đang đứng đó, khoanh tay, mặt tỉnh rụi. Cậu chớp lấy vai hắn, chất giọng pha đầy nghi hoặc:

- Nói đi! Tại sao lại là kiểu chơi bóng này?

- Ý cậu là gì? – Gia Nguyên cau mày.

- Cách cậu ghi điểm vừa nãy chẳng phải là của bóng rổ đường phố sao? Cậu rõ ràng chưa bao giờ chơi bóng rổ đường phố cả!

Gương mặt Gia Nguyên bỗng dưng lạnh hẳn. Hắn hất tay Hải Đăng ra, ánh mắt sắc lạnh, thoáng chốc u ám, hắn nở một nụ cười bán nguyệt:

- Thì sao? Dù gì thì cậu cũng đâu có thắng được tôi!

- Đừng nói kiểu đó, chúng ta đã quy định rõ ràng rằng bóng rổ của chúng ta phải khác biệt với cái thể loại bóng rổ điều tra và bạo lực kia rồi! Cách cậu chơi bóng rất hoang dã và đường phố! Chúng ta có luật riêng, đừng mang những thứ tự do của cậu vào để phá vỡ nó!

- Muốn nghĩ sao thì tùy cậu! – Gia Nguyên nhún vai, hờ hững bỏ đi.

- Tổ hoàn toàn ghi nhận tài năng của cậu, phản xạ của cậu vẫn rất nhạy, nhưng nên nhớ sân bóng này chỉ dành cho những ai hiểu luật!

Gia Nguyên không đáp trả gì thêm, chỉ đứng đờ đờ đeo cái quai cặp ba lô lên và ra hiệu cho Tiểu Mạn ra ngoài.

Cô bé chạy theo, lòng đầy thắc mắc. Gia Nguyên vẫn thế, vẫn có biệt tài bóng rổ. Nhưng trong trí nhớ của cô, anh luôn thân thiện với chiến hữu, anh chơi vừa bản năng lại vừa rất nghiêm chỉnh, bao giờ cũng tạo đà tốt nhất ọi người trong đội ghi điểm. Nói cách khác, có vẻ như anh muốn san sẻ ánh hào quang của mình cho tất cả mọi người, anh muốn ai cũng hạnh phúc vì lập được chiến công.

Hình như cái vẻ ảm áp ấy của anh đã được thể hiện bằng sự cao ngạo và lạnh lùng. Anh tự phân ranh giới mình và đứng uy linh một mình, đĩnh mãnh như chúa sơn lâm. Anh chẳng cần đến ai. Len lỏi giữa rất nhiều người, nhưng không hiểu sao Tiểu Mạn lại cảm giác rằng thân ảnh của Gia Nguyên trên sân bóng...rất cô độc!

16. Chương 14: Dị Ứng.

Trên cái bàn đá tròn ở một góc sân trường đại học Nam Kinh, có bốn con người đang túm tụm làm gì đó. Một cô bé tóc ngắn, màu nâu, đang hí hửng mở chiếc hộp hồng xinh xắn. Một anh chàng tóc cũng nâu nâu,

mặc chiếc áo đồng phục, có băng đen ở tay, thêu dòng chữ màu vàng rất sắc sảo : “Student Council” (hội sinh viên). Một cô nàng Âu Mĩ, mái tóc óng ánh dưới mặt trời như được phủ vàng và... một tên con trai mảnh khảnh, đôi mắt hài hòa cong cong đáng trăng khuyết, chống cằm tư lự nhìn xa xăm...

Tiểu Mạn nở nụ cười rạng rỡ, giọng cô vang lên trong vút:

- Ngạn ngữ có câu : “xây nhà Tây, cưới vợ Nhật, ăn cơm Tàu”. Là con gái Trung Hoa, em cũng muốn đảm đang a, em đang tập nấu ăn nè!

- Tiểu Mạn trổ tài gì vậy? Thấy em hì hục trong bếp cả ngày hôm qua! – Minh Kha nhìn cô em gái, mỉm cười hiền lành, lúc nói chuyện với cô bé, anh bao giờ cũng dịu dàng hết mực, khác hẳn với cái vẻ kiêu bạc, đạo mạo người khác vẫn hay bắt gặp.

- Tiểu Mạn muốn sau này thành vợ đảm hã? Ai mà “rình” được em về thì sẽ được ăn đồ ngon hã? Vậy lấy chị đi! Chị là chị rất thích “ăn chực” đồ của người ta nha! – Jully chớp chớp đôi mắt long lanh, vốn liếng Tiếng Trung ít ỏi đọng phải chủ đề ăn uống bỗng dưng phong phú hẳn lên. Cô làm Tiểu Mạn đỏ bừng mặt, lén lút liếc nhìn Gia Nguyên. Mặt cô bé càng đỏ hơn khi thấy Gia Nguyên cũng đang nhìn mình.

Jully hiểu chuyện “ăn chực” cũng phải đúng lúc, liền xung trận cứu nguy, chớp mắt đã đổi đề tài:

- Em làm món gì đây?

- Cơm nắm ạ! – Tiểu Mạn vừa nói, vừa cẩn thận gấp những nắm cơm ra chiếc đĩa hoa. Cô bé cũng khéo tay quá chừng, nắm cơm nhìn rất đẹp mắt, gạo trắng tinh, nén chặt thành những khối tam giác hay hay. Cô lấy dao nhựa, cắt đôi nắm cơm ra, bên trong có nhân gì đỏ màu hồng hồng, đỏ đỏ.

- Cơm nắm nhân gì? – Jully tò mò nhìn mảng nhân màu đỏ hồng bên trong, nổi bật trên nền gạo trắng.

- Em làm thử nhân tôm, không biết có ngon không nữa?

- Tôm hã? – Jully lập tức theo phản xạ đánh mắt nhìn sang Gia Nguyên.

Hắn trầm ngâm nhìn nắm cơm đặt ngay ngắn trên đĩa trước mặt mình, lông mày khẽ cau lại. Minh Kha không hài lòng về thái độ ấy của Gia Nguyên, anh lên tiếng hỏi:

- Thế nào? Có vấn đề gì sao?

- Vấn đề gì? Trước đây chẳng phải anh thích ăn hải sản lắm à? Nhất là tôm? – Tiểu Mạn chớp mắt, ngạc nhiên.

Jully khẽ đá chân Gia Nguyên, hắn quay sang, bắt gặp cái cau mày đầy ẩn ý của cô. Cô nàng cười cười:

- Chà! Trông ngon quá nhỉ? Nhưng Tiểu Mạn này, thực sự thì Gia Nguyên...

- Ngon đấy! – Chưa để cho Jully nói hết câu, Gia Nguyên đã chen ngang vào, hơn nữa còn cho cả nắm cơm vào mồm nhai nhai nuốt nuốt. Gương mặt hoàn toàn không chút cảm xúc gì, ánh mắt hắn đánh lảng sang hướng nào đó.

- Gia Nguyên...?- Jully thì thầm trong miệng, lòng đầy thăng thốt...

Có lẽ Tiểu Mạn không thấy, có lẽ Minh Kha không thấy, nhưng cô thì thấy rất rõ nắm tay Gia Nguyên đang siết lại mỗi lúc một chặt, gân xanh bắt đầu nổi lên.

Gương mặt hắn vẫn bình thản như không, thỉnh thoảng lại mỉm cười với Tiểu Mạn vẻ rất hài lòng. Minh Kha thấy diễn biến tốt, cũng ăn ngay, tấm tắc khen ngon. Jully thỉnh thoảng lại liếc sang Gia Nguyên, theo dõi những biểu hiện trên gương mặt hắn. Cô nhận ra trên trán hắn bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi. Gia Nguyên từ tốn ăn hết nắm cơm trên đĩa của mình, hắn đẩy ghế đứng dậy:

- Ba người cứ ngồi đây nhé, tôi nhớ ra có chút chuyện chưa làm ở phòng văn thư, có gì thì gặp nhau sau!

- Anh đi đi! Kéo lỗ việc! – Tiểu Mạn hồi thúc, còn Minh Kha chỉ gật đầu lấy lệ.

Riêng Jully, thái độ của cô bề ngoài đang hết sức bình thường, nhưng thực chất bên trong lại ngổn ngang lo lắng. Cô chăm chú dõi theo Gia Nguyên đang khuất dần sau những sinh viên khác. Sắp có chuyện rồi...

...

Gia Nguyên vừa len ra được khỏi căn tin thì đã nhấc bước không nổi, hấn dựa hấn người vào bờ tường, từ từ khuỵu dần xuống. Tràn ho sù sụ ập tới khiến cả người hấn rung lên bần bật, lồng mào hấn cau lại đầy khó chịu, cổ họng hấn ngứa ngáy, có cái gì như bầu vào thanh quản làm hấn gập người lại vì ho, nước mắt bắt đầu giàn ra, cay xè.

Gia Nguyên thở dốc, tim đập mạnh, hai tay cố nén chặt lồng ngực lại để đẩy tiếng ho vào trong, nhưng có vẻ không ổn. Hình như hấn đi quá sự cho phép của mình rồi thì phải. Cảm giác da đang tê rần rần lên như có điện chạy trong từng mạch máu, từng thớ thịt...cực kì nhức nhối!

Bất chợt, một giọng nam trầm vang lên. Quen thuộc! Lập tức trong đầu Gia Nguyên hiện ra một người – Đỗ Hồng Quân:

- Cậu làm gì ở đây vậy?

- Không phải...chuyện của anh!- Gia Nguyên trả lời xen lẫn những tràn ho dài.

- Trông cậu không ổn tí nào! Bị sao vậy? – Dù vẫn là những âm thanh đều đều nhưng Gia Nguyên dễ dàng nhận ra sự lo lắng pha loãng trong câu hỏi của Hồng Quân. Nắm tay hấn siết chặt lại, hấn vuốt ngực mình, quay sang liềm tỉnh nhìn anh, ánh mắt hấn nửa như đe dọa, nửa như dừng dừng, tiếng hấn vang lên ngắt quãng, đầy mệt mỏi – Đi đi! Đừng làm phiền tôi!

- Bỏ mặc cậu sao? Tôi là kẻ bao đồng mà! Sao làm được chuyện đó? – Hồng Quân nhếch mép cười – tôi đưa cậu đến phòng y tế nhé?

- Anh đang mĩa tôi đấy à? – ánh mắt Gia Nguyên mỗi lúc một hấn học, hấn chỉ muốn tống cổ cái tên khó ưa ném sang bên kia trái đất ngay lập tức.

Hồng Quân thọc tay vào túi, quay đi một lúc, lát sau trở lại với chai nước khoáng trên tay, ngồi thụp xuống, chìa ra trước mặt Gia Nguyên:

- Uống đi! Cho dịu cơn ho lại!

Gia Nguyên lúc đầu không chịu, nhưng lát sau cổ họng bỏng rát không chịu được nữa đành giật lấy chai nước, tu một hơi. Hồng Quân nở nụ cười nửa miệng, thích thú nhìn Gia Nguyên uống nước:

- Tôi chưa gặp ai cứng đầu như cậu, trước giờ chỉ toàn thấy những kẻ gọi dạ bảo vâng cả. Cậu muốn là ngoại lệ à?

Gia Nguyên thả chai nước xuống, thở dốc, cơn nóng rát nguôi được một chút, hấn mệt mỏi nheo mắt nhìn anh chàng kia:

- Ý anh là gì?

Hồng Quân không đáp, chỉ nhún vai một cái. Vừa lúc đó, có người hối hả chạy đến, là Jully. Cô nàng đỡ Gia Nguyên dậy, liếc nhìn cái chai nước khoáng lẩn lóc dưới chân hấn, giọng điệu vô cùng cảm kích Hồng Quân:

- Ấy, thật ngại quá, cảm ơn anh nhé!

- Tôi đi trước! – Hồng Quân lại coi Jully như không khí, chỉ nói với mỗi Gia Nguyên rồi bỏ đi hấn.

Jully cẩn thận dìu Gia Nguyên lại một cái ghế đá gần đó, nhìn trước ngó sau không thấy ai, cô mới quất lên giận dữ:

- Cậu bị điên à? Hết trò chơi rồi hay sao mà dám làm chuyện đó? Hả?

- Nhỏ tiếng lại đi! Tôi có chết được đâu! – Gia Nguyên vẫn ngoan cố cãi lại, trong khi tóc hấn đã ướt nhẹp mồ hôi, gân xanh nổi lên dày đặc trên tay.

- Tôi cấm cậu đùa kiểu đó đấy! Cậu biết rõ mình bị dị ứng với tôm nặng như thế nào mà còn cố tình ăn được à? Bác sĩ đã bảo phải hạn chế tối đa việc đó cơ mà! Cậu đã từng một lần suýt chết vì ăn phải nó, không nhớ sao? Cái đồ đầu đất này! Ngốc xít!

- Tổ chỉ muốn họ không nghi ngờ. Gia Nguyên chẳng phải rất thích tôm sao? Đó lại là món ăn do Tiểu Mạn làm, lí do gì phải từ chối chứ? – Gia Nguyên điềm tĩnh đáp trả, không hề để tâm đến sự tức giận, căng thẳng cực độ trên mặt Jully.

- Dù gì thì cậu cũng không nên làm mấy chuyện ngu xuẩn ấy. Tổ nhắc lại, cậu mà còn hành xử ngu ngốc một lần nữa thì tổ sẽ báo cho bố Aiden của cậu biết đấy!

- Tùy cậu!- Gia Nguyên ngoảnh mặt đi chỗ khác. Hắn đang rất mệt mỏi, Jully có thể sẽ khiến hắn nổi giận.

- Chuyện cậu ra mặt trên sân bóng rổ tổ không can ngăn gì, nhưng chắc cậu không biết rằng lối chơi bóng rổ đường phố của cậu không thể che mắt mọi người được lâu đâu! YOU CAN'T DO IT! Rõ chưa? Làm gì thì cũng nên cân nhắc kĩ một chút! Cậu “đậu hủ” vừa phải thôi chứ!

- Đừng nói nữa, tổ phát mệt với cậu rồi đấy! Tổ cần nghỉ một chút. Đừng có mà hé răng ra với Tiểu Mạn, nhất là với Minh Kha, nghe không?

Jully cũng thôi không cãi vả nữa, cô cúi xuống đỡ Gia Nguyên lên phòng y tế, lấy thuốc cho hắn uống và bắt phải ngủ một giấc, nếu không muốn bị cô tống vào bệnh viện. Hắn cũng chẳng hơi sức đâu mà đòi co với cô nàng, chốc chốc lại ho thốc tháo, thiếp đi lúc nào không hay...

Jully chống cằm nhìn gương mặt còn lấm tấm mồ hôi của hắn, lại cái dáng vẻ khốn khổ ấy...cái dáng của những người hay chịu đựng. Sao hắn lại thích tự chuốc họa vào thân thể không biết?

Gia Nguyên vốn rất nhạy với hải sản, hắn dị ứng nặng với tôm, chỉ cần ăn một chút là hắn sẽ khó chịu mấy ngày. Jully từ trước đến giờ vẫn luôn là người chăm sóc cho Gia Nguyên, đến cái móng tay của hắn cô cũng đích thân cắt tỉa. Vậy nên tình trạng sức khỏe của hắn, hắn thích cái gì, hắn ghét cái gì, bị dị ứng với cái gì, cô đều biết rõ hơn ai hết.

Tại sao hắn lại phải cố gắng như thế chứ? Đâu phải hắn có thể giống người đó hoàn toàn được. Hắn bắt chước sở thích của người đó ư? Thật ngốc nghếch! Thiết nghĩ, hắn càng bắt chước thì lại càng phải chịu đựng nhiều thứ.

Jully thực sự rất ghét cái bộ dạng khổ sở tùy tiện này của hắn. Nhắc đến chuyện bóng rổ đường phố, cô chợt nhớ lại. Hắn cũng là một tay cừ khôi trên sân bóng đường phố nước Anh, đã từ rất lâu rồi, và đó là một bí mật...

17. Chương 15: Cô Gái Của Ngày Hôm Qua

Jully thích bóng rổ từ nhỏ. Bóng rổ năng động, bóng rổ khỏe khoắn, bóng rổ mạnh mẽ. Nhưng tập bóng trong sân trường thì thật là lí thuyết, cô không biết mình có khá hơn chút nào qua mấy tháng trời tự tập không. Bóng rổ đường phố thì không cho con gái tham gia, đó là thế giới riêng của tụi con trai. Bóng rổ đường phố không chơi theo bất kì một qui luật nào, chơi xấu, đánh nhau, gian lận,... làm thế nào thì làm, chỉ cần giành được bóng ỉn. Bóng rổ đường phố tóm gọn trong hai chữ BẠO LỰC! Thế thì... con gái làm gì có vé vào cửa?

Jully quyết định cắt tóc ngắn, mặc áo phông rộng, quần bò thùng, giày ba ta,...và khẩu trang. Cô cải trang thành con trai, xin gia nhập đội bóng rổ đường phố gần trường học. Chẳng ai phát hiện, họ cho rằng đó là một thằng nhóc nhỏ bé, khá dễ thương, bị viêm xoang nên dị ứng với bụi, lúc nào cũng phải mang khẩu trang. Nó lại ham học hỏi và siêng năng luyện tập nên các đàn anh rất thích thú khi nhận nó làm đệ tử.

Jully chơi bóng tiến bộ nhanh, và chơi một cách rất hoang dã, chẳng theo quy luật nào. Vì dáng người thấp bé, mảnh khảnh, cho nên giữa những gã to lớn, hắn rằng cô rất giỏi lườn lách, đặc biệt là trò gạt chân người ta, “Vua Gạt Chân” a...rất có cá tính!

Jully gặp cô bé đó trong một buổi chiều mùa hạ. Nó đứng bên kia hàng rào, nhìn cô chăm chăm. Chỉ có thể diễn tả nó bằng hai chữ duy nhất. Xinh đẹp!

Jully nhớ rất rõ hình ảnh kì diệu ấy... Nó lặng yên đứng dưới nắng. Nắng chảy dài trên đôi vai nhỏ bé, sáng rực lên như đôi cánh vàng trong suốt của Tinker Bell. Mái tóc nó dài, nâu đen, phản lại ánh mặt trời lấp lánh tựa hồ có rải kim sa. Làn da trắng xanh, lộ rõ một vẻ gì đó yếu đuối, mong manh, đôi mắt đặc biệt kia hướng thẳng vào Jully, không giấu giếm một nỗi niềm mơ hồ. Jully cứ ngỡ rằng mình đang nhìn thấy một tinh linh của đất trời.

Nhưng điều khiến Jully chú ý nhất là bộ đồng phục lấm lem, bờ môi chảy máu và những vết bầm tím trên tay nó.

Jully thả trái bóng xuống, tiến lại gần nó, nghiêng đầu hỏi:

- Cậu làm gì ở đây?

- Sao cậu được vào trong đó? – Nó hỏi, mắt vẫn nhìn Jully không chớp, Jully bị ấn tượng với một đôi mắt có đồng tử đen pha xanh thẳm nhìn rất sâu và khó đoán, đường nét cong cong như trăng khuyết sinh động. Đó hẳn là một đứa con lai.

- Ý cậu là sao? Tớ ở trong đội bóng nên phải tập trong đó thôi! – Jully trả lời

- Không phải cậu là con gái à? Sao có thể vào?

- Cậu... cậu nói cái gì thế? – Jully hết hồn, nhất thời á khẩu, mặt hiện lên mấy vạch đen sì. Chả phải tóc cô đang ngắn cũn, cô đang mặc áo quần rộng thùng thình, lại bịt mặt kín mít, sao biết được?

- Cậu không cần phải giả vờ! Con gái hay con trai, chỉ cần nhìn sơ qua là tôi đã biết. Thấp và gầy, tiếng nói lại trong như thế, cậu không thể nào là con trai được. Cậu cải trang con trai để được vào đây ư? – Con bé ngang nhiên nói mà gương mặt nó thậm chí một chút biểu cảm cũng không có. Lạnh tanh.

- Không phải đâu...tớ...tớ là con trai! Thật...thật đó, tớ là con trai à nha! – Gương mặt Jully đang đỏ bừng lên, tai cô cũng ửng đỏ.

- Cậu giúp tôi vào với! tôi cũng muốn tham gia!

- Không được đâu! Cậu là con gái. Nguy hiểm lắm. Cậu có biết bóng rổ đường phố bạo lực vô địch không?

Cô bé im lặng, sau đó, bờ môi còn rỉ máu của nó nhếch lên một cách bí ẩn:

- Tôi sẽ nói cho họ biết cậu là con gái. Hoặc là cậu giúp tôi?

- Cậu...- Jully nuốt khan, nếu bí mật bị lộ thì lập tức cô sẽ bị đá ra ngoài, còn nếu con bé này im lặng thì coi như vẫn ổn...Jully cắn môi, chỉ bằng... giúp nó? – Cậu mà có bị sao thì tôi không chịu trách nhiệm, tôi chỉ giúp cậu vào đội, ok?

- Được thôi!- ánh mắt nó cong lên như cười, một vẻ gì đó rất hài lòng.

...

Jully biết tên cô bé nọ là Sam, nó cũng đã cắt phẳng tóc, cụt ngắn, cũng mặc áo phông, quần bò, giày thể thao, nhưng nó không thềm bịt mặt. Chẳng sao, gương mặt nó lúc đó tự dưng lại thấy giống con trai lạ lùng, chẳng có gì phải giấu giếm, chỉ cần thay đổi một chút là đã có thể trở thành người khác dễ dàng như vậy. Không có gì đáng nghi ngờ, con bé hôm trước bây giờ chẳng khác gì một tên nhóc ít nói, hơi gầy. Ổn!

Jully chỉ nó chơi bóng, đàn anh chỉ nó chơi bóng, nó tự luyện tập. Chẳng mấy chốc đã vượt qua Jully, rồi vượt qua cả mấy ông to xác, cốt cán. Nó là đứa có tài phản xạ nhanh như chớp, dù người ta có phòng ngự chắc như bê tông, chỉ cần có nó vào đội bóng, hàng rào phòng ngự bị lật nhào ngay lập tức.

Nó trở thành con át chủ bài từ lúc nào không biết, trưởng thành giữa những tiền bối một cách độc lập, dũng mãnh, uy linh. Người ta vẫn gọi nó là Storm (bão), một kẻ bách chiến bách thắng, không nhún nhường trước bất kì ai.

Với nó, bóng rổ không có trật tự, quy luật nào, nó chiến đấu hoàn toàn hoang dã và bản năng.

Cái vóc dáng mảnh khảnh của nó hẳn phải bị những trò bạo lực đe dọa? Không hề! Bởi nó luôn lách quá nhanh, di chuyển quá nhanh, vào lưới quá nhanh, mọi thứ đều quá nhanh...đến độ không cần nắm đấm,

không cần gian lận, không cần thủ đoạn dư thừa nào nó vẫn chơi cách cừ khôi, buộc người ta phải thần phục.

Có một dạo, cái tên Storm nổi như cồn trong giới bóng rổ đường phố. Nhắc đến Storm, những đàn anh chỉ lắc đầu mỉm cười: “cái thằng đó trời phú cho nó cái khả năng phản xạ ấy, vũ bão như nó thì có ma nào đỡ nổi”...

...

Jully và con bé tên Sam trở thành bạn thân, rất thân. Jully sau này mới biết mình học cùng trường với nó. Cái hôm đầu gặp nhau, câu nói cuối cùng của con bé đã để lại ấn tượng sâu đậm cho cô: “Tôi muốn mạnh mẽ như cậu. Tôi muốn xóa hết những vết thương này. Tôi muốn tự vệ. Tôi muốn giống anh trai tôi!”. Jully nhớ rằng, những vết bầm tím trên tay chân cô bé đó ít dần, ít dần rồi mất hẳn...

18. Chương 16: Chạm Vào Tiểu Mạn Ư? Đừng Mong Tôi Tha Thứ!

Tiểu Mạn gặp chuyện. Dù mang tiếng là em gái của Dương Minh Kha nhưng trong mắt mọi người, Tiểu Mạn lại vô cùng yếu đuối, hết như một con bé không có người chống lưng. Có thể người ta rất sợ Dương Minh Kha nhưng Dương Tiểu Mạn thì không hề. Chẳng hiểu sao lại có cảm giác Tiểu Mạn là con bé rất dễ bắt nạt...

Tan học, mọi người về gần hết, trên sân chỉ còn thừa thớt vài bác bảo vệ, Tiểu Mạn ở lại sắp xếp tài liệu cho phòng văn thư. Cô bé về trễ...

Vừa đi đến cầu thang, cô thấy một đám người đứng đó, toàn con gái. Hẳn là người đứng nên Tiểu Mạn cứ thế lướt qua, không nghĩ ngợi gì. Tuy nhiên...cô bị chặn đường.

Giữa đám người bước ra một cô gái nhuộm tóc vàng cháy, rực rỡ như nắng. Cô ta cao ráo và xinh đẹp, Tiểu Mạn nghĩ thế khi cô gái đó mỗi lúc lại càng tiến gần về phía mình. Cô gái nhìn Tiểu Mạn, hàng lông mày lá liễu nhướn lên, khóe môi cô cong, mở ra một nụ cười hiền hòa, thân thiện:

- Thật là ngây thơ, thật là thánh thiện. Một thiên thần?

Tiểu Mạn ngây người ra, chẳng hiểu cô ta vừa nói gì, cơ hồ không hề nghĩ rằng đang bình luận về mình. Rồi cô thấy những cô gái kia cũng cười, có cô còn cao giọng:

- Phải đấy. Ngây thơ như thiên thần thế kia. Hay là chúng ta nhầm người rồi nhỉ? Cô có đúng là Dương Tiểu Mạn không?

- Các chị là ai?- Tiểu Mạn chớp mắt, không hiểu chuyện.

- Dương Tiểu Mạn, Dương Tiểu Mạn? – Cô gái tóc vàng cười phá lên – Tôi cứ nghĩ phải là một con nhóc xấc xược, cao ngạo lắm chứ? Ít ra cũng phải xấc xược hơn tôi, cao ngạo hơn tôi. Không ngờ... - Đôi mắt cô nàng bỗng trợn lên một cách hung dữ, ngay lập tức ả lao tới chộp lấy gương mặt Tiểu Mạn bằng những cái móng tay nhọn hoắt, sơn đỏ lòe của mình. Giọng ả trở nên cao vút, đầy điệu ngoa- Lại là con bé xảo quyệt này! – Tay ả bóp mạnh mặt Tiểu Mạn, nó làm cô bé đau. Những móng tay nhọn hoắt cắm vào da, ả rít lên qua từng kẻ răng – Mày dùng gương mặt ngây thơ này để mê hoặc người yêu tao chứ gì?

Nhanh như chớp ả vung tay tát Tiểu Mạn một bạt tai mạnh như trời giáng. Cô bé bật ngửa, ngã xuống nền, cái tát làm mắt cô như hoa cả lên. Có những tiếng cười khục khặc phát ra từ trong cổ họng của đám người đó. Cô hoảng hốt chống tay ngồi dậy, sững sờ nhìn họ. Cái quái gì đang diễn ra thế? Giọng cô vang lên run rẩy:

- Mê hoặc bạn trai chị là sao? Tôi... không bao giờ làm mấy chuyện đó. Mấy chị làm người rồi!

- Tao biết ngay là mày sẽ nói mấy lời đó mà! Mày tưởng trưng cái bộ mặt nai tơ của mày ra là tụi ta sẽ tin răm rắp à? Con nhỏ ngu ngốc? - ả khịt mũi, ánh mắt sáng quắc lên cay độc.

- Tôi thực sự không hiểu các người đang nói lung tung chuyện gì. Tôi không cướp bạn trai của ai cả!

- Nó bảo chúng ta nói lung tung kìa. Ý nó là chúng ta đang dựng chuyện đấy! – Một cô gái tóc đỏ rít lên, quăng cho Tiểu Mạn cái lườm sắc lẹm.

- Đừng nói nhiều nữa, xử nó đi! – Á tóc vàng gầm ghè trong cổ họng. Sự độc ác bây giờ mới hiện nguyên hình trên khuôn mặt xinh đẹp được tô son trét phấn kỹ càng – Mà đừng mơ cướp được Vĩnh Huy của tao. Tao ày biết thân, biết phận. Đồ xảo trá, đáng kinh tởm!

Chúng lao tới điên cuồng, không để cho Tiểu Mạn thanh minh thêm bất cứ lời nào, vang lại những lời phỉ nhổ cay độc nhất....

*****

Gia Nguyên đứng đợi Tiểu Mạn ở cổng trường, hẹn sẽ đưa cô đi mua quà sinh nhật cho Minh Kha. Đợi mãi, đợi mãi không thấy cô ra, hần lại quay vào trường. Đã trễ lắm rồi, phòng văn thư chắc cũng đã đóng cửa, cô bé làm gì lâu vậy?...

Gia Nguyên bước đi giữa sân trường không một bóng người. Ánh sáng chập choạng buổi chiều tối chảy dài trên vai hần, khắc tạc lên một bóng hình cô độc. Cái bóng mảnh khảnh của hần đổ dưới sân trường. Từng bước đi nhẹ nhàng, thong dong càng làm hình ảnh hần trở nên yếu đuối, cô đơn lạ thường...

Hần đi loanh quanh lên phòng văn thư, qua dãy phòng học có lớp của Tiểu Mạn, vẫn chẳng thấy cô bé đâu. Gia Nguyên gọi tên cô, không có tiếng trả lời nào, hần vòng lại, định đi xuống cầu thang phía tây, vẫn gọi tên Tiểu Mạn.

Khi đi xuống cầu thang, Gia Nguyên bất ngờ bắt gặp cô bé đang đứng yên như phỗng giữa một đám người toàn nữ. Hần lên tiếng:

- Tiểu Mạn?

- Ai vậy? Bạn trai của em hả? – Cô gái tóc vàng vuốt vai Tiểu Mạn đầy thân tình, nụ cười ngọt ngào thoáng hiện trên môi. Nhưng, phía sau, những móng tay nhọn hoắt bắt đầu ấn vào lưng cô bé, chỉ cần Tiểu Mạn hé răng nửa lời thì chúng sẽ cắm vào da thịt cô ngay lập tức. Á nhìn Gia Nguyên, thái độ ôn hòa, niềm nở, giọng vang lên ngọt xớt – Bạn em đẹp trai thật đấy!

- Đúng rồi. Tiểu Mạn may mắn thật! – Mấy cô gái kia cũng mỉm cười, những nụ cười thật tự nhiên, không chút gượng gạo.

Gia Nguyên lướt nhìn đám người nọ bằng ánh mắt dừng đứng, hần nhướn mày lên:

- Đây là ai, Tiểu Mạn?

- Em... - Tiểu Mạn ngược đôi mắt đầy vẻ hãi hùng lên nhìn Gia Nguyên, giọng cô run rẩy. Chợt, những móng tay phía sau bắt đầu cắm mạnh vào lưng cô. Đau điếng – Đây... đây là bạn em...bạn của em đó!

- Sao em lại ấp úng kiểu đó chứ? Chúng ta là bạn rất thân mà! – Cô gái có mái tóc đỏ rục nhỏ giọng trách móc.

- Đi thôi! Tôi đợi em lâu quá! – Gia Nguyên kéo Tiểu Mạn về phía mình. Rồi rời hần khỏi chỗ đó.

...Chúng vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm. Á tóc đỏ cất lên cái giọng chanh chua đầy vẻ khinh miệt:

- May mà hần gọi tên Tiểu Mạn lớn vậy chúng ta mới biết hần đang đến. Con bé đó thật biết nghe lời, bảo nó im thì nó im ngay, chẳng hiểu sao Vĩnh Huy lại mê nó nữa. Tổ tưởng anh ta chỉ hứng thú với thể loại như cậu thôi chứ? – Á đánh mắt về phía cô nàng tóc vàng.

- Tức thật, tớ chưa kịp rạch nát cái bộ mặt giả tạo của nó! Mới cho có vài cái tát thì chẳng bỏ bằng gì.

Á tóc vàng bực dọc châm một điếu thuốc. Hơi khói rít qua kẽ răng, phả vào không khí một làn trắng nhạt...

...

Gia Nguyên liếc nhìn gương mặt trắng như sắc giấy của Tiểu Mạn. Mái tóc rối bù vừa được vuốt lại cách xơ xài, để ý kỹ thì hần còn thấy vấy cô bé lấm tẩm những vết bẩn, lưng áo cũng phớt qua một chút bột đỏ

của mảng sơn tường và dù đã được che cách khéo léo, hần vẫn nhận ra những dấu móng tay sâu hoắm nơi cổ cô bé.

Hần dẫn Tiểu Mạn ra ngoài cổng, cô bé cứ đi theo như người vô hồn, đôi mắt cô mở to, trống rỗng. Nỗi sợ hãi choán ngập tâm trí không để Tiểu Mạn chú ý thêm bất cứ điều gì, kể cả lời Gia Nguyên đang văng vẳng bên tai:

- Xem ra trễ quá rồi, không đi mua quà được nữa, hay là ngày mai rồi đi? Tôi gọi taxi đưa em về nhé?

Tiểu Mạn vẫn không phản ứng gì. Gia Nguyên lay nhẹ vai cô, kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ miên man. Cô bé giật mình, lúc này mới tỉnh táo lại, giọng cô vẫn phảng phất nét bần thần:

- Anh vừa nói gì?

- Em về taxi được chứ? Tôi có chút chuyện cần giải quyết!

- Được rồi, em có thể tự về, anh đi đi! – Tiểu Mạn mỉm cười yếu ớt, một nụ cười rất gượng.

...

Chiếc xe taxi màu vàng vừa đi khuất, đôi mắt Cao Gia Nguyên bỗng tối sầm lại, nắm tay hắn siết chặt, cuộn lên những đường gân xanh. Hắn lao nhanh lại vào trường, từng bước đi lạnh lẽo đến đáng sợ...

Đám người kia vẫn còn đứng đấy, chất giọng chua ngoa, không lọt tai của chúng thì nhau vang lên:

- Cái con Tiểu Mạn khốn nạn ấy có gì mà trai theo nó nhiều thế nhỉ? Tao chỉ muốn móc đôi mắt nai tơ giả tạo của nó ra. Khốn nạn thật!

- Thứ như nó chỉ đáng rác rưởi, cướp bạn trai người khác ư? Con trai hắn phải mê cái bộ mặt thánh thiện của nó lắm. Đến tao còn không thấy ghét được thì bảo sao tụi con trai không chuộng ?

- Đúng là thứ rác rưởi, cặn bã! Tao sẽ không để nó mê hoặc Vĩnh Huy lần nữa đâu. Tao phải cho anh ấy biết bản chất hồ ly tinh của nó mới được!

- Thế thì tôi đoán đúng rồi! – Một chất giọng trầm lạnh vang lên, cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng. Từ trên cầu thang, một thân ảnh dần hiện lộ, gương mặt quen quen, là kẻ chúng vừa gặp lúc này.

Gia Nguyên từ từ đi xuống, hần nhìn chăm chăm cô gái có mái tóc vàng cháy như nắng. Chúng giật mình, nín bật, nhất thời không biết cư xử thế nào. Cô gái tóc đỏ chợt bật cười ha hả, nhìn Gia Nguyên hết sức niềm nở:

- Ô! Bạn trai Tiểu Mạn đây mà! Anh vừa nói đoán đúng cái gì vậy?

- Anh quay lại đây làm gì thế? – Những người kia cũng gặng tự nhiên như không có gì xảy ra, phụ họa theo cô nàng.

- Làm gì à? – Gia Nguyên nhếch miệng lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo đến quỷ dị. Hắn bước đến, đứng đối diện với cô nàng tóc đỏ rực, đang nhìn hắn nuốt khan một cái, gương mặt bình thản như không... BỐP! - nắm đấm không do dự tung ra, một âm thanh gai người, nhọn sắc vang lên, làm đông cứng cả không gian đại sảnh tĩnh mịch...

Chúng trợn mắt lên nhìn cô nàng tóc đỏ bị đấm một cái ngã chúi ra nền, hần vừa đấm ả - một cú rất mạnh.

Máu từ miệng ả bật ra, vệt bâng hoàng hiện ra không giấu giếm. Chúng chưa kịp lấy lại bình tĩnh thì hần đã quay sang cô nàng tóc vàng cháy, ánh mắt hần đánh lại một màu tối sầm, sáng lóe lên những tia xanh lạnh rung mình, răng hần nghiến kín kít vào nhau. Rồi hần chộp lấy cô nàng xô mạnh vào tường, tay hần siết lấy cổ ả một cách không chút nề hà, khoan nhượng nào, gân xanh trên tay bắt đầu nổi lên. Gia Nguyên rít từng chữ qua kẽ răng – Cô đã làm gì Tiểu Mạn?

- Tôi... không làm gì cả? - ả cảm giác như sắp ngạt thở đến nơi, tiếng nói đứt quãng.

- Bao biện ư? - Gia Nguyên mỉm cười, ánh mắt đáng sợ của hần rọi thẳng vào cái vẻ bảo chữa lúng túng của ả - Nói dối! – BỐP! – lại một cú đấm gai người của hần được tung ra. Lũ người ấy dứm cả lại, hoảng loạn nhìn nhau...

- Anh ngừng lại đi! Đánh con gái, anh không thấy mình hèn lắm sao? – Một ả nói lớn, giọng ả run rẩy.

Gia Nguyên liếc nhìn ả bằng thái độ kinh tởm, tay hấn nắm lại :

- Hèn ư? Nắm đầm của tôi không bao giờ cần đến sự phân biệt! Động đến Tiểu Mạn thì các cô sẽ không trở về bình yên với tôi đâu!

- Chúng tôi chỉ cảnh cáo nó. Chính nó đã quyến rũ bạn trai của tôi. Lại còn chối đây đây!

- Quyến rũ ư? – Lòng mày Gia Nguyên nhướn lên nghi hoặc

- Chính miệng Vĩnh Huy đã nói tôi không là cái thá gì so với nó, anh ấy đòi chia tay với tôi. Tất cả là do Tiểu Mạn! - ả tóc vàng lấp bắp.

Gương mặt Gia Nguyên lại trở về trạng thái lạnh lẽo, giọng hấn vang lên lạnh thấu xương:

- Thế là các người gây sự với Tiểu Mạn? Tại sao không nhìn lại mình với cái thằng bạn trai gàn dở của cô đây? Rác - rưởi - chính - là - các - người!

- Tôi... - ả lúng túng.

Gia Nguyên không muốn dôi co thêm gì với đám tiện nhân ấy. Thật bẩn thỉu!... Hấn lại dứt tay vào túi, cảm xúc trên mặt như muốn đóng băng mọi thứ, băng lãnh gằng từng chữ một:

- Tôi nhắc lại, nếu còn dám động tới Tiểu Mạn một lần nữa thì tôi... sẽ không để mấy người ra về với gương mặt lạnh lặn như thế này đâu. Thậm chí tôi đảm bảo sẽ làm các người biến mất luôn đấy! Đừng chọc giận tôi! – hấn gầm lên - Xinh - đẹp - thối - rửa!

Xong, hấn quay lưng bỏ đi, không quên để lại một cái lườm sắc như dao, đến độ kẻ nào rơi vào tầm nhìn của hấn đều cảm giác sống lưng mình có luồng gì đó chạy rần rần, cái lạnh tràn vào tận xương tủy...

19. Chương 17: Về Xinh Đẹp Thối Rửa

Trời về đêm, lạnh lẽo... Không khí mùa thu đặc lại dưới những ánh đèn vàng như giăng cả một tấm màn sương mù khổng lồ trong không gian. Gió vi vu thổi qua những vòm lá cổ thụ ven đường, rít lên thứ âm điệu trầm bổng tựa hồ tiếng đàn vĩ cầm trong miền quá khứ xa xôi nào đó.

Gia Nguyên trở về kí túc xá, từng bước đi như lạc vào đêm thu lạnh. Nỗi buồn ấy dai dẳng. Cứ khi nào nhớ về anh, hấn thấy lòng mình xôn xao đầy những mảng kí ức buồn...

Giữa một rừng người, hấn bao giờ cũng thấy lạc lõng. Xã hội này là một xã hội dối trá, và ai cũng sống với nhau bằng những chiếc mặt nạ. Chỉ có anh mới trải tất cả lòng mình ra với hấn, chỉ có anh mới hiểu thấu hấn, kể cả khi hấn không nói gì...

Mọi người vẫn bảo anh ngốc, anh trẻ con, anh ngờ nghệch, nhưng không ai biết anh tinh tế dường nào, anh nhạy cảm dường nào. Đứng trước anh hấn cứ như trong suốt. Anh như đọc được suy nghĩ của hấn, anh biết tất cả, anh hiểu tất cả. Cao Gia Nguyên thực chất không hề ngốc nghếch như ai đó nghĩ. Cao Gia Nguyên chỉ là không nói ra mà thôi. Biết nhưng tuyệt đối không nói ra, hiểu nhưng tuyệt đối im lặng. Hấn nhận ra điều đó từ rất lâu rồi...

Chiều nay có một đám người gây sự với Tiểu Mạn. Gia Nguyên biết vậy khi bắt gặp cô đứng giữa đám người ấy với gương mặt trắng bệch, hoảng sợ, đôi mắt trống rỗng. Chỉ cần nhìn thôi cũng biết chúng đã phỉ nhổ cô bé như thế nào. Hấn đã quá quen với những dạng người đó, kí ức của hấn bị hoen ố một mảng cũng bởi chính chúng. Những kẻ đó rất hay giả vờ, chúng có thể diễn kịch bất cứ khi nào chúng muốn, chúng luôn luôn đeo mặt nạ.

Hấn nhớ lại một kí ức xa, khi hấn còn là một đứa con ngoại lai bị kì thị giữa cái cộng đồng toàn người ngoại quốc, cái kí ức nhuộm màu đen do chúng tạo ra – kí ức về “về xinh đẹp thối rửa”...

...

Cao Khiết Sam vẫn hay bị bạn gọi là thứ vô loài, chúng bảo thật đáng buồn ột đứa nửa Âu, nửa Á, không ra thể loại gì. Ngay từ đầu khi vào ngôi trường ấy, cô đã là một kẻ cô độc, không bạn bè, không cảm thông. Sam thừa hiểu rằng mình đang bị ngăm tấy chay. Và cô cũng biết trong mắt chúng, cô chỉ là một con bé cao ngạo, lạnh lùng sắt đá, dù cô chẳng có thứ gì đủ quý giá để trưng ra cái vẻ cao ngạo đáng ghét ấy...

Trong lớp Sam, người được yêu quý nhất là Rachel Lynes. Nếu không ai ưa nổi Sam, thì ngược lại, Rachel luôn được lòng mọi người. Không chỉ ở sự hiền lành, nữ tính, tốt bụng mà còn ở vẻ xinh đẹp rạng ngời.

Rachel Lynes quả thực là cô bé xinh đẹp, một vẻ đẹp hoàn thiện hiếm thấy. Mái tóc hạt dẻ óng ả, xoắn thành từng búp thanh thoát, bông bênh như mây. Gương mặt trái xoan cân chỉnh với đôi mắt màu tím trong, rất ấn tượng. Sự ngây thơ, hiền dịu bộc lộ trong ánh nhìn của cô dành ọi người, tất nhiên, ai cũng yêu ánh nhìn đó... Chỉ có điều, dù vẻ bề ngoài ấy có hoàn hảo đến bao nhiêu thì vẫn không thể che giấu được bản chất thực sự. Xảo quyết, thủ đoạn, điêu trá – con người như thế thật rẻ mạt biết chừng nào...

Đối với Rachel, Sam luôn cảm thấy khó chịu. Ngay từ lần gặp đầu tiên đã thế, khi nó nhìn cô mỉm cười dịu dàng, ánh mắt tím trong của nó sáng rõ, Sam đã cảm nhận được len lõi đâu đó một sự dối trá, giả tạo. Không có cơ sở gì, nhưng Sam cho rằng trực giác của cô không bao giờ sai...

...Giờ học thể dục, Sam xin ở lại lớp vì cảm thấy nhức đầu, Rachel cũng viện lí do đau chân nên cũng không học, còn ai cũng ra sân. Rachel bước đến, nở nụ cười khoan hòa với Sam – cái nụ cười không thể nào tự nhiên hơn, nó cất lên chất giọng ngọt ngào:

- Chúng ta rất ít nói chuyện với nhau đúng không? Mà có vẻ như cậu cũng đâu có nói chuyện với ai. Sao thế nhỉ? Cậu không thích mình à?

Sam không trả lời, chỉ lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Chợt, cái khuyên tai bằng đá ruby tím trên tai cô làm Rachel chú ý:

- Ô, Sam, cậu có chiếc khuyên tai đẹp quá đi mất. Tại sao lại có thứ đá ruby tím kì diệu này nhỉ, lấp lánh quá! Tớ cũng muốn có một chiếc khuyên như vậy. Chao ôi, thật là muốn có đó!

- Đi chỗ khác đi! Đừng lải nhải nữa! – Sam cau mày nhìn nó khó chịu, cách nhấn nhá câu chữ của nó chứng tỏ nét ngây thơ thái quá. Thật giả tạo!

- Sao lại khó chịu thế? Cho tớ mượn xem thử nào? – Rachel như phớt lờ lời Sam, nó tiến tới định mở chiếc khuyên ra.

- Thật tùy tiện! – Sam gạt tay nó ra, lạnh lùng nói.

- Ôi, Sam, cậu thật đáng sợ, tớ làm gì cậu chứ? – Rachel cau mày ra vẻ sợ hãi trước thái độ của Sam.

- Đừng có tùy tiện động vào đồ của người khác khi chưa được đồng ý! Cậu không biết đó là phép lịch sự tối thiểu à? –giọng Sam vẫn đều đều nhưng thừa hiểu cô đang khó chịu.

- Phép lịch sự tối thiểu? Cậu nói gì thế nhỉ? Đáng lẽ ra tớ phải là người nói câu đó chứ? – Rachel nheo mắt – chưa có ai dùng thái độ khiếm nhã như cậu để trả lời tớ đâu nhé! Tớ muốn nó!

- Tùy cậu thôi! Nhưng đừng mơ chạm vào đồ của tôi! – Sam nhún vai.

- Tớ muốn nó! – Rachel lặp lại câu lúc nãy, giọng gần ra.

- Cậu nghĩ cậu muốn là có được sao?

- Tớ muốn nó! – ánh mắt Rachel không còn khoan hòa nữa, cách nó nói giống như thể Sam phải nghe theo lời nó và nó đang là nữ hoàng.

Sam không nói thêm gì nữa, đứng dậy định đi ra khỏi lớp, kiếm một chỗ khác khuất mắt nó. Nhưng chợt, cô nghe một tiếng XOẢNG!... Sam quay lại, thấy chậu hoa phong lan bên cửa sổ bị ném xuống đất, vỡ tan tành. Rachel nhìn Sam, vẻ thẳng thốt:

- Sam! Sao cậu lại làm vỡ nó? Chậu hoa này là của cô giáo mà!

- Cậu đang làm trò gì vậy? Rachel? – Sam cau mày, cái gì chứ, rõ ràng là Rachel vừa ném nó xuống sàn.

Rachel làm điệu bộ phũ tay, nó nhìn Sam, mỉm cười đáng yêu:

- Chả phải cậu vừa ném nó xuống sàn sao? – ánh mắt nó bỗng sáng lên, màu tím đục lại, nó khoanh tay nhìn Sam đầy thách thức – Rồi sao? Mọi người sẽ tin lời ai? Họ sẽ nghĩ mình vừa nói dối ư? Họ sẽ nghĩ mình vừa đổ tội cho cậu ư?...Không bao giờ có chuyện đó, rõ chưa Sam?

- Cậu đang tính gây chuyện với tôi à? – giọng Sam vang lên đầy vẻ khinh miệt.

- Thì sao nào? Cậu muốn chống lại tôi trước mà! – Rachel héch mặt lên kiêu hãnh.

Sam im lặng, sau đó mỉm cười và chậm rãi nói:

- Quả là tôi đoán không sai! Ngay từ đầu cậu đã đeo mặt nạ rồi!...Chỉ tiếc mọi người không đủ tỉnh táo để nhận ra. Cậu diễn kịch xuất sắc quá!

- Vậy à?... – Rachel mỉm cười ngọt ngào – cậu cũng tinh tường quá nhỉ?

Nó bỗng hùng hổ tiến về cái bàn Sam đang đứng, đập đầu xuống bàn một cái BÓP rõ to. Khi ngược lên, trán nó bầm tím, rách một đường nhỏ, đủ để máu chảy xuống thái dương bên phải. Nó còn tự cào á tóc mình rồi bụ lên, sau đó, tát vào mặt mình mấy cái thật mạnh, đến độ hai má nó in đỏ dấu hai bàn tay. Rồi, nó mỉm cười quỷ quyệt, xô âm cái bàn của Sam xuống, ghé sát vào tai Sam thì thầm từng chữ:

- Vậy để tôi cho cậu xem thế nào mới là diễn kịch thật sự nhé!

...

Rachel gào lên cách đầu đón, tiếng nó vọng ra ngoài hành lang, kéo hết mọi sự chú ý. Và chỉ trong giây lát, những tiếng bước chân dồn dập đã vang lên. Người người đổ ào vào lớp. Một cảnh tượng đập vào mắt...

Sam đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh lại, gương mặt không chút cảm xúc. Còn Rachel... ôi! Chuyện gì vừa xảy ra với cô bé vậy? Rachel đang ngồi bệt xuống sàn, nước mắt đã chảy rơi, đôi mắt màu tím trong của cô bé đang mở to đầy vẻ bần thần, cả người cô run lên, bật ra những âm thanh ngắt quãng, choáng ngợp sự hãi hùng:

- Tôi làm gì sai? Tôi đã làm gì sai?...Tại sao...lại đối xử với tôi như thế?

Một cô bé, tóc tết sam, chạy đến ngồi thụp xuống, lay nhẹ vai Rachel:

- Rachel...Chuyện gì vừa xảy ra thế? ...ôi! Rachel, trán cậu đang chảy máu kìa! – Cô bé kia thực sự hốt hoảng, mặt xám lại.

Rachel quay sang nhìn cô bạn, môi bặm lại, bật khóc không thành tiếng. Giáo viên vào lớp, rẽ đám đông bước qua, một cảnh tượng hỗn loạn đập vào mắt cô. Vừa thấy Rachel, cô đã bùm miệng kinh ngạc:

- Rachel đáng thương, tại sao con lại ra nông nỗi này?

Rachel được dịp vỗ về lại càng khóc lớn hơn, vẻ đau khổ tột độ hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp, những tiếng nấc nghẹn ngào cùng hơi thở dồn dập khiến hàng mi cô bé rung lên. Rachel nhìn giáo viên, đôi mắt màu tím xao động dữ dội:

- Con...con không có làm gì cả! Cậu ấy...đã...đánh con!

- Cậu ấy? – Giọng giáo viên hòa với sự xôn xao của những học sinh chìa thẳng vào Sam không chút giấu giếm. Sam vẫn đứng yên như tượng, đôi mắt màu xanh mỗi lúc lại càng đanh lại lạnh lẽo.

- Vâng...là Sam! – Giọng Rachel run rẩy, pha đầy sự hãi hùng – con chỉ xin cậu ấy cho xem chiếc khuyên tai kia, nhưng cậu ấy bỗng dưng nổi giận, sỉ vả con là một đứa xấu xa, Sam dùng mọi lời lẽ để lăng mạ con. Con nói con chỉ mượn xem chứ có làm gì Sam đâu. Cậu ấy hất ngã bàn và lao đến đánh con – Nói đến đây, những tiếng nấc nghẹn ngào chen vào cách khôn khéo, mỗi lúc lại càng dành được niềm cảm thương sâu đậm.

Hiện trường như thế, nạn nhân như thế, Sam với cái gương mặt vô cảm, lạnh lẽo đó...không nghi ngờ gì nữa, điều Rachel nói đúng là sự thật. Rachel là cô bé ngoan ngoãn, tốt bụng với mọi người, lại vô cùng hiền lành, Rachel không thể nào dựng chuyện được.

Lắng nghe từng chữ mà Rachel nhả ra, ai nấy đều thấy Sam là kẻ xấu nết không thể tin được. Tất cả những ánh mắt khinh miệt, thậm chí là kinh tởm như tạt hết vào Sam, không một ai đứng ra nói rằng Sam không sai, không có ai đủ tỉnh táo để nhận thấy vẻ mặt Sam quá điềm tĩnh ột chuyện như thế, cũng không ai phát hiện ra Rachel đang diễn kịch. Họ chỉ nhìn Sam bằng tất cả cảm ghét như nhìn cái đứa xấu xa, đê tiện, bỉ ổi nhất họ từng bắt gặp.

Sam thờ ơ lướt qua những cặp mắt đang găm vào cô và cô khựng lại ở gương mặt kiêu hãnh với nụ cười bán nguyệt hết sức xảo trá của Rachel. Thì ra là vậy, thì ra điều Rachel Lynes muốn chỉ có thế. Sam đã hiểu!

- Sam! Có thật là em đã làm thế với Rachel không? – Giọng giáo viên vang lên hằn học, cô nhìn Sam với vẻ khinh miệt hết sức.

Sam im lặng... biện minh ư? Thật nực cười! Để làm gì? Ai sẽ tin?

Cô ngẩng cao đầu, ánh mắt kiêu bạc, sắc lạnh đâm thẳng vào Rachel:

- Vâng! Em đã làm điều đó.

- Không thể tin được! Tại sao em có thể làm điều kinh khủng này chứ? Thật là một kẻ bạo lực. Bước ngay lên phòng hiệu trưởng cho tôi! Tôi sẽ làm việc với phụ huynh của em. Đồ hư hỏng!

- Vâng thưa cô! – Sam cúi đầu lễ phép, vừa mỉm cười nhìn vẻ mặt sững sốt của Rachel. Khi lướt qua cô nàng, Sam thì thầm một câu lạnh gai người, pha bằng thái độ kinh tởm nhất của cô, và chỉ mình Rachel nghe thấy:

- Vẻ xinh đẹp thôi rửa!

...

Cái Rachel muốn không phải thái độ đó. Lẽ ra Sam phải gào toáng lên để thanh minh, đáng ra nó phải khóc thét để chứng minh nó đúng, đáng lẽ nó phải lấp bấp “em không làm thế, em không làm thế”...tại sao kẻ thua cuộc là nó mà Rachel lại cảm thấy khó chịu thế này? Lẽ ra cô mới phải nói nó là “vẻ xinh đẹp thôi rửa” trước mặt tất cả mọi người. Đáng lẽ Rachel phải vui mừng mới đúng, đằng này, cô chỉ thấy cay đắng thôi, Rachel cảm giác như chính cô mới là kẻ bị nhục mạ. Gương mặt kiêu bạc ấy của Sam làm Rachel bứt rứt, khó chịu kinh khủng, hay kẻ thua cuộc trong trò chơi này là cô?...

Không thể nào có chuyện như thế! Rachel Lynes này chưa bao giờ thất bại trước ai. Cô sẽ làm cho nó sống không bằng chết mới được...

*****

Aiden ngồi trầm ngâm khi Sam về, ông gọi cô đến. Aiden nhìn cô, không tức giận, cũng không buồn rầu:

- Thầy hiệu trưởng vừa gọi cho bố.

- Con biết – Sam trả lời, hoàn toàn điềm tĩnh – Bố muốn trách con không? Con sẵn sàng rồi đây!

- Điều thầy nói có đúng là sự thật không Sam?

- Bố nghĩ sao? – miệng Sam nhếch môi cười nhạt.

- ...Bố không tin con đã cư xử thế với Rachel Lynes. Con không phải là đứa nói dối!

Sam mỉm cười, cô tiến đến, nhẹ nhàng thơm lên má Aiden, cô thì thầm vào tai ông:

- Cảm ơn vì đã tin con. Chỉ có mình bố tin con...cảm ơn bố!

Aiden cũng nhìn con trêu mến. Sau đó Sam về phòng, còn mình Aiden ngồi lại nơi phòng khách, ông tự cười mình:

- Làm sao bố có thể nghi ngờ con chứ? Con rất giống Eris... Cô ấy cũng không biết nói dối!

...

Đêm ấy, có tin nhắn từ hộp thư thoại của Sam, người gửi là Gia Nguyên: “ chat bé Sam ơ?”. Sam bật khung trò chuyện lên, Gia Nguyên cũng đang online:

Gia Nguyên: hôm nay sao rồi, bé Sam?

Sam: bình thường!

Gia Nguyên: Sam này, anh mới bắt được một con bọ cánh cứng tuyệt đẹp! Anh gửi hình qua cho em nhé?

Sam: anh vẫn chơi mấy trò đó sao? Trẻ con quá!

Gia Nguyên: Sao thế? Đẹp mà!

Sam: ...

Gia Nguyên: Sam ơi?

Sam: vâng?

Gia Nguyên: Em không vui à? Có chuyện gì với em sao?

Sam khựng lại, nhìn màn hình đăm đăm. Cao Gia Nguyên, sao anh lại có thể biết được? Chúng ta cách nhau cả một khoảng trời, anh không nhìn thấy em, anh không gặp em, sao ngay cả tâm trạng em anh cũng biết? Tiếng gõ máy tanh tách vang lên, mắt Sam đỏ au:

Sam: Sao anh biết?

Gia Nguyên: ... tự dưng cảm thấy vậy, trong lòng anh cũng có gì đó rất khó chịu. Em đang buồn chuyện gì? Nói với anh được không nhóc?

Sam: Anh chỉ sinh trước em mấy phút mà sao dám gọi em là nhóc chứ? – mắt Sam ngấn nước, tựa hồ chỉ cần một cái chớp thật nhẹ thì sẽ lập tức trào ra.

Gia Nguyên: (^_^)! Thì anh muốn làm anh trai! Làm anh trai mới bảo vệ được bé Sam mà! Nói anh nghe đi! Anh là chuyên gia tâm lý đây!

Sam:... Tất cả mọi người đều đeo mặt nạ, họ giả dối, và không ai tin em, Gia Nguyên ạ...

Kẻ ở Trung Hoa, người ở Anh Quốc, xa xôi, không thể gặp mặt... Thế mà, anh ấy vẫn hiểu cô như hiểu mình, chỉ có mình anh biết cô đang tổn thương như thế nào, chỉ có mình anh không nhìn vào vẻ lạnh lùng, cao ngạo của cô để phán xét, chỉ có mình anh gật đầu ủng hộ cô khi ai cũng quay lưng...Cao Gia Nguyên, chỉ cần có anh là Sam có thể chấp nhận mọi thứ, chỉ cần có anh là đủ. Gia Nguyên là ý nghĩa duy nhất giúp cô bám víu lại cuộc đời điều tra giả dối này...

20. Chương 18: Lễ Hội Mùa Đông - Part 1

Tiểu Mạn sau chuyện ấy có vẻ trầm tính hơn. Cô ngồi bên cạnh Gia Nguyên, thỉnh thoảng thở dài thườn thượt. Gia Nguyên xoa đầu cô, giọng trìu mến:

- Trông em thật giống mấy bà lão, suốt ngày chỉ biết thở ra!

- Vì em đang buồn mà...

- Em biết không...Tiểu Mạn này! Tôi nghĩ đôi mắt em ... – Gia Nguyên ngẩng lên nhìn bầu trời cao vợi vợi, trong vắt, không một gợn mây – trông thật trống trải!

Tiểu Mạn im lặng, mắt cô bỗng nhiên ươn ướt, sống mũi cay cay, cô mỉm cười nhìn Gia Nguyên:

- Trước đây anh từng nói thế rồi!

- Vậy sao? – Gia Nguyên ngạc nhiên

- Em đã từng thắc mắc tại sao anh lại có thể biết được bí mật ấy ngay từ lần đầu gặp mặt...Em nghĩ chẳng ai thấy được sự trống trải trong em, vì em đã cố giấu rất kĩ.

- Nhưng tôi biết?

- Phải! Anh biết!

Cơn gió vi vu, hất nhẹ những cọng tóc mai đen nhánh của Gia Nguyên, tựa hồ rót vào tai những âm thanh của kí ức... Cao Gia Nguyên, có lẽ với anh, mọi người đều trong suốt cả. Anh có nghĩ mình thật tinh tế và nhạy cảm không? Em chưa bao giờ nghĩ anh trẻ con, bởi vì em luôn cảm nhận được một sự trưởng thành mạnh mẽ được che giấu quá kĩ càng ở anh...

Tiểu Mạn cũng ngược lên nhìn trời, giọng cô vang lên trong veo, đượm buồn:

- Xung quanh em có rất nhiều người...nhưng lúc nào em cũng cảm thấy cô đơn cả, lúc nào em cũng cảm thấy trống trải.

- Em không có bạn đúng không? – giọng Gia Nguyên dịu nhẹ

Tiểu Mạn đứng người trước câu hỏi của hắn, mắt cô mở to đầy kinh ngạc:

- Sao anh biết?

- Em có rất nhiều bạn. Nhưng chẳng ai là bạn thực sự của em cả, xung quanh em chỉ toàn những kẻ đeo mặt nạ ?

- Vâng... - hàng lông mày cô bé rũ xuống buồn bã – Em biết tất cả bọn họ chỉ làm bạn với em vì gia thế lớn. Họ chỉ chơi với tiền bạc, thực chất thì chẳng ai quan tâm em. Họ không phải là bạn, em biết, họ chỉ đang lợi dụng em, có lẽ họ nghĩ em là một con bé ngây thơ, có nhiều tiền, bảo gì làm nấy. Không ai trong bọn họ thực sự là bạn...

- Tiểu Mạn là cô bé nhạy cảm. Em cũng thông minh đấy chứ, ít nhất không bị chúng lừa dối! – Gia Nguyên nhìn cô mỉm cười.

- Tại sao anh lại hiểu đến vậy? Em nghĩ người luôn có bạn bè vây quanh như anh chắc chưa bao giờ trải qua cảm giác này chứ?

Gia Nguyên im lặng một lúc, trong hắn tạt qua ngổn ngang kí ức. Bạn bè vây quanh ư? Hắn từ khi sinh ra đã là đứa trẻ cô độc, ngay bây giờ vẫn thế. Bạn bè là thứ gì với hắn? Một thứ giả dối, sao rỗng và chuyên lợi dụng. Khi không còn gì để lợi dụng, chúng sẽ ngoảnh mặt đi cách đáng sợ. Hắn đã từng có bạn bè sao? Phải! Thứ bạn bè kiểu như Rachel Lynes với vẻ xinh đẹp thoắt rữa.

Gương mặt Rachel Lynes hiện lên với nụ cười xảo trá...Từ sau xích mích đó, hắn hoàn toàn bị cô lập giữa mọi người. Chúng nghe theo lời Rachel, hành hạ hắn, có vô số cái bẫy được giăng ra, có bao nhiêu điều phi lí đổ lên hắn. Bị đánh ư? –đã từng! Bị sỉ vả ư? –đã từng! Bị hãm hại ư? –đã từng!...tất cả cay đắng hắn đều đã trải qua, tất cả những thủ đoạn hắn đều đã va vấp hết.

Sau mọi chuyện, thứ duy nhất còn đọng lại trong tâm hồn hắn như một vết ố là những cái mặt nạ. Con người sống với nhau có tình cảm gì đâu, toàn bộ là một chuỗi giả dối. Đều là giả dối cả!

Gia Nguyên trả lời câu hỏi của Tiểu Mạn với ánh mắt chùng xuống, không buồn, không giận,...chỉ hiện lên một sắc vô cảm:

- Tôi đã trải qua...tất cả!

Không khí giữa hai người như đông lại, Tiểu Mạn cảm thấy lòng mình nặng trĩu, tuy Gia Nguyên không nói gì, nhưng hắn rằng anh có quá khứ không suôn sẻ... cả hai đều là những con người trống trải, cô độc. Tiểu Mạn muốn đổi chủ đề, cô kéo Gia Nguyên ra khỏi tâm trạng nặng nề:

- Đừng nói những chuyện thế này nữa, chán chết mất...À! Gia Nguyên, anh có dự định gì cho lễ hội Mùa Đông?

- Lễ hội Mùa Đông? Thứ gì thế?

- Sao anh cứ như ở trên trời rơi xuống vậy? – Tiểu Mạn tròn mắt ngạc nhiên – Mọi người đang hừng hực như điên vì vụ này mà!

- Tôi không quan tâm! – Gia Nguyên trả lời với thái độ bàng quan – Tôi chả hứng thú gì với mấy cái phong trào ấy! Phien phức lắm!
- Sao có thể như thế chứ? – Tiểu Mạn chống nạnh, cau mày như giám thị khó tính – Anh thật là thiếu trách nhiệm đó, không hăng hái với hoạt động trường lớp gì hết. Thụ động quá không tốt đâu!
- Nhưng tôi không muốn đến những nơi ồn ào, khó chịu ! – Gia Nguyên cau mày vặn lại – Tôi ghét phong trào!
- Không được! Không được! Nhất định anh phải tham gia. Cao Gia Nguyên phải tham gia!
- Sao em hăng hái thế? Không tham gia cũng đâu có chết!
- Nghe nói mọi người khoa Quản trị kinh doanh đang lên kế hoạch diễn nhạc kịch.Em cũng muốn tham gia, phải đăng kí bắt thăm đấy! Em không muốn vào đội kịch một mình đâu! Gia Nguyên tham gia đi! Em đăng kí cho!
- Tôi thực sự không hứng thú Tiểu Mạn à!
- Em sẽ giận anh đó! – Tiểu Mạn phồng má, mặt xịu xuống như trẻ con, hàng mi dày sụp xuống buồn bã. Cô ngước lên nhìn Gia Nguyên, ánh mắt long lanh, trong vắt như gương, vẻ khấn khoản chân thành. Gia Nguyên mặt mõi, không biết từ chối kiểu thế nào cho phải, cuối cùng hắt thở hắt ra, nhìn Tiểu Mạn, rồi gật đầu.
- Thật nhé! Anh đồng ý rồi nhé! – Mặt cô bé sáng rỡ lên, nụ cười trên môi rạng ngời.
- Em đúng là cục nợ! – Gia Nguyên lăm bằm. Nhưng Tiểu Mạn chẳng quan tâm, cô đang rất vui, kéo được hân vào là vui rồi. Gia Nguyên sẽ vào đội kịch với cô. Lễ hội Mùa Đông năm nay hân rất thú vị đây...

*****

“ Hân là Adam- một hôn quân bạo chúa, không có tình yêu, chỉ biết sống bằng tàn nhẫn và cay độc. Nàng- một công chúa xinh đẹp, thánh thiện , trắng trong như hoa huệ - bị lời nguyền của phù thủy làm trái tim đóng băng. Người ta gọi nàng là Eva – nữ hoàng của tuyết trắng, cao ngạo, lạnh lùng, không hề biết đến khái niệm yêu thương. Hơi lạnh xâm lấn khắp tâm hồn nàng, hóa đôi mắt đen tuyền trở nên một màu xanh lạnh lẽo. Đôi mắt ấy chưa một lần xao động...

Nàng ngủ say, cuộn mình trong tấm thảm dệt từ muôn ngàn hoa tuyết trắng xóa.

Người ta mang tấm thảm đi, mang luôn cả nàng...

Hân mở yến tiệc mùa đông, ngồi trên ngai vàng cao sang, lướt nhìn vạn vật cách băng lãnh. Nhạc trời lên, những thanh âm vang vọng cả vương quốc. Tấm thảm trắng được trải dài đến tận chân hoàng đế. Và nàng hiện ra trong sự sững sốt của mọi người...

Nàng vẫn ngủ say, vẻ xinh đẹp lạ thường của nàng, sự kiêu hãnh và cao ngạo của nàng khiến hoàng đế không thể rời mắt. Cả vương quốc chìm trong im lặng, họ dõi theo từng hơi thở buốt giá của nàng...

Nàng tỉnh dậy, đôi mắt màu xanh lạnh lẽo nhìn hoàng đế. Họ gặp nhau, định mệnh hé mở...

Hoàng đế yêu nàng bằng một tình yêu hoang dại, với hoàng đế, nàng là báu vật duy nhất trên đời. Còn nàng vẫn chưa hề biết đến tình yêu. Nàng hỏi:

- Tình yêu là gì?

Hoàng đế cúi xuống, hôn nhẹ lên bờ môi mềm như nước của nàng, hân đáp:

- Đó là tình yêu!

Bỗng nhiên, từ khóe mắt nữ hoàng tuyết lặn ra một giọt trong vắt như pha lê. Nàng khóc. Nàng không hề biết rằng, nụ hôn của hoàng đế là cách duy nhất để hóa giải lời nguyền...

Lời nguyền biến mất, tuyết của nàng bắt đầu tan ra. Và nàng cũng tan theo. Hoàng đế bế nàng trên tay, nàng đang tan biến vào không gian, nàng nhìn vào đôi mắt thật sâu của hân, một nụ cười phớt qua trên môi nàng:

- Tôi cũng yêu người...

Nàng biến mất, kéo theo cả bóng tối, cay đắng và sự tàn nhẫn vốn có của hoàng đế. Nàng đã cảm hóa hắn. Từ đó, ngày nàng ra đi, tuyết bao giờ cũng phủ trắng xóa vương quốc kia, phủ trắng cả mái đầu hoàng đế. Hoàng đế mỉm cười, dịu dàng nâng niu những bông hoa tuyết, trắng trong như nước mắt nàng, người thì thầm:

- Nữ hoàng tuyết...cám ơn!”

Tiểu Mạn rưng rưng, nước mắt sắp trào ra đến nơi, cô thở dài xúc động:

- Thật là buồn, thật là lãng mạn...

- Em định tham gia vào thứ vở vẫn này à? – Gia Nguyên nhìn Tiểu Mạn cau có – Kịch gì mà nội dung suốt suốt thế!

- Anh đúng là không hiểu chuyện, suốt suốt thế nào được? Lễ hội mùa đông mà trình diễn “Nữ hoàng tuyết” thì còn gì lãng mạn bằng chứ? Cảm xúc của nó chẳng phải rất hợp với mùa đông sao?

- Nhưng...

- Thôi! Không bàn cãi nữa! Em đã đăng kí cho anh rồi, có hối hận cũng chẳng được gì đâu! – Tiểu Mạn cắt ngang lời Gia Nguyên bằng một nụ cười ranh ma. Cái con bé này!

Gia Nguyên đang thầm rửa cái vở “Nữ hoàng tuyết” gì đó của khoa Quản trị kinh doanh chọn. Kịch gì mà...thực sự thì hắn sắp đổ bệnh vì chán đây. Không hiểu sao Tiểu Mạn lại khẳng khái tham gia cho bằng được.

Chả là hai người họ đang chen với một đám người nữa, đăng kí vào đội kịch, và Gia Nguyên đang phát cáu lên vì phải chờ đợi kết quả. Hắn thấy thật vô bổ và phí phạm thời gian. Tiểu Mạn ơi, em thật là rắc rối mà...

...

Người thư kí của khoa bước lên bục, lật tờ danh sách diễn viên ứng cử vào đội kịch, giọng cô vang lên đồng dục:

- Như các bạn đã biết, khoa chúng ta quyết định diễn vở “Nữ hoàng tuyết” cho lễ hội Mùa Đông của trường năm nay. Và qua kết quả bắt thăm hoàn toàn ngẫu nhiên, chúng tôi đã chọn được những diễn viên sau:

1. Vai nữ hoàng tuyết : Dương Tiểu Mạn, lớp 36k12, năm nhất.

2. Vai tể tướng: Hoàng Duy, lớp 37k12, năm hai

3. Vai phù thủy: Đỗ Nhật Hạ, lớp 35k12, năm hai

4. Vai mẫu hậu: Hoàng Yến, lớp 36 k12, năm nhất

5. Vai đức vua cha: Nguyễn Minh Nhật, lớp 34k12, năm ba

6. Vai cận vệ: Cao Gia Nguyên, lớp 37k12, năm hai

7. Vai người hầu: Hoàng Chu Thái, lớp 34k12, năm ba.

Một số diễn viên quần chúng, vai phụ nhỏ, và còn một vai hoàng đế chờ người tiến cử.

Mặt Tiểu Mạn sáng bừng, cô lay mạnh Gia Nguyên, mỉm cười sung sướng:

- Xem kia Gia Nguyên, em vào vai nữ hoàng tuyết kia! Anh tin nổi không?

Gia Nguyên chẳng nói gì, hắn đang khó chịu, tự hỏi tại sao giữa một tá người như vậy mà hắn vẫn bị dính vào đội kịch. Tiểu Mạn cười mãi, cô hớn hờ:

- Anh là vai cận vệ đó! Thế là anh phải theo cạnh em suốt. Chà hồi hộp quá, vai hoàng đế còn chưa quyết định xong.

Tiểu Mạn vừa nói xong câu đó thì bỗng mọi người dạt ra. Từ phía ngoài, một thân ảnh cao ráo tiến vào, có những tiếng xì xầm vang lên. Anh ta với phong thái cao ngạo như bậc trưởng giả, quý tộc. Mái tóc đen nhánh, phủ tai, đôi mắt đen lạnh, dáng đi thong dong, điềm tĩnh, toát ra một thần thái sang trọng lạ lùng – là chủ tịch hội sinh viên, Đỗ Hồng Quân.

Hồng Quân liếc nhìn Cao Gia Nguyên, mỉm cười bí ẩn. Anh tiến thẳng lên bục, từng bước đi dứt khoát, không chút nề hà, do dự. Hồng Quân đứng trên bục, nhìn mọi người bằng đôi mắt dừng dừng, và khi chạm phải cái cau mày của Gia Nguyên, ánh mắt anh lóe lên một tia thích thú kì lạ. Giọng anh thông trầm, sắc lạnh:

- Nếu vai hoàng đế chưa chọn được, thì tôi có vinh hạnh được tham gia không?

Mọi người sững sờ trước câu hỏi của Hồng Quân. Họ ngạc nhiên không phải không có lí. Chủ tịch chưa lần nào tham gia vào mấy việc thế này, hơn nữa, anh còn rất ít xuất hiện trước đám đông. Vì có gì lại hứng thú với vở “Nữ hoàng tuyết” của khoa Quản trị kinh doanh chứ?

Thế nhưng làm gì có ai dám hé răng ý kiến, chỉ biết cúi đầu, im như thóc. Đỗ Hồng Quân mỉm cười:

- Im lặng tức là đồng ý. Mọi người không ai phản đối thì tôi tham gia vậy. Được không thư kí Bạch Mai?

Thư kí Mai hoảng hốt, gật đầu cái rụp, cô run run tiến lên bục, giọng cô cũng không được điềm tĩnh mấy:

- Vậy...tôi xin ... chốt lại danh sách đội kịch một lần nữa. Vở “ nữ hoàng tuyết” sẽ do các diễn viên sau đây đảm nhận:

1. Vai nữ hoàng tuyết : Dương Tiểu Mạn, lớp 36k12, năm nhất.
2. Vai tế tướng: Hoàng Duy, lớp 37k12, năm hai
3. Vai phù thủy: Đỗ Nhật Hạ, lớp 35k12, năm hai
4. Vai mẫu hậu: Hoàng Yến, lớp 36 k12, năm nhất
5. Vai đức vua cha: Nguyễn Minh Nhật, lớp 34k12, năm ba
6. Vai cận vệ: Cao Gia Nguyên, lớp 37k12, năm hai
7. Vai người hầu: Hoàng Chu Thái, lớp 34k12, năm ba.
8. Vai hoàng đế: Chủ tịch Đỗ Hồng Quân.

Gia Nguyên bỏ ra ngoài trước, rất khó chịu vì tên rắc rối Đỗ Hồng Quân. Chẳng biết hẳn nghĩ gì mà muốn tham gia, còn cái kiểu cười nửa miệng hết sức đểu cáng của hắn nữa, Gia Nguyên phát cáu lên được. Tiểu Mạn chạy theo, cười nói tíu tít. Trời ngả bóng hoàng hôn, chiều rồi, và một ngày nữa lại sắp trôi qua với những cảm xúc hỗn độn trong lòng Cao Gia Nguyên. Một cánh nhận nơi cuối trời, chao nghiêng, bé xíu trong sắc rắng đỏ của mặt trời, trời hơi se lạnh. Đông đã đến...

*****

Tiểu Mạn đóng vai nữ hoàng tuyết Eva, thực sự mà nói thì cái vẻ thánh thiện của cô quá hợp với Eva trước khi bị lời nguyền thay đổi. Chẳng cần diễn xuất gì nhiều, cứ để tự nhiên, Tiểu Mạn cũng đã có thể là một công chúa Eva hoàn hảo. Tuy vậy đến khi diễn xuất vai nữ hoàng thực thù thì Tiểu Mạn không đủ tố chất...

Tại phòng tập kịch...

Dương Minh Kha đang chăm chú theo dõi Tiểu Mạn tập kịch, cô bé có vẻ rất hăng hái, nụ cười bao giờ cũng rạng rỡ trên môi, có đứa em gái đáng yêu như Tiểu Mạn thì còn gì thích bằng. Anh cũng chú ý cả Cao Gia Nguyên nữa, chỉ đóng vai cận vệ , đứng yên bên cạnh Tiểu Mạn nhưng dường như hắn rất có sức hút, chẳng hiểu được tại sao mắt cứ dán vào hắn nữa. Hắn đứng một chỗ, trầm tĩnh, lạnh lùng.

Có điều thú vị là Gia Nguyên chưa gì đã thuộc hết kịch bản, Tiểu Mạn quên hoài, còn hắn nhắc liên tục cho cô bé, dù chẳng cầm manh giấy kịch bản nào trong tay...tất nhiên đứng lấy từng chữ một...

Tiểu Mạn cau có nhìn Gia Nguyên, hẳn hỏi:

- Em sao vậy?

- Đoạn này khó quá, em tập mãi mà chẳng nắm bắt được chút thần thái nào của Eva. Gương mặt em muốn bắt cần đời, muốn lạnh lùng, cao ngạo gì cũng chẳng được, em thấy nó cứ thế nào ấy.

- Đâu? Đưa đây tôi xem!

Gia Nguyên lướt qua đoạn lời thoại dài, hần im lặng một lúc. Sau đó, hần thả bộ cuốn kịch bản xuống sàn, lùi xa Tiểu Mạn một bước. Gương mặt hần ngược lên, ánh mắt lạnh lẽo chĩa thẳng vào Tiểu Mạn.

Từ khung cửa sổ lớn, ánh nắng tạt qua, đổ dài trên vai hần sáng lấp lánh như ánh vàng. Gương mặt Gia Nguyên hoàn toàn vô cảm, làn da trắng như trong như lọc, mái tóc đen nhánh đổ xuống trán tôn lên sự sắc sảo của khuôn mặt, đôi mắt phản chiếu ánh nắng tựa hồ như xanh hơn và cô độc hơn... Một phong thái cao ngạo chưa từng thấy.

Bàn tay hần nhẹ nâng lên, dường như đang hứng lấy những bông tuyết trắng xóa trong tưởng tượng, bờ môi nhạt của hần khẽ nhẹ và chất giọng lạnh lẽo đến tê rần cột sống vọng lại rõ mồn một:

- Ta muốn phủ trắng giang sơn này bằng sự lạnh lẽo. Ta muốn đóng băng mọi trái tim. Muôn hoa phải đều phủ tuyết lạnh, mọi cây cối phải run rẩy, sông hồ và biển cả phải đông lại. Nước sẽ ngừng chảy, mặt trời sẽ ngừng chiếu sáng. Ta muốn phủ tuyết khắp nơi. Ta muốn sự cô độc và tang tóc tràn mọi nẻo. Ta muốn tuyết của ta làm mờ hết vạn vật, để tất cả mọi người đều thấy rằng... - Gia Nguyên đưa phất tay lên như một vị chúa tể, mắt sáng rực những tia xanh rờn, từng chữ một vang lên đầy băng lãnh, uy linh nghiêng trời – Ta là Eva, nữ hoàng tuyết!

Khi lời thoại kết thúc, cả phòng tập bỗng nhiên có một sự yên lặng bất thường. Gia Nguyên đảo mắt quanh, không chỉ bắt gặp đôi mắt đang tròn lên kinh ngạc của Tiểu Mạn mà còn nhận ra mọi người đang đổ dồn ánh mắt về hần cách xưng sở.

Hần thấy khó chịu kinh khủng, ai cũng đang nhìn hần chằm chằm như nhìn một vật thể lạ. Hần cau mày nhìn Tiểu Mạn, cả cô bé cũng đang đờ ra như pho tượng sống:

- Đây, em cứ diễn như thế thôi, tôi thấy cũng đâu có khó!

Tiểu Mạn vẫn im như phỗng, lát sau cô mới hoàn hồn lau mồ hôi đang vã ra ướt cả trán, miệng không ngừng lắp bắp:

- Sao...sao anh...có thể đóng đạt vậy chứ?

- Hả? – Gia Nguyên nghe mặt, tỏ vẻ không hiểu cô bé đang nói gì

- Chúa ơi, Gia Nguyên, thần thái của anh khủng khiếp quá! Em cứ tưởng mình đang nhìn một Nữ hoàng Eva bằng xương bằng thịt cơ đấy!

- Sao em lại đánh đồng tôi với phụ nữ chứ? Tôi là con trai mà! – Gia Nguyên nhăn nhó. Hần cúi xuống nhặt lấy cuốn kịch bản thả vào tay Tiểu Mạn – Đây, tự em đi mà diễn, tôi chả hứng thú với mấy thứ này! Một mỗi chết đi được! – Xong hần bước nhanh ra khỏi phòng tập, định bụng xuống căn tin kiếm cái gì ăn, đói như tở.

...

Trong phòng lúc này dội lên những tiếng xôn xao, mọi người nhìn nhau nuốt khan. Đúng như Tiểu Mạn nói, ban nãy nhìn Cao Gia Nguyên diễn cứ như thấy Eva bằng xương bằng thịt. Sự cao ngạo và băng lãnh thể hiện đạt đến nỗi không phân biệt được đó là bản chất thực sự hay đơn giản chỉ là hần đang diễn. Nếu khả năng diễn xuất của hần mà “khủng” đến mức độ ấy thì chẳng biết phải liệt hần vào hạng diễn viên cao cấp nào mới xứng đây...

Nhưng nói gì thì nói, có lẽ người kinh ngạc nhất chính là Dương Minh Kha. Tận lúc này rồi anh vẫn chưa thoát khỏi sự sửng sốt, vẫn ngồi đờ ra như tượng sống, cảm xúc trong lòng vô cùng phức tạp.

Anh không thể hiểu nổi tại sao ban nãy Cao Gia Nguyên lại xinh đẹp lạ lùng đến thế. Cứ như thể hần là một cô gái. Một cô gái đích thực?

Gương mặt cao ngạo của hắn, thần thái lạnh lùng đến cô độc của hắn, giọng nói tê buốt của hắn, đôi mắt dưới ánh nắng xanh biếc của hắn, vầng hào quang từ nắng lấp lánh trên mái tóc hắn,... Quả thực quá giống Eva.

Minh Kha tưởng như tim mình đang đập loạn nhịp cả lên, một chút bồn chồn, một chút hồi hộp, cả một chút rung rinh. Sự chú ý của anh không còn hướng vào cô em gái Tiểu Mạn nhỏ nhắn nữa, anh cứ nhìn hoài về phía cửa, nơi bóng người đó vừa đi khuất. Tiếng xôn xao mãi vẫn chưa dứt được...

21. Chương 19: Lễ Hội Mùa Đông - Part 2

Những ngày tập luyện cực nhọc của khoa quản trị kinh doanh trôi qua một cách chóng vánh. Mới đó mà đã đến lễ hội Mùa Đông, cả ngôi trường đại học Nam Kinh được trang hoàng đẹp rực rỡ. Những cây cổ thụ trên sân trường bắt đầu phủ những bông tuyết trắng xóa, khắp nơi treo đầy băng rôn màu sắc, những bức áp-phích giới thiệu về lễ hội Mùa Đông giương lên rầm rộ. Đẹp nhất là sân khấu của trường với những giàn đèn pha hoành tráng, những màn hình LED lớn bố trí xung quanh, và những tấm voan phấp phới trong gió đầy chất hữu tình. Mọi thứ đã đi vào khâu hoàn chỉnh. Đêm nay, lễ hội sẽ chính thức bắt đầu...

Âm nhạc trỗi dậy, những ánh đèn pha sáng lóa, rọi sáng bừng sân khấu, những ngõ ngách tối tăm của ngôi trường rộng lớn như được chiếu sáng bởi sự huyền ảo, ồn ào của dòng sinh viên tấp nập. Ai cũng cố chen lẫn đến gần sân khấu nhất để được thưởng thức trọn vẹn chương trình tối nay.

Tiết mục nhảy của lớp 31k10, khoa kế toán, mở màn bằng tiếng nổ bùm và cả cơn mưa kim tuyến đổ xuống. Tiếng hò hét cổ vũ đầy phấn khích vang dậy như sấm. Những vũ công lao mình ra sân khấu, đắm trong cơn mưa kim tuyến, ánh đèn làm không khí thêm nóng và không gian chói lòa sắc lấp lánh...

...Bên trong phòng chuẩn bị...

Tiểu Mạn thực sự xinh xắn trong bộ váy bằng vải phin trắng, đôi mắt màu xám tro nhìn long lanh lạ thường, gương mặt sáng bừng, gò má hồng hào. Cô đội trên đầu vòng hoa lớn kết bằng những bông lưu ly trắng. Nhìn thánh thiện vô cùng.

Cao Gia Nguyên xuất hiện trong bộ lễ phục triều đình. Dây cúc áo bằng kim loại sáng lóa, mái tóc đen rũ xuống trán đầy nét lãng tử. Mấy cô gái cứ dán mắt vào hắn không thôi. Hắn bước đến, lặng nhìn Tiểu Mạn, lại xoa đầu cô như một đứa bé:

- Em xinh xắn quá! Công chúa Eva!

- Anh cũng rất bảnh mà, mấy cô kia đang dán mắt vào anh kia! – Tiểu Mạn mỉm cười khoan hòa, gương mặt hồng lên đáng yêu. Thấy cái cúc áo trên cùng của Gia Nguyên chưa cài kĩ, Tiểu Mạn đứng lên định giúp. Nhưng, cô bỗng khụy người xuống, lòng mảy cau lại. Gia Nguyên vội đỡ cô, hắn lo lắng hỏi:

- Sao thế Tiểu Mạn, có gì không ổn à?

Tự dưng Tiểu Mạn thấy bụng mình đau quặn cả lên, ruột gan xoắn lấy nhau, cảm giác khó chịu như thể cả dạ dày đang co rút lại. Gia Nguyên dìu cô ngồi xuống ghế, hắn nhìn cô bé chăm chú:

- Em ổn không vậy?

- Em không biết...bụng em đau quá...hình như cơn đau dạ dày lại tái phát rồi! -Tiểu Mạn ôm bụng, mặt nhăn lại, giọng nói vang lên cách khó nhọc.

- Trời ạ! Sao lại là lúc này chứ? – Gia Nguyên cau mày lo lắng – em có diễn được không vậy?

- Em không biết... nhưng...đau quá!

- ...Hay là...bỏ đi?

Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, tay siết chặt bụng, nước mắt cô ứa ra trong veo, đôi mắt thoáng sắc đỏ au:

- Không đâu...em nhất định phải diễn...Mọi người ai cũng tin tưởng em cả. Em không thể...đem công sức của họ ra đổ sông đổ bể được!

- Tiểu Mạn ngốc! Đau vậy thì làm sao diễn được chứ?- Gia Nguyên lo lắng đến phát cáu với cô bé. Lễ hội này là cái thá gì mà phải nhọc công như vậy. Hắn chỉ muốn đưa Tiểu Mạn đến phòng y tế ngay thôi.

Gia Nguyên lau văng trán ướt đầm mồ hôi của Tiểu Mạn, rồi chạy đi lấy thuốc cho cô bé. Hắn ép Tiểu Mạn uống cho bằng được. Sắp đến tiết mục của khoa Quản trị kinh doanh rồi, trông hắn càng cuống quýt hơn bao giờ hết.

Tiểu Mạn cố gắng giữ thái độ bình thường nhất, mặc cho những cơn nhói khó chịu trong bụng mình đang tung hoành ngang dọc. Cô run run đứng dậy, tiến về phía cánh gà, liếc mắt ra ngoài thấy khán giả đứng chật kín quanh sân khấu. Cô bé hít sâu, nắm tay siết chặt một sự quyết tâm mãnh liệt, dù có thể nào cô cũng muốn được diễn...

*****

Âm nhạc trỗi lên những giai điệu du dương trầm bổng, luồng ánh sáng quét dọc sân khấu và dừng lại trên một bóng dáng mảnh mai đang từ từ lộ diện. Những bước chân nhẹ bổng, từng bước một xuống cầu thang, bộ váy trắng bông lên như đám mây xốp. Nàng công chúa Eva hiện ra trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Nàng có đôi mắt đen, mái tóc dài như suối óng ánh dưới luồng sáng vàng nhạt, gò má ửng hồng, đầy tươi trẻ. Đầu nàng đội một vòng hoa kết từ những bông lưu ly trắng, những mép váy uyển chuyển, lướt giữa muôn ngàn hoa, nàng cất tiếng hát trong như ngọc. Tiếng hát vi vu theo ngọn gió, lan tỏa trong tim mọi người một cảm giác dễ chịu đến kì lạ.

Khán giả say sưa ngắm nhìn nàng công chúa thanh cao, sự thánh thiện của nàng toát ra một cách hoàn toàn tự nhiên, từ những hành động, đến ánh nhìn, đến tiếng hát trong veo của nàng,...có gì đó rất ấm áp, rất chân thành. Nàng là công chúa Eva, công chúa của muôn hoa, người người yêu, nhà nhà yêu, mọi thần dân đều hết lòng trân quý nàng.

Eva càng thánh thiện bao nhiêu thì cảm giác về sự tồn tại mong manh của nàng càng mãnh liệt bấy nhiêu....Làn khói xám lan dần trong không khí, hơi lạnh từ từ lan ra, ánh sáng đèn trở nên hiu hắt, dường như rất yếu ớt, Eva gục xuống...Lời nguyện đã bắt đầu ứng nghiệm...Tấm màn nhung từ từ hạ xuống trong sự thốn thức của nhiều người, trái tim họ rung lên những nhịp cảm thương cho nàng công chúa bất hạnh...

...

Tiểu Mạn không phải chỉ gục xuống theo kịch bản mà thực sự thì cô bé đã ngất xỉu hẳn. Cơn đau phải chịu đựng như rút kiệt sinh lực của cô bé. Khi làn khói vừa nhả ra trong không trung, cơn đau dạ dày lên đến đỉnh điểm và Tiểu Mạn đã ngất ngay trên sân khấu. Có điều dường như không ai nhận ra điều đó, nếu có nghĩ thì họ chỉ nghĩ rằng Tiểu Mạn diễn quá đạt, Eva ngất đi nhìn cứ y như thật.

Không phải Eva ngất mà là Tiểu Mạn ngất. Gia Nguyên đóng vai cận vệ, lúc nào cũng đứng cạnh cô nên có thể nhìn rõ từng biểu hiện một trên gương mặt ấy, và hắn nhận ra cơn đau của Tiểu Mạn nghiêm trọng thế nào. Cô không thể diễn tiếp nữa, có lẽ đành bỏ cuộc cho rồi. Vỡ kịch này cô bé có cố gắng đến đâu cũng không hoàn thành trọn vẹn được...

Gia Nguyên nhanh chóng đưa cô bé đến phòng y tế, Tiểu Mạn lên cơn sốt tức thì. Ngoài kia, khoa quản trị kinh doanh đang tá hỏa vì người đóng vai chính gặp sự cố. Tất nhiên người đang sốt vó nhất là Dương Minh Kha. Anh biết rõ Tiểu Mạn bị đau dạ dày bẩm sinh, những cơn đau thường xuất hiện bất ngờ, và mỗi lần nó đến là cô bé lại sống dở chết dở. Vừa lo cho em gái, vừa gánh trách nhiệm xử lý vụ lộn xộn này, Minh Kha như muốn nổ tung cái đầu. Tiểu Mạn nằm cụp giường rồi, anh không thể để cô bé tiếp tục diễn, hơn nữa ở đây chỉ có mỗi mình Tiểu Mạn giữ cặp lens màu xanh, không ai có kính áp tròng màu xanh để có thể đóng thế. Màn ảnh LED to tướng ngoài sân khấu quay cận cảnh khuôn mặt nên không có mắt xanh thì nhất định không được. Đã vậy, vai nữ hoàng còn khó kinh khủng, cái vẻ lạnh lùng cao ngạo đó thì biết ai đóng cho xứng, cũng chẳng ai trong vòng bọn họ thuộc lời thoại của nữ hoàng...

Tóm lại lúc này đội kịch đang rối beng cả lên vì không có ai chịu trách nhiệm vai nữ hoàng Eva được cả. Nếu vậy thì công sức mọi người chuẩn bị, mọi người háo hức tập luyện, mọi người hăng hái tham gia đem đổ sông đổ biển hết chắc?

...Gia Nguyên đi ra, định lấy chai nước khoáng cho Tiểu Mạn, hần biết cái phòng kịch đang sắp nổ bùng vì những lời ta thán và sự thất vọng tràn trề kia. Không có Tiểu Mạn thì còn diễn cái quái gì nữa? Dù vậy hần vẫn tỏ ra đứng đưng, chẳng chút quan tâm đến tình hình.

Minh Kha đang suy tính nát óc, bỗng anh khựng lại khi bắt gặp Cao Gia Nguyên đứng uống nước gần đó. Một hình ảnh đập vào trí nhớ anh...Cao Gia Nguyên đứng dưới ánh nắng, gương mặt sắc lạnh, kiêu bạc, đôi mắt phản màu nắng xanh thẳm, thần thái băng lãnh, uy linh nghiêng trời... Đúng rồi, vẫn còn một người có thể đóng Eva.

Minh Kha búng tay cái phốc, anh hét lên phấn khích:

- Tôi đã chọn được người đóng thế rồi!

- Ai? Ai vậy? – Cả phòng nhốn nháo, mọi người vây kín lấy anh.

- Cao Gia Nguyên! – Minh Kha chỉ thẳng vào mặt đứa đang uống nước phía bên phải mình. Ai cũng đồng loạt quay sang nhìn.

Gia Nguyên nghe nhắc đến tên mình, sắc nước, kéo theo một tràng ho sù sụ. Hần cố nuốt ngược để thổ, rồi quay sang nhìn Minh Kha bằng ánh mắt đe dọa:

- Đùa có giới hạn thôi, chỉ có những tên điên mới phát ngôn kiểu đó!

...Tự dưng bao trùm lên cả phòng tập là một sự im lặng đáng ngờ. Gia Nguyên nhìn quanh, hần giật thốt mình khi hàng chục cặp mắt long lanh đang chĩa thẳng vào hần. Gia Nguyên cau mày giận dữ:

- Này, sao không ai phản đối thế? Chẳng lẽ mấy người nghe lời tên Minh Kha này hả?

Không ai đáp trả, chỉ có những ánh mắt hướng vào Gia Nguyên mỗi lúc lại càng long lanh hơn, long lanh đến đáng sợ. Mặt Gia Nguyên đen lại, hần nuốt khan, giọng gần xuống cổ tỏ ra lạnh lùng:

- Này nhé, tôi không phải là thằng biến thái đến độ đóng vai phụ nữ đâu nhé. Chọn người khác đi, tôi không muốn dính vào mấy thứ vớ vẩn này đâu!

- Gia Nguyên ơi... - những ánh mắt chớp chớp cảm động – sao tụi này không nghĩ tới cậu sớm hơn nhỉ? Gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của cậu, đôi mắt ánh xanh của cậu, thần thái của cậu, giọng nói của cậu,...ôi, một Eva thực sự - chúng thổ dài sung sướng.

Gia Nguyên nghe thế, da gà da vịt sùng lên lớp lớp, chúng tỏ hần cứ như tỏ một quý bà vậy. Hần quay phắt đi, định bỏ ra ngoài, nhưng chưa kịp làm gì đã bị một tiếng hét tập thể làm rụng tim:

- Đứng lại đó! Ai cho cậu đi hả?

Hần cau có quay lại. Rẽ đám người, Dương Minh Kha bước đến, gương mặt hết sức nghiêm trọng:

- Ngoài cậu ra thì không ai ở đây có thể đóng Eva được cả. Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm đem công sức của mọi người đi đổ sông đổ bể à?

- Thôi đi! Đừng có nói mấy chuyện nực cười đó nữa! Tôi nhất định không đóng đâu! – Gia Nguyên gằn giọng, mặt danh lại đầy giận dữ, nắm tay hần siết chặt.

Minh Kha nhìn hần, im lặng một lúc, rồi dịu giọng:

- Thế Tiểu Mạn thì sao? Cậu chẳng phải đã hứa với tôi rồi sao? Cậu sẽ không làm tổn thương con bé mà!

- Chuyện đó thì có liên quan gì chứ? Đừng có đem Tiểu Mạn ra để ép tôi!

- Cậu nghĩ tôi ép cậu sao? Con bé sẽ nghĩ thế nào nếu nó biết vì nó mà vở kịch của toàn khoa bị bãi? Cậu không nghĩ điều đó sẽ làm nó tổn thương sao? Tiểu Mạn vốn rất nhạy cảm mà, chẳng lẽ cậu không biết? Hơn nữa cậu còn hoàn toàn có khả năng giúp Tiểu Mạn, cậu định bỏ mặc con bé à? Cậu nghĩ điều gì sẽ khiến con bé thực sự hạnh phúc?...Tiểu Mạn chỉ hạnh phúc khi vở kịch nó tham gia thành công trọn vẹn.

- ... - Gia Nguyên thực sự bối rối. Lí lẽ Minh Kha đưa ra làm hần không còn đường bao biện. Hần liếc nhìn mọi người, ánh mắt họ đang nhìn hần đầy van lơn, đầy khẩn nài. Gia Nguyên cố gắng điềm tĩnh, hần phải tìm cho ra một lí do gì đó để bào chữa – Tôi đâu có thuộc lời thoại của Eva!

- Đồ ba xạo! – Cả đám hét lên – lí sự cùn à? Suốt ngày nhắc thoại cho Tiểu Mạn mà bảo không thuộc là thế nào?

- Váy của Eva may theo kích thước Tiểu Mạn sao tôi có thể mặc vừa chứ? – Gia Nguyên vẫn ngoan cố tìm lí do khác.

- Chuyện đó thì cậu không phải lo. Váy của Tiểu Mạn có độ co giãn, đáng cậu mảnh khảnh thế này chui vừa là cái chắc!

- Nhưng mà tôi là con trai thì giả Eva thế nào được? – Lí do cuối cùng hẳn có thể đưa ra là đây.

- Trên đời làm gì có từ “ không thể” chứ! – Một chất giọng tiếng Trung lơ lớ bất ngờ vang lên. Gia Nguyên quay phắt lại, mặt xám ngoét...quả nhiên là Jully!

Gương mặt cô nàng tỉnh rụi, trên môi nở một nụ cười ranh ma:

- Để tớ giúp cậu. Bộ cậu không nhớ tớ là ai à?

Gia Nguyên túm đầu Jully kéo ra ngoài, đến nơi khuất người, hẳn gầm lên:

- Cậu bị điên rồi hả?

- Điên là điên cái gì? – Jully chớp chớp đôi mắt nai.

- Làm như vậy không phải dán cái mác “tôi là con gái” lên mặt tớ sao? Cậu định giết tớ à?

- Trời ơi...tưởng gì, chuyện nhỏ như con thỏ! – Jully xì một tiếng rồi cười phá lên. Cô lấy tay chọt chọt vào trán hẳn – Cậu mà vào tay tớ thì sẽ khác hẳn nghe chưa! Cậu tưởng tài trang điểm của tớ tầm thường lắm hả? Tớ đảm bảo không ai nhận ra đâu! Với lại ở đây ai chả nghĩ cậu là con trai. Lo xa vừa vừa thôi chứ!

- Không được đâu! – Gia Nguyên cứng đầu

Jully nhìn hẳn mớ mềnh, đôi mắt cô lấp lánh như những cô thiếu nữ được chiêm ngưỡng thần tượng của mình, mặt ngược lên trời một góc 45 độ, hai tay chấp vào nhau thành kính. Biểu hiện điển hình của một fan girl cuồng EXO khi được gặp Sehun :

- Ôi Sam! Tớ muốn nhìn lại cậu khi là con gái...xinh đẹp biết bao!

Gia Nguyên đến nước này thì đành câm như hến, chẳng còn lí do gì để hẳn có thể không bị lôi vào vụ dở hơi này nữa. Ngay cả đến Jully mà còn không đứng về phe hẳn thì trên quả địa cầu này còn ai có thể cảm thông cho hẳn được. Hết cách thực rồi, bế tắc thực rồi, bước đường cùng thực rồi!

...Gia Nguyên bị Jully lôi xoành xoạch vào phòng trang điểm. Ngoài kia, dàn hợp xướng sắp chấm dứt khúc hòa tấu , màn hai của vở kịch chuẩn bị kéo lên...

*****

Bất ngờ...một làn mưa xộp trắng đổ ào xuống, xộp nhẹ bỗng, trắng ngần dưới ánh đèn, tạo hiệu ứng như một cơn mưa tuyết. Mọi thứ trắng xóa, mọi người nheo mắt nhìn tấm màn đang từ từ kéo lên, một tiếng vĩ cầm cao vút ngân dài, len lỏi trong không gian, những trái tim đập mạnh vì háo hức...

Khi làn mưa tuyết vơi dần, mọi thứ bắt đầu hiện ra rõ nét, có những tiếng ồ lên từ phía bên dưới khán đài. Trên màn hình LED bố trí xung quanh sân khấu, ống kính máy quay hướng thẳng vào nhân vật đang ngồi ở trung tâm. Hoàng đế Adam ngồi trên ngai vàng, đầu đội một vòng nguyệt quế bằng bạc sáng chói, tay cầm cây quyền trượng chạm khắc tinh xảo. Ánh sáng sân khấu như khiến cho người phát ra hào quang, một vầng sáng bạc huyền nhiệm bao quanh. Mái tóc màu đen dày của người phủ qua tai, đôi mắt ánh lên một màu đen lạnh lùng, từng đường nét trên khuôn mặt cân chỉnh như điêu khắc. Adam ngồi trên cao, nhìn xuống bằng ánh mắt kiêu bạc, sắc lạnh, một tư thế làm hiện rõ cái thần thái cao ngạo của bậc vương giả, vua chúa. Tiếng hát người vang lên thông trầm.

Những tiếng nhạc cao vi vút của bản hòa tấu Silent Night như tan vào không gian, kẻ hầu người hạ tấp nập, quần thần, vũ công lui ra lui vào nhộn nhịp, không khí triều đình đầy hân hoan chào đón lễ hội mùa đông...

...Mọi thứ vẫn cứ rực rỡ, nhộn nhịp như thế cho đến khi người ta mang tấm thảm dệt từ hoa tuyết vào. Từng nếp một của tấm thảm mở ra trong sự hồi hộp của mọi người. Tấm thảm trải dài đến tận chân hoàng đế...và nàng hiện ra. Một phép màu.

Tiếng nhạc tắt ngấm, cả hội trường im phăng phắc, dưới phía khán đài không hề phát ra bất kì động tĩnh nào. Cả vương quốc lặng ngấm nàng...

Eva vẫn đang say giấc, từng hơi thở buốt giá, ngay cả khi đang ngủ, nàng cũng thật lạnh lẽo. Mái tóc màu khói nhạt rải trên thảm hoa, óng ánh dưới luồng sáng dịu nhẹ của đèn pha, vòng hoa lưu ly trắng trên đầu đã đông cứng và trong suốt như pha lê, bộ váy trắng phủ chân với những đường viền ren bông lên như mây, đôi hàng mi cong vút khép chặt, bờ môi mềm tựa hồ như nước làm tôn lên sắc trắng kì lạ của làn da.

Nàng nằm đó, ngay dưới chân hoàng đế, giấc ngủ sâu không cho nàng thấy được sự sống sót tốt cùng trên gương mặt người. Hoàng đế Adam nhìn nàng kinh ngạc, thực sự vô cùng kinh ngạc, người không thể rời mắt khỏi nàng đâu chỉ một giây, môi người khẽ mấp máy câu gì không rõ, dường như người không thể tin vào những gì đang in rõ trên đồng tử mắt mình. Hoàng đế lặng người đi...

Trên màn hình LED, góc quay hướng thẳng vào nhân vật đang nằm trên tấm thảm hoa tuyết, từng đường nét trên khuôn mặt nàng hiện lên rõ mồn một. Hàng mi dày khẽ rung rung,...nàng từ từ mở mắt. Đôi mắt dưới ánh đèn pha của nàng xanh thẳm, những tia màu xanh loan từ đáy mắt tựa như một mặt hồ đầy sóng. Cái nhìn của nàng như bóp nghẹt trái tim những người đang theo dõi.

Eva ngược nhìn hoàng đế, một cái nhìn hoàn toàn vô cảm. Thần thái của nàng là một sự pha trộn hoàn hảo giữa chất cao ngạo, với sự kiêu hãnh, lạnh lùng, khó đoán và một chút yếu đuối, ủy mị.

Nàng đứng dậy, cất tiếng hát, từng bước đi nhẹ như lướt, tiến về phía hoàng đế, mép váy của nàng bông bành động vào những bông hoa tuyết bằng xốp trắng...và một lần nữa, cơn mưa tuyết lại đổ xuống, không gian ánh lên duy nhất một màu trắng xóa.

Khán giả hò hét vì sự phấn khích chưa từng thấy, những tiếng bàn luận vang lên xôn xao khi bức màn của phân cảnh hai từ từ khép lại...

Họ kháo nhau không ngớt về nhân vật mới vừa xuất hiện, gương mặt vừa rồi rõ ràng không phải nàng công chúa thánh thiện xuất hiện ở phân cảnh một. Đôi mắt màu xanh cong cong đáng nét mảnh trắng khuyết trông cực kì sinh động. Từng chuyển động rất nhỏ cũng làm toát lên sự kiêu hãnh, lạnh lùng cách tự nhiên. Đó không phải là diễn, đó cứ như là tổ chất có sẵn trong máu.

Cô gái ấy là ai? Một gương mặt chưa từng bắt gặp bao giờ, một Eva bằng xương bằng thịt?

*****

Đỗ Hồng Quân từ lúc tấm màn khép lại vẫn chưa thoát khỏi sự sống sót, anh nhìn đăm đăm con người đang đứng trước mặt mình. Gia Nguyên liếc nhìn Hồng Quân cách đứng đưng, xen vào chút khó chịu:

- Anh nhìn tôi cứ như thể tôi đến từ hành tinh khác vậy?

- Tôi...chỉ là không thể tin vào mắt mình. Cậu tại sao lại đóng vai Eva? Dương Tiểu Mạn đâu?

- Tiểu Mạn bị đau dạ dày, giờ cô bé đang sốt cao, không diễn được! – Hấn đáp cụt lủn rồi quay lại cái gương phía sau, nhăn nhó nhìn mình. Lạ Chúa lòng lành, sao hấn có thể trong bộ dạng thế này chứ?

Từ phía trong cánh gà, mọi người ủa ra vây lấy Gia Nguyên, những cặp mắt lại long lanh đến nổi cả da gà, da vịt:

- Chao ôi, Cao Gia Nguyên...chúng tớ quả thực không chọn lầm người mà. Cậu sinh ra để diễn cái vai này đấy!

- Mấy người lắm nhảm cái quái gì thế?- Gia Nguyên tức tối gần giọng

- Cậu không nhận ra mình xinh đẹp thế nào đâu... - ánh mắt chúng mơ màng – ôi...Eva!

- Tôi là con trai! Tôi là con trai nghe không? Mấy người xem tôi là tên biến thái à? – Gia Nguyên tưởng như mình phải hét vào mặt chúng thì sự cáu bẳn trong hấn mới có thể dịu lại. Hấn tức chết mất.

- Ai chả biết cậu là con trai...nhưng mà...tại sao ngay từ đầu tụi mình không chọn cậu vào vai Eva luôn nhỉ? Nghĩ lại thấy tiếc quá!

Gia Nguyên muốn tháo ngay bộ tóc giả và lau sạch bộ mặt đầy son phấn của mình. Hắn đang nguyên rửa July vì đã làm hắn trở nên nữ tính đến đáng sợ thế này. Ai đời đang là con trai mà bắt đi thoa son trét phấn, mặc váy đầm, rồi còn đóng nữ hoàng này nọ...thật là điên rồ. Nếu không vì Tiểu Mạn, hắn sẽ đập cho lũ hóng hớt trước mặt một trận ngay lập tức. Nhưng kẻ hắn muốn bóp cổ nhất chính là cái tên thủ vai hoàng đế đang nhìn hắn, miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt hết sức bí ẩn. Hắn ghét nụ cười đó, cực kì ghét, hắn không cho đó là nụ cười bí ẩn, hắn nhất quyết cho rằng đó là nụ cười đều cang và biến thái.

Đỗ Hồng Quân chết tiệt!

Sehun là thành viên của nhóm nhạc nam EXO. EXO là tên chung của bộ đôi nhóm nhạc nam “song sinh” được thành lập bởi S.M. Entertainment năm 2011, ra mắt năm 2012: EXO-K và EXO-M. Nhóm bao gồm tổng cộng 12 thành viên mang quốc tịch Hàn Quốc và Trung Quốc được chia đều về hoạt động ở 2 nhóm. Tên nhóm được lấy từ từ “Exoplanet” trong tiếng Anh, có nghĩa là “ngôi sao bên ngoài Thái Dương hệ”. Nhóm nhạc này hiện tại đang có tiếng vang lớn trên thị trường âm nhạc châu Á và thế giới.

- Nguồn Wikipedia -

22. Chương 20: Tình Yêu Tuổi Thơ - Part 1

Lễ hội đã kết thúc trong niềm thỏa mãn của tất cả người tham dự. Ai cũng cảm thấy lễ hội năm nay thật hoành tráng và nếu bỏ qua nó là một sự lãng phí lớn.

Điều làm họ bàn tán không ngớt là vở kịch “Nữ hoàng tuyết” của khoa quản trị kinh doanh. Đó không còn là một vở kịch nữa, mà phải gọi đó là một tác phẩm nghệ thuật công phu và điêu luyện. Họ rất thích nàng công chúa Eva thánh thiện ở phần cảnh một, nhưng cái họ muốn tán mạn với nhau không phải nàng công chúa ấy, họ đang chia sẻ âm âm những bức ảnh chụp vị hoàng đế uy linh nghiêng trời – chủ tịch Đỗ Hồng Quân và nhất là nữ hoàng tuyết không xác định danh tính. Người đóng Eva còn là một bí ẩn, chính sự bí ẩn đó lại càng làm cho nàng cuốn hút hơn.

Từ lúc nào, bức ảnh chụp hoàng đế và nữ hoàng tuyết nhìn nhau lại trở thành đề tài bàn tán nóng hổi. Cuộc tao ngộ của hai con người ấy đã lu mờ hết sự vinh quang của những người còn lại...

Đỗ Hồng Quân biến mất tầm ngay khi công bố bế mạc lễ hội. Anh ta đi đâu rồi?

...

Hồng Quân chẳng đi đâu cả, anh chỉ về nhà, lạng lẽ vào phòng và đóng cửa lại. Anh lấy một chai whisky trên kệ, rót đầy vào chiếc cốc thủy tinh trong suốt, đựng sẵn một viên đá lạnh. Cầm ly rượu, anh tiến đến, kéo chiếc thọa nhỏ của bàn làm việc ra, thò tay vào sâu phía trong, Hồng Quân lấy ra tấm ảnh đã cũ.

Anh lững thững ngồi lên bậu cửa, hướng mắt nhìn ra bầu trời đêm trắng xóa những bông tuyết. Hơi gió lạnh tấp vào mặt, quần lấy mùi thơm nồng của rượu Whisky, Hồng Quân lắc lắc viên đá nhỏ trong ly, màu rượu vàng óng dưới ánh đèn, anh uống một ngụm...

Hồng Quân nhìn chăm chú tấm ảnh trên tay. Đó là ảnh một cô bé độ mười tuổi, góc ảnh này rõ là chụp lên nhưng cô bé trong bức ảnh lại xinh đẹp vô cùng. Mái tóc nâu đen dài qua vai, suôn óng, ánh nhìn dừng dừng, lạnh lùng của đôi mắt cong như trăng khuyết, đồng tử pha quện hài hòa giữa hai gam màu xanh và đen, làn da trắng như trong như lọc, trên tai lấp lánh chiếc khuyên bằng đá ruby tím. Hồng Quân mỉm cười nhẹ, đôi mắt anh ánh lên những tia dịu dàng, giọng anh thì trầm như tan vào không gian đầy gió và tuyết bên ngoài:

- Tôi biết ngay là em mà! Ngay từ đầu đã là em. Làm sao tôi có thể không nhận ra em chứ...Cao Khiết Sam? Đúng vậy...ngay từ đầu đã là em rồi!

*****

“Tình yêu thời thơ ấu là một điều thiêng liêng, không gì có thể lấy nó đi của bạn. Nó luôn còn đó, neo lại trong sâu thẳm tâm hồn bạn. Chỉ cần một ký ức nào tìm tới giải phóng cho nó, lập tức nó sẽ xuất hiện trở lại, kể cả với đôi cánh đã bị làm cho gãy gập.”

(Trích: “Người Trộm Bóng”. Tác giả: Marc Levy).

Hương vị cay xè nơi đầu lưỡi, mùi thơm nồng của rượu Whisky làm cho tâm trạng Hồng Quân lơ lửng. Ánh nhìn anh phiêu diêu, hướng ra ngoài không gian vô tận được pha loãng giữa màu đen đặc của đêm và màu tuyết trắng dưới ánh trăng sáng. Tim anh gợn lên một chút thổn thức, những kỉ niệm từ những ngày rất xa chợt ùa về như những bông tuyết đang khẽ khàng đậu trên tóc anh, anh nhắm mắt, thả cho tâm hồn mình lãng đãng...những hơi thở nhẹ nhàng như tan vào vô thức, dịu dặt anh vào miền kí ức xa xăm, tất cả những kí ức ngổn ngang từ từ được sắp xếp lại...

Và một lần nữa, trong đầu óc Hồng Quân, hình ảnh người con gái ấy mới thật sắc nét, sinh động làm sao...

...

Khi Hồng Quân còn là một cậu nhóc ở độ tuổi 11-12, cậu rất hay cáu bẳn với mọi người. Lí do thứ nhất – Hồng Quân là cậu chủ, ai cũng kính trọng, ai cũng sợ. Cậu luôn có cảm giác khi cậu làm sai bất cứ điều gì, không ai dám lên tiếng chỉ bảo, không ai thẳng thắn để nhận xét về cậu. Đường như quanh cậu toàn những cái mặt nạ giả dối và những cái miệng dẻo chuyên nịnh hót. Đôi lúc, cậu thậm chí khát khao ai đó mắng vào mặt cậu, để chứng tỏ họ còn xem cậu là một người bình thường chứ không phải một thứ gì đó đem trưng bày trong tủ kính, đựng vào sẽ vỡ, chẳng ai chịu nói thật với cậu cả...

Lí do thứ hai – mâu thuẫn với lí do thứ nhất, tức là trong Hồng Quân luôn ý thức được vị trí của mình, gia thế của mình, cậu tự mình là cậu chủ và bắt mọi người phải theo ý cậu tuyệt đối. Hồng Quân nghĩ rằng, một khi cậu mở lòng ra với những người bề dưới, cậu không còn là chủ nhân thực sự nữa. Do đó, cái thái độ hách dịch và băng lãnh của cậu cũng đến cách hiển nhiên mà thôi...

Thế nhưng khi cô ấy xuất hiện, mọi quan điểm của cậu đã hoàn toàn bị đập đổ. Cậu chưa từng nghĩ rằng, trên cái quả đất mà ai cũng đeo mặt nạ này lại có một con người thẳng thắn và lạ lùng đến thế.

...

Bố Hồng Quân đi làm từ thiện ở một trại trẻ mồ côi. Cậu thấy thật điên rồ khi ông bắt cậu đi theo, ở lại đó một tuần và làm quen với những đứa trẻ bẩn thỉu ấy. Cậu nghĩ mình sẽ chiến tranh lạnh với bố về quyết định kì quặc của ông, nhưng ông đã nói thế này: “ Nếu con muốn là người thừa kế của ta thì con phải là người hoàn hảo. Trong các mặt hoàn hảo ấy có cả các mối quan hệ xã hội, con không phải chỉ sống với giới thượng lưu mà đôi khi con cần phải bắt tay với cả những con người dưới đáy xã hội. Dù không muốn cũng phải chìa tay ra với những kẻ bẩn thỉu. Có lúc, bẩn thỉu mới làm nên được chuyện đây. Ngay cả điều này mà con cũng không hiểu thì chính con mới là kẻ tầm thường nhất!”.

Hồng Quân rất tức giận, tuy không cãi lại bố nhưng cậu quyết sẽ không động tới bất kì người nào ở nơi đó. Sự bẩn thỉu như một thứ vi-rút, chỉ cần chạm vào tức là cậu cũng không còn sạch sẽ nữa. Thật kinh tởm!

...

Ở cái trại đó, mặc dù bố bảo cậu cố gắng hòa nhập, chính ông cũng làm gương bằng cách ăn mặc hết sức giản dị, hoạt bát như những người quần trẻ chính hiệu, nhưng dường như lời giáo huấn của ông chẳng thấm vào cậu được chút nào. Hồng Quân vẫn sử dụng những thứ sang trọng nhất, cậu luôn tách mình ra xa đám trẻ, luôn tỏ thái độ hờ hững, cao ngạo.

Những đứa trẻ tóc tai rối bù, mặc chung một kiểu đồ đã vàng ố, nghịch đất, nghịch nước lấm lem cả người. Chúng luôn tròn mắt nhìn cậu cách sợ sệt, vì chúng biết cậu là con trai của nhà tài phiệt đã cho trại của chúng tiền để ăn uống cả mấy năm nay, chúng có vẻ biết thân biết phận và chẳng bao giờ dám bén mảng lại gần cậu. Hồng Quân lấy làm hài lòng về điều đó.

Tuy nhiên, cậu lại chẳng đắc chí được bao lâu. Ngày thứ ba ở trại, một chuyện hết sức khó chịu đã xảy ra...

Mấy đứa trẻ thi nhau nghịch cát, sau đó chúng lại hăng hái tham gia trò rượt đuổi. Có lẽ do mải chơi, chúng không chú ý Hồng Quân đang đi thông dong gần đó. Cho đến khi một đứa vấp chân ngã oạch xuống, bùn

đất vàng tứ tung, bắn vào đôi giày và chiếc quần dài màu trắng của Hồng Quân một mảng bùn đen xì.

Cậu nhóc bị ngã lom khom bò dậy, cậu nhìn thấy ai đó mang đôi giày trắng tinh đang đứng trước mặt mình, lòng vô cùng hoang mang, vì cậu thừa biết đó là ai. Hồng Quân trừng trừng nhìn vào vết bùn bắn thủ đính trên giày và quần mình, nắm tay cậu từ từ siết lại, đôi mắt đen của cậu đánh lại lạnh lẽo, ghim thẳng vào thẳng nhóc đang run rẩy nhìn mình.

Thằng nhóc đó quả thật trông rất bẩn thỉu khi mặt mũi lem nhem đất cát, đôi mắt đen lầy, cong cong như mảnh trăng khuyết của nó mở to, đầy kinh hãi. Nó vội vã đứng dậy, cúi đầu xin lỗi Hồng Quân lia lịa. Trong khi đó, đám trẻ con bắt đầu co giò chạy trốn, chúng cũng đang sợ chết khiếp, trên sân đất sau, chỉ còn mỗi Hồng Quân đang đứng nhìn thẳng nhóc kia đầy khinh miệt. Hai tay cậu nhóc xoa xoa vào nhau, mắt nó đỏ hoe như sắp khóc:

- Xin lỗi anh, thật sự tôi không có cố ý đâu!

Hồng Quân liếc nhìn những vết bẩn trên người mình, trong lòng dâng lên thứ cảm xúc khó chịu kinh khủng. Cậu cảm thấy buồn nôn. Càng khó chịu hơn khi nhìn thẳng nhóc kia đang lạy lục, van xin cậu. Chẳng khác gì một con chó! Nắm tay cậu siết chặt lại, giọng cậu vang lên cay nghiệt đến đáng sợ:

- Thứ như mày thật bẩn thỉu và kinh tởm! Đồ vô giáo dục! – Hồng Quân tưởng như cậu sẽ giáng một cú đấm thật mạnh vào mặt nó. Nhưng nắm tay cậu vừa giơ lên thì bắt ngờ...ÀO!...

Hồng Quân có cảm giác như mình vừa bị tưới thứ chất lỏng gì đó lên đầu, những giọt nước lặn vào mắt cay xè, chỉ một giây sau cậu nhận ra mình đang ướt nhẹp như chuột lột.

Vượt nước trên mặt, cậu quay phắt lại, và hết sức bất ngờ khi thấy một người cầm cái xô lớn đang đứng ngay sau lưng cậu...một cô bé?

Cô bé thả bộp cái xô xuống nền đất, nó kêu lên một tiếng rõ to và lặn mòng mòng.

Cô bé có mái tóc nâu đen, dài ngang vai, đôi mắt cong cong có đồng tử pha quặng giữa hai gam màu đen và xanh nhìn cậu đầy ác cảm. Gương mặt ấy... Hồng Quân quay sang nhìn thẳng nhóc bên trái đang kinh ngạc tột độ. Giống nhau quá... sinh đôi?

Cô bé thản nhiên vòng qua bên kia, đỡ lấy người anh trai mặt lem đầy bùn đất đang sững sờ nhìn mình, lướt qua Hồng Quân với gương mặt không cảm xúc, cứ xem cậu như thể không khí vậy. Hai người vừa đi được mấy bước, Hồng Quân đã găm lên đầy giận dữ, đôi mắt cậu vẫn những tia đỏ như máu:

- Đứng lại đó!

Cô bé quay sang, nhẹ nhàng nói nhỏ gì đó với anh mình. Cậu anh gục đầu, đôi mắt đỏ hoe, rồi cậu chạy mất hút. Còn mình cô đứng nguyên tại chỗ, từ từ xoay lại nhìn Hồng Quân, mắt cô ánh lên những tia xanh lục, lạnh ngắt.

Hồng Quân hùng hổ tiến đến, cậu nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, siết chặt. Cô bé đau điếng, nhưng không hề thể hiện bất cứ biểu cảm nào ngoài cái nhìn lạnh lẽo ghim thẳng vào Hồng Quân. Thái độ ấy-không hề sợ sệt, không hề lo lắng cũng không hề run rẩy, nó cứ đứng đưng, cơ hồ Hồng Quân cảm thấy cô bé chẳng có chút gì gọi là bị áp đảo bởi mình. Cậu gằn giọng xuống, nhìn cô đầy đe dọa:

- Cô có biết mình vừa làm gì không?

- ... - Cô bé im lặng, ánh mắt lạnh lẽo vẫn dán vào cậu không chút xao động, nao núng. Hồng Quân lại siết chặt hơn, cậu thừa biết cô ta đang đau đớn, chỉ là cố giấu đi, cậu giận dữ gằn giọng – Tại sao không trả lời? Cô có biết mình vừa động đến ai không?

Cô bé dùng toàn lực vùng ra khỏi tay cậu, ánh mắt cô nhìn cậu như đang nhìn thứ đáng khinh miệt nhất trên thế giới, giọng cô vang lên, lạnh đến gai người:

- Người nhà giàu đều như thế này cả sao? Có tiền thì đều như thế này cả sao? Thật giả dối! Nếu từ đầu đã mang cái mặt nạ hảo tâm đáng kinh tởm đó thì tốt hơn đừng vác mặt đến đây!

Hồng Quân đến sững cả người khi nghe những lời đó:

- Cô là thứ ăn cháo đá bát đây hả? Chẳng lẽ cô không biết cô đang sống bằng tiền của nhà tôi chu cấp cho sao?

Cô bé cười khẩy:

- Anh nghĩ tôi cần đến những thứ đó sao? Anh nghĩ tôi không biết anh xem chúng tôi là một đám chó con bẩn thỉu và háu đói chứ gì?... À, quên mất, thậm chí anh còn bảo chúng tôi là thứ vô giáo dục cơ mà! Không phải con chó nào cũng biết ơn người cho nó ăn đâu!

- Cô... - Hồng Quân giật lấy tay cô bé, nhưng chưa kịp làm gì thì cô đã hất tay cậu ra, đôi mắt xanh của cô nhìn cậu giận dữ - Đừng có chạm vào tôi! Tôi bẩn thỉu thế này chạm vào không sợ mình cũng sẽ bẩn sao?... Nhưng anh cũng nên biết, những kẻ nào suốt ngày mang mặt nạ mới là kẻ bẩn thỉu nhất! “Hảo tâm” ư? Nói ra mấy từ này cảm giác thật ngượng mồm!

- Chỉ có những đứa không cha, không mẹ mới phát ngôn kiểu đó! – Hồng Quân rải từng chữ cách cay độc...và cậu bị ăn một cái tát ngay khi vừa nói xong. Cậu đưa tay lên má, chạm vào dấu bàn tay vẫn còn nóng rực, mắt trừng trừng nhìn cô bé.

Cậu ngạc nhiên khi thấy đôi mắt vốn lạnh ngắt chỉ mấy giây trước đó bỗng đỏ hoe, bờ môi mềm như nước của cô run lên. Cô bé nhìn cậu, im lặng một lúc lâu, tay cô siết chặt lại như đang kìm nén thứ cảm xúc dữ dội, rồi cô quay lưng rảo bước. Trước khi bỏ đi, giọng cô vẫn vang lên đầy băng lãnh bên tai Hồng Quân:

- Những kẻ nhà giàu, sinh ra trong nhung lụa, chết đi trong nhung lụa thì đâu hiểu cuộc sống này là gì. Đồ hách dịch. Đồ ích kỉ!

...

Đứa trẻ nào cũng biết chuyện động trời gì vừa xảy ra, cô bé đùng độ Hồng Quân hồi chiều là Cao Khiết Sam. Đứa nào cũng biết trong trại trẻ này, đó là cô bé ít nói nhất, lạnh lùng nhất, ... và chỉ cần ai đùng đến Cao Gia Nguyên thì sẽ không yên với cô. Kể cả đó là người tai to mặt lớn cỡ nào, chỉ cần đùng đến Gia Nguyên, Khiết Sam sẽ làm đến cùng...

*****

Hồng Quân đã tắm đến tận ba lần vì thứ nước cô bé đổ lên đầu cậu hồi chiều, dù đã sạch sẽ đến bất thường nhưng cậu vẫn cảm giác rất bức bối, khó chịu. Sự khó chịu ấy ở không phải do cơ thể khó chịu mà do tâm trạng cậu đang hết sức khó chịu. Từ trước đến giờ, đây là lần đầu có người nhìn cậu bằng ánh mắt khinh bạc và nói những lời không một chút nể nang như thế. Chính cậu cũng ý thức được sự hống hách của mình, chính cậu hiểu rõ ham muốn bắt mọi người phải nể phục và kính trọng mình bao giờ cũng túc trực trong cậu. Nhưng chưa bao giờ cậu nghĩ sẽ có một người thẳng thắn nói cậu như vậy. Hơn nữa, đó lại là một con bé ở trại mồ côi, không cha không mẹ, sống nhờ tiền từ thiện của gia đình cậu.

Cậu nhớ lại chuyện hồi chiều, cậu ấn tượng với cô bé đó không chỉ vì cách hành xử của cô mà còn vì trông cô khác hẳn những đứa trẻ kia. Mái tóc suôn mượt dài đến vai, cô mặc váy đầm trắng tinh, không phải chất vải pha len đã vàng ố cậu thấy ở những đứa khác, áo váy cô sạch sẽ, hoàn toàn không dính một vết bùn đất nào, trên tai lấp lánh một chiếc khuyên hình trăng khuyết chạm khắc tinh xảo bằng đá ruby tím. Gương mặt thì thật lạ lùng, từng đường nét như thể điêu khắc, làn da trắng đến khác thường, và đôi mắt đặc biệt của một đứa con lai. Dáng vẻ thoát nhìn thật yếu đuối, nhu nhược nhưng hành động và lời nói lại hết sức cao ngạo, băng lãnh. Cứ như cô ta thuộc tầng lớp trên – quý tộc, vương giả... Nói đúng hơn, lúc ấy, Hồng Quân cảm thấy cô bé kia như là tinh linh của đất trời, trong suốt nhưng vô cùng mạnh mẽ.

Đầu óc Hồng Quân như rối tung cả lên, cậu đang tự gạt mình rằng đó là một con bé hỗn xược, kiêu ngạo, ăn cháo đá bát...nhưng cậu cũng biết rất rõ rằng suy nghĩ thực sự của mình là gì... Cô bé đó quá lạ lùng, quá bản lĩnh, dám nói ra những gì mình nghĩ, dám thẳng thắn nhận xét người khác, dù cô ta chẳng có gì, chẳng có sức mạnh, chẳng có tiền bạc, chẳng có địa vị.

Hồng Quân chẳng phải từ rất lâu đã ước gì có người nói thẳng ra rằng cậu quá hách dịch, quá ích kỉ, quá kiêu ngạo đó sao? Cậu thực ra không phải thế, chỉ là cậu muốn người ta chú ý đến mình, muốn người ta đừng xem cậu như thứ gỗ đá, hay thứ gì đó trưng bày trong tủ kính, chỉ để ngắm chứ không dám lại gần.

Trên trái đất này, cậu cứ tưởng ai cũng đeo mặt nạ cả chứ, ngay cả cậu cũng đang đeo mặt nạ đấy thôi, nhưng cậu lắm, có người vẫn sống trung thực và bản lĩnh đến thế còn gì...cô bé đó không - hề - đeo - mặt - nạ!

...

Dưới tán cây rộng, màn đêm đặc lại, khắp nơi chỉ một màu đen, khí lạnh len lỏi vào từng thớ thịt...cô bé mười tuổi co ro người vì lạnh, bờ môi nó tím tái, làn da trắng bệch hiện lên chỉ chút những mạch máu. Nó ngược nhìn lên ánh cửa sổ còn sáng đèn ở tầng ba khu dành cho khách, ánh mắt xanh đanh lại sắc lạnh...

*****

Hôm sau Hồng Quân dậy rất sớm, cả đêm cậu không thể nào ngủ được, lúc nào trong đầu cậu cũng hiện lên hình ảnh một cô bé ngoại lai có ánh mắt lạ lùng và thái độ cũng lạ lùng. Cậu muốn gặp cô ta, muốn nhìn thấy đôi mắt xanh pha đen của cô ta, cậu muốn biết cô ta là ai, tại sao lại có cung cách khác hẳn những đứa trẻ mồ côi ở đây, tại sao lại được mặc đầm trắng thay cho những bộ áo pha len ố vàng,...Hồng Quân miên man suy nghĩ mà không nhận ra mình đã đi loay quanh ra khu vườn rộng phía sau trại trẻ.

Khi ngược lên, cậu hết sức sửng sốt...

Sam ngồi co lại dưới gốc cây táo, đầu gục hẳn lên hai tay, bộ váy đầm trắng hôm qua lấm lem bùn đất, ướt nước mưa. Nghe tiếng động, cô bé khẽ cựa mình, mệt mỏi ngẩng lên.

Hồng Quân bàng hoàng khi nhận ra người trước mặt mình là cô bé hôm qua. Cậu thấy mái tóc và bộ áo đầm như đêm mưa cả đêm, ướt nhẹp, làn da trắng đến thấy rõ những đường gân xanh và những mạch máu nhỏ li ti, bờ môi tím lại, nhất là đôi mắt vương đầy tơ máu, kiểu như người thức trắng đêm... Cậu lao ngay tới, tìm đập như thất lại:

- Này, cô làm gì ở đây? Hả?

Cô bé không trả lời, chỉ nhìn cậu đắm đắm – một ánh nhìn đầy uất hận và khinh bạc. Cậu ngồi xuống, chộp lấy tay cô, làn da ngấm nước mưa lạnh ngắt, cậu hỏi dồn dập:

- Cô ở đây cả đêm sao? Tại sao lại ngủ ngoài này? Đêm qua trời mưa...

Cô bé giằng lấy tay, đứng bật dậy, giọng cô vang lên khản đặc :

- Tại sao ư? Anh hỏi tôi tại sao?...Tại tôi dám đụng đến con trai nhà tài phiệt của nước này chứ sao nữa! – cô vừa nói, vừa cười một cách cay đắng – bản thủ thế này mà dám đụng đến quý tử nhà người ta...một đứa vô giáo dục đấy! Một đứa không cha, không mẹ đấy!

- Sao cơ...? – Hồng Quân như không tin vào tai mình – Ý cô là ...do tôi?

Cô bé không nói thêm một lời nào nữa, chỉ cười, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, cười cứ như đang khóc, cô quay lưng bỏ đi, từng bước liêu xiêu...Hồng Quân cũng bật dậy, cậu sẵn tới định quát vào mặt cô bé, sao dám dùng thái độ đó để nói chuyện với cậu chứ?

Nhưng chưa gì...cô đã đổ ào cả người xuống, ngã ra đất. Cậu đứng im như tượng, sửng sốt nhìn cô, giọng cậu vang lên, choán đầy lo sợ:

- Này...cô sao thế? Này... - Vừa chạm vào da cô bé, Hồng Quân đã rút tay lại ngay, thân nhiệt lạnh đến đáng sợ - Tỉnh lại đi! Tỉnh lại... - Cô bé vẫn hoàn toàn bất động.

Cậu hoảng hốt, nhấc bổng cô bé lên tay mình, rồi lao vù ra khỏi vườn, vào khu trại. Làn da cô mỗi lúc một trắng, bờ môi mỗi lúc một sẫm lại, thân nhiệt hạ hẳn so với bình thường...cô bé đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mê sảng.

Ôm thân hình nhỏ nhắn nhẹ như bông trong tay mình, Hồng Quân cảm giác đầu quay cuồng, chưa bao giờ cậu thấy lo sợ như thế, vừa chạy, vừa liếc nhìn gương mặt bất động kia, tìm cậu thất lại từng hồi, làm ơn nói rằng cô không sao đi...

*****

Mình chỉ muốn nói một điều thôi, xin lỗi vì mình đã áp đặt suy nghĩ của người trưởng thành và quá gai góc ột đứa trẻ mười tuổi. Sự thật là mình nghĩ trên đời này chẳng có đứa trẻ mười tuổi nào lại ăn nói “già” đến thế. Ấy, xem như mình đã không thành công trong việc xây dựng một đứa trẻ, mình đánh mất chất ngây thơ thuần túy của Sam nhỏ rồi! *vò đầu*

Đọc lại chap này, cảm giác vướng mắc thật nhiều...

23. Chương 21: Tình Yêu Tuổi Thơ - Part 2

Khi mở mắt ra, Sam thấy mình đang nằm trên một chiếc giường trắng, trong một căn phòng cũng được sơn trắng, trên trần nhà có đèn chùm bằng pha lê trong suốt. Cô bé chống tay ngồi dậy, đầu đau như búa bổ.

Nó đảo mắt nhìn xung quanh và khựng lại khi bắt gặp một thân ảnh cao cao, ngồi trên bậu cửa sổ màu trắng, thoáng ẩn sau tấm rèm lớn phất phơ. Cậu ta quay lại, ngạc nhiên nhìn Sam:

- Cô tỉnh rồi sao?

Sam nheo mắt nhìn cậu, xong, nó không thềm trả lời, hất tung chăn ra, trèo xuống giường, đi một mạch ra cửa. Nhưng nó chưa kịp ra thì đã bị cậu giữ lại, Hồng Quân kéo nó vào lại rồi thả nó đánh phịch một phát lên chiếc ghế bành bọc da màu trắng. Sam khó chịu nhìn cậu, nó định nói gì đó, nhưng Hồng Quân đã cắt lời:

- Để tôi nói trước được không?

- ... - Cô bé hếch mặt nhìn sang chỗ khác

- Đây...tôi chỉ muốn nói...xin lỗi thôi

- ...- Sam vẫn im lặng, nó không liếc Hồng Quân lấy một cái, gương mặt thờ ơ như không hề quan tâm tới lời cậu, tuy vậy, không phải nó không nghe.

- Xin lỗi cô...thực tình thì chuyện hôm qua tôi không hề biết. Tôi không bao giờ có ý đối xử với cô như thế. Và chuyện tôi đã nói những lời nặng với anh em cô...tôi nghĩ mình không nên nói vậy. Xin lỗi vì đã xúc phạm cô!

Sam nghe xong cơ hồ chẳng có biểu hiện gì, nó chỉ nhếch mép, cười ruồi một cái rất nhẹ:

- Xin lỗi một đứa vô giáo dục, một đứa không cha, không mẹ thế này anh không cảm thấy nhục sao?

- Không hề! – Giọng Hồng Quân trầm rắn rồi. Sam hơi bất ngờ trước câu trả lời của cậu, nó cứ nghĩ nhất định cậu sẽ tức giận, nó nheo mắt nhìn Hồng Quân – Vậy ư? Anh không nói dối đấy chứ, con trai nhà tài phiệt? Không phải anh muốn nhìn thấy tôi thê thảm lắm sao?

- Đừng nói vậy, Cao Khiết Sam! Thú thật tôi chưa bao giờ xin lỗi bất kì ai. Nhưng trong chuyện này tôi biết, tôi là người có lỗi – cậu nhìn thẳng vào mắt Sam, không chút lảng tránh.

Sam im lặng, cô chỉ thở ra, và cười nhạt. Song, đứng dậy, bỏ đi. Giọng Hồng Quân lại vang lên:

- Vậy cô có tha lỗi cho tôi không?

Sam xoay người, cô nhìn về chân thành và lo lắng hiện rõ mồn một trên gương mặt vốn cao ngạo của Hồng Quân, đôi mắt sẫm lại khó hiểu:

- Đúng là một kẻ hách dịch, ích kỉ, kiêu ngạo!

- Cô... - Hồng Quân sững người, nắm tay cậu siết lại, tim nhói một nhịp, dâng lên một cảm giác khó chịu kinh khủng.

- Nhưng...ít ra không quá tệ như tôi nghĩ! – đôi mắt trắng khuyết của Sam cong lên như cười, và cô bé bước đi hẳn.

Hồng Quân đứng như trời trồng, cậu ngăn người nhìn theo, môi mấp máy:

- Nói vậy là...đã nhận lời xin lỗi chưa?

...

Khi bóng Sam khuất hẳn, Hồng Quân mới bật cười, ánh mắt cậu choán đầy sự hứng thú và phấn khởi. Cậu chả hiểu nổi tại sao chỉ với một câu nói nửa nạc nửa mỡ của cô bé mà làm cậu vui đến thế.

Sam không biết cô đã làm cậu lo lắng như thế nào đâu. Quân không lí giải được tại sao cậu lại lo lắng như vậy. Cậu vốn chẳng lo lắng cho ai, vì cậu chẳng quan tâm đến ai ngoài bản thân. Nhưng cái giây phút Sam ngất ngay dưới chân cậu đã làm cậu như chết đứng. Cậu thực sự sợ hãi, cậu đã rất sợ cô bị làm sao... và cô cũng không hề biết cậu đã tức giận như thế nào với người quản lí trại trẻ. Cậu đã đuổi việc ả ta ngay lập tức. Con mụ đàn bà độc ác! Xem ả ta đã làm gì với một cô bé mười tuổi! Đuổi nó ra ngoài cả đêm, trong khi trời mưa và lạnh ngắt, chỉ vì nó bảo vệ anh trai mình...

Không, nhưng người Hồng Quân đang tức giận nhất là chính cậu. Cậu là lí do của mọi vấn đề. Đuổi người quản lí trại chẳng qua là giận cá chém thớt, cậu đang giận chính mình đây này. Cậu đã xúc phạm Sam, cậu đã bảo anh trai cô là đồ bẩn thỉu, vô giáo dục, cậu đã găm vào mặt cô rằng cô chỉ là thứ mờ côi, không cha không mẹ. Tất cả là tại sự hách dịch và kiêu căng của cậu. Cậu đã rất giận mình, vì vậy, cậu mới nói xin lỗi...

Hồng Quân chưa từng xin lỗi ai, và đây là lần đầu tiên, nhưng cậu cảm thấy rất hài lòng vì mình đã xin lỗi. Cậu đã làm đúng!

*****

Mấy ngày sau đó, ngày nào, Hồng Quân cũng bám theo Sam như một cái đuôi. Ngoài Sam ra, cậu không tìm thấy bất cứ điều thú vị nào khác nữa ở nơi này. Sam không chơi trò nghịch cát, đuổi bắt ằm ỉ như những đứa con trai, cô bé cũng không hái hoa, bắt bướm, chơi búp bê như những đứa con gái khác. Cô thường chỉ ngồi lặng lẽ hàng giờ, khi thì đọc sách, khi thì đi thong dong trong khu vườn phía sau trại, khi thì lặng lẽ trồng một cái cây non, có khi chỉ ngồi chăm chú nhìn cậu anh trai chơi bóng đá. Chỉ mới biết cô, nhưng Hồng Quân nhận ra người anh trai song sinh kia đặc biệt với cô như thế nào. Và cậu để ý, chỉ khi nào nói chuyện với anh trai, cô mới cười, đôi mắt sinh động, ấm áp, rất tự nhiên...

Hồng Quân rất hứng thú với cô bé kì lạ. Cậu biết thế, vì khi cô nói ra điều gì cũng đặc biệt, và chưa bao giờ nói thừa một câu một chữ. Cậu rất thích ngắm đôi mắt lạ lùng của cô, dù bao giờ cô cũng nhìn cậu cách lạnh lẽo. Cậu rất thích nói gì đó với cô, dù cô chẳng quan tâm cậu nói gì. Cậu rất thích nhìn cô trồng cây, dù cứ mỗi lần trồng, cô lại thẳng tay hất đất lên giày cậu. Cậu thích cách cô đọc sách, dù ọi thứ có ồn ào và náo nhiệt đến đâu cô vẫn tập trung được. Cậu thích cách cô nhún mảy, nhún vai thay cho câu trả lời. Thích cả chiếc khuyên hình trăng khuyết lấp lánh trên tai cô...Hồng Quân đã chụp lên Sam rất nhiều lần, chỉ cần cô lơ là một chút là chiếc máy ảnh trên tay cậu lại bấm tanh tách...

Chính vì hứng thú với cô bé như thế nên khi rời trại, cậu đã rất chán nản. Cậu đi, tất cả mọi người đều ra tiễn, trừ Sam. Cậu không buồn, vì cậu biết tính cô bé vốn thế, cô chẳng quan tâm ai ngoài người anh trai song sinh đâu...

Về đến nhà, khi xách vali lên, cậu thấy trên đó lủng lẳng một nhánh anh đào rất nhỏ. Cậu nheo mắt nhìn dòng chữ được khắc tỉ mỉ trên nhánh cây: “Bớt hách dịch đi! Sẽ không quá tệ đâu!”. Hồng Quân bật cười, cậu thừa biết ai là tác giả rồi. Quân đem nhánh cây cắm vào cái lọ pha lê trên bàn học, rút xấp ảnh chụp cô bé ra nhìn. Cậu trầm nghĩ, chắc chắn, kì nghỉ hè năm nay cậu sẽ đến thăm trại lần nữa, nhất định phải gặp Sam...

...Nhưng khi Hồng Quân trở lại, cậu được tin, cô bé tên Cao Khiết Sam đã được một kiến trúc sư người Anh tên Aiden Ivan nhận nuôi. Còn anh trai cô, cũng được ai đó nhận nuôi nốt. Mọi điều cậu đều bỏ ngoài tai, vì lúc ấy, trong đầu cậu chỉ còn một mớ cảm xúc ngổn ngang: Em đi rồi, tôi còn đến đây làm gì?...Em đang ở đâu vậy? Cao Khiết Sam?

*****

Hồng Quân sức tỉnh giấc, đã hơn ba giờ sáng. Anh đã ngủ gục sao? Và đã mơ về Khiết Sam?...Hồng Quân day day hai bên thái dương, li rượu vẫn sóng sánh dưới ánh đèn vàng, trời vẫn mù mịt, đêm vẫn đen, tuyết vẫn rơi,...mọi thứ vẫn bình thường. Hồng Quân nhìn bức hình trên tay mình, anh thở nhẹ:

- Từ hôm nay...tôi biết phải cư xử thế nào với em đây? Chúng ta có duyên với nhau đúng không? Cao Khiết Sam? Tôi... đã chờ ngày này... chín năm rồi!

Anh cảm thấy hơi nhức đầu, khép cánh cửa sổ lại, Hồng Quân tắt đèn, nằm lẩn ra giường định đánh một giấc. Nhưng mắt anh cứ mở thô lỗ, trong đầu anh từ từ tái hiện lại sự xuất hiện của Gia Nguyên trong vở kịch Nữ Hoàng Tuyết đêm qua. Hồng Quân cố nhắm mắt, thế mà vẫn trần trọc mãi, anh ngán ngẩm thở dài:

- Em không biết mình xinh đẹp thế nào đâu! Ôi... đau cái đầu quá! Mai còn phải làm luận án nữa!

Sau một hồi lẩn qua lẩn lại, cuối cùng, anh chàng cũng thiếp đi. Trong giấc ngủ sâu, hình ảnh một nữ hoàng tuyết bằng xương bằng thịt hiện lên sắc nét hơn bao giờ hết... chín năm chờ đợi...

24. Chương 22: Tai Họa “may Mắn” - Part 1

Trong bệnh viện...

Tiểu Mạn trông khá nhợt nhạt trong bộ đồ bệnh nhân kẻ sọc hồng, nhưng mà vẫn xinh. Cô nhìn Gia Nguyên, chốc chốc lại cười phá lên. Hắn cau có, vò đầu rồi bứt tai, vẻ đau khổ ghê lắm. Chả là họ đang xem lại ảnh và video hôm lễ hội Mùa Đông của trường đại học Nam Kinh. Ngắm đi ngắm lại tấm ảnh chụp nữ hoàng tuyết Eva trong bộ đầm trắng bông bênh, Tiểu Mạn cứ lí lắc mãi, giọng cô vang lên trong veo:

- A!!! Ghen tị với anh quá đi mất. Sao lại xinh đẹp thế này cơ chứ? Xinh quá đi! Xinh quá đi!

- Này, thôi đi nhé! Đừng có lôi mấy tấm hình kinh dị đó ra nữa, đẹp đi! – Gia Nguyên cau bẳn.

- Gì chứ? Đẹp thế này còn gì, xinh hơn cả em nha! Ai ngờ anh giả gái đạt thế? – mắt Tiểu Mạn lim dim, má ửng hồng, cô chep miệng tiếc rẻ – Ôi! Tại sao anh không phải là con gái nhỉ? Như vậy thì sẽ trở thành mỹ nhân đó. Xinh đẹp biết bao!

- Cái con bé này! – Gia Nguyên cốc đầu cô một cái đau điếng, rồi đập luôn cái laptop lại, hắn cau mày, giọng gần xuống ra vẻ giận dữ - Tất cả là vì ai? Vì ai mà tôi phải làm mấy cái thứ chết tiệt ấy hả? Đã ốm yếu rồi còn ham, không tham gia vào có chết được đâu. Lần sau đừng có lôi tôi vào đám rối beng ấy nữa, đau đầu chết đi được! Mạn ngốc!

- Biết rồi mà! – Cô bé xịu mặt, hàng mi cụp xuống buồn bã – Em có muốn như thế đâu. Bệnh đau dạ dày này bẩm sinh đã có rồi, nó tái phát lúc nào sao em biết được!

- Thể trạng em chẳng tốt tí nào! – Gia Nguyên nhăn nhó – Đã nắm lùn thế này lại còn bệnh với tật nữa, người chỉ có mét rưỡi mà sao lấm bẹn thế?

- Anh đang bêu rếu ngoại hình em đấy hả? – Tiểu Mạn nhướn mày, mắt tròn lên như con nít. Gia Nguyên âm thầm cười khẩy trong đầu, nhưng hắn vẫn làm bộ tỉnh bơ, chỉ nhún vai một cái rồi đứng dậy đi thẳng. Khi đến cửa, hắn xoay người nhìn cô bé, lông mày cau lại đầy nghiêm khắc:

- Giữ gìn sức khỏe cho cẩn thận đấy! Còn xảy ra chuyện tương tự thì đừng trách tôi giận em!

- Rõ! – Tiểu Mạn đưa tay lên trán nghiêm nghị kiêu quân lính chào sếp. Đợi Gia Nguyên đi hẳn, cô mới bật cười, má hồng lên – Anh ấy lo ỉn...thật là vụng về quá!

*****

... Một chồng tài liệu dày cuộm thả bịch xuống trước mặt Gia Nguyên, anh bạn trưởng lớp đồng dục lên tiếng:

- Cậu đem cái này lên văn phòng, thảo luận với chủ tịch để đóng dấu từng hồ sơ, rồi nộp lên phòng văn thư nhé!

- Tại sao lại là tôi? – Gia Nguyên bỏ cuốn sách xuống, lạnh lùng đáp.

- Cậu được giáo viên giao việc phụ trách khóa trên làm luận án tốt nghiệp chứ gì nữa. Đấy, phần của cậu đấy!

Gia Nguyên nhìn đồng tài liệu, thoáng nghĩ đến văn phòng chủ tịch, hần thở dài:

- Không nhờ người khác làm được sao?

- Không! – trưởng lớp đáp gọn lỏn rồi bỏ đi.

Gia Nguyên day day hai bên thái dương, thái độ ấy chắc lại là đang than thân trách phận đây. Hần đứng dậy, ôm tài liệu rồi lững thững đi đến phòng chủ tịch. Hần biết rõ mình sắp gặp ai rồi, chán đời thật!

...

Hồng Quân đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, anh lạnh nhạt đáp lại tiếng gõ cửa:

- Vào đi!

Cánh cửa mở ra, Gia Nguyên bước vào, khó chịu nhìn cái tên đang ngồi chỗ bàn làm việc. Tên đó hình như vẫn chưa biết ai vừa đến, anh chàng cứ dán mắt vào cái máy tính, giọng nam trầm vang lên đều đều:

- Cần gì đây?

- Đóng dấu hồ sơ! – Hần đáp, thả cái bộp xấp tài liệu xuống bàn. Hồng Quân nghe giọng liền ngẩng lên – Là cậu à? Tại sao lại ở đây?

- Đóng dấu đi! Dài dòng quá! – Gia Nguyên cúi kính

Hồng Quân liếc nhìn xấp giấy dày rồi mỉm cười, lại cái kiểu cười nửa miệng mà Gia Nguyên luôn cho là đều cáng. Anh hắng giọng:

- Tự đứng tôi chẳng có cảm hứng đóng dấu thứ gì cả?

- Này, đừng giở trò nữa! Tôi đang bực bội đấy!

- Chà sợ quá! – Hồng Quân giơ hai tay lên trán, vể đầu hàng, nhưng miệng vẫn mỉm cười – Giờ tôi phải qua thư viện rồi. Muốn tôi đóng dấu cho thì mang sang đây đi!

- Ý anh là bắt tôi phải khiêng cái đồng này qua tận bên đó à? – mắt Gia Nguyên nheo lại, hần nghĩ đó lại là một câu nói đùa. Nhưng không có vẻ thế, Hồng Quân chỉ nhún vai một cái rồi bỏ đi, còn ngông nghênh nói vọng lại – Nếu không muốn bị trễ hạn quy định thì tự hiểu lấy.

Nắm tay Gia Nguyên siết chặt, hần gằn giọng giận dữ:

- Tên chết tiệt! Hần cố tình chơi mình đây mà! Đồ - đều - cáng!

Nói đi nói lại, cuối cùng Gia Nguyên cũng phải ôm chồng tài liệu lê từng bước nặng nề đến thư viện, miệng lẩm bầm rủa.

*****

Đến nơi, Gia Nguyên thấy Hồng Quân đang đứng nói chuyện với một cô gái. Cô bé ấy mới xinh xắn làm sao chứ, hình như trạc tuổi với Tiểu Mạn, hai má cô đỏ bừng, mắt nhắm chặt xuống đất, lúng ta lúng túng. Nhìn là hiểu ngay, Gia Nguyên ngán ngấm tự vẫn:

- Kể đều cáng, kì cục như hần mà cũng có người mê sao? Đúng là ngớ ngẩn!

Khi hần vào thư viện, tụi bóng rổ B.G cũng đang cười nói oang oang trong đó. Thằng Hải Đăng to mồm nhất, xem tên đó đang làm trò gì kia! Hần là diễn viên múa cột chắc. Hải Đăng đang ngồi trên chiếc thang chữ A, xếp sách lên những kệ cao nhất, hoa tay múa chân, miệng thì liến thoắng ra lệnh ấy thằng đàn em phía dưới chuyền sách lên. Thật là giống... một đàn kiến hôi!

Thấy Gia Nguyên đến, chúng la ré ôm tụi cả lên, Hải Đăng cười tít cả mắt:

- Thằng nhóc kia! Làm gì ở đây hả? Muốn xếp sách chung với tụi này không?

- Đi mà làm trò nhảm nhí của mấy người!

Hải Đăng cau chặt đôi mày sâu róm vẻ bất bình, cậu chống nạnh, hét to:

- Cái thằng khó ưa! Anh em, lôi đầu nó lại đây nhập hội!

Chúng ào tới, lấy thủ thuật ruồi bu kiến đậu “lăn” Gia Nguyên đến. Gia Nguyên ngược nhìn Hải Đăng, lông mày hấn cau lại như dính cả vào nhau, hấn khó chịu nói:

- Cậu điên à? Đã bảo tôi không làm mà!

- Không nghe, không thấy, không biết! – Hải Đăng đáp với bộ mặt tỉnh bơ, cậu chỉ thẳng đến cái kệ kế ngay phía sau, gần giọng ra lệnh kiểu “kiến chúa” – Xếp hết mấy thùng sách dưới đất lên đó đi, lùn!

- Này... - Gia Nguyên định nói gì đó nhưng chưa kịp thốt ra đã bị chúng chặn họng bằng một tiếng gầm và những cặp mắt sáng lóe đầy chất hổ báo – Bảo làm gì thì làm đi! Cấm nói nhiều!

Và rốt cuộc hấn cũng phải vác cái xác ra phía sau xếp sách nếu không muốn bị bọn B.G hổ báo ấy xé xác.

...

Cô nàng năm nhất ngược nhìn Hồng Quân bằng cặp mắt nâu to tròn, hai má đỏ hây, giọng cô đầy hồi hộp và run rẩy:

- Em thích anh lâu rồi...thực sự rất thích! Em phấn đấu vào trường này cũng vì muốn gặp được anh!

- Vậy à? – Hồng Quân lơ đãng đáp, vẻ như hoàn toàn không quan tâm đến lời tỏ tình của cô bé kia. Mắt anh đang dán vào một mục tiêu duy nhất – anh nhìn Gia Nguyên đang xếp từng cuốn sách to tướng lên kệ, mắt ánh lên những tia thích thú pha chút dục dăng.

- Em có thể hỏi anh một câu được không?

- Nói! – mắt anh vẫn nhìn Gia Nguyên, không có một chút xao động nào dù nhỏ nhất.

- Anh thích kiểu con gái như thế nào?

Hồng Quân im lặng, anh ngẩng nhìn con người đang lúi húi trong kia một lúc, sau đó mới điềm đạm trả lời:

- Người tôi thích phải khác hoàn toàn những người con gái khác. Phải có đôi mắt cong như trăng khuyết, phải có chiếc khuyên tai bằng đá ruby tím trên tai...À, phải đổ nước lên đầu tôi, phải hất đất lên giày tôi, phải khắc tặng tôi một nhành anh đào, phải nói thẳng vào mặt tôi không khoan nhượng, nói rằng tôi là một tên hách dịch và ích kỉ!

Cô bé nghe Hồng Quân xổ một tràng mà cứng họng, trên đầu rớt xuống mấy vạch đen thui, nhất thời hóa đá. Cô không biết phải ứng xử sao lúc này. Nhưng... dù anh có nói thế nào thì cô vẫn thích, giọng cô run run:

- Em làm bạn gái anh được không? Em sẽ cố gắng trở thành mẫu người anh thích nhất! Em cố gắng được mà!

- Cố gắng? Muốn làm một bản photo sao? – Hồng Quân không thèm nhìn cô, mắt vẫn theo dõi duy nhất một người, đôi môi mỏng nhếch lên bằng lãnh, màu đen trong đáy mắt tựa như đông đặc lại – Tôi đây không có hứng thú với bản sao! Không bao giờ có người thứ hai như thế! Bởi vậy đừng đem chuyện cố gắng ra để nói với tôi ... làm bản sao không thấy rất giả tạo à?

Hồng Quân vừa nhàn nhã nói xong câu đó thì chợt mắt anh trợn lên, đồng tử giãn rộng, tim thất lại. Anh lao như điên vào bên trong thư viện, bỏ mặc cô bé vẫn đứng chôn chân ở dưới tán cây anh đào lớn.

Một trái tim nữa lại tan vỡ...

*****

Hải Đăng và tụi B.G đang bàn tán ồm tỏi về một cô ca sĩ mới nổi nào đó, chúng múa may, nhảy nhót theo điệu nhảy sexy của cô nàng. Trong lúc hăng quá, chúng xô đẩy nhau và vô tình ngã lên cái kệ sách lớn. Gia Nguyên đang cặm cụi xếp sách ngay phía sau đó...

Chiếc kệ kêu lên cọt két và trong nháy mắt đã đổ nhào ra phía sau, những cuốn bách khoa toàn thư rơi từ trên xuống như thác.

ẦM!...tiếng động gai người vang lên, tích tắc theo sau nó là một sự im lặng đáng sợ. Những chàng trai đắm đắm nhìn cái kệ và những cuốn sách nằm la liệt, sự kinh hãi choán đầy trong mắt, Hải Đăng nuốt khan:

- Gia... Nguyên...?

*****

Gia Nguyên co ro người lại, đưa hai tay lên che đầu, những cuốn sách thi nhau đổ ào xuống chân, mắt hắn nhắm chặt lại, thân thể bất động chỉ còn biết chờ cho cả cái giá lớn ngã lên mình.

Nhưng...1s...2s...rồi 3s, hắn vẫn chẳng cảm nhận được bất kì động tĩnh nào. Gia Nguyên từ từ mở mắt...hắn kinh ngạc.

Một thân ảnh cao lớn đứng chắn ngay trước mặt Gia Nguyên, anh chàng đang dùng tay phải đỡ cái giá lại, từng hơi thở nặng nề khiến khuôn ngực phập phồng mãnh liệt, trán đầm mồ hôi, đôi mắt đen nhìn Gia Nguyên chằm chằm, choán đầy sự bản thân. Là Đỗ Hồng Quân...

Hải Đăng và đám bạn ngay lập tức nhào vào kéo cái giá đứng lên, gạt mở sách hỗn độn dưới chân, cậu nhào người ra sau xem tình hình. Thấy chủ tịch, cậu vội thụt người lại. Đám B.G cũng nhao nhao tò mò, nhưng Hải Đăng suyt một tiếng dài ra dấu im lặng, đưa tay lên cắt ngang cổ một cái, hai mắt trợn dọc ... là cảnh người ta cắt tiết heo! Xong, hất mặt ra phía cửa thư viện. Cả đám hiểu ý, vọt lẹ.

Hồng Quân vẫn nhìn Gia Nguyên không dứt, một lúc sau, anh mới thở hắt ra, rồi cười nhạt:

- Tốt quá...cậu không sao...

Nói rồi, anh bỗng ngồi thụp xuống, lông mày cau lại. Gia Nguyên cũng ngồi, hắn liếc cánh tay vừa đỡ lấy giá sách của Hồng Quân, nó có màu đỏ bầm do những mạch máu nhỏ trên da bị vỡ:

- Gãy tay rồi!

- ... - Hồng Quân không đáp, cánh tay anh đang rất đau.

- Đồ điên! – Gia Nguyên buông một câu làm anh ngớ người, mắt tròn lên, giọng hắn lại đều đều – Tại sao lại làm thế?

- Tại sao à?... Thì tại tôi là một kẻ bao đồng chứ sao! Thấy người ta gặp nguy chẳng lẽ không cứu? – Hồng Quân cố nặn ra một nụ cười, tất nhiên trong mắt Gia Nguyên lại là một nụ cười đều cáng nữa.

Gia Nguyên nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh của anh, hắn nhếch mép:

- Nói dối!

- Nghĩ sao tùy cậu! – Hồng Quân nhún vai một cái. Xong anh đứng dậy, nhưng vết thương lại nhói đau làm anh khê kêu lên. Gia Nguyên lắc đầu – Đã bảo gãy tay rồi mà. Còn cố!

Hắn cũng đứng dậy, cầm lấy cánh tay không đau của Hồng Quân lôi đi, anh ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Phòng y tế! Hỏi thừa! – Gia Nguyên lăm bầm. Hắn ngoảnh mặt đi chỗ khác, nói thật nhanh – Coi như lần này tôi nợ anh!

- Hả? Cậu vừa nói gì cơ? – Hồng Quân giả diếc, làm bộ ngơ ngác hỏi...dù anh biết rõ Gia Nguyên sẽ không trả lời câu hỏi này đâu, vì hắn chẳng bao giờ nói thừa nửa chữ. Anh bèn hỏi chuyện khác – Vậy chồng tài liệu đó tính sao đây?

- Gãy tay rồi còn kí kết cái gì nữa, tôi sẽ xin gia hạn nộp! – hắn cúi kính đáp. Đã làm khó hắn rồi còn lạnh chanh tự chuốc họa vào thân. Đúng là kẻ xấu xa, chỉ biết thêm dầu vào lửa!

Hồng Quân không nói gì nữa, anh liếc nhìn Gia Nguyên đang nắm chặt lấy tay mình (chả là hắn đang lôi anh đi sên sệt), anh mỉm cười...nụ cười ấy có gì đó rất trẻ con...

*****

Truyện này có hai phần - từ chương 32 trở đi là phần hai. Phần một của truyện chủ yếu xoay quanh cuộc sống mới và những mối quan hệ mới, có kịch tính, nhưng sẽ không có cao trào. Sẽ có bạn đọc khó chịu với tiết tấu đều đều, lâu lâu có một nốt móc giựt của phần một, nhưng mình tin khi đến phần hai bạn sẽ phải đau đầu vì chất Rock của nó. Vì vậy, ai không đủ kiên nhẫn thì chỉ biết rằng “Vai diễn định mệnh” thật nhẹ nhàng, còn ai kiên nhẫn theo mình đến được phần hai thì sẽ phải thốt lên: ” Ôi! Đau tim quá!”. Lúc ấy thì mình lại phải chui gầm bàn trốn nợ vì không đủ tiền mua thuốc trợ tim cho độc giả.

Hãy kiên nhẫn nhé, những độc giả yêu quý!

25. Chương 23: Tai Họa “may Mắn” - Part 2

- Kí đi! – giọng Gia nguyên vang lên lạnh lẽo. Hồng Quân không đáp, mỉm cười gượng tay bó bột của mình lên và nhún vai một cái. Gia Nguyên bóp trán, đau đầu thật, hấn gần giọng:

- Vậy thì đóng dấu đi!

Hồng Quân lại đưa tay lên, cười đều như trên người hấn, và anh lắc đầu kiêu hãnh. Gia Nguyên gần như hét vào mặt anh:

- Anh định chơi mèo vờn chuột đến bao giờ hả? Tôi vừa bị trừ điểm thi đua vì nộp luận văn trễ đấy. Tên xấu xa này!

- Chứ tay bó bột rồi thì kí gửi thế nào được? – Hồng Quân tròn mắt lên vẻ vô tội.

- Đóng dấu thì ảnh hưởng gì hả?

- Không thích! – Anh chàng buông một câu ngắn gọn rồi lại mỉm cười. Ôi trời, anh ta đang thử độ nhẫn nại của Gia Nguyên đây mà, mặt hấn sầm lại đến đáng sợ. Gia Nguyên cắn môi, hấn cổ nuốt cục giận xuống, giờ mà chủ tịch không kí thì người chịu thiệt là hấn, hấn phải khoan nhượng hơn nữa sao? Hấn thở dài một tiếng, chán nản nhìn Hồng Quân:

- Anh đang cố tình hành hạ tôi đúng không?

- Đâu có! Tôi làm gì ác độc thế. Tôi rất nhân ái mà!

- Vậy sao không kí đi? – Gia Nguyên gầm lên. Hồng Quân lại nhún mảy và đưa cánh tay bó bột lên, giọng anh vang lên đầy vẻ châm chích:

- Tại ai? Nhớ cái tiếng “răng rắc” ấy không... Ấy, sao giống gãy xương thế nhỉ?

- ...

Nãy giờ đã hơn cả chục lần Hồng Quân khiêu khích hấn bằng câu đó. Hấn còn biết cãi thế nào chứ? Tên này rõ ràng thừa nước đục thả câu, nhưng chỉ cần Gia Nguyên mạnh động một chút xíu thôi, anh ta sẽ không đóng dấu hồ sơ luôn thì nguy. Hấn đang bị giáo viên dồn đến tận ngõ cụt, tên chủ tịch xấu xa này không ra tay nghĩa hiệp đã đành, còn đổ dầu vào lửa. Phẫn ối là phẫn...

Cuối cùng, Gia Nguyên đành hít sâu, mắt hấn mở trừng trừng nhìn anh chàng, từng tiếng của hấn rít lên qua kẽ răng đầy phần nộ:

- Giờ anh muốn gì? Thừa vị chủ tịch nhân ái? Tôi có thể làm gì cho anh đây?

- Để xem nào... - Hồng Quân gõ gõ tay lên mặt kính của bàn làm việc, ra chiều suy nghĩ dữ lắm. lát sau, anh A lên một tiếng rồi cười cười vẻ gian xảo:

- Giờ nhé, tay phải gãy rồi nhé? Do cậu nhé? Tôi không có làm gì được với cánh tay bó bột thế này nhé? Vì thế tôi đang rất chán!

- Thì sao nào? – Gia Nguyên nheo mắt đầy nghi hoặc, anh ta lại chuẩn bị giờ trò nũa thì phải.

- Dẫn tôi đi chơi! – Hồng Quân nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt đen lạnh, nở nụ cười phảng phất nét ma mãnh.

- Đi chơi? – Gia Nguyên tròn mắt lên ngơ ngác, hần tặc lưỡi – tôi không hiểu!

- Thôi! Mặc kệ cậu, tôi nói rồi đấy! Muốn không bị trừ điểm oan nữa thì chiều thứ 7 dắt tôi đi chơi. Còn không thì... - Hồng Quân đưa tay trái lên xoẹt ngang cổ như người ta cắt tiết heo, mắt trợn dọc lên. Xong, thần nhiên nhún vai một cái.

- Tôi với anh? – Gia Nguyên hỏi lại, thực sự thảng thốt.

Hồng Quân gật đầu cái rụp. Đôi mắt Gia Nguyên mở to, đồng tử màu xanh pha đen của hần giãn rộng, môi mấp máy:

- Đồ Hồng Quân là thằng điên! – Hần đứng phắt dậy, quăng luôn xấp tài liệu đó, đi thẳng ra cửa. Hồng Quân gọi theo, giọng pha đầy chất cười cợt, giễu nhại – 5 giờ chiều thứ 7, tại Cánh Cổng Phương Đông. Không đi thì khỏi hồ sơ gì hết nhá, bị trừ điểm tôi không chịu trách nhiệm đâu!

...

Gia Nguyên đi thẳng đến bờ tường trước mặt và đập đầu một cái bốp rồ to...hần lại đập cái nữa...và một cái nữa. Ôi Trời, hần biết làm thế nào đây? Bất ngờ, một giọng tiếng Trung lơ lơ vang lên sau lưng hần:

- Chị đã bảo thằng này có vấn đề rồi mà! Em cứ không tin.

- Bây giờ thì em tin rồi... - Một giọng trong trẻo nữa vang lên đầy thảng thốt.

Gia Nguyên quay phắt lại, thấy Jully và Tiểu Mạn đứng chinh ình phía sau lưng từ lúc nào, hần đen mặt, thở hắt ra một tiếng rồi xoa xoa cái trán bầm tím của mình, hăng giọng hỏi:

- Hai người làm gì ở đây vậy?

- Tổ phải hỏi cậu câu đó mới đúng chứ? – Jully nhướn mày, cô nhìn Gia Nguyên một lượt rồi lắc đầu vô cùng khinh bỉ - cậu không biết nhìn cậu giống một đứa mới ra trại tâm thần thế nào đâu!

- Này, ăn nói thế đấy hả? – Gia Nguyên cóc một phát đau điếng lên đầu cô nàng.

- Chứ gì nữa? Tự dưng anh cứ đứng một mình rồi đập đầu vào tường là sao? Hiện tượng gì đây nhỉ?- Tiểu Mạn chẹp miệng ngán ngẩm.

- Cả em cũng thế sao Mạn? – Gia Nguyên nhăn mặt.

- Haiz...- Tiểu Mạn thở dài, rồi cô bé nở một nụ cười nhẹ - Em với chị Lưu Ly tìm anh có chuyện đây!

Gia Nguyên nghiêng đầu, lông mày nhướn lên, hần tò mò hỏi:

- Gì thế?

- Chiều thứ 7 này sinh nhật Minh Kha, chúng ta đi chơi nhé?

- Chiều thứ 7? Sinh nhật Minh Kha?...À, đúng rồi, hôm trước chúng ta mới đi mua quà cho hần mà. Quên mất! – Gia Nguyên đáp, ra chiều suy nghĩ.

- Thế được không?

- ...à...không được! – Gia Nguyên thở hắt ra, gãi gãi đầu, bối rối.

- Tại sao chứ? – Jully tròn mắt, Tiểu Mạn cũng tròn mắt theo.

- Do tên chủ tịch đáng kính của mấy người đấy. Cái tên thừa nước đục thả câu!- Gia Nguyên đáp vẻ tức giận. Hần liếc nhìn những cặp mắt đang tròn lên đáng sợ, khổ sở nói tiếp – Hần bắt tổ đưa hần đi chơi. Hần đang chán vì bị gãy tay, không làm việc được.

- Chẳng lẽ tại anh? – Tiểu Mạn gần như thốt lên.

Gia Nguyên không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu trong im lặng, một lát sau, hần mới tặc lưỡi:

- Chiều thứ 7, tại Cánh Cửa Phương Đông, nếu tôi không đến thì hần sẽ không đóng dấu hồ sơ cho tôi đâu. Tôi mới bị trừ điểm vì nộp trễ hạn đây! Tức chết đi được!

- Anh Quân xấu quá! – Tiểu Mạn cau mày, vẻ giận dữ như con nít. Cô quay sang nhìn Jully, cô nàng cũng đang im lặng. Hai người nhìn nhau đăm đăm như thể nói chuyện bằng mắt... Rồi bất chợt cùng mỉm cười hết sức gian xảo. Gia Nguyên cau mày, hần hoi vẻ khó chịu:

- Hai người đang bàn tính gì thế?

- Có gì đâu! – Tiểu Mạn cười ranh ma.

- Rồi sẽ khắc biết... - Jully bỏ lửng nửa câu vẻ vô cùng bí hiểm, cô nháy mắt với Gia Nguyên một cái rồi nắm tay Tiểu Mạn kéo đi.

Gia Nguyên nhìn theo đầy thắc mắc, hần lại đập đầu vào tường một cái bốp nữa, miệng lầm bầm:

- Rốt cuộc là gì nữa đây trời? Làm ơn để tôi yên đi!

...

Đến tối về, Gia Nguyên mới nhận ra vết bầm tím trên trán mình. Đau. hần ngán ngẩm lắc đầu, có lẽ Jully bảo hần giống đứa mới trốn trại điên cũng đúng. Nhìn phát ghét...

*****

Chiều thứ 7, tại Cánh Cửa Phương Đông...

Khi Gia Nguyên đến đã thấy Hồng Quân đứng ngay cổng.

Ánh nắng chiều đông yếu ớt chảy dài trên bờ vai anh như phát ra một luồng sáng nhạt, mái tóc đen dày phủ qua tai hơi óng ánh, gương mặt cân chỉnh như điêu khắc hút bao ánh nhìn vụng trộm. Anh đứng dựa lưng vào bờ tường, chiếc áo da đen khoác ngoài mang vẻ gì đó rất bụi bặm, không giống một hình ảnh Hồng Quân lịch lãm, cao ngạo người ta vẫn thấy...

Gia Nguyên dứt tay vào túi thong dong bước đến, hần bắt gặp cái cau mày của Hồng Quân. Anh chàng chỉ tay vào chiếc đồng hồ ánh kim lấp lánh trên tay, giọng nghiêm khắc:

- Trễ 7 phút 48 giây! Thất hẹn với người “tàn tật” thật là vô lương tâm!

- Điên! – Gia Nguyên lườm anh chàng một cái sắc lẹm, thăm rửa trong đầu.

- Mau lên! – Hồng Quân hồi thúc, xong, nắm đầu hần kéo thẳng vào trung tâm giải trí không chút ngần ngại, mặc ọi người đang nhìn hai người cách lạ lùng. Hai chàng trai đẹp như hoa thế kia sao lại đi chung với nhau? Có phải hai người họ...? Ồ...một công trạng kiện, một tiểu thụ nhỏ bé, đáng yêu nha!

...

Hồng Quân đang chăm chú nhìn lên bảng quảng cáo điện tử, thì bất chợt, có ai đó vỗ vai anh. Anh quay lại ...tròn mắt lên ngạc nhiên:

- Minh Kha?

Gia Nguyên cũng quay sang bên trái, bất ngờ nhận ra một cô nàng Tây Âu có mái tóc vàng óng và một cô bé nhỏ người xinh xắn đang nhìn mình cười ranh ma. Hần khẽ A lên một tiếng như đã hiểu vấn đề:

- Bí mật của hai người là đây hả?

- Thấy sao? Bám đuôi giỏi không? – Jully nháy mắt đa tình.

Tiểu Mạn hùng hổ bước đến trước mặt Hồng Quân, hai tay chống nạnh, lông mày nhướn lên vẻ chất vấn:

- Anh Quân xấu lắm! Dám bắt nạt Gia Nguyên!

- Gì chứ? – Hồng Quân chớp mắt nhìn cô bé với vẻ vô tội – Cậu ấy làm gãy tay anh thì phải đền bù gì đó chứ? Anh sắp chết vì không thể làm được gì đây này! Nhìn xem! *đưa cánh tay bó bột lên* Lúc ấy nó đã phát ra âm thanh “răng rắc” đấy!

- Thôi thôi! Cái tội cậu đánh lẻ tôi chả chấp! Nhưng mà... – Minh Kha nện một cú lên đầu anh chàng, anh nói mà gần như quát – bạn thân với nhau 7 năm trời rồi mà không nhớ sinh nhật tôi là sao? Thằng quỷ sứ này!

Hồng Quân xoa xoa đầu, nhăn nhó hỏi:

- Ủa? Hôm nay là sinh nhật cậu hả?

- Còn hỏi thế á? – Minh Kha không thương tiếc nện tiếp một cú nữa. Hồng Quân bị cốc đau điếng, lườm Minh Kha một phát sắc lẹm, anh cúi kinh đáp – Ai bạn thân với cậu! Đã thế thì khỏi nhớ làm gì!

- Cái thằng... - Minh Kha định đập Quân nhưng Tiểu Mạn xen vào, cô gục gặc cười – Được rồi, được rồi! Tính anh Quân vốn xấu, anh hai đừng chấp làm gì! Đã đến đây rồi thì phải chơi đã chứ!

- Đúng đó! – Jully mỉm cười tán thành. Gia Nguyên thấy có người đến phá đám, sung sướng như mở cờ trong bụng, hần liếc nhìn gương mặt bí xị của Hồng Quân mà trong đầu cười nắc nẻ. Chắc anh chàng đang bực lắm, tất cả là nhờ hần ăn ở tốt đấy thôi. Gia Nguyên tăng hần một tiếng, làm bộ hơi khó chịu vì bị bắm đuôi – Nói cũng đúng! Đã đến đây thì phải chơi chứ! Phải không chủ tịch nhân ái? – hần đánh mắt qua Hồng Quân, giọng châm chọc. Hồng Quân hít sâu một hơi đầy chịu đựng rồi nặn ra một nụ cười nửa miệng gian xảo như mọi khi, vờ bỏ ngoài tai lời Gia Nguyên, anh nhỏ nhẹ đáp – Phải rồi! Đi thôi mọi người!

...

Bộ ba Tiểu Mạn, Jully, Minh Kha thấy công cuộc phá đám thành công thắng lợi khê nháy mắt với nhau đầy vui sướng. Gia Nguyên dứt tay vào túi dừng đỉnh đi, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về mặt khổ sở của Hồng Quân đầy hả dạ.

Cuộc vui chính thức bắt đầu...

26. Chương 24: Đừng Nhắc Lại Nỗi Đau!

Khu giải trí lớn nhất của Tô Châu dường như đông đúc hơn mọi ngày, tiếng cười nói xôn xao, tiếng nhạc, tiếng phát ra từ những trạm Game hòa lẫn vào nhau tạo nên một khung cảnh nhộn nhịp...

Người ta có vẻ chú ý đến nhóm người vừa bước vào khu trò chơi - toàn nam thanh nữ tú. Một anh chàng ặc chiếc áo da đen bóng phong cách bụi bặm đi trước, gương mặt toát ra thứ thần thái sang trọng đến kì lạ, bên cạnh là một anh chàng khác cũng rất cao, dáng đi mạnh mẽ, đầy nam tính. Phía sau lại là một anh chàng nữa nhưng thấp và mảnh khảnh hơn, gương mặt lạnh như băng, có đôi mắt rất lạ lùng, còn hai cô gái, một cô xinh đẹp đậm chất Tây Âu và một cô bé có mái tóc ngắn màu nâu cùng gương mặt hết sức đáng yêu lẽo đẽo bên cạnh.

...

Tiểu Mạn hát Karaoke đạt 100 điểm, nhưng Minh Kha còn bảo cái máy ngu ngốc, cô bé hát hay thế mà chấm có mỗi 100, lẽ ra phải cao hơn nữa... Rồi mấy người họ thi nhau bắn súng. Minh Kha nhìn to xác vậy mà rẻ tiền, mới vào đã bị knock out ngay từ vòng gửi xe. Jully vừa hét vừa xả đạn như điên vào những tạo hình Zoombie gớm ghiếc như phản xạ vốn có của một người khi thấy ma. Hồng Quân chẳng thèm nhắm bắn mà cũng giết được một đồng quái vật, tuy vậy, lại mất mạng vì rớt xuống cống cách lãng xẹt. Gia Nguyên cũng không phải tay vừa gì, bắn khá chuẩn. Song, điều làm ai cũng hết hồn là bé con Tiểu Mạn chơi thắng đến khi về nước, cô bé chỉ bắn mỗi ba điểm của hình nhân : sọ, tim và cổ họng...chưa từng nghĩ một cô gái nhỏ nhắn như Tiểu Mạn lại có thể “sát thủ” đến thế.

...

Jully hăng hái ném bóng rổ vào lưới. Mọi người ngạc nhiên khi thấy cô gái có vẻ mảnh mai, yếu đuối kia lại ném bóng như thần, vào liên tục, liên tục. Gia Nguyên nhún vai, có gì đâu, hần thấy cũng thường thôi, hần vào chơi và ai cũng căng mắt lên mà nhìn điểm trên bảng điện tử tăng chóng mặt.

Hồng Quân cuối cùng cũng có cơ để móc ngoé Gia Nguyên, anh nhếch môi cười nhạt:

- Cái trò ném bóng này thì tầm thường quá! Ai chả làm được, có giỏi thì qua đo sức mạnh với trò đập búa tạ bên kia kia! Tôi chắc là cậu cũng không với nổi mức tối thiểu đâu!

Gia Nguyên nhún mày, hần nở một nụ cười bán nguyệt:

- Anh chắc chứ?

- Tất nhiên – Hồng Quân nhún vai – yếu như sên thì có gì mà không chắc!

- Vậy nếu không phải thì anh tính sao đây?

- Bao trọn rạp chiếu phim! Cậu muốn thử sức không? Mức tối thiểu là mốc 50! Ok?

- Tôi nữa! – Minh Kha chen vào cách vô duyên, anh đưa tay lên khoe cơ bắp, mặt tràn trề kiêu hãnh – Vì hôm nay là sinh nhật tôi nên cậu cũng phải làm gì đó cho tôi chứ? Nếu tôi thắng thì cậu sẽ phải trả tiền ọi chi phí hôm nay đấy!

- Chấp nhận! Nhưng cậu mạnh nên phải tính từ mức 150! - Hồng Quân tự tin đáp trả.

Không để hai người đó đối chác nữa, Gia Nguyên nắm đầu chúng qua phía bên kia, sẵn sàng nhập cuộc cá độ. Tiểu Mạn và Jully cá rất hăng, Tiểu Mạn cá là Minh Kha sẽ thắng, vì anh rất mạnh, còn Jully cười, cô cá Gia Nguyên thắng chắc, bởi cô biết, sức mạnh bộc phát của hần khi bị người ta khiêu khích là... vô cùng đáng sợ. Hồng Quân khoanh tay đợi tin thua cuộc từ cả hai người kia.

RẦM! – Tiếng búa giáng xuống một phát mạnh mẽ, mọi người ồ lên khi thấy thang điểm đỏ trên bảng điện tử tăng vùn vút. Minh Kha nhìn mốc điểm 200 đỏ chói mà cười nhả nhỏ, anh hếch mặt lên nhìn Hồng Quân vẻ đắc thắng rồi quay sang nhìn Gia Nguyên bằng tia khiêu khích. Hồng Quân không quan tâm Minh Kha thắng hay thua, anh chỉ đang cười thầm trong ruột vì nghĩ đến chuyện cái dáng mảnh khảnh kia sẽ làm được những gì.

Gia Nguyên cầm búa lên, mọi người xung quanh nghi hoặc nhìn hần. Người lắc đầu, người cười cợt thoáng qua chút khinh thường, con trai gì mà nhìn mảnh khảnh thế? Còn thử mấy trò đo sức mạnh thế này nữa! Đúng thật là...”tiểu thụ” thời đại này hình như bắt đầu chuyển sang xu hướng phô trương “nội công” mềm yếu của mình thì phải?

Gia Nguyên nhìn mức điểm 0 đỏ chói, hần hít sâu, miệng thoáng qua một nụ cười rất nhẹ kèm theo tiếng thì thầm tan nơi đầu lưỡi: “ Muốn khiêu khích tôi sao?”... RẦM! Ai nấy căng cả tai và mắt lên kinh ngạc vì âm thanh vừa rồi. Hồng Quân đang khoanh tay đầy kiêu hãnh, ngông ngạo, chợt, nụ cười trên môi anh vụt tắt, mắt anh mở trừng trừng nhìn mức điểm 250 sáng rực cùng tiếng tín hiệu báo điểm cao vang lên tí...tít...tít...không ngớt. Gia Nguyên bình thần thả cây búa xuống, hần quay lại nhìn Hồng Quân, đôi mắt xanh của hần sáng lên cao ngạo. Minh Kha đứng bên cạnh hóa đá, mặt mày đen thui như Bao Công, lắc đầu nhìn Gia Nguyên, miệng lẩm bẩm:

- Ô - Mai - Chúa! Không thể tin được!

- Chúc mừng! Cậu đã thắng rồi đấy! Khó tin nhỉ? – Hồng Quân mỉm cười trong sự ngạc nhiên, anh đưa tay lên gỡ đầu – Thế là hôm nay mất nhiều tiền đây!

Gia Nguyên không đáp gì, hần quay sang nhìn cô bé Tiểu Mạn đang tròn cả hai mắt lên và nở một nụ cười kiêu hãnh. Jully nhún vai tỏ vẻ chả có gì đáng ngạc nhiên cả, cô nói với Tiểu Mạn :

- Thấy chưa? Chị đã bảo rồi mà! Tin chưa cưng?

- Dạ rồi! – Tiểu Mạn đáp, mỉm cười nhìn lại Gia Nguyên đầy ngưỡng mộ...

*****

Trong rạp phim...

Mọi người lại một lần nữa được dịp hết hồn khi Tiểu Mạn cầm ra một xấp vé toàn thể loại phim bắt hủ: “ Bóng trắng”, “ Vụ thảm sát kinh hoàng”, “ Kì án trong đêm”, “ Khuya lạnh”, “ đấu trường chết chóc”,... cô bé xòe từng bộ phim ra, giọng hớn hở:

- Thế nào? Xem phim gì đây? Em chọn sẵn mấy bộ ở đây rồi này!

- Giờ anh mới biết em giang hồ thế đấy Tiểu Mạn! – Hồng Quân lắc đầu vẻ không tin – nhìn vậy hóa ra cũng bạo lực ghê nhỉ?

- Cũng thường thôi! Xem phim máu me mới hứng chứ! – Tiểu Mạn ngây ngốc thanh minh.

- Chị tưởng em thích phim hoạt hình hay phim tình cảm Hàn Quốc?- July hơi lấp bắp, cô nàng có vẻ đang chuẩn bị lên cơn đau tim.

Gia Nguyên quay sang nhướn mày nhìn Minh Kha. Anh chàng đáp lại bằng cái nhún vai vô tội, ý nói “ Tôi có biết gì đâu! Nó tự chọn đấy chứ?”...

Cuối cùng, Tiểu Mạn cũng dụ khị được mấy người này xem “ Vụ thảm sát kinh hoàng”. Cô bé cười tít cả mắt, lòng đầy hứng khởi, trong khi mấy người còn lại mỗi người thở dài một kiếu. Họ vào phòng chiếu. Đèn tắt hết, một màn hình rộng lớn trước mặt sáng lên, trong cả căn phòng lớn, chỉ có năm người ngồi trên dãy ghế vip.

Phim bắt đầu...

...

“...Cô gái bước đi thận trọng, không khí yên lặng quá, sự bất an trong cô càng đông cứng lại, luồng khí lạnh xâm lấn dần trong từng thớ thịt, một cảm giác rờn rợn và gấp gáp, hơi thở cô khó nhọc hơn. Bất chợt, đập vào mắt cô những đốm máu rơi vãi trên sàn nhà. Máu...?”

Cô gái run run lần theo dấu máu dưới chân mình, máu dẫn đường cô đến một cầu thang lớn, sơn trắng toát, cô lần lên từng bậc thang một, gương mặt hiện rõ nét căng thẳng, mái tóc đen dày đã ướt đầm mồ hôi. Những nấc thang cuối cùng... có cái gì đó đang hiện ra trước mắt...

Một thân ảnh quen thuộc, người ấy đang nằm ở đây, đầu gối trên một vũng máu lớn, chiếc áo sơ mi trắng đã nhuộm màu máu khô đặc, cái mùi tanh tươi ấy xộc vào mũi cô, nhưng dường như cô chẳng cảm thấy gì cả.

Anh trai?... Đó là anh trai mà...

Tim như ngừng đập, trước mắt cô là những vòng xoáy đỏ, rất nhiều vòng xoáy, cô bị cuốn vào đó... quay cuồng... quay cuồng... từng bước điên dại, đầu óc cô trống rỗng. Anh sao vậy? Sao lại nằm đây? Bàn tay cô vuốt nhẹ mặt anh, dừng lại ở nhân trung. Không một hơi thở. Lạnh ngắt. Cô gái lắc đầu trong sự hải hùng tột độ:

- Không...không... anh ơi! – Tiếng thét xé gan xé ruột của cô vang lên, một nỗi đau không lời nào diễn tả...”

...

Gia Nguyên cảm thấy cổ họng mình như bị ai đó bóp nghẹt, ruột gan cồn cào một cảm giác đau đớn kinh khủng. Những hình ảnh liên tiếp đập vào võng mạc – cái chết, máu, tiếng hét, hơi thở,... chúng kéo về những mảng kí ức thương tâm, nhuộm màu của máu.

Trong đầu hắn, những hình ảnh về cái chết của người đó hiện lên rõ hơn bao giờ hết. Gia Nguyên cảm thấy khó thở, tim hắn siết lại, những vết thương quá khứ tưởng như đã được thời gian làm dịu đi một chút, bỗng phút chốc lại nứt toác ra, rớm máu.

Hắn run lên từng đợt, đôi mắt xanh thoáng chốc đã đỏ au, nắm tay hắn siết chặt lộ lên những đường gân xanh xám...

...

Hồng Quân bình thần nhóp nhép miếng bông ngô, tỏ vẻ không hứng thú mấy với bộ phim máu me kia. Anh quay sang trái, vô tình bắt gặp những biểu hiện trên gương mặt trắng bệch như sắc giấy của Cao Gia Nguyên. Anh ngạc nhiên, giọng pha đầy lo lắng:

- Sao thế?

Tiểu Mạn với Minh Kha lập tức quay sang nhìn, cô bé thốt lên:

- Mặt anh trắng bệch vậy Gia Nguyên? Anh khó chịu ở đâu à?

Jully giật mình, thâm vào tầm mắt gương mặt thất thần của Gia Nguyên. Chết rồi...

Gia Nguyên đứng bật dậy, hất đổ cả túi bóng ngô và lon coca xuống thảm, hần lao nhanh ra ngoài. Hồng Quân định đuổi theo nhưng ngay lập tức bị Jully cản lại, cô điềm tĩnh dặn dò:

- Không ai được đến gần Gia Nguyên lúc này. Đợi đến khi nào cậu ấy bình tĩnh lại hãy đến. Đừng làm cậu ấy khó xử!

- Cậu ấy bị sao vậy? – Minh Kha lo lắng hỏi

- Không sao đâu! Ổn cả thôi! – Jully cũng đứng dậy, cô nói nhanh – Tôi đi xem tình hình thế nào. Nhớ là đừng động đến cậu ấy lúc này. Gia Nguyên rất dễ kích động đấy!

Nói rồi, cô chạy ra ngoài. Ba người còn lại ngồi yên trong rạp, phim vẫn chiếu, nhưng dường như chẳng ai xem được nữa...

...

Gia Nguyên chạy nhanh vào phòng vệ sinh, hần va phải một người đàn ông lạ. Gia Nguyên không kịp xin lỗi, hần đi vào, ngay lập tức nôn thốc tháo vào bồn, nước mắt hần lẫn xuống miệng một vị đắng ngắt, lòng hần khó chịu vô cùng. Đau. Thực sự rất đau. Vết thương trong lòng chưa dịu đi chút nào cả, một chút cũng không...

Gia Nguyên vực mạnh nước vào mặt. Hần nhìn vào gương, bắt gặp gương mặt mình trắng bệch với đôi mắt đỏ au - gương mặt giống hệt người đó, đau đớn giống hệt người đó, chịu đựng giống hệt người đó. Ngay lúc này, một cảm giác đau thông thống như lan tỏa trong từng thớ thịt...

...

Jully bồn chồn đứng ngoài phòng vệ sinh. Cô vô ý quá, chơi vui vẻ nên cô không chú ý đến Gia Nguyên, cô quên mất lời dặn của Aiden Ivan về việc tránh để hần nhìn thấy những cảnh máu me, đâm chém. Cô quên mất việc hần đã từng chứng kiến cái chết thương tâm của người đó, quên rằng hần vô cùng miễn cảm với những nỗi đau. Biểu hiện bên ngoài của Gia Nguyên luôn rất bình tĩnh, lạnh lùng nhưng bác sĩ tâm lý nói với cô rằng Gia Nguyên bị ám ảnh rất khủng khiếp. Đừng nhắc lại nỗi đau của hần. Đừng khiến hần nhớ đến cảnh tượng ấy. Hần sẽ bị kích động, hần sẽ mất bình tĩnh. Hần sẽ vô cùng đau đớn...

Jully gọi tên hần, một hồi lâu mới thấy hần bước ra, mặt ướt nhẹp nước. Cô bước đến ôm chầm lấy hần, thì thầm trong những giọt nước mắt nóng bắt đầu trào ra khỏi đôi mắt đầy lo lắng:

- Nào! Khóc đi! Sam! Đừng điềm tĩnh như thế!

- Không! – Gia Nguyên đáp lại bằng chất giọng lạnh lẽo khác thường.

- Khóc đi! Cao Khiết Sam! – Jully kiên nhẫn lặp lại, hai tay siết chặt lấy bờ vai mảnh khảnh của hần.

- Không! – Vai Gia Nguyên hơi run run.

- Đừng cứng đầu nữa! Đừng tự chịu đựng nữa! Cậu kìm nén lắm đủ rồi! Sẽ rất đau đấy! Rất đau! Hiểu không hả? – Jully nói gần như quát lên.

Gia Nguyên lại đáp “không” nhưng nước mắt hần đã trào ra không ngớt. Hần yếu đuối gục mặt vào vai người bạn thân. Những giọt lệ đắng thấm ướt cả bờ vai Jully, xuyên thủng nỗi đau vào lòng cô. Cô vỗ nhẹ vai hần, dịu dàng an ủi:

- Không sao đâu! Tớ hiểu, tớ hiểu mà! Cậu đang đau đớn lắm! Tớ hiểu mà! Sẽ không sao đâu... tất cả sẽ ổn thôi! Tin tớ! Tớ chưa từng nói dối cậu mà! Tất cả sẽ ổn thôi Sam à!

Những tiếng nấc nghẹn ngào dịu dần đi trong cái ôm ấm áp của Jully. Hai người đứng lặng như thế một hồi rất lâu...

...

Người đàn ông lạ mặt đứng phải Gia Nguyên khi này vẫn đang rất bàng hoàng, ông rút điện thoại ra, lướt lướt màn hình. Một chốc, trên màn hình điện thoại hiện ra hình ảnh một người thanh niên, dáng cao cao, đôi mắt cong như trăng khuyết với đồng tử đen tuyền, môi ông mấp máy:

- Rõ ràng hấn đã chết, không thể nào sai được. Vậy...người khi này... - ông hơi ngập ngừng nhớ lại đôi mắt xanh của Gia Nguyên, rồi lắc đầu quả quyết – đúng vậy, hấn đã chết rồi. Có lẽ là người giống người thôi, hay mình trông gà hóa cuốc cũng nên. Chắc chắn đó không phải là Cao Gia Nguyên... vì hấn đã chết từ lâu rồi...

27. Chương 25: Tai Nạn Lồng Trong Tai Nạn.

Sau khi mọi thứ đã ổn, Gia Nguyên quay vào rạp phim với gương mặt điềm tĩnh vốn có. Những người kia mặc dù trong lòng lo lắng nhưng ai cũng tỏ thái độ bình thường hết mức có thể, đúng như lời dặn dò của Jully. Họ ra ngoài trước khi phim kết thúc, dừng lại ăn uống, mua sắm thỏa thích rồi chia tay ra về. Minh Kha đưa Tiểu Mạn về, tiện thể cho Jully quá giang. Còn Gia Nguyên định bắt taxi, nhưng Hồng Quân nhất quyết bảo anh sẽ chở hấn, hấn cũng chẳng thêm từ chối làm gì, dù sao hành xác Hồng Quân được cái nào thì hay cái ấy.

Những chiếc xe lăn bánh...

Gia Nguyên không về ký túc xá, hấn nhìn đồng hồ thấy mới 20 giờ, bảo Hồng Quân đưa đến một nơi. Xe dừng lại trước một võ quán Taekwondo lớn. Hồng Quân liếc nhìn Gia Nguyên với vẻ ngạc nhiên:

- Ý cậu là nơi này hả? Võ Quán Taekwondo?

- Đúng! – Gia Nguyên mở cửa bước xuống, hấn quay lại, xua xua tay như đuổi tà, giọng lạnh lẽo – Anh có thể về!

Hồng Quân nhướn mày, anh nhòm người nhìn vào trong võ quán, tò mò hỏi:

- Bộ cậu học môn võ này hả?

Gia Nguyên gật đầu, Hồng Quân lại mau mắn hỏi tiếp:

- Để làm gì vậy?

Gia Nguyên im lặng một lúc, sau đó hấn lặng lẽ đáp bằng một câu bỏ lửng:

- Trước đây là để tự vệ...

A, ra vậy, Hồng Quân nhướn mày lên vẻ thú vị, nhưng không để anh nói thêm nữa, Gia Nguyên đóng sập cửa xe lại, hấn giục:

- Về đi! Đưa tôi đến đây được rồi, lát nữa tôi về taxi!

- Ổn không?

- Anh xem tôi là con gái chắc? – Gia Nguyên khó chịu quay đầu bước nhanh vào trong võ quán, không thèm đôi co thêm nữa...

...

Gia Nguyên mặc bộ võ phục trắng tinh vào, thắt lại dây đai màu đen, hấn chào võ sư rồi vào luyện tập ngay. Gia Nguyên luyện tập liên tục, hấn đánh vào hình nhân bằng những đòn điều luyện và linh hoạt, có vẻ của một người giàu kinh nghiệm trong môn võ này. Đai lưng của hấn là đai đen tứ đẳng. Hình như hấn đã học từ rất lâu rồi.

...

Mồ hôi toát ra ướt đầm lưng áo Gia Nguyên, đã hơn 21h30 nhưng hắn vẫn chưa chịu nghỉ, trong đầu hắn vang lên câu hỏi của Hồng Quân. Học để làm gì ư? Gia Nguyên nhếch mép nở một nụ cười nhạt, đôi mắt đánh lại những tia xanh lạnh lẽo:

- Trước đây là để tự vệ... nhưng bây giờ là để... trả thù!

*****

Khi đến cổng biệt thự, Hồng Quân thấy một con lamborghini bạc bóng lộn đậu ngay trong sân. Anh gọi một cô hầu gái gần đó hỏi:

- Ai đến vậy?

Cô hầu gái cúi đầu kính cẩn đáp:

- Là... tiểu thư Rachel Lynes, thưa cậu chủ!

- Rachel? – Đôi mắt đen của Hồng Quân tối sầm lại, giọng anh vang lên lạnh lẽo. Người hầu hơi giật mình, cúi chào rồi vội vã chạy đi chỗ khác.

Hồng Quân ngửa cổ hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, đôi mày rậm cau lại bất lực, miệng lầm bầm:

- Rachel, Rachel, Rachel...ôi trời! Em xuất đầu lộ diện rồi sao? Thời kỳ bình yên của mình chuẩn bị chấm dứt! Đời đúng là bể khổ mà!

*****

Rachel đang nhâm nhi tách hồng trà và thư thả lật từng trang sách, mái tóc hạt dẻ dưới ánh đèn vàng ấm áp như óng ánh hơn, những búp tóc mềm mại thả bồng bênh, đổ dài trên bờ vai mảnh khảnh. Chiếc váy ren đen điểm xuyến những hoa văn trong suốt làm lộ ra làn da cánh tay và cổ trắng muốt, đường viền váy đáp nhẹ trên tấm thảm đỏ được thêu thùa tinh xảo...trông Rachel thật sự rất xinh đẹp, rất quý phái...

Nghe tiếng gót giày, cô ngẩng lên, đôi mắt tím đầy ấn tượng lướt một lượt, dừng lại ở con người đang đứng nơi thềm cửa – Đỗ Hồng Quân. Hồng Quân tiến vào, anh thả mình đánh phịch một cái lên chiếc ghế bành da đối diện Rachel, thờ dài nhìn cô:

- Này Mít! Em qua đây làm gì vậy?

- Anh yêu quý! Sao mới gặp mà anh đã nặng giọng vậy chứ? – Rachel nũng nịu trách cứ, một giây sau, trong đôi mắt buồn bã đã long lanh nước – Gọi Mít là thế nào?

- Đấy! Lại gương mặt mít ướt ấy. Không gọi em là Mít thì gọi là gì hả? Hở chút lại trưng đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ ra, em “tàng trữ” nước mắt trái phép phải không? – Hồng Quân nhún vai. Anh rót trà vào ly, nhâm nhi một ngụm rồi ngẩng lên nhìn cô đầy nghi hoặc – Nói đi! Qua đây làm gì?

- Qua gặp... hôn phu! – Rachel mỉm cười, ánh nhìn cô thật dịu dàng, ý nhị - Bố giục cưới nhau đấy!

- Vậy à? – Hồng Quân hạ giọng lạnh lẽo, cầm ly trà lên, sẫm soi một lúc, rồi anh vương tay ra, bất ngờ thả xuống...

“Choang!” – tách trà vỡ tan, bắn ra những mảnh sứ trắng nhọn sắc... Anh lãnh đạm nhìn Rachel – một cái nhìn hoàn toàn vô cảm, giọng anh vang lên thông trầm – Này Mít! Nói với bố em “hôn nhân của chúng ta” sẽ “như thế” đấy!

Rachel liếc tách trà, mắt ánh lên sự thú vị, bất giác cô mỉm cười, lại một nụ cười dịu dàng, hiền thực:

- Em đã muốn thứ gì, thì thứ đó phải là của em... và cả anh cũng thế! – dường như cô đang cố tình nhấn mạnh hai từ “của em”, thái độ rất tự tin, không hề bất mãn một chút nào trước hành động vừa rồi của Quân, cô tiếp tục nói – Tuần sau em sẽ nộp hồ sơ vào đại học Nam Kinh, em cần một cái đóng dấu của anh, vị chủ tịch kiều hành ạ!

- Muốn học đâu thì tùy em... - Hồng Quân bỏ lửng nửa câu rồi đứng dậy về phòng, không thêm nói thêm tiếng nào với Rachel.

...

Rachel lại nhâm nhi tách hồng trà của mình, hương trà thơm và vị ngọt ngào quyện nơi đầu lưỡi làm cô dễ chịu. Cô liếc nhìn quanh nội thất của tòa biệt thự sang trọng, môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng:

- Anh sẽ là của em ... Trên đời này không bao giờ có thứ em muốn mà không có được. Hãy đợi đấy Hồng Quân!

*****

“Một khi cái mũi tên đen của số phận đã bắn trúng bạn thì cuộc đời bạn sẽ là một chuỗi ngày xui xẻo.”

Gia Nguyên là một kẻ xui xẻo. Sự thực này đã được thẩm định nhiều lần qua bố Aiden và cô bạn thân Jully Arena. Hai người ấy đều đồng ý phong tặng cho hần danh hiệu: “ Luckless People”. Gia Nguyên rất “có duyên” với mấy từ “tai họa”, “tai nạn”, “tin dữ”, “hung tin”, blah blah...

...

Gia Nguyên liếc nhìn đồng hồ sơ, lại thở dài đến não ruột. Chợt, hần chú ý đến một tập vuông vẫn có bìa màu vàng nhạt. Gia Nguyên cầm lên, xem xét kĩ lưỡng, cái này nhìn quen quen...rồi hần A lên một tiếng:

- Hồ sơ thi nghề của Tiểu Mạn đây mà! Ủa? Hình như cái này mai phải nộp rồi?- Hần nghiêng đầu, chớp mắt một cái – Vậy... cô bé để quên?

Gia Nguyên đứng dậy cầm tập hồ sơ đi nhanh ra ngoài. Không biết giờ này Tiểu Mạn đã về chưa. Hần thấy một cô bé có hai bím tóc dài đi băng qua trước mặt, gọi giật lại:

- Này, Nhật Hạ!

- Gì ạ? – Cô bé tên Nhật Hạ, người ở trong ban thư kí với Tiểu Mạn, quay lại, thấy Gia Nguyên, cô hơi ngạc nhiên.

- Tiểu Mạn? – Hần hỏi cụt lủn.

- À... dạ, hình như cô ấy vừa đi với phó chủ tịch Dương!

- Đâu?

- Em không biết nữa...cơ mà, hình như thấy họ vừa đi về phía cổng phụ đấy!

Gia Nguyên bỏ lửng cuộc trò chuyện, chạy vội đi, Nhật Hạ ngăn người, mắt tròn lên tò mò:

- Anh ấy làm gì mà gấp dữ vậy nhỉ?

*****

Cổng phụ của trường bao giờ cũng tấp nập, mới tan học nên lại càng đông đúc. Gia Nguyên nhăn mặt lượn qua đám sinh viên đang cười nói ỏm tỏi. Hần hết nhồm lên, rồi lại thụp xuống, nhìn mãi chẳng thấy cô bé đâu. Hay là về mất rồi?

Bất chợt, khi ngoái đầu sang phải, phía xa xa, khuất sau những dáng người xôn xao, hần bắt gặp một bóng dáng mảnh mai với mái tóc nâu ngắn, xúng xáo xúng xính bên cạnh một thân ảnh cao lớn – A! hai người họ kia rồi. Gia Nguyên thở phào nhẹ nhõm, hần rẽ qua đám sinh viên, định chạy nhanh đến.

Nhưng... hần khựng ngay lại, chân nhất thời bám rễ dưới đất, máu trong mạch như đông cứng , tim hần đập lệch một nhịp khô khốc, đôi đồng tử màu xanh đen giãn rộng...

Minh Kha và Tiểu Mạn say sưa trao đổi vấn đề gì không biết, ngang nhiên rảo bước qua vạch kẻ đường trắng, cơ hồ không hề chú ý đến đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh... Một chiếc ô tô lao nhanh đến, có lẽ tài xế bất tặc tốc độ, hay có lẽ tên đó không để ý... chỉ biết chiếc xe đang phóng thẳng với tốc độ khủng khiếp.

Mọi người nghe thấy một tiếng hét thất thanh. Họ giật mình, ngẩng lên nhìn.

Tiểu Mạn nghe ai gọi tên mình, dứt ngang cuộc trò chuyện , cô quay lại phía sau, còn Minh Kha theo phản xạ, anh ngăn người ra.

Họ thấy...chiếc ô tô đen đang lao thẳng đến và... Cao Gia Nguyên!

Kítttt!

Tiếng lốp xe thắng gấp cả xuống mặt đường nghe đau cả tai... và... RẦM!... một âm thanh gai người rạch nát không gian.

Cả Tiểu Mạn và Minh Kha đều bị một lực đẩy rất mạnh từ phía sau, hai người ngã hẳn vào lề. Một đồng bụi đường tống vào mặt khiến Minh Kha ho sù sụ. Anh lồm cồm bò dậy, vẫn chưa định hình nổi cái gì vừa xảy ra. Tiểu Mạn bị ngã khá đau, cô bé nhăn mặt chống tay ngồi lên, bụi tấp vào mặt, cạy xè đôi mắt, chớp một cái, nước mắt đã giàn ra ướt nhòa khuôn mặt nhỏ. Hai người nghe tiếng xôn xao lớn...

Minh Kha lúc đã tỉnh táo hơn, sức nhớ đến con người lúc này lao như diên về phía hai anh em. Anh giật mình, đứng phắt dậy, xô mạnh những người gần đó ra. Họ vây kín cả đường...

...

Lấp ló sau những tiếng xôn xao, một thân ảnh dần dần in rõ trên đồng tử Minh Kha. Vồng mạc anh đứng sừng lại, thu gọn hình ảnh mang sắc đỏ nhầy nhụa ...

Người ấy đang nằm đây, ngay trước mũi xe, cái dáng mảnh khảnh đồ dài trên con đường nhựa, chiếc áo trắng loang lổ máu...

- CAO GIA NGUYỄN! – Tiếng thét của Tiểu Mạn như xé toạc không gian đường xá ồn ào, những tiếng còi xe inh ỏi, những tiếng bàn tán trở nên im bật...

...

Âm thanh của chiếc còi xe cứu thương vang từng hồi gấp gáp. Từng tiếng một vang xa dần, xa dần, cho đến khi người ta không còn thấy cái màu đỏ nhức nhối xoay vần của chiếc đèn tín hiệu nơi ngã rẽ cuối phố.

Một tai nạn vừa xảy ra...

*****

Tiếng những chiếc bánh xe nhỏ bằng sắt lăn xoành xoạch trên nền gạch men, những y bác sĩ khẩn trương lấp bình dẫn khí, đẩy nhanh chiếc giường di động vào phòng cấp cứu...

Tiểu Mạn ngất xỉu ngay trên đường đưa đến bệnh viện, cô bé đã nhanh chóng được chuyển vào một phòng bệnh ở khoa hồi sức. Người con gái yếu đuối ấy dường như cạn hẳn sinh lực khi chứng kiến cảnh tai nạn bất ngờ kia. Đây là một cú sốc, không chỉ với Tiểu Mạn mà còn với cả Minh Kha nữa.

Minh Kha ngồi trên dãy ghế bên ngoài phòng cấp cứu, gương mặt thần thờ, đôi mắt đen trống rỗng. Cái cảm giác bất an và lo sợ choáng ngợp cả tâm trí, không hiểu sao tim anh như bị ai đó siết chặt, hai lá phổi co rút lại thiếu hụt dưỡng khí...

Khi nhìn thấy chiếc ô tô đen lao thẳng đến và thấy Cao Gia Nguyên, Minh Kha đã nghĩ mình bị ảo giác, trong đôi mắt anh lúc đó tạt lên một sự sợ hãi khủng khiếp. Anh không muốn người ấy chạy về phía anh, Minh Kha không muốn Gia Nguyên gặp nguy hiểm. Chính tại thời khắc ngắn ngủi này, anh nhận ra sự quan trọng của con người lãnh cảm kia đối với mình. Điềm tĩnh, nhẹ nhàng như những bông hoa tuyết trắng ngần đậu trên tóc anh trong lễ hội Mùa Đông, những đợt sóng xôn xao trong đôi mắt trắng khuyết sinh động thu hút anh mỗi khi nói về chuyện quá khứ của hắn. Tim Minh Kha thất lại, dâng lên trong tâm hồn một sự trống trải đáng sợ.

Lẽ ra sự lo lắng kia phải dành cho Tiểu Mạn, anh thực sự không hiểu, chẳng lẽ Cao Gia Nguyên với anh còn quan trọng hơn cả cô em gái? Làm sao lại có chuyện như thế?

- Không thể nào! - Liếc nhìn cánh cửa khép chặt của phòng cấp cứu, Minh Kha cảm thấy khó thở vô cùng...

...

Một bác sĩ rời khỏi phòng cấp cứu với tập hồ sơ vàng trên tay. Minh Kha liền bật dậy, anh bồn chồn hỏi:

- Tình hình thế nào rồi bác sĩ?

Người bác sĩ điềm tĩnh đẩy kính lên, chăm chú nhìn vào mấy chữ nguệch ngoạc ghi trên bìa giấy, giọng ôn tồn:

- Không có chấn thương gì nặng, chỉ bị đụng phải một số phần mềm. Cái này thì hồi phục nhanh thôi, nhưng bệnh nhân bị mất khá nhiều máu!

- Không nguy hiểm chứ?

- Vâng, nhìn sơ bộ là vậy! Bây giờ cậu đến phòng tôi để nhận kết quả xét nghiệm. Tôi sẽ nói rõ hơn về tình trạng của cô ấy cho cậu.

Minh Kha nhẹ nhàng thở phào... Nhưng, khoan đã, anh ngừng lên, ngạc nhiên nhìn bác sĩ:

- Ông không nói nhầm người đấy chứ? Cô ... ấy? Cô ấy là cô nào?

- Thì cô gái vừa được cấp cứu tức thì chứ ai nữa? – Bác sĩ tròn mắt đáp lại.

- Không, không! Có lẽ ông nhầm người rồi! – Lòng mảy Minh Kha nhú lại như dính vào nhau – Người mới được cấp cứu là con trai!

- Anh nói gì thế nhỉ? – Bác sĩ đưa tập hồ sơ vàng đến trước mặt Minh Kha, trên đó ghi rõ họ tên người được cấp cứu – Cao Gia Nguyên đúng không?

Minh Kha gật đầu xác nhận. Bác sĩ mỉm cười, ông lại đẩy kính lên, nhìn gương mặt thất sắc của anh bằng ánh mắt cổ quái:

- Tôi nghĩ người nhầm là anh mới đúng! Cao Gia Nguyên là con gái! Tôi vừa khám tổng quát mà!

Từng tiếng một “nhẹ nhàng” rót vào tai Minh Kha như sấm sét, anh lắc đầu không tin, lại hỏi lần nữa, nhưng bác sĩ vẫn khẳng khái Cao Gia Nguyên là con gái... Đầu Minh Kha trống rỗng, cái cảm giác choán đầy trong tâm trí lúc này là sự vô lý, nó cuộn lên như cơn sóng thần dữ dội, nhấn chìm sự tỉnh táo của anh xuống tận đáy đại dương.

Minh Kha ngây ngốc bước theo bác sĩ, đôi mắt đen sau cặp kính gọng bạc tròn lên ngơ ngác. Miệng lưỡi anh khô cứng không biết nên nói gì bây giờ cả... Bác sĩ à! Đây là câu truyện tiểu lâm hài hước nhất anh từng nghe đấy!

Cầm kết quả chụp CT của Gia Nguyên trên tay, anh ngây dại trước dòng chữ nhỏ nằm góc bên phải tập hồ sơ: “ Họ và tên: Cao Gia Nguyên. Giới tính: Nữ. Nhóm máu: AB...” . Chân Minh Kha tựa hồ cắm rễ xuống đất, tay anh nhũn ra, run lên bần bật.

- Hôn mê khoảng ba tiếng nữa, khi lượng máu trong cơ thể ổn định lại thì cô ấy sẽ tỉnh ngay thôi! – Bác sĩ lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng ngột ngạt.

- Bác sĩ à, thực sự thì ... ông không nói đùa đấy chứ? Gia Nguyên... ông bảo là con gái thật sao? Mấy chữ “giới tính nữ” này không phải là lý do y tá ngủ gục trong lúc đánh máy đấy chứ? – Hơi thở của Minh Kha run rẩy, môi anh giật giật mấy cái liên hồi vì sửng sốt.

- Cậu nghĩ đó là chuyện có thể đem ra đùa sao? Còn dám nói y tá của tôi ngủ gục trong lúc làm việc nữa? – Bác sĩ đen mặt như Bao Công, ông nhìn chàng thanh niên cao lớn với vẻ cực kỳ cổ quái, kính tụt xuống tận chóp mũi để lộ ra đôi mắt hơi sụp xuống nghiêm nghị. Ông dè giọng nhấn mạnh – Cậu nên nhớ rằng tôi vừa khám tổng quát cho cô ấy! Cao – Gia – Nguyên – là – nữ!

Minh Kha thả tụt tập hồ sơ ra khỏi tay mình, ngơ ngác nhìn ông ta, môi anh mấp máy trong vô thức:

- Nếu đó... đúng là con gái thì... xin ông xác nhận giúp tôi một điều! Cậu ấy trước đây đã từng bị... chấn thương sọ não chưa? – Đây là lý lẽ cuối cùng giúp Minh Kha tin chắc Gia Nguyên là con trai. Anh chắc chắn câu trả lời sẽ là “ Đúng, bệnh nhân này từng chấn thương sọ não!”. Gia Nguyên từng nói rằng hấn bị tai nạn, mất trí nhớ mà...

Người bác sĩ lại lật lật hồ sơ. Một giây sau, ông nhìn Minh Kha, lắc đầu, giọng hết sức quả quyết:

- Não bộ hoàn toàn bình thường. Tôi khẳng định, không có bất cứ dấu hiệu nào của việc đã từng bị chấn thương cả. Cậu nên tin tôi đi! Đó là con gái! – Nói rồi ông nhặt tập hồ sơ bệnh án lên đưa cho Minh Kha, xong, quay trở lại với mớ hồ sơ lộn xộn trên bàn làm việc của mình.

...

Minh Kha cứng nhắc đi ra khỏi phòng bác sĩ, từng bước nặng như chì. Đôi đồng tử đen lại liếc nhìn cánh cửa phòng cấp cứu vẫn còn khép kín, hơi thở anh trở nên dồn dập, bờ môi nhợt mấp máy từng chữ vô cùng khó nhọc:

- Cao Gia Nguyên...cậu là...con gái sao?Không đùa tôi... đấy chứ? Cậu có biết ông bác sĩ lẩm cẩm kia bảo cậu là nữ không? Tôi không nghĩ bác sĩ cũng có óc hài hước như thế! Đừng nói với tôi câu chuyện tiêu lâm tôi vừa nghe là... sự thật chứ?

Đai đen tứ đẳng: Trưởng phái Taekwondo ITF có 18 bậc tiến gọi là 18 đẳng, cấp (nói đúng ra là từ cấp rồi mới tới đẳng), khởi đầu môn sinh mang cấp 10, sau mỗi 3 tháng, hoặc 6 tháng lại thi lên một cấp. Sau khi mang đai đen thì khoảng 2 năm lại thi lên đẳng một lần. Hệ phái Taekwondo WTF có 5 trình độ (gọi là một “gup”) với 5 cấp đai (“dan”) từ trắng, vàng, xanh, đỏ vào cao nhất là đai đen (huyền đai). Võ sinh mới vào luyện bắt đầu ở cấp 10 (đai trắng) và tăng dần trình độ xuống cấp 1 (đai đỏ). Tại nhiều trường, võ sinh sau khi luyện tới trình độ trung bình gọi là cho dan bo (chuẩn huyền đai) hay dan bo, tức là “võ sinh đai đen”. Sau một vài lần vượt qua các kì thi nwu, võ sinh thi bài thi một đẳng, sau đó đạt đẳng 1 (nhất đẳng huyền đai).

Sam đang ở đai đen tứ đẳng (huyền đai tứ đẳng), nằm trong top cao nhất của hệ thống đai bậc của môn võ Taekwondo.

Lamborghini: Automobili Lamborghini S.p.A., thường gọi tắt là Lamborghini, là nhà sản xuất xe hơi thể thao cao cấp (siêu xe hơi) của Ý, có trụ sở tại Sant'Agata Bolognese, gần Bologna.Hiện tại Lamborghini thuộc nhà sản xuất xe hơi của Đức Volkswagen. Lamborghini cũng sát cánh với Ferrari trong công nghiệp xe hơi thể thao của Ý.

*****

Thân phận của Gia Nguyên lại vô tình bị hé lộ và khắc tinh rút cuộc cũng đã xuất hiện - Rachel Lynes. Chuối ngày bình yên xem như chấm dứt từ đây.

28. Chương 26: Tai Nạn Lồng Trong Tai Nạn - Part 2.

Gia Nguyên đã được chuyển sang khoa hồi sức, chỉ là bị mất máu nên không có gì đáng lo ngại cho lắm...

Minh Kha đứng ngay cạnh giường, anh chăm chú nhìn cái dáng người mảnh khảnh đang nằm bất động kia. Đầu hắn được băng một dải gạc trắng sạch sẽ và kĩ càng, bộ đồ xanh nhạt của bệnh viện khiến hắn trông càng nhợt nhạt, yếu đuối hơn bao giờ hết. Gia Nguyên tựa hồ đang ngủ say, đôi mi dày khép chặt, những sợi tóc mái hơi dài phủ xuống trán, nhưng không đủ để che khuất sự sắc sảo của đôi mắt ấy. Rồi đến chiếc mũi cao thanh tú và bờ môi nhạt, mềm như nước. Minh Kha thở nhẹ, hai tay xoa thái dương bất lực:

- Từ gương mặt đến bàn tay, bàn chân, rút cuộc có điểm nào giống con trai? ... Kì lạ thật! Tại sao ban đầu mình không thể nhận ra nhỉ? – Anh lại nhìn Gia Nguyên chăm chú, trái tim đập lệch một nhịp khác thường, giọng anh như thì thầm – Rút cuộc cô là ai? Sao lại có gương mặt giống hệt Cao Gia Nguyên như thế, cô gái?

...

Khi Minh Kha trở vào phòng bệnh, anh ngạc nhiên thấy Gia Nguyên đã tỉnh. Hắn ngồi dậy, lưng dựa vào thành giường, hai tay đan chặt lấy nhau - cái tư thế thể hiện rõ nhất sự mất bình tĩnh, gương mặt trắng

nhột của hắn lộ rõ vẻ thất thần, hoảng sợ. Chưa bao giờ Minh Kha thấy biểu hiện ấy ở con người lãnh đạm kia.

Gia Nguyên giật mình khi nghe tiếng giày, hắn ngẩng lên, bắt gặp Dương Minh Kha, ánh mắt hắn rối bởi cảm xúc, môi miệng khó xử bặm chặt thành một đường thẳng.

...

Minh Kha lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng đáng sợ, giọng anh đều đều, hoàn toàn bình thường:

- Cậu tỉnh rồi đấy à? Có còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Đôi mắt xanh rọi thẳng vào Minh Kha, hai tay Gia Nguyên lại siết chặt thêm, hắn mấp máy bật ra những âm thanh ngắt quãng:

- Nói đi... anh biết rồi đúng không? Anh đã biết sự thật rồi...đúng không Kha?

Minh Kha hơi khựng lại, anh đã định tỏ ra không biết gì, nhưng có lẽ không qua nổi mắt Gia Nguyên. Minh Kha nhún vai nhẹ, anh tiến đến chiếc ghế đặt bên cạnh giường, thả mình xuống đó. Anh nhìn Gia Nguyên một lát, theo dõi những chuyển biến cảm xúc trên gương mặt hắn, rồi nhẹ nhàng gật đầu, giọng anh vang lên thông trầm:

- Đúng vậy! Tôi biết!

- Anh đã nói với những ai? – Tay Gia Nguyên siết chặt đến nỗi móng cắm sâu vào lòng bàn tay, môi hắn khê run lên.

- Không ai cả!

- ...Thật... không? – Đôi mắt xanh mở to, những chuyển động xôn xao dưới đáy mắt như một làn sóng nhẹ, ánh nhìn đó thật sinh động.

Minh Kha lại gật đầu, nhưng rồi anh ngược lên, nhìn thẳng vào mắt Gia Nguyên, sự cương nghị, lãnh đạm bộc lộ rõ nét:

- Tôi cần biết cô là ai? Cô có thể giải thích!

...Gia Nguyên im lặng, hắn cúi gằm mặt nhìn những ngón tay mình đan chặt vào nhau, đầu óc ngổn ngang suy nghĩ... Một lúc lâu sau, Gia Nguyên hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh mình. Hắn cũng nhìn thẳng, không lúng túng nữa, gương mặt dường như ngay lập tức trở lại trạng thái lạnh lẽo:

- Tôi không làm hại đến Tiểu Mạn, và không bao giờ có ý định đó!

- Đừng nhắc đến Tiểu Mạn, tôi muốn biết về cô. Tại sao cô lại giả làm Cao Gia Nguyên? Mục đích của cô là gì?

- Tôi cũng không hề có ý định làm hại đến anh! – Gia Nguyên tiếp tục hướng vấn đề theo ý của mình.

- Đã nói tôi không quan tâm cô có làm hại anh em tôi hay không, tôi chỉ muốn biết cô là ai?

- Tôi là em song sinh của Cao Gia Nguyên! – Hắn đáp bằng chất giọng lạnh đến tê buốt, dường như đang cố tình trấn áp Minh Kha.

- Song sinh? – Minh Kha nhướn mày – Vậy anh trai cô đâu? Tại sao cô lại đóng giả cậu ấy?

- ...Tôi không thể trả lời câu hỏi này! – Gia Nguyên nhìn đi chỗ khác, cố tình lẩn tránh đôi mắt đen cương nghị của người kia.

- Tại sao?

- Vì...- Gia Nguyên nhắm mắt lại, hắn lại hít một hơi sâu, từng tiếng thở thì như tan vào không gian tĩnh lặng – Nếu nói ra...tôi sẽ... mất mạng!

Minh Kha diếng cả người trước thứ âm thanh nhẹ bằng vừa rót vào tai mình, tim anh đập những nhịp rất mạnh, đến độ có thể lắng nghe thấy. Gia Nguyên lúc này mới hướng ánh nhìn đến trực diện, hắn cố tình nhấn mạnh từng chữ:

- Anh sẽ giữ bí mật chứ?

- Nhưng... - Minh Kha cau mày, thoáng nghĩ đến em gái, anh lại cảm thấy có được chút bình tĩnh – Khi mọi chuyện vỡ lở, cô nhất định sẽ làm tổn thương Tiểu Mạn!

- Tiểu Mạn tổn thương...hay tôi mất mạng? – Gia Nguyên lãnh đạm thì thầm.

- ...tôi... - Minh Kha thật sự đang rất khó xử.

- Hai người nợ tôi một mạng! – hắn chỉ vào cái đầu bó gạc trắng toát của mình, và liếc bình chuyền máu treo lơ lửng nơi đầu giường – Hai người nợ tôi!

Minh Kha im lặng, anh nhìn gương mặt nhợt nhạt của Gia Nguyên, chợt nhớ đến hình ảnh hắn nằm bất động trước mũi xe, đầu gối trên một vũng máu, lòng anh như lắng lại, pha sự xót xa mãnh liệt...và rồi, anh nhẹ nhàng gạt đầu.

Gia Nguyên nhìn anh hài lòng. Hắn thấy đau đầu, lại nằm xuống nghỉ...

...

Minh Kha vừa khép cửa phòng hồi sức lại, anh áp mặt nhanh vào tường, che đi đôi mắt đỏ au, cay xè, anh muốn suy xét lại hành động của mình. Cái gạt đầu của anh có thể làm Tiểu Mạn đau khổ, khi biết được, chắc nó sẽ tổn thương lắm. Con bé vốn yếu đuối và nhạy cảm, chắc nó sẽ khóc rất nhiều...nhưng lúc này, anh không hiểu sao người anh muốn bảo vệ nhất lại là Cao Gia Nguyên. Anh chấp nhận một lần trở thành người anh xấu xa, ích kỉ. Minh Kha chấp nhận để em gái anh đau còn hơn là đẩy Cao Gia Nguyên vào nguy hiểm. Anh muốn hắn an toàn...

*****

Rachel thích thú ngắm gương mặt nhìn nghiêng kiêu bạc, sắc lạnh của Hồng Quân, anh đang chăm chú xem tài liệu. Cô hít hơi trà nóng thoảng hương bách thảo thơm ngát, rồi nhấp một ngụm... Ngón tay cô gõ gõ trên mặt cửa kính, Rachel quay lại, chất giọng của cô vang lên thắm đượm sự dịu dàng, ấm áp:

- Hồng Quân! Em muốn nhập học sớm, anh lo hồ sơ nhanh hơn được không?

- Chuyện đó Dương Minh Kha sẽ lo! – Hồng Quân mắt vẫn dán vào tài liệu, bình thản trả lời.

- Cái anh bạn thân của anh đấy hả? – Rachel nhướn mày – Vậy anh liên lạc với anh ấy nhanh đi!

Hồng Quân thở dài, anh thả xấp tài liệu xuống, cau mày nhìn Rachel, giọng mệt mỏi:

- Này Mít! Sao em phiền thế hả? Ngồi yên không được sao? – Thế rồi anh cũng phải lôi chiếc di động ra, lướt đến danh bạ đến tên Minh Kha, gọi.

...

Minh Kha bắt máy, giọng có chút không vui:

- Chuyện gì “mặt sắt”?

- Cậu đang ở đâu mà ồn vậy? – Quân nhăn mặt khó chịu.

- Hành lang bệnh viện!

- Bị gì à?

- Không phải tôi...

- Vậy hả? – Hồng Quân chỉ cần biết đến đó, không phải Minh Kha thì anh chẳng thêm quan tâm. Anh định nói về chuyện hồ sơ, nhưng Minh Kha đã tiếp tục câu nói bỏ lửng của mình - ... mà là Cao Gia Nguyên!

Đôi mắt đen lạnh của Hồng Quân đột ngột mở to, choán đầy sự sửng sốt, âm thanh phát ra từ điện thoại như sét đánh, xen lẫn tiếng ồn ào, những tạp âm chói tai...một thoáng anh bất động...bàn tay Hồng Quân siết chặt, giọng anh lạc đi, hơi mất bình tĩnh:

- Tại sao cậu ấy lại ở đó?

- Tai nạn giao thông! – Minh Kha đáp.

- Từ bao giờ?

- ...mới chiều nay!

Không nói thêm câu nào nữa, Hồng Quân đứng bật dậy, hất đổ cả xấp tài liệu, anh giật vội chiếc áo vest đen vắt trên thành ghế, rồi lao nhanh ra ngoài.

Rachel ngạc nhiên, cô gọi với theo:

- Này! Quân! Anh đi đâu thế?

Nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng mở cửa chiếc cổng tự động và tiếng động cơ xe êm ru phóng vù qua. Cô nghiêng đầu, chớp mắt một cái:

- Sao gương mặt anh ấy căng thẳng dữ vậy? Có chuyện gì quan trọng lắm à?

*****

Chiếc mũ trần bạc phóng vù qua cổng đón xe của bệnh viện...

Tiếng đóng cửa xe vang lên rất mạnh, Hồng Quân chạy thẳng vào bên trong, bắt gặp Minh Kha đang nói chuyện với một cô y tá trên đại sảnh. Anh bước nhanh đến, hỏi vội:

- Gia Nguyên đang ở phòng nào?

Minh Kha giật mình quay lại, chỉ mới giây trước anh còn nói chuyện với Hồng Quân qua điện thoại mà bây giờ hắn đã lù lù ở đây. Gương mặt vốn lạnh băng của Hồng Quân hiện rõ nét căng thẳng, trán anh đầm mồ hôi, có vẻ đã tất tả lao đến. Minh Kha héch mặt về dãy phòng hồi sức phía tây, giọng đều đều, pha lẫn sự mỗi mết:

- Phòng 302!

- Cậu ấy có sao không? – lông mày Hồng Quân cau lại.

- Không nguy hiểm, nhưng mất nhiều máu, hồi sức cũng nhanh thôi!

Hồng Quân không hỏi thêm câu nào nữa. Đến phòng 302, anh nhẹ nhàng đẩy cửa...

...Gia Nguyên vẫn đang ngủ, túi chườm dịch chứa thứ nước màu vàng trong chậm rãi chảy qua ống xilanh, gương mặt hắn tĩnh tại, lạnh lùng cả trong giấc ngủ sâu.

...

Hồng Quân đứng bên cạnh giường, nhìn hắn thật lâu, mắt anh khẽ nhắm lại, từng tiếng thì thầm như tan nhanh trong miệng:

- Tôi rất ghét nhìn thấy em như thế này...đừng làm tôi lo lắng như vậy chứ! Đừng có bị làm sao hết, được không? Tôi sẽ rất lo!

Anh cúi xuống khẽ vén mớ tóc đen óng rũ xuống mắt hắn, chạm vào làn da trắng mịn và sượt qua đôi mi dày. Ngón tay Hồng Quân vô thức vẽ lại từng đường nét trên mặt Gia Nguyên, dung nhan hắn thanh tú, hài hòa như tranh. Lúc hắn ngủ yên như thế này thực sự ... rất nữ tính. Mối anh khẽ cong lên thành một nụ cười mỉm rất dịu dàng:

- Rốt cuộc em có điểm nào giống con trai nhỉ? Cao Khiết Sam?

Lông mày Gia Nguyên nhơ nhứ, hắn cựa mình, vẻ khó chịu của một người bị phá giấc ngủ. Hồng Quân chỉnh lại cái ống chườm dịch bị lệch sang một bên, kéo chiếc chăn lên đến cổ hắn, rồi âm thầm đi ra ngoài tìm bác sĩ, anh muốn xác nhận rằng hắn thực sự không sao ...

...

Gia Nguyên tỉnh dậy, hắn có cảm giác như vừa gặp anh trai, một bàn tay rất ấm đã chạm vào trán hắn, không rõ là mơ hay là thực, chỉ có cảm giác nó rất sống động...

29. Chương 27: Khắc Tinh!

“Cái gì đến rồi nó sẽ đến. Dù muốn hay không, nó cũng sẽ đến. Vì nó là Số Phận...”

Gia Nguyên đã trở lại trường học và tiếp tục bận rộn với đồng hồ sơ. Lớp trưởng đến gõ gõ lên bàn Gia Nguyên, hần thở hắt ra rồi ngược lên nhìn người đối diện bằng ánh mắt chán nản:

- Lại nữa hả? Làm ơn bảo người khác đi!

Cậu lớp trưởng nhướn mày, lắc đầu kiên quyết. Gia Nguyên gục mặt xuống bàn, hần lăm bầm:

- Tại sao lại cứ là tôi mới được chứ?

- Vì cậu đứng nhất khoa! – cái câu trả lời cũ rích không biết đã nghe bao nhiêu lần. Cậu lớp trưởng khoanh tay, mỉm cười vui vẻ - Vậy nhá! Đến nhờ chủ tịch đóng dấu đi! Chúc cậu may mắn! Đừng để bị trừ điểm oan như lần trước!

- Ôi trời... - Gia Nguyên vò đầu đến rối bù cả tóc.

Hần mệt mỏi đứng dậy, ôm chồng hồ sơ đủ màu lững thững đi đến phòng chủ tịch...

...

Khi đẩy cửa vào, hần bắt gặp một thân ảnh đang ngồi trên chiếc ghế sofa trắng đặt giữa phòng. Cô gái nghe tiếng động, ngẩng lên nhìn Gia Nguyên...ánh mắt hai người giao nhau...

Vẻ sang trọng của cô ta toát lên hoàn toàn tự nhiên, từ ngoại hình đến cung cách ăn mặc và cả cách uống trà. Mái tóc màu hạt dẻ của cô bồng lên như mây, chảy qua bờ vai, xoắn lại thành từng búp mướt mà. Chiếc áo dạ cổ lông khéo léo ôm lấy cái dáng mảnh mai, thả dài xuống tận thâm. Đôi mắt cô có màu tím trong, đầy vẻ dịu dàng, nữ tính. Ánh nhìn đó hướng thẳng vào Gia Nguyên.

Còn hần thì đứng bất động như một pho tượng. Xong, hần cúi gằm mặt xuống, tiến đến thả bộ chồng hồ sơ trước mặt Hồng Quân, không hé răng nửa lời. Gia Nguyên lao nhanh ra ngoài...

Hồng Quân ngạc nhiên, anh còn chưa kịp hỏi đây là hồ sơ gì nữa. Thái độ vừa rồi của Gia Nguyên hết sức kì cục. Khi ngược lên, anh đã vô tình bắt gặp đôi mắt xanh của hần xao động dữ dội, gương mặt hơi thất sắc. Chẳng biết có chuyện gì không ổn?

...

Rachel cau mày, ngón tay cô nhịp nhịp trên mặt kính vẽ suy tư, cô quay sang Hồng Quân:

- Người vừa nãy là ai vậy anh?

- À...- Hồng Quân thôi nhìn về phía cánh cửa vừa khép lại, giọng anh đều đều – là Cao Gia Nguyên!

- Cậu ấy làm gì ở đây thế?

- Đó là người phụ trách hỗ trợ những sinh viên năm cuối bảo vệ luận án. Thầy cô đang nhắm cậu ấy vào chức phó chủ tịch thứ hai.

- Vậy... à? – Rachel chớp mắt. Cô đứng dậy, tiến về phía cửa sổ.

...

Lớp kính của cánh cửa sổ phủ một lớp sương mỏng. Ngón tay thon dài của Rachel di di trên lớp sương. Hơi nước mát lạnh làm tê cả đầu ngón tay. Tay lướt nhanh qua, để lại khoảng trống khô ráo, hiện lên trên mặt kính vài chữ nhật nhòa “ Cao...? Họ Cao?”

Lông mày Rachel cau lại, rõ ràng người lúc nãy quen vô cùng, cái bóng lưng cùng vóc dáng mảnh khảnh ấy rất quen. Chắc chắn đã gặp ở đâu đó rồi. Nhưng...đây là lần đầu tiên cô đến trường này mà, quen ai được nhỉ?

Trong đầu Rachel từ từ tái hiện lại gương mặt lúc này. Cái dáng mảnh khảnh, rồi làn da trắng như trong, như lọc, nhất là đôi mắt – đôi mắt cong như mảnh trăng khuyết, hài hòa hai gam màu xanh và đen, của một đứa con ngoại lai. Họ Cao à...? Cao...?

Rachel nhắm mắt lại, hàng mi đen dày của cô khẽ rung rung... và bất chợt, ánh sáng lấp lánh của viên đá ruby tím đập vào trí nhớ cô... người lúc này trên tai cô đeo một chiếc khuyên hình trăng khuyết. Chiếc khuyên ấy chẳng phải là của... Cao Khiết Sam sao?

Mắt Rachel mở ra, cô nhìn trừng trừng vào khoảng không gian trắng xóa sau lớp sương đọng trên cửa, miệng mấp máy một câu gì đó nghe không rõ, từng âm thanh như tan ngay trong miệng:

- Là cô...Cao Khiết Sam! Cao Gia Nguyên là cô à? Đây là lí do cô đột nhiên xin nghỉ học bên Anh sao?

Bờ môi ngọt ngào của Rachel khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt bí ẩn.

...

Gia Nguyên ra khỏi phòng chủ tịch, hần lao nhanh đến góc khuất của cầu thang. Gia Nguyên chống tay, mặt quay vào tường, thở dốc, giọng hần vang lên từng tiếng ngắt quãng, đôi mắt xanh mở to, xao động dữ dội:

- Tại sao lại ở đây? Tại sao cô lại ở đây? ...Rachel Lynes?

*****

Jully đang đứng liếc mắt đưa tình với một anh chàng khôi ngô tuấn tú cùng khoa thì bất ngờ nhìn thấy Gia Nguyên. Hần đi lững thững, đôi mắt xanh ngắt như một kẻ vô hồn. Trong chớp mắt, Jully đã bay vèo từ tầng hai xuống. Cô nàng chặn đường Gia Nguyên lại, mặt mày lo lắng:

- Này, nếu còn cảm thấy đau đầu do tai nạn lần trước thì nên đi khám lại đi nghe chưa!

Gia Nguyên ngẩng lên, hần nhìn Jully chăm chăm, khiến cô nàng tự dưng thấy hơi chột dạ. Lát sau hần mới mở miệng:

- Jully... cô ta đến đây! Cô ta đã đến đây!

Jully chớp mắt một cái. Cô chớp lấy mặt Gia Nguyên, véo mạnh hai má hần đến độ ửng đỏ, rồi xoa xoa mái tóc đen nhánh của hần cho rồi bù lên như tổ quạ. Cô nhìn hần, chợt bật cười ha hả:

- Lặp lại câu lúc này đi! Bộ dạng này mới hợp với câu đấy! Giống thằng trốn trại quá đi mất!

- Tổ không đùa! – Gia Nguyên nói với giọng điệu hơi gắt, hần xoa xoa hai bên má bị véo đau điếng, rồi vuốt lại tóc tai.

Jully bật cười lớn hơn, xem mặt hần kia, lại còn cái vẻ khó chịu ấy nữa chứ, đúng là giống... Gia Nguyên không thèm đôi co với cô bạn thân lắm chuyện nữa, hần lặng lẽ buông một câu:

- Tổ nói Rachel Lynes!

Nụ cười trên môi Jully như đông lại, gương mặt từ vẻ phè phỡn đáng ghét chỉ trong chớp mắt đã chuyển sang sững sốt tốt độ. Cô nàng ngáp ngừng, hai hàng lông mày như xô cả vào nhau:

- Cậu vừa nói ai cơ? ...Rachel á?

Gia Nguyên gật đầu. Gương mặt Jully như tắc kè bông, hết trắng rồi xanh, cuối cùng chuyển sang một sắc tối sẫm:

- Không phải vì quá hâm mộ tổ mà cô ta dọn qua tận đây sống chứ? – Jully vừa nói vừa lắc đầu nguây nguẩy, cô lăm bắm một mình – quên mất! Đây không phải là lúc để đùa!

Cô im lặng, ngược nhìn Gia Nguyên một hồi, rồi thẳng thốt kêu lên:

- Cậu...nhất định sẽ bị lộ đấy!

Gia Nguyên nhắm mắt, trút một hơi thở dài thườn thượt:

- Nếu cô ta muốn thế...

...

Gia Nguyên đi trước, không nói thêm một câu nào với Jully. Hắn rẽ vào nhà vệ sinh, định rửa mặt để tỉnh táo lại, lúc này những cảm nhận của hắn có chút gì đó mơ hồ, không rõ ràng nữa.

Gia Nguyên vừa bước vào, ngay từ một góc khuất, thân ảnh ấy lộ diện, nụ cười mỉm bí ẩn trên môi vẫn chưa tắt...

*****

Gia Nguyên vực mạnh nước vào mặt. Những giọt nước lạnh ngắt chảy qua kẽ tay, lướt qua làn da mịn một cảm giác mát lạnh, tụ lại ở cằm những giọt lớn, rơi tong tong lên bệ sứ trắng. Hắn ngược lên nhìn mình trong gương qua đôi mi nặng trĩu nước và...giật mình...

Một thân ảnh đứng chình ình ngay phía sau đang trừng trừng nhìn hắn trong gương. Đôi mắt tím kia mở to, dán vào gương, quan sát từng chuyển biến trên gương mặt ướt đẫm nước của hắn, bờ môi kia cong lên tạo thành một nụ cười thoáng nét ma quỷ...

Gia Nguyên quay phắt lại, hắn vuốt nước trên mặt để nhìn thật rõ, hắn nghĩ mình bị ảo giác. Nhưng... người ấy vẫn đứng yên nhìn hắn bằng cái dáng vẻ kiêu hãnh nhất.

Gia Nguyên đánh mặt lạnh lẽo, giọng nói hắn vang lên như đông lại trong không gian:

- Ra - ngoài!

Rachel Lynes nhướn mày, có vẻ hơi ngạc nhiên trước thái độ của Gia Nguyên, từng tiếng một của cô vang lên thật ngọt ngào:

- Sao cậu có thể đuổi tớ nhỉ? Bạn thân lâu ngày mới gặp chẳng lẽ cậu không lịch sự hơn một chút được sao?

- Tôi là bạn thân của cô sao? – Gia Nguyên liếc nhìn Rachel, môi nhếch lên khinh khi.

- Dù gì thì cũng gắn bó với nhau tận 7,8 năm trời rồi còn gì! Tớ nhớ cậu vô cùng! Tìm cậu mãi...thì ra cậu ở đây! – Rachel mỉm cười, một nụ cười không thể tự nhiên hơn.

- Ra ngoài mau! – Gia Nguyên gầm lên, ánh mắt hắn nhìn Rachel không tồn tại một xúc cảm nào, dẫu là nhỏ nhất.

Rachel nhún vai vẻ bình thản. Cô đảo mắt nhìn căn phòng vệ sinh nam mình đang đứng, liếc nhìn gương mặt vô cảm Gia Nguyên rồi cười rất ý nhị:

- Cậu lại đuổi tớ sao? Nhưng đây cũng đâu phải là nơi dành cho cậu... Cao Khiết Sam?

Nắm tay Gia Nguyên siết chặt, im lặng một lúc, hắn mới mở miệng:

- Cô muốn tố giác?

Rachel lại theo dõi những chuyển biến của Gia Nguyên, thích thú đáp:

- Nhìn mặt cậu kia! Vẻ hoảng sợ này là sao? – tiếng cười khục khặc đã bắt đầu vang lên trong cổ họng cô nàng – Cậu sợ tớ sao?

- Trả lời câu hỏi của tôi! – Gia Nguyên lạnh lẽo gằn giọng.

- Cái đó... - Rachel cố tình bỏ lửng câu trả lời như một cách khó chịu để trêu ngươi hắn. Xong, cô nhẹ nhàng mỉm cười - ... còn tùy vào trò chơi của tớ! Để xem... tài năng diễn kịch của cậu đến đâu!

- Vậy sao? – Gia Nguyên nhướn mày, nụ cười của hắn trở nên băng giá, sắc lạnh vô cùng. Hắn quay lưng bỏ đi, không để lại thêm một câu chào hỏi nào với người bạn lâu năm không gặp.

...

Khi Gia Nguyên đã đi hẳn, Rachel liếc nhìn mình trong gương, chỉnh lại chiếc áo dạ cổ lông sang trọng. Từng tiếng thì thầm của cô xoắn xuýt theo bờ môi hồng đang cong lên thành một nụ cười bán nguyệt:

- Cảnh này đã xem bao nhiêu lần trong phim rồi nhỉ? Nhưng... tôi đâu có ngu ngốc như chúng nó. Tổ giấc ư? Rồi tôi sẽ được lợi gì? Để xem kịch hay có phải thích hơn không? Cao khiết Sam... cứ chuẩn bị cho tốt vào, xem ra cô lại khiến tôi thích thú rồi đấy! Tôi đây... sẽ tước đoạt từng thứ một của cô! Từng - thứ - một!

*****

Hôm nay tặng các bạn hai chap nhé! Tối ầm! Chà, “quạ đen” đến mang theo những điềm xui xẻo cho Sam rồi đây!

30. Chương 28: Người Chơi Vĩ Cầm - Part 1

Thời gian lặng lẽ trôi, nhuộm lên không gian một màu trắng đục của những ngày cuối đông lạnh lẽo. Những nhánh bằng lăng trơ nhẵn ngã mình theo gió, chốc chốc lại khẽ va vào mặt kính của cửa sổ. Hơi lạnh buốt theo gió chui qua khe cửa, len lỏi vào căn phòng bật đèn sáng, xuyên thủng vào từng thớ thịt khiến cho tay chân bắt đầu tê cứng. Người giáo viên già đẩy kính lên, đôi mắt vẫn tinh anh dù đã đậm vết chân chim, quét nhanh một lượt xuống bên dưới lớp. Ông chợt dừng lại ở một tên học trò...

Hắn gục hẳn đầu lên hai tay, hình như đang đánh một giấc rất say. Người giáo viên nhíu mày, nhấc viên phấn lên và...CỐC! – viên phấn trắng chọi ngay đầu thẳng nhóc đó một phát mạnh phát run. Hắn ngẩng dậy, xoa xoa cái trán, đưa mắt nhìn thầy cách bình thản. Người giáo viên mỉm cười khoan hòa, mắt ông nheo lại:

- Kể tôi nghe, cậu mơ thấy những gì? – chiếc kính tụt xuống tận chóp mũi, ông nói gần như quát ầm lên – Đang giờ thi mà ngủ là sao? Thái độ gì đấy hả?

Tên học trò gãi gãi đầu, hắn đứng dậy, cầm tập bài làm lên để ngay ngắn lên bàn của giáo viên, thản nhiên đưa tay lên che miệng để ngáp dài một tiếng. Xong, hắn lững thững bước ra ngoài trong cái nhìn sững sờ của cả thầy lẫn những người còn lại.

Thầy giáo bực mình, miệng lẩm bẩm rủa:

- Đã không biết làm thì ít nhất cũng phải tỏ thiện chí chút chứ! Có cần phải thế không? – Ông lật mạnh bài làm ra, cười khẩy...nhưng, một giây sau, nụ cười trên môi ông đông cứng lại, người giáo viên thẳng thốt kêu lên – Ôi trời! Không thể tin được...nó làm xong hết rồi hả?

...

Gia Nguyên khó chịu xoa xoa cái trán, thở dài bất mãn:

- Ông thầy đầu hói này, sao mạnh tay thế chứ? Người ta buồn ngủ thì phải ngủ thôi, nện cả phấn lên đầu mình...đau chết đi được!

Hắn cầm tai nghe vào phone, chọn một bản hòa tấu vĩ cầm nhẹ nhàng và thả cho đầu óc mình lãng đãng theo từng nốt nhạc bay bổng. Tiếng vĩ cầm thật thanh, thật trong, tựa hồ như rót vào lòng người những cảm xúc mơ hồ dễ chịu, không thể gọi tên... Bản nhạc này đã xưa lắm rồi, tự dưng muốn nhắc cây vĩ cầm lên, nhắm mắt lại, mà kéo, mà hòa vào nguồn cảm hứng tưởng như đang dâng trào trong tâm hồn. Gia Nguyên cứ thế bước đi trong vô thức...

Khi bản nhạc kết thúc, hắn dừng lại. Hình như hắn đã đi hơi xa so với cái phạm vi mình vẫn thường lẩn quẩn trong ngôi trường này, thư viện – căn tin – lớp Tiểu Mạn và phòng chủ tịch. Khu bên này hắn chưa từng đặt chân đến, thực ra thì cũng gần thôi, chẳng qua là vì hắn lười.

Để xem nào, Gia Nguyên ngẩng đầu lên, hắn nheo mắt đọc tên từng phòng một: “Câu lạc bộ Mỹ thuật”, “Câu lạc bộ kịch”, “ Câu lạc bộ múa”,...mắt hắn dừng lại ở Câu lạc bộ Âm Nhạc. Gia Nguyên nhướn người lên, tò mò nhìn qua khung cửa.

Cả căn phòng vắng lặng, thì đang là giờ thi mà. Mỗi Giả Nguyên bắt chợt cong lên tạo thành một nụ cười mỉm vẻ hứng thú, hắn mạnh dạn đẩy cửa vào trong.

...

Đúng là câu lạc bộ âm nhạc! Đâu đâu cũng có nhạc cụ cả. Gia Nguyên liếc nhìn mọi thứ, thở nhẹ. Ngay trên bục là một cây dương cầm trắng, được chạm khắc những đường sóng hoa văn tinh xảo, tay Gia Nguyên lướt nhẹ trên những phím, vang lên tiếng “tong tong” vui tai. Bên phải là những cây saxophone màu vàng sáng chói, những cây kèn tây bạc nhỏ xinh, rồi đến cơ man nào là trống, ghita, ghita điện, sáo, cello, đàn kéo Akkodion, có cả những loại ukulele nhỏ đủ màu với bốn dây,...

Gia Nguyên từ từ lần xuống cuối gian phòng đầy nhạc cụ, đôi mắt xanh xôn xao trước vật thể trước mắt – một cây vĩ cầm màu cánh gián, hơi chuyển sang sắc đỏ. Ngón tay hần khẽ chạm vào lớp sơn bóng của mặt trước, có lẽ cây đàn làm từ gỗ của cây vân sam, hai bên sẽ là gỗ thông, từng đường nét thật sắc sảo. Hần nhẹ nhàng nhấc cây đàn ra khỏi chiếc hộp duyên dáng, cầm lấy chiếc vĩ...

Gia Nguyên để đàn lên vai trái, cầm tựa nhẹ vào đuôi cây đàn. Chiếc vĩ dài với những sợi cước trắng áp nhẹ lên bốn dây đàn sáng óng...những âm thanh đầu tiên vang lên, trong trẻo, cao vút...

Những ngón của bàn tay trái linh hoạt chạy trên các sợi dây, tay phải kéo chiếc vĩ khi nhanh khi chậm theo một nhịp điệu luyện. Mắt Gia Nguyên nhắm lại, hàng mi dày khép chặt, gương mặt tĩnh tại như để từng nốt nhạc xuyên thắm vào tâm hồn mình.

Bản nhạc này ra đời bao lâu rồi, hần không nhớ, nhưng hần nhớ rất rõ lần đầu tiên mình nghe thấy nó ở đâu... trong một ngôi nhà thờ với trần là những chùm đèn pha lê trong suốt, có những cây trụ lớn chạm khắc hoa văn tinh xảo, kể về cuộc đời của Đấng Cứu Thế, rồi tiếng vị mục sư thông trầm vang rộng khắp nhà thờ “Đời tôi vốn tràn những lệ đắng...nhưng Chúa đã cứu tôi bằng tình yêu mênh mông, tuyệt vời...”

...Tiếng vĩ cầm ấy đi sâu vào tâm thức, kết tinh lại trong trí nhớ hần như một hạt ngọc tuyệt đẹp.

Gia Nguyên mãi miết chơi đàn. Tưởng như bản nhạc ấy sẽ kéo dài vô tận, nhưng, hần dừng phụp một cái, cắt đứt tất cả mọi cảm hứng đang tuôn trào...hần cảm thấy hơi “ngứa”, dường như có ai đó đang nhìn hần chòng chọc từ phía sau.

Gia nguyên quay phắt lại... và mắt hần tròn lên. Phía sau hần là một phòng chật ních người, chưa kể đến những cái đầu đang lơ nhô ngoài cửa sổ. Tất cả bọn họ đang nhìn hần bằng sự sững sốt đến nín thở. Hần chẳng biết ứng xử thế nào trong tình huống này, đứng trơ ra như phỗng. Ai nấy đều im thin thít...

Chợt, một giọng nam vang lên giữa những cái đầu lóc chóc:

- Cậu...chơi hay quá!

Lúc này mọi người mới giật mình, họ nhìn Gia Nguyên không chớp mắt, đầu gật lia lịa về ủng hộ nhiệt tình với ý kiến kia, miệng lúng búng: “ Đúng đó! Đúng đó!”

Mọi người dạt ra, nhường đường cho anh chàng sinh viên lúc nãy tiến lên. Cậu ta nở một nụ cười thân thiện:

- Cậu biết chơi từ khi nào?

- 8... năm trước! – Gia Nguyên hơi ngập ngừng, cảm thấy khó chịu vì ai cũng đang dán mắt vào hần.

- Thảo nào...lại điều luyện đến thế! – khuôn miệng anh chàng lại càng mở rộng hơn nữa để nụ cười hiện ra thật thoải mái. Anh im lặng một lúc, rồi đưa tay ra bắt – Chào mừng cậu đến với câu lạc bộ Âm Nhạc!

- ...không...tôi... - Gia Nguyên cứ để bàn tay của anh chàng kia lơ lửng, không bắt trả. Nhưng anh ta mạnh dạn tiến đến, nắm lấy tay cậu, vui vẻ nói – Từ nay cậu sẽ trở thành thành viên của chúng tôi! Cây vĩ cầm ấy là của cậu! Cậu sẽ chơi chính trong giàn hợp xướng của trường!

Mắt Gia Nguyên lại càng mở to hơn, hần lóng ngóng nhìn mọi người. Ai nấy đều mỉm cười, những nụ cười hết sức thân thiện, họ thích tiếng đàn của Gia Nguyên...

*****

- Gia Nguyên! Gia Nguyên! – một giọng trong trẻo vang lên ngoài cửa lớp học. Gia Nguyên bỏ cuốn sách xuống, nhìn ra, mỉm cười nhẹ nhàng.

Mái tóc của cô bé rối bù cả lên do chạy nhanh, hai má cô đỏ hồng, thở dốc. Gia Nguyên nhướn mày nhìn cô, hần chớp mắt:

- Lại gì nữa? Có cần phải chạy đến mức đầu rồi lên như tổ quạ thế không?

Tiểu Mạn đỏ mặt, cúi xuống để cho bàn tay ấm áp của Gia Nguyên xoa xoa mái đầu mình. Xong, cô nàng ngẩng lên, đôi mắt xám tro nhìn hẩn lóng lánh, miệng nở một nụ cười đáng yêu:

- Đoán thử nào?

- Được quà!

- Không phải!

- Ai đó vác “cưa” đến lớp!

- A! không phải mà! – cô nàng cau mày, lắc đầu nguầy nguậy.

- Vậy...điểm thi cao hả?

- Tại sao lúc nào anh cũng chỉ có được mấy lí do nghèo nàn đấy nhỉ? – Cô ngán ngẩm thở dài.

Gia Nguyên mỉm cười, hẩn nhỏ nhẹ hỏi:

- Chứ em muốn tôi trả lời thế nào? Thôi cái trò khơi trí tò mò này đi! Nói tôi nghe thử!

- Chán anh quá! – Tiểu Mạn bủi môi, rồi lại hí ha hí hửng – có tận hai tin vui! Anh muốn nghe tin nào trước đây!

- Tùy em! – Gia Nguyên nhún vai, cúi đầu xuống, sẵn sàng để cho cô bé thì thầm vào tai mình như mọi khi.

- Anh lại đứng nhất toàn khoa! Em mới xem thông báo điểm! Tuyệt quá đi mất!

- Thế à? – Gia Nguyên đáp giọng lơ đãng, chuyện ấy có gì để mừng thế chứ? Đứng nhất có đào lên mà ăn được đâu?...Nhưng hẩn lại tiếp tục đóng vai một tên ngờ nghệch, mắt tròn lên ngạc nhiên – em xem kĩ chưa đấy? Hay vội quá lại nhìn nhầm?

- Không có đâu! Em đã soi kĩ lắm rồi! Lần này em chắc chắn đấy! – Tiểu Mạn cười tít cả mắt, có vẻ rất sung sướng.

Gia Nguyên lắc đầu, hẩn bắt đầu chuyển sang cái tin thứ hai:

- Còn tin vui kia thì thế nào?

- A, cái đó... - Tiểu Mạn nháy mắt tinh nghịch – anh sẽ được chơi trong giàn hợp xướng vào đại lễ tháng tới! Em nghe đội trưởng câu lạc bộ Âm Nhạc thông báo như vậy! Cao Gia Nguyên là cây violin chính, anh có khúc solo rất dài!

Cái tin này thì đúng là bất ngờ thật, Gia Nguyên thích vĩ cầm, ngay từ nhỏ đã thích rồi, được chơi chính trong giàn hợp xướng lớn vậy hẩn phải rất tuyệt. Hẩn mỉm cười, lại xoa xoa mái tóc nâu ngắn của Tiểu Mạn cách thích thú, giọng hẩn vang lên có phần vui vẻ:

- Ủ! Cảm ơn em về tin tốt lành! Trưa nay, anh dẫn em đi ăn nhé?

Tiểu Mạn chỉ đợi có thế và gật đầu cái rụp, cô bé nhanh nhẹn chạy về lớp, vừa bay nhảy vừa khê hát, hết như niềm vui của một đứa trẻ được người ta tặng cho những viên kẹo ngọt ngào...

*****

Tháng tới, trường Đại học Nam Kinh, một ngôi trường danh tiếng bậc nhất Trung Quốc, sẽ chính thức kỉ niệm 90 năm thành lập trường. Đây được xem như một đại lễ hết sức long trọng. Tất cả các khoa đang ráo riết chuẩn bị cho sự ra mắt hoàn hảo trước bàn dân thiên hạ...

Mấy nữ sinh đi qua, thỉnh thoảng lại nhòm người nhìn vào căn phòng lớn nằm gần cuối dãy tầng hai, những đôi mắt lúng liếng, miệng cười nói xôn xao:

- Đấy! Họ lại luyện tập nữa kìa!

- Tớ muốn vào xem quá đi mất. Không được vào, ức chế thật!

- Vì là kì đại lễ nên giàn hợp xướng lần này rất hoành tráng nha! Nghe họ hòa tấu mà trái tim mong manh, yếu đuối của tớ muốn vỡ ra ấy! – Ai đó ôm ngực, mặt ngược lên một góc 45 độ cảm thán.

- Chà, chà...tiếng vĩ cầm mượt mà thế! Ai solo hay nhỉ?

- A... cái này tớ mới đọc trên bảng thông báo lúc nãy! Hình như là...Cao Gia Nguyên , sinh viên năm hai, khoa Quản trị kinh doanh!

- Tài năng thật!

- Ủ...mong đến đại lễ quá, tớ muốn xem tiết mục hòa tấu của họ!

...

Câu lạc bộ Âm Nhạc trong giai đoạn gấp rút này luyện tập hằng hái hơn bao giờ hết.

...Cây vĩ được kéo theo nhịp chậm dần, rung nhẹ để những âm thanh thoát ra ngân thật trong, thật xa. Bản nhạc kết thúc... Gia Nguyên mở mắt ra, bắt gặp nụ cười hài lòng của mọi người. Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên râm ran, hân khê gập đầu đáp lại.

Yên, anh chàng trưởng câu lạc bộ Âm Nhạc, lại mau mắn bắt tay Gia Nguyên như mọi khi, nụ cười trên môi anh hết sức thân thiện:

- Tốt lắm Gia Nguyên! Cứ giữ phong độ này thì cậu sẽ làm rưng tim khán giả đấy!

- Cảm ơn! – Gia Nguyên điềm đạm đáp, hân nhanh chóng rút tay về, có vẻ khó chịu khi bắt tay người khác.

Yên lại cười, anh hít một hơi thật sâu, rồi đồng dục tuyên bố với tất cả thành viên trong câu lạc bộ:

- Bản “Amazing Grace” này chơi vĩ cầm là êm dịu nhất. Tôi nghĩ nên giao cả lời đầu cho Gia Nguyên, cậu ấy sẽ mở màn cho tiết mục hòa tấu của chúng ta! Được không?

Gia Nguyên nghe thế, hơi giật mình, hân vội lên tiếng phản đối:

- Không được đâu! Tôi là thành viên mới, không thể để tôi mở đầu được! Như thế sẽ rất mạo hiểm!

- Có gì phải sợ? – Một thành viên khác mỉm cười, anh đưa ngón tay cái lên, thay cho cách nói “ number one” – đó không phải là mạo hiểm! Chỉ là chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào kinh nghiệm của một người tám năm chơi vĩ cầm như cậu thôi!

- Đúng! Chúng tôi tán thành với ý kiến của Yên! Cậu sẽ mở màn! – tiếng của vài người khác vang lên.

Gia Nguyên liếc nhìn những ánh mắt tin tưởng dành ình, hân hơi ngập ngừng:

- Nhưng...tôi...

- Không nhưng nhị gì cả! Cứ quyết định thế đi! – Yên nháy mắt cổ vũ rồi vỗ vai hân một cái đầy thân tình. Xong, anh vỗ tay ra hiệu ọi người tiếp tục luyện tập – Nào, bắt đầu lại! Gia Nguyên trước...

...

Mái tóc hạt dẻ mềm mại, bông bênh, uyển chuyển theo từng bước đi. Cô gái đến bên phòng tập của giàn hợp xướng, ghé đôi mắt tím vào bên trong, liếc nhìn cái dáng mảnh khảnh đang say sưa hòa theo từng đường kéo của cây vĩ cầm duyên dáng. Bờ môi cô khê nhếch lên, chất giọng thanh trong, ngọt ngào khê khê như tan trong miệng:

- Chà...được ưu ái thế cơ đấy! Để rồi xem cậu làm được những gì... Tôi sẽ khiến cậu bị chà đạp! Nhớ lấy... Cao Khiết Sam!

31. Chương 29: Người Chơi Vĩ Cầm - Part 2.

Trời cuối đông lạnh ơi là lạnh, sinh viên nào cũng phải mặc áo khoác thật dày, đầu đội mũ len, cổ choàng khăn, tay mang găng, chân đi bít,... thật cẩn thận, tránh ình khỏi bị cảm.

Ấy thế mà vẫn có một bé con ăn mặc phong phanh, chỉ choàng một chiếc áo dạ qua loa. Mái tóc nâu ngắn của cô bé lắc lư theo từng nhịp chân, gương mặt ửng hồng vì lạnh, vừa đi, cô vừa ngậm nga một bài đồng dao của trẻ con...

Gia Nguyên khi xuống cầu thang, bắt gặp Tiểu Mạn trong bộ dạng đó, liền gọi giật lại. Cô bé tung tăng chạy đến, mặt hớn hờ:

- Gia Nguyên! Chuyện gì vậy?

- Sao lại ăn mặc thế này? – Gia Nguyên cau mày khó chịu.

Cô bé nhìn lại mình một lượt, rồi ngẩng đầu lên, đôi mắt xám tro xoe tròn:

- Thì sao? Có gì không ổn ả?

- Cái con bé này! – Gia Nguyên cốc nhẹ lên đầu cô, hần nhãn nhí gằn từng chữ- Đã ốm yếu rồi mà còn mặc phong phanh thế! Cảm lạnh thì làm sao?

Cô bé A lên một tiếng như đã hiểu chuyện, liếc nhìn Gia Nguyên, tủm tủm cười:

- Anh đừng lo! Em khỏe lắm! Nhìn nè! – Nói rồi cô cũng bày đặt giương cánh tay trắng như bột lên để khoe cơ bắp, hai má hồng hào – Không có bệnh tật gì đâu!

- Còn cái cùn nữa! Đáng ghét thật! – Gia Nguyên vừa lầm bầm, vừa tháo cái khăn choàng màu lam của mình xuống. Xong, hần choàng cho Tiểu Mạn, quấn nhiều vòng cẩn thận. Thoáng chốc, gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Mạn đã ẩn xuống dưới cái khăn, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn và chiếc mũi nhỏ xinh xắn.

Cô bé nhìn Gia Nguyên chớp mắt, hai má đỏ bừng, lúng búng nói trong miệng:

- Bộ anh không lạnh hả?

- Em có thấy tôi đang run như cây sậy đây không?

- Thế...còn cái này? – Cô chỉ vào chiếc khăn to ụ hần vừa quấn ình

- Hối nhiều quá! Vào lớp đi! – Hần đẩy cô bé đến cửa lớp rồi nhanh chóng bỏ đi.

Tiểu Mạn nhìn theo, tim đập rộn ràng, cô bé nở một nụ cười hạnh phúc...

...

Khi đang bê xấp tài liệu đến phòng chủ tịch trên tầng ba, Gia Nguyên thấy Minh Kha đi về hướng ngược lại. Hai người chạm mặt...

Anh cau có nhìn Gia Nguyên, hần chỉ mặc độc một cái áo choàng đen, thật là phong phanh trong thời tiết lạnh cắt da cắt thịt như thế này. Anh chặn hần lại, giọng lo lắng:

- Cậu không sợ bị cảm lạnh hay sao mà ăn mặc thế?

- Hả? – Gia Nguyên nhìn lại mình một lượt, hần ngẩng lên, đôi mắt xanh pha đen khẽ chớp một cái – Bộ có chuyện gì à?

- Thế trạng đã yếu rồi mà còn phong phanh kiểu đó! – Minh Kha chẹp miệng lắc đầu.

- Này! Tôi khỏe lắm nhé! – Gia Nguyên một tay giữ tài liệu, đưa cánh tay còn lại vừa trắng nõn, vừa gầy đét lên khoe cơ bắp, hần hếch mặt cao ngạo – Đừng có xem thường!

- Thôi thôi...bớt chém gió đi! Nhìn phát nản! – Minh Kha nhướn mày, anh nhanh chóng mở chiếc khăn choàng cổ, có họa tiết màu xanh của mình ra, choàng lên cổ Gia Nguyên, rồi cẩn thận quấn mấy vòng, khiến cảm rồi miệng hần mất hút sau lớp khăn dày ụ. Hần nghiêng đầu, ngạc nhiên nhìn Minh Kha:

- Anh cho tôi mượn hả?

Anh chàng nhăn mặt, khe khẽ gật đầu. Đôi mắt của Gia Nguyên chợt cong lên như cười, những đọt sóng nhẹ nhàng lan tỏa, bờ môi nhạt của hắn vẽ ra một nụ cười mỉm thân thiện. Hắn vui vẻ nói:

- Cảm ơn! A...ấm quá! – Gia Nguyên xóc lại chồng tài liệu. Hắn quay sang, bất ngờ đặt ngón tay lên má Minh Kha, đẩy nhẹ một cái, kéo khoé môi anh cong lên, tạo thành một nụ cười méo xẹo – Kha à, đừng cau có như thế! Cười rất đẹp trai mà! Cười đi! Sẽ quyến rũ được nhiều nữ sinh đấy! Cười lên!

Xong, hắn quay đầu, thủng thẳng đi thẳng đến phòng chủ tịch, bỏ lại Minh Kha ngây ngất ngốc ngốc nhìn theo, cái gì mà: “ đừng cau có”? Cái gì mà: “Cười thì sẽ quyến rũ được nhiều nữ sinh”?

...

Gia Nguyên không hề biết rằng Minh Kha đã vịn lấy lan can từ lúc nào, mắt anh mở to, nhìn trừng trừng vào khoảng không gian trước mặt, hai tai ửng đỏ, anh thì thầm trong sự sửng sốt của chính mình:

- Điên thật rồi! Minh điên thật rồi! Sao lại hành động vậy chứ? Đã quyết tâm chỉ xem cô ấy như một đứa con trai rồi mà...tại sao còn hành động kiểu đó? Giống như thế...

...

Gia Nguyên đập cửa bước vào chứ chẳng thêm gõ như mọi khi. Y như dự đoán của hắn, tên chủ tịch kia lại dán mắt vào màn hình máy tính. Gia Nguyên tiến đến, thả bộ xấp tài liệu lên bàn anh ta, giọng hắn đều đều:

- Này! Kí!

Hồng Quân liền ngẩng lên, nụ cười ranh mãnh vốn túc trực trên môi anh chợt đông cứng lại. Anh nhú mày nhìn chiếc khăn choàng cổ có thêu những hoa văn màu xanh sắc sảo:

- Cái này không phải của Minh Kha chứ?

- Của anh ta đấy! – Gia Nguyên thần nhiên đáp – Anh ta cho tôi mượn!

- Tháo ra đi!- giọng Hồng Quân có vẻ khó chịu.

- Đừng tưởng làm chủ tịch thì muốn gì cũng được nhé! – Gia Nguyên lạnh lẽo đáp, có gì mà tên chủ tịch ấy phải khó chịu chứ?

- Tháo - ngay! – Hồng Quân gắt lên.

Gia Nguyên ngạc nhiên trước thái độ đó, chưa để cho hắn nói thêm lời nào, Hồng Quân đã đứng phắt dậy giật chiếc khăn ra. Anh nhanh chóng lấy chiếc khăn đen có chạy những đường sóng trắng thật tinh xảo choàng nhanh vào cổ Gia Nguyên. Hắn tức tối, vừa định quát lên thì anh đã suyt một tiếng dài, ra hiệu phải im lặng, xong, anh điềm nhiên nói:

- Không nói nhiều! Choàng nó cho tôi! Nếu làm trái tôi không kí đồng này!

Gia Nguyên cắn môi, nhìn tên chủ tịch bằng ánh mắt hình viên đạn, trong đầu hắn đang rửa bán sống bán chết cái tên vô duyên hết sức kia. Đợi Hồng Quân kí xong, hắn giật phăng lấy xấp tài liệu rồi bước nhanh ra ngoài, bỏ ngoài tai câu nói phăng phất nụ cười ma mãnh của Hồng Quân: “ Cấm được bỏ ra đấy!”

...

Cậu bạn ngồi bàn trên quay xuống, ngạc nhiên nhìn Gia Nguyên, cậu tò mò hỏi:

- Này, cậu làm gì mà nãy giờ thay đến tận ba cái khăn choàng thế?

- Hỏi nhiều quá! – Gia Nguyên gắt lên một tiếng rồi gục đầu lên hai tay, để mặc cậu bạn kia mở hai mắt thô lỗ nhìn hắn như sinh vật lạ.

*****

Ngày cử hành đại lễ kỉ niệm 90 năm thành lập trường đại học Nam Kinh...

Ngay từ sáng sớm, những con đường xung quanh ngôi trường cổ kính này đã đậu kín xe hơi. Dòng người đông đúc đổ vào hội trường lớn bên khu A, tiếng chào hỏi, những cái bắt tay, những nụ cười làm cho sự lạnh lẽo của ngày cuối đông tan biến, thay vào đó là ánh nắng đầu xuân ấm áp, nhuộm vàng khoảng sân rộng, cây cối xanh tươi, trời trong vắt...

Bên trong hội trường...

Còn tận nửa tiếng nữa mới hành lễ mà hội trường đã chật người. Dường như khắp bốn phương người ta đều đổ về đây: giáo sư, tiến sĩ, thạc sĩ, giảng viên đại học, cựu sinh viên, sinh viên,... chưa bao giờ cái hội trường rộng lớn này lại ồn ào, náo nhiệt đến thế. Sự phấn khởi lan tỏa trên từng gương mặt hào hứng của những người bên trong cánh gà. Đúng là chuyện 90 năm mới có một lần.

Phòng chuẩn bị...

Những người trong gian hợp xướng đều mặc vest trắng tinh, trông thật sang trọng và hòa nhã. Họ tất bật chuẩn bị những khâu cuối cùng.

...Bàn tay khéo léo của Jully chỉnh chiếc caravat trên cổ Gia Nguyên lại ngay ngắn. Xong, cô vỗ vai hân hân một cái, miệng cười toe toét:

- Chà! Đẹp trai nhất xóm rồi đấy!

- Trông rất là lãng tử! – Tiểu Mạn hai tay chấp lại với nhau, đôi mắt xám tro nhìn Gia Nguyên với vẻ long lanh lạ thường. Hân xoa xoa đầu cô bé, đáp lại lời khen bằng một nụ cười dịu dàng.

Tiểu Mạn đưa ngón tay cái lên, ra hiệu “number one”, gương mặt cô bé càng thêm rạng rỡ với nụ cười đầm thắm, giọng cô thanh trong như ngọc:

- Em sẽ cố vũ anh hết mình! Anh làm tốt nhé!

- Ủ! – Hân điềm tĩnh đáp lại.

- À...anh phải tươi tỉnh lên, như em nè! Đừng có mang bộ mặt ủ dột đó ra trước mọi người, nhìn kì lắm! – cô bé lên giọng hệt như cô giáo giảng bài.

Gia Nguyên chỉ cười, thoáng liếc cái gật đầu cổ vũ của Minh Kha, anh chẳng nói gì cả, hay là chẳng biết nên nói gì, vẻ lúng túng này thường ít bắt gặp ở anh chàng... Không thấy Hồng Quân đâu, có lẽ giờ này anh ta đang ngồi ghế chủ tọa ở hội trường rồi. Thôi mặc kệ, hân chẳng quan tâm làm gì...

...

Khi Jully, Tiểu Mạn và Minh Kha đi rồi, một người khác xuất hiện, bất ngờ đứng trước mặt Gia Nguyên từ lúc nào, hệt như bóng ma.

Rachel đưa tay ra bắt, trên môi nở nụ cười khoan hòa, ánh mắt thân tình nhìn Gia Nguyên:

- Nào! Để tôi chúc cậu hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao nhé!

Gia Nguyên nhún mày, đôi mắt xanh nhìn Rachel lạnh lẽo, gương mặt vô cảm như vốn có. Hân quay lưng bỏ đi, mặc cho bàn tay cô gái kia vẫn lơ lửng giữa không trung, đó là một cách cự tuyệt thẳng thừng.

Đôi mắt tím của Rachel nhắm lại, cô hít một hơi thật sâu rồi chợt bật cười khoan khoái:

- Ái chà! Còn lạnh lùng thế cơ đấy! – Xong, bờ môi hồng khép lại, từ từ cong lên thành một nụ cười ma quỷ, màu tím trong của mắt thoáng chốc đã trở nên tối sẫm, sắc đục lan tỏa dần trong đáy mắt tựa khi người ta nhỏ mực vào nước – Được rồi Sam! Thế thì tôi đành phải nói “chúc cậu MAY MẮN” vậy!

... Đại lễ chính thức bắt đầu...

Trong hội trường tất cả đã yên vị, chất giọng trầm tịch của Hồng Quân lan tỏa khắp không gian rộng lớn. Bài diễn văn kết thúc, anh điềm tĩnh bước xuống trong tiếng vỗ tay của mọi người. Sau đoạn cắt băng khai mạc sẽ là tiết mục hòa tấu...

Người cuối cùng rời khỏi phòng chuẩn bị là Gia Nguyên. Hân hít một hơi thật sâu, đồng tử vẫn mang sắc xanh lạnh lùng, không chút xao động, bàn tay cầm cây vĩ siết chặt. Hân bước lên cầu thang... Ở tầng hai,

tất cả thành viên trong câu lạc bộ Âm Nhạc đã sẵn sàng, đợi chờ từng giây phút cắt băng khai mạc trôi qua.

...Trên đầu cầu thang tầng hai, đôi mắt tím sáng lên kì lạ. Cô gái dõi theo từng bước chân của Gia Nguyên, sự ma quái toát ra từ nụ cười mỉm bí ẩn. Bàn tay trắng như ngọc cẩn thận vặn nắp bình mực. Tim cô đập từng nhịp kiêu hãnh...1...2...3...thứ nước đen ngòm từ bình mực trút ào xuống dưới. Tiếng cười khặc khặc phát ra trong cuống họng, nháy mắt, cô gái đã lẫn mình vào bóng tối sau góc khuất cầu thang, mái tóc hạt dẻ bồng lên như mây rồi vụt biến. Tiếng rơi bộp của vỏ bình mực vào sọt rác êm như không...

...

Những thành viên trong giàn hòa tấu nhìn nhau bằng ánh mắt khích lệ. Nghe thấy tiếng giầy lên cầu thang, đoán chắc Cao Gia Nguyên đến, họ đồng loạt quay lại, định nở nụ cười thật tươi. Nhưng, ngay lập tức, nụ cười trên môi họ đông cứng lại...

Cái dáng mảnh khảnh ấy tiến dần đến, từ trên đầu hắt, một dòng mực đen làm ướt cả tóc, chảy xuống khuôn mặt, loang lổ trên chiếc áo vest và áo sơ mi trắng. Những giọt mực đen tuyền chảy dọc theo cánh tay, đọng lại ở mu những ngón tay đang siết chặt lấy cây vĩ cầm những giọt lớn, rõ tong tong xuống đôi giày cũng màu trắng của hắt.

Gia Nguyên ngược nhìn họ bằng đôi mắt xanh lạnh lẽo, không tồn tại một chút sinh khí nào, gương mặt trắng bệch của hắt làm cho thứ nước bầu đầy hai bên thái dương càng sẫm màu, bờ môi nhạt thêch cũng đọng mực... Còn họ đáp lại hắt bằng ánh mắt sững sốt và sự nín thở trong câm lặng.

Yên tiến đến, anh nhìn Gia Nguyên như không tin nổi vào mắt mình:

- Lạ Chúa! Chuyện gì thế này?

- Ôi Gia Nguyên, cái quái gì thế? Thứ mực này ở đâu ra vậy? – Những tiếng xôn xao khác chen vào – Ai đã làm thế? Ai khiến bộ dạng cậu thành ra như vậy? Khiếp quá!

Gia Nguyên vẫn nhìn họ bằng ánh mắt vô hồn, hắt đọc thấy nơi mắt họ đang phản chiếu điều gì - một hình ảnh gớm ghiếc, bộ đồ vest vốn trắng tinh đã nhuộm loang lổ bởi một thứ mực đặc quánh và nồng nặc mùi, mái tóc đen bết lại, gương mặt ướt sũng mực...miệng hắt khô cứng không một lời giải thích.

Yên thực sự mất bình tĩnh, giọng anh run run:

- Cậu không thể diễn với bộ dạng thế này được. Không thể!... Nhưng nếu không có cậu mở đầu thì tiết mục này còn gì nữa?

- Phải! Chúng ta không thể chơi nếu không có tiền tấu bằng vĩ cầm. Bản hòa tấu chỉ có giá trị đặc biệt ở khúc ấy.

- Vậy...chẳng lẽ chúng ta phải... - một người khác khó nhọc nói từng chữ.

Những ánh mắt hoảng sợ và thiếu thiện cảm bắt đầu dồn vào Gia Nguyên. Hắt vẫn bất động như một pho tượng...

...

Bất ngờ, một thân ảnh xuất hiện sau lưng hắt, mọi người chuyển tiêu điểm nhìn, họ bắt gặp một cô gái hết sức xinh đẹp. Cô bước nhanh đến, sững sốt nhìn Gia Nguyên, cô run rẩy:

- Gia Nguyên...có chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Bộ dạng này...

Hắt quay lại nhìn cô, đôi mắt xanh không một chút xao động. Chết giọng ngọt ngào ấy đi với điệu bộ lo lắng kia thật là một sự kết hợp hoàn hảo, cô gái rút chiếc khăn tay ra, ân cần lau mực trên mặt hắt, đôi mắt tím của cô rưng rưng nước như sắp khóc:

- Ai đã bày ra trò ác độc này chứ?...Thật xấu xa!

Cô như sợ nhớ ra điều gì đó, nhìn quanh mọi người một lượt, thẳng thốt kêu lên:

- Sắp đến tiết mục hòa tấu rồi... phải làm sao đây?

Họ căn môi, im lặng nhìn Gia Nguyên. Trưởng nhóm Yên lắc đầu, anh thở hắt ra:

- Tôi không biết...thực sự không biết nên làm gì! Tiết mục này không có Gia Nguyên thì hỏng. Nhưng cậu ấy không thể ra sân khấu với hình ảnh này.

- Vậy là không diễn được sao? – Cô gái cố tình nhấn nhá cụm từ “ không diễn được” khê đánh mắt về Gia Nguyên. Không ai nói gì, nhưng họ thừa biết lời buộc tội ấy hướng vào ai, đầu óc họ xáo trộn.

Cô lại cẩn thận lau mực trên mặt hần, nói với một vẻ thơ ngây lạ lùng:

- Chắc có ai đó ghét cậu lắm mới chơi trò này. Cậu có kẻ thù sao?

Gia Nguyên vẫn im lặng, hần đánh mắt lại nhìn cô cách lạnh lẽo. Mọi người không biết, chứ hần thì biết rất rõ, kẻ thù mà cô ta nhắc đến là ai. Gương mặt kia ngây thơ thật, ánh mắt kia đang căng thẳng thật...nhưng nhìn sâu vào mà xem...sau cái mặt nạ ấy, chắc hần lại là một nụ cười điêu trá, thỏa mãn hết như trong quá khứ.

...

Giọng người dẫn chương trình vang lên đầy hứng khởi:

- Vâng, tiết mục quý vị đang chờ đợi nhất sẽ được trình diễn ngay sau đây! Xin mời giàn hợp xướng với tiết mục hòa tấu “ Amazing Grace”!

...

Trong đầu Gia Nguyên đang xoay vần với mớ câu hỏi. Bây giờ bỏ cuộc ư? Không thể ra diễn với bộ dạng này ư? Những buổi luyện tập trước đây vứt đi ư? Công sức của mọi người đổ ào ra bể ư? Kẻ thù ư? Bị ghét ư?...

Gia Nguyên gạt mạnh bàn tay ân cần của Rachel, hần thở ra một hơi, nhướn mày nhìn cô và nở một nụ cười nhạt, giọng hần vang lên băng lãnh, ánh nhìn hần cao ngạo đến khác thường:

- Một người bị mười người ghét thì đáng sợ...nhưng, một người được cả mười người yêu mới thật gồm ghiếc!

Bàn tay hần siết chặt lấy cây vĩ, nhìn mọi người trấn tĩnh, hần gật đầu chào và nở một nụ cười nửa miệng:

- Tôi ra trước...

Nói rồi, hần thần nhiên bước ra sân khấu. Tóc hần phát mạnh, lưng thẳng, đầu ngẩng cao. Từng bước chân mạnh mẽ, không một chút nề hà, không quay đầu lại. Cái tư thế thật sự cao ngạo, thách thức, như muốn nói “ hãy mở mắt to ra mà xem, hời kẻ được mười người yêu!”...

*****

Từng bước chân của Cao Gia Nguyên như bị nuốt gọn bởi làn sóng xô xao dội lên từ phía dưới khán đài. Những tiếng thì thầm, những hành động chỉ trỏ, sự thẳng thốt lên đến cao độ:

- Cái quái gì thế? Cậu sinh viên kia lên sân khấu với bộ dạng đó ư?

- Hướng dẫn chương trình vừa bảo là tiết mục hòa tấu mà? Thăng thiên này chui từ đâu ra vậy?

- Ôi Trời, tên đó làm gì thế? Hần là ai?

...

Cả Hồng Quân và Minh Kha đều ngồi sát sân khấu, hai người nhòm dấy, sững sờ nhìn Gia Nguyên. Minh Kha kêu lên khe khẽ như không tin vào mắt mình:

- Người cậu ấy đầy mực...

Tiểu Mạn, July tới sầm mặt mày, lặng người đi, chẳng hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra với Gia Nguyên, tim họ đập rất mạnh, phần vì hồi hộp, phần vì lo sợ, thậm chí là cả thất vọng nữa.

...

Gia Nguyên bình thần đón nhận mọi ánh nhìn chỉ trích, phong thái hần hiem tĩnh đến kì lạ, đôi mắt xanh quét một lượt hội trường. Xong, hần bước ra giữa sân khấu, nơi đặt micro chính, tay gõ gõ lên đầu chiếc mic, tạo nên thứ âm thanh như tiếng thước của giáo viên gõ lên bàn mỗi khi lớp ồn ào. Cả hội trường tròn mắt lên, im bật.

Hần hít một hơi thật sâu, rồi đồng dục tuyên bố:

- Đừng nghĩ tôi bần! Đây không phải là bần, mà là... thời trang!

Một thoáng im lặng. Sau đó, hội trường nổ ra một tràng cười như nắc nẻ. Gia Nguyên nhướn mày, hần cũng nở một nụ cười nhạt, ngón tay lại gõ gõ trên mic:

- Chắc mọi người nghĩ tôi đang diễn tấu hài? – Hần nhún vai một cái, gật đầu đồng ý với họ, nhưng chỉ một giây sau, đôi mắt hần đanh lại một sắc xanh cô tịch, lạnh lẽo, đầu hần ngẩng cao, từng tiếng một vang lên rần rỏi – nhưng thật tiếc, tôi không đùa!

...

Bên trong cánh gà, những thành viên còn lại đang căng mắt ra nhìn Gia Nguyên, hai tay siết chặt lại trong nỗi hoang mang vô tận. Họ nhìn nhau, mồ hôi vã ra ướt đầm cả trán.

Rachel khoanh tay, cô nghiêng đầu nhìn Gia Nguyên, xong chớp mắt một cái, miệng cong lên ngạo nghễ:

- Đừng cố quá! Cố quá coi chừng quá cố đấy!

...

Ánh đèn sân khấu chảy trên vai Gia Nguyên, tô đậm thêm sự loang lổ của những vết mực đen. Phong thái hần thật cao ngạo, cách hần nhìn người ta cũng không hề dè chừng hay kiêng nể một chút nào. Hần đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc ngược lên, nhìn thẳng, và bắt đầu nói:

- Sau đây, chúng tôi sẽ chơi bản “ Amazing Grace”. Bản nhạc này được một vị mục sư sáng tác trong hoàn cảnh hết sức đặc biệt.

Ngày xưa, ông ta là một tay buôn bán nô lệ khét tiếng, gieo rắc bao đau khổ, kinh hoàng, tổn thương cho người khác, thế nhưng, chẳng bao giờ ông cảm thấy tội lỗi về những điều mình gây ra. Hệt như một ác ma bần thiêu! – Gia Nguyên cố tình nhấn mạnh cụm từ “ ác ma bần thiêu”, thừa hiểu được hần đang ám chỉ về bần thiêu của chính mình bây giờ. Thấy mọi người chăm chú nghe, Gia Nguyên lại tiếp tục câu chuyện bằng chất giọng trầm ấm đến kì lạ - Thế rồi, trong một lần đi buôn, tàu ông gặp phải bão tố. Biển dữ dằn với những đợt sóng lớn, gió vật điên cuồng như con thú hoang, mưa như thác trên trời trút ào xuống, sóng đập dềnh...con tàu chao đảo, gần như bị sự hung dữ của thiên nhiên nuốt chửng. Chính lúc ấy, ông đã cầu xin được cứu giúp, với tấm lòng tan vỡ. Và kì tích đã xảy ra...

Người buôn nô lệ được cứu bởi lòng yêu thương của Thượng Đế. Ông đau đớn nhận ra sự bần thiêu của bản thân, cầu xin được mọi người tha thứ. Ông quyết tâm từ bỏ con người cũ, sống mới hoàn toàn, trút bỏ đi tấm áo tâm hồn bần thiêu để tiếp nhận lấy sự cứu rỗi của Thượng Đế. Từ một con buôn xấu xa, độc ác, người đàn ông này đã trở thành một vị mục sư, sống cuộc đời nhân ái, yêu thương mọi người.

Đó chính là tâm thế để ông viết ra áng nhạc bất hủ “ Amazing Grace” tức “ Ân điển diệu kì”.

Gia Nguyên kết thúc câu chuyện bằng một nụ cười nhẹ. Hần không nói gì nữa, chỉ gật đầu chào mọi người, rồi lặng lẽ đặt cây vĩ cầm duyên dáng lên bờ vai mảnh khảnh, cầm tựa vào vùng đệm. Mắt hần nhắm lại, chiếc vĩ dài nhắc lên, áp vào những sợi dây đàn bằng kim loại sáng chói.

Ánh đèn sân khấu vẫn rọi sáng duy nhất một mình hần. Cả khán đài im lặng đến nín thở, Gia Nguyên đã khéo léo dẫn trái tim họ vào câu chuyện kia, để rồi khiến nhịp đập của cả ngàn trái tim như hòa tan vào những tiếng vĩ cầm đầu tiên.

Độc nhất trong hội trường lúc ấy là âm thanh cao vút, diệu kì, luyến láy theo từng đường kéo vĩ đầy say mê của cái bóng hình lặng lẽ trên sân khấu.

*****

Rachel nhướn mày, cô nhìn những thành viên đứng trong cánh gà, đôi mắt tím đượm sắc lo âu, giọng thân tình:

- Gia Nguyên có vẻ ổn nhỉ? Cậu ấy xử lí tốt đấy!

- May mắn thật! – Yên thở nhẹ, gương mặt có chút hi vọng – Không biết kẻ nào đã bày cái trò hèn hạ ấy!

- Kẻ nào ư? – Cô nhịp nhịp ngón tay lên cằm, ra chiều suy nghĩ – Ai đó ghét cậu ấy...hoặc là ...chính cậu ấy chẳng?

Mọi người quay phắt lại cau mày nhìn cô, Yên chớp mắt ngạc nhiên:

- Cô vừa nói cái gì? Cô nói Gia Nguyên tự đổ mực lên đầu cậu ấy?

- Một cách để làm ình nổi bật thôi mà! – Rachel mỉm cười, nhún vai một cái như thể “ với người như hấn thì chuyện đó cũng thường thôi”.

- Gia Nguyên không như thế! – Yên tức giận.

- Tôi cũng nghĩ vậy! Gia Nguyên là người tốt mà! – Rachel ngậy thơ đáp lại, rồi cô nhẹ nhàng trấn tĩnh anh – Chỉ đơn giản là tôi liệt kê ra mấy giả thuyết về kẻ đã bày cái trò bỉ ổi ấy. Tôi chẳng có ý đả động gì tới cậu ấy đâu!

Yên thôi không nói gì với cô nàng nữa, nhưng Rachel thì hả dạ quan sát thái độ của mọi người, vì cô thừa biết đầu óc họ đang bị xáo trộn bởi những hoài nghi về Gia Nguyên. Chỉ một lời nói thôi cũng đủ để giữ chân họ rồi...

...

Gia Nguyên đã tấu hết lời đầu của mình một cách hoàn hảo, xong, hấn hạ đàn xuống, quay đầu nhìn về phía những thành viên trong cánh gà ra hiệu.

Nhưng đáp trả lại sự trông đợi của hấn là sự lúng túng, dè chừng. Họ không dám nhìn thẳng hấn, vẫn đứng như chôn chân tại chỗ.

Lông mày hấn khẽ cau lại, gương mặt sầm đi, cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, một cảm giác tựa như ngạt thở đè nén trái tim hấn xuống. Tại sao họ lại im lặng lúc này chứ? Ánh mắt hoài nghi đó là sao? Họ... bỏ cuộc ư? Không tin tưởng hấn ư?...

Ồ, vậy thì ra hấn đang làm tướng rồi. Đâu ai đứng về phía hấn chứ? Một mình ra đây đứng làm trò cười cho thiên hạ sao?

...Hay hấn lại không được thừa nhận nữa rồi?

Lòng hấn cuộn lên những đợt sóng dữ dội, tim khẽ thất lại một nhịp. Hụt hẫng. Chơi vơi...

Gia Nguyên thở hắt ra một hơi, hàng mi dày chùng xuống về thất vọng, đôi mắt xanh của hấn lại trở về trạng thái lạnh lẽo, vô hồn. Vậy là...họ không hợp tác với hấn nữa? Tiết mục hòa tấu chấm hết?

... Hấn hiểu rồi! Hấn là một kẻ cô độc. Mà kẻ cô độc thì làm sao có người ủng hộ được?

Đôi lúc ảo tưởng về mọi thứ xung quanh lại là một thứ vũ khí sát thương chính mình. Vì vậy đừng ảo tưởng nữa!

Tự mình chấm dứt đi thôi!

32. Chương 30: Người Chơi Vỹ Cầm - Part 3.

Gia Nguyên đã tấu hết lời đầu của mình một cách hoàn hảo, xong, hấn hạ đàn xuống, quay đầu nhìn về phía những thành viên trong cánh gà ra hiệu.

Nhưng đáp trả lại sự trông đợi của hắn là sự lúng túng, dè chừng. Họ không dám nhìn thẳng hắn, vẫn đứng như chôn chân tại chỗ.

Lông mày hắn khẽ cau lại, gương mặt sầm đi, cảm thấy nghèn nghẹn nơi cổ họng, một cảm giác tựa như ngạt thở đè nén trái tim hắn xuống. Tại sao họ lại im lặng lúc này chứ? Ánh mắt hoài nghi đó là sao? Họ ... bỏ cuộc ư? Không tin tưởng hắn ư?

Ồ, vậy thì ra hắn... đang làm tướng rồi. Đâu ai đứng về phía hắn chứ? Một mình ra đây đứng làm trò cười cho thiên hạ sao?

Hay hắn lại không được thừa nhận nữa rồi?

Lòng hắn cuộn lên những đợt sóng dữ dội, tim khẽ thất lại một nhịp. Hụt hẫng. Chơi với...

Gia Nguyên thở hắt ra một hơi, hàng mi dày chùng xuống về thất vọng, đôi mắt xanh của hắn lại trở về trạng thái lạnh lẽo, vô hồn. Vậy là...họ không hợp tác với hắn nữa? Tiết mục hòa tấu chấm hết?

...

Hắn hiểu rồi! Hắn là một kẻ cô độc. Mà kẻ cô độc thì làm sao có người ủng hộ được?

Đôi lúc ảo tưởng về mọi thứ xung quanh lại là một thứ vũ khí sát thương chính mình. Vì vậy đừng ảo tưởng nữa! Tự mình chấm dứt đi thôi!

...

Bất ngờ, từ phía dưới khán đài, một giọng hát cao vút, thanh trong như tiếng chuông bạc, vang lên trong sự im lặng đến ngạt thở:

Amazing Grace (Ân huệ kì diệu)

How sweet the sound (Ôi nghe thật ngọt ngào biết bao)

That saved a wretch like me (Điều đó đã cứu vớt kẻ bất hạnh như tôi)

I once was lost (Tôi đã một lần mất mát)

But now I'm found(Nhưng giờ đây tôi như được tìm lại)

Was blind but now I see (Tôi đã mù quáng nhưng bây giờ tôi đã hiểu)

...

Mọi người quay lại nhìn, họ ngạc nhiên khi bắt gặp một thân ảnh nhỏ nhắn. Cô bé với mái tóc nâu ngắn và gương mặt sáng ngời từ từ đứng dậy, cô nhẹ nhàng rời chỗ ngồi, từng bước tiến lên sân khấu.

Đồng tử của đôi mắt xanh giãn rộng, từng đợt sóng cuộn lên xôn xao, Gia Nguyên sững sờ, dõi theo người con gái đang tiến đến chỗ hắn.

Tiểu Mạn nhìn hắn mỉm cười, đôi mắt xám tro long lanh nước như sắp khóc. Chiếc áo choàng trắng dài, chạm cả thảm đỏ, từng bước đi uyển chuyển khiến mép áo bông nhẹ. Ánh sáng vàng của sân khấu bao phủ Tiểu Mạn như gắn vào người cô bé một đôi cánh huyền nhiệm. Tiếng hát cô mỗi lúc một cao và trong...

Tiểu Mạn đang hát ca khúc “ Amazing Grace”.

Rồi lại có thêm một giọng nữ cất lên từ bên dưới, trầm hơn, ấm hơn:

Twas grace that taught (Chính ân huệ ấy đã dạy tôi)

My heart to fear (Trái tim tôi sợ hãi)

And grace that feared relieved (Và ân huệ ấy đã xoa dịu nỗi sợ hãi)

How precious did (Thật quý giá biết bao)

Cô gái rải những bước chân tự nhiên, mái tóc vàng như ánh nắng rực rỡ, khẽ đung đưa, cô ra hiệu với Gia Nguyên bằng một cái nháy mắt ủng hộ. Đó là Jully!

Hồng Quân với Minh Kha nhìn nhau khe gật đầu, đứng dậy và kiêu hãnh tiến lên chỗ Gia Nguyên đang đứng. Minh Kha nhìn hấn, đôi mắt anh lúc ấy cũng đỏ au, một nét mỉm cười tin tưởng thoáng qua, anh vỗ nhẹ vai Gia Nguyên để truyền sức mạnh, rồi bước thẳng đến vị trí của người chơi Cello, điều luyện nhắc vĩ kéo đoạn nhạc điệp khúc.

Còn Hồng Quân thì ân cần khoác chiếc áo vest trắng của mình cho hấn. Nụ cười trên môi anh không còn là một nụ cười ranh ma, đều đặn nữa mà hết sức dịu dàng. Anh thì thầm vào tai Gia Nguyên, chất giọng nam ấm áp như xuyên thấu vào tim, mang theo sự động viên chân thành: “Tuyệt lắm! Tiếp tục chơi nhé!”. Xong, bước qua bên trái, nơi đặt cây dương cầm đen sang trọng, ngồi lên ghế và những ngón tay tài hoa của anh bắt đầu lướt trên dây phím đen trắng xen kẽ.

Gia Nguyên đứng yên như tượng, hấn nhìn bốn người kia, đôi mắt xôn xao xúc cảm...

Những nhịp đập kì lạ trong tim hấn lúc này là gì vậy? Gia Nguyên chưa bao giờ có cảm giác như thế này – dường như hấn được bảo vệ, được yên ủi, được tin tưởng. Hấn thấy an toàn, sự khích lệ ấy làm tâm can hấn lay động, một niềm vui dịu nhẹ đang lan tỏa trong từng thớ thịt.

Ấm áp. Vững lòng...

Đây là tình bạn phải không? Đây là sự chia sẻ phải không? Giống như thế...một ngọn nến tưởng đã tắt phụt và nguội lạnh trước cơn gió tàn nhẫn, đột nhiên được châm lửa lại, sợi bấc dần dần cháy sáng và có bàn tay yêu thương của ai đó đưa đến, ngăn gió lại, giữ cho ngọn lửa lớn lên trong không gian nhỏ bé, bình tĩnh giữa hai tay mình...

Bất chợt, Gia Nguyên nở nụ cười, bờ môi nhỏ cong lên hoàn mỹ, khuôn mặt hấn rạng rỡ đến thanh quý – một nụ cười tự nhiên, hạnh phúc chưa từng thấy.

Và rồi sau đó, hấn lại nhắc đàn lên. Tiếng vĩ cầm càng du dương, lay động trái tim thính giả hơn cả lúc đầu...

Một chất giọng trong cao, một chất giọng trầm ấm, tiếng Piano điều luyện ngọt ngào, tiếng Cello kiêu hãnh và tiếng vĩ cầm tuyệt diệu hòa tan, xoắn xuýt lấy nhau tạo nên một âm thanh làm cả hội trường phải nín thở để lắng nghe:

That grace appear (Chính là ân huệ ấy xuất hiện)

The hour I first believed (Giây phút đầu tiên tôi đã tin tưởng)

Through many dangers (Vượt qua rất nhiều nguy hiểm)

Toils and snares (Những việc nhọc nhằn và những cám dỗ)

I have already come (Tôi đã hoàn toàn trải qua)

'Twas grace that brought me (Chính ân huệ ấy đã mua tôi lại)

Safely thus far (Thật an toàn như vậy đấy)

And grace will lead me home (Và ân huệ sẽ dẫn tôi về nhà)

And when this heart (Và khi trái tim này)

And flesh shall fail (Thân xác này thất bại)

And mortal life shall cease (Cuộc sống nguy hiểm)

I shall possess (Tôi sẽ chiếm hữu)

Within the vale (Trong thung lũng ấy)

A life of joy and peace (Một cuộc sống yên vui, thanh bình)

...

*****

Cả một giàn hợp xướng chỉ có năm người, dù không phải đồng phục nhưng lạ thay, ai cũng mặc đồ trắng. Ánh đèn sân khấu khiến xung quanh họ tựa hồ được phủ một vầng hào quang, và thánh giả đã hiểu được ý nghĩa của thiên khúc này:

“Người thanh niên mở đầu bằng vĩ cầm cổ tình ăn mặc bản thủ để đại diện ột tâm hồn bị vấy bẩn, một con người nhần tâm, kiêu bạc. Nhưng rồi, khi được nhận ân huệ diệu kì – tức sự tha thứ và tình yêu vĩ đại của Thượng Đế, người ấy đã biến đổi, chiếc áo trắng được choàng lên người anh cách ân cần kia phải chăng chính là tâm hồn mới? – một tâm hồn đã được thanh lọc, trở nên trắng trong, nhân ái, yêu thương?... À, thì ra là thế! Hòa tấu theo kịch bản!”

...

Anh chàng nhóm trưởng lặng ngắm năm con người kia đang tỏa sáng trên sân khấu. Yên hít một hơi thật sâu, quay lại nhìn mọi người, rồi nở một nụ cười đầy ấp hi vọng, giọng anh rắn rỏi:

- Nào, mọi người, hãy nhìn Gia Nguyên đã hi sinh vì chúng ta kìa! Bây giờ là lúc... tất cả chúng ta hi sinh cho cậu ấy!

Xong, anh đưa tay lên ra hiệu, những thành viên gập đầu với nhau. Bàn tay siết chặt một sự quyết tâm lớn, họ tiến từ hai bên cánh gà ra thẳng bục sân khấu, ngồi vào vị trí của mình. Bản “Amazing Grace” chính thức được hòa tấu, cũng như chính thức làm tan vỡ trái tim cả ngàn thánh giả dưới khán đài.

Một tiết mục hòa tấu trong chương trình chỉ có mười phút, nhưng bây giờ lại được kéo dài ra đến gần hai mươi phút. Một tiết mục được dự tính chỉ có duy nhất âm nhạc, nhưng bây giờ lại có cả kịch bản, cả lời dẫn. Một tiết mục chỉ dành cho các loại nhạc cụ, mà giờ đây, ai nấy đều hát, và hát bằng bốn giọng bè phối chuyên nghiệp. Một tiết mục vốn khuôn khổ đã trở nên sáng tạo đến diệu kì. Đó là ngẫu hứng, đó là đam mê! Một tiết mục quá đối tuyệt vời!

...

Tiếng vĩ cầm một lần nữa ngân dài, len lỏi trong không gian hội trường rộng lớn, dịu dần, dịu dần cho đến khi tắt hẳn. Tiết mục hòa tấu kết thúc.

Những thành viên lần lượt đứng dậy, xếp thành một hàng thẳng, họ nắm chặt tay nhau, rồi đồng loạt cúi đầu chào.

Bỗng chốc, từ sự im lặng đến nín thở, hàng ngàn tiếng vỗ tay tán thưởng đã vang lên, dội lại trong không gian kín, tạo hiệu ứng như tiếng sấm, làm rung chuyển cả hội trường.

Các thành viên không thể nhìn thấy những nụ cười hài lòng, những gương mặt sáng bừng niềm say mê của thánh giả, bởi ánh đèn sân khấu khiến họ chói mắt, và cũng bởi mắt họ đã ướt nhòe lệ vì hạnh phúc...

Họ cúi chào một lần nữa rồi nghiêm chỉnh đi vào trong. Khi những cái bóng đã khuất sau tấm rèm nhung đỏ, tiếng vỗ tay vẫn râm ran, chẳng biết khi nào mới dứt.

...

Rachel cắn môi, nắm tay cô siết chặt đến độ nổi những đường gân xanh xám. “Hong Quân đã giúp Gia Nguyên, anh ấy đã choàng áo cho hắn một cách ân cần?” Thoáng chốc, đôi mắt tím sẫm lại với những đợt sóng cuộn lên dữ dội, tiếng nghiêng răng vang lên ken két nghe rợn cả người:

- Được lắm Cao Khiết Sam, xem ra hôm nay may mắn. Nhưng chỉ một lần này thôi. Chỉ duy nhất một lần này thôi! Nhớ lấy!

*****

Tiểu Mạn ôm chầm lấy Gia Nguyên, mặc cho áo quần hắn vẫn ướt sũng mực, cả người cô bé run lên vì xúc động. Nước mắt nóng thấm qua cả lớp áo sơ mi, Gia Nguyên cứ để như thế một hồi rất lâu. Cho đến khi tiếng sụt sùi nhỏ dần, hắn mới nhẹ nhàng đẩy cô bé ra.

Tiểu Mạn ngược đôi mắt xám tro ằng ặng nước lên nhìn hắn, vẫn như mọi khi, hắn mỉm cười và xoa đầu cô bé cách trìu mến:

- Khóc đủ chưa?

- Sắp đủ rồi! – Tiểu Mạn sụt sịt đáp, chiếc mũi nhỏ của cô ửng đỏ - Tạ ơn Chúa, mọi sự vẫn ổn!

- Đúng vậy, ổn rồi nhóc! Đừng khóc nữa! – Hấn cau mày

Chợt, một bàn tay ấm áp đặt lên vai Gia Nguyên, hấn quay lại, hàng lông mày khó tính giãn ra một chút:

- Yên?

- Tôi có thể ôm cậu một cái không? – Yên nở nụ cười nồng hậu, mắt anh hơi đỏ. Anh biết Gia Nguyên sẽ không đồng ý, nhưng vẫn nhanh chóng ôm lấy hấn, tính anh vốn như vậy mà, rồi anh vỗ vỗ lên vai hấn – Cậu thật dũng cảm! Cậu đã khiến tiết mục này đi quá xa so với tưởng tượng của tôi!

- Không đâu! Suýt chút nữa tôi đã làm hỏng hết mọi chuyện, anh nên trách tôi mới đúng! – Gia Nguyên nói với giọng đều đều, hấn tựa mình thoát ra khỏi cái ôm của Yên.

- Làm hỏng mà hỏng nghệ thuật như cậu thì còn gì bằng! – Anh chàng nghiêng đầu, lại mau mắn cười.

Gia Nguyên không đáp, chỉ lặng lẽ lướt mắt qua những người xung quanh. Họ cũng đang ôm chầm lấy nhau trong sự mãn nguyện tưởng như vô tận.

...

Mắt hấn dừng lại ở hai chàng trai đang đứng khoanh tay nơi cửa sổ. Hấn tiến đến, đứng đối diện với hai anh chàng, tay cũng bắt chước khoanh lại.

Hồng Quân nhướn mày, rồi lại nở nụ cười ma mãnh quen thuộc:

- Cảm ơn đi!

- Cảm ơn anh rất nhiều! – Gia Nguyên coi Hồng Quân như không khí, quay sang bắt tay Minh Kha, vui vẻ nói - Anh đạo Cellos tuyệt lắm! Kỹ thuật điều luyện thật!

Minh Kha chỉ cười, mắt đánh lảng nhìn sang hướng khác, vô tình bắt gặp cái cau mày khó chịu của Hồng Quân, mặt mũi cậu ta nhìn rất ngộ. Anh tăng hắng một tiếng, rồi chuyển đề tài:

- Tối nay có tổ chức tiệc chúc mừng đại lễ đấy! Đến sớm nhé!

- Tôi biết rồi! – Gia Nguyên đáp – Có lẽ sẽ hoành tráng?

- Dích thân tôi tổ chức thì còn phải hỏi? – Hồng Quân chen vào, ngênh mặt kiêu hãnh – Đi cho đúng giờ đấy!

Gia Nguyên kéo chiếc áo vest trắng lúc này Hồng Quân choàng ình ra, hấn chớp mắt một cái rồi thả bộp lên đầu anh. Minh Kha đến tròn mắt vì hành động “bất kính” đó, chỉ biết nuốt khan một cái. Còn hấn thì thần nhiên vô cùng, ngoảnh đi chỗ khác, bỏ lại cái câu nói với khẩu khí như trêu người chủ tịch: “Ai cần anh nhắc?”

*****

Đại lễ kỷ niệm 90 năm thành lập trường đại học Nam Kinh được cử hành buổi sáng, còn tối nay là thời gian dành cho tiệc tùng – thứ mà các sinh viên vẫn háo hức, luôn miệng gọi là “Party! Party!”. Sinh viên tất cả các khoa, các năm, tập trung lại ăn mừng đại lễ.

...

Buổi tối này không chỉ đơn giản là một “Party” mà còn tạo cơ hội cho các sinh viên được dịp trưng diện những bộ cánh lung linh. Đã đặt chân đến đây thì ai cũng phải rục rịch.

...

Jully cười nói sung sướng như “ cá gặp nước”:

- Gương kia ngự ở trên tường, ở trong đám người này, mày nói xem, còn cô gái nào xinh đẹp, kiều diễm bằng cái móng chân của ta không? – Cô nàng hếch mặt lên kiêu hãnh, đưa tay kéo mạnh cái vạt lụa xanh thắm

phía sau khiến nó tung lên thành một đường duyên dáng, lộ ra bờ vai thon mảnh, trắng ngần. Vừa múa may, cô nàng vừa tạo đủ các kiểu dáng như một model thực thụ, mặc cho chả có cái ống kính nào chĩa về phía mình.

Gia Nguyên nhăn mặt, hần khịt mũi một cái rồi đưa tay lên xoa cằm, ra chiều suy nghĩ:

- Duyệt! Mai tớ dẫn cậu đi thi hoa hậu!

- Cậu làm tớ ngại chết mất! – Jully cười e thẹn, đưa tay lên che miệng làm duyên.

- Hoa hậu “sở thú”! – Gia Nguyên phán một câu như sét đánh rồi bỏ đi, hần không thèm liếc gương mặt đen thui như Bao Công tái thế của cô nàng.

Tiểu Mạn chạy như bay từ ngoài tiền sảnh vào, phanh kít trước mặt hần. Cô bé xòe chiếc váy trắng dài qua gối một chút, viên những đường mềm mại bằng lông vũ, xong, xoay một vòng, mặt mày hớn hờ:

- Thế nào? Anh thấy xinh không?

- Không! – Hần đáp gọn lỏn

- Sao chứ? – Tiểu Mạn phồng má lên giận dỗi, hàng mi cụp xuống tội nghiệp.

Gia Nguyên cười, xoa đầu cô, hần nhỏ nhẹ:

- Không xinh, nhưng phải gọi là đẹp! Được chưa?

Tiểu Mạn không đáp, chỉ ngược đôi mắt xám tro long lanh lên nhìn, cười khúc khích, rồi cô nắm tay hần, kéo một mạch qua sảnh B, vừa nhún nhảy, vừa ba hoa chích chòe:

- Này nhé, em làm stylist cho Minh Kha đấy nhé! Anh sẽ phải ghen tị cho xem!

Gia Nguyên nhướn mày nghi hoặc. Nhưng rồi, hần cũng phải thừa nhận là Tiểu Mạn nói đúng...

...

Chưa bao giờ Minh Kha lại thanh lịch đến thế, thực sự rất thanh lịch. Chiếc áo sơ mi màu xanh đi kèm với caravat bạc, nằm phẳng phiu, cân chỉnh sau áo vest đen, tinh xảo đến từng đường kim mũi chỉ. Kính gọng bạc thanh mảnh vẽ tri thức, đỉnh đạc. Mái tóc màu nâu được vuốt ngược lên, khiến khuôn mặt vốn đã đậm chất nam tính nay càng bày ra những đường nét đẹp đẽ nhất. Anh trò chuyện với các cựu sinh viên cũng bằng phong thái nhã nhặn, lịch thiệp.

Tiểu Mạn đẩy Gia Nguyên đến, cô bé nhìn hần, nở nụ cười kiêu hãnh:

- Đấy, thấy chưa? Anh hai đấy!

- ... - Gia Nguyên mãi không đáp, vì hần còn chưa dứt được ánh mắt mình khỏi Minh Kha, đôi mắt xanh của hần mở to, những đợt sóng dịu nhẹ lan tỏa.

Minh Kha ngừng cuộc trò chuyện khi bắt gặp Tiểu Mạn, anh cúi đầu cáo lỗi với những người kia rồi bước nhanh về phía cô, mỉm cười dịu dàng:

- Em đói không? Ăn gì nhé?

- Vâng – Tiểu Mạn cười híp mắt, cô lay lay cánh tay Gia Nguyên vui vẻ - Anh hai rất bảnh đúng không Gia Nguyên?

Minh Kha ho khan một cái, anh lúng túng nhìn đi chỗ khác, tay đẩy kính lên, cố tình ra vẻ không quan tâm, nhưng thật ra thì gan ruột lại đang nháo nhào cả lên. Gia Nguyên im lặng, sau đó hần trút hơi thở dài thườn thượt, phán một câu không giống ai :

- Ghen - tị!

Minh Kha tròn mắt lên, chả hiểu hần nói gì, còn Tiểu Mạn cứ cười tủm tỉm, cô bé lại kéo hần sên sệt:

- Đi kiếm cái gì ăn, đói bụng quá!

*****

Tiểu Mạn dắt Gia Nguyên vào nhập tiệc...

Trên trần có treo một chùm đèn lớn bằng pha lê, xung quanh là những trái cầu hắt ánh sáng rực rỡ, không gian trở nên muôn sắc màu. Âm nhạc du dương, dong đưa, lẫn vào trong những tiếng nói cười rộn rã. Không gian ấm cúng phảng phất một chút gì đó của sự ảo diệu.

Đêm nay ai cũng lộ vẻ sang trọng. Chèn vào giữa bọn họ, tự dưng Gia Nguyên cảm thấy mình thật đơn điệu, chỉ sơ mi trắng đi kèm với vest đen và nơ đen. Hắn lấy làm sung sướng lẫn hãnh diện về điều đó, càng ít nổi bật thì càng tốt. Sáng nay hắn đã tạo scandal đủ rồi, bây giờ là khoảnh khắc giá trị để tận hưởng sự bình yên.

Ở giữa đại sảnh có bày rất nhiều thức ăn. Thật là một màn trình diễn ẩm thực ấn tượng với đủ các kiểu loại, đủ các hình thức. Các món ngon được xếp cách nghệ thuật trong những chiếc lồng màu xanh nhạt, nom đẹp mắt đến độ cảm thấy tiếc khi đụng đũa. Đây là một buổi tiệc đứng, và ai cũng phải tự phục vụ mình.

Gia Nguyên lặng lẽ bê một cái khay inox nhỏ và chọn thức ăn. Tiểu Mạn lảng vảng bên cạnh, liếc nhìn hắn, cô thoáng ngạc nhiên. Gia Nguyên kén ăn như con gái, hàng lông mày hắn nhíu lại vẻ phân vân, chọn có mấy món vặt vãnh mà mất thời gian khá nhiều. Trước đây hắn không như thế, ăn uống vô cùng thoải mái, chẳng bao giờ hắn phải dành một phút để suy tính “hôm nay mình ăn món gì?”.

Thật là kì lạ!

...

Gia Nguyên không hứng thú với mấy món ăn đó, hơn nữa, hắn ghét nơi đông người. Bởi thế chỉ đứng tần ngần trước bàn thức ăn một chút là hắn đánh bài chuẩn ngay.

Gia Nguyên bỏ ra ngoài ban công với một ly sữa trắng sóng sánh nước táo. Chỉ cách một tấm kính giảm âm mà thế giới bên ngoài này khác hẳn cái không khí náo nhiệt, ồn ào trong kia – thế giới của sự yên lặng và gió.

Tựa vào lan can, hắn thích thú ngẩng đầu lên ngắm nhìn bầu trời đêm. Ánh sáng lung linh của hàng vạn vì tinh tú tựa hồ đan kết lại với nhau, tạo thành một mạng lưới lấp lánh đến ảo diệu. Gia Nguyên ngâm nga trong miệng câu “kira – kira” (sáng lấp lánh) với vẻ thích thú, gương mặt hắn dịu dàng đến kì lạ... Trước kia, người ấy lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào mặt hắn rồi mỉm cười tự hào: “mắt em trông thật kira – kira!” hay “ước gì anh cũng có đôi mắt kira-kira như bé Sam nhỉ!”.

Bất giác, Gia Nguyên bật cười một mình, không biết ánh sáng của bầu trời đầy sao khiến mắt hắn nhìn long lanh như có nước, hay là...hắn đang khóc. Hắn say mê chiêm ngưỡng ánh sáng lấp lánh kia, từng tiếng thì thầm hòa vào gió, tan nhẹ:

- Chắc anh không biết tâm hồn mình kira – kira như thế nào đâu nhỉ, Cao Gia Nguyên? Còn tâm hồn em...chưa một lần nào lấp lánh cả!

...

Sau một hồi thả cho tâm hồn mình lãng đãng, Gia Nguyên lại quay vào trong, kiếm Tiểu Mạn trò chuyện. Nhưng hắn chẳng thấy cô bé đâu, lại chạy lòng vòng đâu rồi không biết.

Hắn khó chịu lướt qua khu đại sảnh chật kín người, mắt cố tìm cái đầu loắt choắt với mái tóc nâu ngắn. Tuy vậy, hắn bỏ cuộc, tìm hoài chẳng thấy.

Gia Nguyên không chịu nổi những nơi đông người, hắn chỉ đứng một chút rồi nảy ra ý định đi dạo quanh trường, có thể sẽ kiếm được một chỗ yên tĩnh, kín đáo nào đó để nghỉ một lúc, từ sáng đến giờ hắn chưa chọn mất chút nào cả.

...

Vì buổi tiệc diễn ra ở đại sảnh nên khu sau rất ít người qua lại, đến sảnh C thì hầu như chẳng có ai. Gia Nguyên từng bước thong dong, hắn chắc rằng mình sắp tìm ra được một chỗ ẩn nấp lí tưởng.

Khi băng qua một sảnh tối, không bật đèn, bất ngờ, Gia Nguyên nghe thấy ai đó cười – một tiếng cười khặc khặc, khó chịu:

- Này, theo anh đi! Anh phải nói bao nhiêu lần thì em mới nghe hả? Tại sao em lại bám cái thằng ẻo lả như đàn bà đó nhỉ?

- Im đi! Không được nói xấu Gia Nguyên! - một giọng nói khác đáp lại vẻ vô cùng giận dữ lẫn tức tưởi. Đôi đồng tử xanh giãn rộng, bước chân hần khựng lại ... đó không phải là giọng của...Tiểu Mạn sao?

- Nói xấu? Anh đâu có nói xấu ai! Sự thật là thế mà! Em không thấy xấu hổ về cái bộ dạng ướt sũng mực của hần sáng nay à cô bé?

- Tôi nói cầm miệng đi! – Tiểu Mạn gầm lên, giọng cô mất bình tĩnh – Thả tay tôi ra mau!

- Tối nay em xinh xắn lắm, làm sao đây nhỉ?

- Buông ra! Tôi la lên bây giờ!

- Em đùa đấy à? – Tên đó bật cười - Ở đây thì có ai để em gào chứ? Đúng không tụi bây? – Vài tiếng cười khặc khặc đáng sợ vang lên đáp trả...

*****

Để đếm xem nào: Bị ngã tử sách lên đầu này, bị xe đụng này, bị cho “tắm” mực này,... giờ lại là gì đây hở bạn Sam siêu xui xẻo, số xấu xí?

33. Chương 31: Trouble Party

- Buông cô ấy ra! – Chát giọng trầm lạnh đến tê buốt vọng lại rất gần, cắt ngang tràng cười của đám người kia. Chúng khựng lại, đồng tai nghe ngóng.

Từ đằng sau góc khuất của bức tường, thân ảnh ấy dần dần hiện lộ. Ánh trắng sáng luồn qua tấm kính lớn, chảy dài trên bờ vai mảnh khảnh, bao phủ hần bằng một vầng sáng nhạt, khắc tạc lên mảng tường màu kem sữa cái bóng đen đặc quánh. Đôi mắt hần ánh lên những tia xanh rờn ma quỷ lạnh đến gai người.

Tiểu Mạn xoay lại nhìn, đôi mắt xám tro ầng ậng nước, bờ môi nhỏ của cô khẽ mấp máy trong sự thẳng thốt:

- Gia...Nguyên?

Hần bước nhanh đến, giật Tiểu Mạn ra khỏi tay tên to lớn kia. Gia Nguyên đẩy cô bé ra sau mình, giọng hần vang lên đều đều, không xúc cảm:

- Đi đi Tiểu Mạn! Ra bảo Minh Kha đưa em về đi!

- Gia Nguyên... - Cô bé run rẩy, bàn tay lạnh ngắt của cô siết chặt lấy gấu áo hần.

- Đi - mau! – Gia Nguyên quay phắt lại, gầm lên khiến Tiểu Mạn giật nảy mình.

Cô bé nhìn hần, nước mắt nhanh chóng tuôn ra ướt nhòa gương mặt nhỏ. Hần lạnh lùng xô cô đi, Tiểu Mạn lắc đầu nguầy nguậy, cô cắn chặt môi rồi quay lưng rào bước nhanh. Một thoáng đã mất hút trong bóng tối.

...

Khi Tiểu Mạn đi khuất rồi, Gia Nguyên mới chính thức đối mặt với lũ người kia, nắm tay hần siết chặt đến độ nổi những đường gân xanh xám. Hần phẫn nộ gầm giọng:

- Mà y là ai?

- Là ai? Mày hỏi tao hả? – Tên kia tròn mắt lên nhìn, một giây sau, hắn cười phá lên, sắc súa như kẻ điên
- Mày không biết tao sao?

Lông mày Gia Nguyên nhíu lại, hắn nhìn tên kia nghi hoặc. Tên đó lại lên tiếng, mặc cho tròng cười sắc súa vẫn chưa dứt hẳn:

- Tao là Vĩnh Huy, đại ca của trường này!

Bất ngờ...

Tóc...tóc...

Một thứ chất lỏng trong suốt chảy ào từ trên đầu Gia Nguyên xuống. Từng giọt len vào khóe mắt bỗng rớt, chảy xuống miệng với vị đắng chát, cay xè, rồi xộc vào mũi thứ mùi nồng sặc đến choáng váng cả óc.

Choáng váng...

Hơi rượu làm không gian trước mắt chao nghiêng...

Vĩnh Huy ngẩng nhìn thành quả của mình, hắn cẩn thận vặn nắp chai rượu, xong xuôi, quăng một phát thật mạnh vào tấm kính sau lưng. Chỉ trong chớp mắt, tấm kính vỡ vụn, bắn vào không gian những mảnh thủy tinh sắc lẹm. Bọn chúng nhìn gương mặt và mái đầu ướt nhẹp của Gia Nguyên, cười ngạo nghễ.

Vĩnh Huy ho khan một tiếng, hắn nheo mắt:

- Thế nào? Tấm rượu với tấm mực cái nào thích hơn? Anh hùng cứu mỹ nhân?

Gia Nguyên đứng trơ như tượng, những mảng kí ức lộn xộn trong đầu... Vĩnh Huy, hắn biết cái tên này, chỉ nghe một lần nhưng hắn nhớ như in. Đó là thằng bạn trai của con nhỏ tóc vàng đánh Tiểu Mạn...

Một lũ cặn bã, rác rưởi!

Gia Nguyên từ từ ngược lên nhìn người đối diện mình, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ngược tóc, đôi mắt xanh mở trừng trừng, cuộn lên những đợt sóng dữ dội.

Bất giác, hắn tung một cú đấm mạnh xé gió vào thẳng mặt Vĩnh Huy.

Xảy ra ẩu đả...

...

Minh Kha sững người khi thấy Tiểu Mạn chạy hốt hải từ sảnh C ra, gương mặt trắng bệch, ướt đầm lệ. Anh thả ly rượu vang lại, lao nhanh đến, ôm chầm lấy cô bé:

- Tiểu Mạn, chuyện gì thế?

- Minh Kha ... - Tiểu Mạn nghẹn ngào, bàn tay nhỏ run rẩy ghì chặt lấy vai anh – Minh Kha... Gia...Nguyên...

- Gia Nguyên thế nào? – Tim Minh Kha đập mạnh, anh lo lắng hỏi

- Bên sảnh C...tụi Vĩnh Huy ở bên đó...Gia Nguyên cũng ở đó !

- Cái gì? – Minh Kha nói gần như quát lên, giọng anh lạc hẳn đi – Đám côn đồ đáng sợ...

Định thần lại, Minh Kha xô cả Tiểu Mạn ra. Trong chớp mắt, bóng anh đã tan vào bóng tối đặc quánh...

*****

Vĩnh Huy rất mạnh, những tên khác cũng rất mạnh, còn Gia Nguyên thì nhanh. Hắn vờn bọn chúng, tuy nhiên chỉ có một mình nên hắn quá bất lợi. Hơn nữa bước chân hắn không vững, mùi rượu làm hắn mơ hồ, văng vất, mọi thứ cứ đan đan nhập nhập vào nhau, không cách gì tách ra được.

Bốp – Một vật gì đó đập mạnh lên đầu hắn từ phía sau. Thoáng chốc, trong mắt hắn trời đất đảo lộn, cơn nhức nhối ập đến. Gia Nguyên lao đến, dựa vào tường.

Hắn cố gắng gượng dậy, chỉ có thể tiếp tục né đòn. Thừa sơ hở, hắn tung một đấm nữa vào mặt Vĩnh Huy, nhưng chỉ sượt qua một cách nhẹ bẫng...tên đó tránh được...và đằng sau Vĩnh Huy là một tấm kính lớn bị

vỡ, những mảnh thủy tinh chĩa ra nhọn hoắc. Dưới ánh trăng, chúng sáng lóa lên, đẹp mê hồn...nhưng hết sức nguy hiểm.

Gia Nguyên mất đà lao thẳng vào đó. Vĩnh Huy mỉm cười kiêu hãnh...

PHẬP!

...

Mắt Gia Nguyên nhắm nghiền, còn lại tất cả bọn chúng đều đang trợn mắt lên kinh ngạc.

Người đó đứng ngược ánh sáng...

Mái tóc nâu vuốt ngược đã bị rũ xuống ướt nhẹp mồ hôi. Một tay ôm chặt lấy Gia Nguyên, tay còn lại chống trên bậc cửa. Những đường thủy tinh nhọn hoắt chọc vào lòng bàn tay lớn, một giây sau, máu phụt ra, men theo bậc cửa, chảy xuống mảng tường màu kem sữa... đỏ đặc và tanh nồng.

Mắt Gia Nguyên áp vào một tấm ngực lớn, ấm áp, hẳn nghe thấy cả tiếng tim người kia đang đập loạn vì hồi hộp. Gia Nguyên từ từ mở mắt ra, đồng tử sưng lại khi bắt gặp chiếc caravat màu bạc trên nền sơ mi xanh thẫm.

Có những tiếng la hét từ đằng xa, tiếng bước chân, tiếng nói, ánh sáng...nhưng hẳn không cảm nhận được gì hết, mắt hẳn vẫn dán vào bàn tay đang chống trên bậc cửa vỡ, ròng rọc máu của người kia.

Đám người của Vĩnh Huy vọt nhanh chóng, thoáng chốc đã mất hút trong bóng tối, vọng lại những tiếng chửi thề khiếm nhã.

Rất nhiều người đến, họ đỡ Minh Kha dậy, thẳng thốt nhìn bàn tay bị cắt chằng chịt của anh, rồi họ đưa anh đi.

Gia Nguyên vẫn đứng như chôn chân tại chỗ, hẳn lặng lẽ dõi theo bóng Minh Kha trong sự sững sờ, thậm chí hẳn không hề nhận ra đầu mình cũng đang đầy máu.

Một lát sau, cả hai đều được đưa đến trung tâm y tế gần nhất...

*****

Đầu Gia Nguyên được quần gạc cẩn thận. Đường vải mỏng trắng tinh vòng xuống trán hẳn, vài cọng tóc mai đen lác vẫn còn rịn máu, mồ hôi và cả rượu. Minh Kha lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của Gia Nguyên. Mới mấy hôm trước hẳn bị tai nạn, đầu cũng quần gạc như bây giờ, lòng anh chợt đắng lại, một lát sau, anh lên tiếng:

- Cậu ổn chứ? Đầu cậu có đau không?

- ... - Gia Nguyên không trả lời, hai tay hẳn đan chặt vào nhau, đôi mắt xanh vô hồn, đồng tử mịt mịt nhìn vào khoảng không vô định.

- Này...Gia Nguyên...?

- Kha...anh đừng hành động như vậy! – Gia Nguyên đưa hai tay vuốt mặt, hẳn thở ra một hơi.

- Ý cậu là gì? – Minh Kha nhướn mày

- Anh làm tôi sợ! – Mắt Gia Nguyên khẽ nhắm lại, hàng mi dày rung rung, hẳn thì thầm từng tiếng như tan nhanh lại trong miệng – Đừng khiến tôi cảm thấy có lỗi như thế! Tôi sợ những người xung quanh tôi gặp nguy hiểm.

Minh Kha bối rối, sự im lặng mỗi lúc một sâu, anh lặng lẽ theo dõi những chuyển biến ẩn dưới gương mặt lạnh lùng của Gia Nguyên. Rồi anh cũng thở ra:

- Lúc đó tôi không nghĩ được gì hết. Tôi không làm thế thì cậu đã rắc rối rồi! – Anh ngược lên, đôi mắt cương nghị nhìn hẳn khẽ xao động – Sao cậu lại đánh nhau với bọn chúng? Vĩnh Huy là một tên cực kì nguy hiểm, cậu không biết sao?

- Chúng động đến Tiểu Mạn! – Gia Nguyên trả lời.

- Dù là thế, lần sau cậu đừng hành động như vậy nữa! Cậu sẽ gặp nguy hiểm đấy! Chuyện của Tiểu Mạn, hãy để tôi giải quyết!

Gia Nguyên khẽ gật đầu. Hắn đứng dậy, tiến đến trước mặt Minh Kha rồi ngồi thụp xuống, quan sát bàn tay trái quần gạc chằng chịt của anh. Hắn nhẹ nhàng nâng bàn tay của Minh Kha lên, đôi mắt xanh xao động, những đợt sóng dịu dàng lan tỏa. Gia Nguyên ngước lên, hàng mi dày làm ánh nhìn của hắn pha loãng một nỗi buồn rất lạ:

- Đau không?

- Không! – Minh Kha đáp gọn lỏn, gương mặt anh điềm tĩnh nhưng trong lòng lại hết sức bối rối.

- Nói dối! – Lòng mảy Gia Nguyên cau lại, hắn nheo mắt nhìn anh dò xét.

- Không đau! – Minh Kha tăng hắng, anh đánh mắt sang chỗ khác, nuốt khan một cái.

- Nói dối! – Hắn vẫn ngoan cố lặp lại cái câu buộc tội rần rỗi của mình.

- Ủ...thì đau...chỉ một chút thôi! – Minh Kha đảo mắt, rồi thở dài.

- Tôi... xin lỗi! – Hắn đưa bàn tay anh lên, chạm vào vầng trán ấm áp cũng bó gạc của mình, mắt khẽ nhắm lại u buồn. Hắn không muốn làm tổn thương ai hết, không muốn gây phiền phức cho ai hết. Nhất là với Minh Kha. Anh là một người quan trọng với hắn. Anh là người hắn tin tưởng, ở bên cạnh anh hắn cảm thấy rất an toàn và tự nhiên. Giống như một người thân, giống như một người bạn, giống như một người biết lắng nghe và chia sẻ những chuyện quá khứ với hắn. Gia Nguyên không muốn tổn thương Minh Kha chút nào hết. Một chút cũng không...

Minh Kha im lặng, hay chính xác là không biết nói gì, anh lúng túng nhìn lên trần nhà, lắng nghe những nhịp đập khác thường của trái tim mình.

Hai người giữ cái tư thế đó một hồi rất lâu, lâu đến nỗi khi Minh Kha vỗ vai Gia Nguyên để rút tay ra thì anh mới phát hiện...hắn đã ngủ từ bao giờ.

*****

Trời trở về khuya, một căn phòng ở kí túc xá vẫn còn sáng đèn.

Gia Nguyên ngồi trên bậu cửa, hít một hơi thật sâu luồng không khí mát lạnh. Gió đêm lướt qua khung gỗ trắng, vờn nhẹ mớ tóc đen nhánh, áp vào da thịt một cảm giác mơn man.

Hắn ngước mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, thì thầm câu “Kira –kira” quen thuộc nhưng đầu óc hắn lúc này lại choán đầy hình ảnh của Dương Minh Kha.

Gia Nguyên nhớ đến cái lúc anh lao ra đỡ lấy hắn, mặc cho tay mình phải đập xuống bệ cửa lồm chồm thủy tinh vỡ. Hắn nhớ đến nhịp đập kì lạ phát ra từ khung ngực vạm vỡ, ấm áp kia. Hắn nhớ đến dòng máu đỏ đặc, tanh nồng tuôn ra từ lòng bàn tay anh, men theo bệ cửa, nhuộm đỏ cả một mảng tường màu kem sữa... Lòng hắn thất lại. Gia Nguyên cảm thấy sợ.

Hắn kê cuốn nhật kí lên cao, lặng lẽ đặt bút viết. Những nét chữ gọn ghẽ, chạy tuôn ra như mớ cảm xúc trào dâng trong hắn lúc này:

“ Gia đình tôi, bố mẹ mất do tai nạn máy bay, tôi và người đó phải vào cô nhi viện. Rồi khi tôi trở lại đây, người ấy lại bị giết một cách bí ẩn...Một thảm kịch!

Tại sao lại như thế? Tại sao những người thân thuộc của tôi, những người tôi yêu thương lại rơi vào trò đùa ghê tởm của số phận?

Có phải tôi là một điềm gở không? Có phải tôi là một tai họa không? Hay tôi là một thứ quái vật gieo rắc nỗi đau cho người khác?

Tại sao nơi nào tôi đến cũng đều xảy ra chuyện không hay? Rồi những người khác cũng sẽ liên lụy vì tôi ư?

Tôi là thứ gì vậy? Rốt cuộc tôi phải làm tổn thương bao nhiêu người nữa thì mới đủ đây?

Một ngày kia, khi tay tôi nhuộm máu kẻ sát nhân, thì họ sẽ ra sao?

Một ngày kia, khi tôi thành ác quỷ thực sự, thì họ sẽ ra sao?

Tôi không sợ gì cả...tôi chỉ sợ chính bản thân mình – Một kẻ vô cảm, một kẻ bị vắn đục, một kẻ ích kỉ, một kẻ đê tiện.

Rồi có ngày tay tôi sẽ nhuộm máu, tôi sẽ trở thành một kẻ sát nhân ...tôi sợ chính mình...”

*****

Đêm qua không ngủ được khiến Gia Nguyên cảm thấy uể oải, vết thương trên đầu vẫn còn khó chịu. Hắn lê từng bước mệt nhọc đến trường.

Mới sáng sớm, trên sân chỉ lác đác vài ba sinh viên, Gia Nguyên lặng lẽ băng qua dãy phòng học.

Bất chợt, hắn nghe thấy tiếng ai đó tức tưởi vọng lại:

- Tôi ghét anh! Anh là đồ xấu xa! Tại sao anh dám làm thế hả? Anh là đàn ông kiểu gì vậy? Một tên rỗng tuếch!

Một cặp đôi đang cãi nhau? Gia Nguyên phớt lờ, hắn chẳng phải một tên ưa hóng hớt chuyện người khác. Thế mà vừa đi được mấy bước, chân hắn đã khựng lại bởi một giọng khác hết sức quen thuộc, lòng mày hắn khẽ nhướn lên:

- Em vô lí quá! Anh đã nói đó chỉ là hiểu lầm thôi mà! Tại sao em lại phát điên chứ?

- Tôi không quan tâm! Rõ ràng anh đã làm thế! Đừng có lên giọng dạy đời tôi!

- Này, Tuệ Thư, nghe anh nói đã...

Chát! – á chà, Gia Nguyên rút đầu lại khi phải nghe thứ âm thanh gay gắt đó, hắn phải là một cái tát nảy lửa. Đôi mắt xanh của hắn liếc về phía lớp học kia với vẻ thú vị.

Đúng như hắn đoán, một giây sau, cô nàng đồng đánh lao ra từ trong lớp, gương mặt tối sầm vì giận. Còn lại tay con trai ấy vẫn đứng trơ như phỗng, mặt in dấu năm ngón tay đỏ lừ, đôi mắt trợn dọc với vẻ thẳng thốt. Gia Nguyên đưa tay lên che hai tai lại để khỏi phải nghe tiếng gào thét hổ báo của tên kia: “đúng là đồ con gái!”

Hắn thong dong bước đi, hai tay đút vào túi, miệng khẽ cong lên thành một nụ cười ruồi:

- Hải Đăng bị người yêu đá!

*****

Đầu xuân. Gió nghịch ngợm lướt qua vạn vật, cuốn theo hương hoa cỏ, xộc vào đất trời một mùi tươi mới. Bầu trời xanh quang đãng, dường như cao hơn mọi ngày. Nắng lười biếng nằm ườn trên bãi cỏ dầm sương mai. Một ngày Kira – kira!

...

Tiếng hò hét cổ vũ khiến sân bóng rổ trở nên náo nhiệt, những dãy ghế ngồi chật kín người. Trận bóng hấp dẫn khủng khiếp.

Tiểu Mạn kéo chiếc mũ rộng vành xuống làm cho tóc cụp hết vào cổ, chiếc váy yếm ngắn đến gối khiến dáng người bé nhỏ kia trở nên sinh động và đáng yêu đến kì lạ. Cô lăng xăng chạy đến, tay khệ nệ nào khăn, nào nước, ly cốc, miệng nở nụ cười tươi tắn:

- Chà! Anh vào rổ một lượt tận 6 trái thế thì đội nào thắng cho nổi?

Gia Nguyên đón lấy chai nước từ cô, tu một ngụm để làm dịu cái cổ họng khô khốc của mình, rồi lau gương mặt nhễ nhại mồ hôi vì chạy nhảy suốt hai hiệp đấu. Hắn nhìn Tiểu Mạn mỉm cười:

- Tự hào không?

- Tất nhiên là có rồi! Anh giống một “ngôi sao”! – Tiểu Mạn cười híp mắt. Rồi cô mau mắn rút chiếc điện thoại ra, bật camera trước, khẽ thúc Gia Nguyên một cái.

- Gì thế? – Hấn nhíu mày quay sang, vừa lúc ánh đèn flat nháy lên một cái “click”.

Tiểu Mạn thu tay lại, ngẩng nhìn bức ảnh hiện trên màn hình, môi khẽ cong lên ngộ nghĩnh:

- A...mặt anh nhìn ngộ quá! Biểu hiện kì cục thật!

- Đưa xem nào! – Hấn nhẹ nhàng rút chiếc điện thoại ra khỏi tay cô bé, hàng lông mày nhướn lên tò mò. Ái chà, đúng là ngộ thật, Tiểu Mạn cười không thấy mặt trời, còn hấn thì...

Ngón tay Gia Nguyên vô tình lướt nhẹ, màn hình vụt sáng, chớp mắt đã trượt qua một hình ảnh khác. Mắt hấn nhìn đắm đắm vào bức ảnh...là gia đình Tiểu Mạn?

Cô bé nhướn người lên nhìn vào màn hình, đôi mắt xám tro lấp lánh:

- Gia đình em đấy! Có lẽ anh không nhớ bố mẹ em đâu nhỉ?

- Ủ! – Hấn khẽ đáp

- Mẹ em mất khi em mới ba tuổi, còn bố đến giờ nhìn vẫn y như vậy, không khác gì cả (hình như là đẹp trai một chút hơn thì phải!) – Tiểu Mạn liền thoáng.

Mắt Gia Nguyên vẫn dán chặt vào màn hình, hấn lặng lẽ ngắm những con người có lẽ đã từng thân quen kia.

Người đàn ông trạc ngoại tứ tuần. Thần thái sang trọng, hòa nhã toát ra từ khuôn mặt đậm chất nam tính. Đôi mắt ẩn dưới hàng lông mày rậm có chút trầm buồn, đồng tử màu cà phê sẫm sâu hun hút, chiếc mũi cao và khuôn miệng nằm cân chỉnh từng li từng nét. Hiền từ nhưng cương nghị. Có lẽ Minh Kha thừa hưởng những đường nét cân chỉnh này từ cha, trông anh giống ông lắm. Còn người phụ nữ kia thì đang quàng lấy cổ Tiểu Mạn. Mái tóc đen óng của bà chảy qua bờ vai, nhẹ nhàng đáp trên bàn tay nhỏ nhắn của cô con gái nhỏ. Bà đang cười, gương mặt sáng bừng lên những nét thanh cao, đôi mắt xám tro như trong suốt. Quả thực xinh đẹp...

Tiểu Mạn cũng say sưa ngắm bức ảnh, giọng cô vang lên nhẹ nhàng, thoáng qua chút xúc cảm hoài niệm:

- Mẹ em tên là Nadeshiko. Bà là người Nhật. Còn bố là Dương Thái Minh.

- Nadeshiko? Tên loài hoa đại diện cho sự thanh khiết, trong trắng của người phụ nữ?

- Ô! Anh biết cả ý nghĩa đó sao? – Tiểu Mạn tròn mắt lên ngạc nhiên.

Gia Nguyên chỉ mỉm cười, xoa nhẹ mái tóc nâu ngắn của cô, những đợt sóng dịu nhẹ lan tỏa trong đáy mắt:

- Tên này...cũng hợp với cả em nữa! Vậy em là con lai?

- Vâng! Chuyện này ai cũng biết cả mà! – Tiểu Mạn đáp lại cái xoa đầu của hấn bằng một đôi má ửng hồng.

- Anh không biết! Nhưng bây giờ thì biết rồi! Em gốc Nhật, thảo nào...

- Gì ạ? – Tiểu Mạn nhướn mày tò mò, cô lên giọng.

- Không, ý anh là ngoại hình em rất giống người Nhật, cả tính cách trẻ con cũng giống nữa!

- A...anh bảo em trẻ con hả? – Tiểu Mạn thúc hấn một cái thật mạnh, mặt nhăn lại giận dữ.

...

Bất chợt, đập vào mắt cô một vật gì sáng lấp lánh nơi cổ Gia Nguyên, cô khựng lại:

- Ủa, anh đeo cái gì vậy?

- Cái này hả? – Gia Nguyên cúi xuống nhìn sợi dây chuyền trên cổ, rồi nắm mặt dây đưa lên ngang mắt. Một chiếc huy hiệu bằng bạc, chạm khắc hai chữ “DM” tinh xảo, những đường hoa văn rất nhỏ uốn lượn xung quanh tạo nên đường viền sắc nét, xâu vào trong sợi dây chuyền mảnh cũng bằng bạc.

Cô bé nhìn chằm chằm chiếc huy hiệu một lúc, lông mày khẽ cau lại, miệng lẩm bẩm:

- Cái này...hình như thấy ở đâu rồi thì phải?

Từng chữ vô tình rót vào tai Gia Nguyên làm hấn sững lại. Huy hiệu này là của...Những mảng quá khứ thì nhau tạt vào trí nhớ hấn, cái chết của người đó, chiếc huy hiệu nằm lẫn lóc trong vũng máu tanh tưởi... Hấn quay phắt sang, đôi mắt xanh bắt đầu cuộn lên những đợt sóng:

- Em thấy quen hả?

- À thì... - Tiểu Mạn ngập ngừng, cổ nặn óc để nhớ.

- Em thấy nó ở đâu, Mạn? – Hấn chớp lấy vai Tiểu Mạn, ghì mạnh, giọng hấn gấp gáp. Hành động bất ngờ ấy làm cô bé giật mình. Tiểu mạn sợ hãi nhìn gương mặt căng thẳng của Gia Nguyên, cô lắp bắp – Anh... làm sao... vậy?

- Trả lời tôi đi! Em nhìn thấy cái này ở đâu? – Gia Nguyên mất bình tĩnh, hấn gầm lên phần nộ.

- Em...em...không nhớ! – Cô cố gắng để giọng mình không run rẩy – Em cũng không chắc mình đã từng nhìn thấy nó chưa nữa...chỉ là trông nó...khá quen.

Không nhớ?...Hấn vẫn ghì chặt bờ vai nhỏ của cô bé, hơi thở hấn khó nhọc. Vật này liên quan đến cái chết của người đó...không nhớ gì sao?

...

Bờ mi dài sụp xuống về thất vọng, sắc xanh nhạt dần, trả lại cho đôi mắt trạng thái lạnh lẽo nguyên thủy. Bờ môi nhỏ của hấn bặm chặt thành một đường thẳng, rồi Gia Nguyên buông thông tay xuống, giọng hấn trầm mặc:

- Khi nào em nhớ ra thì nói ngay cho tôi!

- Thứ đó... quan trọng vậy sao? – Hai tay đan lấy nhau, Tiểu Mạn sốt sắng hỏi.

- Phải, rất quan trọng! – Gia Nguyên quay trở vào sân bóng, nắm tay hấn siết chặt, nổi lên những đường gân xanh xám, tiếng những khớp xương kêu răng rắc nghe đến rợn người.

Tiểu Mạn vỗ vỗ trán, mặt cô nghiêm nghị, hai hàng lông mày nhíu lại về suy tư:

- Quen lắm...rốt cuộc đã thấy ở đâu rồi nhỉ?

Vậy là phần 1 của truyện đã chính thức khép lại. Từ chap 32 trở đi, “Vai diễn định mệnh” sẽ chuyển sang một hướng đi khác. Những gì “bình thản, thông dong, nhẹ nhàng” xem như chấm dứt, truyện vận động “nhanh dần đều”. Chào mừng độc giả đến với sắc màu hành động và trinh thám, đan xen những gấp khúc tình cảm.

Sắp đến đây sẽ rất bận, vì vậy một tuần up 2 đến 3 chương , không có lịch ngày cố định, khi nào rảnh, mình sẽ up. Hi vọng sẽ nhận được sự ủng hộ từ các bạn. Hãy đến với tôi cách thực sự, bước vào thế giới có gam màu xám làm chủ đạo, làm quen với những thứ bèn và sắc.

“Vai diễn định mệnh” - phần 2 bắt đầu khởi động.

Ai quen ĐỌC CHÙA thì tập “yêu thương” Author này bằng những nhận xét, góp ý đi nhé!

Thân ái.

34. Chương 32: Anh Biết Tôi Là Ai?

Hải Đăng nghịch ngợm giật lấy tờ kết quả khám sức khỏe của Gia Nguyên, hấn vẫn đứng trơ như tượng, đôi mắt thần thờ nhìn vào khoảng không vô định. Cậu mau mắn lướt qua mớ chữ nghĩa nghèo nàn của người khám tổng quát cho đội thể thao. Hàng lông mày sâu róm của Hải Đăng bắt chọt xô cả vào nhau:

- Cái quái gì thế này? Chiều cao 165cm, cân nặng 47kg? Có nhầm không vậy?

- Gì? – Gia Nguyên khó chịu giật lại tờ giấy.

- Đợt khám lần trước cậu cao đến 1m67 lặn mà, còn cân nặng thì hình như 51- 52kg, sao trong này...? – Hải Đăng thẳng thốt.

- Đợt khám trước? – Gia Nguyên nhú mồm nghi hoặc.

- Phải, tớ với cậu đã ngồi soi lỗi chính tả của ông bác sĩ kia mà! Không nhớ hả?

- Không!- Hấn đáp gọn lỏn.

- À...rồi, thì cậu không nhớ gì, nhưng mà số liệu này rõ ràng không ổn chút nào!

- Lâu rồi không uống sữa nên còi lại, được chưa?

- Há há, thế mà nghe được á? Đừng nói với tớ là cậu nhân tiện đi điều trị bên nước ngoài thì tranh thủ hút mỡ, tẩy trắng với cửa bột xương để trở thành một bé nầm lùn xinh xinh chứ?

- Đồ điên! – Gia Nguyên gất lên, gạt thẳng bạn ngổ qua một bên.

- Ế vợ đấy nhá! Con trai gì mà ẻo lả như đàn bà!

Gia Nguyên bỏ ngoài tai mấy lời đó, hấn bước xăm xăm. Hải Đăng nhảy chân sáo leo đèo bên cạnh, cậu nhếch miệng cười gian xảo:

- Khai thật đi! Cậu đang ghen tị với tớ đúng không?

- ... - Hấn không trả lời, vẫn xăm xăm bước.

- Cậu phải học hỏi tớ nhiều đấy nhá! Tớ á, búng tay một cái là cả tá con gái đến đứng xếp hàng xin được châu đấy. Có phải như ai đó đâu? – Bạn nào đó mặt tự hào ngược mặt lên trời một góc 45 độ, hai tay ôm ngực cảm thán.

- Thật không? – Gia Nguyên quay sang, mắt hấn nheo lại, trông có vẻ ranh mãnh.

- Tất nhiên, còn phải hỏi? – Hải Đăng hếch mặt lên trời cười hô hố.

Hấn rút tay từ túi áo ra, vỗ vỗ vào má bên phải của thằng bạn ngổ, hàng lông mày nhướn lên thể hiện một sự khinh bỉ nhẹ:

- “Tôi ghét anh! Anh là đồ xấu xa! Tại sao anh dám làm thế hả? Anh là đàn ông kiểu gì vậy? Một tên rỗng tuếch!” – Hấn rả từng chữ một cách thích thú, đôi mắt xanh nhìn đối tượng giễu cợt – Dẫu năm ngón tay vẫn còn đậm lấm nhé!

- Cậu... - Hải Đăng hai mắt tròn dẹt, vẻ sững sờ hiện rõ trên gương mặt đỏ lừ. Gia Nguyên tưởng như có thể thấy đầu cậu bốc khói, miệng thì lắp ba lắp bắp không nên lời – Đừng nói sáng... hôm ấy...

- Một cái tát của Tuệ Thư! – Hấn đáp gọn lỏn, rồi quay lưng bỏ đi.

Hải Đăng phóng theo, cậu chụp lấy vai Gia Nguyên, hàng lông mày rậm xô cả vào nhau như hai con sâu róm:

- Cậu ... cậu ... nói ... nói với những ai rồi?

- Thì sao? Có gì quan trọng à? – Gia Nguyên đảo mắt một vòng, hấn khẽ nhún vai.

- Ôi Trời ơi! Nỗi nhục nhã của cả đời tôi! – Hải Đăng hét lên tuyệt vọng, cậu vò đầu bứt tai khổ sở.

Sau một phút vật vờ, cậu lại nhìn thẳng Gia Nguyên bằng thái độ nghiêm túc chưa từng có, giọng cố ghìm lại cho khỏi run, nghe rất tếu :

- Từ nay cậu muốn tớ làm gì cũng được, tớ nguyện làm đàn em trung thành của cậu, nguyện làm chân sai vặt của cậu, cậu có thể hành hạ tớ tùy thích, có thể mượn tớ làm bao cát để xả giận, có thể bứt tóc tớ khi nghĩ quẩn... Nhưng...làm ơn đi Nguyên! Đừng cho ai biết chuyện mất mặt đó!

Gia Nguyên khoanh tay, khẽ nhướn mày ra chiều suy nghĩ. Hải Đăng lại tiếp tục thực hiện đủ các chiêu sách lẫn, lê, bò, trườn, ăn vạ, la làng:

- Làm ơn đi! Cậu nhìn tớ đẹp trai thế này, mạnh mẽ thế này, sáng giá thế này mà bị một đứa con gái tát thẳng vào mặt thì còn gì là hình tượng nữa? Đồng ý nhé? Nhé? Nhé?

- Thôi được rồi! Nể tình cậu là anh em kết nghĩa tôi sẽ im lặng. Điều đó có ý nghĩa gì cậu tự hiểu chứ? – Hấn ngênh mặt lên thách thức, nụ cười bán nguyệt nở trên môi chưa bao giờ trông đều cang đến thế.

- Tớ hiểu hết, chỉ cần cậu giữ bí mật! – Hải Đăng cười nịnh nọt, đôi mắt long lanh đến nổi da gà.

Gia Nguyên gật đầu, rồi bỏ đi. Cảm giác thích thú khi nắm được điểm yếu của người khác khiến hấn bất giác nở nụ cười. Lòng hấn lúc này rất vô tư, cảm xúc dễ chịu nhẹ nhàng lan tỏa.

Giây phút dễ chịu như thế ngắn lắm, chớp mắt đã vụt biến, thay vào đó lại là thứ cảm xúc lạnh nhạt, băng giá choán đầy tâm hồn.

*****

Hai giờ sáng...

Thiết bị bluetooth nháy lên một vệt đỏ kèm theo tín hiệu títtít. Gia Nguyên đặt cuốn sách xuống, hấn mở máy nhắn tin. Hộp thư thoại chỉ nhận được vồn vện mấy chữ “Chúng tôi đã có mặt”.

Gia Nguyên đứng dậy, giật lấy chiếc áo dạ đen trên ghế, choàng qua người, rồi bước nhanh ra ngoài. Thiết bị bluetooth đã gắn chặt vào tai, hấn kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống che khuất cả mặt, rảo từng bước trên con đường vắng tanh.

Hơi thở đêm khuya lạnh buốt, gió thổi từng cơn xào xạc trên các tán cây cổ thụ, những nhành lá đung đưa theo một vũ điệu ma quỷ. Gia Nguyên bước xầm xầm dưới ánh đèn đường mờ ảo, bóng hấn đổ dài ra phía sau, khắc tạc lên một dáng hình cô độc.

Chiếc taxi màu trắng xanh dừng lại trước mặt hấn, anh tài xế thò đầu ra khỏi cửa xe, nhướn mày hỏi:

- Cậu đón xe khuya vậy à?

Hấn không đáp, chỉ lặng lẽ mở cửa rồi nhanh chóng ngồi vào trong. Chiếc taxi lẩn bánh...

... Thiết bị bluetooth lại nháy lên, hấn hạ giọng, từng tiếng khe khẽ tan trong miệng:

- Edward, Kaylee, tôi đến đây!

...

Taxi dừng lại trước một con hẻm nhỏ, Gia Nguyên trả tiền rồi nhanh chóng bước xuống. Người tài xế đưa mắt nhìn theo, thoáng chốc đã thấy hấn tan hấn vào bóng tối đặc quánh, không để lại chút dấu vết nào.

Hai chiếc moto, một đen, một bạc dựng bên cạnh nhau. Hai thân ảnh đang ngồi chễm chệ trên chiếc xe của mình, miệng ngậm điều thuốc lá, thỉnh thoảng lại nhả một vòng khói trắng đục vào không gian mịt mờ.

Gia Nguyên rảo bước nhanh đến, tiếng giày bata khua nhẹ lớp lá khô trên đường thu hút ánh nhìn của hai con người kia. Họ đứng dậy, dập điều thuốc ngay tức khắc, rồi cúi đầu chào Gia Nguyên, giọng kính cẩn:

- Chào cô chủ!

- Chào. Tình hình thế nào rồi Edward?

Edward nhìn người bên cạnh mình, khẽ gật đầu. Cô gái vuốt ngược mớ tóc hung đỏ ra sau, mở chiếc cặp đen và lôi ra hai tập hồ sơ, chất giọng khàn khàn vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch:

- Chúng tôi đã điều tra và xét nghiệm hết tất cả những dấu vết chúng để lại, lần ra một vài tên tuổi và địa điểm khả nghi. Nhưng vẫn còn nhiều nghi vấn lắm, chưa thể kết luận một cách chắc chắn được điều gì.

- Kết quả xét nghiệm vông mạc thế nào? – Gia Nguyên đón lấy hồ sơ.

- Hình ảnh cuối cùng còn lưu lại trên vông mạc là một hình ảnh khá nhạt, bởi vì thời gian xảy ra án mạng cách thời gian khám nghiệm tử thi quá xa, cho nên chúng tôi dù đã cố gắng phóng to đến max limit nhưng cũng không thể nhìn rõ mặt. Nhưng tôi chắc rằng đó là một người đàn ông, hấn đang trong tư thế chìa súng vào Cao Gia Nguyên! – Edward đáp bằng chất giọng trầm lạnh còn phảng phất mùi thuốc lá.

Gia Nguyên chăm chú nhìn vào những thông số, hình ảnh, dữ liệu in trên bìa những tệp hồ sơ, lòng mày hằn khe cau lại đầy hoài nghi.

Sau một hồi lướt sơ qua hần bỏ tài liệu lại vào chiếc cặp da màu đen, tiếng khóa sắt kêu tanh tách.

Rồi hần ngược lên nhìn hai người kia, đôi mắt sẫm lại sắc lạnh lẽo, cô tịch. Gia Nguyên tháo chiếc huy hiệu bạc ra khỏi sợi dây chuyền, thả vào tay Kaylee. Cô gái nhướn mày, miệng hơi nhếch lên bí ẩn:

- Đây là gì cô chủ?

- Tìm tất cả những gì liên quan đến chiếc huy hiệu đó! Tôi đoán nó liên quan đến một đảng phái hay một tổ chức chẳng hạn? Có thể là một biểu tượng! Lùng hết các biểu tượng, kí hiệu của các thế lực ngầm cho tôi!

Kaylee gật đầu, đôi mắt nâu nheo lại quan sát hai chữ “DM” được chạm khắc tinh xảo. Còn Edward đón từ tay Gia Nguyên một bức ảnh. Trong ảnh là cô gái có mái tóc nâu ngắn, gương mặt nhỏ với những đường nét trong sáng, rạng rỡ, đôi mắt xám tro trong vắt như gương soi.

Gia Nguyên liếc tấm ảnh, giọng hần nhẹ bằng như tan vào không gian khuya lặng gió:

- Hãy tập trung điều tra các mối quan hệ xung quanh cô ta, theo dõi từng chút một! Mạnh mẽ có thể bắt nguồn từ đó! Cô gái này biết chiếc huy hiệu DM kia, đã từng nhìn thấy nó rồi! Có thể liên quan đến một người quen nào đó của cô ta. Nhưng nhớ cho rõ này... - sau một giây im lặng, Gia Nguyên trầm giọng xuống – Không được động đến cô ấy, không được làm bất cứ điều gì ảnh hưởng đến cô ấy. Dương Tiểu Mạn là một người rất quan trọng với tôi!

- Vâng! Tôi hiểu rồi! – Edward thận trọng bỏ tấm ảnh nhỏ vào ví mình.

- Mọi sự trông cậy vào hai người, đừng để phụ lòng tin của tôi! – Gia Nguyên nói ngắn gọn, xong xoay người bước đi. Edward và Kaylee lại kính cẩn cúi đầu chào như lúc gặp.

Chiếc áo dạ đen luột dần vào màn đêm đặc quánh, hần kéo mũ xuống, đôi mắt thoảng hiện ra dưới vành mũ – xanh rờn, lạnh ngắt, mỗi lúc càng sẫm lại bí ẩn.

Tay nắm chiếc cặp da, hần rảo bước ra khỏi con hẻm bí mật, lòng gợn lên những cảm xúc khó chịu, tim hần đập đều đều những nhịp khô khốc.

Về đây được hơn 7 tháng rồi nhưng kế hoạch vẫn chưa thực thi được như mục tiêu ban đầu, mọi chứng cứ có vẻ còn rất mơ hồ. Kê sát nhân hành động kín đáo thật, đến những tay trùm săn thông tin như Edward, Kaylee mà vẫn chưa điều tra được gì nhiều, có vẻ không hề đơn giản như hần nghĩ.

Tín hiệu bluetooth lại títtít kèm theo những cái nhấp nháy màu đỏ. Ngay sau đó, ở đầu bên kia vang lên một chất giọng nam trầm ấm:

- Sam, mọi việc tiến hành ổn chứ?

- Không thừa bố! Edward và Kaylee vẫn chưa thể xác định được chắc chắn điều gì. Mọi thứ quá mơ hồ!

- Bố sẽ tiếp tục nhờ thêm Jang điều tra bằng tài khoản Interpol. Yên tâm đi, Jang là một tay hacker vô cùng đặc biệt, nếu tồn tại một tổ chức nào có biểu tượng “DM” sẽ truy ra ngay.

- Vâng, con cũng mới khám phá ra một đầu mối mới, nhưng tự con sẽ giải quyết chuyện này, bố không cần phải lo!

- Con còn nhớ lời hứa chứ?

- “Đảm bảo tính mạng của mình và không tin bất kì ai”, con sẽ cẩn trọng! – Hần đáp.

- Vậy thì tốt, mọi chuyện sẽ ổn thôi, yêu con nhiều!

- Yêu bố! – Hần đưa tay nhấn nút tắt tín hiệu bắt sóng, lập tức mọi thứ lại rơi vào yên lặng.

Gia Nguyên thở hắt ra một hơi...

Khuya lạnh nhưng tâm hồn hần lúc này còn lạnh hơn. Người đó ra đi khiến hần sống cũng như chết, ánh sáng cuộc đời hần lui tắt hoàn toàn, mọi hi vọng, ước mơ nhỏ nhoi về tương lai đã tan biến từ bao giờ. Hần

không còn định nghĩa gì về cuộc đời này nữa. Bây giờ hắn chỉ quan tâm đến một việc thôi... tìm cho ra kẻ sát nhân và trả thù.

Nắm tay hắn siết chặt, đôi mắt vằn lên những tia đỏ như máu. Đến bao giờ thì hắn mới tìm ra kẻ sát nhân đây? Còn phải đợi đến bao giờ nữa? Hắn cảm thấy nôn nóng, máu trong mạch luôn ở trạng thái sôi sục hận thù.

- Cao Gia Nguyên, em sẽ không để anh biến mất đơn giản thế đâu? Sẽ có ngày em giết chết hắn, nhanh thôi, nhất định như vậy! Em không để anh chết oan! Em sẽ không bao giờ tha thứ cho bất kì ai làm hại anh! Không - bao - giờ!

*****

Cậu lớp trưởng khoanh tay, cúi xuống nhìn cái thùng đầu gác lên hai tay ngủ ngon lành:

- Cao - Gia - Nguyên! - Cậu cố tỉnh gần từng chữ.

- Cái gì? - Hắn khó chịu ngẩng lên, đôi mắt mệt mỏi như kiểu của những người mất ngủ lâu ngày, đầu tóc rối bù tổ quạ.

- Hồ sơ chưa kí! - Anh chàng cau mày, từng chữ rít qua kẽ răng vẻ khó chịu.

- Cậu để tôi yên đi! - Gia Nguyên đáp lại, giọng câu hỏi không kém.

- Đây, không có việc trốn tránh trách nhiệm đâu nhé! Tôi bảo thầy trừ điểm thi đua của cậu bây giờ, cái tên lười biếng này!

- Thôi thôi, đi là được chứ gì? - Hắn bật dậy, giọng tỉnh táo hẳn ra.

- Biết vậy thì tốt! - Lớp trưởng mỉm cười hài lòng.

Hắn đứng lên, ôm chồng tài liệu, miệng lầm bầm rửa cái công việc khốn kiếp, suốt ngày hồ sơ, hồ sơ, phiền chết đi được. Gia Nguyên khệ nệ với đồng hồ giấy màu xanh nhạt, hắn lườm lớp trưởng một cái sắc lẹm.

Cậu ta thản nhiên ngênh mặt, đôi mắt nheo lại ra vẻ tàn nhẫn, miệng còn nhếch lên kiêu bạc:

- À... chủ tịch bảo cậu phải đi thảo luận đề án mở rộng thư viện, chúc cậu may mắn ha!

- Cậu giết chết tôi đi là vừa! - Gia Nguyên gầm lên, hắn ôm chồng tài liệu xăm xăm bước ra khỏi lớp với thái độ xen lẫn giữa bức bối và cam chịu.

...

Trên tầng thượng...

Cô gái lặng lẽ đứng ngắm những cánh hoa bằng lăng tím nhạt, chúng bay vút lên, xoay vòng giữa không trung, rồi nhẹ nhàng đáp trên thành lan can bằng đá. Mái tóc hạt dẻ xoa dài được những sợi gió nâng niu, gợn lên như đợt sóng dịu nhẹ, óng ánh. Cô khẽ mỉm cười, nâng một cánh bằng lăng và thổi nó ra ngoài khoảng không bất tận.

Đôi mắt tím tựa làn nước hồ thu, ẩn dưới cặp mi mềm mại, đảo theo vũ điệu lả lướt của cánh hoa nhỏ. Cánh bằng lăng tím xoay xoay, rơi dần.

Bất chợt, cô gái nheo mắt, hàng lông mày lá liễu xô vào nhau...

Những cánh bằng lăng duyên dáng một giây trước còn nép mình trong lòng bàn tay cô, bây giờ bị vò nát một cách không thương tiếc. Đường gân xanh nổi lên khi các đốt xương bắt đầu kêu răng rắc đến rợn người.

...

- Nặng không? - Hồng Quân nhìn đồng hồ trên tay Gia Nguyên, tủm tỉm cười.

- Bê giúp chút đi! Mỗi quá! - Hắn càu nhàu, khinh khỉnh liếc chủ tịch.

- Ngu gì giúp! - Hồng Quân đáp gọn lỏn rồi thọc tay vào túi, huýt sáo khe khẽ.

Gia Nguyên tức mình, đá mạnh vào chân anh. Đỡ Hồng Quân rõ ràng mang nhóm máu M mà!

Anh chàng cau mày, hất hàm đe dọa:

- Này này, tôi mà không đóng dấu chúng thì cậu chết chắc với thầy đấy nhé! Muốn thử à?

- Đồ - xấu - xa! - Trong đầu hấn gào thét, hấn chỉ muốn tẩn vào cái mặt cao ngạo ấy một cái cho hả dạ.

Hồng Quân bỏ mặt hấn một đoạn, anh say sưa nói về đề án mở rộng thư viện:

- Có thể nói thư viện của chúng ta khá lớn so với những trường khác trên toàn nước, nhưng tôi còn muốn mở rộng thêm về khu tây, sách chắc phải phân lại theo cả thể loại, mỗi thể loại phải sắp theo thứ tự Alpha - Beta. Trường ta có những luận văn tốt nghiệp rất xuất sắc, khu mới này có thể trưng bày chúng cho sinh viên xem, nghiên cứu và học hỏi. Vậy sẽ giảm bớt tính lệ thuộc vào thầy cô hướng dẫn. Tập cho họ thói quen tự mày mò sẽ tốt hơn...

...

Gia Nguyên vẫn chăm chú lắng nghe, thế nhưng, đột nhiên hấn cảm thấy rất lạ.

Mọi thứ trước mắt hấn cứ nhòe dần đi, cái dáng cao ráo ngay trước mặt tựa hồ một ảo ảnh, mờ nhạt và xa xôi. Tai hấn lúng búng những âm thanh kì quặc. Mặt đất đông đưa, rồi xoay tít dưới chân hấn. Đầu Gia Nguyên ong ong đủ thứ tiếng, cơn đau nhức nhối ập đến thâu vào từng sợi dây thần kinh đang co giãn dữ dội.

...Hình như kể từ khi bị tai nạn, thỉnh thoảng vẫn có những cơn nhức đầu ập đến bất ngờ như thế này...

Hấn nhíu mày, cố điều chỉnh rõ hình ảnh trên võng mạc mình, nhưng một giây sau, màu trắng xóa đã bao phủ hết cả tầm nhìn của hấn. Cả người hấn lão đảo, chân mềm nhũn như không thể trụ vững được.

...

Cô gái trên sân thượng mất mở trường trường dán vào cái dáng mảnh khảnh cách mình ba tầng lầu, ngay phía bên dưới. Đôi mắt tím sáng rực một thứ ánh sáng lạnh lẽo đến đáng sợ. Chỉ cần nhìn thấy hấn là cơn giận trong cô lại trào lên, sôi sùng sục. Đúng là thứ sáu bọ khó ưa!

- Đúng lúc lắm Sam, để tao ày xem thứ này! - Tiếng cười khục khặc vang lên từ cuống họng.

Cô với tay lấy chậu hoa đỗ quỳen bằng sứ trên kệ lan can, rồi đưa ra ngoài không trung. Chớp mắt, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng rơi lỏng, chậu hoa sứ lọt nhanh qua lòng bàn tay.

Rơi!

...

Hồng Quân thoáng khựng lại khi nghe tiếng bì tài liệu rơi lộp độp xuống nền sân bê - tông. Anh ngoái đầu.

Bất thành linh, đập vào mắt anh hình ảnh Gia Nguyên lão đảo với gương mặt trắng bệch, cái bóng ngược nắng của ai đó từ trên cao tạt xuống sân phủ lấy cả người hấn.

- KHIẾT SAM! Cẩn thận! - Tiếng anh gào lên thất thanh. Hồng Quân như mũi tên lao vút đến đẩy Gia Nguyên ra.

Xoảng! - chậu đỗ quỳen vỡ tan tành trên sân, bắn mỗi nơi một mảnh sứ trắng, đất và sỏi đổ xò ra nền, cành đỗ quỳen lộ ra mấy nụ màu hồng xác pháo đập nát dưới lớp sỏi.

...

Hấn ngã sòng soài trên sân, hồ sơ, tài liệu ngổn ngang xung quanh. Chậu đỗ quỳen vỡ tan ngay bên cạnh.

Hồng Quân lao nhanh đến bên Gia Nguyên, thoáng liếc sang chậu sứ vỡ, tìm anh đập như thất lại. Anh nhẹ nhàng đỡ lấy hấn.

Quân nheo mắt cố nhìn lên sân thượng mặc cho ánh nắng chói chang rơi vào mắt, nhưng... cái bóng kia đã biến mất từ bao giờ.

Gia Nguyên bất động, hàng lông mày nhíu lại vẻ đau đớn, tiếng nghiêng răng chịu đựng cơn co giật trong đầu vang lên ken két. Hấn lịm cả người, chờ đợi cho từng giây phút đáng sợ trôi qua...

Một chốc sau, hần từ từ hồi tỉnh, hàng lông mày khẽ giãn ra thư thái, bờ mi dài rung nhẹ nhẹ, và rồi, hết đau hần.

Hồng Quân đỡ hần ngồi dậy, anh lo lắng quan sát những chuyển biến trên gương mặt đầm đìa mồ hôi của hần:

- Gia Nguyên! Sao thế ? Cậu không ổn ở đâu?

Hần mở mắt, mơ hồ nhìn anh...

Đột nhiên, Gia Nguyên siết chặt lấy tay Hồng Quân, chặt đến độ móng tay hần cắm vào cả da anh.

Hồng Quân thoáng ngỡ ngàng, nỗi lo lắng trong đôi mắt đen lạnh mỗi lúc lại càng lan tỏa mạnh mẽ.

Gia Nguyên nhìn anh đắm đắm, đôi mắt xanh trợn trừng, anh có thể thấy được cả những đợt sóng dữ dội cuộn lên từ đáy mắt hần. Sôi sùng sục.

- Cậu sao vậy...Gia Nguyên? – Hồng Quân sốt sắng.

- Lúc này anh gọi tôi là gì? – Gia Nguyên không chớp mắt, giọng hần lạc hần đi.

- Tôi... - Hồng Quân sức nhớ đến tiếng thét của mình, anh giật mình, tự dưng cảm thấy cổ họng như khô đắng.

- Nói mau! Anh vừa gọi tôi là gì hả? – Gia Nguyên gần như quát lên, bàn tay hần siết chặt hơn, lạnh ngắt. Hần run run nhìn anh, hoàn toàn mất hết bình tĩnh – Lẽ nào ... anh... biết tôi... là ai?

*****

Cô gái ấy vẫn đứng trên tầng thượng, nép sau bờ tường đá hoa cương, tay cố bịt chặt miệng như sợ ai nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp của mình, trên chiếc cổ trắng như ngọc bắt đầu xuất hiện những đường gân xanh xám. Đôi mắt tím mở to với những vòng xoáy cuộn cuộn đầy hoảng loạn.

Cô không hề nhìn thấy Hồng Quân. Anh ấy bỗng đứng ở đâu lao đến, hay là những tán cây cổ thụ che khuất mắt cô? Rõ ràng cô chỉ thấy mỗi Gia Nguyên.

Nhưng việc Hồng Quân ở đâu xuất hiện thì cô không quan tâm, điều khiến cô vô cùng hoang mang là tiếng thét của anh lúc này. Anh đã gọi hần là Sam ư? Hay cô nghe nhầm?

Không đâu! Âm thanh ấy rõ mồn một như thế, cô không nghe nhầm đâu!

Lòng dạ cô rối như tơ vò, cái cảm giác sợ hãi, bồn chồn và khó chịu chạy rần rần trong từng thớ thịt. Tại sao lại có chuyện như vậy? Lẽ nào từ trước Hồng Quân đã biết?

Cô gái cố hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh mình, giọng cô rít qua kẽ răng tạo nên một cảm giác ớn lạnh:

- Hồng Quân anh ấy biết Gia Nguyên là Cao Khiết Sam...anh ấy biết hần ta là con gái!

Cụm từ “Người mang nhóm máu M” (trong tiếng Nhật) : ám chỉ những người thích hành hạ người khác.

35. Chương 33: Cú Đâm.

3 giờ 38 phút sáng...

Tiếng gõ bàn phím lạch cạch vang lên giữa căn phòng tối đen như mực. Ánh sáng mờ mờ của màn hình hắt lên gương mặt người thanh niên. Sự tương phản giữa ánh sáng và bóng tối càng khiến những đường nét của khuôn mặt ấy trở nên sắc sảo, huyền bí.

Chàng trai rít một hơi thuốc lá, lặng lẽ theo dõi những con số trắng nhạt chạy vùn vụt trên màn hình. Anh thì thầm đếm ngược từng giây: “3...2...1”.

Bất ngờ, giữa vô số kí tự trắng nổi bật lên một cụm kí tự màu đỏ chói : “PASSWORD”.

Anh khẽ nhếch mép, ngón tay nhẹ nhàng nhấn hai phím “D”-“M” . Chớp mắt, con chuột trên màn hình hiện lên biểu tượng đồng hồ cát, những tiếng “click” “click” tự động vang lên liên tục. Hàng loạt dữ liệu sáng rực lên như ánh lửa trắng của một phản ứng hóa học, chúng đan đan nhập nhập vào nhau, không ngừng chạy ào ra màn hình, những khung cửa sổ OUT PUT xanh nhạt xuất hiện chi chít.

Chàng trai nhanh chóng gom hết dữ liệu vào một tệp, chất giọng trầm vang lên giữa không gian yên lặng tuyệt đối:

- Found it! DM stands for Devil Mask! (Đã tìm ra! “DM” là viết tắt của “mặt nạ quỷ”)

...

Tại nước Anh.

Aiden nhấp ngụm cà phê đen nghi ngút khói, ông lặng lẽ đọc một mục báo. Máy đàm thoại nháy lên một vệt laze đỏ rực, xuyên qua những con chữ chi chít trên tờ báo làm ông giật mình.

Aiden vội cầm máy lên nhấn nút nhận tín hiệu. Từ bên kia, chất giọng trầm ấm của chàng trai trẻ vang lên rõ mồn một:

- Chào Aiden Ivan!

- Jang đấy à? Có gì mới không?

- Tôi có tin vui cho ông đây, ông già! – Không trực tiếp đối mặt nhưng Aiden có thể thừa sức nhận ra sự mỉa mai trong cách nói lấp lửng của anh chàng. Ông khẽ mỉm cười, điềm đạm trả lời:

- Vâng, ông già này đang căng tai lên nghe cậu đây!

- Tôi đã đào ra cái tổ chức DM chết tiệt ấy rồi! Viết tắt của “Devil Mark”, tôi sẽ gửi tệp dữ liệu qua bây giờ.

- Cậu cứ lắm! Tôi quả là không nhìn lầm người mà! Trăm sự nhờ cậu! – Aiden mừng hớn, cảm thấy lòng có chút nhẹ nhõm.

- Ông không nhờ thì tôi cũng sẽ cảm đầu mà làm việc này. Nó quan trọng với tôi còn hơn cả ông đấy, ông bạn già ạ!

Sự sâu lắng như thấm qua cả khoảng cách địa lí xa xôi, truyền vào tim Aiden một cảm giác yên ả và đáng tin cậy. Ông lặng đi một chút, rồi thì thầm vào máy đàm:

- Cậu gửi fax qua cho Sam đi nhé! Con bé đang điên cuồng tìm kiếm thứ tài liệu quý giá này đấy!

- Tôi biết rồi! 60s nữa cô ấy sẽ nhận được! – tiếng gõ phím lạch cạch vang lên, thâu gọn vào máy.

- Cậu vẫn đang theo dõi nó chứ? – Aiden lại nâng tách cà phê nghi ngút khói, nhấp một ngụm đắng chát.

- Bao giờ cũng vậy! Cô ấy luôn trong tầm mắt của tôi!

- Nó ổn không?

- Mọi thứ đều ổn cả! Có vẻ cô ấy đang cố hòa nhập với mọi người. Vừa rồi còn chơi vĩ cầm cho hợp xướng của đại lễ. Tuyệt lắm!

Aiden im lặng, cố hòa nhập ư? Ông thở ra một hơi dài thượt:

- Vậy thì chẳng ổn chút nào! Nó đang cô đơn!

- Sai rồi... là cô độc! Sam cô độc! Luôn luôn thế! – Chàng trai đáp rất khế, từng tiếng một làm Aiden đau nhói.

Tút...tút, cậu ta đã ngắt máy. Mọi thứ lại rơi tõm vào bể im lặng sâu đến vô cùng.

*****

Gia Nguyên cau mày lẩm nhẩm từng con chữ một trên tập tài liệu Kaylee đưa. Đến kết quả xét nghiệm vòng mạc mà cũng không đưa ra được chút manh mối nào ư?

Hắn vuốt mặt rồi thở ra một hơi dài thườn thượt. Nâng cốc cà phê đen đặc quánh đã nguội tanh, Gia Nguyên cố nuốt từng ngụm đắng chát để có thể tỉnh táo hơn một chút.

Hắn đảo mắt ra ngoài khung cửa. Trời đã rạng sáng. Gia Nguyên cảm thấy mệt mỏi quá, một cảm giác bất lực đến khó chịu khiến từng hơi thở của hắn cũng trở nên nặng nề.

Từ khi về Trung Quốc, đêm nào hắn cũng làm việc cật lực đến tận sáng. Khi thì đào xới tất cả các kênh thông tin trên mạng, không biết còn chỗ nào mà hắn chưa xới lên không, rồi hắn bí mật thám thính, nghe ngóng các tụ điểm họp đêm, tổ chức ngầm. Thậm chí cũng có lúc hắn rơi vào hang hùm nữa kia, nhưng cái khả năng nhạy bén giúp hắn nhanh chóng phát hiện ra nguy hiểm và đào tẩu dễ dàng. Hắn đã âm thầm theo dõi những người thân cận Gia Nguyên, từng người một, nhưng manh mối về quá khứ của anh vẫn là con số không tròn trĩnh. Hắn điên cuồng tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến anh trong lạng lẽ và bí mật...

Đã hơn bảy tháng qua, chưa một lần nào hắn chớp mắt thực sự, cái chết của anh ám ảnh hắn. Chỉ cần hắn nhắm mắt lại thôi, chỉ cần là một cái khép mi thôi, thì những hình ảnh đau thương ấy, những vết cắt âm bản ấy, màu máu đỏ loang lổ ấy, lại ùa về, tua đi tua lại trong đầu như cuộn phim kinh dị bị xước. Có điều, đó không phải là phim, mà đó là sự thật.

Trời lại sắp sáng, một ngày nữa sắp bắt đầu.

Rồi hắn sẽ lại phải đến trường với bộ mặt ngờ nghệch, ngồi học những tiết học chán ngắt?

Hắn luôn cố tỏ ra mình là một tên khờ khạo trong mắt mọi người, người ta bảo gì thì làm nấy, những đồng hồ sơ ngổn ngang vô ích kia hắn cũng ráng sức xử lý hết. Bởi vì hắn không giống Cao Gia Nguyên, và hắn không bao giờ là anh. Hắn không thể ấm áp như anh, không thể sinh động như anh. Hắn là gỗ đá, hắn là băng tuyết. Cái vỏ bọc cù lần, ngốc nghếch này giúp hắn thoát khỏi những ánh mắt soi mói. Cũng chỉ những hành động ứng xử khờ khạo này mới giúp hắn tìm hiểu về quá khứ của anh một cách kín đáo hơn. Bộ mặt bất cần đời ấy giúp hắn nghe ngóng mọi thứ cách dễ dàng. Nhìn càng ngốc, càng thụ động thì càng hiểu nhiều thứ.

Hắn biết không một người nào có thể nhận ra hắn thực sự là ai. Họ sẽ thấy một Cao Gia Nguyên lạnh lùng, một Cao Gia Nguyên ít nói, một Cao Gia Nguyên trầm tĩnh, nhưng họ sẽ không bao giờ thấy một Cao Khiết Sam.

...

Gia Nguyên vốc nắm thuốc tăng lực vào miệng rồi ra sức uống nước. Hi vọng thứ thuốc này khiến hắn cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Nhưng càng lúc hắn càng mệt. Thật sự kiệt sức.

Ngả người ra sofa, Gia Nguyên nhẹ nhàng day hai bên thái dương đang nhức nhối kinh khủng của mình. Hắn có khoảng bốn mươi lăm phút nữa để nghỉ ngơi, trước khi bắt đầu một ngày với đồng hồ sơ và những bài học chán ngắt trên trường. Một gánh nặng.

Tuy vậy, khi vừa nhắm mắt, một tiếng bíp vang lên khiến Gia Nguyên giật mình. Hắn bật dậy ngay lập tức, liếc mắt về phía chiếc máy fax đặt cạnh máy tính.

Tạch tạch...những tờ fax chạy ào ào ra từ khe kê giấy của chiếc máy. Hắn lao ngay đến, giật phẳng những tờ giấy vừa in còn hơi nóng. Một tệp khá dày và chi chít chữ. Ngay cái tiêu đề đã làm Gia Nguyên tỉnh táo hẳn, sự mệt mỏi tan biến, thay vào đó là thứ cảm giác bồn chồn và hi vọng:

“DM stands for DEVIL MARK! From: Jang”.

Bàn tay hắn siết chặt lấy xấp giấy fax, từng hơi thở run rẩy. Từ khóe mi, một giọt trong suốt lạng lẽ trào ra.

Manh mối đầu tiên!

*****

Trang tài liệu đang lật dở, những con chữ thu vào trong đôi mắt đen lạnh. Hồng Quân chăm chú xem xét từng tập hồ sơ, cái bóng cao lớn in lên bờ tường trắng phía sau...

Cộc cộc! – Tiếng gõ cửa vang lên. Hồng Quân vẫn dán mắt vào bản thảo, nói vọng ra: “vào đi!”

Nắm cửa xoay tròn và cánh cửa nhẹ nhàng mở. Rachel bước vào, tay bưng một tách ca cao nghi ngút khói. Cô gái bước từng bước uyển chuyển khiến ép vấy ngủ bồng bênh, dưới ánh đèn vàng nhạt, trông cô vừa thánh thiện, lại vừa tình tứ, quyến rũ đến kì lạ.

Hồng Quân ngẩng lên, đón lấy cốc ca cao, rồi nhấp một ngụm. Mùi thơm nồng và hơi ấm của thứ chất lỏng màu nâu khiến anh dễ chịu.

Rachel đứng ra phía sau, liếc nhìn mớ giấy tờ lộn xộn trên bàn làm việc của anh, cô mỉm cười:

- Anh thức khuya vậy sao? Làm chủ tịch kể cũng mệt nhỉ?

- Đầu anh sắp nổ tung với đồng giấy tờ này đây! – Hồng Quân bóp trán thở ra – Ngày mai phải giao lại cho thư kí rồi!

...

Bất ngờ, bàn tay trắng nõn của cô đưa lên che mắt anh lại, cô cúi xuống, thì thầm vào tai anh từng tiếng dịu dàng:

- Vậy thì phải thư giãn chứ! Em giúp anh nhé!

Hồng Quân không đáp, anh yên lặng để cho đôi bàn tay mềm mại kia xoa hai thái dương của mình. Một cảm giác nhẹ nhàng và thư thái lan tỏa chậm rãi.

Bàn tay cô vuốt ngược mái tóc đen dày của anh, lần theo tóc xuống cổ, rồi nhẹ nhàng tháo vài cái cúc trên chiếc áo sơ mi. Rachel nâng cằm Hồng Quân để anh quay lại nhìn mình, và cô hôn anh...

Bờ môi mềm như nước quần lấy Hồng Quân một cách đầm thắm mà mãnh liệt, bàn tay cô luồn qua cổ áo, ôm anh say đắm...

Quân không đáp trả, cũng không phản ứng gì, đôi mắt đen của anh nhàn nhạt một sắc cô tịch lạnh lẽo. Anh nhẹ nhàng nhấc bàn tay cô gái ra khỏi mình, kết thúc nụ hôn mãnh liệt bằng một tiếng thở dài.

Rachel ngừng hành động thân mật ấy, ngẩng lên nhìn anh với vẻ khó hiểu, màu tím trong đôi mắt cô dần dần buồn.

Hồng Quân đẩy cô ra hẳn, anh đứng dậy, lại nhấc tách ca cao lên và uống. Sau đó anh mới nhìn cô, hàng mi chùng xuống che khuất tất cả những xúc cảm đang cuộn cuộn trong đáy mắt, giọng anh trầm hơn bình thường:

- Em đừng làm thế nữa! Anh rất khó chịu!

- Khó chịu? – Rachel chớp mắt – Em làm gì sai chứ? Chẳng bao lâu nữa anh đã là chồng em rồi!

- Thôi đi Rachel! Em trẻ con thế sao? Anh đang mệt mỏi lắm! – Hồng Quân nhíu mày.

- Em trẻ con sao? Chẳng lẽ em nói sai à? – Cô gái cảm thấy cổ họng mình nghèn nghẹn, khóe mắt đã bắt đầu ngấn nước.

- Đừng nghĩ đến chuyện kết hôn với anh nữa! Trưởng thành một chút đi Mít à! – Hồng Quân dịu dàng xoa mái tóc màu hạt dẻ của cô, anh nhấp một ngụm ca cao nữa rồi trả cốc lại trên cái khay thủy tinh, khẽ mỉm cười – Cảm ơn em về cốc ca cao nhé! Rất đậm đà!

Nói rồi anh gạt hết tài liệu qua một bên và quay lưng lạnh lùng bước thẳng ra ngoài.

Tách - Tiếng nắm cửa kêu rất khẽ, ngay lập tức nước mắt trào ra khỏi khóe mi, lăn dài trên đôi má phơn phớt hồng, đọng lại ở khóe môi ấy một vị nhạt thếch, không mặn cũng chẳng đắng.

Xoảng! – Tiếng cốc sứ và khay thủy tinh vỡ tan dưới nền đá hoa cương.

Rachel siết chặt tay, tiếng nghiến răng vang lên ken két đầy phần nộ. Cô rút điện thoại ra và gọi. Vài giây sau có tín hiệu trả lời, Rachel hít một hơi thật sâu, cô gần giọng tức tối :

- Bố, con muốn đính hôn với Hồng Quân ngay!

*****

Trong căn tin...

Jully kéo ghế rồi thả mình xuống đối diện Gia Nguyên, cô liếc nhìn gương mặt bơ phờ của hắn, khẽ thở dài:

- Cậu cần nghỉ ngơi! Nhìn cậu như sắp chết đến nơi ấy, mắt mũi thâm quầng thế kia! Tự dưng tớ nảy ra một suy nghĩ ác độc, khi nào túng tiền, tớ sẽ bán cậu cho người quản lí sở thú, bỏ chung vào chuồng của panda, sau đó lấy cọc tiền mới cứng thơm tho ấy đi rinh các loại túi L.V!

Hắn không nói gì, đưa cốc nước táo lên và nhấp một ngụm. Xong xuôi, chỉnh lại tóc tai gọn gàng. Gia Nguyên nhìn cô bạn thân, hiền lành mỉm cười:

- Còn 5 ngày nữa chứ mấy, Jully nhỉ?

- Cậu vẫn nhớ à? – Jully ngạc nhiên, cảm thấy miếng sandwich nghẹn lại nơi cổ họng.

- Sinh nhật cậu tớ không nhớ thì còn là bạn được sao?

- Ôi Sam...ấy lộn, Gia Nguyên! Tớ đang rầu thối ruột đây, trông vẻ mệt mỏi vì công việc của cậu, tớ tưởng cậu quên! – Cô chun mũi xúc động, giật lấy ly nước táo của hắn nốc một hơi.

- Tớ chưa bao giờ quên cả! Thế, tớ đưa cậu đi đâu đó chơi nhé? – Hắn xoa cằm, thích thú nhìn gương mặt háo hức của cô nàng.

Jully gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc, hai tay cô đan chặt lấy nhau, mắt lóng la lóng lánh:

- Tớ muốn đi cắm trại! Tớ chưa được lêu lổng ở Trung Quốc bao giờ!

- Cái trò ấy cũ rích rồi mà, năm nào cũng đòi đi cắm trại thế không chán à?

- Never! Đốt lửa thâu đêm và ngồi nướng những xiên thịt là niềm hạnh phúc lớn lao...ôi, tuyệt vời biết mấy!

- Cô nàng liến thoắng.

Gia Nguyên với lấy cặp sandwich kẹp phô mai, chậm rãi ăn. Xong xuôi, hắn mới gạt đầu tán thành với cô nàng:

- Được thôi! Vậy thì thịt nướng, lên đồi phía nam cắm nhé?

- Đi đâu cũng được! Nhưng mà tớ muốn rủ thêm vài người!

- Ai? – Hắn nhắc ly lên miệng, nhấp ngụm nước sảng sảng, bình thần đưa mắt nhìn ra khoảng không vô định. Mùa xuân đến làm tươi mới vạn vật.

- Tiểu Mạn, Minh Kha, Hải Đăng và Hồng Quân! – bốn cái tên được xướng lên một lúc, nhất là cái tên “Hồng Quân” làm hắn suýt phun cả nước ra.

Gia Nguyên bị sặc, ho bán sống bán chết, hắn ngược nhìn Jully bằng đôi mắt ầng ậng nước:

- Tại sao lại là Hồng Quân? Hết người rủ à?

- Thì sao nào? Tớ muốn nướng thịt cho Quân ăn! – Jully vầu môi, chất giọng Trung lơ lơ nghe nũng nịu đến chảy nước – Ít ra thì phải rủ được anh chàng đẹp trai nhất trường đi cùng chứ? Thế tớ mới có cớ để khoe mẽ với mọi người! “Nghe này, nghe này! Chủ tịch trong truyền thuyết của các vị đang bám đuôi thiên kim tiểu thư Jully Arena tôi! Còn tình nguyện xách giày cho tôi, rửa móng chân cho tôi,... bla blo!”

- Thôi đi Jully, tớ đồng ý cho cậu rủ ai cũng được, ngoại trừ hắn ta! – Gia Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, ít khi nào thấy hắn phản đối kịch liệt như thế.

- KHÔNG! – Chẳng hề nhượng bộ, Jully đập bàn gầm lên, cô hất mái tóc dài ra sau, hếch mặt nhìn hắn bằng ánh mắt đầy thần khí hổ báo – Tớ muốn Quân đi, cứ xem như đó là quà sinh nhật cậu tặng tớ đi!

Gia Nguyên định nói gì đó nhưng đã bị cô nàng mạnh tay tống thẳng miếng sandwich vào miệng.

Jully khoanh tay, cong môi phán như chị đại:

- Cầm có cái dai! Đã bảo dẫn đi là phải dẫn cho bằng được nghe chưa? Cho cậu hạn một ngày, không lôi kéo, mời mọc, dụ khị được anh ấy đi cùng là bà BÓP CỔ!

Xong cô đứng dậy, quấy mông đi thẳng, bỏ lại hấn với một mồm lớn ngón thức ăn. Miếng Sandwich trôi xuống cổ, đọng lại hương vị uất ức khó tả.

Cho Jang lên sàn rồi nhá ~

36. Chương 34: Cuộc Săn.

Khệ nệ với đồng hồ sơ, Gia Nguyên nhấc từng bước nặng như chì đến phòng chủ tịch. Hơi thở hắt như đứt ra từng khúc, cái cảm giác bồn chồn len lỏi trong từng thớ thịt.

Đang lúc khó xử mà sao hết người này đến người kia nằng nặc bắt hấn phải đối mặt với Hồng Quân vậy chứ? Jully thì ra lệnh cứ như đại ca, còn lớp trưởng... Ôi thôi! Nhắc đến cái lũ ranh ma, hổ báo ấy chỉ tổ mệt óc. Đi đập đầu vào gối tự tử quách cho xong! Sống làm gì cho trái đất thêm nặng, trực địa cầu thêm nghiêng?

Hấn dừng lại trước cửa phòng Hồng Quân, chân tựa hồ mọc rễ, bám chặt dưới đất. Đầu óc hấn ngổn ngang suy nghĩ. Những hình ảnh buổi sáng hôm ấy chầm chậm quay lại trong đầu Gia Nguyên như một thước phim nào nề...

...

...

Cơn nhức đầu kinh khủng ập đến bất ngờ khiến Gia Nguyên choáng váng cả người, ngay lập tức, không gian trước mắt hấn trắng xóa, cả một chút dấu vết của người phía trước mặt cũng không hề lưu lại trên võng mạc hấn.

Khi hấn cảm nhận được bờ vai mình thông xuống và chân không còn trụ được trên đất cũng là lúc hai âm thanh ấy đan xuyên nhau, cùng đập vào tai hấn— tiếng “xoảng” của thứ gì bị vỡ vỡ cùng gần và tiếng thét của Hồng Quân.

“KHIẾT SAM, cẩn thận!” – từng chữ rót vào tai hấn rõ mồn một.

Gia Nguyên hết sức sửng sốt nhưng hấn thậm chí không đủ sức để định thần được chuyện gì. Một giây sau, hấn nhận ra mình đã nằm dài trên sân bê tông bởi cảm giác lạnh lẽo thấu qua làn da.

Hấn nghe tiếng giày gấp gáp nện cồm cộp trên sân và hấn biết Hồng Quân đang tiến đến chỗ mình.

...

Gia Nguyên đã bầu chặt lấy tay anh và hỏi “Anh biết tôi là ai?”. Hấn ước rằng mình nghe nhầm, nhưng anh trả lời hấn bằng một sự im lặng.

Ruột gan hấn gào thét những nỗi bồn chồn, hoang mang, hoảng sợ. Hấn nhìn sâu vào đôi mắt đen lạnh của anh, cố dò xét ra một sự hiểu lầm. Anh vẫn im lặng.

- Nói đi...anh biết tôi là ai đúng không? – Gia Nguyên khó nhọc nặn ra từng chữ, lòng thầm khấn anh sẽ lại nở nụ cười ranh mãnh, đều cái quen thuộc mà nói “thì là Cao Gia Nguyên chứ là ai?”.

Tất nhiên là hấn đã lầm.

Quân hít một hơi thật sâu, anh đáp trả hần bằng một cái nhìn không hề nao núng, đôi mắt anh lúc ấy trông cương nghị đến lạ lùng, giọng anh trầm hơn bình thường, từng chữ một vang lên rõ ràng, rành mạch, không thể lẫn vào đâu:

- Đúng vậy! Ngay từ đầu tôi đã biết em là ai rồi, Cao Khiết Sam – em gái song sinh của Cao Gia Nguyên! Em là Cao Khiết Sam!

Anh là ai? Tại sao... anh biết hần?

Anh là quá khứ, anh là một cậu ấm hách dịch, anh là một cái đuôi, anh là người được hần khắc tặng nhánh anh đào kỉ niệm... Anh là Đỗ Hồng Quân!

Gia Nguyên cứ lừng khừng mãi trước phòng chủ tịch, hần định gõ cửa nhưng rồi vội vàng rút tay lại. Lòng dạ hần bồn chồn đủ thứ cảm xúc.

Cuối cùng, hần tự trấn tĩnh bằng cách cố hít một hơi thật sâu. Được thôi, gặp thì gặp, có gì phải sợ? Bàn tay hần run run đặt lên nắm cửa.

Chưa vặn nhưng nắm cửa đã tự nhiên xoay tròn, rồi kêu một tiếng khe khẽ làm hần hết hồn. Gia Nguyên kinh ngạc cắn chặt môi từ từ ngẩng lên. Ôi, biết ngay là ai mà! Hần thở ra một hơi dài thườn thượt:

- Tôi...

Hồng Quân kéo đầu hần vào rồi đóng sầm cửa lại. Anh chớp lấy cả chồng hồ sơ đang khệ nệ trên tay Gia Nguyên, ấn hần ngồi xuống chiếc sofa trắng.

Rút cây bút cài trên túi áo vest, những chữ kí gọn ghẽ của anh vùn vụt hiện lên trên bìa của những tập xanh nhạt. Gia Nguyên đến tròn mắt vì ngạc nhiên, Quân đảo đầu ra “tinh thần tự giác” khủng khiếp này nhỉ? Mọi khi anh bắt hần năn nỉ gây lười mới chảnh chọe đặt bút kí một chữ. Vậy mà...

Một loáng đã kết thúc, Hồng Quân sắp xếp mớ hồ sơ lại cẩn thận, vuông vắn, cân chỉnh như lúc đầu. Xong, anh rút cả phê đen ra một tách sứ, khói bay lên nghi ngút. Quân nhấp một ngụm thứ chất lỏng đen tuyền, rồi anh ngẩng lên nhìn hần:

- Khỏi lo chuyện hồ sơ nhé! Nếu tôi không nhầm thì em đến đây vì chuyện khác.

Gia Nguyên tự dưng cảm thấy hơi kì kì khi Quân đổi cách xưng hô, hần nheo mắt nhìn anh, mặt khinh khỉnh:

- Quen biết gì không mà “em” với chả “tôi”?

- Thì bé hơn mà chả lẽ lại gọi là chị? – Quân đáp gọn lỏn, anh chống cằm liếc nhìn gương mặt nhăn nhó của người đối diện bằng ánh mắt thích thú.

- July mời anh đi cắm trại nhân dịp sinh nhật cô ấy – Hần lẩm bẩm trong miệng.

Hồng Quân lại nhấp một ngụm cà phê nữa, anh nghiêng đầu:

- July? Không phải em mời tôi sao?

- Anh điên à? Tôi có rảnh rồi sinh nông nổi mới làm chuyện ấy! (đã bảo đừng có gọi “em em” – “tôi tôi” nữa mà?)

- Vậy thì tôi không đi! – Anh chàng nhếch môi nở một nụ cười nửa miệng đầy ranh mãnh.

- Này này, lại đến lúc giở trò hành hạ người vô tội nữa đấy à? – Hần gắt lên, định nhanh chóng gom hết hồ sơ về phía mình.

Nhưng Hồng Quân đích thực giở trò, anh giữ khư khư chúng trong tay. Gia Nguyên khó chịu lườm cái vẻ hí ha hí hửng đáng ghét kia, hần gằn từng chữ:

- Anh lại muốn cái gì nữa? Thừa chủ tịch?

- “Sam ngố” mời “Quân đại ca” đi cắm trại, nói đi! – Anh cũng bắt chước gằn từng chữ hệt như hần.

Gia Nguyên điên tiết đứng phắt dậy, hần lao ra khỏi cửa phòng, Hồng Quân bật cười:

- Tài liệu đây thì bỏ đi đâu được? Mà hình như Jully cũng có “hiền từ” gì đâu nhỉ?

Đúng như anh đoán, một giây sau hắn đã quay lại, nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn. Cái tên khốn hách dịch này đã bao năm trôi qua mà một chút thay đổi cũng không có, gương mặt cao ngạo ấy so với quá khứ vẫn giống nhau như tạc, chỉ giỏi chọc điên người khác. Gia Nguyên cắn môi, từng chữ nặn ra thật khó khăn biết mấy:

- Vậy cứ coi như tôi mời anh đi! Giờ thì đưa hồ sơ đây!

- Không! “Sam ngổ” mời “Quân đại ca” đi cắm trại, nói đi! – Nụ cười trên môi anh dường như mỗi lúc lại càng đậm chất đều đặn.

Sau một hồi vật vã với mớ tư tưởng đang chiến tranh trong đầu, Gia Nguyên thở hắt ra, rồi ngẩng lên. Hắn cố kìm ỉnh không gào thét vào mặt anh, giọng hắn run rẩy đến đáng thương:

- “Sam ngổ” ...mời “Quân đại ca” đi ...cắm trại!

- Rồi, hồ sơ đây! – Quân thản nhiên đáp, đẩy chồng hồ sơ dày cuộm về phía hắn.

Chớp mắt, hắn đã lao đến chớp lấy vì sợ tên chủ tịch điên rồ kia lại giở trò, rồi cũng chớp mắt, hắn biến mất như làn bụi khói, bỏ lại Hồng Quân gục mặt với trận cười nắc nẻ.

...

Gia Nguyên nện từng bước xuống nền đầy giận dữ, tính khí của tên điên đó bao năm rồi cũng vẫn chẳng đổi chút nào hết:

- Đúng là đồ hách dịch! Chủ tịch cái gì chứ? Thật là tội nghiệp cho trường này, bị một tên ma vương hắc ám như thế nắm quyền thì sống được mới lạ! Nguyên rửa nhà người! Nguyên rửa nhà người! Nguyên rửa nhà người! Nguyên rửa...

Hắn bị một cô nàng Âu Mĩ ngáng đường. Jully khoanh tay, mặt héch lên ra dáng đàn chị:

- Tình hình thế nào rồi cưng? Nói “không được” đi rồi chị sẽ cho cưng thấy!

Gia Nguyên cắn phập vào tay cô nàng một cái rõ đau, hắn ngược lên nhìn cô gườm gườm:

- Mấy người ai cũng xấu xa hết! – Xong lao đi hắn.

Jully trợn mắt nhìn vào vết cắn tím rím trên tay mình, mắt cô rưng rưng nước:

- Biểu hiện “chó điên” này có phải là thành công rồi không?

...

Trong trường lúc này có ba kẻ điên: một người điên vì giận, một người điên vì sung sướng và người còn lại ngồi trong văn phòng riêng, thỉnh thoảng lại cười, cười, cười mãi...

Tại một quán bar...

Nhạc xập xình cuốn theo những dáng người uốn éo đầy thác loạn, ánh đèn bảy sắc xoay vần khiến cho cả không gian trở nên rối rắm. Âm thanh là sự hỗn tạp của những tiếng cười nói, tiếng thét, tiếng gầm rú,...
Ồn ào khủng khiếp!

Sau tấm rèm kim sa lấp lánh, một tay đàn ông trung niên phì phèo điếu thuốc lá, xung quanh là ba bốn cô em chân dài xinh đẹp thi nhau sà vào lòng gã, tiếng nói cười ông ọ càng khiến cho gã cảm thấy chénh choáng.

Bất chợt, chiếc điện thoại rung mạnh trên bàn rượu cắt ngang cuộc vui, tay đàn ông nheo mắt thoáng liếc cái biểu tượng hiện lên sáng rực trên màn hình. Gã bật ngay dậy, vội vã xô một cô nàng đang ôm cứng lấy mình ra và lao nhanh vào phòng vệ sinh gần đó.

...

- Vâng, tôi nghe thưa Ngài! – Tay đàn ông vừa khóa cửa phòng, vừa ríu tay bấm nút nghe.

- ...

- Vâng, chuyến hàng lần này rất trót lọt ạ! Ngài cứ yên tâm, chúng tôi đảm bảo không một thằng cớm nào có thể phát hiện được.

- ...

- Thế ạ? Ma túy dạng nén ép vào sau những bức tranh thủy mặc? Vâng, tôi hiểu. Còn nội tạng thì sao thưa Ngài?

- ...

- Ôi Trời, tụi chó săn ấy biết bao giờ mới ngửi được vết của Ngài đây? Kín đáo thế thì thần thánh nào đoán được mới tài!

- ...

- Vâng, vâng, tôi biết...được ạ.

- ...

- Xin tuân lệnh!

- ...

- Quả không hổ danh “DM”!

- ...

- Vâng, chào Ngài!

Gã gập máy, thở phào một hơi. Nói chuyện với con người đáng sợ này khiến tay chân gã mềm nhũn cả ra.

Cộc cộc! – tiếng gõ cửa vang lên khô khốc làm tay đàn ông giật bắn, gã vội vàng xả nước rồi nói vọng ra:

- Được rồi, được rồi, tôi xong ngay bây giờ!

Vừa lau hai tay, người đàn ông vừa mở khóa cửa, gã thò đầu ra xin lỗi:

- Ngại quá, chắc đợi tôi lâu lắm hả?

Nụ cười trên môi người đàn ông chợt đông cứng lại, trông mắt gã giãn ra đầy sửng sốt. Đây... rõ ràng là phòng vệ sinh nam mà?

Người phụ nữ vượt ngược mái tóc hung đỏ ra sau để lộ gương mặt đậm đà son phấn, mắt mở trừng trừng nhìn đối phương, đôi môi đỏ mọng kia khê cong lên tạo thành một nụ cười ma quỷ. Cô ả cất chất giọng khàn khàn còn phảng phất mùi thuốc lá làm cho tay đàn ông điếng cả người:

- Đúng vậy, tôi đợi lâu lắm rồi!

Bốp! – đó là âm thanh cuối cùng tay đàn ông có thể nghe thấy. Hình ảnh người phụ nữ kia đảo qua, đảo lại, nhạt dần rồi biến mất hẳn. Phủ lên cả tầm nhìn của gã là một màn đen vô tận. Gã gục xuống chân cô gái, hơi lạnh của nền đá thấm thấu qua da. Tay đàn ông đã bất tỉnh.

Kaylee bóp nát điều thuốc lá với đầu thuốc còn đỏ rực, những vòng khói luồn qua khe tay, tỏa vào không gian một màu trắng đục. Cô gái bật máy đàm, hạ giọng rớt từng chữ một cách đầy kính cẩn:

- Chào chủ nhân, một con cá vừa bị tóm!

*****

Khi tỉnh lại, người đàn ông thấy đầu đau như búa bổ, trước mắt chỉ duy nhất một màu đen ngòm. Gã khê cựa mình, tay chân gã không cử động được. Người đàn ông phát hiện ra mình đang bị trói chặt vào thứ gì đó, hình như một cái ghế?

- Mẹ kiếp! Tụi bây là ai? Mau thả tao ra! Bọn khốn nạn! – Gã gầm lên, cổ vùng vẫy để nói lỏng sợi thừng đang bó lấy mình.

- Tháo băng mắt! – Một chất giọng trầm lạnh đến tê buốt vọng lại.

Một giây sau, ánh sáng đã tràn vào khiến tay đàn ông phải nheo mắt lại khó chịu.

Căn phòng kín với ánh sáng vàng nhạt tỏa ra từ chiếc bóng đèn dây tóc lơ lửng trên trần, một chiếc bàn nhỏ gọn ngang giấy tờ và bốn con người.

Gã nhìn thấy người phụ nữ có mái tóc hung đỏ lúc này, một thanh niên vạm vỡ với hai tay đầy hình xăm và một người nữa.

Cổ họng người đàn ông khô khốc, mắt gã dán vào thân ảnh trước mặt mình, đầu óc quay cuồng với mớ cảm xúc hỗn loạn. Người thanh niên ấy, gương mặt ấy...chẳng phải là Cao Gia Nguyên sao?

Gia Nguyên vẫn chăm chú lau khẩu súng giảm thanh, chiếc mùi xoa trắng tí mẩn luôn qua các đường kẻ nhỏ. Cạch! – đạn đã vào xong. Gia Nguyên đưa súng lên ngắm thử.

Bụp! – viên đạn lao nhanh như chớp, sượt qua má người đàn ông và găm thẳng vào ngực con chim bồ câu treo lủng lẳng sau lưng gã. Người đàn ông kinh hãi quay đầu lại, đập vào mắt gã hình ảnh con bồ câu trắng với một lỗ trống hoác trên ngực, máu tuôn ra ướt đầm bộ lông và rỏ tong tong xuống nền từng giọt huyết đỏ thẫm.

Người đàn ông tưởng như tim mình đã nhảy ra khỏi lồng ngực, gã run run ngẩng lên nhìn Gia Nguyên, răng va vào nhau lập cập:

- Mày...là...Cao...Cao...Gia Nguyên?

- Biết tôi? – Gia Nguyên ngừng lau mũi súng, lông mày khẽ cau lại.

Hắn đứng dậy, từ từ tiến về phía người đàn ông. Gia Nguyên ngồi thụp xuống trước mặt gã, đôi mắt hắn mỗi lúc càng sẫm lại, che khuất tất cả những cảm xúc đang cuộn cuộn bên trong.

Hắn liếc nhìn gương mặt trắng bệch với những đường gân chạy rần rần trên trán gã, nhẹ nhàng nhếch môi:

- Tôi là do ông giết đúng không?

- Mày đã chết rồi mà? Mày rõ ràng đã chết rồi! – Gã lắp bắp, mắt trợn lên hoảng loạn.

- Phải, Gia Nguyên chết rồi, nhưng mà thể chưa phải là hết đâu! Anh ấy còn phải kéo mấy người đi luôn chứ?

- Mày là thằng khốn nào? – Gã gào lên, những đường gân trên trán xuất hiện ngày càng nhiều.

- “DM” là ai? Khai thật đi rồi ông sẽ sống! – Gia Nguyên gằn từng chữ, hàng mi dày rung rung như đang cố kiềm nén một thứ cảm xúc dữ dội.

- Tao không biết! – Từng tiếng gầm gừ của gã vọng đi vọng lại trong căn phòng kín. Người đàn ông cổ vung vẩy, chiếc ghế lắc mạnh.

- Nói đi, tôi không phải là một người giỏi chờ đợi! – Gia Nguyên ra lệnh cách băng lãnh, chưa bao giờ màu xanh trong đôi mắt hắn lại lạnh lẽo đến thế.

- Mày làm gì được tao? Giết ư? Mày có gan đó sao thẳng ranh miệng còn hôi sữa? – Người đàn ông cười khực khặc rồi phun toẹt một miếng nước bọt đầy khinh bỉ. Gã khiến Gia Nguyên cảm thấy khó chịu.

Hắn đứng dậy, quay về phía Edward khẽ nhướn mày. Chàng trai gạt đầu rồi nhanh chóng lúi từ chiếc cặp da ra một xấp ảnh.

Gia Nguyên thong thả cầm lên ngắm nghía rồi thả xuống trước mặt gã, hắn nở nụ cười nửa miệng băng giá đến đáng sợ:

- Nếu tôi muốn giết họ thì sao?

Người đàn ông liếc nhìn mớ ảnh lộn xộn, mắt gã trợn dọc, thoáng chốc gương mặt đã xám ngoét. Đó là... gia đình của gã, là vợ gã, là đứa con trai 13 tuổi và đứa con gái 8 tuổi của gã.

“Roẹt...roẹt” – Người đàn ông nhìn Gia Nguyên từ từ xé từng tấm một, cảm giác hoang mang choán đầy cả tâm trí. Hắn vẫn thư thả xé, vừa xé, khoe môi vừa cong lên khiêu khích.

Rồi chiếc máy đàm trên bàn đột nhiên bắt tín hiệu, một âm thanh lạo xạo vang lên. Người đàn ông nghe thấy tiếng lấp bắp hoảng sợ của một đứa con trai: “ Không...mấy người không được đến đây! Không được động đến tôi! Bố tôi sẽ...không để yên ấy người đâu!”, tiếng khóc đứt quãng của một bé gái: “Anh ơi...em sợ...”.

Giọng nói này...là của hai đứa con gã?

- Ngừng lại! Tao bảo ngừng lại! – Người đàn ông thét lên dữ dần. Gã tròn mắt nhìn Gia Nguyên đe dọa – Cầm máy đừng vào gia đình tao, thằng khốn!

- Thế thì tại sao lại đừng đến anh trai tôi? – Gia Nguyên ngẩng lên, hắn khinh khỉnh nhướn mày.

- Anh trai? Cao Gia Nguyên là anh trai mày? – hàng lông mày rậm của gã xô vào nhau, hai gương mặt giống nhau như đúc từ một khuôn này...chẳng lẽ lại là sinh đôi? Vậy thằng nhóc này không phải là Cao Gia Nguyên.

- “DM” là ai?

- Tao đã nói là không biết!

- Nói dối! – Gia Nguyên gằn giọng.

- Tao thực sự không biết, tao chỉ nhận lệnh giết anh mày thôi. Tao chưa bao giờ gặp mặt “DM”!

Bốp! – Tay đàn ông bị Gia Nguyên nện một lực cực mạnh cái cán súng vào mặt, gã cảm thấy hơi ươn ướt. Một giây sau, những giọt đỏ thấm tuôn từ trán xuống khoe miệng, quện một hương vị tanh nồng. Gã run run nhìn vào đôi mắt xanh đang mở trừng trừng cuộn lên những đợt sóng thần dữ dội của hắn.

Gia Nguyên siết chặt tay bật lên những tiếng răng rắc đáng sợ, từng tiếng rít qua kẽ răng đầy phần nộ:

- Cơ hội cuối cùng của ông. Nói thật đi, “DM” là ai?

Tay đàn ông nuốt khan một cái, tim gã đập những nhịp khô khốc, gã đâu có nói dối. Cổ hít một hơi thật sâu, giọng gã lạc hẳn đi:

- Tôi không nói dối...tôi chỉ nhận lệnh của “DM”, tôi chưa bao giờ được gặp mặt Ngài ấy...xin đừng giết tôi...tôi thực sự không biết Ngài ấy là ai. Việc giết chết anh trai cậu cũng là lệnh của Ngài ấy...không liên quan đến tôi! Oan cho tôi!

Bốp! – thêm một cái cán súng nện mạnh vào mặt gã, người đàn ông gục xuống. Gia Nguyên im lặng một lúc rồi hắn đứng phắt dậy. Quay sang Edward, chất giọng trầm lạnh của hắn vang lên rõ mồn một trong không gian, làm căng cứng từng sợi dây thần kinh trên người tay đàn ông:

- Đừng làm mất thời gian của tôi vì những thứ vô dụng như thế! Xử - lí - đi!

Nói rồi hắn quay lưng bước ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng sầm lại cũng là lúc một tiếng “đoàng” vang lên gọn ghẽ.

...

Gia Nguyên rảo từng bước dứt khoát, bóng hắn ngã dài ra sau, tạt trên con đường nhựa một mảng đen mập mờ, héo úa.

Tha ư? Oan ư? – cậu nhếch môi khinh bỉ, vẫn còn những lời xin xỏ vô nghĩa thế này sao? Đã đừng đến người đó thì đừng mơ giữ được cái mạng với cậu.

...

Chiếc điện thoại của tay đàn ông kia vẫn nằm sâu trong túi áo Gia Nguyên, có nghĩa là số điện thoại xa lạ lúc này cũng nằm trong túi áo cậu. Cuộc gọi trong quán bar vừa rồi biết đâu lại mở ra một đầu mối mới?

“Tôi không biết “DM” là ai!” – câu nói ơng ơng trong đầu Gia Nguyên, kẻ đó giữ danh tính với cả tay chân của mình sao?

Tên sát nhân này không biết còn định chơi trò “mèo vờn chuột” đến khi nào nữa.

“Cứ trốn cho kĩ đi, đến khi nào ta lần ra thì cũng là lúc chấm dứt cái mạng dơ bẩn của người đấy. Đồ khốn!”

Mảng xám đầu tiên... Đừng ngộ nhận về sự lương thiện của một ai đó, có khi họ sống bằng một nhân cách khác, lạnh lẽo, đáng sợ và vô cùng tàn nhẫn.

37. Chương 35: Cẩm Trại

Từ lúc chiều, xe cắm trại của nhà Minh Kha đã đậu ở chân ngọn đồi phía nam...

Những chiếc lều nhỏ được căng lên đàng hoàng. Chiếc lều màu neon của Jully mới thật rực rỡ làm sao, sợ đi lạc thì chỉ cần lấy nó làm kim chỉ nam là đủ.

Jully bắt Gia Nguyên mặc một chiếc áo phông xanh dương rộng thùng thình, cái dáng vốn mảnh khảnh chả hiểu sao lại càng trông bé bẻ thấp thấp đến tội nghiệp.

Hải Đăng thỉnh thoảng lại vò đầu hấn cho rối bù lên như tổ quạ, cậu cười nhăn nhăn nhở nhở: “Kiểu tóc này giúp ăn gian chiều cao. Cao cao chút cho ra dáng đàn ông con trai! Chứ còn đi bên cạnh một bé nắm lùn xinh xinh thế này tớ cảm thấy... bị kích thích!”.

Gia Nguyên cứ để mặc thế, hấn có cách trả miếng hay hơn:

- Hải Đăng, nước! – Gia Nguyên vừa gặm trái táo, vừa quay ra lệnh cho cậu bạn ngổ như đại ca.
  - Thích thì tự lấy mà uống! – Hải Đăng tay đang dính đầy xà phòng, bực bội gắt lên.
  - Thế thì chuyện Tuệ... - Gia Nguyên chưa kịp nói hết câu thì Hải Đăng đã lao vụt đến với một ly nước đầy.
- Hấn cau mày nhìn hai tay nhơn nhớt xà phòng của cậu, lại ra lệnh:
- Đổi ly khác!

Hải Đăng ngậm ngùi quay lại rửa tay, rồi cẩn thận rót nước vào một cốc khác, cậu bực bội đặt xuống trước mặt Gia Nguyên.

Hấn chẳng thèm uống mà hất mặt về phía giỏ táo trên bàn:

- Gọt đi! Tôi muốn ăn táo!
- Chứ cậu đang cầm cái gì trên tay đấy hả? – Hải Đăng nhăn mặt nhìn trái táo đỏ mới bị gặm một miếng trên tay hấn, cảm thấy đầu mình hơi bốc khói.
- Cầm có cái, tôi ăn hết quả này mà cậu chưa gọt hết mấy quả đó thì đừng trách tôi! – Gia Nguyên bình thản đồ hết nước Hải Đăng vừa rót ỉnh đi. Hấn gặm thêm một miếng táo thật to, nhai nhai như trêu người thẳng bạn.

Cuộc chiến tranh nổ ra trong thâm lặng...

...

Tiểu Mạn nhìn Hải Đăng đang cầm cùi gọt táo rồi liếc Gia Nguyên đầy nghi hoặc, cô bé chạy đến, ngồi phịch xuống bên cạnh hấn, nhướn mày tò mò:

- Sao Hải Đăng nghe lời anh răm rắp vậy?
- Cậu ấy là đệ tử của anh! – Gương mặt nhìn nghiêng của Gia Nguyên trông cao ngạo đến kì lạ.
- Đệ tử á? – Tiểu Mạn bật cười, cô nhìn cái lưng đang khòm xuống của đội trưởng đội bóng rổ, chẹp miệng tội nghiệp – Em sang giúp anh ấy chút nhé!

- Không, để cái thằng ngố ấy tự làm cho quen! – Gia Nguyên trêu mếu xoa xoa mái tóc nâu như cách chủ vuốt ve một chú cún nhỏ.

Hải Đăng đồng tai nghe lén, mắt gườm gườm nhìn Gia Nguyên đầy uất hận.

Hơn 15 phút sau, cậu bê cả giỏ táo đến. Quả nào quả nấy gọt nham nhở. Gia Nguyên định bắt cậu gọt lại nhưng hắn bất chợt nhận ra mười ngón tay của Hải Đăng đều dán băng cá nhân, mỗi ngón một màu sắc sỡ:

- Tay đứt hết mười ngón thế kia à? Jully băng cho chứ gì?

- Hối nhiều! – Hải Đăng cúi bần, cậu nhét một miếng táo lớn vào miệng hắn, lăm lăm chửi rửa – Ăn đi, Đồ Xấu – Xa!

Xong, cậu đứng dậy quẩy mông đi thẳng như sợ đứng đấy thêm một giây nữa sẽ lại bị sai vặt.

Gia Nguyên cười cười, nhai rào rào miếng táo giòn tan...

...

Bất ngờ, một giỏ ớt chuông thả bịch xuống trước mặt hắn. Miếng táo như nghẹn lại nơi cổ họng, Gia Nguyên cau mày ngẩng lên:

- Thái thành từng miếng vuông rồi xiên vào que này! – Hồng Quân kiêu căng ra lệnh.

- Tại sao tôi phải làm? – Gia Nguyên khó chịu.

- Ở đây không có chỗ cho kẻ ngồi không! Làm thì có ăn, không làm thì đói!

- Này, chứ anh không phải là kẻ ngồi không hả?

- Tôi dựng lều rồi, Ngố ạ! – Hồng Quân nói khe khẽ, môi cong lên tạo thành nụ cười ma mãnh quen thuộc.

- Tôi cũng dựng lều mà! – Hắn tức tối, gạt cái giỏ qua một bên.

- Don't care ! – Quân thọc tay vào túi, huýt sáo vui vẻ. Anh bỏ mặc hắn với một giỏ đầy ự những trái ớt chuông xanh, vàng và đỏ.

Tên chủ tịch bỉ bựa!

Gia Nguyên nuốt khan một cái. Sự thật là... hắn không biết cầm dao.

Hải Đăng đâu rồi nhỉ? Gia Nguyên đứng dậy nhìn quanh quất, nhưng chẳng thấy thằng ngố ấy ở đâu, cậu ta trốn biệt ở cái chốn quái quỷ nào rồi không biết.

Vậy...rốt cuộc hắn cũng phải làm chuyện này sao?

Gia Nguyên khổ sở cầm con dao lên, lưỡi dao bén ngót hắt ánh sáng, ánh lên một đường sắc lẽm làm da gà hắn nổi lên từng bần. Hình như mấy cô người hầu nhà hắn làm thế này...

“Bập bập bập!” – Gia Nguyên bấm lia lịa như bấm chuỗi cho lợn, hắn nện dao cật lực xuống thớt. Trái ớt chuông thoảng chốc đã nát nghiền như tương.

Bỗng, một bàn tay ấm áp giữ chặt tay hắn lại. Gia Nguyên giật mình ngoái đầu. Minh Kha cúi xuống nhìn mớ sản phẩm xanh đỏ nát bét của hắn, anh đen thui mặt, khe khẽ lắc đầu:

- Cậu định băm vằm ra đấy à? Chút nữa cậu xiên nó vào que bằng cách nào?

Ừ nhỉ, nhào nhoét thế này thì ăn thế nào đây? Hắn quên khuấy mất.

Minh Kha nhẹ nhàng rút con dao ra khỏi tay Gia Nguyên, anh đưa tay với một chiếc tạp dề khác trên bàn bếp, mang thật nhanh rồi đứng vào vị trí của hắn.

Trái ớt được đặt cân chỉnh trên thớt. “Cạch – cạch – cạch!” – Gia Nguyên tròn mắt kinh ngạc nhìn những miếng ớt chuông vuông vắn đều tăm tắp. Bàn tay Minh Kha điều luyện nhấc từng đường dao ngọt xớt, lia lia hết trái này đến trái khác.

Một loáng cái khay đựng đã đầy những miếng xinh xắn, vừa vặn, ba gam màu đỏ, xanh, vàng trộn lẫn vào nhau trông cực kì bắt mắt.

- Anh biết làm cả những thứ này sao Kha? - Sự thăng thót trên gương mặt hấn mỗi lúc càng thêm rõ nét.
- Đơn giản thôi mà! - Tay vẫn thái đều đều, anh nhìn Gia Nguyên mỉm cười dịu dàng - Bố dạy tôi làm đấy!
- Bố anh? Đàn ông mà thạo việc bếp núc vậy sao? - Đôi mắt xanh tròn lên long lanh lạ thường.
- Ngạc nhiên hả?

Gia Nguyên gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, quá ngạc nhiên ấy chứ.

Minh Kha nghiêng đầu, anh thủ thỉ tâm sự:

- Từ nhỏ bố đã bắt tôi tự vào bếp lo bữa ăn ình rồi. Bố không cho bất kì người hầu nào nấu ăn cả, bữa ăn nào ở nhà cũng đều do tôi tự nấu.
- Tại sao vậy? Nữ công gia chánh là việc của phụ nữ chứ?

Minh Kha bật cười, anh ngừng tay, ngược lên nhìn khoảng trời ráng cam trước mắt. Vầng dương đang lặn lẽ xuống núi, cây cối dường như bớt xanh, vài vệt nắng yếu ớt cuối ngày trải dài trên sườn đồi, lan tỏa vào không gian một nỗi buồn dịu nhẹ, dịu êm. Anh cất giọng trầm ấm:

- Bố dạy tôi rằng “ không chỉ có cổ phiếu, chứng khoán mới là chiến trường. Cái bếp cũng là một chiến trường vậy. Thậm chí còn khắc nghiệt hơn cả những nơi khác, bởi vì ở những chiến trường kia, mình chỉ việc vật lộn với những kẻ khác, còn ở chiến trường này mình phải vật lộn với chính bản thân. Mớ dao – chén – bát – đĩa kia cũng là một kẻ thù đáng kính nể đấy! Đàn ông là kẻ chinh phục, nếu chịu thua cái bếp thì chẳng phải là đàn ông!”

Gia Nguyên lắng nghe chăm chú, hấn nhìn anh ngưỡng mộ:

- Anh có ông bố tuyệt vời nhỉ?
- Phải, đó là người tôi kính trọng nhất, là thầy và là thần tượng của tôi! - Minh Kha xếp hết những miếng ớt còn lại vào khay. Đập vào mắt anh một cái xong đầy nhọ nôi.
- A... - Gia Nguyên kêu lên khe khẽ khi bị anh chàng quệt một đường nhọ nôi đen thui trên mặt. Nhìn cái má nhem nhuốc của hấn, anh phì cười:
- Để thế này trông đẹp trai đấy!

Gia Nguyên sững lại một giây. Đùa à? Này thì quệt!

Cả năm ngón tay đầy nhọ nôi của hấn quệt mạnh lên má anh. Minh Kha trợn mắt, mặt anh lem nhem như thổ dân da đỏ. Gia Nguyên cười phá lên.

Nụ cười đến bất ngờ làm Minh Kha thoáng khựng lại, gương mặt rạng rỡ, thanh quý kia khiến anh cảm nhận được từng nhịp đập kì lạ trong lồng ngực mình. Anh bồi hồi nhìn hấn, cái dáng ấy trông thấp bé, trắng trẻo hơn trong chiếc áo phông xanh dương rộng thùng thình, thật sự nữ tính...

Tim mỗi lúc lại đập càng nhanh thì phải?

Minh Kha lúng túng cúi gằm mặt, anh bê vội cái khay ớt chuông đi đến chỗ nhóm lửa, được mấy bước, anh dừng lại, cổ diềm tính nặn ra một câu cụt lủn:

- Đi... nướng thịt chứ?

Nụ cười nghịch ngợm trên môi hấn vụt tắt, Gia Nguyên nghiêng đầu, chớp mắt một cái. Hấn lừa hết xiên, rổ, ly, bát vào một cái thùng giấy rồi khệ nệ bê về phía anh.

Một người xăm xăm đi trước, một người lẻo đẻo theo sau. Cả hai người đều mỉm cười khó hiểu.

Vầng dương đã mất dạng sau ngọn đồi từ bao giờ, bóng tối và sương giăng bủa khắp nơi. Ánh lửa bập bùng và tiếng những thanh củi nổ tanh tách dường như thôi miên cho trái tim đập những nhịp kì lạ, sự ấm áp lan tỏa dịu nhẹ trong từng góc ngách nhỏ...

Khi nhìn thấy gương mặt lem nhem nhọ nôi của Minh Kha và Gia Nguyên, Hải Đăng lần ra cười phá lên như bị động kinh, cậu ôm bụng ngặt ngặt:

- Ôi Trời, ở đồi phía nam có thổ dân da đỏ! Kích thích quá! Kích thích quá!

Gia Nguyên không nói gì, thoáng liếc gương mặt rạng rỡ của Minh Kha, hai người trao đổi bằng mắt rồi lại cười cười khó hiểu...

Lửa đã bén trên các thanh củi, cháy rùng rục, từng mảng bập bùng hòa lẫn hai gam màu xanh đỏ phất lên như dải lụa uyển chuyển, tiếng nổ tanh tách nghe thật giòn tai.

Gia Nguyên loay hoay với cái xiên lộn xộn thịt, ớt chuông, dưa chuột. Hơi nóng của ngọn lửa lớn làm hấn cảm thấy da mặt ran rát, Gia Nguyên đưa tay ra rồi vội rút lại. Lửa cứ phất lên thế này trông sợ sợ sao ấy. Mãi mà cái xiên thịt của hấn vẫn sống nhăn. Gia Nguyên chán nản thở dài...

Bất ngờ có ai đó ngồi thụp xuống bên cạnh khiến hấn giật mình. Gia Nguyên ngẩng lên, đôi lông mày gọn ghê lập tức cau lại.

Hồng Quân chìa xiên thịt nướng vàng ươm, thơm phức ra trước mặt hấn, giọng anh trầm trầm:

- Này, ăn đi!

Gia Nguyên hứ một cái rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Anh chàng khinh khỉnh liếc miếng thịt đỏ hồng còn sống nhăn của hấn, môi nhếch lên ranh mãnh:

- Em định ăn thứ này à? Xong rồi chết bất đắc tử tử vì ngộ độc thực phẩm?

- Đã bảo đừng có gọi tôi như thế, nghe chướng tai lắm! – hấn cau bẳn đưa cái xiên lên vĩ, một giây sau đã rút bắn tay lại, rên khe khẽ vì nóng.

Hồng Quân thích thú nhìn hấn nhăn nhó nhó để vật lộn với cái xiên thịt như một tên tự tử dở hơi, anh cất giọng mỉa mai:

- Vậy tôi gọi là “Sam Ngổ” nhé?

- Điên, đi chỗ khác mà... - Gia Nguyên gắt ầm lên nhưng hấn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Quân bóp má, mạnh tay nhét hết thịt, ớt, dưa chuột vào một mồm đầy nhóc.

Gia Nguyên lúng búng với một mồm ngồn ngộn thức ăn, hấn vừa đau khổ nuốt, vừa lườm Hồng Quân bằng ánh mắt đại bác. Nếu ánh mắt có thể giết được người ta thì không biết Quân đã chết bao nhiêu lần rồi. Tất nhiên là hấn đành phải bắt lực thộn mặt ra nhìn nụ cười đắc thắng của anh. Bĩ bự!

...

Gia Nguyên đi vòng qua chỗ Minh Kha, cùng một lúc, Tiểu Mạn và anh chìa hai xiên thịt đầy nhóc ra trước mặt hấn. Minh Kha mỉm cười dịu dàng:

- Tôi nướng cho cậu này, ăn đi!

- Không, Gia Nguyên phải ăn của em chứ? – Tiểu Mạn thúc anh trai một cái, cô quay sang Gia Nguyên cười niềm nở - Phải không Gia Nguyên?

- Nhưng anh mất công ngồi nướng cho cậu ấy rồi! – Minh Kha cau mày không chịu nhượng bộ, anh dúi cái xiên vào tay hấn - Gia Nguyên, ăn đi!

- Không, Gia Nguyên phải ăn cái của em! – Tiểu Mạn bướng bỉnh dúi nốt cái xiên cô nướng vào tay còn lại của hấn.

Gia Nguyên nhìn hai cái xiên trong tay mình, rồi ngẩng lên nhìn hai con người kia đang căng mặt ra theo dõi sự lựa chọn của hấn, y như thể người ta... cá độ bóng đá vậy. Hấn mà kích động một cái thì sẽ lập tức có cảnh sức đầu mẻ trán cho xem! Gia Nguyên dần lòng, khẽ nuốt khan một cái:

- Được rồi...tôi ăn hết!

Jully ngồi gần đó, lặng lẽ quan sát hắn, hết Hồng Quân rồi đến Minh Kha thậm chí cả Tiểu Mạn đều sốt sắng phục vụ cho Gia Nguyên, cảm thấy tủi thân, cô giãy nảy lên:

- Hôm nay là sinh nhật của tớ mà, tại sao không có ai nướng thịt cho tớ hết vậy? Mọi người bỏ mặt tớ đây à?

- Này! – Một xiên thơm phức chìa ra trước mặt cô, Jully giật mình ngẩng lên.

Anh chàng khẽ mỉm cười, gương mặt nam tính thêm sáng sủa khi ánh sáng từ đám lửa hắt lên, tô đậm hàng lông mày rậm và đôi mắt đen sâu hun hút. Hải Đăng nhẹ nhàng đặt cái xiên vào tay cô rồi đứng lên bỏ đi, cậu không quên để lại một câu ngắn gọn, chất giọng trầm nghe ấm áp:

- Tuổi mới trông xinh đẹp hơn đấy!

Thình thịch. Thình thịch. Thình thịch.

Jully nhìn theo, ngơ ngẩn, một thoáng trái tim của cô nàng đa tình bỗng đập mạnh đến kì lạ. Hải Đăng – đội trưởng đội bóng rổ...

Sau khi đã ăn uống no nê, Jully đứng lên chỉ thẳng vào mặt Gia Nguyên:

- Gia Nguyên lười biếng! Tớ lệnh cho cậu phải ra suối xách nước!

- Tại sao là tớ? – Gia Nguyên bỏ trái táo xuống, cau mày nhìn cô.

- Vì cậu chưa làm gì cả?

- Tớ căng lều cho cậu rồi mà? – Hắn phân bua.

- Cái đó không tính, bảo cậu thái ớt chuông mà cậu cũng để Minh Kha làm giúp, nướng thịt cũng không được nết, vậy nên giờ ra suối xách nước về đây rửa bát đi!

Nghĩ lại, Gia Nguyên thấy mình cũng lười thật, cứ ngồi một đống như thế để người ta phục vụ cho thì mặt dày quá, chắc phải làm gì đó thôi. Hắn gật đầu, xách thì xách. Gặm nốt quả táo cho xong, hắn với tay lấy hai cái xô lớn màu đỏ rồi đứng dậy đi làm việc.

Hồng Quân cũng lấy thêm một cái xô xanh, nhanh chóng đuổi theo Gia Nguyên, anh nói vọng lại:

- Trời tối lắm, tôi đi cùng cậu ấy!

...

Đêm mát mẻ, không gian phủ sương trắng xóa, hơi gió lạnh len lỏi qua những tán cây cổ thụ đen, vờn nhẹ lên da thịt một thứ cảm giác kì lạ. Trăng rọi sáng con suối, dòng nước ánh lên, mềm mại và lung linh như được dát vàng. Nước lũn qua kẽ tay Gia Nguyên mát lạnh...

Gia Nguyên vốc nước rửa mặt, từng giọt thanh khiết lăn nhẹ trên má. Hắn quay sang nhìn người bên cạnh, cau mày khó chịu:

- Ai bảo anh đi theo?

- Tôi thích lo chuyện bao đồng! – Hồng Quân đáp cụt lủn, ngả người ra thăm cổ đẫm sương, anh nheo mắt nhìn vầng trăng lấp ló sau những tán lá dày, khoan khoái hít một hơi đầy phổi luồng không khí trong lành.

- Làm vướng tay vướng chân người khác! – Gia Nguyên thở dài, lại tiếp tục múc nước đổ đầy hai cái xô.

Hồng Quân bỗng ngồi bật dậy nhìn hắn chằm chằm, khoe môi anh khẽ cong lên nghịch ngợm:

- Tôi vốn chẳng có ý định quấy phá gì...nhưng em đã gợi ý vậy thì...

- Này này, định giờ trò gì đây? – Gia Nguyên cảnh giác, hắn lùi ra một chút. Nụ cười ấy sao có vẻ bỉ ổi thế?

Quân cởi chiếc áo khoác ra, ném sang bên cạnh, rồi nhảy ùm xuống con suối cạn, nụ cười nghịch ngợm dưới ánh trăng mờ ảo khiến gương mặt vốn lạnh nhạt kia trở nên sinh động lạ lùng.

Ào! – Gia Nguyên tròn mắt lên sững sốt, một giây sau, hắn nhận ra cảm giác mát lạnh của nước len lỏi trong kẽ tóc, miệng hắn cứng đờ không thốt nên lời.

Ào! – Quân lại tiếp tục té nước vào hấn. Gia Nguyên vội đưa tay vuốt mặt, mắt hấn vẫn tròn xoe nhìn anh, trơ ra như phỗng.

Ào! – Cả người Gia Nguyên ướt sũng, cuối cùng hấn cũng chớp mắt một cái, bờ môi nhỏ khê cong lên ma mãnh... Đùa với hấn à? Chọc điên đúng người rồi đấy!

Gia Nguyên quăng cái xô lại trên bờ, hấn lao xuống suối, điên cuồng té nước vào Hồng Quân.

- Như Lai Thần Chúơng! – Hồng Quân thét lên, lùa mạnh một vạt nước vào mặt hấn. Tóc tai Gia Nguyên ướt sũng, bầu lầy gương mặt thanh tú. Hấn khục khặc ho, lùi lại một chút lấy đà rồi gầm lên:

- Tuyệt chiêu siêu nhân Gao! – Nước lạnh ngắt tạt thẳng vào mặt Hồng Quân làm anh sắc súa. Anh vuốt ngực cố kìm cơn ho, ngược đôi mắt ầng ằng nước lên nhìn hấn, nở nụ cười nửa miệng thách thức – Bỏ Tất Quan Âm giáng thế!

- A...! – Gia Nguyên kêu lên khe khẽ, rùng mình đón làn nước suối, hơi lạnh làm da gà hấn nổi lên lớp lớp. Hấn cố nhếch môi kiêu bạc, này thì ăn miếng trả miếng – Gao Vàng - Đại Bàng giương cánh!

Ào ào ào... dưới ánh trăng vàng dịu ngọt, tại một con suối nhỏ nằm sát chân đồi, hai con người điên dại té nước vào nhau, vừa cật lực chiến đấu, vừa gào thét ầm ĩ.

Thật là một cảnh tượng khôi hài!

...

Gia Nguyên ngả người lên thảm cỏ mềm mại, hấn thở hồng hộc vì trận chiến điên rồ vừa rồi.

Thật kì lạ, hấn nhận ra từ trước đến giờ hấn chưa lúc nào hành động trẻ con như bây giờ, chưa một lần nào hấn cười nói thoải mái thế này thì phải? Hình như kể từ khi về đây, trong hấn có chút gì đó thay đổi... Dễ cười, dễ nói, dễ giận hơn? Những cảm xúc này trước kia rất khó được hấn thể hiện ra ngoài, nhưng từ khi nào khóe môi này lại dễ dàng cong lên đến thế, đôi lông mày này thường hay cau lại hơn và nước mắt cũng trào ra một cách không hề gượng ép...

Một thoáng rất nhẹ, Gia Nguyên thấy cảm xúc trong tâm hồn mình bỗng dưng phong phú hơn hấn. Hấn đang thay đổi chẳng?

...

Quân đã múc đầy lại ba xô nước, anh liếc nhìn bộ dạng ướt mềm như chuột lột của Gia Nguyên, khê mỉm cười, trong đôi mắt đen lạnh ấy kín đáo phảng phất một chút dịu dàng:

- Về thôi “Sam Ngổ”!

Gia Nguyên không nói gì, lặng lẽ nhắc một cái xô và đi theo anh.

Được mấy bước, chân hấn bỗng khựng lại, cảm giác này...

...

Không gian trước mắt bất ngờ chao qua chao lại, thân ảnh ấy nhòe đi nhanh chóng, một giây sau, Gia Nguyên đã chẳng nhìn thấy gì nữa, đầu hấn quay cuồng với mớ âm thanh khó chịu, màu đen ngòm và những tiếng ong ong phủ lấy mọi thứ. Đất biến mất thay vào đó là những hố đen không đáy, hấn sải chân rơi xuống...

Bộp! – Tiếng cái xô nhựa nện xuống đá làm Hồng Quân giật mình, anh quay phắt lại. Đập vào mắt anh biểu hiện ấy của Gia Nguyên, trông rất quen thuộc, sao mà giống lúc ở sân sau thư viện...

- Sam! Sao thế? – Quân hét lên, anh lao ngay đến, thân ảnh nhỏ bé từ từ đổ xuống như một thân cây bị đốn, hấn lịm dần đi trong vòng tay anh.

- Đầu...đau đầu quá... - Gia Nguyên nghiêng rặng, cố gắng mấp máy môi nói từng chữ cách khó nhọc.

Quân hoảng sợ ôm chặt lấy Gia Nguyên, hấn run lên bần bật, chìm sâu vào cơn đau đầu khủng khiếp. Bóng tối bủa vây lấy hai người.

Tim Hồng Quân đập những nhịp khô khốc... lần trước cơn đau đầu ập đến bất ngờ và qua đi cũng nhanh chóng, lần này hình như lại kéo dài hơn. Anh lo lắng quan sát gương mặt nhể nhại mồ hôi kia, tay hấn bầu chặt lấy anh như cố tìm một điểm tựa để có thể xoa dịu đi một chút những sợi thần kinh đang co giãn dữ dội...

...

Hơn mười phút trôi qua, Gia Nguyên từ từ hồi tỉnh, hấn lỏng tay dần và rồi buông Hồng Quân ra. Ánh sáng vàng ươm, ngọt dịu của mảnh trăng khuyết tràn vào khiến mắt Gia Nguyên khẽ nhắm lại. Hơi nhức nhối.

Hấn ngạc nhiên nhìn gương mặt căng thẳng của Hồng Quân, mồ hôi làm ướt đầm cả tóc mai và trán anh... Gì thế? Đang lo lắng à?...Lông mày hấn cau lại mệ mệ, dường có nhìn hấn bằng ánh mắt thương hại đó chứ! Hấn ghét những ai thương hại mình.

- Em ổn không? – Giọng Quân vang lên đượm sắc âu lo.

- Tôi ổn! – Gia Nguyên giật phắt tay ra, gương ngồi dậy nhưng rồi hấn liền gục xuống, lạ thật, tay chân không còn chút sức lực nào cả.

Hồng Quân nhẹ nhàng choàng chiếc áo khoác còn khô cho hấn, anh cài cúc cẩn thận rồi đỡ hấn lên:

- Tôi công em về!

- Tôi có thể tự đi! – Gia Nguyên bướng bỉnh gạt anh ra, ánh mắt hấn đánh lại lạnh lẽo.

- Lên mau đi! – Giọng anh vẫn dịu dàng.

- Không muốn! – Hấn cố bước, loạng choạng.

- Bướng thật! – Quân kéo hấn lại, anh vòng tay hấn qua cổ mình và nhấc bổng hấn trên lưng.

Gia Nguyên dùng chút sức lực cuối cùng để vùng vẫy kháng cự nhưng chẳng ăn thua gì. Hấn không muốn dựa dẫm vào kẻ hách dịch này, hấn không muốn nhờ vả gì hết.

Đã bao nhiêu lần hấn để Hồng Quân nhìn thấy bộ dạng thảm hại thế này rồi? Anh đã gãy tay vì hấn, anh đã cố đỡ chậu đổ quỵên vỡ cho hấn,... Hấn không muốn nợ anh. Hấn ghét ánh mắt thương hại của anh, dường khiến hấn cảm thấy bản thân mình yếu đuối thêm nữa.

Tại sao lúc nào cũng gặp chuyện trước mặt Hồng Quân chứ? Cứ như là hấn cố tình diễn kịch để khiến anh quan tâm vậy? Mệ mệ quá! hấn không thích Hồng Quân, hấn ghét anh kinh khủng...

- Mệ thì ngủ đi! – Từng tiếng trầm ấm vang lên rõ mồn một trong không gian tĩnh mịch – Em đừng khiến ọi người lo lắng!

- Tôi không thích, thả xuống! – Gia Nguyên yếu ớt đáp lại.

- Đã bảo ngủ đi mà, đường về lại lều còn xa lắm! Bướng quá mau già đấy!

Gia Nguyên thở hắt ra, hấn mệ mệ rồi, mỗi lần cơn đau đầu ấy kết thúc là hấn không thể nhấc nổi tay chân lên nữa.

Cuối cùng hấn cũng phải áp mặt vào lưng anh. Áo anh ướt mềm nhưng hấn không hề thấy lạnh, hơi ẩm lan tỏa và những nhịp bước đều đều tạo nên một cảm giác vô cùng yên bình. Cảm giác này quen thuộc lắm. Giống hệt như ngày xưa ấy, khi người đó công hấn trên lưng và hấn dựa vào lưng người đó mà ngủ. Không muốn thừa nhận nhưng thực sự thì Gia Nguyên đang thấy ấm áp đến dễ chịu. Hơi thở hấn chậm dần, từng nhịp đều đặn. Hồng Quân lặng lẽ thở dài, anh biết hấn đã ngủ.

Quân ngược lên nhìn bầu trời đêm với hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh đến ảo diệu, hàng mi anh chùng xuống, khẽ rung nhẹ, che khuất những nỗi niềm cảm xúc đang cuộn lên từ sâu thẳm của đôi mắt đen lạnh:

- Tôi khó ưa đến vậy sao? Tôi... không đáng được bảo vệ em sao? Nhưng, Sam này... dù có chuyện gì đi nữa thì tôi cũng không làm ngơ được đâu, tôi không bỏ mặc em được đâu, tôi không làm thế được...Sam ạ!

Đúng vậy, Quân chưa bao giờ làm ngơ trước việc gì liên quan đến hần, anh bao giờ cũng âm thầm quan sát và âm thầm hành động. Phía sau hần luôn có anh, chưa bao giờ anh rời mắt khỏi con người ương ngạnh, bướng bỉnh này. Một giây cũng không.

Hồng Quân thoáng nhớ lại vụ xung đột với Vĩnh Huy cách đây không lâu. Khi nghe tin người ta đưa Gia Nguyên đi cấp cứu với một đầu đầy máu, anh tưởng như mình đã không thể đứng vững.

Quân điên cuồng lao đi tìm bọn côn đồ ấy, máu sôi lên sùng sục.

Chính tay anh đã đánh, không chừa một ai, anh chưa bao giờ mất bình tĩnh đến thế, cây gậy sắt trong tay anh nếu không được giữ lại kịp lúc thì chẳng biết chừng đã có án mạng xảy ra. Anh sai người tống Vĩnh Huy và đàn em của hần vào tù. Anh nhận ra mình tàn nhẫn lắm.

Hồng Quân sau khi đánh người cảm thấy tay chân run lên bần bật, anh không hề tự chủ được. Anh thấy lạ lẫm với chính bản thân mình.

Hồng Quân – một con người giỏi kiềm chế, một con người lạnh lùng, hành động có suy tính kĩ càng, chưa một việc gì thực hiện mà không được lên kế hoạch. Thế nhưng lúc đó anh đã hành động vô cùng bùng nổ.

Gia Nguyên rơi vào nguy hiểm khiến anh hoàn toàn mất bình tĩnh, Hồng Quân bất ngờ nhận ra không biết từ lúc nào con người này lại trở nên quan trọng với anh như thế, quan trọng đến độ chỉ cần động đến hần, thì dù là ai, anh cũng không ngại ra tay xử lí. Bảo vệ hần đã trở thành thói quen của anh, thậm chí là phản xạ của anh.

...

Hồng Quân cảm thấy hần bé nhỏ lạ lùng, cồng hần trên lưng mà cứ nhẹ bồng như không. Anh biết tim mình đang đập nhanh lắm, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cho đến tận bây giờ, với duy nhất con người này thôi.

Chín năm rồi, cảm giác rung động trước Gia Nguyên...chưa một lần nào thay đổi...

...

Khi về đến nơi, Gia Nguyên đã ngủ say, thấy Quân cồng hần trên lưng, mọi người đều phát hoảng.

- Cậu ấy sao thế? – Jully thẳng thốt.

- Đau đầu! – Hồng Quân đáp gọn, anh đi đến lều và đặt hần nằm xuống nhẹ nhàng.

- Hình như Gia Nguyên không ổn? – Hải Đăng cau mày lo lắng – Đạo gần đây thể lực của cậu ấy rất tệ. Cậu ấy hay bỏ thi đấu giữa chừng, cùng lắm chỉ duy trì được một hiệp thôi.

- Chẳng biết có chuyện gì không nữa! – Tiểu Mạn hai tay đan chặt vào nhau, giọng rất sốt sắng – Em cảm thấy lo quá!

...

Họ thở dài, lặng lẽ nhìn về phía lều hần.

Minh Kha im lặng, anh liếc nhìn chiếc áo khoác rộng thùng thình Gia Nguyên đang mặc, hàng lông mày khẽ cau lại buồn bã...

Gia Nguyên ngủ thật sự, lần đầu tiên giấc ngủ lại sâu đến thế, một giấc ngủ trống rỗng, không có ác mộng, cũng không có người đó, chỉ đơn giản là một giấc ngủ mà thôi... Hơi ấm từ chiếc áo khoác đắp diu một cảm giác kì lạ khó tả...Từ bao giờ lại có nhiều người quan tâm đến hần như thế?

38. Chương 36: Đáp Số Bí Ẩn

Rachel ôm bó hồng vàng thư thả đi dạo quanh nhà. Căn biệt thự này thật rộng, bố Hồng Quân ở riêng một căn khác, còn anh thì ở đây một mình. Cảm giác của một chàng thanh niên độc thân trong căn nhà lớn như thế này ra sao nhỉ?

Hồng Quân vốn tự lập từ khi còn rất nhỏ, càng trưởng thành lại càng mạnh mẽ, uy linh... đó là người đầu tiên khiến cô rung động. Thật sự mà nói, thứ tình cảm của cô dành cho anh rất kì lạ, không phải đơn thuần là tình yêu, có gì đó còn sâu sắc và mãnh liệt hơn cả tình yêu. Cô ngưỡng mộ anh, trân quý anh... còn anh với cô thì thế nào?

Rachel không trả lời được, nhưng cô biết anh cũng trân trọng cô, bảo vệ cô, quan tâm cô. Hồng Quân vô cùng lạnh lùng với mọi người, anh đứng đưng với mọi chuyện, tuy nhiên, với cô thì khác, anh rất thật và rất sinh động. Nụ cười dịu dàng của anh, lời nói ấm áp của anh, cô biết chưa bao giờ là dối trá...

Anh cũng yêu cô, phải không?

...

Rachel nhẹ nhàng cắm những bông hồng vào chiếc lọ pha lê, cô thích trang trí nhà cửa bằng loại hoa này, trông rất tinh tế và sang trọng.

Đến trước cửa phòng Hồng Quân, cô dừng lại, hôm nay anh đi vắng rồi. Rachel chưa bao giờ đặt chân vào căn phòng này. Có nên cắm một vài bông trong phòng anh không nhỉ?

Cô mỉm cười, chắc Quân cũng sẽ thích. Rachel mở cửa bước vào.

...

Toàn bộ căn phòng của anh được bao phủ bởi màu trắng, tường trắng, bàn ghế trắng, kệ sách trắng, rap giường trắng, ngay cả rèm cửa cũng trắng nốt. Phải rồi, Quân rất thích màu này. Màu trắng đại diện cho sự thanh khiết.

Rachel đưa mắt nhìn một lượt, nên đặt hoa này ở đâu đây? Mắt cô dừng lại ở một khoảng rộng giữa phòng có phủ rèm, tấm rèm ấy che thứ gì đằng sau thế?

Rachel tiến lại gần, cô giật nhẹ sợi dây kéo... “Xoẹt”... lớp voan trắng phất mạnh và lù sang hai bên, mở ra toàn bộ bí mật đằng sau nó. Cô ngược lên nhìn...

Những bông hồng vàng rơi lộp bộp xuống nền đá hoa cương, đôi mắt tím mở to trừng trừng dán vào vật thể trước mắt, cô hống tự dưng nghẹn lại thứ cảm giác vô cùng khó chịu.

Cái khung ảnh lớn bằng đồng đen được chạm khắc những đường hoa văn mảnh mai, tinh xảo, nổi bật trên nền đá ốp trắng. Một chút nắng vàng xuyên qua ô cửa pha lê, rọi sáng bừng, làm cho hình ảnh kia như động dậy được.

Trong ảnh là một nữ hoàng tuyết với mái tóc màu khói nhạt chảy dài qua vai, đầu đội vòng hoa lưu ly thủy tinh trong suốt, đôi mắt xanh băng lãnh sâu đến vô cùng, vô tận. Bàn tay trắng như ngọc của nàng kiêu hãnh đặt vào tay vị hoàng đế bên cạnh. Vị hoàng đế ấy nhìn nàng say đắm, đôi đồng tử đen lạnh của người chỉ hiện lên duy nhất hình ảnh nàng, trong đó kín đáo phảng phất một thứ tình cảm mãnh liệt và chân thành chưa từng thấy...

Vị hoàng đế là Hồng Quân, còn nữ hoàng tuyết kia là...

- Cao - Khiết - Sam? – Rachel sững sờ, môi cô khẽ run lên.

Cô thoáng nhớ lại thái độ lạnh lùng của Hồng Quân đêm hôm nọ, khi anh đứng đưng trước cô, dù cô đã chủ động nhưng anh không hề đáp trả, đôi mắt nhàn nhạt cảm xúc của anh, sự bình thản của anh, tiếng thở dài của anh,...

Còn bây giờ, trước mắt cô là một Hồng Quân hoàn toàn khác, chưa bao giờ cô nhìn thấy ở anh biểu hiện này, chưa bao giờ cô thấy trong mắt anh một thứ tình cảm mãnh liệt như vậy. Tại sao thế?

Rachel bỗng giật mình khi nhớ đến cái lúc Quân ân cần choàng áo cho Gia Nguyên trong buổi đại lễ, nụ cười dịu dàng của anh, rồi khi anh lao ra đỡ chậu đồ quỳen cho hắn. Anh sớm đã biết Gia Nguyên là ai rồi mà, rõ ràng anh sớm đã biết hắn ta là con gái, nhưng tại sao anh đã không hề nói ra?

Chẳng phải anh rất ghét con gái sao? Chẳng phải lúc nào anh cũng than vãn với cô rằng con gái bao giờ cũng phiền phức sao? Chẳng phải anh đã từng nói rằng “ Mít phiền phức lắm, nhưng anh không ghét em, em là đứa con gái mặt dày đầu tiên anh chịu khó tiếp xúc đấy!” .

Hay anh không muốn nói ra? Hay anh không muốn mọi người làm khó hắn? Anh... đang bảo vệ hắn ư...Hong Quân?

- Không, Quân không thích cô ta! – Rachel run lên bần bật – Giả dối, anh ấy không thể nào thích Sam được! Ngoài mình ra thì Quân không quan tâm đứa con gái nào cả, không ai khác ngoài mình!

Rachel ngửa cổ cười khùng khục, đúng vậy, Quân chỉ quan tâm mình cô thôi. Đôi mắt tím cuộn lên những đợt sóng dữ dội, máu chảy trong huyết quản như sôi lên sùng sục, cô chụp lấy con dao rọc giấy trên bàn làm việc của anh, rồi lao đến chỗ khung ảnh.

Phập – phập – phập! – Rachel điên cuồng đâm vào mặt nữ hoàng tuyết, từng nhát cay cú, uất hận. Cô không cho phép Hong Quân nhìn ai khác, Quân không thể yêu ai khác ngoài cô, Quân không được quan tâm đến ai khác ngoài cô... phập – phập, bàn tay cô nhắm thẳng vào thân ảnh kia mà đâm, tiếng cười của cô thoảng chốc trở nên tà mị, đôi mắt vằn lên những tia đỏ sẫm như máu.

Cạch! – chiếc dao rọc giấy rơi xuống nền. Sự im lặng mỗi lúc một sâu, Rachel cố kìm cho hơi thở của mình chậm lại, liếc nhìn gương mặt đã bị rạch nát tươm kia, khóe môi cô cong lên thành một nụ cười ma quỷ. Tay cô siết chặt, nổi lên những đường gân xanh xám:

- Không ai có thể giành Quân khỏi tay tao, ngay cả mày cũng thể Sam ạ. Mày chọc giận tao, mày khiến tao khó chịu lắm. Đợi đấy, rồi tao sẽ làm mọi người ghét mày. Hong Quân sẽ khinh thường mày à xem!

Lại một đêm khuya ngồi trước những xấp tài liệu với thứ chất lỏng đen đặc, đắng chát khiến Gia Nguyên tỉnh táo. Hắn cẩn thận ngắm nghĩ từng chữ.

“DM stands for Devil Mark”. Theo tài liệu từ Jang, đây là một đường dây vô cùng nổi tiếng trong thế giới ngầm, chuyên buôn bán ma túy và nội tạng người...Nội tạng người? Nơi hội tụ của quỷ dữ?... Thật đáng sợ!

Một bộ máy tình vi xuyên suốt từ Bắc chí Nam, chuyên mua chuộc cảnh sát, có tay chân trong Quốc Hội, ẩn danh sau các ngân hàng, địa ốc, bắt tay với cả công lý lẫn tội lỗi, có rất nhiều trụ sở bí mật... với người đứng đầu luôn luôn giấu mặt. Không ai biết ông trùm thật sự của tổ chức này, chỉ biết phải luôn cẩn trọng hết sức để mình không lọt vào tầm ngắm của hắn.

“DM”... Liệu anh có phải là người mà hắn nhắm đến không? Phải rồi, một khi đã là mục tiêu của DM thì cũng nên xác định luôn rằng mình nhất định sẽ mất mạng... Anh đã bị rơi vào tầm ngắm?

Rốt cuộc tại sao lại như thế? Anh tại sao lại dính dáng đến cái tổ chức đáng sợ này?

...

Gia Nguyên vốc nắm thuốc tăng lực vào miệng và cổ nuốt. Hắn cần sức khỏe, đừng mệt mỗi lúc này, hắn không muốn mình mệt mỗi lúc này.

Sau khi kết thúc đợt cấm trại hôm qua, Hong Quân bắt hắn đến bệnh viện, anh bảo hắn không ổn tí nào. Nhưng hắn đã tức giận gặt phất anh ra và bỏ về, hắn thực sự rất giận...nhưng thật ra sợ hãi thì nhiều hơn.

Hắn biết từ lúc bị tai nạn đến giờ hắn mắc triệu chứng đau đầu rất kì lạ, những cơn đau ập đến bất ngờ và mỗi lần như thế hắn lại khổ sở không chịu nổi. Đau, rất đau, vô cùng đau.

Chính vì vậy hắn mới không dám tìm hiểu về tình trạng của mình, hắn sợ sức khỏe hắn có vấn đề, hắn sợ bệnh tật. Vì nếu sức khỏe hắn thực sự không ổn thì làm sao hắn có thể tiếp tục công việc thầm lặng của mình được?

Mục đích hắn trở về Trung Quốc là để tìm kẻ sát nhân. Nếu đến chính hắn còn mệt mỏi với bệnh tật, chính hắn còn không chiến thắng được bản thân thì hắn có thể làm được chuyện gì nữa đây?

...

Gia Nguyên cầm chiếc điện thoại của người đàn ông hôm nọ lên, tay khẽ run rẩy vì hồi hộp và vì thiếu sức, hắt hất một hơi thật sâu để trấn tĩnh mình. Tìm đến danh mục cuộc gọi gần nhất, chọn dãy số lạ với biểu tượng dấu thập màu đỏ. Cuộc gọi này sẽ đưa hắn đến đâu?...Gia Nguyên không biết nữa. Ngón tay hắn khẽ kích vào nút gọi màu xanh.

Sau hai hồi chuông, có người nhấc máy, một chất giọng trầm lạnh phả vào ống nghe như làm đông cứng cả máu đang chảy trong mạch:

- Chuyện gì?

- ...

- Chuyện gì? – Người đó vẫn lặp lại hệt như câu hỏi lúc đầu, giọng càng trầm và lạnh hơn.

- ...

Tút...tút... Đầu dây bên kia tự động ngắt máy. Gia Nguyên hạ điện thoại xuống, khẽ nuốt khan một cái, mắt hắn nhìn sững vào khoảng không vô định.

Xa xôi, lạ lẫm, nhưng có một chút gì đó quen thuộc ... Người vừa nghe máy có phải là...DM?

Cạch – cạch – cạch! – ngón tay người thanh niên chạy như múa trên bàn phím. Anh vừa nhận được một tệp dữ liệu từ Sam, chính là cuộc điện thoại ấy.

Khung laze phân giải quét liên tục không một giây ngừng nghỉ. Hai tay anh đan chặt lấy nhau căng thẳng, sắp có rồi, máy đang phân tích địa điểm nhận cuộc gọi. Chỉ dựa vào chất giọng ấy thì anh có thể sàng lọc ra được một số gương mặt khả nghi thực sự, cấu âm của mỗi người rất khác nhau, hướng gì lại là một chất giọng trầm lạnh đáng sợ như thế, có lẽ sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn.

Những con số trắng nhật chạy ào ào trên màn hình đan kết với nhau, mạng 3D bắt đầu tự kích hoạt mô phỏng cấu hình cổ họng, vòm miệng, rồi phỏng đoán hình dạng xương hàm,... một khuôn mặt dần dần được hình thành theo sự phỏng đoán thông minh của công nghệ thông tin tiên tiến vượt bậc. Loại công nghệ đặc biệt này đang nằm trong dự án nghiên cứu của một số hacker giỏi, nó có thể xuất hiện nhiều trực trực và sai lệch so với thực tế nhưng ít ra còn đưa ra được một manh mối cụ thể hơn trong việc điều tra vụ án. Xác suất 83 phần trăm...

Ngón tay người thanh niên gõ gõ trên mặt bàn, ba mươi giây nữa sẽ có kết quả...

Xoẹt – xoẹt – xoẹt! – tiếng chiếc máy in hoạt động vang lên rõ mồn một trong không gian tĩnh lặng tuyệt đối. Người thanh niên ngồi thẳng dậy, mắt dán vào tờ A4 đang được đẩy ra từ khe kê giấy cách chậm rãi, anh khẽ nuốt khan một cái... hoàn thành rồi!

Tờ A4 in hình gương mặt phỏng đoán của người nhận cuộc gọi vừa rồi và địa điểm nhận cuộc gọi. Hơi ẩm của giấy mới in phả vào tay anh... chân dung của người đó, từng đường nét một, từ đôi mắt đến mũi, miệng, cằm đều rất giống...

Không hề lạnh nhưng người thanh niên lại run lên bần bật, anh cảm thấy lạnh toát. Từ đáy mắt cuộn lên những đợt sóng dữ dội, môi anh khẽ run lên vì sững sờ. Giật mình, bàng hoàng, thẳng thốt.

Người thanh niên vội vàng xé nát tờ giấy, tay anh run rẩy, những đường gân xanh xám nổi lên dày đặc, giọng anh hoàn toàn mất bình tĩnh:

- Không thể nào! Sai rồi, kết quả này sai rồi, không thể nào là người này được! Cái chết của Cao Gia Nguyên không thể liên quan đến người này!

Anh ném mạnh chúng vào sọt rác, mắt thoáng qua sắc đỏ au với những cảm xúc hỗn loạn... Hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh mình, người thanh niên lại nhìn vào màn hình đang cuộn cuộn những con số màu trắng nhật:

- Đúng vậy, chắc chắn có nhầm lẫn, mình chưa sử dụng thạo loại công nghệ mới này, không thể nào là người đó được. Chắc chắn lần này là mình sai.

Tít Tít... máy dầm nhảy lên những vệt đỏ làm người thanh niên giật mình, anh bật nút nhận tín hiệu, một giây sau, đầu bên kia đã vang lên chất giọng của người đàn ông trung niên quen thuộc:

- Jang, tôi nghe nói Sam đã gửi cuộc gọi ấy qua cho cậu rồi, có tin tức gì không?

- Không có gì cả! – Anh cố kiềm chế cho giọng mình bình thường nhất – Chỉ với cuộc gọi ngắn ngủn thế thì tôi đào ra cái thông tin quái quỷ nào được?

Cả hai bên đều im lặng một lúc rất lâu, rồi Jang cũng nhấn nút tắt trước...

Anh vừa nói dối, phải không?

Nếu kết quả kia đúng thì sao? Nếu đúng là người đó giết Gia Nguyên thì sao?

Người thanh niên thở ra, anh cố nhấp một ngụm Blue Mountain đắng chát.

Nếu đó là sự thật...thì Sam sẽ đau đớn lắm...

Nhưng anh chắc chắn đó không phải là sự thật. Đúng vậy, chỉ là do anh sử dụng chưa thạo công nghệ này thôi.

Tại một nơi khác...

Người thanh niên bước đến, kính cẩn cúi đầu:

- Chào Ngài! Ngài cho gọi tôi?

Con người ấy vẫn đứng im như tượng, quay lưng về phía anh chàng.

- Thay đổi địa điểm mật đi, chúng ta có kẻ bám đuôi!

- Vâng thưa Ngài! – Khóe môi người thanh niên khẽ cong lên bí ẩn. Anh một lần nữa cúi đầu chào rồi đi nhanh ra ngoài.

Người ấy xoay lại, trong đôi mắt sâu thẳm cuộn cuộn sự lạnh lẽo, tăm tối và kiêu bạc. Chiếc huy hiệu bạc chạm khắc hai chữ “DM” nằm trên ngực áo vest dường như tỏa ra một thứ ánh sáng khác thường...

Lặng lẽ nhìn khuôn mặt nữ hoàng tuyết đã bị rạch nát bằng những đường dao rọc giấy, đôi mắt Hồng Quân mỗi lúc lại càng tăm tối, hàng mi chùng xuống che khuất những đợt sóng cuộn lên dữ dội, anh đang cố kiềm nén thứ cảm xúc tức giận sùng sục sôi trong huyết quản.

- Ai đã làm việc này?

- Chúng tôi thực sự không biết! Ngoài công việc lau dọn ra chúng tôi xin thề không bao giờ dám đặt chân vào phòng cậu chủ! – Người quản gia già run run đáp, còn đám người hầu thì đồng loạt cúi rạp mình xuống, họ như phải nín thở để không gây ra một tiếng động nào dẫu nhỏ nhất.

- Lui đi!

Quản gia và người hầu kính cẩn rút ra khỏi phòng, tiếng đóng cửa vang lên rất khẽ, phá tan sự tĩnh lặng tuyệt đối. Hồng Quân bất động một lúc rất lâu.

Anh biết ai làm việc này...

Anh nhớ lại cái bóng trên sân thượng mình thấy hôm trước – lúc anh và Gia Nguyên ở sân sau thư viện. Ánh nắng chói chang rọi thẳng vào mắt khiến anh không nhìn rõ được người đó là ai. Nhưng đâu phải anh không cảm nhận được gì hết. Nhất là anh đã nhìn thấy cái bóng của mái tóc hạt dẻ bồng bềnh ấy, một mái tóc quen thuộc đến độ chỉ thoáng lướt qua cũng đủ để anh nhận ra đó là ai...

Hồng Quân cúi xuống nhặt một bông hoa hồng vàng vẫn còn nằm nguyên trên nền đá hoa cương, anh hít một hơi thật sâu mùi hương nồng nàn, quyến rũ ấy. Mắt Quân khẽ nhắm lại, giọng anh phảng phất một chút trầm buồn:

- Hoa hồng vàng là loài hoa của em, em không giấu được tôi đâu... tôi không biết tại sao em làm thế, nhưng mà bất cứ ai động đến cô ấy, thì tôi sẽ không bao giờ bỏ qua... Tôi rất quý em, vô cùng quý, vậy nên xin đừng làm tôi phải thay đổi đi tình cảm tốt đẹp tôi đã dành cho em! – Nụ hồng trong tay anh từ từ méo mó

đi, nắm tay Hồng Quân siết chặt, vò nát những cánh hoa mềm yếu cách tàn nhẫn – Không có ngoại lệ nào! Kể cả em!

Mảnh bí mật đầu tiên...

39. Chương 37: Sập Bẫy!

Điện thoại nhận tin nhắn mới, rung lên một tiếng khô khốc. Gia Nguyên tỉnh giấc, tay lười biếng mở biểu tượng “hộp thư đến” ra, đôi mắt mệt lử lướt qua dòng chữ nhỏ:

“Khi tan trường đến sảnh D gặp em nhé! Em cần anh giúp việc này vô cùng quan trọng! Làm ơn đi Gia Nguyên! Anh nhất định phải đến! – From: Tiểu Mạn”.

Sảnh D? Gia Nguyên khẽ cau mày, đến đó làm cái quái gì? Đó là sảnh cấm mà, ai cho sinh viên vào chứ?...Nhưng... tin nhắn này thì đúng là của Tiểu Mạn. Cô bé cần hần giúp? Một chuyện vô cùng quan trọng? Nếu đã là Tiểu Mạn gọi thì nhất định phải đi rồi!

Gia Nguyên nhét điện thoại vào ba lô, hần lại gục đầu lên hai tay và tiếp tục ngủ ngon lành. Tiếng giáo viên giảng bài vang lên đều đều...

...

Sân trường chỉ còn lác đác vài người, vệt nắng hoàng hôn nhạt nhòa xuyên qua những tán cây cổ thụ. Gia Nguyên thức giấc, giờ học đã kết thúc rồi.

Gia Nguyên uể oải vươn vai, hần mệt mỏi nhắc từng bước đến sảnh D...

Sảnh D trống trải và tối tăm, chẳng sinh viên nào dám bén mảng đến khu vực này. Trong trường đại học Nam Kinh, đây là sảnh cấm, vì nó lưu giữ toàn bộ hồ sơ, tài liệu mật của trường, cũng có thể là đáp án của tất cả những đợt thi cử trong năm. Nếu dính dáng đến thì chẳng phải dễ bị kỉ luật lắm sao?

Gia Nguyên cau mày nghi hoặc, rốt cuộc Tiểu Mạn hẹn hần ở cái nơi quái quỷ này làm gì?... Hần chẳng có câu trả lời nào ngoài việc tiếp tục suy nghĩ rằng Tiểu Mạn đang có chuyện gì quan trọng lắm đây và cô bé cần hần giúp. Hần thì lúc nào cũng sẵn sàng, nhất là với chuyện của Tiểu Mạn.

Gia Nguyên nheo mắt nhìn một bóng người thấp thoáng trên hành lang. Cái mái tóc nâu ngắn và dáng người mảnh mai ấy...đích thị Tiểu Mạn rồi.

Hần rảo bước nhanh hơn, chiếc balo sau lưng lắc mạnh theo từng nhịp gấp gáp và bí mật.

Nhưng, chớp mắt, cái bóng ấy đã tan vào dãy phòng tối tăm. Gia Nguyên khựng lại, cô bé làm gì trong đó?

- Tiểu Mạn! – Gia Nguyên gọi lớn. Tiếng gọi hần dội vào những mảng tường kem sữa, vọng đi vọng lại.

Không có ai trả lời, tất cả là một sự im lặng bất thường.

Mỗi lúc, Gia Nguyên càng tiến sâu hơn, vẫn gọi Tiểu Mạn, nhưng cái bóng thấp thoáng phía trước ấy không trả lời cũng không hành động gì, cứ xăm xăm bước đi mãi. Thoáng chốc, hần đã vào hần bên trong sảnh. Bầu trời hoàng hôn nhạt dần sắc rắng đỏ, bóng tối bắt đầu buông xuống...

Bất ngờ, Gia Nguyên nghe thấy một tiếng thét vọng lại từ cuối sảnh: “Gia Nguyên! Cứu em với! Cứu em!”. Gia Nguyên sững người, một luồng điện chạy dọc cơ thể, làm máu trong mạch như đông cứng lại. Mắt trợn lên, hần lao ngay đến. Nơi cuối sảnh! Tiếng thét đó phát ra từ căn phòng cuối sảnh!

Gia Nguyên không chần chừ lao vụt đến đập cửa phòng đó, hần vặn khóa...

Cửa không khóa?... Cánh cửa mở ra, hần bước nhanh vào phòng, mắt hoảng hốt tìm kiếm:

- Tiểu Mạn! Em ...

Không có ai trả lời. Bên trong tối tăm, Gia Nguyên đảo mắt một lượt, tìm người. Nhưng quả thật không có ai cả. Mắt hắn dừng lại tại ánh sáng nhấp nháy màu đỏ của đèn led. Cái đó...

“Gia Nguyên! Cứu em với! Cứu em!” – Đúng như âm thanh lúc nãy hắn nghe thấy.

Tiếng hét này, chất giọng này...hình như không phải giọng Tiểu Mạn? Chỉ hơi giống, âm hơi cao và trong. Chỉ hơi giống, chứ không phải giọng Tiểu Mạn!

Đây không phải là máy thu phát âm tự động sao?

Chiếc điện thoại rung rung trong balo làm Gia Nguyên giật mình, chân hắn như bám rễ dưới đất. Nãy giờ hắn cứ lo đuổi theo cái bóng ấy mà không biết mình đã đi đến đâu, mặc dù thân ảnh ấy nhìn từ phía sau rất giống Tiểu Mạn nhưng hắn vẫn cảm thấy kì lạ sao ấy. Cũng không rõ nữa, cứ có cảm giác đó là một người khác.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên, soi rõ cái nhú mày ngạc nhiên của Gia Nguyên...Tiểu Mạn đang gọi này.

- Gia Nguyên đấy à? Anh có giữ mấy tập thảo luận đề án mở rộng thư viện vừa rồi không? – Chất giọng trong trẻo quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia.

- Em đang ở đâu đấy Mạn?

- Anh hỏi kì thế? Ở nhà chứ đâu?

- Vậy à? – Gia Nguyên bước ra khỏi phòng, ngược lên nhìn tên của căn phòng hắn vừa lao vào... “Phòng lưu trữ đề thi”.

- Tôi không giữ tài liệu ấy, em thử hỏi Nhật Hạ xem sao!

- À...vậy sao? Để em liên hệ Nhật Hạ!

- Này, Tiểu Mạn...ban chiều, em có luôn mang điện thoại bên mình không?

- Điện thoại? – Tiểu Mạn hơi ngập ngừng nhớ lại – Hình như...không anh ạ! Em để nó trong cặp ở lớp, chiều nay em có cuộc họp, không mang theo! Mà có chuyện gì sao anh?

- Không có gì! Tôi ngắt máy đây! – Gia Nguyên bình thản đáp rồi lạnh lùng dập máy.

Sự tối tăm bao phủ toàn không gian, mọi thứ rơi tõm vào bể sâu yên lặng đến vô cùng, trái tim vẫn đập đều đều những nhịp khô khốc.

Tiểu Mạn đang ở nhà mà, vậy tin nhắn, cái bóng và tiếng hét ấy đang cố dụ hắn vào đây? Đường đường là phòng lưu trữ đề thi lại không khóa cửa. Có thằng ngốc mới không biết rằng mình đang rơi vào bẫy! Dừng Tiểu Mạn để dụ hắn ư?

Gia Nguyên mệt mỏi vuốt mặt rồi thở ra một hơi dài thườn thượt, hắn xoay lại nhìn vệt laze đỏ rực phát ra từ chiếc camera bảo vệ bắt trên tường. Đôi mắt hắn phẳng lặng đến kì lạ, không một chút xao động, màu xanh nhàn nhạt nhường chỗ cho sắc đen bí ẩn. Bờ môi hắn nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lẽo khác thường:

- Ngốc thật, lại bị người ta gài bẫy rồi! Mày đi đến đâu cũng dính với mấy thứ rắc rối không đáng này. Số mày vốn vậy mà Sam...

...

Gia Nguyên quay trở ra, khẽ khàng lướt nhìn những chiếc camera rải rác trên các trụ hành lang. Phải, hắn đã bị gài bẫy, một cái bẫy đơn giản nhưng hết sức tinh vi. Sắp có chuyện lớn đây.

Thợ săn lặng lẽ nở một nụ cười quỷ dị. Con mồi đã sải chân rồi. Nó... đã hoàn toàn sập bẫy!

Hiệu trưởng liếc nhìn cô gái có mái tóc màu hạt dẻ ngồi đối diện, ông nhấc chiếc tách sứ lên và nhấp một ngụm trà bách thảo, giọng ông phẳng phất chút thân thiện hiếm thấy:

- Cho ta gửi lời cảm ơn về món quà giá trị của bố cháu nhé! Ta rất thích nó!

- Vâng ạ! – Cô gái nở nụ cười đầm thắm, dịu dàng vén vài lọn tóc rơi xuống mắt. Cô mở túi xách, lấy ra một cuộn băng nhỏ, đẩy về phía ông.

- Cái gì thế? – Hiệu trưởng đặt tách sứ xuống chiếc lót ly màu cánh gián bằng gỗ hương.

- Hôm qua cháu ở lại trường hơi trễ, chứng kiến một việc không thể nào tin được, và cháu đã liên hệ với những người trực camera bảo vệ sảnh D để lấy đoạn băng này làm bằng chứng.

Nghe nhắc đến sảnh D, hàng lông mày rậm của người hiệu trưởng khẽ cau lại, ông lặng lẽ nhìn cuộn băng, rồi đến gương mặt trầm buồn của cô gái, hình như cô đang thất vọng về một điều gì đó.

- Cháu nghĩ bác nên xem nó, bởi vì cậu học sinh ưu tú nhất vào những kì gần đây đã hành động gian lận.

- Chẳng lẽ... cháu nhắc đến Cao Gia Nguyên, người liên tục dẫn đầu trường trong học kì vừa rồi? – Ông ngập ngừng hỏi trong sự thăng thốt.

- Bác cứ xem rồi sẽ rõ, đến cháu còn không tin được vào những gì mình thấy, nhưng đó là một sự thật đáng buồn thưa hiệu trưởng. Trong ngôi trường nghiêm minh mà mỗi sinh viên đều nỗ lực hết mình thì lại có một kẻ gian lận khủng khiếp. Cháu chỉ muốn nói rằng cháu thực sự lấy làm tiếc khi chính bác lại đang là hiệu trưởng, nếu có những sinh viên hành động như thế thì cháu ngại tiếng tăm của bác sẽ bị ảnh hưởng.

Cô gái quan sát những chuyển biến phức tạp trên gương mặt người đàn ông đã đứng tuổi. Rồi cô nhẹ nhàng đứng dậy:

- Bây giờ cháu có việc bận nên phải đi, cháu chỉ khuyên bác nên đặc biệt chú tâm đến trường hợp này, nếu không muốn ánh mắt người ta dành cho bác khác đi! Cháu xin phép!

- Ủ, cảm ơn cháu đã đến thăm ta, nếu quả thật điều cháu nói là đúng thì Cao Gia Nguyên sẽ bị đình chỉ học ngay lập tức!

Cô gái khẽ cúi chào rồi bước ra khỏi văn phòng, từng bước đi uyển chuyển tạo nên phong thái sang trọng, trang nhã đến quyến rũ. Khóe môi cô khẽ cong lên một cách mãn nguyện khó hiểu:

- Đình chỉ học? Chưa đủ đâu, cái tao muốn là ánh mắt khinh thường của mọi người dành ày, trong đó có Đỗ Hồng Quân!

Tiếng loa thông báo vang vọng khắp cả trường: “Sinh viên Cao Gia Nguyên lớp 37k12 –khoa quản trị kinh doanh lập tức về phòng hội đồng”

Gia Nguyên bỏ cuốn sách xuống, hàng lông mày gọn ghẽ nhướn lên, hần nở một cười nhạt thếch:

- Đến lúc rồi sao? Xem ra rất ghét mình nên mới nôn nóng như vậy. Để xem thử lần này là gì đây?

Hắn đứng dậy, rảo từng bước lạnh lùng đến phòng hội đồng, bỏ qua những tia nhìn đầy thắc mắc của mọi người: “Cao Gia Nguyên? Phòng hội đồng? Đó chẳng phải là nơi chỉ dành cho những học sinh cá biệt bị đình chỉ học thôi sao?”

...

Gia Nguyên bình thản ngược nhìn hội đồng nhà trường, tất cả những thầy cô đều đang có mặt ở đây, đôi mắt hắn lúc ấy băng lãnh kì lạ. Thật cao ngạo!

Cuộc tra khảo bắt đầu...

- Câu hỏi đầu tiên: Tại sao anh lại vào sảnh D trong khi nhà trường đã ra quy định cấm?

- Có người gọi tôi đến đấy!

- Người đó là ai?

- Tôi xin không trả lời câu hỏi này.

- Nếu vậy thì chúng tôi đủ điều kiện để có thể kết luận anh vừa nói dối, anh đến đó để đánh cắp tài liệu thi đúng không?

- Nếu đúng vậy thì sao ạ? Còn nếu không thì sao?

- Chúng tôi đang thăm vấn, yêu cầu anh trả lời trung thực, không được phép phản bác lại hội đồng như thế!
- Vâng, câu trả lời của tôi là không, tôi không ăn cắp thứ gì cả!
- Vậy thì chẳng có động cơ nào để anh đến tận phòng lưu trữ đề thi, anh có giải thích gì cho việc này không?
- Không!

- Chúng tôi kết luận anh đã ăn cắp tài liệu để phục vụ ục đích cá nhân, trước đây, anh vốn không phải là một học sinh ưu tú, nhưng đột nhiên lại có một bước tiến vượt bậc về thành tích, điều này có thể đặt nghi vấn.

Gia Nguyên nhếch môi cười ruồi, nghi vấn? Phải rồi, dùng một cái từ bét lớp lại nhảy lên dẫn đầu trường thì thật khó lí giải, cái bấy này mới thực tế làm sao!

Hắn ngược lên, đôi mắt sầm lại che khuất mọi cảm xúc phức tạp bên trong. Gia Nguyên hít một hơi thật sâu, giọng hắn vang lên trong gian phòng lớn đông đặc khác thường:

- Ngay bây giờ đây, tôi nghĩ mình có thể chứng minh rằng chẳng việc gì tôi phải ăn cắp thứ tài liệu đó, bởi tôi đứng đầu trường này bằng chính thực lực của tôi. Không gian lận, không giả dối gì cả... Tất cả các thầy cô ở đây, ai cũng có thể vấn đáp tôi, về bất kì vấn đề nào có trong chương trình học mà quý vị muốn, thậm chí tôi thách thức vấn đáp trong cả chương trình của học kỳ tới. Tôi sẽ trả lời ngay tại đây, tất cả những vấn đề mà quý vị có thể ra thi cho sinh viên. Câu hỏi nào cũng được : quản trị tài chính, quản trị quốc tế, quản trị thương hiệu,... Nào, xin mời!

Có một làn sóng xì xào nổi lên tạo thành bầu không khí căng thẳng cao độ. Vấn đáp ngay tại đây? Về tất cả mọi vấn đề có trong chương trình? Làm bài thi bằng miệng?

Cậu sinh viên ấy có hiểu vấn đáp thực sự là gì không? Cậu ta phải trả lời bất cứ phạm vi kiến thức nào thầy cô hỏi đến, mỗi câu hỏi phải được trả lời đầy đủ nội dung và chính xác, điều quan trọng của cách thức này là thí sinh phải rất tự tin, rất bình tĩnh, kiến thức thực sự sâu rộng, phản xạ nhanh, trí nhớ tốt và phải trả lời cách khôn khéo, gãy gọn, súc tích.

Gia Nguyên ngẩng cao đầu, thần thái kiêu hãnh đáng sợ. Từ trước đến giờ, hội đồng nhà trường chưa khi nào phải đối mặt với một lời thách thức bản lĩnh như thế. Được thôi, để xem thực lực cậu sinh viên này đến đâu!

Mọi thứ đã được quyết định, Gia Nguyên chứng minh mình không ăn cắp tài liệu thi rất tốt ,tuy nhiên việc tự ý vào sảnh cấm khiến hắn bị đình chỉ học hai tuần...Nghỉ học? Vậy cũng khỏe! Có nhiều chuyện khác phải làm lắm!

Gia Nguyên thong dong bước đi, đến góc khuất cầu thang, hắn gặp phải một người ngáng đường.

Rachel nhẹ nhàng hất những búp tóc mềm mại ra sau lưng, cô khoanh tay, mỉm cười hòa nhã:

- Nghe nói có kẻ ăn cắp tài liệu đề thi...Ồ, thì ra đó là lí do mà cậu luôn dẫn đầu? – Đôi mắt cô thoáng qua sắc tím đục bí ẩn, Rachel nhếch môi nhả từng chữ đầy khinh bạc - Thật kinh tởm!
- Nói thế là cô bày ra trò này? Lên kế hoạch được đấy! – Gia Nguyên bình thản đáp trả với gương mặt nhàn nhạt thứ cảm xúc lạnh lẽo.
- Dựa vào đâu mà cậu nói thế nhỉ? – Rachel nhún vai, hàng lông mày lá liễu khẽ nhếch lên ra vẻ ngây ngô, hiền thực – Có bao kẻ ghét cậu tại sao lại cứ đổ lên đầu tớ?
- Vì cô là kẻ ghét tôi nhất trong những kẻ ghét tôi, và cô sống cũng chỉ để bày những trò như thế thôi!

Rachel bật cười, tiếng cười giòn tan, thánh thiện đến kì lạ:

- Vậy sao? Thế thì cậu định làm gì tôi đây, học sinh ưu tú Cao Gia Nguyên? Tôi không nhầm thì cậu bị đình chỉ học đến hai tuần vì tội vi phạm nội quy mà. Quan sát ánh mắt mọi người dành cho cậu kia! Cay cú chứ nhỉ?
- Cay cú? Cô nghĩ ai cũng giống cô sao Rachel Lynes? – Gia Nguyên nhướn mày cao ngạo, giọng hắn trầm tịch, băng lãnh – Tôi chẳng sao cả, vì loại người như cô đâu đáng để tôi phải bận tâm!

Nụ cười trên môi Rachel vụt tắt... Không đáng để bận tâm ư?

Cô liếc nhìn thái độ đứng đưng của hắn, đôi mắt tím bất ngờ cuộn lên những đợt sóng dữ dội, máu trong huyết quản thoáng chốc đã sôi sùng sục...Hắn vừa lảng mạ cô?

Rachel siết chặt tay, những đường gân xanh xám chạy rần rần dưới làn da trắng như ngọc, cô rít từng chữ qua kẽ răng đầy phần nộ:

- Thế mày nghĩ mày là ai, Cao Khiết Sam? Một đứa con gái giả trai để dễ dàng quyến rũ đàn ông chứ gì?
- Nhảm nhí! – Gia Nguyên gằn giọng vẻ khó chịu, hắn quay lưng, định bỏ đi, nhưng lời của Rachel làm hắn thoáng khựng lại:

- Mày muốn cướp Hồng Quân từ tay tao phải không? Mày đang cố tiếp cận anh ấy, mày giả vờ để giành được sự thương hại của Quân? Nói ày biết, mày mơ xa quá rồi đó. Đồ tiện nhân!

Chát! – Gia Nguyên quay phắt lại, giáng thẳng vào mặt Rachel một cái bạt tai thật mạnh. Đôi mắt hắn sẫm lại với những đợt sóng cuộn cuộn mạnh mẽ đến đáng sợ:

- Câm - miệng - trước - khi - tôi - nổi - giận!

- Haha...Mày đánh tao sao? – Rachel cười lớn trong sự kinh ngạc thú vị, cô cảm thấy ran rát ở khóe miệng, có thứ chất lỏng nhẹ chảy vào đầu lưỡi, quyến một vị tanh nồng...máu?

Mắt cô trợn lên với sắc đục tăm tối lan tỏa, cô đưa tay vuốt ngược tóc ra sau, môi nhếch lên đầy hứng khởi:

- Được lắm con khốn! Đã thế thì đừng trách tao!

Bốp – bốp! – Rachel điên cuồng đập đầu vào bờ tường mấy cái liên tiếp. Khi cô dừng lại, trán đã thâm tím với một đường máu tươi tuôn ra, chảy dọc hai bên thái dương.

Gia Nguyên khoanh tay, mắt hắn đánh lại lạnh lẽo, gì thế này? Hắn nở nụ cười khinh bạc:

- Sao cứ có mỗi một trò mà lôi ra diễn hoài vậy? Chưa nhàm sao?

- Mày cứ chờ đó, lần này sẽ khác! – Rachel ngửa cổ cười khùng khục tà mị.

Cô liếc nhìn Gia Nguyên bằng ánh mắt thách thức lần cuối, rồi dậm đầu chạy thẳng lên cầu thang. Rachel chạy đến phòng chủ tịch...

Khi Hồng Quân vừa mở cửa, Rachel đã lao đến ôm chầm lấy anh, bờ vai nhỏ bé run lên bần bật trong sự kinh hãi tột độ. Quân nhẹ nhàng đẩy cô ra, đôi đồng tử đen lạnh bất ngờ giãn ra sững sờ...Trán Rachel bầm tím, máu tuôn ướt đầm hai bên thái dương, khóe môi bị rách một đường nhỏ, vết thương đã thâm lại.

Quân siết chặt lấy vai cô, hơi thở anh gấp gáp, chất giọng trầm trầm chứa đựng sự lo lắng sâu sắc:

- Rachel, có chuyện gì xảy ra với em vậy? Bộ dạng này là sao?

Cô gái run rẩy áp mặt vào ngực Hồng Quân, hai tay siết chặt lấy anh như đang trốn tránh một điều khủng khiếp nào đó. Rachel ngước lên, gương mặt thanh tú giàn giụa nước mắt, đôi mắt tím xao động dữ dội với những đợt sóng hoang mang cuộn lên lớp lớp. Từng tiếng nấc nghẹn ngào như cố kìm lại trong cổ họng ...và rồi cô bật khóc nức nở.

- Trả lời anh đi! Có chuyện gì với em vậy, Rachel? – Hồng Quân kiên nhẫn lặp lại câu hỏi ấy, mỗi lúc càng cảm thấy lo lắng hơn.

- Do tôi đánh! – Gia Nguyên từ đâu tiến lại, từng bước bình thản, sự lạnh nhạt toát ra từ phong thái ấy một cách không hề giấu giếm – Tôi đánh cô ta thành vậy đấy!

Hồng Quân khẽ cau mày, anh nhất thời định nói gì đó nhưng lập tức khựng lại bởi sự tiếng khóc vỡ òa của Rachel. Cô lắc đầu nguây nguẩy, đôi mắt ngấn lệ mở to nhìn anh. Hồng Quân đọc được gì trong đó? – sự sợ hãi, bồn chồn và đau đớn đến vô cùng. Rachel hoàn toàn mất bình tĩnh, giọng cô lạc hẳn đi:

- Không, Hồng Quân, em không làm gì cả! Cậu ấy vu oan cho em... Gia Nguyên nói việc cậu ấy bị đình chỉ học là do em bày ra, cậu ấy nói em cố tình dụ cậu ấy vào sảnh D rồi quay phim báo giám thị, Gia Nguyên

bảo em là tiện nhân... Quân, tin em đi, em không làm như thế, em không làm hại ai cả... Gia Nguyên đánh em, cậu ấy đổ tội lên đầu em, em không có như thế...anh biết mà, em không như thế!

Quân nhìn sâu vào mắt cô, sự chân thật ấy, sự khổ sở ấy, sự sợ hãi ấy... Anh im lặng một lúc rất lâu, rồi anh cũng vòng tay ôm lấy cô, khẽ xoa nhẹ bờ vai ấy như một cách an ủi chân thành:

- Được rồi, anh hiểu rồi! – Hồng Quân cởi chiếc áo vest ra, nhẹ nhàng choàng cho Rachel, anh cẩn thận lau vết máu còn chảy dài trên vầng trán ấy bằng chiếc khăn mùi xoa của mình, rồi anh nắm lấy tay cô, dịu dàng dẫn đi – Bây giờ anh đưa em về!

Những người đứng gần đó đưa tay che miệng xì xầm trao đổi, những cái chỉ trỏ hướng về Gia Nguyên, họ vừa chứng kiến một cảnh tượng hay ho...

Vậy ra Cao Gia Nguyên là người tồi tệ như thế? Đã ăn cắp tài liệu đề thi rồi còn vu oan cho người khác?...Tệ thật, cứ ngỡ con người kiêu hãnh ấy bước lên bục vinh quang bằng đôi chân của mình, cuối cùng cũng chỉ là một kẻ cặn bã, ưa dùng thủ đoạn để đạt được mục đích cá nhân. Người như vậy lại suýt chút nữa được tiến cử vào vị trí phó chủ tịch, xem ra trong ngôi trường này vẫn còn lắm kẻ tiện nhân. Không ra gì! Không đáng được người ta quan tâm!

Họ tảng lờ đi, dấu hiện quen thuộc ấy Gia Nguyên thừa hiểu được ý nghĩa... Hắn đã bị tẩy chay...

Bóng hai người ấy xa dần, hàng mi Gia Nguyên khẽ chùng xuống khiến gương mặt tự dưng thoáng qua một nét buồn rất lạ.

Hồng Quân không hề nhìn Gia Nguyên, một cái cũng không, đôi mắt đen ấy vẫn bình thản như chẳng có gì xảy ra. Hắn biết sự lo lắng, quan tâm của anh dành cho Rachel không hề dối trá, anh không lạnh lẽo như mọi khi, anh ấm áp và đầy quan tâm.

Khoảnh khắc đó anh thật sinh động, khoảnh khắc đó anh không phải là vị chủ tịch kiêu hãnh, khoảnh khắc đó anh không phải một con người lạnh nhạt, băng lãnh... mà khoảnh khắc đó, Đỗ Hồng Quân thật rất dịu dàng.

Gia Nguyên vuốt tóc, nở một nụ cười nhạt, giọng hần trầm hơn bình thường:

- Thất vọng cái gì chứ? Chẳng phải từ trước đến giờ không ai tin tưởng mày sao? Ngoài bố, ngoài Jully và người đó ra thì trên đời này làm gì còn ai quan tâm mày, không có ai tin mày đâu! Mày là một đứa cô độc, từ khi sinh ra đã thế rồi... vì vậy cũng đừng tin bất kì ai...Điều đó sẽ khiến mày khó chịu đấy Sam!

...

Bóng Gia Nguyên nhạt nhòa ngả dài trên hành lang, đôi mắt xanh vẫn phẳng lặng như tờ, không một đợt sóng nào, không một cảm xúc nào.

Hắn thở nhẹ ra, có nên nói thật ra không nhỉ?

Sẽ là dối trá nếu hắn nói mình không cảm thấy gì hết, không phải đâu, thật ra hắn đang buồn... một niềm tin vừa vỡ tan như quả cầu pha lê rơi xuống nền, bắn ra hàng trăm mảnh thất vọng, chua chát. Hắn thất vọng lắm, vì người lần này không ai khác lại là Hồng Quân...

Gia Nguyên ghét anh, nhưng không phải hắn không tin anh. Hắn ghét anh, nhưng chẳng hiểu sao đó là người đầu tiên ở đây khiến hắn tin tưởng. Gia Nguyên thất vọng vì hắn vừa đặt niềm tin vào Đỗ Hồng Quân.

Bây giờ thì khác rồi, niềm tin ấy đã bị vỡ...

Mảng xám thứ hai...

40. Chương 37.2: Tin Hay Thương Hại?

Minh Kha đi tìm Gia Nguyên từ ban chiều, vừa thấy hắn, anh liền chạy nhanh đến...

Minh Kha chớp lấy vai Gia Nguyên, lay nhẹ, từng hơi thở gấp gáp của anh như cố nén chặt bao lo lắng trong lòng:

- Cậu ở đâu thế? Tôi nghe nói Hội Đồng nhà trường đòi gặp cậu?

Gia Nguyên bừng thức khỏi bao suy tư ngổn ngang, hấn ngẩng lên, mắt khê lướt qua nét mặt người đối diện. Minh Kha cố nhìn sâu vào đôi mắt ấy, nó đang phản chiếu điều gì vậy? Buồn ư? Hay thất vọng? Hay mệt mỏi?

Anh không biết, thứ duy nhất anh thấy là sự phẳng lặng và bình thản đến kì lạ. Đôi mắt ấy trống rỗng, đồng tử dường như đen hơn, tối tăm hơn ... Lòng anh chợt đắng lại. Minh Kha nhận ra hắn đang rất cô độc.

Hàng mi Gia Nguyên khẽ khàng chùng xuống, hấn nhắc tay anh khỏi vai mình, bờ môi nhỏ lặng lẽ nhếch lên thành một nụ cười nhạt nhẽo:

- Ăn cắp tài liệu thi, đình chỉ học hai tuần!

- Không...thể nào...! – Minh Kha ngập ngừng trong sự sửng sốt tột độ, anh vội vã lắc đầu – Cậu không làm thế!

- Còn nữa, vu oan cho Rachel Lynes và làm cô ấy bị thương! –Hấn cong nhẹ của khóe môi như một lời chế giễu chua chát. Gia Nguyên ngẩng đầu, nhìn xoáy vào anh, đuôi mắt khê cong lên như thể cười khinh cái vẻ ngây ngô tội nghiệp của vị phó chủ tịch – Được chưa? Tôi là thế đấy! Bây giờ thì hiểu rồi chứ? Tránh xa tôi ra đi!

Gia Nguyên xoay lưng bỏ đi thẳng, từng bước chân điềm tĩnh, phong thái vẫn đĩnh đạc, cao ngạo. Hấn quen lắm rồi, trái tim của hắn không dễ bị tổn thương đâu, hắn là gỗ đá, hắn chai lì lắm, hắn mạnh mẽ lắm, hắn không buồn, hắn không thất vọng cũng không khó chịu gì đâu... Hấn là con người của sự tăm tối và cô độc, hắn là con người của băng tuyết và lạnh lẽo, hắn chẳng cần ai thương hại mình hết. Thế giới của hắn bé lắm, chỉ dành cho người đó thôi, người đó đi rồi thì hắn không cho ai bước vào nữa. Hấn muốn một mình.

- Cao – Gia – Nguyên, đứng lại đó! – Minh Kha gằn giọng, nắm tay anh siết rất chặt.

- Gì? – Gia Nguyên ngoái đầu nhìn anh, gương mặt vô cảm.

- Cậu không làm thế!

- Nếu anh không tin thì có thể đến phòng hội đồng xác nhận, và anh sẽ được xem đoạn phim quay cảnh tôi vào sảnh D!

- Cậu không làm thế! – Minh Kha kiên nhẫn lặp lại, giọng anh chắc nịch.

Gia Nguyên im lặng, hấn liếc nhìn sự cương nghị, khẳng khái rõ nét mà người kia đang cố thể hiện:

- Anh tin tôi? Hay đang thương hại tôi? Hay đang an ủi?

- Tôi không thương hại, cũng không an ủi, tôi chỉ là hoàn toàn tin cậu không làm những việc đó.

- Tại sao?

- Vì cậu là Cao Gia Nguyên mà tôi biết, cậu là một người trung thực!

Đôi mắt vô hồn trống rỗng của Gia Nguyên bất ngờ dậy lên những đợt sóng dịu nhẹ, hấn đọc được trong đôi mắt đen sâu hun hút của Minh Kha một sự chân thành không thể diễn tả bằng lời. Anh không hề nói dối, anh đang nói thật đấy, rất thật. Gia Nguyên cảm thấy trái tim mình thổn thức những nhịp sinh động, rất cuộc, vẫn có người tin hắn sao?

Minh Kha bước đến, anh nhẹ nhàng xoa đầu hắn, bàn tay ấm áp lùa qua những lọn tóc ngắn mềm mại, giọng anh dịu dàng:

- Cậu đừng buồn, cậu là một người trung thực, và có khối kẻ ganh tị với cậu nên mới bày những trò hèn hạ đó. Tôi không quan tâm lí do cậu vào sảnh D, tôi cũng không quan tâm tại sao Rachel Lynes lại bị thương, tôi chỉ tin chắc rằng cậu thực sự tài giỏi, thực sự khôn ngoan và mọi thành tích cậu đạt được đều là công sức của cậu, chẳng phải ăn cắp tài liệu gì cả!

...

Gia Nguyên thở trút ra một hơi rồi ngược lên, sự lạnh nhạt đã tan dần đi trên gương mặt hắn. Trong đôi mắt ấy, Minh Kha lại thấy hai gam màu xanh, đen quện chặt vào nhau hài hòa hơn, điềm tĩnh hơn, dễ chịu hơn.

Bất ngờ, khóe môi hắn cong lên tạo thành một nụ cười, từng đường nét sáng lên thanh quý, rạng rỡ. Minh Kha nín lặng trong sự ngỡ ngàng, lần đầu tiên, kể từ lúc gặp gỡ Gia Nguyên đến nay, sự chân tình và gần gũi lại được thể hiện rõ đến thế ở hắn. Tim anh đập rất mạnh, anh đang nhìn thấy một Cao Gia Nguyên khác, một con người khác.

- Tôi nhờ anh một chuyện được không? – Hắn bẽn lẽn cúi đầu.

- Chuyện gì?

- Tôi đói!

- Hả? – Minh Kha tròn mắt lên, cắt đứt mọi xúc cảm đang tuôn trào trong lòng.

- Tôi muốn ăn, anh đưa tôi đi ăn cái gì đó đi! – đôi mắt đáng trăng khuyết cong lên như cười.

Minh Kha nhìn hắn chằm chằm một lúc, đói bụng? Đi ăn?... rồi anh chớp mắt một cái:

- Ồ...được thôi, tôi cũng đang đói!

Gia Nguyên phóng tầm nhìn ra xa, bao quát toàn cảnh thành phố Nam Kinh hoa lệ. Những tòa địa ốc vươn cao, những xa lộ bóng bẩy, đèn điện bừng sáng mọi ngõ ngách, những biển hiệu nhấp nháy đủ màu,... cuộc sống thật rực rỡ và sôi động, khác hẳn với cái không gian cổ kính, yên tĩnh mà hắn đang hiện diện.

Bản giao hưởng “Unfinished Symphony” của Franz Schubert ngân vọng thứ âm điệu sâu lắng, từng nốt nhạc cuộn cuộn xúc cảm, thấm sâu vào lòng người một nỗi buồn dịu nhẹ, dịu êm.

- Nơi này thật tuyệt! –Hắn quay lại, mỉm cười với Minh Kha.

- Đúng vậy, cổ kính mà hiện đại, yên tĩnh mà sôi động, đơn giản mà khác biệt, những lí do đó khiến tôi vô cùng thích nó so với những nơi từng đến! – Minh Kha nghiêng đầu, giọng anh nhỏ nhẹ.

Người phục vụ cẩn thận đặt những món ăn lên bàn rồi nở nụ cười hòa nhã:

- Kính chúc quý khách ngon miệng! – Xong, cúi đầu lễ phép và lặng lẽ lùi đi chỗ khác.

Gia Nguyên nhìn những chiếc đĩa sứ trước mặt, lông mày hắn lập tức cau lại. Minh Kha ngẩng lên, ngạc nhiên hỏi:

- Gì thế?

- Hải sản! – Gia Nguyên đáp, đẩy nhẹ đĩa thức ăn sang một bên.

- Có vấn đề gì sao?

- Tôi không ăn được, tôi bị dị ứng với hải sản.

- Vậy thì cậu ăn cái này! – Minh Kha chuyển một bát lớn lại gần hắn – Thịt gà, ổn chứ?

Gia Nguyên gật đầu, hắn đói lắm, thực sự rất đói, khi sáng lười biếng quá nên hắn không ăn gì, bây giờ báo hại ruột gan cồn cào khổ sở. Gia Nguyên cầm thìa và bắt đầu ăn ngon lành, Minh Kha nhìn hắn, trong đôi mắt đen sâu thẳm thoáng phảng phất một sự dịu dàng kín đáo, môi anh khẽ cong lên... trông Gia Nguyên như một chú mèo nhỏ!

...

Cái vị của thứ gà này cứ thấy là lạ thế nào ấy. Thịt gà tại sao lại cay, hơi đắng và sự nức một hương vị nồng khó tả?... Thức ăn bỗng nghẹn lại nơi cổ họng Gia Nguyên, như phát hiện ra điều bất thường gì đó, hần ngẩng phắt lên nhìn Minh Kha chăm chăm:

- Kha, món này là món gì thế?

- Gà hầm rượu, sao lại hỏi vậy? – Minh Kha buông thìa xuống, chớp mắt ngạc nhiên.

- Rượu? – Hần thẳng thốt.

- Ủ!

- Rượu thật hả? – Mắt hần tròn lên.

- Đúng vậy, có gì không ổn sao? – Minh Kha lo lắng quan sát vẻ mặt sững sờ của Gia Nguyên.

- Anh không nói đùa chứ? Rượu? Kha, rượu hả?

- Đùa làm gì?

- Chết tiệt! – Hần không nén nổi sự khở sở mà bật ra một tiếng chửi thề, Gia Nguyên vuốt mặt rồi trút ra một hơi thở dài thườn thượt.

- Rốt cuộc là có chuyện gì, chỉ là một chút rượu để tạo hương vị đậm đà thôi mà?

- Ôi Trời... - Gia Nguyên rên rỉ - Tôi sẽ say ngay bây giờ đây, chỉ một giọt rượu cũng đủ làm tôi say ngất rồi, huống hồ tôi lại vừa ăn một món hầm với rượu nữa chứ. Tiêu rồi!

- Tửu lượng của cậu...tệ vậy sao? – Minh Kha nuốt khan một cái.

- Không phải tệ! – Gia Nguyên lắc đầu nguầy nguậy – Mà là rất, rất, rất tệ, vô cùng tệ!

Không để cho Minh Kha thêm cơ hội bình luận, Gia Nguyên vội vã đứng dậy, hần cầm tay anh lay lay, gương mặt thành khẩn:

- Kha, đưa tôi về ngay lập tức, nhanh lên!

- Nhưng...đã dùng bữa xong đâu? – Minh Kha cau mày, tạm thời không tin trên đời này lại có kẻ say vì ăn gà hầm rượu.

- Làm ơn đi! – Hần thực sự mất bình tĩnh, mồ hôi bắt đầu vã ra lấm tấm trên trán.

Rốt cuộc Minh Kha cũng phải đứng dậy đưa hần về, anh kinh ngạc khi thấy hần được mấy bước đã chệnh choạng, không vững. Đứng nói với anh hần thực sự bị say rồi nhé?

...

Gia Nguyên bước vào xe trong trạng thái vô thức, Minh Kha lo lắng nhìn hần, anh hạ giọng nghi hoặc:

- Này, Gia Nguyên, cậu vẫn ổn đấy chứ?

Gia Nguyên tròn mắt, hần nghiêng đầu nhìn anh đăm đăm như nhìn sinh vật lạ, xong cười phá lên đầy hứng khởi. Minh Kha nhất thời bất động, đơ ra trước biểu hiện bất thường ấy, anh lắp bắp:

- Gia Nguyên...bộ cậu say...thật hả?

- Anh gọi ai thế? Gia Nguyên đâu có ở đây! – Hần cau mày, mắt quắc lên, rồi gằn giọng – Gia Nguyên không có ở đây!

- Này...cậu...

- Tôi không phải là “cậu” nào hết, tôi là Sam, Cao Khiết Sam! Sam đó! Hiếu chưa tên gốc này? – Gia Nguyên vừa lắc đầu vừa cười nhả nhổ, hần chồm ra, kéo mạnh anh vào xe và đóng sầm cửa lại, sau đó mau mắn cúi xuống thắt chặt dây an toàn giúp anh, miệng lầm bầm – Tại sao anh không thắt dây an toàn hả? Chạy lên núi mà không thắt dây an toàn sẽ bị xóc mạnh lắm đấy! Văng xuống hồ tôi không chịu trách nhiệm đâu! Dù sao tôi cũng không mang theo dù để nhảy!

Lên núi? Nhảy dù? Hấn đang nói gì vậy? Gia Nguyên cứ lộn xộn như người mê sảng ấy! Minh Kha run rẩy quan sát hấn bằng tất cả sự ngạc nhiên lẫn bất an...

Hấn bỗng nằm gục xuống ghế làm anh hết hồn, Minh Kha lúng túng đỡ hấn ngồi dậy rồi anh nhoài người qua thắt dây an toàn giúp hấn, kẻ mất trí này mới đúng là kẻ cần đến dây an toàn chứ?

...

Chiếc mũ trần chạy phẳng phẳng trên xa lộ. Minh Kha quay sang nhìn hấn, anh thở phào. Hấn đã ngủ?

Nhớ lại cái cảnh lúc nãy hấn nói một tràng tiếng Pháp, rồi tiếng Nga và tiếng Anh, xong cười rồ dại, anh lắc đầu khổ sở, suýt chút nữa hấn còn nôn lên người anh, thật may mắn là hấn tự dừng quay ra cửa sổ mà nôn thốc tháo.

Bây giờ hấn ngồi yên, thư thả dựa vào ghế xe, hai mắt nhắm nghiền với từng nhịp thở chậm rãi vang lên, chắc là ngủ rồi. Minh Kha lặng lẽ quan sát hấn, tìm anh đập những nhịp âm áp lạ thường.

Gương mặt ấy không phải rạng ngời, sắc sảo như một bông hoa quý, từng đường nét nom thật giản dị, nhưng sự giản dị này, một khi đã lọt vào tầm mắt ai thì người đó khó lòng mà quên được, cứ như thể một bông hoa dại, tự nhiên mà sinh động, đầy ấn tượng riêng. Minh Kha vừa mới biết, bông hoa hoang dã ấy mang tên Cao Khiết Sam...

...

Minh Kha giật nảy khi Gia Nguyên đột nhiên mở mắt ra, hấn nhìn anh trân trân, đồng tử trống rỗng, vô hồn. Gia Nguyên chồm đến, giật mạnh cổ áo anh, hấn nhìn xoáy vào những cảm xúc hỗn loạn tận sâu thẳm của đôi mắt đen tuyền.

Bất ngờ, từ đuôi mắt cong cong ấy, lệ trào ra, cánh mũi hấn khẽ phập phồng... Gì thế này? Minh Kha sững sờ... Hấn... đang khóc sao?

- Tại sao? Tại sao anh lại bỏ mặc Sam? Tại sao... anh lại nhần tâm vậy? – Bàn tay Gia Nguyên siết lấy cổ áo Minh Kha mỗi lúc một chặt, anh cảm thấy hơi khó thở, hấn vẫn nhìn anh, đôi mắt xao động dữ dội với những đợt sóng cuộn lên lớp lớp, tiếng hấn khàn đặc, đứt quãng – Anh bỏ mặt Sam, anh làm Sam tổn thương...

Minh Kha chẳng hiểu nổi hấn đang lăm nhăm điều gì, nhưng lòng anh đắng lại khi bắt gặp ánh mắt đau khổ của hấn. Đau khổ và đầy dằn vặt. Tay Gia Nguyên run lên bần bật, giọng hấn nghẹn ngào:

- Anh đi rồi không ai tin Sam cả...anh đi rồi Sam bị bắt nạt...Sam lại bị người ta gài bẫy, nhưng chẳng có ai bảo vệ...anh hứa bảo vệ Sam mà, tại sao anh lại bỏ mặt Sam? – Gia Nguyên tự dừng bật cười chua chát, gương mặt trắng bệch của hấn hiện rõ bao nhiêu cảm xúc phức tạp – Anh ta cũng không tin Sam...anh từng bảo nếu Sam tin ai thì người đó cũng sẽ tin Sam mà...nhưng anh ta không tin... anh ta không hề tin Sam... anh ta đã bỏ đi...anh ta khiến Sam thất vọng lắm... Gia Nguyên à! Anh ta làm Sam buồn lắm!

Gia Nguyên ngả vào Minh Kha, khóc nức lên. Dòng lệ đắng thấm qua lớp áo sơ mi, xuyên thẳng vào lòng anh một cảm giác rụng rời khó tả, sự tổn thương sâu sắc từ trong trái tim hấn tuôn theo nước mắt, ướt đầm vai anh. Gia Nguyên sụt sùi một chút rồi lại rơi vào trạng thái vô thức.

Lần này thì thực sự hấn đã ngủ, không hề biết gì nữa...

Hơi gió đã thổi ráo màng áo ướt nước mắt kia, tuy vậy lòng dạ Minh Kha vẫn chưa hết xáo trộn. Hấn tưởng anh là Cao Gia Nguyên? Hấn nghĩ mình đang nói chuyện với anh trai sao?... Đã có chuyện gì xảy ra với bọn họ vậy? Chuyện gì làm hấn tổn thương đến thế? Và cả người nào đó mà hấn gọi là “anh ta” nữa. Người đó đã làm gì hấn? Nỗi thất vọng cay đắng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu?...

Xoảng! – người thanh niên ném mạnh chiếc cốc sứ vào tường, dòng cà phê đen đặc quánh còn nghi ngút khói từ từ trườn dọc theo bờ tường xuống nền rồi lan ra một mảng rộng. Anh cố kìm cho nhịp thở của mình đều lại, bờ môi bặm chặt khẽ run lên.

Người thanh niên khổ sở gục xuống bàn, dòng nước mắt đắng tuôn ra ướt nhòa cả gương mặt, giọng anh chua chát vang vọng trong không gian tĩnh lặng:

- Tại sao thế? Mình đã thử 30 lần rồi mà tại sao kết quả vẫn thế? Tại sao vẫn là người đó?

Anh nghiêng đầu liếc mở giấy A4 bị vò vụn nằm ngổn ngang trên bàn và dưới chân. Anh đã thử đến 30 lần, hay nhiều hơn?... nhưng vẫn là gương mặt với những đường nét quen thuộc ấy. Cuộc gọi mà Sam gửi qua chỉ ột kết quả duy nhất... “DM” là người này, người giết Cao Gia Nguyên có gương mặt này.

Jang biết rõ không nên tự lừa dối mình thêm nữa, anh buộc phải chấp nhận rằng đây chính là kẻ liên quan đến cái chết của Gia Nguyên. Vì anh là một hacker, một hacker thực thụ. Anh nghĩ rằng công nghệ này mới nên anh chưa thành thạo. Nhưng không phải đâu, dòng công nghệ đoán diện mạo này không mới chút nào cả, thậm chí chính anh là người đã góp phần tạo ra nó mà, anh phải là người hiểu nhất chứ? Anh đã lừa dối chính mình ...

Nhưng làm sao anh có thể nói cho Sam biết đây? Rằng đó chính là người liên quan đến cái chết của anh trai cô? Rằng đó chính là “DM”? Cô gái ấy chưa chịu đủ tổn thương sao? Cô gái ấy chưa đủ cô độc sao? Cô gái ấy chưa đủ đau đớn sao?... Anh không phải là một người nhẫn tâm. Anh không thể làm như thế!

Chính Jang còn chết đứng khi biết được sự thật, chính Jang còn không tin nổi đó là kẻ sát nhân, người này chưa bao giờ nằm trong danh sách tình nghi của Jang... Sam sẽ ra sao khi biết sự thật nhỉ?... Anh cũng không biết nữa, anh không dám nghĩ đến...

...

Jang hít một hơi thật sâu, lắng nghe từng nhịp đập quặn thắt của con tim, đôi mắt đen sâu thẳm với những cảm xúc giấu kín đang đổ ngẫu vì lệ. Jang biết mình không thể giấu được sự thật này, anh không thể giấu Sam đâu, vì cô ấy đang điên cuồng tìm kẻ sát nhân, anh hiểu sự khát khao trả thù trong cô lớn như thế nào, bởi bản thân anh cũng như thế. Anh là một người đồng cảm với Sam . Nếu Jang im lặng thì anh còn tàn nhẫn hơn cả kẻ đó nữa.

Phải làm sao để kéo dài thời gian? Phải làm sao để giúp Sam tự khám phá ra sự thật này? Phải làm sao để nó đến nhẹ nhàng hơn? Phải làm sao để nó không giết chết Sam, không làm Sam quá đau đớn? Phải làm sao?...

Jang vuốt mặt rồi thở ra một hơi nặng nề, bất chợt, một suy nghĩ vụt lóe lên trong đầu anh... Cách để sự thật đến nhẹ nhàng hơn? Cách để Sam tự khám phá nó?

Người thanh niên nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính chỉ chút những kí tự màu trắng nhạt, hơi thở run rẩy hòa tan vào từng nhịp trống ngực:

- Phải rồi...mật thư! Là mật thư!

Rốt cuộc thì cũng đã đến lúc đưa trò chơi trí tuệ của Jang lên sàn. Mật thư của Jang [thuộc bản quyền Mỹ đựng trong Ly]

41. Chương 38: Vị Hôn.

“...Gia Nguyên cẩn trọng quan sát xung quanh rồi từng bước tiến vào sảnh D, mỗi bước chân đều lén lút và vội vã. Hắn băng qua hành lang vắng lặng, đi sâu vào dãy phòng tắm tối, lo lắng nhìn quanh quất. Hắn chạy đến ngay trước căn phòng lưu trữ tài liệu thi và mở cửa lên vào...”

Màn hình ti vi vụt tắt, màu đen phủ lên tầm nhìn và một sự yên lặng bất thường ập đến...

Gia Nguyên nở nụ cười nhạt nhẽo, hắn quay sang liếc Hồng Quân, lông mày khẽ nhướn lên khinh bạc:

- Thế nào? Bây giờ thì anh đã hiểu lí do tôi bị đình chỉ học rồi chứ? Cao Gia Nguyên tôi chẳng có gì để biện minh cả!

- Nói đi! Tại sao em lại vào đó? – chất giọng trầm lạnh của Hồng Quân vang lên đầy nghi hoặc.

- Ăn cắp tài liệu để đứng nhất trường! Đây là lần thứ ba anh hỏi tôi câu này rồi đấy, anh có vẻ rất thích câu trả lời của tôi! – Gia Nguyên lên giọng mỉa mai không giấu giếm.

Bàn tay Hồng Quân siết chặt lấy chiếc điều khiển ti vi, anh gằn giọng khó chịu:

- Đừng nói dối nữa! Em không hợp với mấy lời đó chút nào hết! – Quân nhìn sâu vào đôi mắt phẳng lặng, tối tăm của hắn, lông mày anh cau lại- Em không làm việc này, cả việc đánh Rachel nữa, đúng không?

Nụ cười lạnh nhạt trên môi Gia Nguyên vụt tắt, hắn đứng phắt dậy, sự tối tăm trong đôi mắt mỗi lúc càng lan tỏa mạnh mẽ:

- Hồng Quân này, anh thật buồn cười! Anh đang bắt tôi phải trốn tội đấy à? Anh không biết mình vừa xem cái gì sao? Tôi đang đi ăn cắp đề thi đấy! Tôi thừa nhận mà, cả việc Rachel Lynes nói cũng không sai, tôi đã đánh cô ấy đấy! Tôi đã nói cô ấy là “tiện nhân” đấy!

Bốp! – Chiếc điều khiển bị ném mạnh vào tường, những mảnh nhựa vỡ bắn ra, hai viên pin rơi cách xuống nền đá hoa cương rồi lăn tròn mấy vòng.

- Im đi! Tôi đã bảo em đừng nói dối nữa mà! – Hồng Quân gầm lên, đôi mắt đen lạnh của anh đánh lại với những cảm xúc phức tạp.

Gia Nguyên khinh khỉnh liếc những mảnh nhựa văng tứ tung trên sàn, thật giả hình! Hắn ngẩng lên quan sát vẻ giận dữ hiem thấy ở vị chủ tịch lạnh lùng, mắt nheo lại:

- Nói dối? Ai nói dối vậy? Anh bảo tôi nói dối sao? Nói vậy chẳng lẽ anh nghi ngờ Rachel à? – Gia Nguyên lắc đầu, hắn tiến đến, vỗ nhẹ vai anh vài cái khiêu khích – Không được nhé! Nghi ngờ ai chứ sao anh dám nghi ngờ Rachel Lynes hả? Quân này, anh phải tin cô ấy tuyệt đối chứ? Rachel mà nghe những lời vừa rồi hẳn phải buồn lắm, anh đừng có khiến hôn phu của mình thất vọng!

- Khiết Sam! Đủ lắm rồi, em có biết khi cố gồng lên để nói mấy lời này trông em đáng thương như thế nào không? – Hồng Quân nói mà gần như quát vào mặt hắn.

Gia Nguyên thoáng sững lại...Đây là lần đầu tiên trông Đỗ Hồng Quân mất bình tĩnh như vậy. Anh đang rất giận?

Quân bảo hắn “đáng thương”?

Gia Nguyên đánh mặt lạnh lẽo, hắn “đáng thương”ư? Anh có tư cách gì để nói câu đó? Gia Nguyên bước đến, vươn tay ra giật mạnh lấy cổ áo Quân. Hắn nhìn xoáy vào tận cùng của đôi mắt đen lạnh ấy, từng chữ rít qua kẽ răng đe dọa:

- Ai cho phép anh thương hại tôi? Anh đừng cố an ủi tôi làm gì, trông giả tạo lắm! Không tin tôi thì đừng có mạnh miệng như vậy. Tôi đây chẳng bao giờ cần đến thứ thương hại bố thí ấy đâu, Hồng Quân ạ!

Rồi hắn xô anh ra, quay lưng bỏ đi, nhưng mới được mấy bước, như sức nhớ ra điều gì đó, Gia Nguyên ngoái đầu, môi nhếch lên kiêu bạc:

- Phải rồi, thất lễ với anh, tôi xin rút khỏi tất cả những hoạt động tiến cử vị trí phó chủ tịch và xin nhường hoàn toàn cái vị trí mình đang đứng lại cho người khác! Tôi đây không – xứng! Kẻ dối trá không nên tồn tại trong thế giới đẹp đẽ của anh!

Xong, Gia Nguyên điềm nhiên bước thẳng. Khi hắn vừa đặt tay lên nắm cửa, Hồng Quân bắt ngờ lên tiếng, giọng anh trầm hẳn xuống, đong đầy tâm trạng:

- Nếu tôi nói tôi tin em thì sao? Nếu tôi nói tôi chưa bao giờ nghi ngờ em thì sao? Nếu tôi nói mọi việc đều do Rachel bày ra và đổ lên đầu em thì sao?

Từng chữ rót vào tai Gia Nguyên làm hắn tê dại. Anh... đang nói cái gì vậy?

Gia Nguyên bất chợt cười lớn, hắn ra sức vỗ tay, tán thưởng cái điều vô cùng thú vị mình vừa nghe, mắt hắn tròn lên nhìn Hồng Quân đầy ngưỡng mộ:

- Tôi không hề muốn một đứa bĩ ỉu như mình chen vào tình cảm hết sức tốt đẹp giữa hai người chút nào! Nói cho anh biết này Hồng Quân, an ủi cũng có mức độ của nó thôi! Tôi không ngờ một kẻ như anh lại có thể thái quá đến mức thế này đấy! Tôi đã nói mình không cần thứ lòng thương hại bố thí đó rồi mà?

- Tôi không an ủi em, càng không thương hại em! – Thái độ của Hồng Quân cương nghị lạ lùng, ở anh có một cái gì mới mẻ như thể lần đầu tiên bắt gặp, một cái gì đó vô cùng mãnh liệt - Tôi chỉ muốn khẳng định với người mình thích rằng tôi tin cô ấy!

... Gì chứ? Người mình thích?... Thích?...

Gia Nguyên bất động, hai đồng tử giãn ra đầy sửng sốt. Cảm xúc trong hắn bất ngờ dâng trào, phá vỡ lớp vỏ lạnh lùng kìm nén bấy lâu, một thoáng, trong đôi mắt hắn những đợt sóng cuộn lên lớp lớp, mạnh mẽ đến nỗi chính hắn có thể cảm nhận được.

Lúc này, Gia Nguyên không thể xác định nổi trái tim hắn đang đập theo nhịp điệu nào, nghe thật hỗn loạn và rối rắm. Mối hận khê mấp máy trong sự thăng thốt tột độ:

- Thật điên rồi! ... Quân...anh điên rồi! Điên thật rồi!

Hồng Quân tiến đến, anh ghì chặt vai Gia Nguyên, bàn tay lớn của anh siết lấy bờ vai mảnh khảnh kia, đôi mắt đen dồn nén bao nhiêu xúc cảm bỗng chốc xao động dữ dội, giọng anh run rẩy:

- Phải, tôi điên rồi!...điên rồi đấy!...và thằng điên này không ngăn nổi việc mình thích em! Tôi không thể ngăn nổi tình cảm mình dành cho em! Tôi không thể ngăn mình quan tâm đến em! Tôi không làm được! Sam, em nghe rõ chứ?

Gia Nguyên chớp mắt nhìn anh, lông mày hắn cau lại xen lẫn ngạc nhiên và bức bối. Gia Nguyên thở hắt ra một hơi náo nê:

- Đủ rồi, dừng lại đi, anh đùa quá trớn rồi đấy! Đừng đem tôi ra bỡn cợt như thế! Tôi mệt mỏi lắm! Bỏ ra đi!

- Đùa ư? – Hồng Quân lạc giọng – Tôi nói tôi thích em mà em bảo là đùa ư? Cao Khiết Sam?

Bất ngờ, Hồng Quân kéo mạnh Gia Nguyên về phía mình, vòng tay lớn của anh ôm ghì lấy hắn, nhanh như chớp, anh cúi xuống tìm môi hắn và trao một nụ hôn mãnh liệt.

Mọi điều anh chôn chặt trong lòng, những tình cảm anh giấu tận sâu thẳm tâm can bỗng chốc vỡ òa ra, hòa tan thành cảm giác cháy bỏng kì lạ. Mặc cho Gia Nguyên vùng vẫy, Hồng Quân vẫn cứng đầu không chịu buông, cánh tay rắn chắc cố giữ hắn lại...cho đến lúc anh nhận ra một vị tanh nồng quẩn nơi đầu lưỡi...

Hồng Quân khựng lại, Gia Nguyên liền xô bật anh ra. Đập vào mắt anh vết máu tươi dính trên môi dưới của hắn, một cảm giác chột nhối lên, Hồng Quân đưa tay sờ môi mình. Ở đó có một vết rách và máu cứ vậy tuôn ra. Hắn vừa cắn anh?

Gia Nguyên nhìn anh trân trân, mắt hắn mở to, đổ ạng nước và choáng ngợp cảm giác hãi hùng, bờ vai nhỏ run lên bần bật. Một giây sau, hắn đập cửa và lao vọt ra ngoài, đầu không ngoái lại.

Hồng Quân cố nín giữ nhưng tay anh đã trống rỗng, chơi vơi...

Một cảm giác lạnh lẽo, đơn độc từ đâu xâm lấn cả tâm hồn. Anh buông thõng hai tay, nhìn sững theo cái bóng mỗi lúc xa dần của ai đó, lòng quặn thắt. Khóe môi Quân run run cong lên tạo thành một nụ cười nhạt thếch:

- Thằng điên này, mày vừa làm cái quái gì thế? Ánh mắt hoảng sợ ấy... mày làm tổn thương Sam! Đồ Hồng Quân, thằng khốn nạn, mày vừa làm tổn thương cô ấy!

...

Phía sau góc khuất bờ tường, Rachel Lynes thất thần đưa tay che miệng, cuộc đối thoại vừa rồi không một chữ nào lọt khỏi tai cô... “Phải, tôi điên rồi!...điên rồi đấy!...và thằng điên này không ngăn nổi việc mình thích em! Tôi không thể ngăn nổi tình cảm mình dành cho em! Tôi không thể ngăn mình quan tâm đến em! Tôi không làm được! Sam, em nghe rõ chứ?”... Hồng Quân thích Sam? Người anh thích là Cao Khiết Sam?

Cả người cô gái run lên, trái tim nhỏ bé đập những nhịp khô khốc, quặn thắt, đau đớn. Chân Rachel như mềm nhũn ra, không đỡ nổi sức nặng cơ thể, cô khuỵu xuống. Dòng lệ nóng lăn xuống khóe miệng đắng chát. Rachel bật khóc không thành tiếng.

Anh ấy nghi ngờ cô, anh ấy không hề tin cô, một chút cũng không?

Hồng Quân là của cô mà? Hồng Quân yêu cô mà? Ngay từ đầu anh ấy đã dành cho cô... Đố Hồng Quân là của cô!

...

Buổi chiều hôm ấy, cái buổi chiều mà cô chạy đến ôm chầm lấy anh để tố cáo cô bị Gia Nguyên làm hại, Rachel đã nghĩ Hồng Quân tin mình. Anh ân cần lau vết thương trên trán cô, dịu dàng khoác áo cho cô và đưa cô về. Sự ấm áp của Hồng Quân khiến cô lầm tưởng. Cô đã hả dạ biết bao khi anh không thềm nghe lời biện minh của Gia Nguyên, cô sung sướng biết bao khi anh không nhìn hắt lắt một cái, cô khoái trá biết bao khi thấy sự ngỡ ngàng trong mắt tên ấy. Và Rachel khẳng định, ván cờ lần này cô đã chiến thắng.

Nhưng nụ cười kiêu hãnh trên môi cô chẳng giữ được lâu đã vụt tắt, thay vào đó là cảm giác hoang mang vô tận. Hồng Quân chở cô về nhà, tự tay anh sát trùng và băng vết thương cho cô, sau đó anh đứng dậy... Rachel giật mình khi cảm nhận được sự lạnh giá xen lẫn trầm buồn trong đôi mắt sâu thẳm của Quân, đột nhiên cô thấy khoảng cách giữa hai người thật xa xôi. Quân chỉ nói đúng một câu rồi bỏ đi thẳng:

- Em vừa nói dối anh! Lần đầu tiên anh thất vọng về em đến thế, vô cùng thất vọng! Dối trá!

Anh không cần nghe Gia Nguyên nói, anh không cần nhìn Gia Nguyên, bởi niềm tin anh dành cho hấn là tuyệt đối, không điều gì có thể lay chuyển được. Trong mắt Hồng Quân, Rachel đang diễn một vở kịch mà anh đã biết rõ từng lời thoại của kịch bản.

Đêm ấy anh không về nhà...

Rachel đến tìm Hồng Quân để nói chuyện, cô không muốn anh tỏ ra xa cách, cô không muốn anh tránh mặt mình... nhưng cô đã nghe thấy gì vậy? Tim cô mỗi lúc càng siết lại đau đớn.

Rachel dựa vào tường, cô nhìn về hướng Gia Nguyên vừa rời đi, một giây sau, trong đôi mắt tím sự tối tăm lan tỏa mạnh mẽ...

“Khiết Sam, mày là thứ sâu bọ, mày là thứ ăn cắp! Mày không giành được anh ấy đâu! Hồng Quân là của tao, ngay từ đầu đã thế rồi!”

Rachel gạt nước mắt, cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu cố lấy lại bình tĩnh. Rút điện thoại ra, cô gọi cho bố mình:

- Bố, làm ơn gác công việc lại và sang Trung Quốc một chuyến ngay đi! Lúc này con cần sự có mặt của bố, con không muốn hôn sự với Hồng Quân chậm trễ thêm một giây nào nữa! Con muốn đính hôn!

Khi về đến nhà, Hồng Quân thấy một chiếc limousine đen bóng đậu trong khuôn viên. Đi lại bằng chiếc xe sang trọng như thế thì chỉ có một người anh quen. Gương mặt Hồng Quân lập tức tối sầm lại với những chuyển biến phức tạp...

Đúng như anh nghĩ, căn phòng khách vốn vắng người lúc này đã có mặt đầy đủ cả bố anh, Rachel Lynes và bác Robert Lynes. Vừa thấy anh về, Rachel đã chạy mau ra đón bằng một nụ cười niềm nở, cô nắm lấy tay anh kéo vào.

Hồng Quân lễ phép cúi chào hai người đàn ông rồi ngồi vào chiếc ghế bành trắng đối diện. Cô người hầu rót hồng trà đầy chiếc tách sứ cho anh, xong lặng lẽ lùi đi.

- Càng trưởng thành lại càng điển trai nhỉ Hồng Quân? Mới mấy năm không gặp mà đã ra dáng đàn ông thế rồi! – Bố Rachel mỉm cười khoan hòa, ông nâng tách trà, nhấp một ngụm bách thảo phẳng phất hương thơm ngọt dịu.

- Cháu cảm ơn! – Hồng Quân dừng dừng đáp.

- Chẳng cần nói thì con cũng biết hôm nay chúng ta đến đây vì chuyện gì rồi chứ? – Bố Hồng Quân chống cằm nhìn anh, lâu rồi bố con anh mới gặp lại nhưng Hồng Quân chưa bao giờ trông đợi ở bố một nụ cười ấm áp hay một cái ôm thân mật. Ông ấy là người lạnh lùng.

- Chuyện gì ạ? – Hồng Quân nhẹ giọng lảng tránh, anh nhấp một chút hồng trà, hơi khói trắng nghi ngút tỏa ra từ thứ chất lỏng kia khéo léo che khuất cái cau mày khó chịu của anh.

- Chúng ta sẽ đính hôn! – Rachel lồng bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay anh, dịu dàng đáp, đôi mắt tím ngời sáng lên một vẻ hiền thực.

Hồng Quân thừa sức đoán trước lí do hiện diện của những người ngồi đây nhưng lòng anh vẫn không tránh được cái cảm giác gò bó, mệt mỏi, nặng nề.

Rachel từ nhỏ đã được định là thanh mai trúc mã của anh, việc đính hôn khi hai người trưởng thành đã trở thành tất yếu trong suy nghĩ của cả hai dòng họ. Điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, nó bình thường đến độ mọi người vẫn thuận miệng gọi Rachel là “hôn phu của cậu chủ”.

Tuy nhiên, Hồng Quân lại chưa lúc nào nghĩ như thế. Với anh, Rachel Lynes không bao giờ vượt quá giới hạn của một đứa em gái mà anh vô cùng trân quý. Tình cảm của anh giành cho cô cao cả, thiêng liêng như tình cảm gia đình, và trong gia đình đó, cô luôn là một đứa em gái, không hơn không kém. Chỉ là em gái mà thôi... Hàng mi anh khẽ chùng xuống, bao cảm xúc dồn nén tận sâu trong đáy mắt khiến đồng tử cơ hồ mỗi lúc càng tối lại.

Bác Robert nhịp nhịp ngón tay trên mặt kính, chất giọng cương nghị của một người đứng tuổi vang lên nghe thật thâm thúy:

- Ta bay từ Anh sang đây cũng chỉ để nói với cháu một điều, cháu và con gái ta là thanh mai trúc mã, dù chưa thật sự trưởng thành nhưng việc đó chẳng quan trọng gì, vấn đề nằm ở chỗ tình cảm của hai đứa. Đính hôn sớm, ta và bố cháu đều cho là việc nên làm, hơn nữa ước nguyện của con gái ta cũng chỉ có vậy. Ta muốn biết ý kiến của cháu, bao giờ thì có thể tổ chức lễ đính hôn đây?

- Ta thấy sự trưởng thành của con chẳng có gì phải bàn cãi cả, hai mươi ba tuổi với vị thế xã hội con đang đứng thì đính hôn chỉ là một chuyện nhỏ. Huống hồ tình cảm hai đứa lại tiến triển tốt như vậy, tiến đến hôn nhân sớm cũng không có gì ảnh hưởng – Bố Hồng Quân lên tiếng, sự trầm lắng trong giọng nói của ông thể hiện thái độ cứng rắn, ngang tàng quen thuộc.

Sự im lặng mỗi lúc một sâu...

Hồng Quân nhìn Rachel, nhìn bố rồi nhìn bác Robert, đôi mắt đen lúc này tăm tối khác thường, thần thái uy linh đến kì lạ... Cuối cùng, Hồng Quân đứng phắt dậy, gạt tay Rachel ra, anh hít một hơi để lấy lại sự lạnh lùng, băng lãnh vốn có. Nắm tay siết rất chặt, Hồng Quân lên tiếng, từng chữ một rõ ràng, đồng đặc và sắc lạnh:

- Thưa bố, thưa bác Robert Lynes, mọi người muốn con đính hôn với Rachel ư? Nhưng thật xin lỗi, con đây chưa bao giờ yêu Rachel, với con, Rachel là một đứa em gái mà con luôn trân trọng. Rachel chỉ là em gái! Còn tình cảm của con thì đã dành trọn cho người khác. Người con yêu chỉ có một và tất nhiên cô ấy không phải Rachel! Không – bao – giờ – là – Rachel!

Gia Nguyên không tài nào chớp mắt được, hấn cứ lẩn qua, lẩn lại rồi dụi mặt vào gối. Chỉ trong vòng hai ngày mà không biết bao nhiêu chuyện điên rồ đổ ào xuống đầu hấn. Bị dụ vào sảo D, bị hội đồng nhà trường triệu tập, bị say rượu và bị Hồng Quân...

Gia Nguyên thở dài, cổ tưởng tượng ra cái buổi tối đi ăn với Minh Kha, hấn đã ăn món gà hầm rượu. Ôi, rượu – kẻ thù của hấn, trên thế giới này không biết còn kẻ nào có tử lượng kém hơn Cao Gia Nguyên không? Với hấn, chỉ cần mấy giọt rượu là trời đất đã đảo lộn, một người thành mười người, mọi thứ xoay tít lên. Và còn một chuyện đáng nói hơn, cứ mỗi lần say, Gia Nguyên lại hành động như một thằng điên, nói năng lảm nhảm, cười ré ầm ĩ, thậm chí còn hung hăng đánh người.

Hấn nhớ trước đây có một lần hấn bị say, Jully đưa hấn về, sau đó, cô nàng không chịu gặp mặt hấn cả tuần. Vì sao ư?... Cứ trông mấy vết thâm tím đầy mặt mũi và “những vết mèo cào” đỏ lù trên tay cô là thừa hiểu, hấn đã đánh cô nàng tới bởi hoa lá. Chỉ vì say!

Khi tỉnh rượu, Gia Nguyên phát hoảng vì mình vẫn ngồi trên xe Minh Kha, còn anh thì biến đâu mất dạng. Hấn đau khổ vạch ra một danh sách những tình huống xấu nhất mà mình có thể hành động trong lúc vô thức: bắt Minh Kha chở lên núi, nôn ọe đầy xe, nói nhảm đủ các thứ tiếng,... liếc nhìn qua chiếc ghế trống

trơn, Gia Nguyên thoáng rùng mình. Có khi nào... hần đạp Minh Kha vắng ra đường rồi một mình lái xe đến đây không nhỉ?

Đang lúc tâm sinh bất ổn, tâm lí bất an thì Minh Kha quay trở lại xe với một chai nước khoáng trên tay. Gia Nguyên nhìn anh ái ngại, giọng điệu ăn năn hối lỗi hết mực:

- Này Kha, tôi vừa hành động điên rồ lắm phải không?

- Hành động điên rồ? – Minh Kha ngạc nhiên nhún vai, anh đưa chai nước khoáng cho hần, mỉm cười nhẹ nhàng – Không có đâu, cậu chỉ ngủ thôi, tử lượng đúng là kém thật!

- Thật chứ? – Mắt hần tròn lên ngạc nhiên vô độ, có thể nào lại thế?

- Ủ, không có gì cả! Bây giờ tôi đưa cậu về kí túc xá! – Minh Kha đóng cửa xe, xong chẳng nói chẳng rằng gì nữa, cứ im thin thít suốt đường về.

Rõ ràng là có gì đó không ổn, Gia Nguyên biết chắc anh đang nói dối, chưa bao giờ hần say rượu mà không gây ra những chuyện điên rồ. Chỉ ngủ thôi ư? Ai mà tin được chứ?

- Haiz... rốt cuộc là mình đã làm cái quái gì nhỉ? Mình có búp vào mặt anh ấy không? – Gia Nguyên vò vò mái tóc ngắn rồi trút ra một hơi dài thườn thượt.

Hần cố nghĩ về chuyện say rượu nhằm mục đích không cho đầu óc mình một giây rảnh rang nào để nghĩ đến một chuyện tồi tệ hơn. Thế nhưng không xong rồi, Gia Nguyên cảm thấy bất lực đến ức chế lên được, đầu hần cứ lảng vảng mấy hình ảnh hồi chiều, nhất là hành động bất ngờ của Hồng Quân.

“Phải, tôi điên rồi!...điên rồi đấy!...và thằng điên này không ngăn nổi việc mình thích em! Tôi không thể ngăn nổi tình cảm mình dành cho em! Tôi không thể ngăn mình quan tâm đến em! Tôi không làm được! Sam, em nghe rõ chứ?” – chất giọng trầm ấm nhưng cương nghị của anh văng vẳng bên tai làm Gia Nguyên rối trí... Hồng Quân thích hần?

Hần đưa tay lên sờ môi mình. Ôi, nụ hôn đầu của hần... Sự mãnh liệt và nóng bỏng của Hồng Quân, sự vụng về của anh, nụ hôn ấy vụng về như thế đây là lần đầu anh hôn một cô gái. Trong lúc hoảng loạn, Gia Nguyên đã cắn anh một cái thật mạnh, hần không hiểu nổi tại sao mình lại hành động như thế, nhưng hần thực sự hoảng sợ. Không phải sợ anh, mà là sợ mình, hần sợ cái vết máu tươi tanh nồng trên môi anh. Và hần đã cắn đầu chạy thực mạng.

Tim Gia Nguyên đập điên cuồng, một cảm giác mới mẻ lan tỏa trong từng thớ thịt, cái rần rần chạy trong mạch máu hần là gì vậy?... Gia Nguyên chưa bao giờ hình dung ra một nụ hôn sẽ như thế nào, nhưng bây giờ thì hần đã hiểu. Một hương vị nồng nàn khó tả, một sự mãnh liệt, nóng bỏng khó quên, nhất là cái cảm giác ngọt ngào quện lại nơi đầu lưỡi...

Ngọt ngào ư? ...Thật điên rồ! Sao hần lại có thể cảm thấy ngọt ngào trong tình huống đó?... Máu nóng dồn lên khiến mặt Gia Nguyên nóng ran, tim hần đập lạc hần đi, chẳng hiểu nó đang theo quy luật nhịp điệu nào nữa.

Gia Nguyên sượng sùng dụi mắt vào chiếc gối lông vũ êm ái, trái tim của hần – một trái tim nhỏ bé và chẳng chịt vết thương đang đập, đập mạnh lắm...

Tít – tí – tí ! – Một chuỗi âm thanh bất chợt vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch làm Gia Nguyên giật bắn mình. Hần liền bật dậy, lao đến chỗ máy in. Từ khe kê giấy, tờ A4 chậm rãi chạy ra, tiếng ống mực quét đều đều nghe khô khốc.

Gia Nguyên chụp lấy tờ giấy mới in, hơi ẩm phả vào tay, đồng tử hần chợt sưng lại... Cái gì thế này?

...

Hần vội vàng bật máy đàm lên, bấm tín hiệu sang Aiden. Một giây sau, đầu bên kia đã nhận kết nối. Gia Nguyên siết chặt tờ giấy trong tay, hơi thở hần gấp gáp:

- Bố, nói cho con biết hacker Jang là ai?

- Con đang hỏi gì đấy Sam? Jang là Jang chứ là ai?

- Con muốn biết danh tính thật của hắn!
- ... - Đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, Gia Nguyên nghe một tiếng thở dài nặng nề phả vào máy đàm.
- Bố? Sao bố không trả lời? – Hắn sốt ruột.
- Không được Sam ạ! Bất cứ thứ gì con muốn, ngoài danh tính của Jang! – Aiden cương nghị đáp trả.
- Tại sao? – Gia Nguyên ngạc nhiên, bố hắn đang giấu hắn ư?
- Vì bố đã hứa với cậu ấy rồi! Cậu ấy chỉ giúp chúng ta khi bố chịu giữ bí mật, nếu bố nói ra, nhất là nói với con, Jang sẽ vĩnh viễn im lặng, cậu ấy sẽ không giúp bất cứ điều gì nữa!
- Bố, làm ơn đi, làm ơn cho con biết danh tính của Jang, con sẽ không để hắn nghi ngờ đâu! – Gia Nguyên van lơn khẩn thiết.
- Xin lỗi Sam! – Aiden đáp gọn rồi ngắt tín hiệu, mọi thứ lại rơi tõm vào bể sâu im lặng.

Gia Nguyên nhìn sững vào khoảng không vô định, lần đầu tiên bố ngắt máy trước. Aiden một khi đã nói không tiết lộ thì nên hiểu điều đó sẽ mãi mãi là bí mật.

Khác với Edward và Kaylee, Jang chưa bao giờ lộ diện trước mặt hắn, cũng chưa bao giờ trao đổi với hắn qua máy đàm. Mọi liên lạc với Jang đều thông qua một người trung gian khác - bố Aiden!

Tại sao bố giấu hắn? Tại sao bố không chịu nói? Jang... rốt cuộc là ai?

Gia Nguyên run rẩy đọc từng chữ trên tờ giấy hắn vừa nhận. Mặt trước là dòng chữ “ Sự thật nằm đằng sau năm mật thư”, rồi bên dưới có một bài thơ ngắn:

“ Biển trời trong vắt tựa gương soi

Bóng người tan vào làn bọt trắng

Mê cung u tịch đầy cay đắng

Satan dẫn lối kẻ cô độc”

Gia Nguyên lật ra mặt sau tờ giấy, một trang đầy những con số bí ẩn, nhìn dòng cuối hắn khẽ nuốt khan: “ The first secret letter (Mật thư thứ nhất) – Key (chìa khóa) : Sea (Biển) – from: Jang”

Cái quái quỷ gì thế này?... Mật thư ư?

Từ chương 38 trở đi, Gia Nguyên bắt đầu dần thân vào hành trình giải năm mật thư đầy khó khăn của hacker Jang Brown để tìm sự thật sau cùng. Nói một chút về năm mật thư này, toàn bộ kiến thức Gia Nguyên dùng để giải mật thư đều là kiến thức xác thực, tuyệt đối không bịa đặt, có nguồn gốc sách vở đáng hoàng. Tuy nhiên những địa điểm để Jang giấu mật thư lại là do tác giả hư cấu (Bệnh viện đa khoa Nam Kinh, chùa Thiên Vân, Hỏa đền, sông bài Fire Phoenix, nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu và công viên Mê Cung).

À, do tác giả chém gió nên bài thơ khóa thuộc thể thất ngôn tứ tuyệt của Jang cũng chưa đảm bảo hoàn toàn về niêm luật, chưa tuân thủ đúng vần. Nếu có sai sót ở điểm này mong bạn đọc thông cảm.

- Năm mật thư thuộc bản quyền Mỹ Ly-

42. Chương 39: The First Secret Letter - Part 1.

Ánh ban mai vàng óng đổ dài trên mặt nước, hơi gió cuốn theo hương vị muối biển mặn nồng áp vào da thịt một cảm giác mơn man dịu nhẹ. Cát phẳng lặng, hứng lấy ánh nắng pha lê, sáng lấp lánh như một tấm thảm kim cương dài vô tận. Từ típ tắp ngoài xa, những đợt sóng trùng khơi nối đuôi nhau chạy vào phủ lên bờ cát, bọt văng trắng xóa, vang vọng âm hưởng rì rào hữu tình.

Gió lượn qua mái tóc ngắn hất tung những lọn mềm mại, Gia Nguyên đưa tay vuốt ngược những cọng lông xòa trước mắt. Hắn phóng tầm nhìn ra tận đường giáp ranh giữa bầu trời và mặt nước, hai gam màu, một xanh trong, một xanh thẫm như tan vào nhau, cùng hắt ánh sáng, làm cho cả nền trời và mặt biển rực rỡ lạ thường. Thật kira – kira!

Gia Nguyên lôi trong túi áo ra một tờ A4 đã được gấp lại cẩn thận, đây là mật thư thứ nhất với chìa khóa: “Sea”. Hắn nhìn những con số lộn xộn trên tờ giấy, đầu óc trống rỗng, Gia Nguyên chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

“Sự thật nằm đằng sau năm mật thư” – một câu thật ngắn gọn và súc tích, nói vậy là Jang đang nắm sự thật? Tại sao anh chàng lại đẩy hắn vào trò chơi quỷ quái này nhỉ? Tại sao anh không nói thẳng ra cho hắn biết? Hà có gì phải sử dụng mật thư?

Bố giấu hắn về danh tính của Jang, còn Jang thì giấu hắn sự thật. Trong hoàn cảnh này, mật thư là một thứ để kéo dài thời gian. Ngoài ra, mật thư còn một ý nghĩa nữa... rõ ràng Jang đã không thể nói trực tiếp với Gia Nguyên nên mới mượn đến thứ này, anh muốn hắn tự tìm câu trả lời, anh muốn hắn tự chiến đấu, anh muốn hắn dũng cảm và chuẩn bị tâm lí sẵn sàng để chấp nhận sự thật.

Giờ đây, Gia Nguyên biết rất rõ rằng hắn đang đứng trước hai sự lựa chọn. Hoặc là chấp nhận giải mật thư, hoặc là để sự thật mãi mãi chìm vào quên lãng.

Tham gia trò chơi của Jang hay quay lưng lại với sự thật?

Gia Nguyên thừa hiểu mục đích hắn sang Trung Quốc để làm gì mà, và hắn đã quyết định rồi, dù Jang có muốn nói hay không, dù Jang có muốn thử thách hắn như thế nào, dù Jang có bày trò gì đi nữa thì hắn vẫn sẽ bước tiếp. Việc hắn còn tồn tại đến bây giờ cũng chỉ vì muốn trả thù cho người đó, hắn nhất định sẽ tìm được kẻ sát nhân. Gia Nguyên sẽ giải tất cả mật thư để tìm ra câu trả lời.

Mật thư thứ nhất, chìa khóa là “Sea” và lúc này, Gia Nguyên đang có mặt ở biển...

Biển? Biển chứa bí mật gì? Biển có đặc điểm gì? Tính chất của biển là gì?... Gia Nguyên chăm chú quan sát, cách giải mật thư này nằm ở đâu trong những thuộc tính của biển? ... Xanh? Mát? Sâu? Rộng?...

Hắn nhìn kĩ những dãy số, hàng lông mày khẽ cau lại, trong những kí tự hỗn độn này có bốn con số được in đậm, đều là số 45, chúng bố trí rời rạc và chẳng ăn nhập gì với nhau, nhưng chúng được in đậm, in đậm có nghĩa là cần phải chú ý.

Ngón tay Gia Nguyên di di trên mặt giấy theo đủ thứ đường: thẳng, dích dắc, tròn ốc, gấp khúc,... rồi hắn xoay tờ giấy theo nhiều chiều, nhưng số vẫn cứ là số, vô hồn, vô nghĩa. Hắn lại ngược lên quan sát biển cả, chẳng có gì ngoài màu xanh biếc và những đợt sóng rì rào vỗ. Mấu chốt nằm ở đâu?

Ánh nắng gắt bắt đầu khiến da mặt ran rát, Gia Nguyên leo khỏi mỏm đá, hắn cảm thấy khát nước. Hắn đã ngồi như vậy ba tiếng đồng hồ rồi, lặng lẽ quan sát biển cả, tuy vậy, trong đầu hắn vẫn chỉ là một con số không tròn trĩnh.

Gia Nguyên đi vào quầy tạp vụ mua chai nước khoáng, hắn tìm một chỗ râm mát, rồi ngã người lên chiếc ghế gấp kê sọc. Nhấp ngụm nước mát lạnh, Gia Nguyên cảm thấy cái cổ họng khô khốc của hắn dịu đi đôi chút. Hắn đặt tay lên gối đầu, nhẹ nhàng lắc cho chiếc ghế đong đưa chậm rãi. Biển lúc này tưởng như có tất cả mọi thứ nhưng tìm mãi, tìm mãi vẫn chẳng ra được thứ gì.

Biển vốn là nguồn cảm hứng cho những người nghệ sĩ, biển đi vào hội họa với màu xanh trường tồn, biển thống trị âm nhạc bằng những âm điệu rì rào du dương như sóng vỗ, biển sống động trong những vần thơ. Gia Nguyên thả tâm hồn mình lãng đãng theo hơi gió mặn nồng, hắn nhắm mắt lại, khe khẽ ngâm nga một bài thơ về biển của đại thi hào Nga Puskin hắn đã từng được đọc, cảm xúc chân thành lan tỏa trong từng ngóc ngách trái tim:

Tôi chưa ra biển bao giờ

Ngỡ biển xanh, xanh màu im lặng

Tôi chưa yêu bao giờ

Ngỡ tình yêu là ảo mộng
Ngày nay tôi đã ra biển rồi
Biển nhiều sóng to, gió lớn
Ngày nay tôi đã yêu rồi
Tình yêu nhiều khổ đau - cay đắng
Không gió lớn, sóng to không là biển
Chẳng nhiều cay đắng, chẳng là yêu...

Gia Nguyên đọc đi, đọc lại, đọc đi, đọc lại, tiếp tục đọc đi, đọc lại.

Bất chợt, có gì đó nghẹn lại nơi cổ họng, tự dừng tìm Gia Nguyên đập rất mạnh, một câu thơ dội đi dội lại trong tâm trí hần, mỗi lúc càng xoáy lên cuộn cuộn: “ Không gió lớn, sóng to không là biển”.

Gia Nguyên ngồi phất dậy, chẳng phải quá rõ ràng rồi sao? Hần đã bỏ lỡ một thuộc tính quan trọng mà khi nhắc đến biển là người ta cũng nhắc đến điều này. Gia Nguyên nhìn chăm chăm vào tờ giấy, ngón tay di nhanh thoăn thoắt, đến con số cuối cùng, hần dừng lại, thở ra một hơi run rẩy. Đường đi lần này thấu đủ mọi con số 45 in đậm, tất cả số 45 đều đứng ở vị trí những cái đỉnh, các kí tự còn lại đối xứng hai bên.

“Không gió lớn, sóng to không phải là biển”. Đúng vậy, thuộc tính quan trọng nhất của biển là SÓNG. Trong những bức họa, chỉ cần phác thảo vài đường sóng là người ta đã có được một đại dương bao la. Sóng biển nhấp nhô!

Bất cứ đường đi nào, dù thẳng, hay gấp khúc, hay dích dắc đều không đi qua được đủ hết các số 45 in đậm, chỉ một đường đi duy nhất có thể làm được điều này – sóng biển nhấp nhô!

Ngón tay Gia Nguyên run run thử lại một lần nữa, và bây giờ, hần đã có thể khẳng định chắc chắn rằng chìa khóa “Sea” mà Jang nhắc đến chính là đường đi nhấp nhô này...Từ một trang dày đặc kí tự, sau đường sóng nhấp nhô chỉ còn lại một dãy số...

67 – 79 – 72 – 67 – 45 – 84 – 69 – 72 – 67 – 45 – 71 – 78 – 79 – 72 – 45 – 77 – 65 – 68 – 45 – 84 – 79 – 77.

Thật hoàn hảo!

Hồng Quân cố gắng giải quyết mở tài liệu từ phòng văn thư nhưng càng lúc lại càng cảm thấy bất lực, đầu óc anh lúc này không tập trung được chút nào hết. Hồng Quân vuốt mặt rồi một mỗi thở ra một hơi dài thượt, anh nhớ lại chuyện khi tối...

Lúc nghe Hồng Quân nói rằng anh yêu một người khác và không bao giờ có ý định kết hôn với Rachel Lynes, không khí trong căn phòng khách đột nhiên chùng xuống đáng sợ. Anh nhìn ba người kia, Rachel thì giận đến độ tím mặt, cô không kìm được mà bật dậy lao ra ngoài.

Phòng chỉ còn ba người đàn ông đối mặt với nhau, Hồng Quân và hai ông bố. Bác Robert có vẻ hết sức sững sờ, ông khó khăn nặn ra được mấy chữ:

- Cháu... không phải...nói đùa chứ?

Bố Hồng Quân thì lạnh tanh, gương mặt ông tối sầm lại với những chuyển biến cảm xúc phức tạp. Hồng Quân chỉ điềm đạm gật đầu thay cho câu trả lời.

- Cô ta là ai? – Bố Hồng Quân ngược lên nhìn anh, đôi mắt ông băng lãnh khác thường.

Hồng Quân không trả lời, cảm giác đầu óc có chút xáo trộn. Đột nhiên, bố Hồng Quân đứng phất dậy, giọng ông vang lên giữa căn phòng khách trầm tịch, sắc lạnh:

- Tối thứ bảy tuần sau đưa cô ấy đến biệt thự chính, ta muốn gặp mặt!

Xong, ông đi thẳng ra ngoài, tiếng chiếc cổng tự động vang lên khe khẽ, rồi đến tiếng động cơ xe êm ru, phóng vụt qua, kéo theo một làn gió rít mạnh mẽ...

...

- Ôi, rốt cuộc mình phải làm sao bây giờ? – Hồng Quân bóp trán khổ sở, chưa khi nào anh cảm thấy mọi chuyện lại khó xử đến thế, thật rối rắm mà.

Tối thứ bảy ư? Tại biệt thự của bố anh? Dẫn Sam đến?... Hồng Quân gục mặt xuống bàn thở dài. Làm sao bây giờ? Làm sao anh có thể giới thiệu Sam với bố chứ? Anh chắc chắn trăm phần trăm rằng cô sẽ hét toáng lên: “Đỗ Hồng Quân là tên điên thế kỉ!”, lôi Sam vào trò này kì thực còn khó hơn chuyện lạc đà chui qua lỗ kim!

Haiz... thật là chán đời quá! Làm gì đây? Dụ dỗ kiểu gì đây? Giăng lưới kiểu gì đây?

Đột nhiên Hồng Quân ngẩng phắt dậy, mắt mở to nhìn sững vào khoảng không vô định, một giây sau, anh bỗng cười phá lên rõ đại:

- Phải rồi, tại sao mình không nghĩ ra sớm hơn nhỉ? A... Đỗ Hồng Quân, một thằng nhỏ mọn, một kẻ ưa lo chuyện bao đồng, một tên “mặt thớt” chính cống!

Hồng Quân vuốt cằm, vẻ mặt bỗng dưng gian xảo lạ lùng, khóe môi anh khẽ cong lên thành một nụ cười ma mãnh, giọng điệu đầy kiêu hãnh lẫn tự mãn:

- Đỗ Hồng Quân, mày là một thằng nhỏ mọn... và thằng nhỏ mọn này không bao giờ quên kẻ nào còn “mắc nợ” mình!

Gia Nguyên vật lộn với những con số, đường đi lượn sóng chắc chắn là hướng giải quyết vấn đề, bởi vì dù hần có dùng đường thẳng, đường gấp khúc, đường cong hay đường tròn ọc gì cũng không thể thấu hết những con số 45 in đậm vào trong một lần di tay. Chúng nằm rải rác và lộn xộn, tuy nhiên đặt trong một đường sóng thì đều nằm ở vị trí những cái đỉnh, điều này không thể nào là ngẫu nhiên được.

Nói thế thôi, dãy số này vẫn bí ẩn lắm, Gia Nguyên thực sự cảm thấy bế tắc, hần nhìn mãi nhưng số vẫn là số, chẳng cho ra một ý nghĩa cụ thể nào.

Chiếc điện thoại đặt trên bàn bất ngờ rung mạnh, Gia Nguyên cầm lên, neho mắt nhìn dãy số lạ hoắc hiển thị trên màn hình cảm ứng, hần bắt máy:

- Ai vậy?

- Là tôi, Đỗ Hồng Quân! – Từ đầu dây bên kia vọng lại chất giọng nam trầm quen thuộc.

Gia Nguyên trợn tròn mắt, lập tức nhấn phím kết thúc, hần run rẩy nhìn chằm chằm chiếc điện thoại, lòng dậy lên một thứ cảm xúc khó tả... Đỗ Hồng Quân vừa gọi?

Điện thoại lại rung, lần này Gia Nguyên giật bắn lên, hần co ro lại, hải hùng quan sát cái máy như thể đang nhìn mấy sinh vật ngoài hành tinh. Thứ ánh sáng trắng nhạt hắt ra từ màn hình rọi lên gương mặt hần, tạo thành một biểu hiện sắc thái rất khó coi.

Gia Nguyên nhấn nút tắt, điện thoại lại gọi, hần lại nhấn nút tắt, điện thoại lại gọi, hần tiếp tục nhấn nút tắt, điện thoại lại gọi... Ôi Trời, tên điên đó làm cái quái quỷ gì thế này?

Chiếc điện thoại rung mãi, tiếng rè rè chà xát lên mặt bàn vang lên dai dẳng, đều đều và khô khốc. Gia Nguyên nuốt khan một cái, với tâm sinh bất ổn, tâm lí bất an, hần run run cầm lấy cái máy, khổ sở nhấn nút nghe:

- Tôi chịu thua anh rồi, đồ - đĩa - đói!

- Không phải đĩa đói, mà là “mặt thớt”! – Bên kia vọng lại tiếng cười khoái chí.

- Đừng có nói với tôi rằng anh rảnh rang thế chứ? – Gia Nguyên gằn giọng khó chịu.

- Rảnh rang gì? Tôi làm phiền vì có lí do chính đáng mà!

- Nói đi, rốt cuộc anh tính giờ trò gì hả? – Gia Nguyên vuốt mặt thở hắt ra một hơi nã nề.

- EM – NỢ - TÔI ! - Từng chữ một vang lên đồng đặc làm các thớ thịt trong người Gia Nguyên như đồng cứng lại, một luồng điện chạy xoẹt qua sống lưng khiến hần cảm thấy máu nóng dồn lên mặt mình nóng ran.

- Anh làm nhảm cái quái gì thế? – Hấn thẳng thốt.

- Em nợ tôi! – Hồng Quân lặp lại một lần nữa, chắc như đinh đóng cột, giọng điệu tự xưng nghe tự mãn lạ lùng – Em làm tôi gãy tay!

Gãy tay?... Một mảng kí ức gần bỗng đập vào trí nhớ Gia Nguyên, phải rồi, ở thư viện trường, khi cái giá sách lớn ngã ầm xuống... anh đã lao đến đỡ cho hấn, cánh tay phải của anh đỏ bầm, nó đã bị gãy. Gia Nguyên ngộ ra điều điên rồ mình đã nói lúc đó, hấn bảo “coi như lần này tôi nợ anh”.

Gì thế ? Đùa nhau đấy à? Sao lại đúng cái lúc nước sôi lửa bỏng này chứ? Gia Nguyên đang muốn tránh mặt Hồng Quân lăm lăm, thế mà tên điên đó lại dụng công đào ra món nợ khốn kiếp này, số phận hấn thật thảm thương, thảm thương đến bá đạo!

- Thế giờ anh muốn gì đây? Tính hành hạ tôi đến bao giờ hả?

- Ai nỡ hành hạ em chứ? Tôi đây rất nhân ái! – Hồng Quân nhại lại vẻ bức bối của hấn bằng cách nói khiêu khích pha chút điệu ngoa.

- Được rồi, được rồi, anh nói đi, anh muốn tôi đáp trả thế nào? Tôi đây sẽ công lưng ra trả phất cái nợ khốn kiếp này cho anh!

- Đơn giản thôi... - Đầu dây bên kia bỗng dưng im lặng, Gia Nguyên mừng tượng ra trong đầu mình nụ cười đểu cáng của anh, chắc tên đó lại đang ngửa cổ lên trời cuồng tiếu!

...

- ĐỒ ĐIÊN! – Gia Nguyên hét toáng, tóc tai hấn dựng xồm lên như bị điện giật. Hấn lắc đầu nguầy nguậy, giọng lạc hấn đi – Không bao giờ! Không bao giờ! Không bao giờ!

- Em nợ tôi! – Hồng Quân gằn giọng nhấn mạnh từng chữ.

- Cái gì cũng được ngoài chuyện điên rồ này ra! – Gia Nguyên một lần nữa quát vào điện thoại, hấn thực sự mất bình tĩnh.

- Không! Tôi muốn em trả nợ tôi bằng cách đó! – Hồng Quân khẳng định chắc nịch.

- Làm ơn đi mà Hồng Quân! Làm ơn tha cho tôi đi! – Gia Nguyên xuống nước khẩn khoản.

Hồng Quân đột nhiên im lặng ra chiều ngẫm nghĩ một lúc, rồi anh lên tiếng, chậm rãi và thận trọng:

- Bây giờ tôi hỏi em nhé? Em có ghét ồn ào không?

- Có! – Gia Nguyên đáp trả một câu hỏi chẳng liên quan gì tới chủ đề hai người đang nói.

- Em có ghét tệ nạn xã hội không?

- Có!

- Em có ghét kẻ bao đồng không?

- Có!

- Em có thích nghe nhạc không?

- Có!

- Em có thích đọc sách không?

- Có!

- Em có hay xem tivi không?

- Có!

- Em có thường qua thư viện không?

- Có!

- Em có đăng kí thi nguyện vọng hai không?

- Có!

- Em có đồng ý không?

- Có! – Gia Nguyên buột miệng.

- A... đồng ý rồi nhé! Tôi không ép nhé! Thỏa thuận vậy nhé, Ngố! – Đầu dây bên kia phát ra một tràng cười rồ dại, xong, cúp máy cái rụp, mọi thứ đột nhiên rơi tõm vào bể sâu im lặng.

Gia Nguyên nhìn trân trân vào khoảng không trước mắt, đầu óc trống rỗng... Cái quái gì thế? Hắn vừa nói “có” hả? Hắn vừa chấp nhận yêu cầu của Hồng Quân hả? Hắn vừa đồng ý hả? Hắn vừa chịu tham gia vào chuyện diên rồ đó hả? Hắn vừa... bị dụ hả?... Ôi Trời!

Gia Nguyên hét ầm lên, hai tay ôm chặt lấy đầu, hấn ngã người ra ghế sofa kẻ sọc, bất lực dụi mắt vào chiếc gối lông vũ. Cảm giác như vừa thua cá độ bóng đá vậy! Không thể tin được, hắn đang ở trong một tình thế hết sức bị hại, người ta bảo cái miệng hại cái thân quả không sai mà, nói chuyện với tên lưu manh đó sao hắn có thể chủ quan thế chứ? Gia Nguyên ơi là Gia Nguyên, kì này mày chết chắc rồi!

Gia Nguyên đập đập gối vào trán, chẳng lẽ hắn sinh ra chỉ để dính với mớ rắc rối diên rồ này thôi sao? Cuộc đời vốn vô nghĩa, bây giờ thì không chỉ vô nghĩa nữa, cuộc đời thật khốn nạn!

- Đồ Hồng Quân là tên diên! Đồ Hồng Quân là tên lưu manh! Đồ Hồng Quân là tên mặt dày bỉ bựa! Đồ Hồng Quân là kẻ khốn nạn nhất trên đời! “Bình yên” ơ, mày ở đâu?

Tại nơi nào đó trên quả đất có người liên tục hắt xì hơi...

43. Chương 40: The First Secret Letter - Part 2.

Đang mải chìm trong mớ suy nghĩ bòng bong về những con số, tiếng gõ cửa làm Gia Nguyên giật mình. Hấn nhét vội tờ mật thư xuống dưới đệm ghế sofa, hỏi vọng ra:

- Ai đấy?

- Hoa hậu hoàn vũ Jully Arena! – chất giọng Trung lơ lơ vang lên hóm hỉnh.

Gia Nguyên mở cửa, hấn thò đầu ra, mắt quét người trước mặt mình một lượt kĩ càng, môi khẽ nhếch lên vẻ bồn chồn:

- Hoa hậu sở thú!

Jully tức giận đập phăng cái cửa, cô xồng xộc tiếng vào phòng, ném lên bàn một túi đầy ự hàng hóa. Gia Nguyên nhướn mày tò mò:

- Cái gì thế?

- Thức ăn! – Cô nàng lôi những lon, hộp ra xếp vào các ngăn tủ lạnh.

- Để làm gì?

- Hỏi gốc xít! Thức ăn không để ăn thì để làm cái quái gì?

- Ý tớ là ai bảo cậu mua chứ? Tớ có cần đâu?

Jully quay phắt lại, gườm gườm nhìn hấn, cô gằn giọng xuống như một bảo mẫu khó tính dạy trẻ con:

- Cậu nhìn lại mình đi nhé! Sáng cậu ăn cái gì hả?

- Mỳ ly!

- Trưa?

- Mỳ tôm!

- Tỏi?

- Mỳ xào! – Gia Nguyên ngây ngô đáp trả.

- Này! – Jully quất mắt hét lên, cô mắng xối xả - Cậu sợ mấy cái công ti mỳ phá sản hay sao mà ăn suốt ngày thế hả? Đồ lười biếng này! Cậu không biết dạo này trông cậu giống xác sống di động cỡ nào đâu! Tong teo như cây tăm!

Gia Nguyên gãi gãi đầu, thì đúng là hần lười biếng ăn uống thật, cơ mà đâu đến mức thảm hại như thế...

Gia Nguyên khoanh tay, mắt nheo lại nhìn cô bạn thân đầy nghi hoặc. Jully hôm nay ăn mặc rất điệu đà, mái tóc vàng gọn sóng được tết kiểu thác nước bông lên như mây, hình như mặt mũi cũng có thoa son trét phấn gì gì đấy, chưa kể mùi nước hoa từ cô khiến hần phải chun mũi lại, quá nồng nàn!

Gia Nguyên ngồi xồm xuống bên cạnh Jully, đưa tay lấy trái táo đỏ trong túi giấy, hần gặm một miếng thật to, vừa nhai rào rào vừa lúng búng hỏi:

- Khai thật đi! Lại anh nào “vác cưa” đến phải không?

- Không! Làm gì có anh nào! – Jully quay sang, cô cười nhăn nhở rồi véo má hần một cái.

- Nói dối! – Gia Nguyên lừ mắt nhìn cô – Ăn mặc kiểu này chỉ có nước là đi với trai thôi!

- Đúng thế! – Jully nháy mắt – Nhưng không phải người ta “vác cưa” đến mà là tớ đi “cưa” người ta!

- Hả? – Hai mắt Gia Nguyên tròn xoe, cảm giác miếng táo nghẹn lại nơi cổ họng... Jully tự giác vác “cưa” đi của trai á? Có chuyện động trời thế sao?

Cô nàng đứng dậy, tiến về phía cái gương lớn đặt bên cạnh tủ quần áo của Gia Nguyên. Jully hất tóc ra sau, một tay chống hông, chân sải ra tạo thế như một model thực thụ, bờ môi đỏ mọng cong lên khiêu khích:

- Tớ là Jully Arena – một trong 10 người đẹp nhất hành tinh này, tớ nhất định sẽ cưa đổ anh ta!

Jully là một cô nàng đa tình và thay người yêu như thay áo, Gia Nguyên thừa biết điều đó. Tuy vậy, từ trước đến nay chỉ có nam nhân đến xếp hàng châu chực, chưa bao giờ hần thấy cô “thực sự” chủ động tán tỉnh bất kì thằng nào. Bây giờ, cô hùng hồn tuyên bố vác cưa đến chỗ người ta, thế thì hần rằng cái tên đó phải làm cô ấn tượng lắm đây!

- Anh nào thế? – Gia Nguyên có vẻ hứng thú với sự thay đổi này, hần tươi tỉnh hóng chuyện.

Cô nàng không vội trả lời, cứ đứng sẫm soi trước gương mãi. Jully ngắm nghía mình, cô đang tập để có một kiểu cười hiền thực mà quyến rũ, một đôi mắt ngây thơ mà lãng mạn, cuốn hút. Cô kéo váy lên cao hơn để lộ rõ đôi chân nõn nà, lại lỏ son ra tô, rồi chải mi bằng mascara. Jully xoay tròn một vòng, phất mạnh chiếc khăn quàng cổ voan để nó phủ nhẹ lấy bờ vai trắng trẻo.

Gia Nguyên có vẻ sốt ruột, lại còn cái kiểu tăng lờ không chịu trả lời ấy nữa chứ, đúng là càng ngày da mặt càng dày! Hần chán nản nhìn cô:

- Đẹp rồi, xinh rồi, quyến rũ rồi, ngây thơ rồi, hiền thực rồi, cuốn hút rồi! Đừng có soi nữa! Ngày nào cũng mất mấy tiếng đồng hồ soi gương mà không thấy chán hả?

- Soi gương là niềm vui của phái đẹp, chán thế nào được? – Cô nàng vẫn không nhìn hần, tiếp tục bài tập tự luyện của mình.

- Thôi, đừng soi nữa, nhìn ngứa mắt quá! – Gia Nguyên làu bàu, gặm phập một miếng táo vẽ bất bình.

- Cứ soi đấy! Nhìn vào gương con người ta mới biết được hết giá trị của mình chứ! Cái gương là vật dụng không thể thiếu của phụ nữ, những người càng đẹp thì lại càng cần phải soi nhiều. Cái gương rất trung thực nha, thấy cái gì là thể hiện cái ấy, chẳng bao giờ một người đẹp như tớ soi mà nó lại bảo là xấu cả. Cái thứ cả năm mới soi một lần như cậu thì biết gì mà nói? – Jully lên giọng giáo huấn hần, “kể cả năm mới soi một lần”.

...

Cô nàng liếc đồng hồ bỗng giật thót. Chết! sắp đến giờ hẹn rồi! Jully vợ lấy cái túi xách hàng hiệu của mình, lua hết mấy thỏi son, hộp phấn, khăn giấy, nước hoa vào đây, xong vội vã bỏ ra ngoài, cô nói vọng lại:

- Nhớ uống sữa trước khi đi ngủ đây đồ “Culi ba móng”! Tớ vác cửa đến chỗ bạch mã hoàng tử đây!

(Culi ba móng: hay còn gọi là con lười, suốt ngày nằm ngủ trên cây)

Tiếng gót giày mỗi lúc nghe một xa xôi, mọi thứ lại chìm vào yên lặng...

...

Gia Nguyên nhìn sững vào khoảng không vô định, đầu óc lộn xộn suy nghĩ. Jully vừa khiến hấn nhớ lại một dữ kiện bị lãng quên... gương soi!

Gia Nguyên lôi tờ mật thư ra, hấn lật lại mặt trước, nơi in bốn dòng thơ ngắn:

“Biển trời trong vắt tựa gương soi

Bóng người tan vào làn bọt trắng

Mê cung u tịch đầy cay đắng

Satan dẫn lối kẻ cô độc.”

Phải rồi, hấn đã bỏ sót một thứ vô cùng quan trọng, thật chủ quan! Jang ở đây viết rất rõ mà, không phải sao?

Gia Nguyên bần thần đứng dậy, hấn tiến về phía cái gương. Thuộc tính quan trọng nhất của biển là sóng, hấn đã dùng đường đi sóng biển nhấp nhô để tìm ra dãy số tối ưu chứa được cả bốn con số 45 in đậm:

67 – 79 – 72 – 67 – 45 – 84 – 69 – 72 – 67 – 45 – 71 – 78 – 79 – 72 – 45 – 77 – 65 – 68 – 45 – 84 – 79 – 77.

Tuy nhiên, cách giải không đơn giản như thế! Bản chất của biển không chỉ có sóng, còn một thuộc tính nữa rất quan trọng mà hấn cần để tâm đến... “trong vắt tựa gương soi”!

Gia Nguyên nhớ lại trước đây, khi hấn cầm tờ giấy ghi từ “TÍM” đứng trước gương, kết quả là hấn nhìn thấy trong gương một từ khác - “MÍT”.

Gương không chỉ phản ánh sự thật, gương còn đảo ngược sự thật nữa!

Bàn tay hấn run rẩy nắm lấy tờ giấy, tim đập những nhịp hồi hộp. Cây bút bi chạy nhanh trên mặt giấy, đảo ngược thứ tự của dãy số lại:

77 – 79 – 84 – 45 – 68 – 65 -77 – 45 – 72 – 85 – 79 – 78 – 71 – 45 – 67 -72 – 69 -84 - 45 -67 – 72 – 79 – 67.

Một giây sau, Gia Nguyên cảm giác như có cái gì đó rần rần chạy dọc cơ thể, làm đông cứng cả máu trong mạch... Hấn đã có câu trả lời!

Gia Nguyên mặc dù không phải một tay cừ khôi trong lĩnh vực tin học nhưng hấn cũng am hiểu khá sâu, nhất là với một nguyên lí nền tảng như vậy thì lại thêm rõ ràng, minh bạch. Đầu óc Gia Nguyên mã hóa các con số rất nhanh, chỉ cần lướt qua, hấn đã biết được những con số tương như vô nghĩa ấy muốn nói điều gì.

Jang là một hacker, một “phù thủy tin học”, việc mật thư liên quan đến kiến thức tin học cũng thật dễ hiểu. Bây giờ thì rõ rồi, những con số này quy vào một thứ cơ bản nhất của tin học sẽ cho ra ý nghĩa ngay – bảng mã ASCII!

Số tương ứng với kí tự:

77: M, 79: O, 84: T, 68: D, 65:A, 77: M, 72: H, 85: U, 79: O, 78:N, 71: G, 67: C, 72: H, 69: E, 84: T, 67:C, 72: H, 79:O, 67: C.

Còn những con số 45 trong bảng mã ASCII chính là dấu gạch nối “-“ . Như vậy, toàn bộ ý nghĩa của dãy số này là:

MOT – DAM – HUONG – CHET – CHOC.

Một dặm hướng chết chóc?

...

Trong đầu Gia Nguyên vang vang lời giảng của một vị giáo sư già, ông đang phân tích câu thơ: “ Vầng dương ló dạng mang màu mới”.

Ông nói thứ màu mới ấy chính là màu sắc của sự sống bất diệt, của tương lai huy hoàng, của những niềm hi vọng mạnh mẽ. Mặt trời mọc mang theo sinh khí, mặt trời mọc soi tỏ và đánh thức vạn vật khỏi giấc ngủ say. Mặt trời mọc tượng trưng cho sự sống!

Ngược lại, khi mặt trời lặn cũng sẽ mang tất cả những điều tốt đẹp ấy đi, bóng tối sẽ đẩy lùi ánh sáng, thống trị toàn không gian. Khi mặt trời lặn, sự chết chóc ủa đến...

Mặt trời mọc ở hướng đông, lặn ở hướng tây. Hướng đông là hướng của sự sống, của tương lai, của hi vọng. Vậy thì hướng chết chóc chính là...hướng tây!

Một dặm bằng 1,6 km, “một dặm hướng chết chóc” là 1,6 km về hướng tây.

Gia Nguyên đã hiểu ra ý nghĩa của mật thư này, mật thư thứ hai cách 1,6 km tính từ nơi nhận mật thư đầu tiên. Hay nói cách khác, mật thư thứ hai cách trường học 1,6 km về hướng tây!

Ánh nắng hoàng hôn đổ dài trên những tòa địa ốc, cơn gió hạ tinh nghịch khuấy nhẹ lớp lá khô kéo theo những tiếng xào xạc. Tiếng cười nói của người đi đường, tiếng còi xe bus, ô tô, tiếng nhạc du dương vọng lại từ những quán cà phê sách cuối phố,... hòa vào nhau tạo nên thứ hương vị sẫm uất của phố phường.

Gia Nguyên ngồi xuống một cái ghế đá bên vệ đường, miệng nhóp nhép kẹo cao su, hần lòi điện thoại ra xem lại bản đồ. Trên màn hình hiện lên cái chấm đỏ đánh dấu vị trí của hần, đúng là đang cách trường 1,6 km về hướng tây... nhưng rốt cuộc mật thư thứ hai nằm ở chỗ nào? Giữa phố xá sẫm uất như vậy thì làm sao hần biết được chính xác nơi giấu cái mật thư kia đây?

Gia Nguyên ngẩng lên nhìn tòa nhà lớn đối diện – bệnh viện đa khoa Nam Kinh, xoay sang phải, hần thấy khách sạn Queen, phía sau hần là siêu thị mini Adora, còn bên tay trái thì lại là công ty đá quý Hải Thụy... Đầu óc Gia Nguyên trống rỗng, quanh đây toàn địa ốc, biết Jang giấu mật thư ở đâu nhỉ?

Gia Nguyên uể oải đứng dậy vươn vai, hần lượn lờ quanh đây từ khi sáng đến giờ, trời đã nhá nhem tối, thôi vậy, để mai lại vác xác đến. Gia Nguyên nheo mắt dò xét mọi thứ lại một lần nữa, hần vẫn không nhận thấy điều gì khả nghi...về thôi!

Được mấy bước, bỗng chân Gia Nguyên khựng lại. Có gì đó! Hần vừa thấy gì đó! Chờ đã nào... trực giác mách bảo hần vừa bỏ qua một thứ quan trọng... Tâm can tự dừng xoáy lên những đợt sóng hồi hộp, tim Gia Nguyên đập mạnh, bài thơ thất ngôn của Jang lại vang lên rõ mồn một trong đầu óc hần. Một câu thơ nghèn nghẹn nơi cổ họng, Gia Nguyên cảm giác từng sợi thần kinh của mình căng lên như dây đàn:

“Satan dẫn lối kẻ cô độc”

Satan? ... Gia Nguyên chậm chậm ngoái đầu, tiếng thành thị phát ra từ trong lồng ngực mỗi lúc lại càng rõ, mắt hần mở to nhìn cái logo lớn của bệnh viện đa khoa Nam Kinh... Biểu tượng một con rắn quấn quanh cây gậy...

Những kiến thức cũ kĩ từ sách vở đã quên lãng từ rất lâu về trước bỗng chốc gắn kết với nhau thật logic, tái hiện lại một cách sinh động trong bộ óc Gia Nguyên.

...

Hình ảnh một con rắn quấn quanh cây gậy đã là biểu tượng của ngành y từ lâu đời. Tại sao ư?

Aesculapius được xem là một vị thần thành hoàng của nghề y. Ông là một nhà phẫu thuật tài ba và nhà nghiên cứu dược liệu. Cây gậy của Aesculapius có một con rắn quấn chung quanh. Truyền thuyết kể lại rằng khi Aesculapius khám bệnh cho Glaucos, người bị sét đánh chết, thì một con rắn lượn vào phòng. Ông rất ngạc nhiên, và phản ứng bằng cách lấy cây gậy đập chết con rắn. Ông càng ngạc nhiên hơn khi thấy một con rắn khác xuất hiện, nó đặt vào miệng con rắn bị giết kia một loại cỏ, và ngay lập tức, con rắn đã chết bỗng sống lại. Ngay lúc đó, Aesculapius học được một bài học đáng giá: ông dùng chính loại cỏ đó để cứu sống Glaucos. Từ đây, con rắn được xem là dây tổ của Aesculapius, tượng trưng cho sự thông thái,

trường thọ, và tái sinh. Sau này, Aesculapius dùng cây gậy với con rắn quấn quanh để làm biểu tượng cho nghề thầy thuốc.

Tuy vậy, hình tượng con rắn không chỉ tượng trưng cho ngành y, nó còn tượng trưng ột điều khác nữa, đáng sợ hơn và rõ rệt hơn. Con rắn là biểu tượng của... Satan!

Satan là ai?

Satan từng là thiên sứ trưởng của Đức Chúa Trời, người giữ chức vụ cao nhất trên thiên đàng, chỉ sau Chúa. Trước khi sa ngã, tên của Satan là Lucifer (Sao Mai sáng láng), một thiên sứ vô cùng đẹp đẽ và quyền lực. Tuy nhiên chính sự hoàn hảo đó đã biến Satan thành kẻ kiêu ngạo, nó xem mình cao hơn cả Thượng Đế và quyết định ngồi trên ngai của Ngài. Lòng kiêu hãnh và tội lỗi làm nó sa ngã, đánh mất địa vị cao quý trên trời và bây giờ nó hoàn toàn đối nghịch với Thiên Chúa, Satan vận dụng tất cả quyền lực để ngăn chặn những mục đích của Ngài.

Satan đã trở thành người cai trị của thế giới này và là hoàng tử của sức mạnh chốn không trung. Satan là chúa tể của địa ngục, là kẻ đứng đầu thế giới ma quỷ. Nó là kẻ cáo tội, một kẻ cám dỗ và một kẻ lừa dối. Nghĩa của từ “Satan” trong tiếng Do Thái là cản trở, đối kháng, nói một cách dễ hiểu “Satan” chính là “kẻ thù của Chúa”, “một người đối lập hoặc ” một kẻ nhạo báng.”

Ngay từ khi thế giới khởi lập, tổ phụ loài người là Adam và Eva đã bị Satan cám dỗ. Nó đến dưới hình dạng một con rắn, dụ Eva ăn trái cây mà Đức Chúa Trời cấm, sau đó, Eva lại đưa cho chồng. Cả hai người đều nghe lời ngon ngọt của Satan mà phạm tội cùng Chúa. Kết quả, họ đã bị đuổi ra khỏi vườn địa đàng mãi mãi.

Con rắn – biểu tượng của Satan!

“Satan dẫn lối kẻ cô độc” – sân thượng tầng thứ 6 của bệnh viện đa khoa Nam Kinh – nơi gắn logo hình một con rắn quấn quanh cây gậy...

Kẻ cô độc Cao Gia Nguyên rốt cuộc đã xác định được mật thư thứ hai nằm ở đâu!

...

Đúng như hần dự đoán, trên khung sắt của tấm logo có kẹp một bì thư. Gia Nguyên lướt qua dòng chữ in trên bì: “The second secret letter – from: Jang”. Tay hần run run lật tờ giấy gấp làm tư bên trong ra, tìm Gia Nguyên đập những nhịp mạnh mẽ, hàng lông mày khẽ nhíu lại... tiếp tục là những con số?

Key: “Gạch”

84433 – 77778866 - 7774447777337777

Không rối tinh lên như mật thư đầu, chỉ có một dãy duy nhất, những con số trùng nhau rất nhiều, chìa khóa là “gạch”... mật thư thứ hai từ Jang.

Xin lỗi vì một số trục trặc nên mình up truyện hơi trễ, bù lại là hai chương cùng một lúc. Cùng Sam làm quen với những mật thư đi nào, sau này sẽ căng thẳng lắm đấy

44. Chương 41: Mật Thư Thứ Hai.

Gia Nguyên cầm tờ mật thư thứ hai sẫm soi mãi, cuốn sổ tay của hần chẳng chịt những dấu chéo đỏ. Chìa khóa lần này cũng chỉ có mỗi một từ “Gạch”. Tại sao chỉ có một từ mà cho ra nhiều trường hợp đến vậy?

Hần nhìn chăm chăm vào những mục mà mình liệt kê ra, cảm thấy tâm trí rối bời:

- Gạch bỏ
- Gạch nổi

- Gạch chéo
- Gạch men
- Gạch thối
- Gạch ngang
- Gạch thẳng
- Cục gạch

...

Rốt cuộc là cái nào? Tại sao những chìa khóa mà Jang đưa ra lại đa nghĩa đến thế?

Phương án làm Gia Nguyên hoài nghi nhất chính là “cục gạch”, nghe đến từ “gạch” thì hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu hẳn là một cục gạch nung màu đỏ cam. Gạch nung ư? Dùng gạch nung thì giải mật thư theo cách quái quỷ nào? Chẳng lẽ lại đào sâu vào tính chất của một cục gạch nung - Vật hình hộp chữ nhật, có sáu cái lỗ tròn tròn hai bên và trên mỗi mặt là hai đường rãnh nhỏ song song nhau?

Ôi Trời, mật thư này là thứ điên rồ gì vậy nhỉ? Gia Nguyên mừng tượng ra hình ảnh Jang trong đầu mình là một lão giáo sư hời dạy toán, suốt ngày chơi với những con số quái dị. “Lửa thử vàng, gian nan thử sức”, còn Jang đang thử sự kiên nhẫn của hẳn. Gia Nguyên cảm thấy ức chế như sắp phát điên lên được, sự bí ẩn và đa nghĩa của những con số này làm hẳn cáu bẳn vô cùng.

Ai đó làm ơn nói cho hẳn biết đi! “Gạch” là gì vậy? “84433 – 77778866 – 7774447777337777” là gì vậy?

...

Gia Nguyên vỗ mấy cái thật mạnh vào trán mình, một cảm giác hoài nghi, bế tắc, mất phương hướng bao trùm cả tâm tưởng, giải mật thư cũng giống như giải một bài toán khó, tuy vậy toán thì hẳn luôn tìm được lời giải, bởi vì toán chỉ có một giả thiết duy nhất, còn mật thư lại đặt ra vô số giả thuyết khác nhau... Gia Nguyên chẳng biết mình nên dẫn bước theo giả thuyết nào nữa, đầu óc hẳn rối bời nhưng lạ thay nó cũng trống rỗng...

Chiếc điện thoại bất ngờ rung mạnh kéo theo một tiếng chà xát với mặt bàn nghe khô khốc. Gia Nguyên ngẩng đầu, mắt lướt qua dãy số sáng rực trên màn hình cảm ứng, lông mày hẳn lập tức dính vào nhau... số đuôi này?... Hờ, góc gáy hẳn dựng xồm lên. Hai mắt Gia Nguyên tròn xoe, hẳn thẳng thốt đọc dòng tin nhắn:

“ Là lá la... tối thứ bảy, còn sáu ngày nữa thôi Sam Ngổ à! ”

- ĐỒ - BIẾN - THÁI! – Gia Nguyên hét toáng lên, uất ức dụi mặt xuống cái gối lông vũ, hẳn nhớ lại cuộc điện thoại quái gỡ buổi tối hôm nọ...cho hẳn một phút bình yên cũng khó khăn vậy sao? Đời khốn nạn! Đồ Hồng Quân khốn nạn!

...

- Thế giờ anh muốn gì đây? Tính hành hạ tôi đến bao giờ hả?

- Ai nỡ hành hạ em chứ? Tôi đây rất nhân ái! – Hồng Quân nhại lại vẻ bực bội của hẳn bằng cách nói khiêu khích pha chút điệu ngoa.

- Được rồi, được rồi, anh nói đi, anh muốn tôi đáp trả thế nào? Tôi đây sẽ công lưng ra trả phắt cái nợ khốn kiếp này cho anh!

- Đơn giản thôi... - đầu dây bên kia bỗng dưng im lặng, Gia Nguyên mừng tượng ra trong đầu mình nụ cười đêu cáng của anh, chắc tên đó lại đang ngửa cổ lên trời cuồng tiếu!

Một phút sau, anh thì thào vào điện thoại, chất giọng nam trầm ấm xuyên thẳng vào màng nhĩ Gia Nguyên làm hẳn hóa đá :

- Đóng giả bạn gái tôi đi! Bố tôi muốn gặp mặt em!

- Đồ điên! – Gia Nguyên hét vang cả phòng. Hấn lắc đầu nguầy nguậy, giọng lạc hẳn đi – Không bao giờ! Không bao giờ! Không bao giờ!

- Em nợ tôi! – Hồng Quân gần giọng nhấn mạnh từng chữ.

- Cái gì cũng được ngoài chuyện điên rồ này ra! – Gia Nguyên một lần nữa quát vào điện thoại, hấn thực sự mất bình tĩnh.

- Không! Tôi muốn em trả nợ tôi bằng cách đó! – Hồng Quân khẳng định chắc nịch.

... và trong một phút chủ quan, hấn đã bị tên khốn này đưa vào tròng...

Còn sáu ngày nữa ư?... Gia Nguyên trút ra một hơi dài thườn thượt. Hấn phải làm thế nào đây? Nặng óc xem nào, hình như theo các phim Hàn Quốc thì trong tình huống này, “người bị hại” (hấn) cần thực hiện những phương án sau:

1. Giả vờ bị bắt cóc rồi nấp xó nào đó đợi đến hết thứ bảy.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ

Nhược điểm: Tên lưu manh đó mà báo công an thì nguy, biết đâu mặt Gia Nguyên lại được dán lên bảng thông báo “Tìm trẻ lạc”!

2. Tắt hết những thiết bị dùng để liên lạc, tháo sim, off GPS, Bluetooth, rồi chạy lên cái chùa bà đanh nào đó trên núi tu một tuần.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ

Nhược điểm: Liên lạc với bố, với Edward, với Kaylee bằng cái quái gì?

3. Giả vờ ốm nặng, đại loại như bị ung thư giai đoạn đầu phải chịu hóa trị bla bla... trong vòng một tuần.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ.

Nhược điểm: Tên đó mà vác mặt đến ngồi trực 24/24 thì bị kịch chồng hài kịch chéo thảm kịch!

4. Chơi “hàng giả”! Đến phút cuối thì lôi một cô nàng nào đó vào thay thế, mình cứ việc đánh bài chuẩn.

Ưu điểm: Trốn được cái nợ

Nhược điểm: Làm gì có cô nào đủ thân thiết để hấn lôi vào việc “riêng tư” này, hơn nữa, hấn còn phải tính đến hậu quả, tên đó mà báo thù thì không đơn giản đâu.

Gia Nguyên vò đầu bứt tai khổ sở, đúng là phim Hàn, chả có cái gì áp dụng vào thực tiễn được hết!

Ể, mà khoan đã! Nếu kết hợp mấy cách trên lại thì sao?

Gia Nguyên ngồi phất dậy, trong đầu hấn hiện lên hình ảnh một cô nàng tóc vàng như nắng, đôi mắt xanh biếc màu da trời, đang tung tăng ở Bắc Kinh đến thứ bảy này mới về... Jully Arena?

Gia Nguyên hí hửng vẽ ra một viễn cảnh hoàn hảo, hấn sẽ giả vờ bị ốm nặng đến mức nhập viện, sau đó thều thào gọi đến Hồng Quân: “ Anh tha lỗi cho tôi! Có lẽ tôi sẽ không qua khỏi hôm nay đâu, nhưng anh đừng lo, tôi đây là người chu đáo và rất coi trọng chữ tín, vì vậy tôi đã sớm nhờ người bạn thân nhất thay tôi hoàn thành sứ mệnh cao cả này. Cô ấy sẽ ra mắt bố anh và sẽ làm ông ấy phải ngất ngậy vì hài lòng. Còn tôi... khụ khụ... *kèm theo vài tiếng sụt sùi nức tiếc*... nguyện chúc phúc cho hai người...”.

Gia Nguyên ngửa cổ lên trời cười lớn, hấn đúng là thiên tài mà, làm gì có chuyện lý thuyết không thể áp dụng vào thực tế chứ? Tự dưng hấn thấy biết ơn cô bạn thân đa tình của mình kinh khủng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ hấn sẽ dẫn cô đi ăn hàng ở phố Hoa Tiêu...

Gia Nguyên thật thông minh, Gia Nguyên thật sáng dạ, Gia Nguyên là thiên tài!

Đỗ Hồng Quân, tên lưu manh đó, chơi với lưu manh thì hấn cũng phải lưu manh mới được, dám lừa hấn, hấn sẽ dùng “hàng giả” à xem!

Môi Gia Nguyên bất chợt cong lên gian xảo, gương mặt kẹo bông đầy tà khí kia sẽ khiến người ta phải giật mình mà thốt lên: “Ồi! Giống tiểu yêu quá!”

Thứ bảy...

Ánh nắng vàng ươm thả mình trên vòm cỏ thụ, những khóm tường vi xinh xắn dường như cố tình phô ra cái vẻ ủy mị, tha thướt hơn mọi ngày, làn gió tươi mới quét qua bãi cỏ, cuốn theo hương vị sương mai ẩm ướt. Ngước mắt lên ới chợt thấy bầu trời hôm nay trong vắt như pha lê, không gian như tấm gương vô hình hắt ánh sáng khiến mọi thứ đều sáng lóa lên rực rỡ. Một ngày thật kira – kira!

...

Khán đài đã chật kín người cổ vũ, những tiếng cười nói, tán gẫu vang lên râm rang, tiếng tuýt còi ổn định của trọng tài vọng đi vọng lại khắp cả sân thi đấu.

Hải Đăng vỗ vai khích lệ từng thành viên trong đội, mắt sáng bừng vẻ tự tin, đôi tay rắn chắc của cậu như truyền thêm cho họ tinh thần chiến đấu mạnh mẽ:

- Cố gắng lên nào! Chúng ta là những anh hùng, chúng ta là những nhà vô địch, bách chiến bách thắng, hiểu không?

Đến chỗ Cao Gia Nguyên, thấy hần thấp hơn những người kia cả cái đầu, lại mảnh khảnh, mặt mày thì búng ra sữa, cậu chớp mắt một cái, toe toét cười. Hải Đăng đưa hai tay lên vỗ mạnh đầu Gia Nguyên làm tóc hăn rối bù như tổ quạ, cậu nhún nhún nhử nhử:

- Gia Nguyên sẽ là đứa ế vợ, nhỏ thó thế này đứng vào đội hình trông thật là tội nghiệp! Nắm lùn! Nắm rơm lùn! Nắm đông – cô lùn! Xinh quá đi! Kích thích ghê!

Gia Nguyên lừ mắt nhìn Hải Đăng, gằn giọng khe khẽ:

- Này, chuyện Tuệ Thư...

- A... Gia Nguyên numberone! Gia Nguyên vĩ đại! – Hải Đăng vội nắm tay Gia Nguyên một cái, cậu cười giả lả nhằm đánh trống lảng, xong nhẹ nhàng vỗ vai hăn, giọng trầm xuống – Cậu sẽ là chiến binh cuối cùng, “con át chủ bài” ạ!

...

Gia Nguyên thư thái dựa lưng vào thành ghế, mắt dõi theo những đồng đội đã bước vào sân. Trận đấu bóng rổ bắt đầu bằng một hồi còi dài và làn sóng hò hét cổ vũ cuồng nhiệt dội lên từ khán giả...

...

Hiệp một chấm dứt.

Haiz, động viên cho lắm vào cuối cùng cũng sơ sẩy để đội kia giành thắng lợi, thua tận 4 điểm. Mà cũng phải nhìn lại, chiến thuật của đội bạn rất tuyệt, phòng ngự tốt, lối chơi thật linh hoạt khéo léo, chẳng phải một đối thủ tầm thường đâu.

Hải Đăng không ngại ngần mà dốc cạn chai nước táo của Gia Nguyên, cậu lấy cái khăn bông lau bớt mồ hôi, rồi chán nản thả phịch người xuống ghế. Gia Nguyên nuối tiếc nhìn chai nước của mình đã bị ai đó bóp méo vì tức giận, hăn chẹp miệng:

- Đội kia mạnh nhỉ, lâu lắm rồi mới có đối thủ ngang tầm ngang sức vậy để giao hữu.

- Phải, kĩ năng của họ rất tốt, lúc này không cảnh giác để lọt lưới tận hai lần. – Hải Đăng quẳng mạnh cái vỏ chai vào một chiếc sọt rác gần đó.

- Chỉ là chưa quen thôi, đội bên kia mạnh về phòng thủ, cậu cho đối đội hình lại thành tam giác đi, đơn giản mới là sức mạnh tuyệt đối, đừng có vẽ rườm rà ra rồi làm khó chính mình. Cho Nhật Tuệ và Chấn Thiên lên trước, để Duy Đông phòng thủ bên trái, Hà Anh phòng thủ bên phải! – Gia Nguyên đưa tay chỉ những vị trí trên sân.

Hải Đăng khựng lại, hai mắt mở to nhìn hấn, những suy tính lộn xộn trong đầu bỗng dừng hệ thống lại cách rành mạch, cậu vỗ đùi một cái đét, rồi bá vai Gia Nguyên cười lớn:

- Đúng là lợi hại thật, sao tớ không nghĩ ra điều này sớm hơn nhỉ? Gia Nguyên cao thủ, bá phục bá phục!

Gia Nguyên thở trút ra một hơi, đội trưởng gì thế này không biết, hấn nhắc tay Hải Đăng khỏi vai mình, hàng lông mày chột nhứ lại. Trên mu bàn tay thẳng bạn ngố có vẽ một hình thù rất kì quái, trông giống như chữ gì ấy, hấn lên giọng tò mò:

- Cái gì thế này?

- À... học đòi mấy tiền bối khóa trên thôi, trào lưu vẽ hình ấy mà, có muốn thử không? Tớ vẽ hình con nhái lên tay cho, tớ vẽ con nhái rất đẹp nha!

- Đẹp đi, nhái nhiec cái gì! – Gia Nguyên lừ mắt nhìn cậu, đúng là càng lúc càng thấy ngố tàu.

...

“Hải Đăng đẹp trai, anh có tin nhắn!” – tiếng eo éo phát ra từ chiếc ba lô của thằng bạn làm Gia Nguyên giật mình, cái thứ nhạc chuông tin nhắn quái gở gì thế này?

Hải Đăng mở ba lô lấy cái điện thoại, liếc dòng tin nhắn cậu thở ra một hơi dài sung sướng rồi cười tùm ta tùm tùm, giọng điệu tự mãn khác thường:

- Ấy za, đúng là...

Ngón tay cậu bấm phím nhựa tanh tách, đầu khê lắc lư vui vẻ, đọc to lên nội dung mình sẽ trả lời:

- Ủ, anh biết rồi cô bồ câu xinh xẻo, mấy cậu cầu thủ kia đã bị khí thế uy linh nghiêng trời của anh đè cho bẹp lép. Thế loại ruồi muỗi thôi mà! Em biết đấy, anh lúc nào cũng là anh hùng trên sân bóng. Đợi nhé, anh mang cái huân chương về tặng em! Nhớ quá, Moah!

Từng chữ lọt vào tai Gia Nguyên làm tóc gáy hấn dựng đứng, da gà da vịt nổi lên lớp lớp, có cần phải vuốt vuốt đến mức sến súa thế không?..

Liếc nhìn chiếc điện thoại đen trắng trên tay Hải Đăng, hấn thoáng ngạc nhiên:

- Này, sao lại dùng cái cục gạch này? Đổi điện thoại rồi à? Cái HTC One “đẳng cấp nhất thế giới” của cậu đâu?

- Đáp rồi! – Hải Đăng đáp gọn lỏn.

- Hả? – Hai mắt hấn tròn xoe lên, tên ngố này nói cái gì vậy? Dám đập cả HTC One cơ á?

- Chơi game thua mãi, “Flappy Bird” ấy! Ưc chế quá nên “lên đồng” chơi thảng vào tường. Giờ xài cái cục gạch đen trắng này mà thanh thần cõi lòng a! Ném đi, nhặt lại, lấp nắp, vỏ, pin, bàn phím, sim,... vào vắn A - lô tốt chán! – Hải Đăng nhún vai tỏ vẻ đập HTC One chẳng có gì là to tát, và được dùng cái cục gạch cùi bắp này mới là một niềm vinh hạnh lớn biết chừng nào.

- Đội trưởng, huấn luyện viên cần gặp một chút! – Một thành viên trong đội gọi lớn cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai tên ngố.

Hải Đăng nhanh chóng đứng dậy rời đi, nhưng cậu ngạc nhiên khi bị Gia Nguyên giật mạnh lại, hấn siết chặt lấy tay Hải Đăng, mắt dán vào chiếc điện thoại đen trắng cậu đang cầm, đôi mắt mở to với những đọt sóng cuộn trào không ngớt. Hải Đăng cau mày quan sát biểu hiện bất thường của hấn, cảm thấy có gì đó không ổn:

- Sao thế?

- Để nó lại đây! – Giọng Gia Nguyên pha đầy sự hồi hộp.

- Hả?

- Cho tôi mượn cái điện thoại, làm ơn đi! – hấn vẫn đắm đắm nhìn thứ trong tay Hải Đăng.

- Gì? – Hàng lông mày sêu róm của cậu dính chặt lấy nhau – Cái cục gạch này hả?

- Đội trưởng, mau lên! – tiếng cậu bạn kia giục giã.

- Ủ, tôi ra ngay! – Hải Đăng đáp lớn, xong thả cái điện thoại vào tay Gia Nguyên, mượn có cái cục gạch này mà mặt mày căng thẳng thế kia, y như người ta cá độ bóng đá ấy! Làm cậu hết hồn! Hải Đăng quấy bước nhanh về phía huấn luyện viên, không quên bỏ lại một câu nhắc nhở tếu tếu – Đồ xịn đấy, nhớ giữ cẩn thận, tối về tớ còn phải nhắn tin với bạn gái!

...

Gia Nguyên siết chặt lấy chiếc điện thoại đen trắng, hẩn quan sát những dây phím nhựa nhỏ, thần kinh căng ra như sợi dây đàn. “Gạch”, “cục gạch”... Trong danh sách mà Gia Nguyên liệt kê ra có đủ các loại “gạch”, nhưng thứ này thì không. Điện thoại đen trắng – dòng điện thoại chỉ có chức năng chính là gọi và nhắn tin, cũng thường được gọi là... “cục gạch”.

Hắn bật vào mục soạn thảo tin nhắn, ngón tay run run bấm phím, miệng lẩm nhẩm dãy số của mật thư thứ hai: “84433 – 77778866 - 77744477733777”.

Từng kí tự được mã hóa từ bàn phím lần lượt hiện lên trên màn hình, tim hắn đập mạnh như nhảy ra khỏi lồng ngực.

8: T

44: H

33: E

7777: S

88: U

66: N

777: R

444: I

7777: S

33: E

7777: S

Đồng tử của hắn giãn to, dãy kí tự hiển thị in rõ mồn một trên võng mạc:

“THE – SUN – RISES” (mặt trời mọc)... Hướng đông?

... Lạ Chúa, đơn giản quá, mật thư thứ hai đơn giản đến thế này sao? Dễ dàng về cả cách giải lẫn nội dung. Gia Nguyên thở ra một hơi run rẩy... nó đơn giản đến mức khiến người ta không bao giờ nghĩ đến.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, điều đơn giản nhất chính là điều khó đoán nhất” ... Chân lí ấy đến giờ phút này Gia Nguyên mới được giác ngộ.

Hắn nhanh chóng bật điện thoại của mình lên, đưa ngón tay di di trên bản đồ điện tử. Từ bệnh viện Nam Kinh – nơi nhận mật thư thứ hai, về hướng đông. Được một đoạn ngắn, ngón tay hắn lập tức khựng lại, vị trí ấy hiện lên trên bản đồ, đỏ rực rực... Câu thơ thất ngôn của Jang lại vang vọng trong tâm trí hắn: “Satan dẫn lối kẻ cô độc”.

Gia Nguyên nghĩ hắn đã tìm ra nơi giấu mật thư thứ ba...

Chùa Thiên Vân!

- Cao Gia Nguyên, vào sân! – tiếng Hải Đăng vọng lại. Mọi người ngoái đầu nhìn con người đang bình thản tiến ra từ phòng chờ bên trái.

Một làn sóng cổ vũ dội lên từ phía khán đài, hân xuất hiện trong sự ngạc nhiên của những người xem. Nghe loáng thoáng con át chủ bài của đội trưởng đại học Nam Kinh tên là Cao Gia Nguyên, chẳng ai có thể tưởng tượng được chàng trai đó lại mảnh mai và trắng trẻo đến vậy.

Gia Nguyên giật lấy dải turban màu xanh của đội mình, cột lên đầu, hân cụng tay với đội trưởng. Hải Đăng nhận ra thần thái của Gia Nguyên đã thay đổi, ánh mắt hân băng lãnh khác thường, màu đen chìm khuất đầu mắt, đồng tử chỉ còn một sắc xanh biếc, khoe môi ưu mỹ kia nhếch lên thành một nụ cười mím đầy ẩn ý. Trong khoảnh khắc ấy, cả người Gia Nguyên như tỏa ra thứ thần khí uy linh, mạnh mẽ đến kì lạ. Thật vô cùng cao ngạo!

Quả bóng cam được tung lên... Giờ phút xuất quỷ nhập thần đã đến, không còn một Cao Gia Nguyên hay nhàn nhó, câu bản, không còn một tên thư sinh lạnh lùng, không còn một anh chàng một sách gà mờ nữa... trên sân bóng lúc này chỉ có Storm – kẻ đã từng gây bão trong giới bóng rổ đường phố ở Anh quốc.

Tỉ số lập tức đảo ngược!

Tại sao Gia Nguyên lại chắc chắn rằng địa điểm Jang giấu mật thư thứ ba là chùa Thiên Vân?

Rất đơn giản, chùa Thiên Vân là một ngôi chùa lớn ở thành phố Nam Kinh, nổi tiếng với những tượng rồng bằng đá. Đó chính là mấu chốt – RỒNG!

Hân nhớ lại cách mình lùng ra mật thư đầu tiên bằng câu thơ: “Satan dẫn lối kẻ cô độc”. Satan có rất nhiều biểu tượng, trong số đó con rắn là một biểu tượng nổi bật. Ngay lập tức, hân đã xác định được con rắn mà Jang ám chỉ là logo của bệnh viện đa khoa Nam Kinh.

Tương tự như vậy, câu thơ thất ngôn này lại một lần nữa chỉ đường cho hân, Satan lại một lần nữa chỉ đường cho kẻ cô độc Cao Gia Nguyên... bởi vì một biểu tượng khác của Satan chính là... con rồng!

Bố nuôi của hân – ông Aiden Ivan, là một con chiên ngoan đạo. Vị kiến trúc sư tài ba này rất nổi tiếng ở Anh vì đã thiết kế được nhiều ngôi nhà thờ lớn. Chuyên ngành của bố hân là kiến trúc tôn giáo và biểu tượng học. Aiden Ivan nghiên cứu rất sâu về lĩnh vực tôn giáo ở cả Đông phương và Tây phương để cho ra đời những tác phẩm kiến trúc vô cùng tuyệt hảo. Ở biệt thự của bố có những giá sách lớn chất đầy bách khoa toàn thư về tôn giáo và biểu tượng học. Trong một thời gian dài, Gia Nguyên đã rất say mê chúng, hân thích sự huyền bí của tôn giáo và sự kì diệu của những biểu tượng.

Thật lạ lùng, giờ đây, chính những kiến thức ấy lại sắp xếp trong đầu hân một cách logic và hết sức mạch lạc. Hân từng đọc nhiều về Rồng – con vật một mặt được Đông phương cho là linh thiêng, mặt khác lại bị Tây phương xem là hiểm ác kia.

Một câu nói bỗng chốc hiện lên rất rõ trong tâm trí hân: “Satan từng hóa thân thành con rồng màu đỏ, đi đánh nhau với loài người”.

Bố Aiden đứng từ phương diện của một con chiên ngoan đạo đã nói với Gia Nguyên rằng: “Theo tư duy của Thiên chúa giáo, rồng được coi là một biểu tượng nham hiểm, nó là con thú đại diện cho quỷ Satan.”

Nhà thờ thường tạo ra những truyền thuyết về các vị thánh tốt bụng, công chính chiến đấu và tiêu diệt Satan trong hình dáng của một con rồng. Truyền thuyết có lẽ được biết đến nhiều nhất là câu chuyện về St. George, người đã đến một thị trấn bị đe dọa bởi một con rồng khủng khiếp. Ông đã cứu sống một thiếu nữ, bảo vệ bản thân bằng cây thánh giá và cuối cùng giết chết con quái thú. Những cư dân của thị trấn yêu mến lòng dũng cảm và đức tin của St. George, ngay lập tức đã đồng lòng đi theo Thiên chúa giáo..

Các học giả khác lại tin rằng chi tiết rồng thối ra lửa đến từ miêu tả thời Trung cổ về lửa địa ngục, ví dụ như những bức tranh của danh họa người Hà Lan Hieronymus Bosch và những người khác. Lối vào địa ngục thường được mô tả như miệng của con quái vật, với các tia lửa và khói của thần Hades tỏa ra.

Nếu một người không chỉ tin vào sự tồn tại của địa ngục mà còn tin rằng rồng chính là hóa thân của Satan, cách giải thích này nghe có vẻ khá thuyết phục...

...

Gia Nguyên bắt một chiếc taxi màu xanh trắng. Hân lặng lẽ ngồi vào xe. Anh tài xế quay xuống vui vẻ hỏi:

- Cậu muốn đi đâu?
- Chùa Thiên Vân! – Giọng hần trầm mặc, lạnh tanh.
- Ồ, ngôi chùa nổi tiếng với nhiều tượng rồng đá!

Gia Nguyên không nói gì nữa, hần hạ cửa kính xuống và lơ dềnh phóng tầm mắt ra ngoài... Phải rồi, chùa Thiên Vân – nơi hội tụ những bức tượng rồng đá lớn nhất ở Nam Kinh. Rồng là biểu tượng của Satan, Satan hóa thân thành rồng. Đáp án ật thứ hai chỉ có một mà thôi, chắc chắn là nơi này!

Satan đang dẫn lối cho hần đây mà...

Vật nhọn sắc thứ hai...

45. Chương 42: Bị “bắt Cóc”.

Chương 42: Bị “bắt cóc”.

Chen giữa một thành phố hiện đại và sôi động, chùa Thiên Vân đứng lặng lẽ nhưng vẫn tỏa sáng theo một cách rất riêng. Chốn thanh tịnh này chìm khuất trong hơi sương dịu mát, mùi hương trầm thanh thanh pha quện vào không gian, khiến tâm hồn người ta như lắng đọng lại bao xúc cảm.

Màu thời gian bằng bạc trên những vòm cổ thụ, trên những bậc thềm đá phủ rêu xanh, trên vài chiếc lá vàng ưu sầu. Tiếng những nhà sư tụng kinh, gõ mõ vắng vắng đâu đây.

Gia Nguyên bước lên mấy bậc thềm cũ kĩ, trước mắt hần, những tượng rồng đá sừng sững hiện ra...

Quả là nghệ thuật điêu khắc tuyệt cú, tượng những linh vật này trông sống động như thật. Từ đường sóng uốn lượn của thân, đến chiếc móng vuốt, thần thái ở đôi mắt, sự sắc sảo của cặp sừng, thậm chí cả những cái vẩy cũng được chạm trổ cách tinh tế, tài hoa, không khỏi khiến người xem cảm giác như nó động đậy được.

Hần quan sát kĩ từng bức tượng một, không thấy gì bất thường, cho đến bức tượng thứ ba tính từ cổng vào. Đây là tượng một con rồng ngâm châu. Gia Nguyên thoáng sững lại, hần vừa nhìn thấy gì đó. Tiến đến gần hơn, quan sát kĩ, hần nhận ra trên viên châu rồng ngâm trong miệng có chữ viết...

Vết sơn đen này... rõ ràng có ai đó đã cố tình vẽ lên. Gia Nguyên nheo mắt quan sát, hàng lông mày lập tức cau lại... từ “Fire” (lửa) được viết theo lối đối xứng hai chiều?

Gia Nguyên lăm lăm trong miệng, mật thư thứ ba, tượng rồng thứ ba, trên châu lại có sơn chữ như thế này. Đây... chính là mật thư từ Jang sao?

...

Gia Nguyên bật chế độ chụp hình liên tiếp và quét camera qua tượng con rồng ấy một lượt để chắc rằng mình không bỏ sót chi tiết nào. Vừa lúc ấy, chiếc điện thoại trong túi hần rung mạnh, Gia Nguyên mở máy đọc tin nhắn: “Em đang ở đâu? Năm giờ gấp nhé?” ... Ồ, số đuôi này...

Gia Nguyên giật thót, chết rồi, hăng say giải mật thư quá làm hần quên bèn cả cuộc hẹn với tên biến thái Đỗ Hồng Quân. Hôm nay là thứ bảy mà – ngày hần phải thực hiện cái nghĩa vụ “cao cả” ấy đấy.

Gia Nguyên lao ra ngoài, vừa luống cuống bắt vội một chiếc taxi, vừa khẩn trương gọi cho vị cứu tinh của hần:

- Jully xinh đẹp, tới quán trà XX mau đi, cứu tớ với, cứu tớ với! Cậu mà giờ cao su là tớ không nhìn mặt nữa đâu!

Bản hòa tấu “Posthorn Serenade” của Mozart vang lên êm dịu trong không gian phòng trà ấm cúng. Phía bàn cuối góc có hai người ngồi, một cậu sinh viên da trắng trẻo và đáng người mảnh khảnh, hai tay đan chặt lấy nhau, căng thẳng quan sát người kia, hệt như cảnh chàng trai căng thẳng quan sát cô gái mà mình đang tỏ tình vẫn thường thấy trên tivi. Còn cô nữ chính với phong cách đậm chất Âu Mỹ thì vẫn bình thản

phóng tầm mắt ra không gian thơ mộng bên ngoài, tay cầm thìa khuấy nhẹ ly trà sữa trân châu, tựa như đang dẫn dắt về chuyện gì...

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Jully ngẩng lên nhìn hần, đôi mắt xanh màu da trời thật hiền dịu, nhưng giọng nói lại quả quyết khác thường:

- Tớ không đồng ý!

- Sao cơ? – chiếc thìa trên tay Gia Nguyên bất ngờ rơi xuống, đánh một tiếng keng lên mặt bàn. Hần cau mày, cảm thấy kế hoạch hoàn hảo mình vạch ra từ trước bỗng tan biến đâu hết, trong đầu chỉ còn lại một khối óc trống tuếch. Gia Nguyên ngập ngừng:

- Không phải cậu rất thích Quân sao? Cậu bắt tớ mời bằng được anh ấy đi cắm trại chỉ để cậu nướng thịt cho anh ấy ăn mà ... không phải sao?

- Tớ có bạn trai rồi! – Jully tự dưng nghiêm túc kì lạ - Tớ không muốn dây dưa với bất kì anh chàng nào khác ngoài bạn trai của tớ!

- Nhưng đó là chủ tịch Đỗ Hồng Quân! – Gia Nguyên phân bua – Bạn trai lần này cậu tính quen một tuần hay một tháng hả? Đùng tỏ ra chung thủy lúc tớ đang cần đến cậu nhất chứ?

- Tớ nói rồi, lần này tớ quen nghiêm túc, và tớ thực sự rất thích anh ấy, bây giờ trong mắt tớ có là mỹ nam cơ Đỗ Hồng Quân cũng không bằng cái móng chân của anh ấy đâu! – Jully thản nhiên đáp trả rồi lúng búng ngậm mấy viên trân châu trong ly trà sữa.

- Jully, làm ơn đi! Chỉ lần này thôi! Cậu là cô gái xinh đẹp và thông minh nhất trên đời, cậu là cô gái nhân hậu và tốt bụng nhất trên đời, cậu sẽ không nỡ đẩy chết đứa bạn khốn khổ này chứ?

- Tớ chưa bao giờ nói mình xinh đẹp nhất trên đời, tớ chỉ nhận là nằm trong top 10 người đẹp nhất hành tinh thôi, thông minh cũng vừa vừa, còn nhân hậu và tốt bụng thì... - Jully bỏ lửng, nhún vai một cái như muốn nói “cũng tạm tạm” – Vì vậy cậu đừng chai mặt mà nhờ vả nữa, tớ quyết định chung thủy với bạn trai của tớ thôi! Chuyện của cậu mặc xác cậu!

Ánh mắt Gia Nguyên chuyển từ long lanh khấn khoản sang hình viên đạn. Nếu ánh mắt có thể giết được người ta thì Jully chẳng còn nhàn nhã ngồi đó mà nhâm nhi trà sữa đâu... Bạn thân thế này đây hả trời? Tự dưng hần muốn trở thành một kẻ vô văn hóa, mất nhân tính, thản nhiên cầm lọ acids đặc mà tạt thẳng vào mặt kẻ đối diện.

A... tức quá đi mất!

Chiếc điện thoại Gia Nguyên để trên bàn bất ngờ rung mạnh, hần cầm lên, lông mày lập tức dính vào nhau. Jully chỉ chờ có thế, không ngần ngại mà giật phăng nó từ tay Gia Nguyên:

- Hồng Quân phải không? Cao Gia Nguyên đang trốn ở quán trà sữa XX, hẻm số năm, trên phố Tề Bạch Thạch nha! Anh đến mau đi, cậu ấy mà chuồn mất tôi không chịu trách nhiệm đâu! – Xong xuôi, cô nàng dập máy rồi thè lưỡi trêu ngươi hần.

- Tôi sẽ không coi cậu là bạn nữa! Đồ xấu xa này! – Gia Nguyên đập bàn hét toáng lên.

Trước những ánh mắt sững sờ của khách trong quán, Jully chỉ điềm tĩnh gật đầu mỉm cười, sau đó quay sang hần, đôi mày lá liễu khẽ nhướn lên thách thức:

- Vậy sao? Thế thì càng tốt, tớ sẽ chẳng phải cảm thấy cắn rứt lương tâm vì mang tiếng “theo trai phản bạn” nữa ha! Thật là hạnh phúc quá mà!

...

Mấy phút sau, một chiếc mũ trần đen bóng phản kít trước quán trà sữa trân châu. Đỗ Hồng Quân xồng xộc tiến vào, túm đầu Gia Nguyên lôi đi, mặc cho hần la oai oái và ra sức cầu véo tóc tai anh.

...

Cô nàng Âu Mỹ vẫn thừ thả cầm thìa khuấy ly trà sữa, cô nhìn theo bóng dáng hai người kia, khóe môi khẽ cong hạnh phúc. Sam kể chuyện cậu ấy bị Đỗ Hồng Quân phát hiện là con gái cho cô từ lâu rồi, lúc ấy

cô chẳng cảm thấy gì ngoài cảm giác vui sướng. Chỉ cần quan sát kỹ một chút, cô đã nhận ra cái nhìn của Hồng Quân dành cho Sam khác biệt hoàn toàn, một chút ấm áp, một chút dịu dàng, một chút quan tâm và cả một chút si mê...

Rõ ràng anh chàng ấy rất thích Sam, không, anh ấy yêu Sam mới phải. Sam là một đứa con gái khôn ngoan, nhạy bén nhưng lại rất ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, nếu Jully không chủ động đứng ra làm “chất xúc tác” thì chẳng biết đến khi nào cậu ấy mới biết yêu... Cô thích thú tưởng tượng ra hình ảnh cậu ấy sẽ xinh đẹp như thế nào trong đêm nay, nhất định đôi mắt trắng khuyết ấy sẽ khiến những tâm hồn cứng nhắc nhất cũng phải say.

- Đỗ Hồng Quân, cố gắng mà nắm bắt cơ hội này đi, làm sao cho con người cô độc ấy hiểu được tình yêu của anh! Sam rất cần một ai đó yêu thương và che chở. Tôi tin anh vậy...

Chiếc mũ trần đen đột ngột phanh lại trước một salon rất lớn. Hồng Quân vác Gia Nguyên trên vai mặc cho hân la hét ầm ĩ:

- Bỏ tôi xuống, bỏ tôi xuống mau! Đồ biến thái! Đồ bỉ ổi! Đồ đểu cáng! Đồ tư bản hút máu người! Đồ độc tài! Đồ nhỏ mọn! Thả tôi xuống! Tôi cần bây giờ! Tôi cần đây! Cần thật đây!

- “Gặm nhấm” cũng biết nói tiếng người sao? – Hồng Quân nhếch môi cười mỉa. Anh xốc lại kẻ trên vai mình lại một cái rồi thẳng bước tiến vào bên trong tòa nhà.

Quân quăng hân ột cô nàng son phấn đậm đà chừng ba mươi tuổi, băng lãnh ra lệnh:

- Muốn bao nhiêu tiền cũng được, miễn sao có thể khiến tên này “giống con gái” một chút!

- Giống con gái? – Cô gái kéo phăng Gia Nguyên về phía mình, đôi mắt sắc sảo quét một lượt kỹ càng từ đầu đến chân hân, cô đưa tay vỗ vỗ lên bờ má mềm mại, trắng trẻo của Gia Nguyên, khóe môi đỏ mọng khê cong lên quyến rũ – Gì chứ? Gương mặt kẹo bông thế này thì có điểm nào giống con trai đâu? Rất nữ tính mà!

Gia Nguyên đến tròn xoe hai mắt vì sửng sốt, cô ta bảo sao cơ? Hân không giống... con trai hả? Hân... nữ tính hả?

Lạ Chúa, hân đang là con trai mà, con trai thật đấy! Không thấy tóc tai ngắn cùn đây sao? Không thấy áo phông rộng thùng thình với quần jean bạc đây sao? Không thấy giày thể thao đế đinh của nam đây sao?... Hở, chẳng lẽ cô ta mới nhìn vậy đã phát hiện ra rồi?

- Cô có một tiếng để hoàn thành nhiệm vụ! – Hồng Quân liếc chiếc đồng hồ ánh kim trên tay mình, anh khê hất mặt về phía căn phòng trang điểm bên cạnh.

- Được rồi, xem nào, vị khách lần này làm tôi rất hứng thú, tay nghề cao siêu phải chọn đúng đối tượng mới có thể phô bày hết thực lực. Đợi đi, một tiếng nữa anh sẽ phải hối hận vì đã trót gọi cô ấy là “tên này” đấy!

- Cô gái nháy mắt với Hồng Quân rồi túm đầu Gia Nguyên lôi vào một căn phòng lớn. Trong khi đó, hân vẫn sửng sốt nhìn cô bằng tất cả sự ngưỡng mộ, chỉ vì cô biết hân là con gái!

...

Cây cọ phấn quét rất nhẹ trên đôi gò má trắng trẻo của Gia Nguyên, mùi phấn hơi nồng làm hân khê chun mũi lại. Cô nàng kia thấy vẻ lúng túng trên gương mặt hân, nhẹ nhàng mỉm cười:

- Em chưa bao giờ tự trang điểm ình đúng không?

- Em là con trai! – Hân đáp cụt lủn, hàng lông mày nhíu lại bất bình.

- Thôi nào, chị chẳng cần biết lí do tại sao em lại mặc đồ nam và khẳng khái mình là con trai, nhưng mà em không qua mắt được đâu, nhóc tì ạ!

- Em là con trai! – Hân lặp lại, môi bặm chặt vẻ hờn dỗi.

- Được rồi, cứ xem như em là con trai vậy. Tuy nhiên, đã vào tay chị thì dù có là con trai cũng có thể trở thành một thiên thần! Đêm nay em sẽ là thiên thần, trong mắt anh chàng kia, và trong mắt mọi người.

- Thiên thần quái gì chứ?

- Em không ý thức được vẻ đẹp của mình đâu! – Cô gái thì thầm, đôi bàn tay lạnh lạnh dịu dàng áp lên mặt Gia Nguyên – Gương mặt của em rất thanh tú, đường nét hết sức mộc mạc nhưng lại có sức hút lạ thường. Em giống như một bông hoa dại, đơn sơ nhưng đầy cá tính, hoang dã. Chị làm việc ở đây, từng phục vụ cho rất nhiều người đẹp. Họ sắc sảo, họ đài các, họ xinh xắn, họ rạng rỡ,... vậy mà vẻ hoang dã và sinh động như em thì chị mới gặp lần đầu. Em không biết mình có đôi mắt lạ lùng như thế nào đâu, cô gái trẻ ạ!

...

Đồng hồ điểm đúng sáu mươi phút đã trôi qua, tiếng nắm cửa kêu khe khẽ phá tan bầu không khí tĩnh lặng, Hồng Quân bỏ tờ tạp chí sang một bên, đôi mắt đen thẳm hướng về phía căn phòng kia chờ đợi. Cánh cửa dần dần hé mở khiến một dòng cảm xúc hồi hộp khó tả bắt đầu len lỏi trong tim anh.

- Ra đi nào, ngại cái gì nữa? Này đừng có túm lấy áo chị như vậy chứ? – giọng người thợ trang điểm mềm mại vang lên.

Cô gái gương mặt đậm đà son phấn bước ra trước, che khuất một kẻ lẻo đẻo sau lưng, hai tay đang bấu chặt lấy gấu áo cô. Cô nàng cười cười, nhanh chóng vòng tay ra sau kéo kẻ đó lên và đẩy ra trước mặt Hồng Quân.

...

Đó là một cô gái, phải, chính xác là một cô gái! Cô ấy đang lúng ta lúng túng nhìn anh, khiến anh cũng không khỏi lúng ta lúng túng nhìn lại.

Cô ấy mặc một chiếc đầm trắng bằng vải voan mềm mại dài qua gối một chút, chân váy có viền lông vũ bông bông như mây, vai choàng hồ chiếc khăn ren trắng chạy những đường họa tiết tinh xảo. Mái tóc đen hơi ngả sang sắc nâu hạt dẻ được tết lơi lả, rũ xuống bờ vai mảnh khảnh vài sợi dịu dàng, một bông lưu ly nhỏ màu trắng muốt duyên dáng cài nơi đuôi mái tết.

Cô ấy ngược lên, gương mặt phủ một lớp phấn rất nhẹ, bờ môi sáng óng, mềm như nước... dường như vẻ hồng hào, tươi trẻ kia là tự nhiên, dường như sự thanh tú, đơn sơ mà đầy sức hút kia là tự nhiên, dường như vẻ chân mộc đến hoang dã kia cũng là tự nhiên. Đôi mắt ấy nhìn anh, hàng mi cong vút tô đậm thêm sự đặc biệt của nó, một chút đen phớt qua sắc xanh biếc của đồng tử khiến cái nhìn ấy sâu khôn cùng, bí ẩn, khó đoán và quyến rũ đến say lòng người.

Người con gái trước mặt anh là Cao Khiết Sam, người con gái cao quý mà hoang dã này là Cao Khiết Sam, người con gái trong suốt, bông bông này là Cao Khiết Sam.

Hồng Quân đực mặt ra một lúc rất lâu, thấy vẻ sững sờ của anh, Gia Nguyên bỗng chợt dạ, hấn cắn chặt môi, giọng hơi meo meo:

- Này, anh nhìn giống như thể tôi là người ngoài hành tinh vậy? Tôi biết tôi quái dị nhưng có đến mức khiến anh phải thẳng thốt thế không? Khó coi lắm à?

- Phải... khó coi lắm! – Quân chớp mắt một cái, hồn đã nhập lại vào xác, khóe môi khẽ cong lên ma mẫn. Anh không ngại ngần mà vác bổng Gia Nguyên lên vai mình như lúc vào salon... Gia Nguyên khó coi đến mức anh không thể rời mắt một giây, khó coi đến mức tim anh sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vì loạn nhịp, khó coi đến mức anh thấy cõi lòng mình chênh choáng. Anh còn có thể không thích hấn sao?

...

Nhìn theo bóng hai con người tếu táo kia, cô thợ trang điểm khoanh tay, mỉm cười thích thú:

- Ánh mắt ấy chắc chắn là say rồi! Hấn rằng anh chàng đang hối hận vì lúc nãy trót gọi cô ấy là “tên này” cho xem!

Phải rồi, những người con gái xinh đẹp nhất là những người không biết mình đẹp, họ tỏa sáng tự nhiên, họ rất mộc mạc nhưng ấn tượng. Cô gái mảnh khảnh kia quả thực chẳng có chút khái niệm nào về vẻ đẹp trời phú của mình...

Thu chớm hiện trong đợt gió đêm lồng lộng, trên một nét liễu ý tình, trên sắc bàng bạc của vàng trắng xa xôi, trên lớp lá vàng khô gió quét xào xạc. Dưới thứ ánh sáng huyền nhiệm ấy, đôi nam nữ tựa hồ đang

bước lạc vào không gian giao mùa thần tiên, lắng nghe tiếng thu êm dịu, kẻ ngẩn ngơ, người bối rối. Cô gái cúi mặt e thẹn, chậm rãi theo sau lưng người kia, còn chàng trai mỗi bước dường như càng cảm nhận rõ sự chênh choáng đang lan tỏa trong trái tim ngập men say của mình.

...

Sam lững đững bám theo Hồng Quân như một cái đuôi, cô cúi gầm mặt, cầm đầu đâm thẳng. Thấy hơi buồn cười về thái độ căng thẳng đến đáng yêu đó, Quân bước chậm lại, anh quay đầu nhìn cô, khẽ mỉm cười dịu dàng:

- Em đừng lo lắng gì cả, tôi ở đây. Mọi việc cứ để tôi giải quyết, dù ai có hỏi gì cũng đừng trả lời, tôi sẽ thay em làm việc đó. Sự im lặng sẽ khiến em cảm thấy dễ chịu hơn đấy!

Sam vẫn cúi gầm mặt nhìn ngón chân, hắng giọng:

- Lo lắng cái khỉ anh ấy! Tôi đang cố tỏ ra mình là một cô gái dễ thương, nét na, hiền thực theo ý anh mà! Hình như phải cúi đầu thế này, đi khép chân lại thế này phải không?

- Ai bảo thường ngày không chịu nét na, hiền thực! - Quân xĩa xối.

- Này tên bỉ ổi kia! Tôi bỏ về cho biết mặt đấy! - Vẫn cái dáng cúi húi, Sam tức giận gầm lên.

- Ê ê, không chơi trò đó nha! Còn nợ nha! Lo mà trả cho đảng hoàng vào, tôi thu lãi suất bây giờ! - Anh vỗ vỗ lên đầu cây nấm lùn bên cạnh mình, cười khẩy - Khép chân lại kia, cúi đầu hơn đi!

- ...

Ai đó chiến tranh lạnh trong tự kỉ...

...

Hai người tiến vào khuôn viên của khu biệt thự lớn. Sam đảo mắt quan sát toàn bộ không gian, trong đầu chỉ hiện lên duy nhất một suy nghĩ: “Mọi thứ thật tráng lệ!” . Con đường chính dẫn vào biệt thự được lát đá hoa cương, hai bên là những bồn hoa rực rỡ sắc màu, chung quanh đó có những mái vòm bằng dây leo tự nhiên xanh non, biết rờn, phía dưới là những bộ bàn đá màu trắng hơi thấp dùng để đánh cờ, hoặc đọc sách, hoặc thưởng rượu lâu năm. Chính giữa khuôn viên có một vòi phun nước lớn, nước bắn vọt lên không trung, xoay vần theo nhịp điệu lả lơi nào đó rồi đáp xuống mặt hồ, tạo nên những làn bọt trắng xóa mềm mại. Đền được giăng mắc hài hòa từ cổng vào đến biệt thự, đan kết khéo léo và sáng rực như dải kim quang, lung linh, ảo diệu... rất xứng phong cách thượng lưu!

Sam hơi loạng choạng, chân vốn không quen đi giày cao gót, mỗi bước phải thận trọng như thể người ta tập đi cà kheo. Quân không ngần ngại mà luôn tay qua bờ eo nhỏ nhấn kéo cô nép sát vào mình, giọng anh trầm xuống, đầy ma lực:

- Hãy nhớ lấy! Từ lúc này em là bạn gái của tôi, là người yêu của tôi, em thuộc về tôi! Rõ chưa Ngổ đánh!

...

Từ một ô cửa sổ tầng cao, người đàn ông trung niên nheo mắt nhìn đôi nam nữ đang tiến vào biệt thự. Đứa con gái bông bênh như mây ấy là người Hồng Quân yêu sao?

46. Chương 43: Bạn Gái Thiếu Gia.

Chương 43: Bạn gái thiếu gia

Hồng Quân nắm tay Sam, anh dắt cô băng qua một sảnh lớn, những người hầu nhìn thấy con trai của chủ tịch thì vội vàng khúm núm cúi rạp đầu. Một anh quản gia lịch lãm bước đến, đưa tay lên trước ngực làm động tác cung kính chào Hồng Quân rồi nở nụ cười hòa nhã:

- Chào cậu chủ, chào tiểu thư!

- Được rồi Kim! Bố và mọi người đang ở đâu?

- Vâng, họ ở cuối sảnh, phòng ăn chính – Quân gia Kim đưa tay chỉ về phía cuối sảnh, anh linh động đi trước dẫn đường cho hai người.

Tay Quân siết chặt hơn người con gái bên cạnh mình, hơi ấm từ anh phủ vào bàn tay nhỏ nhắn của Sam khiến cô có chút an tâm, sự căng thẳng ban đầu đã thay thế bằng một cảm giác bình thản kì lạ.

...

Mặc dù Hồng Quân đã nói trước rằng cuộc gặp lần này có cả bố anh, Rachel và bố cô ấy, nhưng khi nhìn thấy họ, tim Sam lại không tìm được mà nảy lên một nhịp.

Sam lễ phép gật đầu chào bố Hồng Quân và bố Rachel, xong nhẹ nhàng bước theo Quân vào phòng. Tất cả bọn họ đều đang nhìn Sam... chăm chăm.

Bố Hồng Quân, một người đàn ông trung niên với mái tóc hơi ngả sang hoa râm, ông mặc bộ vest bạc sáng óng lên từng đường kim mũi chỉ tinh xảo, nét mạnh mẽ và lạnh lùng toát ra không hề tiết chế từ phong thái điềm đạm mà uy linh nghiêng trời, từ ánh nhìn xoáy thẳng vào người ta của đôi mắt đen lạnh, từ cái sóng mũi thẳng tắp bằng lãnh hay khuôn miệng cân chỉnh phớt qua chút ngang tàng. Đôi mắt tăm tối của ông nhìn Sam, không rõ ẩn sâu trong đó là thứ cảm xúc gì.

- Tên cháu là gì? – Ông Robert Lynes lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng đến đáng sợ.

- Là Cao Khiết Sam ạ! – Hồng Quân kéo ghế ra rồi ấn nhẹ cô xuống, còn anh thì ngồi sang chiếc ghế bên cạnh. Anh vuốt tóc Sam, mỉm cười thật dịu dàng – Em cứ tự nhiên, ở đây toàn người quen cả thôi!

Sam thở nhẹ, tập đáp lại ánh nhìn đầy tình cảm của anh bằng một nụ cười thanh quý, cô đảo mắt sang phía đối diện. Rachel Lynes ngồi đó, xinh đẹp và trang nhã, ngây thơ và quyến rũ, mái tóc hạt dẻ mềm mại buông lơi trên đôi vai ngọc ngà, cô gái mặc một chiếc áo khoác lông vũ ngả sang sắc tím, dưới ánh sáng vàng nhạt của chùm đèn pha lê, dường như trông cô kiêu sa, đài cát, trầm anh hơn bao giờ hết...

Hai người con gái lặng lẽ nhìn nhau, một bên là đôi mắt xanh phẳng lặng, bình thản đến độ không xao động dẫu chỉ một chút, và bên còn lại, cũng bình thản như thế, sắc tím trong đôi mắt ấy thật trong trẻo, hiền dịu... hệt như lần đầu gặp nhau, ở một căn phòng học xa xôi nào đó tận bên Anh Quốc.

Hai tiếng vỗ tay vang lên trầm lạnh phát ra từ phía anh chàng quân gia Kim. Một phút sau, những cô hầu gái xếp ngay hàng thẳng lối tiến vào phòng, nhẹ nhàng đặt những món ăn đã chu đáo chuẩn bị từ trước lên bàn. Chén đĩa bằng pha lê sáng lên rực rỡ, màu sắc của quý tộc, màu sắc của thượng lưu.

Mắt Sam quét nhanh qua bàn ăn một lượt, hàng lông mày gọn ghẽ lập tức cau lại khó chịu... tất cả đều là hải sản. Một cô hầu gái lặng lẽ đặt ly rượu vang trước mặt Sam. Vang đỏ sóng sánh, trong suốt, phản chiếu ánh nhìn đầy nghi hoặc của cô, một thoáng cay nồng phẳng phất khiến Sam cảm thấy khó thở. Hải sản và rượu?

Sam ngược lên nhìn người con gái đối diện, đáp trả lại cô chỉ là một nụ cười mỉm rất ý nhị và cái nhún vai bình thản. Ở đây có người biết điểm yếu của Sam, không, phải nói là hiểu rất rõ mới đúng. Ngay từ những món ăn cũng đã là một sự sắp đặt kì công... chủ tâm của Rachel Lynes sao?

Quân nhẹ nhàng gấp thức ăn vào chiếc đĩa sứ nhỏ rồi đẩy sang chỗ Sam:

- Em ăn đi! Rất ngon đấy!

Sam im lặng, cô cúi đầu nhìn con tôm đỏ hồng nằm trên đĩa, đôi tay cầm đũa siết chặt... Ăn ư? Ăn thế nào? Quân chắc chắn không biết rằng cô dị ứng với mọi loại hải sản. Hải sản với Sam chẳng khác gì thứ thuốc độc, khi nhốt suýt chút nữa cô đã mất mạng vì lỡ ăn chúng, cơ địa của Sam xung khắc với thứ thức ăn này rất mạnh.

- Ô, không hợp khẩu vị của cậu sao? – Rachel nhướn mày vẻ ngạc nhiên, cô nâng ly, nhấp một ngụm rượu vang, đôi mắt tím nheo lại nhìn Sam vẻ thách thức, giọng nói dịu nhẹ nhưng đầy ẩn ý – Hay là không xứng với cậu nhỉ? Thế này chưa đủ thượng lưu chứ gì?

- Thôi đi Rachel! – Hồng Quân gần giọng lạnh lẽo.

Rachel chớp mắt một cái, cô thở nhẹ, khoe môi khê cong bốn cợt:

- Vậy thì ai đó còn ngại ngần gì nữa?

- Sam, ăn nhé? Từ chiều đến giờ em đã ăn gì đâu nào? – Quân quay sang lay nhẹ tay Sam, anh mỉm cười thật trêu mếu.

Sam nhìn anh, sự chân thành từ đôi mắt đen sâu thăm xoáy mạnh vào cô như thôi miên. Ăn ư? Ăn như thế nào đây? ... Bàn tay vô thức cầm đũa cách run rẩy, Sam ăn thật từ tốn, chậm rãi. Vị mặn mà pha quện với chất ngọt ngào của hải sản thấm nhuần vào máu...

Món ăn và thức uống liên tục được thay đổi, nhưng cứ như vậy, toàn bộ đều là hải sản và rượu...

...

Bố Hồng Quân bật nắp một chai rượu mạnh, ông lặng lẽ rót lưng chiếc ly thủy tinh. Đưa lên miệng vờn hương cay nồng, ông nhìn vào thứ chất lỏng trong suốt sáng sủa trong ly, đôi mắt tăm tối khác thường:

- Bố mẹ cô là ai?

- Aiden Ivan là bố nuôi của Sam, một kiến trúc sư đại tài ở Anh Quốc – Hồng Quân lễ phép đáp lời, trong cách nói diêm dăm thể hiện một thái độ gì đó dường như là tự hào.

- Bố nuôi? – Người đàn ông nhếch mép tựa hồ thú vị, ông ngược lên, nhìn xoáy vào cô gái rụt rè kia, hạ giọng rải từng chữ - Không có bố mẹ sao? Một con bé mồ côi?

- Thưa bố, xin đừng nói như vậy! – Hồng Quân hơi lên giọng, anh lo lắng nhận ra tay Sam đang siết chặt lấy gấu áo mình, chẳng ai thấy, nhưng anh thì thừa sức nhận ra bờ vai mảnh khảnh ấy vừa run rẩy, đầu chỉ là một thoáng rất nhẹ.

- Ta nói sai sao? Trả lời đi! Bố mẹ nó ở đâu?

- Bị tai nạn máy bay mất cả rồi thưa bác! – Giọng nói trầm lạnh đến tê buốt vang lên rõ mồn một giữa không gian của giới thượng lưu. Hồng Quân lập tức quay sang nhìn cô gái, “Sam...?” , môi anh khê mấp máy.

Không gian đông đặc lại với sự im lặng.

Sam hít một hơi thật sâu, cô ngẩng lên, bình thần đối mặt với sự băng lãnh, ngang tàng của người đàn ông lớn tuổi. Đồng tử không hề xao động, sắc đen tan biến đầu mất nhường chỗ hoàn toàn àu xanh thăm thẳm, lạnh giá, cô độc.

- Bố mẹ cháu mất khi cháu mới tám tuổi, và từ đó đến giờ cháu vẫn là một đứa mồ côi!

- Vậy à? – Bố Hồng Quân lại mân mê ly rượu, ông nhấp một ngụm thứ chất lỏng đậm đặc cay xè kia. Vị đắng khiến đầu lưỡi tê dại, thấm vào lòng người một cảm giác phấn khích – Một đứa mồ côi tiếp cận Hồng Quân thì với mục đích nào khác ngoài tiền bạc? Hay là địa vị? Hay gia thế? Nào cô gái, cô muốn gì ở con trai tôi?

- Bố... - Hồng Quân nhòm người kích động, tìm anh đập những nhịp khô khốc vô cùng khó chịu, tuy nhiên, anh chưa kịp nói thì Sam đã giật mạnh tay anh. Hồng Quân cau mày nhìn cô và anh sững sờ khi thấy Sam cười.

Nụ cười ấy rất lạ, lạnh lẽo nhưng mê hoặc, băng lãnh nhưng hút hồn, một chút chua chát nhưng nhiều hơn là sự kiêu hãnh.

Ánh mắt Sam sắc lạnh xoáy thẳng vào người đàn ông trung niên không một chút e dè, kiên nhẫn :

- Bác nghĩ cháu cần tiền sao? Cần địa vị? Cần gia thế của Hồng Quân?... Khiến bác thất vọng rồi! Cháu rất tiếc khi phải nói điều này với bác, nhưng những thứ đó cháu không hề thiếu. Aiden Ivan, vị bố nuôi tử phú bên Anh chưa bao giờ để cháu mặc cảm về chúng. Bố cháu thừa sức cho cháu những thứ này, bác ạ!

- Ô? – Bố Hồng Quân nhún vai một cái trước thái độ tự tin của Sam – Vậy thì cô tiếp cận Hồng Quân vì lí do gì? Đừng bao giờ nói với tôi là cô yêu nó thật lòng nhé?

- Yêu? – Sam bật cười, cô liếc nét căng thẳng hiện rõ trên gương mặt chàng trai ngồi cạnh mình, Hồng Quân đang căng thẳng? Chà, giây phút này thật hiếm hoi. Cô lồng bàn tay nhỏ nhắn vào tay anh, siết chặt, hơi ấm từ hai lòng bàn tay phả vào nhau, hòa tan, tạo nên một thứ tình cảm sâu sắc, nồng đượm. Sam hơi nghiêng người dựa vào anh, bờ môi mềm như nước cong lên dịu dàng – Một khi số phận đã gắn kết với nhau thì dù có bằng cách nào cũng không thể tách rời được... ngược lại, số phận đã không cho phép thì có muốn đến mấy cũng chẳng thể thuộc về nhau. Cháu chỉ muốn nói một điều thôi! Cháu tin vào số phận!

...

Bố Hồng Quân nhìn cô gái mảnh mai kia đắm đắm, thứ chất lỏng trong ly rượu ông đang cầm tạt mạnh lên thành thủy tinh, suýt chút nữa sánh cả ra ngoài. Đồng tử đen lạnh của đôi mắt sâu thẳm giãn rộng, những đợt sóng cảm xúc ồ ạt dâng lên, đan chéo nhau, cuộn cuộn mạnh mẽ. Dòng máu chảy trong huyết quản như đông cứng lại, hai lá phổi co rút vì sự gấp khúc của không khí.

Hồng Quân vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên trong đời anh thấy biểu hiện này ở bố mình. Từ lúc còn nhỏ, bố chưa từng bế anh, chưa từng ôm anh, chưa từng dắt anh đi chơi công viên như những đứa trẻ khác. Ông không cười, không khóc, cũng không tức giận bao giờ, ông giống như một pho tượng chẳng biết xúc cảm là gì. Với anh, ông xa xôi lắm. Vậy mà giờ đây, trên gương mặt đậm thời gian ấy hiện rõ sự bàng hoàng, sửng sốt tốt độ. Đôi mắt ông mở to, sắc lạnh lẽo tan biến đâu mất để lại sự xao động dữ dội. Anh để ý rượu trong ly của bố như sắp vọt ra ngoài, bàn tay ông siết chặt lấy cái ly, run rẩy... Ông đang mất bình tĩnh, bố Hồng Quân tựa như không tự chủ được mà để đôi mắt mình thoáng qua sắc đỏ au, ngân ngấn nước...

Ông đứng bật dậy, bỏ thẳng lên phòng, bước chân gấp gáp như cố lẩn tránh ánh nhìn ngạc nhiên tốt độ của mọi người trong phòng. Sam quay sang nhìn Quân, anh không nói gì, môi chỉ mím chặt, bàn tay anh nắm lấy tay Sam, sự ấm áp lan tỏa dịu nhẹ như an ủi cô rằng: “Em đừng lo lắng, có tôi ở đây!” .

Bữa ăn kết thúc trong trầm lặng, không ai nói với ai một câu nào nữa...

...

Đôi nam nữ thong thả bước trong khuôn viên rộng, tiếng giày đáp êm ái trên nền đá hoa cương trắng. Sam ngược lên nhìn Quân, lọn tóc mềm mại buông hờ trên vai khê đung đưa, cô ngập ngừng:

- Bố anh ghét tôi đúng không?

- Ghét...? – Hồng Quân trầm ngâm, phóng tầm mắt ra khoảng không gian vô định – Tôi không rõ, nhưng lần đầu tiên tôi thấy biểu hiện ấy ở ông.

- Lần đầu? – Sam ngạc nhiên – Cứ như thể anh chưa từng thấy bố anh ngạc nhiên về điều gì đó?

- Phải! Ông ấy giống như một bức tượng đá vậy, vô cảm, lạnh nhạt. Khi này ông ấy nhìn em lạ lắm, hình như ông ấy xúc động chứ không phải giận dữ.

- Xúc động? – Cô càng ngạc nhiên hơn.

- Ủ! – Quân dụ giọng, anh quay sang, đôi mắt đen sâu thẳm thu gọn hình ảnh người con gái xinh đẹp kia vào võng mạc, đáy đồng tử xao động nhẹ nhàng như mặt hồ mùa thu. Lúc này, anh thấy tâm hồn mình phong phú lắm – Cảm ơn em đã giúp tôi! Đón đạt thật đấy! Ai ngờ em có thể dịu dàng, nét na, hiền thực đến đáng sợ thế chứ, giấu vẻ ngang tàng, bướng bỉnh mọi hôm đâu mất.

- Tôi bẩm sinh đã có tài diễn xuất phi thường, chẳng qua là vì không có duyên với điện ảnh, chứ không thì đã trở thành minh tinh màn bạc từ lâu rồi! – Sam nhún vai kiêu ngạo, đuôi mắt cong lên tựa hồ vầng trăng khuyết duyên dáng – Hết nợ nhé! Từ nay đẹp được mớ kéo dính chuột!

- Keo dính chuột? – Hàng lông mày rậm của anh nhướn lên, nụ cười mỉm phảng phất nét ma mãnh – Thứ keo này không đẹp được đâu! Nó rất nhỏ mịn, lì lợm và mặt thốt,... em có muốn đẹp thì nó vẫn bám dai như đĩa vậy a!

- Gì chứ? – Cô bắt giắc lùi xa Hồng Quân một bước, ánh mắt nhìn anh dè chừng – Đây, thôi nhé, không giỡn trò nữa nhé, đủ lắm rồi nhé! Tôi chưa từng gặp kẻ nào xấu xa, đều cáng, bỉ ổi như anh!
- Chà, vinh hạnh, vinh hạnh quá! – Quân cười lớn, gương mặt vốn băng lãnh tự dưng trông trẻ con lạ thường.
- Chưa hết, còn tàn nhẫn và ác độc nữa! – Sam lại lùi thêm một bước, đôi mắt gườm gườm vẻ khinh miệt.
- Tôi chưa bao giờ được ai khen như thế! Cảm thấy rất tự hào! – Quân hất hàm cao ngạo, hai tay diềm đậm khoanh lại trước ngực.
- Đủ rồi, nói chuyện với đồ biến thái như anh chỉ cảm thấy hại não! Đưa tôi về kí túc xá mau! – Sam vừa gần giọng bực bội vừa bật ra một tràng ho khù khụ.
- Rồi, biết rồi, khổ lắm, nói mãi! – Quân chep miệng, thở ra một hơi trước sự bướng bỉnh kia.

...

Hai người vừa đi được mấy bước, họ nghe một tiếng gầm phẫn nộ vọng đến từ phía sau:

- ĐỨNG LẠI MAU!

Một thân ảnh bất ngờ từ đâu xông xộc tiến đến, giáng thẳng vào mặt Sam cái bạt tai nẩy lửa. Sam bắt giắc mất thăng bằng, chân loạn choạng sắp ngã. Hồng Quân liền kéo mạnh cô về phía mình, anh quát lớn:

- Đây, Rachel Lynes, em làm cái quái gì thế hả?
- Cao Khiết Sam, đồ ăn cắp! – Rachel gầm lên, cô trợn mắt nhìn Sam, đôi tay siết chặt hẳn rõ những đường gân xanh xám – Đây là đồ ăn cắp!
- Im đi! Còn nói nữa thì đừng trách anh! – Quân gần giọng giận dữ, đôi mắt anh tối sầm lại với những đợt sóng lan tỏa dữ dội.
- Cao khiết Sam, mày có liêm sỉ không đấy? Mày không biết sao? Hồng Quân là của tao! Ngay từ đầu đã là của tao rồi, mày lấy đâu cái tư cách kinh tởm kia mà vác mặt đến đây hả?
- Im đi Rachel! – Tiếng gầm của Quân xé toạc không gian đêm tĩnh lặng, tay siết lại bật lên những tiếng răng rắc gai người – Người không có tư cách là em đấy!
- Anh bảo sao cơ? Em không đủ tư cách à? – Rachel bật cười, đôi mắt vằn lên những tia tà mị, cay độc – Thế thứ con gái vác xác đến sống ở kí túc xá nam như nó thì có tư cách ư? Đứa không cha không mẹ như nó có tư cách ư? Nó có yêu anh như em không? Hay nó cố tình tỏ ra đáng thương để được anh thương hại? Hồng Quân, anh đừng nói với em rằng anh mù quáng đến nỗi không phân biệt được đâu là yêu, còn đâu là thương hại nhé? Anh là của em, anh là của em. Nghe rõ không?
- Rachel... - Hồng Quân chưa kịp nói hết câu thì đã bị Sam giật lại.

Cô bước lên, nghiêng đầu nhìn Rachel Lynes, sự lạnh lẽo toát ra không tiết chế từ đôi mắt tăm tối của cô, khóe môi ưu mỹ nổi vài chấm máu tươi li ti từ vết rách nhỏ nhẹ nhàng cong lên băng giá – Hồng Quân là của cô ư? Hồng Quân thuộc về cô ư?

Bất ngờ, trước sự chứng kiến của Rachel, Sam túm lấy cổ áo Quân, kéo mạnh về phía mình, trao cho anh một nụ hôn ngọt ngào, mãnh liệt ngoài sức tưởng tượng. Thời gian như ngưng đọng. Không gian như đóng băng. Vạn vật ngưng thở.

Sau khoảnh khắc ấy, cô nhẹ nhàng buông anh ra, Sam quay sang nhìn Rachel, gương mặt hơi nghiêng tựa hồ cao ngạo, kiêu hãnh lạ lùng, nụ cười phớt qua trên môi có gì đó khiêu khích và mê hoặc. Cô hạ giọng rả rọt từng chữ cách băng lãnh:

- Hồng Quân thuộc về người anh ấy yêu! Tất nhiên... người đó không bao giờ là cô rồi!

Xong, cô xoay người, nắm chặt lấy tay Hồng Quân kéo đi. Từng bước sải chân tự tin, nhiều hơn nữa là tự mãn, chiếc váy trắng đường như cang bằng bệnh hơn bao giờ hết. Bóng hai người ấy nhạt nhòa rồi tan dần vào khoảng không gian tối tăm lồng lộng gió ngoài kia.

Rachel vẫn đứng yên như tượng, chân bám rễ dưới đất không nhúc nhích nổi, trong đôi mắt tím mọi cảm xúc trôi tuột đầu mất, nhường chỗ lại cho sự trống rỗng, vô hồn...

...

Tiếng gót giày nện mạnh xuống nền, Sam xồng xộc kéo Quân đi. Anh chàng ngơ ngẩn, sững sờ, hai mắt tròn xoe nhìn cô... Sam vừa... hôn anh ư? Tin được không đấy?

- Này Sam... - Giọng anh vang lên vừa bối rối vừa hồ hởi.

- Đừng có nói gì cả! Chỉ tại tôi nhập vai quá thôi! – Cô vẫn cầm đầu bước, gương mặt nhìn nghiêng thoáng qua sắc đỏ bừng của gò má. Hình như đang rất xấu hổ, bối rối và mất bình tĩnh...cái nụ hôn đó là bản năng, thực sự là bản năng - một cách để tự bảo vệ mình. Ôi Trời... Sam không hiểu sao cô lại hành động điên rồ như thế nữa!

- Này...

- Đã bảo đừng có nói gì rồi mà! – Cô gắt lên.

- Em kéo tôi đi đâu thế?

- Hỏi thừa! Đi về chứ đi đâu?

- Nhầm đường rồi... hướng ngược lại cơ mà!

Chân Sam đột ngột phanh lại, cô ngoái đầu, giật mình buông tay anh ra...A, này giờ cô nắm tay anh hả?... Quân thích thú quan sát nét thẳng thốt hiện rõ trên gương mặt búng ra sữa của cô, khóe môi cong lên nghịch ngợm:

- Muốn nắm tay tôi đến vậy sao?

- Đồ điên! – Sam lại bật ra một tràng ho, nhanh chóng chuyển hướng, bờ vai run nhẹ.

Hồng Quân bật cười, anh dứt tay vào túi, thông dong bám theo cô như một cái đuôi.

- Nói thật đi! Thích tôi rồi phải không Ngố?

- Mặt anh làm bằng bê – tông hả?

- Có đâu? Tôi mới chỉ “thót” một chút thôi mà!

...

Người trước kẻ sau, người bối rối kẻ hồ hởi, người nhanh chân bước, kẻ kia cũng nhanh chân bước theo... hai trái tim hòa chung một nhịp đập kì lạ. Thật đấy, kì lạ lắm!

47. Chương 44: Hủy Hôn!

Người đàn ông trung niên ngã người ra ghế sofa, bên tai vang vang câu nói của thiếu nữ nọ: “Một khi số phận đã gắn kết với nhau thì dù có bằng cách nào cũng không thể tách rời được... ngược lại, số phận đã không cho phép thì có muốn đến mấy cũng chẳng thể thuộc về nhau. Cháu chỉ muốn nói một điều thôi! Cháu tin vào số phận!”

Cơn nhức đầu dữ dội ập đến khiến những sợi thần kinh căng ra như dây đàn. Người đàn ông đưa tay lên day mạnh hai bên thái dương, hai hàng mi khép chặt đẩy cho giọt lệ nóng hổi trào ra nơi khóe mắt. Ông khóc...

Sao cô gái ấy lại giống đến thế? Giống đến nỗi suýt chút nữa ông không tìm được mà bật ra hai tiếng “Hạ Đan”. Kí ức như cuộn phim cảm xúc, chậm chậm quay lại trong đầu người đàn ông, ngày xa xưa ấy hiện lên rõ mồn một, chân thực và sinh động...

Khi còn là một thanh niên hai mươi mốt tuổi như Hồng Quân, ông yêu say đắm người con gái tên Lưu Hạ Đan. Cô ấy thanh khiết nhưng hoang dã, cô ấy lạnh lùng nhưng ngây ngô, cô ấy mạnh mẽ nhưng chịu nhiều

tổn thương. Ông đã dắt cô ấy về ra mắt bố mẹ mình. Bố ông hỏi rằng: “Cô có thực sự yêu con trai tôi? Hay đến với nó vì một lí do nào khác?”

Lúc đó Hạ Đan đã nở một nụ cười ẩn tượng đến nỗi tâm trí ông khắc sâu đến tận bây giờ. Nụ cười đó - lạnh lẽo nhưng mê hoặc, băng lãnh nhưng hút hồn, một chút chua chát nhưng nhiều hơn là sự kiêu hãnh...

Cô trả lời chậm rãi: “Cháu không dám nói rằng mình yêu anh ấy, nhưng cháu khẳng định rằng mình tin vào số phận. Nếu số phận đã gắn kết ai với nhau thì dù có bằng cách nào cũng chẳng thể tách họ ra, còn nếu số phận đã không cho phép thì không bao giờ đến với nhau được!”

Hạ Đan, người phụ nữ ông trân trọng và yêu thương nhất trên đời, người đã sinh ra Hồng Quân và qua đời cũng chính vì sinh thằng bé. Ông không ghét bỏ Hồng Quân, ông rất yêu thằng bé, nhưng ông không thể gần gũi nó, bởi cứ mỗi lần nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của nó, ông lại thấy hình ảnh một Lưu Hạ Đan trong sáng, thuần khiết lúc từ già sự sống. Ông sợ...

Sam giống lắm, giống đến mức không thể tưởng tượng được. Nếu tình cảm Quân dành cho Sam cũng giống như ông dành cho Hạ Đan thì ông còn biết nói gì nữa? Ông tiếp tục... ép nó cưới Rachel Lynes ư? Tiếp tục ép nó yêu con bé ư? Ông cũng đã từng như nó mà, chẳng lẽ ông không hiểu cảm giác hồi hộp, mong chờ, hi vọng lúc nào cũng túc trực trong cõi lòng nó?

Người đàn ông vuốt mặt thở ra một hơi dài mệt mỏi... cái gọi là số phận bao giờ cũng ngẫu nhiên, nhưng bên trong cái ngẫu nhiên ấy lại là một quy luật tất yếu. Hồng Quân gặp Sam cách ngẫu nhiên, yêu cô gái ấy cách ngẫu nhiên, mọi thứ đều ngẫu nhiên. Giống như cách ông ngẫu nhiên gặp Lưu Hạ Đan trong một ngày mùa thu dưới cơn mưa bằng lăng tím vậy... nhưng ông hiểu chứ, đó cũng là tất yếu nữa! Những con người sinh ra đã vốn thuộc về nhau, số phận đẩy họ đến gần nhau là tất yếu.

...

Cộc! Cộc! – Tiếng gõ cửa vang lên đều đều phá vỡ dòng hồi ức miên man của người đàn ông...

Gió đêm lồng lộng thổi, mảnh trăng khuyết bàng bạc phía cuối chân trời lặng lẽ tỏa sáng. Chiếc mui trần đen bóng lướt vụt qua, hắt tung đám lá khô trên đường, chúng phát lên, lả lướt trong không trung rồi lại dịu dàng đáp xuống. Tiếng vi vu của gió luồn qua những vòm cổ thụ cao lớn tựa hồ tiếng hát thiên thần bay bổng, ngọt dịu.

Hồng Quân khẽ đánh mắt sang người bên cạnh. Gia Nguyên ngả đầu vào ghế đệm, mặt quay đi hướng khác, thỉnh thoảng bờ vai hần lại run nhẹ. Anh bật một bản nhạc giao hưởng, tiếng dương cầm vang lên chậm rãi như từng giọt nước rơi lên chiếc lá rồi nhỏ xuống mặt hồ phẳng lặng.

- Sao em im lặng thế?

- ... - Hần không trả lời, từ lúc rời biệt thự đến giờ hần vẫn ngoảnh mặt đi chỗ khác như vậy.

- Rachel đánh em đau không?

- ...

- Cô ấy vốn không giỏi kiềm chế cảm xúc... xin lỗi em...cũng tại tôi!

- ...

- Em thấy khó chịu à? – Giọng Hồng Quân vẫn trầm và đều. Anh đánh xe vào sân kí túc xá, đến nơi rồi.

Hần không nhìn anh, chỉ lặng lẽ mở cửa xe bước xuống. Gia Nguyên rào bước gấp gấp về phía tòa nhà, bỏ lại đằng sau một ánh mắt lo lắng dõi theo từng bước của hần.

Hồng Quân thở trút ra một hơi, anh quay trở vào xe và phóng đi. Rachel Lynes đánh Sam, lẽ ra, anh không được phép để xảy ra chuyện này. Hồng Quân không muốn về nhà, chắc đêm nay anh sẽ ngủ lại công ty.

...

Kiểm chế! Phải kiểm chế!

Không ổn rồi, không thể kiểm chế thêm một giây nào nữa!

Đến trước cửa phòng, Gia Nguyên khuyu người xuống, hần cảm thấy khó thở kinh khủng. Gia Nguyên cắn răng kiềm chế từ lúc dùng bữa ở nhà bố Hồng Quân đến giờ, hần đã rất bình tĩnh, mặc dù biết trạng thái cơ thể mình không còn bình thường nữa. Hần im lặng để cổ kìm cơn ho đang cào cào trong cổ họng mình, hần quay đi để anh không kịp phát hiện ra hai bên thái dương hần ướt đầm mồ hôi. Dưới lớp áo sơ mi dài tay, Gia Nguyên cảm nhận được những mẩn đỏ đau rát bắt đầu nổi lên. Hần gắng gượng mở cửa, bước vào phòng.

- Khụ! – Gia Nguyên không kìm được nữa ho bật ra, cảm giác tanh tươi xộc mạnh lên từ cổ họng, một giây sau, hần nhận ra trong khoang miệng mình ngập một thứ chất lỏng, nó trào ra khỏi khóe môi, rỏ tong tong xuống sàn. Hần kinh hãi nhìn xuống, những giọt đỏ thẫm rơi vãi dưới chân... máu?

...

Hải sản... thứ độc tố chết người, đang ngấm ngấm lan tỏa trong từng thớ thịt của Gia Nguyên, cái gọi là xung khắc với cơ địa bây giờ mới thực sự bộc phát...

Hai người đàn ông trung niên đứng cạnh nhau bên khung cửa sổ lớn, cùng phóng tầm mắt ra khoảng không vô định ngoài kia. Đêm đen đặc, những đợt gió mang theo hơi ẩm ướt thổi lồng lộng, hình như lại sắp có mưa...

- Dạ Huân, ông quyết định thế nào? Cô gái tên Cao Khiết Sam ấy? – Robert Lynes hai tay khoanh lại trước ngực, giọng khoan hòa, điềm tĩnh đứng chất một con người từng trải.

- ... - Bố Hồng Quân im lặng, quyết định ư? Ông quay sang nhìn người bạn tri kỷ của mình, đôi mắt đen bình thản, phẳng lặng – Ông có yêu con gái mình không?

- Sao ông lại hỏi tôi như vậy? – Robert nghiêng đầu, nụ cười nhẹ nở trên môi.

- Ông có muốn nó bị tổn thương không?

Người đàn ông Anh Quốc khẽ nhún vai:

- Tất nhiên là không! Ai mà lại muốn con gái rượu của mình đau đớn chứ?

- Tôi cũng vậy! – Dạ Huân ngược lên, gương mặt đậm nét suy tư – Đừng để chúng cười nhau nữa!

- Sao vậy? – Robert chống tay ngồi lên bậu cửa, đôi mắt xanh thăm bồng xa xôi lạ thường, một nét buồn thoáng qua con người đứng tuổi.

- Hồng Quân sẽ làm tổn thương con bé đấy! Nó sẽ tàn nhẫn mà đẩy Rachel ra khỏi cuộc đời mình... tôi hiểu thằng nhỏ, nó không bao giờ chấp nhận sự sắp đặt của người khác, trừ khi chính nó cũng muốn như vậy.

- Nhưng con bé rất yêu Hồng Quân – Chết giọng Anh nghe ưu sầu.

- Còn Hồng Quân thì yêu Sam! Yêu lắm đấy! Tôi không muốn nói thẳng ra rằng ngoài con bé tên Sam, nó sẽ chẳng chú ý đến bất kì đứa con gái nào khác. – Dạ Huân thăm hoài niệm trong lòng cái cách mình yêu Hạ Đan, ngoài Hạ Đan ra, không ai làm ông rung động được.

- ... - Robert im lặng, chìm vào thế giới của riêng mình.

Bố Hồng Quân quay về phía tủ rượu, ông bật nắp một chai whisky, rót lưng vào hai cái ly bằng pha lê. Trao cho Robert một ly, ông cũng ngồi lên bậu cửa. Hai người đàn ông cùng ly nhè nhẹ, ngậm rượu trong suốt quện nơi đầu lưỡi một vị cay nồng.

- Đừng để Rachel gần thằng bé nữa, có thể nó yêu Hồng Quân nhưng chúng không đến với nhau được đâu. Hồng Quân một khi đã tàn nhẫn thì sẵn sàng vứt bỏ hết mọi tình cảm yêu quý trước giờ đã từng có với con bé đấy. Tình yêu của Hồng Quân chỉ dành ột người thôi, nếu không phải Sam, nó sẽ chẳng coi ra gì nữa!

- Hủy hôn... Rachel sẽ khó lòng mà chấp nhận đấy!

- Tùy ông thôi! Nếu ông không muốn con bé tổn thương nhiều hơn thì kéo nó ra khỏi Quân đi! – Dạ Huân lại nhấp một ngụm rượu, lơ đãng phóng tầm mắt ra ngoài.

- Tôi sẽ nói với con bé! – Robert lặng lẽ đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

- Chúng ta vẫn là bạn chứ? – Giọng Dạ Huân thoáng qua chút buồn bã, trầm mặc.

- Luôn luôn thế! Dù có xảy ra chuyện gì đi nữa! Tôi sẽ không để chuyện bông bột của tuổi trẻ làm mất đi tình bạn tri kỷ này, Dạ Huân yêu quý ạ! – Robert ngoái đầu mỉm cười, đôi mắt xanh bình thản. Ông đóng cửa phòng, trả lại sự yên tĩnh ban đầu.

“ Hủy - hôn - đi! Đồ Dạ Huân và bố đã thống nhất rồi... con không thể kết hôn với Hồng Quân được!” ...

Rachel bước đi lảo đảo như người mất hồn. Sao chứ? Sao lại nói ra mấy lời đó dễ dàng như vậy? Họ xem chuyện hôn nhân của cô là một thứ đồ chơi, muốn chơi thì chơi muốn bỏ thì bỏ đi sao?

Bàn tay cô run run bấm điện thoại gọi cho Hồng Quân. Sau nhiều hồi tút dài, rốt cuộc cũng có tín hiệu trả lời:

- Em còn muốn gì nữa Rachel? – chất giọng của người kia lạnh lẽo lắm, lạnh lẽo và cả bực bội.

- Hồng Quân... xin anh đấy... đừng hủy hôn! – Cô cảm thấy hơi thở mình khó nhọc vô cùng.

- Đủ rồi Rachel, anh mệt mỏi lắm rồi, đừng làm phiền anh nữa!

- Sao ngay cả anh cũng thế chứ? Anh không cần em nữa ư? – Nước mắt đắng bắt đầu trào ra khỏi khóe mi cô gái.

- Nói thật nhé, anh đến phát ngáy với vẻ giả tạo này, anh nhẫn nhịn em quá đủ rồi. Anh ghét nhất kẻ chuyên nói dối như em! Quá dối trá! – từ đầu dây bên kia, Hồng Quân gằn giọng xuống chỉ chiết. Lần đầu tiên anh nặng lời như vậy.

- Em giả tạo? Em không xứng với anh? Cô ta có yêu anh như em không? Cô ta có cần anh như em không? Em thua ở đâu? Em sai ở đâu? Anh nói đi!

- Anh thấy em chỉ yêu có bản thân mình thôi! Em yêu chính em đấy!

- Tại sao anh có thể nói như thế? Sam hơn em ở điểm nào? Xinh đẹp hơn em? Giỏi giang hơn em? Không ngoan hơn em? Anh yêu cô ấy vì cô ấy hơn em sao?

- Không! Sam chẳng hơn em cái gì cả trừ sự chân thật. Em không biết anh đã phải im lặng trước sự dối trá của em bao nhiêu lần rồi đâu. Em không thua cô ấy nhưng em không phải là cô ấy! Em ích kỷ và dối trá!

- Nếu em là cô ấy anh có yêu em không? – Hai bàn tay cô siết chặt lấy chiếc điện thoại, đôi mắt tím mở to vẻ chờ đợi.

- ... không! Em không bao giờ là Sam, không bao giờ!

- Nhưng em thật sự yêu anh, rất yêu anh! – Rachel tưởng như mình phải gào lên để bật ra câu nói nghẹn ngào nơi cổ họng đó.

- Yêu ư? – Tiếng cười của Hồng Quân nghe kiêu bạc, sắc lạnh – Vậy xin lỗi em, bây giờ anh chợt thấy ghét em đến nỗi bao nhiêu tình cảm trước đây đều tan biến. Một mối và chán ngắt! Tự dưng anh muốn không bao giờ phải nói chuyện với kẻ ích kỷ như em nữa!

- Nếu em chết đi anh có yêu em không? – Khóe mi cô hoen lệ đỏ ngầu.

- Đủ lắm rồi! Chết ư? Anh không quan tâm! Đừng lòi nước mắt với mấy lời đe dọa kia ra để ép anh! Anh không phải một thằng ngốc! Xem ra muốn coi em là em gái cũng quá xa xỉ! Bỏ hết đi! Đừng - bao - giờ - nói - chuyện - với - anh - nữa! – Đầu dây bên kia, Hồng Quân hét lên tức tối. Không còn giữ vẻ im lặng điềm đạm, anh tức giận thực sự.

- Hồng Quân... - Đáp lại sự thẳng thốt của cô gái là một chuỗi tút dài, khô khốc.

Ngắt điện thoại rồi, anh ấy đúng là không muốn nói chuyện với cô. Anh ấy ghét cô rồi, ghét lắm.

Hồng Quân hay mỉm cười. Hồng Quân rất nhỏ nhẹ. Hồng Quân dịu dàng và ấm áp... Đâu rồi?

...

Xoảng! Xoảng! Xoảng! – Rachel điên cuồng đập đồ trong phòng, cô chộp lấy chiếc bình sứ ném mạnh vào tường, rồi khung ảnh, rồi gương... đập hết tất cả...

...

Nếu cô chết đi anh ấy có quan tâm nữa không?

Nếu cô không xuất hiện nữa anh ấy có đau đớn không?

Nếu cô mãi mãi biến mất thì sao? Hồng Quân có yêu cô không?

Không quan tâm ư? Anh ấy sẽ bỏ mặc cô ư? Anh ấy có thể sao?

...

Cô gái ngồi chơ vơ giữa căn phòng đầy mảnh vỡ. Những mảnh thủy tinh bén ngót cứa vào da thịt chẳng khiến cô thấy đau đớn gì cả. Cô muốn đau lắm, nhưng dường như mất hết cảm giác rồi. Cái duy nhất cô có thể cảm nhận được bây giờ chính là những nhịp đập của trái tim yếu ớt như đang cố thoi thóp này.

Hồng Quân không chấp nhận cô, anh ấy không hề yêu thương cô – người đã gắn bó với anh ấy cả tuổi thơ, người đã bám theo anh ấy như một cái đuôi từ lúc tám tuổi, người đã thức trắng đêm chỉ để viết một dòng trong lá thư gửi cho anh ấy, người đã chia sẻ mọi chuyện trên đời với anh, người đã cắn răng tập uống whisky để cùng anh cạn ly mỗi khi anh muốn tâm sự... còn nhiều cái “người đã...” lắm. Thế đấy, cô quý anh như thế đấy, cô trân trọng anh như thế đấy. Tại sao anh tàn nhẫn vậy? Tại sao anh có thể phũ phàng cô đi như phũ một lớp bụi trên áo anh vậy? Tại sao anh không chịu hiểu tình yêu cô dành cho anh lớn như thế nào?

Rốt cuộc ai sai? Cô sai hay anh sai? Sai ở đâu? Sai như thế nào? Cô và anh chẳng phải sinh ra đã dành cho nhau rồi sao? Cô và anh chẳng phải là thanh mai trúc mã sao?

Hồng Quân từ trước giờ chỉ yêu mình cô thôi, anh ấy không quan tâm những người khác, anh ấy lạnh lùng với những người khác, vì anh ấy yêu cô. Chẳng lẽ cô ảo tưởng sao? Chẳng lẽ cô ngộ nhận sao?

Không đâu...không phải tại anh hay tại cô mà là do một kẻ khác cố tình chen vào để phá vỡ tình cảm tốt đẹp giữa hai người. Hồng Quân yêu cô, Hồng Quân là của cô, anh ấy thuộc về cô. Phải, ngay từ đầu đã thế rồi. Tất cả là do kẻ đó, tất cả...

Đôi mắt tím tối sẫm lại với những đợt sóng lan tỏa vô cùng dữ dội, thần thái Rachel Lynes lúc này thật bất thường - tím tối, lạnh lẽo chưa từng thấy. Cảm giác như đôi cánh thiên sứ thánh thiện, trong trắng đã bị bẻ gãy gập. Tóc tai lòa xòa, gương mặt tà mị, máu me bết đầy tay chân và váy... Thân ảnh ấy... mang trong mình sự tối tăm, độc ác, tàn nhẫn và cả đáng thương, đau đớn đến quặn quại... hết như một thiên thần bị mắc kẹt.

- Không thể tha thứ được... Cao Khiết Sam... không thể tha thứ ày được!

Nếu chết đi cũng không bao giờ để kẻ đó sống...

Gia Nguyên cố mở tủ lấy lọ thuốc, những viên màu trắng đỏ xò ra lòng bàn tay đang run bần bật của hân. Không theo một chỉ định nào, không theo một liều lượng nào, hân cứ thế vốc hết cả nắm vào miệng. Những viên thuốc đắng theo nước khó khăn trôi xuống cổ họng. Gia Nguyên ngước lên nhìn mình trong gương, làn da nổi những chấm đỏ như xuất huyết, đôi mắt hân cũng vằn lên những tia máu đáng sợ.

Hân lao đảo vài bước rồi ngã vật ra sàn. Cả cơ thể nóng hừng hực như lửa đốt, cảm giác như cả ngàn cây kim đang đâm sâu vào da, đau đớn, nhức nhối kinh khủng. Hơi thở hân gấp khúc từng đợt trong cổ họng, Gia Nguyên gập người cố nén những cơn ho dữ dội, nhưng không nén được, hân lại ho bật ra cùng với một ngụm máu tanh tươi.

Nước mắt trào ra khỏi khóe mi, lăn dài trên má, hàm răng hân cắn chặt vào nhau, cả người run rẩy. Lúc này, Gia Nguyên thấy mình vô dụng lắm, hân bất lực trong cơn đau, hân không kháng cự được bản thân, hân gục ngã. Giọng hân tức tưởi vang lên trong cô độc:

- Cao Gia Nguyên, Sam khó chịu quá... anh ở đâu rồi? ... Sam đau quá... Gia Nguyên... Gia Nguyên... anh đâu rồi?

Sự thật là hắn không hề thích nước táo, cả mỳ cũng không. Nhưng đó là thói quen, bởi hắn bắt chước anh ngay từ khi còn nhỏ. Đối với hắn mọi thứ thuộc về anh đều tốt cả, anh thích thì hắn cũng sẽ thích, anh muốn thì hắn cũng sẽ muốn. Anh thích nước táo, thế là ngày nào hắn cũng uống, anh thích mỳ, thế là ngày nào hắn cũng ăn. Hắn muốn hai anh em hợp nhau ở mọi “ngõ ngách” trong cuộc sống. Nhưng anh thích ăn hải sản... hắn không thể bắt chước. Mọi thứ, trừ hải sản. Độc tố...

Có lần hắn lì lợm cố gắng nuốt bằng được, liền bị xuất huyết dạ dày. Chỉ một điều còn con thể mà làm không xong, hắn thấy mình vô dụng kinh khủng. Yếu ớt, vô dụng, tầm thường... bởi hắn không thể trở thành một cái bóng của anh. Đến vị trí của một cái bóng cũng quá xa vời với hắn...

Gia Nguyên dần chìm vào trạng thái vô thức, máu từ kẽ môi vẫn rỏ xuống sàn từng giọt, từng giọt, đặc quánh...

Đùng! – Một tiếng sấm xé tan màn đêm. Gió lách mình qua khe cửa hẹp, rít lên rồi gào thét, điên cuồng đập đầu vào khung kính như con thú điên. Trận mưa lớn kéo đến, trút từng đợt giận dữ xuống nền đất khô, nước tạt mạnh, hắt lên ô kính những hình thù ma quái...

“Kẹt”... cánh cửa phòng nhẹ nhàng bật mở. Trong trạng thái mê man, lí trí Gia Nguyên vẫn còn chút tỉnh táo để nhận ra lúc này mình chưa kịp khóa cửa phòng... và ai đó đang tiến vào...

Mắt hé hé mở, một giây sau, đồng tử Gia Nguyên giãn rộng. Ánh sáng lóe lên từ bên ngoài, sấm chớp nổ đùng đoàng. Một thân ảnh tóc tai lòa xòa ướt đẫm nước mưa, cả người bê bết máu đang lù lù đứng đấy, trừng trừng nhìn Gia Nguyên.

Thân ảnh đó lao đến, túm lấy cổ Gia Nguyên siết chặt. Gia Nguyên không thở được nữa, tay chân hắn tê liệt đến mức không cử động nổi, một chút kháng cự cũng quá sức hắn. Kẻ đó găm lên hắn học, hai tay mỗi lúc càng siết chặt cổ Gia Nguyên:

- Tao phải giết mày... không tha thứ ày được... đồ ăn cắp... Hồng Quân là của tao... không thể tha thứ ày được!

Những móng tay dài ấn vào cổ Gia Nguyên, không thở được, khó chịu quá... Đang lúc thanh quản hắn tưởng như đứt ra từng khúc thì bàn tay nhầy nhụa máu kia bỗng nới ra, lỏng dần, lỏng dần, rồi thõng hẳn xuống. Và kẻ đó ngã gục lên người Gia Nguyên.

Sự im lặng đến đáng sợ bao phủ lên căn phòng tối tăm. Ngoài kia, sấm chớp vẫn không ngừng gào thét...

Trở lại với tách cà phê nóng trên tay, Hồng Quân mệt mỏi ngả người lên ghế sofa trắng. Chiếc điện thoại trên bàn rung mạnh, chà xát với mặt kính đều đều. Anh cầm điện thoại lên, mắt nhắm lại đọc cái tên đang hiển thị... Gia Nguyên gọi...?

Anh liếc mắt nhìn đồng hồ vừa điểm mười hai giờ khuya, tim bỗng đập mạnh, một cảm giác lo sợ mơ hồ len lỏi trong tâm trí. Hồng Quân bắt máy. Từ đầu dây bên kia, tiếng sấm nổ đùng đoàng làm anh giật mình. Và Hồng Quân nghe thấy một tiếng thều thào vô cùng yếu ớt:

- Cứu tôi... cứu...

Hơi thở hắn đứt quãng, đau đớn, hải hùng...

48. Chương 45: Đều Là Vì Anh!

Chiếc mũ trần xé gió lao đi, điên cuồng lạng lách trong phố đêm. Trời mưa rất lớn, sấm chớp rạch nát bầu trời bằng những nhát cửa sáng lòa.

Hồng Quân tạt xe vào sân kí túc xá, phóng lên những bậc cầu thang dài ngoằn, từng bước chân hoảng loạn xen lẫn nhịp đập của trái tim đang co rút lại vì bồn chồn.

Tuần lễ này được nghỉ, sinh viên hầu hết đều về quê, kí túc xá dường như không ai ở. Anh chạy băng qua hành lang tối tăm, con đường dẫn đến phòng B.12 trở nên xa tít tắp... Giữa sự tối tăm mịt mù, trong âm thanh hung dữ của sấm, trong tiếng gào thét của gió, trong cái lạnh buốt của hơi nước mưa... anh thấy căn phòng B.12 hiện ra trước mắt, cửa phòng mở toang.

Những vết máu nhầy nhụa nơi thềm cửa. Máu.

Hồng Quân tiến vào phòng, anh đưa tay lên cái công tắc. Đèn bật sáng... Anh chết đứng, hai mắt mở to trân trối...

Số máy khẩn cấp .

115

Cấp cứu...

Tiếng xoành xoạch của những bánh xe sắt chà xát trên nền gạch bệnh viện nghe khô khốc. Hai chiếc giường di động được đẩy nhanh về phía phòng cấp cứu. Rạp giường trắng thoáng chốc đã thấm máu, đỏ lôm. Những bình dưỡng khí khẩn trương lắp vào. Những bác sĩ mặc y phục trắng toát kéo bịt miệng lên che mặt, căng thẳng cầm tập hồ sơ đi lên phía trước.

Cánh cửa phòng cấp cứu lạnh lùng khép lại, người thanh niên mái tóc ướt dẫm nước mưa chỉ biết nhìn theo đăm đăm, đôi mắt đen lạnh của anh trống rỗng...

Anh đã thấy gì? Một cảnh tượng đầy máu...

Rachel Lynes trên người đầy vết cắt sâu hoắm, ngã gục lên Gia Nguyên, còn hấn... gương mặt hấn trắng khùng khiếp, máu từ khoe miệng vẫn trào ra tanh tưởi, trông hấn lạnh ngắt... lạnh ngắt?

“Nếu em chết đi anh có yêu em không?”

Hồng Quân rùng mình, anh ho mạnh, một tay giữ chặt lấy tim, một tay chống vào tường. Anh thở dốc, tim anh siết lại, từng nhịp đập nhói lên đau đớn. Nước mưa từ mái tóc ướt nhẹ chảy len theo gò má, lọt vào kẽ miệng. Bờ môi anh thâm tím lại, run rẩy... Rachel sao có thể hành động điên rồ như vậy chứ? Tự sát, hại Gia Nguyên... đều là vì anh?

Đều – là – vì – anh?

...

Bác sĩ trở ra, gương mặt tri thức trông lạnh lùng. Hồng Quân vội bật dậy tiến đến chỗ ông, giọng anh nghe khẩn đặc:

- Tình hình thế nào rồi?
- Một người có thể chuyển qua phòng hồi sức ngay... nhưng người còn lại...
- Người còn lại thế nào?
- Tình hình nguy kịch! – Bốn chữ vang lên sắc lạnh đâm thẳng vào tim anh. Đau nhói.
- Rachel... Lynes? – Hồng Quân đau khổ nghĩ đến những vết cắt trên người cô gái, máu ra nhiều như thế... nguy kịch...
- Không! – Người bác sĩ đẩy gọng kính lên, ông nhìn xoáy vào sự bồn chồn trong đôi mắt chàng trai trẻ - Là bệnh nhân Cao – Gia – Nguyên! Đang rất nguy kịch!
- Sao... cơ? – Hai mắt anh mở to nhìn ông, ông ta vừa nói gì chứ? Gia Nguyên... nguy kịch? Người nguy kịch... Sam...?
- Anh đi theo tôi! – Bác sĩ hạ giọng trầm trầm, quay lưng bỏ đi trước. Hồng Quân cảm thấy hơi thở mình đứt quãng, không phải, anh không thở được, hai lá phổi co rút lại trong sự bàng hoàng. Anh bước theo người bác sĩ như một cái xác không hồn.

Ông ta nói Khiết Sam nguy kịch. Là Khiết Sam...

...

Phòng trực riêng của bác sĩ.

Bác sĩ kéo ghế ngồi xuống, đẩy hai tập hồ sơ bệnh án đến trước mặt Hồng Quân, ông trầm giọng:

- Bệnh nhân Rachel Lynes cơ bản ngắt đi là do bị kích động mạnh về tâm lí, hơn nữa còn mất rất nhiều máu, tay chân đầy những vết cắt sâu, chắc là do mảnh vỡ thủy tinh. Nhưng cô ấy không rơi vào tình trạng nguy hiểm tính mạng! Người nguy kịch là Cao Gia Nguyên!

- Gia...Nguyên... - Hồng Quân mấp máy môi khó nhọc, thần sắc bợt đi thấy rõ.

- Xuất huyết dạ dày, rất nặng!

- Tại sao... lại như thế?

- Cơ thể kìm nén độc tố quá lâu!

- Độc tố gì? - Hồng Quân sững người, anh không hiểu, Gia Nguyên sao lại kìm nén độc tố trong người?

- Hải sản! Cơ địa bệnh nhân xung khắc với hải sản rất mạnh. Gia Nguyên dùng thuốc giảm đau không đúng liều lượng, hình như dùng quá nhiều dẫn đến tình trạng sốc thuốc. Trong máu cậu ấy chứa một hàm lượng chất gây tê vượt quá mức cho phép.

Hồng Quân không thể tin vào những gì vừa nghe. Gia Nguyên bị dị ứng với hải sản? Nhưng khi tối ở biệt thự của bố...anh giết mình nhớ lại một bàn tiệc toàn hải sản, nhớ lại gương mặt căng thẳng của hắn, nhớ lại bàn tay cầm thìa run rẩy của hắn...anh không hề biết chuyện này. Tim Hồng Quân co thắt dữ dội, một cảm giác đau thông thống làm cồn cào ruột gan, máu trong mạch như đông cứng lại.

Chính anh đã ép hắn ăn...không phải sao?... Gia Nguyên đã im lặng. Gia Nguyên đã chịu đựng. Thái độ kì lạ của hắn từ lúc rời khỏi biệt thự... môi Hồng Quân bắt chợt run lên tím tái.

Người bác sĩ nâng tách sứ trắng nhấp một ngụm trà vừa pha, ngón tay ông gõ gõ lên mặt bàn kính, chất giọng trầm trầm của một người sống lâu năm trong ngành y vang lên:

- Nhưng đó chưa phải là tất cả lí do dẫn đến tình trạng tồi tệ bây giờ...

Hồng Quân ngẩng đầu, gương mặt anh lại càng bồn chồn, bờ môi sậm hẳn lại:

- Ý ông là sao?

- Tình trạng sức khỏe của Cao Gia Nguyên rất tệ. Kết quả xét nghiệm máu cho thấy bệnh nhân sử dụng rất nhiều thuốc tăng lực. Thuốc tăng lực chỉ dùng cho những người quá mệt mỏi, thường xuyên căng thẳng. Cơ thể suy nhược, đề kháng yếu, bệnh nhân có biểu hiện của một người mất ngủ triền miên.

- Mất ngủ? Căng thẳng? Mệt mỏi? - Hồng Quân bặm chặt môi, đôi lông mày rậm nhíu lại.

- Quan trọng nhất là trong lúc chụp X-quang, tôi phát hiện ra một động mạch não bị phình. Đây chắc chắn là do chấn thương mà ra. Bệnh nhân có hay gặp những cơn đau đầu ngắn nhưng dữ dội không?

Trong đầu anh lộn xộn suy nghĩ, cơn đau đầu ngắn nhưng dữ dội? ...phải, Gia Nguyên từng có biểu hiện như vậy, thậm chí hắn đã ngất lịm đi. Hồng Quân nhìn bác sĩ, khó khăn gật đầu...chợt, anh nhận ra gương mặt ông ta tối sầm lại, người bác sĩ cau mày nhìn anh, lúc này mới thấy ông thật sự căng thẳng:

- Tôi phải nói cho anh điều này... chỗ động mạch bị chấn thương ấy nếu không tiến hành phẫu thuật kịp thời, thị giác của bệnh nhân sẽ ảnh hưởng, chính xác hơn là bị... mù vĩnh viễn.

Xuất huyết dạ dày. Sốc thuốc giảm đau. Lượng thuốc tăng lực trong máu rất lớn. Suy nhược cơ thể. Mất ngủ triền miên. Phình động mạch não. Mù vĩnh viễn...

Hồng Quân cảm giác như tim mình vỡ vụn ra, cảm giác đau đớn đến cùng cực. Chưa bao giờ anh đau đến thế. Đôi mắt đen lạnh mở to thất thần, gương mặt trắng bệch như sắc giấy. Anh bàng hoàng, sửng sốt. Anh giết mình, sợ hãi. Anh không biết bây giờ mình cần làm gì. Anh rối bời.

Sam của anh, cô gái lúc này còn sánh bước bên cạnh anh với vẻ ngang ngạnh, bướng bỉnh... giờ đây đang nguy kịch.

Rất nguy kịch...

Đều – là – vì – anh?

Tay cầm bút run run, Hồng Quân gắng gượng hít một hơi thật sâu, trái tim thắt lại, anh ký tên vào đơn xác nhận phẫu thuật cho Gia Nguyên.

“Bệnh nhân: Cao Gia Nguyên

Nhóm máu: AB

Ca mổ : 7h – 9h

Đã xác nhận phẫu thuật vì nhiễm trùng động mạch não.

Ngày Tháng Năm “

...

Ca mổ kết thúc sau hơn hai tiếng đồng hồ.

Khoảng thời gian ấy đối với người thanh niên đang ngồi trong phòng chờ chẳng khác gì tra tấn. Anh vẫn ngồi lặng thinh như một pho tượng, hai tay siết chặt lấy nhau, đôi mắt vô hồn dõi theo từng nhịp chậm chạp của kim đồng hồ treo tường. Cái tư thế ấy, người ta đã nhìn thấy từ hôm qua đến bây giờ, có gì đó rất... trống trải.

Khi bác sĩ bước đến khẽ vỗ vai anh, Hồng Quân mới giật mình choàng tỉnh. Anh định hỏi gì đó nhưng tiếng nói như mắc nghẹn lại nơi cổ họng bỗng rớt, chỉ thấy bờ môi nứt nẻ của anh hơi mấp máy. Bác sĩ nhìn anh, nhẹ nhàng gạt đầu trấn tĩnh:

- Không sao đâu! Phẫu thuật thành công, bệnh nhân tạm thời đã qua cơn nguy kịch mặc dù thể trạng đang rất yếu. Có thể sẽ hôn mê một thời gian.

- Bao lâu? – Giọng anh khản đặc như người bị sốt.

- Khoảng năm ngày.

Hồng Quân thở trút ra một hơi nặng nề, anh nhắm mắt lấy lại nhịp thở bình thường, rồi gật đầu đáp trả:

- Tôi hiểu rồi!

- Trong thời gian này bệnh nhân phải vô cùng cẩn thận giữ gìn sức khỏe, để phục hồi hoàn toàn phải tốn hơn một tháng. Tuyệt đối không vận động quá sức hay để bị chấn động tinh thần. Nếu không sẽ để lại biến chứng hoặc tái phát bệnh do nhiễm trùng vết thương. Não bộ luôn mất cảnh giác! – Người bác sĩ đẩy gọng kính đã tụt đến tận chóp mũi lên, cẩn thận dặn dò.

- Vâng, nhất định sẽ chú ý. Bây giờ tôi được phép vào trong chưa?

- Được. Cậu đến nhận quần áo và mũ khử trùng đi! Phòng bệnh phải cách khuẩn!

Hồng Quân không nói gì thêm, anh đến quầy trực gần đó nhận áo quần rồi vào trong phòng bệnh.

...

Tiếng máy đo nhịp tim vang lên títt títt chậm rãi, hơi khói bốc ra từ máy tạo độ ẩm khiến căn phòng trở nên ẩm áp dễ chịu hơn. Hồng Quân ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh, hướng ánh mắt đến thân ảnh nằm bất động kia, hơi thở của anh chợt trở nên nhẹ nhàng.

Gia Nguyên yếu ớt tiếp nhận từng luồng oxy từ mặt nạ hô hấp, những giọt dịch vàng nhạt vẫn đều đặn rơi qua ống xilanh, truyền vào máu hắt. Đầu hắt quấn băng gạc kín mít, mái tóc đen giấu sau lớp gạc để lộ ra gương mặt trái xoan nhỏ nhắn. Gương mặt ấy trắng như giấy, không tồn tại chút sinh khí nào, hàng mi dài vẫn khép chặt không động tĩnh. Hắt vừa như đang ngủ say, lại vừa mong manh đến độ chủ cần chạm nhẹ sẽ không do dự mà tan biến ngay lập tức.

Hồng Quân đỡ lấy bàn tay lạnh lẽo của hắn đặt vào trong lòng bàn tay to lớn của mình. Ấm lên một chút thôi cũng được, chỉ cần bàn tay nhỏ bé này ấm lên một chút thôi để anh cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Lạnh lẽo thế này... cứ như hắn không còn tồn tại vậy. Anh áp bàn tay hắn vào trán mình, rồi đến gò má mình. Vẫn lạnh lẽo đến đáng sợ... Hồng Quân nhắm mắt, gục đầu vào tay hắn, tóc anh đổ xòa xuống trán luồn qua những kẽ tay mở hờ của Gia Nguyên. Tim anh khô khốc đập những nhịp tái tê. Không gian phòng bệnh trắng tinh, mọi thứ bỗng trở nên nhạt nhòa, những bờ tường như mất đi ranh giới, ánh sáng tựa hồ tịch mịch, ánh đèn tựa hồ u ám. Thình lạng.

...

- Tại sao không nói cho tôi biết? Tại sao lại đùa giỡn với tính mạng của mình như thế? Có phải vì cố giữ trọn lời hứa giả làm bạn gái tôi nên mới không dám từ chối dùng bữa trước mặt mọi người?... Em là kẻ ngốc nhất trên đời! Đừng tưởng cứ tỏ ra lạnh lùng như thế thì sẽ không ai biết em ngốc. Em lầm rồi! Em chẳng gạt được tôi. Ngốc quá! Ngốc không chịu nổi... Em có hiểu cảm giác của tôi lúc này không? ... Ngốc như em thì làm sao hiểu được?

- Tại sao không lo lắng gì đến sức khỏe của mình như vậy? Tại sao phải cố chấp chịu đựng những cơn đau đầu ấy chứ nhất quyết không đến bệnh viện? Em biết tôi nghe thấy gì không? Họ bảo nếu không kịp phẫu thuật thì em sẽ bị mù vĩnh viễn. Mù lòa. Em có sợ không Sam? Nếu em không thấy gì nữa thì tôi phải làm sao đây? Nếu em không nhận ra ai đang ngồi bên cạnh em lúc này thì phải làm sao đây? Nếu em không phân biệt được đâu là tôi, đâu là những người khác thì phải làm sao? Làm sao em có thể đem hồ sơ cho tôi khi không nhìn thấy đường đến văn phòng chủ tịch? Nếu tôi lại nở nụ cười ranh mãnh, đểu cáng để trêu chọc em nhưng em không nhìn thấy thì phải làm sao?... nếu tôi ôm em, hôn em, nhưng em không biết tôi là ai thì tôi phải làm sao?... Em mà không thấy nữa thì chỉ bằng để tôi thay em không thấy gì hết cả. Bởi chỉ cần là em, dù có mù, tôi vẫn có thể dễ dàng tìm ra, dễ dàng cảm nhận được. Còn em, có thể cảm nhận được tôi không?... Em ngốc như vậy thì làm sao biết tôi ở đâu, Sam?...

- Tại sao tôi lại yêu người ngốc nghếch như em? Ngốc rồi còn bướng bỉnh. Tại sao tôi lại yêu? Đã chín năm trôi qua tim tôi vẫn đập mạnh như lần đầu tiên gặp em, mỗi ngày càng mạnh hơn, mạnh đến nỗi không còn giữ tự chủ được nữa, không còn giữ sự lạnh lùng được nữa. Em chắc không biết ngoài em ra thì tôi chưa từng thực sự cười vui vẻ, chưa từng bông đùa với ai khác? Ai cũng nói tôi máu lạnh, tôi mặt sắt. Phải, họ nói đúng đấy, bản chất của tôi thật ra là như vậy, tim tôi thật ra làm bằng đá. Ai cũng cúi đầu trước tôi, ai cũng sợ tôi và không dám đến gần tôi bởi tôi quá lạnh lùng, tàn nhẫn. Nhưng mà... tại sao khi đối diện với em, mọi nguyên tắc bảo thủ của tôi đều dễ dàng bị phá vỡ như thế? Em nghĩ trước mặt ai tôi cũng có thể cười kiêu đểu cáng đó sao? Em nghĩ với ai tôi cũng phè phỡn kiêu đó sao? ...Em rất ngốc, bởi vậy em mới không nhận ra tôi là kẻ bất cần thế nào. Em còn phong cho tôi danh hiệu “kẻ bao đồng”... đúng là ngốc!...nhưng kẻ bất cần này không thể ngăn mình quan tâm đến em, không thể ngăn mắt mình lúc nào cũng vô thức dõi theo em... nói xem! Em biết gì về tôi? Em hiểu thế nào được tình cảm của tôi đây Sam?

- Sam... tôi sai rồi ! Xin lỗi...vô cùng xin lỗi em! Phải làm sao để em hiểu tôi hối hận đến mức nào khi chính tôi đẩy em vào hoàn cảnh này? Tôi sai rồi. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Tôi luôn làm tổn thương em. Tôi luôn... làm tổn thương em... Em ngồi dưới gốc táo dầm mưa cả đêm cũng do tôi, bây giờ em thành ra thế này cũng do tôi. Nói xem Sam, có ai tồi hơn tôi không? Vì vậy em phải mau chóng khỏe mạnh để trả thù thằng tồi tệ này, nhất định phải đập cho nó một trận không nương tay, rồi không thèm gặp nó mấy tuần liền để nó nhớ em đến phát điên lên. Em phải khỏe mạnh...Sam ơi... xin em, hãy khỏe mạnh... xin em đấy!

...

Hồng Quân cứ ngồi như vậy, nói rất nhiều chuyện, anh biết Gia Nguyên chẳng nghe gì nhưng cứ nói mãi, nói mãi, nói đến khi cổ họng bỏng rát, đến khi tắt tiếng mới dừng lại. Rồi anh lên cơn sốt và gục ngay trên giường bệnh. Y tá vào chuyển nước cho Gia Nguyên thấy vậy mới đánh thức anh và bắt anh đi tiêm thuốc giảm sốt và truyền dịch. “ Anh cũng nghỉ ngơi đi, nếu cứ như vậy thì không thể chăm sóc bệnh nhân được đâu!”, cô y tá nói...

49. Chương 46: Hãy Ghét Tôi Đi!

Ngay cả khi truyền dịch Hồng Quân vẫn không chịu rời khỏi phòng Gia Nguyên nửa bước, mặc cho y tá, bác sĩ khuyên bảo, anh cứ ngồi lì ở đấy. Cuối cùng họ phải chuyển thêm một chiếc giường vào để anh nghỉ ngơi. Căn phòng bệnh đặc cách A. 418 ấm áp, rộng rãi, có đến hai chiếc giường đặt song song nhau...

Hồng Quân ngồi bên cạnh Gia Nguyên, lại nói chuyện một mình đến tận hừng sáng mới leo lên giường đi ngủ. Hơi khói ẩm ướt bốc ra từ máy tạo độ ẩm khiến hơi thở dường như sâu hơn, mắt anh díp lại, vừa buồn ngủ lại vừa rất tỉnh táo. Những đốm kí ức nho nhỏ ẩn sâu trong tim mơ hồ đan kết lại, tái hiện chập chờn trong giấc mộng...

...

...

Cô bé lặng lẽ đọc cuốn “Anne tóc đỏ dưới mái nhà xanh”, gương mặt đang nghiêm túc thỉnh thoảng lại hiện lên một nét cười. Anh nằm dài bên cạnh cô, ngáp một cái:

- Có gì hay à?

- ... - Cô chẳng thêm trả lời.

- Này, tôi đang hỏi mà, nói đi! Có cái gì hay à? – Anh trở mình, cau có nhìn cô. Đối với người khác, chỉ cần anh hỏi một câu, không được quá một giây phải tuôn ra câu trả lời ngay. Nhìn bộ mặt hồ hững của cô, anh thấy ruột gan sôi lên – Có nghe tôi hỏi không đấy?

- ... - Sam quay mặt đi hướng khác, phớt lờ anh, tiếp tục đọc.

- Cái con bé này... - Anh định giật bím tóc nhỏ của cô, nhưng chưa kịp hành động đã bị cô ném cuốn sách vào người, anh tức giận ngồi bật dậy – Làm gì thế hả?

- Thích thì tự đọc lấy, lải nhải hoài không thấy chán à? – Cô đứng dậy phui phui váy, ngạo mạn bỏ đi, vút lại anh ngây ngốc nhìn theo một hồi rất lâu.

...

...

Sam đang trồng cây, bàn tay trắng hồng thoáng chốc đã lấm lem bùn đất, mặt mũi cũng dính mấy vệt bùn đen sì, trông rất giống một chú mèo con. Anh lén lút lấy máy ảnh ra, chui vào một góc chụp trộm. Đèn flash nháy lên mấy cái, Sam liền quay phắt lại, cô nhanh tay xúc một xéng đất, chạy đến lòi đầu anh ra khỏi bụi cây, anh còn chưa kịp phản ứng, cô đã đổ cả xéng đất ấy lên đôi giày trắng tinh của anh:

- Ê! Sao dám làm thế hả, con bé này? – Anh hét lên.

- Xóa hình đi! – Cô bình thản đáp trả.

- Không! – Hình như mặt anh hơi đỏ lên.

- Xấu xa! – cô gằn giọng, lườm anh sắc lạnh. Sau đó vút anh lại, tiếp tục công việc trồng cây đang lơ đãng.

Anh sượng sùng đi đến, ngồi xuống bên cô. Sam hoàn toàn coi anh như không khí, chăm chú xới đất lên. Anh vô thức đưa tay lên lau vệt bùn dính trên má cô.

- Bỏ tay ra! - Cô cau có.

- Để lau xong đã! – Anh lí nhí đáp, tiếp tục lau má bên kia và chớp mũi của cô.

Sam nghiêng đầu nhìn anh, chớp mắt một cái, gương mặt đang cau có chợt nở một nụ cười nghịch ngợm. Anh sượng lại, bất giác cảm thấy trái tim mình rơi xuống tận dạ dày, không hề ý thức được cô vừa giở trò gì. Hai tay đầy bùn của cô đưa lên véo mạnh má anh, rồi sau đó lại quẹt thêm một đường bùn nữa lên chóp mũi anh. Sam biết anh là kẻ ghét sự bẩn thỉu nhất trên đời, đặc chí cười lớn. Cô không biết nụ cười ấy ghi sâu vào tâm trí anh như thế nào. Trái tim vốn hoen gỉ kia thoảng chốc nảy lên mạnh mẽ...

...

...

Khi công ty xảy ra sự cố, anh mới lên nắm chức tổng giám đốc, cảm thấy mệt mỏi và khó chịu vô cùng. Cuộc sống những ngày ấy tối đen như mực, tâm trạng anh lúc nào cũng căng thẳng tột độ, trong gia đình cũng xảy ra những việc không hay, đảm nhiệm thêm vị trí chủ tịch của trường đại học Nam Kinh khiến anh kiệt sức. Mệt mỏi, chán nản, tuyệt vọng. Anh cảm thấy cuộc đời mình thực sự rất vô nghĩa, vô vị. Đang lúc tuyệt vọng đến mức muốn vứt bỏ hết mọi thứ lại sau lưng, cô lại bất ngờ xuất hiện... với thân phận của anh trai Cao Gia Nguyên.

Rốt cuộc cũng có thứ khiến anh tỉnh lại, trái tim mệt mỏi, cô đơn của anh không biết lấy sinh khí từ đâu bỗng chốc lại đập mạnh mẽ. Cô vẫn như thế, thậm chí còn lạnh lùng và bướng bỉnh hơn. Anh nhớ cái lúc mình vô tình bắt gặp cô trên hành lang sáng hôm nào đó, vẫn đang trong giờ thi. Hơi hụt hẫng vì ánh nhìn xa lạ của cô, thậm chí cô còn lướt qua anh như một người dưng, anh liền bám theo cô. Lần đầu đặt chân vào căn tin trường, hứng ánh mắt soi soi mói mói của mọi người, lại hứng thêm cả thái độ khó chịu của cô, anh thấy lòng mình rộn lên.

Những ngày sau đó không còn buồn chán nữa... vì đã có cô. Sam không hề biết mình quan trọng như thế nào trong lòng anh, cũng không biết chính cô đã vô tình tưới mát trái tim hoen gỉ của anh.

Trước kia, anh vốn không tin vào định mệnh, không tin vào thứ gọi là yêu từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng cô xuất hiện trong cuộc đời anh và phá tan mọi định nghĩa. Cô đến làm anh xáo trộn. Cô đến làm anh thay đổi. Cô là một, là duy nhất. Ngoài cô ra, anh không thể mở cửa trái tim mình cho bất kì ai khác nữa.

Yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, và ngày càng yêu sâu đậm, anh cứ thả mình vào tình yêu như thế, anh chỉ cần yêu, chứ không dám mong chờ vào việc được yêu. Dù cô không hiểu, không nhận ra cũng không sao, chỉ cần cô tồn tại, anh sẽ yêu. Đơn phương cũng được, thầm kín cũng được, chỉ cần cô không biến mất, anh sẽ không tiếc gì cả, cứ yêu cô bằng cả trái tim vốn lạnh lẽo, khô cằn của mình... chỉ cần cô tồn tại là đủ rồi...

Rachel đã tỉnh lại, mùi este tinh khiết theo ngum khí lạnh tràn vào phổi, lắng nghe tiếng tí tách đều đặn phát ra từ máy đo nhịp tim, rồi ngược mắt nhìn trần nhà màu trắng, cô biết mình đang ở bệnh viện... một nụ cười chua chát nở trên bờ môi nhạt... cô chưa chết sao?

Y tá vào thay thay túi truyền dịch cho Rachel, thấy cô đã tỉnh liền mỉm cười động viên:

- Cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi. Yên tâm đi, chỉ cần tịnh dưỡng khoảng một tuần nữa thì cô sẽ khỏe lại thôi!

- Cảm ơn! – Rachel lặng lẽ thở dài.

Y tá xong việc, thu dọn dụng cụ rồi ra ngoài. Vừa đến cửa, chân cô khựng lại bởi câu hỏi của Rachel:

- Mấy ngày qua có ai vào đây thăm tôi không?

- Không! – y tá nghĩ một lúc rồi kiên quyết lắc đầu.

- Không có ai cả sao?... một chàng trai cao lớn... cũng không?

- Quầy trực của tôi gần đây, vả lại phòng bệnh này được đặc cách nên ai muốn vào thăm cô tôi đều có thể thấy. Mấy ngày qua thực sự không có ai ra vào đây cả!

Gương mặt cô gái thoáng trầm xuống, đôi mắt tím buồn bã lạ thường. Rachel lại ngược lên, ngập ngừng:

- Tôi ... nhờ cô một việc được không?

...

Một lát sau, y tá trở lại, nhẹ nhàng gật đầu với Rachel:

- Đúng như cô nói, ở phòng của bệnh nhân Cao Gia Nguyên có một chàng trai cao lớn. Tôi hỏi y tá trực ở đó rồi, cô ấy bảo chàng trai mấy ngày nay không rời phòng A. 418 nữa bước, lúc nào cũng ngồi bên cạnh giường bệnh nhân, chăm sóc ân cần khiến cô ấy phát ghen tị.

- Tôi biết rồi... cảm ơn cô... cô tiếp tục làm việc đi! – Rachel cười nhạt đáp trả.

Y tá hiểu ý, cẩn thận đóng cửa rồi quay đi. Y tá không biết đằng sau cánh cửa kia, cô gái Anh đang cố kìm tiếng khóc bật ra khỏi cổ họng, cả người run rẩy bầy. Lệ đắng nóng hổi trào ra khỏi khóe mắt, ướt đầm gương mặt nhợt nhạt của cô. Thế là hết rồi. Cô hiểu chứ... mọi thứ kết thúc rồi...

Gia Nguyên hôn mê lâu hơn dự tính, đã đến ngày thứ sáu kể từ ngày phẫu thuật nhưng vẫn chưa hề có bất kì động tĩnh nào. Hồng Quân lại thức khuya hơn, anh đọc sách cho hần nghe, đọc bất kì cuốn sách nào anh vớ được. Bác sĩ nói việc đó sẽ kích thích thính giác cho bệnh nhân, giúp phục hồi não bộ nhanh hơn. Chất giọng khàn khàn vì sốt kiên nhẫn vang lên trong đêm khuya khiến ai đó vô tình nghe được chợt thấy rất cảm động:

“Mỗi một người đều có những giọt nước mắt riêng của mình cần phải lau khô, ai cũng đều có con đường đi của mình, chỉ cần nên nhớ rằng: khi lạnh, nên mặc thêm áo ấm; khi đói, nên mua chiếc bánh mì lót dạ; khi đau, nên tăng thêm lòng gan dạ; thất bại rồi, nên đặt ra ình mục tiêu; khi bị ngã, hãy bò dậy ngay tại chỗ vừa vấp ngã, mỉm cười với mình một cách độ lượng rồi tiếp tục đi về phía trước, thế là đã đủ rồi.”... Sam, em có nghĩ thế là đủ không? Làm sao mà đủ được? Lúc này tôi cảm thấy lạnh cũng được, đói cũng được, đau cũng được, thất bại cũng được, ngã cũng được, nhưng tôi không thể mỉm cười với mình một cách độ lượng, vì nếu như thế chẳng phải tôi đã tha thứ cho lỗi của mình rồi sao? Không, tôi sẽ không tha thứ ình, cả em nữa, em cũng không được tha thứ cho tôi! Nhớ đấy!

...

Cảm giác mộng mị chập chờn, những lỗ hổng đen ngòm đột nhiên xuất hiện tứ phía, một cơn gió từ đâu thổi đến mang theo cảm giác lạnh buốt khiến người ta rùng mình, bước chân như lún xuống cát, nặng trĩu, một mảnh trăng khuyết sáng rực nơi cuối trời màu đỏ như máu, dưới chân ngổn ngang mảnh vỡ thủy tinh, những lá bài theo gió bay liệng trên đầu, hình như có mưa, hình như có tiếng sấm chớp...

Trán Gia Nguyên rịn mồ hôi, cả cơ thể nóng hừng hực như có một ngọn lửa bùng cháy từ bên trong, vắng vắng bên tai hần chất giọng nam trầm khàn, tiếng tí tí không ngớt của máy đo nhịp tim, mùi thuốc sát trùng và luồng không khí ẩm ướt vờn qua cánh mũi.

Gia Nguyên choàng tỉnh giấc. Rèm mi khẽ lay động, một giây sau, ánh sáng trắng tràn vào khiến mắt hần nheo lại, đau nhói. Rồi ánh sáng nhạt dần và những màu sắc khác bắt đầu hiện rõ dần trên võng mạc. Ý thức rồi cuộc cũng trở lại. Hần có cảm giác mình vừa trải qua một giấc ngủ dài, không rõ bao lâu, chỉ biết giấc ngủ ấy rất sâu.

Ai đó đang gục đầu xuống giường hần, bàn tay to lớn ấm áp nắm chặt lấy tay hần. Gia Nguyên khẽ động dậy, hần rút tay ra.

Quá mệt mỏi vì thức trắng đêm, Hồng Quân vừa chớp mắt thì cảm nhận được bàn tay hần cử động nhẹ nhàng, anh liền bật dậy, một lát sau, anh mới ý thức được Gia Nguyên đã tỉnh. Một cảm giác vỡ òa trong những mạch máu đỏ về khiến tim anh đập mạnh đến phát đau. Hồng Quân vội vàng ngồi lên, quan sát hần... Đúng vậy, hần đã tỉnh rồi.

Gia Nguyên nhìn anh, gương mặt anh tiều tụy hần đi so với hình ảnh Đỗ Hồng Quân buổi tối hôm thứ bảy trong đầu hần. Đôi mắt sâu nổi đầy những đường tơ máu, bờ môi nhạt, khô nứt, mái tóc đen rối bời. Gầy quá, anh gầy quá. Tại sao lại gầy như thế này?

- Em tỉnh rồi hả? Có thấy khó chịu ở đâu không? Để tôi đi gọi bác sĩ! – Hồng Quân cuống quýt đứng dậy, giọng anh khàn đặc. Nhưng anh chưa kịp đi đã bị hần kéo lấy ống tay áo, hơi thở hần mỏng manh, yếu ớt – Tôi không sao, không đau ở đâu cả... đừng đi!

Đôi mắt trắng khuyết nhìn anh, những làn sóng xanh dập dềnh trong đáy mắt. Anh đến bên hần, chỉnh lại túi dịch trên giá rồi kéo chăn lên cao hơn. Xong xuôi đầu đầy mới trở lại chỗ ngồi của mình, vuốt mặt thở ra một hơi nhẹ nhõm:

- Tốt rồi, em đã tỉnh... tốt rồi!

- Anh gầy quá! – Gia Nguyên mở máy hô hấp ra, ôn nhu nói với anh.

- Gầy gì chứ? Tôi đang ăn kiêng. Em nói cứ như tôi sắp chết đói tới nơi vậy! – Hồng Quân nở một nụ cười nhạt.

- Tôi bị bệnh gì? Hôn mê bao lâu rồi?

- Còn hỏi kiểu đó! - Hàng lông mày rậm của anh bất ngờ cau lại giận dữ – Bị bệnh gì em cũng không biết sao? Bản thân mắc bệnh gì cũng không biết. Em là đồ ngốc à?

- Tôi... - Gia Nguyên ngây người trước thái độ của anh – Anh... giận sao?

Hồng Quân vùi mặt vào hai tay, tóc anh rũ xuống rơi qua những kẽ tay mở hờ. Tự dưng nhìn anh trong tư thế đó, Gia Nguyên cảm thấy anh đang rất mệt mỏi, bất lực và tuyệt vọng. Chủ tịch Đỗ Hồng Quân mà cũng có biểu hiện này sao?... Giọng Hồng Quân vang lên khản đặc, có gì đó rất buồn:

- Xin lỗi em...Sam, tôi sai rồi! Là tôi sai rồi! Mọi thứ đều do tôi mà ra. Em thế này đều do tôi... Sam, xin lỗi!

- Anh... sao vậy? – Gia Nguyên sững sờ nhìn bờ vai anh đang run lên.

Anh ngược lên nhìn hấn, cổ họng Gia Nguyên tự dưng đắng lại, trong lòng thổn thức một thứ tình cảm không thể gọi tên, chỉ cảm giác được ruột gan mình đang co thắt từng hồi khó chịu. Ánh mắt anh bi thương, ưu sầu, Gia Nguyên chưa bao giờ tưởng tượng được có lúc Hồng Quân sẽ yếu đuối như vậy.

- Em ghét tôi lắm đúng không?... Ghét tôi đi! Ghét nhiều vào! Ghét đến độ không muốn nhìn mặt tôi nữa!

Gia Nguyên không hiểu sao lúc đó hai tay mình lại vô thức đưa lên áp vào gương mặt tiều tụy của anh, làn da anh nóng như người đang trong cơn sốt, hấn giữ cho anh nhìn thẳng vào mắt mình, môi miệng lại vô thức buông ra hai chữ thật dịu dàng:

- Không ghét!

- Em nói dối! – Anh ngoảnh mặt đi, thoát khỏi cái nhìn bao dung đến ôn nhu quá đỗi kia. Trái tim trong lồng ngực như muốn nhảy xổ ra ngoài.

- Không ghét! – Gia Nguyên kiên nhẫn lặp lại, nhấn mạnh quả quyết. Hai tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc anh, mái tóc hơi rối vướng lại nơi đầu ngón tay hấn.

- Ngốc quá! – Hốc mắt Hồng Quân nóng lên, anh vươn tay ra ôm lấy hấn. Gia Nguyên lọt hấn vào trong không gian nhỏ bé, ấm áp do anh tạo ra, tai hấn áp vào lồng ngực anh, nơi trái tim thổn thức đập từng nhịp sống động.

Và hấn cũng không hiểu nổi mình nữa. Lẽ ra hấn phải gằn giọng nói rằng: “Phải, tôi ghét anh lắm, tôi căm hận anh chết đi được, dứt khỏi mắt tôi ngay!”. Lẽ ra hấn phải đấm cho anh mấy phát rồi đưa anh vào danh sách đen, những kẻ cần tránh. Lẽ ra lúc này hấn phải xô anh ra và lớn tiếng mắng anh là thứ vô sỉ... thế nhưng hấn sao thế này?... Tim hấn đập mạnh lắm, hấn không muốn rời khỏi vòng tay của anh chút nào hết, hấn muốn thụ hưởng cái cảm giác ấm áp, dễ chịu này...

Hấn bị mắc bệnh... tâm thần phân liệt rồi phải không?

50. Chương 47: Đa Nhân Cách.

Cành bằng lăng bắt đầu trở những bông hoa tím nhạt. Gió vờn qua, một bông lìa cành, chao liệng mấy vòng trên không rồi đậu xuống bụi cỏ sủi trắng muốt. Gia Nguyên hít vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy trong người dần khá lên. Bên tai vang lên tiếng gõ phím lách cách, hấn quay sang nhìn Hồng Quân đang chăm chú soạn thảo tài liệu bằng laptop.

Gương mặt anh nhợt nhạt dưới ánh nắng buổi sớm, những đường nét thật rất tuấn mỹ, đôi mày rậm hơi cau lại khiến mắt anh dường như sâu hơn bình thường. Anh ngẩng lên, thấy hấn đang nhìn mình, khẽ mỉm cười:

- Khát nước à?

Gia Nguyên gật đầu. Anh rót một cốc nước rồi nhẹ nhàng đặt vào tay hấn, giọng khàn khàn:

- Uống đi!

Cả tuần nay Hồng Quân luôn ở đây chăm sóc hấn, đến y tá còn cảm thấy rảnh rồi đến phát chán khi anh không chữa ra cho cô ta bất kì việc gì để làm, chăm bệnh nhân còn kĩ hơn cả cô.

Gia Nguyên nhấp ngụm nước, hấn im lặng một lúc rất lâu rồi bất ngờ lên tiếng:

- Rachel thế nào rồi?

Hồng Quân không trả lời, anh làm như không nghe thấy hấn nói gì, vẫn tập trung soạn thảo văn bản. Gia Nguyên ngồi dậy, định trèo xuống giường.

- Này, em làm gì thế hả? – Anh liền vứt laptop sang một bên, nhảy tới giường hấn.

- Đi xem cô ấy có sao không! – Hấn bình thần đáp, tay không do dự rút phăng ống truyền dịch ra.

- Khiết – Sam! Không được đi đâu hết! – Hồng Quân đành mặt tức giận, anh ấn vai hấn xuống giường – Ai cho phép em rời khỏi đây?

Hấn cau mày nhìn anh, rồi gạt tay anh, môi bặm lại lạnh nhạt:

- Rachel sao rồi?

- Em quan tâm làm gì? Em lo ình xong chưa?

- Cô ấy sao rồi? – Gia Nguyên gần giọng.

- Không sao cả!

- Tôi muốn thăm cô ấy – Hấn bướng bỉnh xô dép vào chân. Gia Nguyên tự dưng rất muốn nhìn thấy Rachel, tối hôm đó cô lao vào phòng hấn với cả người đầy máu, hấn nhớ vấy cô đỏ rực những mảng loang lổ.

- Em không ghét Rachel sao? Không hận vì những gì cô ấy đã làm sao? – Hồng Quân cảm thấy trong lòng dâng lên một hương vị đắng chát... chậu đồ quỳên vỡ, gương mặt nữ hoàng tuyết bị rạch nát, video quay cảnh Gia Nguyên vào sảnh D, tiếng khóc giả dối, bàn tiệc đầy hải sản, cái tát nảy lửa, những dấu móng tay sâu hoắm đến bây giờ vẫn lộ rõ trên cổ Gia Nguyên... xấu xa như thế, đê tiện như thế, không ghét sao?

- Không biết! – Giọng hấn khàn khàn. Đúng, chỉ là cảm giác khó chịu khi cô ta cứ ôm mối ganh ghét hấn không rõ lí do, khi cô ta bày những trò để cố kéo hấn vào vòng ... nhưng hấn không hận, bởi hấn cảm thấy cô ta làm tất cả những điều đó đều xuất phát từ một nội tâm tổn thương. Cô ta xù lông nhím lên tỏ ra rất kiêu căng, ích kỉ, điêu trá nhưng càng như thế lại càng thấy đáng thương. Xấu xa nhưng đáng thương, không phải đáng ghét. Gia Nguyên thậm chí cảm thấy mình không ghét nổi Rachel, nói đúng ra chỉ là “khó chịu”. Đúng, với Rachel chỉ là cảm giác khó chịu chứ không phải ghét, càng không phải hận - Để tôi gặp cô ấy đi!

Thực ra Hồng Quân cũng đang do dự, kể từ khi Gia Nguyên phẫu thuật xong, anh chưa rời khỏi căn phòng A.418 này nửa bước, càng không có ý định gặp lại Rachel. Từ nay, anh không quan tâm cô nữa, anh muốn không can hệ gì đến cô nữa. Bởi anh rất giận, anh ghét cái cảm giác bị cô lừa dối. Anh đã đối xử với cô rất tốt, anh đã rất quý cô, xem cô như em gái của mình, chưa bao giờ tỏ ra lạnh nhạt, băng lãnh. Nhưng cô đã đi quá sự cho phép của anh, tự đập vỡ tình cảm anh dành cho cô, tự giẫm lên những kỉ niệm đẹp giữa hai người... vì cô đã chạm vào người con gái anh yêu. Bao dung của anh có hạn, bất kì ai, kể cả cô, chỉ cần chạm vào Sam, anh sẽ không bao giờ tha thứ...

- Quân, để tôi đi gặp Rachel! – Gia Nguyên kiên nhẫn lặp lại.

- Được... tôi đưa em đi! – Anh suy nghĩ thêm một lúc rồi miễn cưỡng đồng ý.

...

Rachel lơ đãng phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Nắng sớm tràn qua ô cửa, bao phủ lấy cô. Mái tóc hạt dẻ hơi xơ xác, làn da trắng bệch vì thiếu huyết sắc, đôi mắt tím vô hồn nhìn xoáy vào một khoảng không gian vô định. Trông cô như con búp bê sứ.

Cửa phòng bật mở, cô xoay người lại, nhận ra có hai người đang tiến vào phòng mình. Anh chàng thanh niên cao lớn ân cần đỡ lấy tay của một bệnh nhân đáng người mảnh khảnh. Cô nhìn họ một lúc lâu, thời gian lặng lẽ trôi qua, cả căn phòng yên lặng đến độ có thể nghe rõ tiếng thở của từng người.

Gia Nguyên quan sát Rachel Lynes một lượt. Cô vẫn ổn, không đến nỗi quá tồi tệ, chỉ hơi gầy đi và xanh xao hơn. Cô đáp lại hần bằng ánh nhìn bình thản nhất. Thái độ đó, hình như... hơi xa lạ.

- Cô ổn chứ? – Chết giọng Gia Nguyên khàn khàn vang lên. Yếu ớt nhưng lạnh lẽo.

Rachel nghiêng đầu nhìn hần, đôi mày lá liễu khẽ cau lại, cô nhẹ nhàng gạt đầu. Gia Nguyên hài lòng:

- Thế thì tốt! – Đánh mắt nhìn sang gương mặt nghiêng nghiêng đầy cao ngạo của Hồng Quân, hần thở nhẹ

- Anh có chuyện gì muốn nói thì ở lại đi, tôi về trước, không phiền hai người!

- Thăm xong rồi thì cùng về! – Hồng Quân lạnh nhạt nắm tay hần kéo đi.

Nhưng hai người vừa ra đến cửa, tiếng Rachel vang lên sau lưng khiến chân họ khựng lại:

- Hai người... là ai vậy? Sao lại đến thăm tôi?

- Em... - Hồng Quân kinh ngạc xoay người, đôi mày rậm cau lại vẻ nghi hoặc... Hỏi anh là ai ư? Hỏi Gia Nguyên là ai ư?

- Chúng ta có quen nhau sao? – Ánh nhìn xa lạ của Rachel dán trên hai người. Gia Nguyên nhất thời bất động, ngây người lắng nghe từng chữ. Ngữ điệu kia vừa bình thản, vừa nghi vấn... trí nhớ của cô ta...Hần cũng xoay người nhìn cô nghi hoặc.

- Trông hai người rất lạ. Chúng ta có gặp qua nhau chưa nhỉ? – Rachel ngồi thẳng người dậy, nét nghi vấn mơ hồ hiện trong đáy mắt cô, trong cái nhíu mày của cô – Sao tôi không nhớ gì cả? Trước đây có gặp rồi sao?

Bàn tay Gia Nguyên bất ngờ bị siết chặt đến phát đau. Hần cau mày nhìn Hồng Quân, tay anh nắm chặt như thể muốn bóp nát tay hần. Gương mặt anh lúc ấy trông rất bình thản, nhưng không chỉ bình thản, hần còn thấy trong đôi mắt đen thẳm của anh thoáng qua một màn sương dày, giọng Hồng Quân lạnh lẽo đến độ khiến người ta phát run:

- Không, chúng tôi không quen cô, trước đây chưa từng gặp nhau, chỉ là vào nhầm phòng rồi tên này nhân tiện hỏi thăm. Không quen, không có quan hệ gì cả! – Chưa kịp để Gia Nguyên phản ứng, anh đã kéo hần ra khỏi phòng, không quên bỏ lại một câu đúng chất người đương nước lã – Làm phiền cô rồi!

...

Rachel lắng tai nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa của họ, cô nhắm mắt, hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng mỉm cười:

- Thật là tốt! Anh ấy vẫn quan tâm đến Sam như vậy thật là tốt. May mà anh ấy không bị mấy trò điên rồ của mình tẩy não... đúng vậy, thật tốt quá!

Nụ cười của cô dưới nắng sớm trông hết sức nhợt nhạt, yếu đuối, nắng rọi vào, khiến những giọt lệ nóng hổi đang rỉ ra từ kẽ mắt sáng lên như pha lê. Vai diễn của cô thế là kết thúc rồi, cô cảm thấy hài lòng vì vai cuối cùng mình diễn lại là một kẻ mất trí. Dù không giống lắm nhưng thế cũng xác định được giữa cô và họ không còn bất kì mối quan hệ nào nữa. Lòng chợt cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Nếu sớm biết tâm hồn sẽ thanh tịnh, bình thản như thế này khi buông tay anh, cô đã làm từ lâu rồi. Cô biết anh không hề yêu cô, đơn thuần chỉ là tình cảm quý trọng vì từ nhỏ cô đã ở bên anh, chuyện gì cũng đem ra tâm sự cùng anh mà thôi...

Cô nhớ ngày xưa, có lần cô hỏi: “ Quân, sau này lớn lên anh nhất định sẽ cưới em chứ?”, anh chỉ cười cười xoa đầu cô: “ Anh thích người khác rồi sao cưới em được?”, cô òa khóc, anh dỗ dành. Nước mắt ngấn dài, cô méo mào: “Anh nhất định phải cưới em, không cho anh thích người khác!”. Anh chống cằm nhìn cô hồi lâu rồi lên tiếng: “ Làm em gái anh không được sao? Anh cũng sẽ rất yêu thương em gái anh mà!”. Cô lắc đầu: “Không! em muốn làm cô dâu của anh cơ, không muốn làm em gái, nhất định anh phải cưới em!”. Quân thở dài, liếc xéo cô một cái: “ Không thích làm em gái? Được rồi, vậy cho làm chị của anh được không? Anh cũng sẽ rất thương yêu chị!”. “Không, không thích, em muốn làm cô dâu, không làm chị đâu!” – cô hét âm lên, lại méo mào khóc. Quân bất lực khoanh tay nhìn cô, cuối cùng lắc đầu: “ Thế thì xem như anh chưa nói gì, em vẫn là em gái của anh vậy!”...

Rachel không hiểu tại sao lúc đó anh lại kiên quyết không chấp nhận cô làm cô dâu của anh. Bình thường anh rất chiều cô, cô muốn gì anh cũng đều gật đầu, thế nhưng mỗi lần cô nhắc đến chuyện ấy anh lại nói lảng sang chuyện khác. Chỉ là một cái gật đầu để khiến cô vui thôi mà, anh đâu cần phải nghiêm túc đến thế... Thì ra, sự kiên quyết hiếm có ấy ở Hồng Quân là bởi anh luôn cho rằng anh chỉ cưới người anh yêu. Cô dâu của anh phải là người anh yêu. Nếu anh không yêu tuyệt đối sẽ không cưới...

Hiểu rất rõ người anh yêu không phải là cô mà cứ cứng đầu không chịu buông tay, còn bày đủ trò xấu xa, dè tiện để kéo anh về phía mình. Là do cô ích kỷ, ảo tưởng, ngộ nhận, tự lừa gạt bản thân hết lần này đến lần khác. Là do cô không chịu nổi cảm giác mất đi người mình yêu quý nhất. Là do máu "sở hữu" đã ăn quá sâu vào cô, khiến cô bao giờ cũng muốn giành giật với người khác. Cô tưởng bất cứ thứ gì mình muốn cũng bằng mọi giá phải có được, cô tưởng yêu Hồng Quân thì phải bằng mọi giá mà có được Hồng Quân... nhưng Sam nói đúng, Quân thuộc về người anh ấy yêu, điều đó cô vĩnh viễn không thể thay đổi.

Nếu sớm biết sẽ có ngày này, phải chi lúc đầu chấp nhận làm em gái anh, để anh mãi mãi yêu thương và trân trọng. Người ta nói tham thì thâm quả không sai. Đáng lắm...

Rachel luôn ganh ghét Sam bởi Sam không cần phải làm gì cũng vượt qua cô. Cô học đến mức tụt huyết áp nhưng kết quả thi vẫn xếp sau Sam một hạng. Cô nhớ mình đã luyện dương cầm đến độ tự máu bầm trên mười đầu ngón tay, thế nhưng chung kết cuộc thi âm nhạc cúp vàng vẫn thuộc về bản giao hưởng "Định mệnh" bằng violong của Sam. Cô nhớ mình đã thức đêm cả mấy tháng trời để tìm hiểu về nền văn học Nga, nhưng cuối cùng tiểu luận "Sự bất tử của Leptonxtoi" Sam viết vẫn đạt giải nhất. Cô nhớ mình đã cố gắng tích lũy điểm, nhưng rồi vẫn là Sam được lựa chọn đi tham dự khóa học đặc biệt của đại giáo sư Haley Grahame... Cô luôn thua Sam, luôn xếp sau Sam một bậc. Chính vì vậy cô vô cùng đố kỵ với Sam. Khi biết người Hồng Quân yêu cũng là Sam, giọt nước cuối cùng làm tràn ly đố kỵ trong cô và cô đã trở nên xấu xa hơn bao giờ hết. Thậm chí còn suýt nữa lấy mạng của Sam.

Cô đã thành ra thứ tồi tệ gì thế này? Tồi tệ đến mức chính cô cảm thấy ghê tởm bản thân mình. Không có được thì phải đập đổ sao?

Khi tỉnh lại, lặng lẽ suy gẫm những điều mình đã làm, Rachel không thể tin nổi mình đã từng hành động như vậy... Đó không phải là cô.

Rachel từ sớm đã biết mình mắc phải căn bệnh đa nhân cách, ban ngày là một người, ban đêm là một người. Con người ban ngày ích kỷ, tàn nhẫn, cay độc bao nhiêu thì ban đêm lại đau khổ, dằn vặt, yếu đuối bấy nhiêu. Con người thật của cô bao năm qua bị cái gì đó đè nén, ẩn sâu vào góc khuất tâm hồn, chỉ là mỗi khi nhắm mắt lại đi ngủ mới chui đầu ra khỏi cái vỏ ốc, khóc nức nở. Mỗi sáng tỉnh dậy, cô thấy gối mình ướt đầm nước mắt nhưng không biết tại sao lại thế, không nhớ được đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ý thức của cô như chia thành hai nửa, một nửa dành cho đầu óc xấu xa, dè tiện của con người ban ngày, nửa còn lại dành cho tâm hồn yếu đuối, đau khổ ban đêm. Những chuyện điên rồ cô làm ban ngày, ban đêm đều nhớ rõ như in, còn những hối hận, thốn thức, dằn vặt ban đêm đến khi tỉnh lại cô mảy may quên sạch...

Rất nhiều lần cô định vạch trần thân phận của Sam trước mặt mọi người nhưng cô không làm được, vì bao giờ thức dậy, trên chiếc gối và rap giường cô mới thay cũng có chi chút những câu chữ của chính cô viết:

"Không được làm hại Sam! Tuyệt đối không được làm hại Sam! Mày không được nói ra bí mật của Sam! Tuyệt đối không được nói!"

Cô cứ sống bằng hai con người như vậy cho đến đêm ấy, cái đêm cô ngồi giữa căn phòng đầy mảnh vỡ, cái đêm cô dùng mảnh thủy tinh nhọn hoắt cắt tay chân mình, cái đêm cô tìm đến hành hạ Sam và ngắt đi... rốt cuộc con người ban ngày của cô cũng chết. Con người ban đêm mới là nhân cách thật của cô. Con người yếu đuối, dằn vặt, đau khổ kia mới thực sự là cô. Bây giờ, cô chính là con người ban đêm, không có dũng khí để tiếp tục xấu xa, ích kỷ nữa...

Rachel cảm thấy tâm hồn mình dịu lại, trái tim rỉ máu nhưng không còn quá đau đớn. Cô thực may mắn vì cuối cùng cũng đã thức tỉnh, cuối cùng cũng chịu buông tay. Nếu con người ích kỷ trong cô vẫn tồn tại thì cô không biết nó còn gây thêm bao nhiêu họa, làm tổn thương Sam và Hồng Quân thêm bao nhiêu lần. Mọi việc dừng lại như thế thật là tốt, họ nắm tay nhau như thế thật là tốt...

- Chúc anh hạnh phúc, Hồng Quân! Xin lỗi Sam vì sự điên rồ, nhỏ nhen, ghê tởm của tôi! Xin lỗi vì đã tổn thương hai người!...Nhất định hai người phải hạnh phúc, nhất định anh phải yêu Sam thật nhiều, nhất định phải sống thật tốt!... còn tôi... chết đi sống lại trong sự dằn vặt của lương tâm mình cũng đáng...suốt đời đau khổ cũng đáng...cảm ơn vì hai người đã ở bên nhau, nhất định phải hạnh phúc!

Đôi mắt tím ướn nhoe nước mắt, bờ vai mảnh khảnh run lên yếu ớt nhưng trên bờ môi nhạt của cô gái Anh lại nở một nụ cười chân thành hơn bao giờ hết. Nụ cười ấy rất cuộc cũng đã thực sự thánh thiện, thực sự nhẹ nhõm. Cả đời này, cô chưa bao giờ cười đẹp đến thế...

Trong cuộc sống đôi lúc vẫn tồn tại đâu đó một cái xấu, cái ác vô cùng đáng thương...

51. Chương 48: “vượt Rào” - Part 1

- Trời ơi Sam! Sao cậu lại rút ống truyền dịch ra thế hả? – Jully vừa đi vào phòng đã hét toáng lên. Hồng Quân đang nói chuyện với bác sĩ ở bên ngoài liền lao vào. Mắt anh trợn lên giận dữ – Cao Gia Nguyên, định chọc tôi tức điên lên phải không?

Gia Nguyên chớp mắt nhìn họ, lại nhìn xuống cánh tay còn đang rỉ máu của mình, bình thần nói:

- Thì sao? Vương vù quá thì rút ra! Đâu cần phải truyền suốt như vậy?

- Bướng bình quá độ rồi đấy! – Hồng Quân gầm trong miệng, anh ngồi phịch xuống giường, cầm tay hấn lên xem xét, một lúc sau, anh ngước lên, đôi mắt đen đầy hấn khí khiến hấn bất giác nổi da gà – Bệnh nhân mà dám cãi lời bác sĩ sao? Tin tôi bắt ở lại bệnh viện thêm một tháng nữa không? Tin không hả?

- Tại... vương mà! – Hấn lí nhí đáp. Nghĩ tới việc ở đây thêm một tháng nữa, trán bắt đầu rịn mồ hôi.

Hồng Quân hung hăng liếc mắt về phía y tá đang đứng nhìn anh ngây ngốc ở cửa, cô ta giật mình, cuống quýt chạy đến chỉnh lại ống truyền cho Gia Nguyên. Kim lại đâm vào tay khiến hấn cau mày khó chịu, suốt ngày truyền dịch, truyền nước, lại truyền nước, truyền dịch, hấn sắp phát điên vì ức chế rồi đây, mớ dây nhợ này, vương chết đi được!

Chuông điện thoại của Hồng Quân vang lên, anh lại ra ngoài nghe. Đợi bóng anh khuất sau cánh cửa, Gia Nguyên liền quay sang Jully, đổi giọng thì thầm:

- Có đem điện thoại và máy ảnh đến cho tớ không?

- Tất nhiên là có! – Jully bực bội mở túi xách ra, lấy máy ảnh và điện thoại quăng cho hấn, miệng không thôi lảm bảm – Cậu thật là, điều trị đằng hoàng chút đi, đừng làm mấy trò điên khùng như vừa rồi nữa!

- Ngay cả cậu cũng thế sao? Tớ thực sự không cần phải truyền mấy thứ đó, tớ khỏe rồi, thật đấy! – Gia Nguyên thở dài.

- Khỏe? Khỏe cái đầu heo cậu ấy! Làm ơn cẩn thận với bản thân của mình một chút đi! – Cô vò đầu Gia Nguyên, xong lại còn bẹo má hấn thật mạnh, nhìn gương mặt kẹo bông đang yếu xiu kia, cô muốn ... cắn một cái.

Mấy ngày trước, khi biết tin Gia Nguyên gặp chuyện, Jully đến bầm hấn như đĩa. Gia Nguyên chỉ nói với cô hấn bị đau dạ dày, vết thương trên đầu thì do va vào vách cửa nên phải quấn gạc tiết trùng, còn lại hấn giấu tất tần tật. Cô nàng mà biết hấn bị xuất huyết dạ dày vì ăn hải sản hay bị nhiễm trùng động mạch não đến mức phẫu thuật chắc sẽ bóp chết hấn ngay tại chỗ.

Cảnh tượng này có thể cảm nhận rằng... Jully là một bà mẹ trẻ và đứa con khốn khổ chính là Cao Gia Nguyên.

- Áo pull tớ mới mua cho cậu, quần bò, đồng hồ đeo tay, áo khoác bóng chày, cả mũ, bít tất và giày, đây, đây, đây và đây! Tớ đem về bỏ vào tủ quần áo cậu nhé! – Jully lôi ra cho hấn xem. Gia Nguyên ngáp một cái, tỏ vẻ không mấy cảm kích hay đúng hơn là không cảm kích nổi.

Từ trước đến nay, chín năm quen nhau là chín năm Jully làm “mẹ” của Gia Nguyên, mọi quần áo hấn mặc, mọi phụ kiện hấn dùng đều là Jully đích thân chọn mua, gout thời trang của hấn là Jully quyết định, tóc

hắn là Jully cắt... Bởi vậy, hắn mà đau ốm một chút là cô nàng cuồng quýt cả lên, suốt ngày quần lấy hắn để chăm sóc. Đến Hồng Quân còn bị cô đá sang một bên nữa là.

- Đến khi nào thì cậu xuất viện được? – Jully tay lia lịa gọt táo cho Gia Nguyên.

- Không biết... chắc cũng nhanh thôi! – Hắn nghiêng đầu trả lời rồi bắt đầu hí hoáy với cái điện thoại, dây truyền dịch làm tay hắn vương vís, không thể ngồi ở một tư thế thoải mái, vừa định rút ra, ngược lên thấy ánh mắt giết người của cô bạn thân, hắn nuốt hận bóp chết ý định ấy.

Điện thoại của Jully đổ chuông, tay vẫn gọt táo thành thạo, cô kẹp điện thoại giữa vai và cổ để nghe:

- Vâng, tôi là Hoàng Lưu Ly... vâng, đúng ạ... được rồi, tôi sẽ đến đó ngay!

Đưa quả táo vừa gọt cho Gia Nguyên, cô nàng vội vã xách cặp rời đi, chỉ ngẩn gọn nhắc nhở hắn:

- Tớ có việc, ngày mai tớ lại đến, đừng rút ống truyền ra nữa đấy! Để tớ biết được là tớ phanh thây cậu ra trăm mảnh! Rõ chưa?

...

Gia Nguyên bỏ miếng táo vào miệng, rào rào nhai. Mày hắn nhú lại, không phải vì vị táo hơi chua, mà là do hình ảnh hiện lên trên màn hình điện thoại... chữ “Fire” viết bằng lối đối xứng hai chiều. Mật thư thứ ba từ Jang!

Gia Nguyên bật camera xem lại từng chi tiết trên tượng con rồng đá ngậm châu ở chùa Thiên Vân. Cả con rồng không có gì bất thường, điều bất thường chỉ là ở cái biểu tượng hai chiều này thôi.

Giải theo cách nào bây giờ nhỉ? Nếu là mật thư biểu tượng thì phải dùng tỉ lệ hình ảnh để giải ư? Có phải là giải bằng trục tọa độ không?

Cây bút bi sột soạt chạy trên trang giấy, một trục tọa độ hiện ra. Hắn đo kích thước của chữ “Fire” để suy ra tọa độ. Áp số vào bảng chữ cái Anpha-Bê... tính toán, tính toán, rồi lại tính toán.

Mồ hôi chảy dọc thái dương Gia Nguyên, sắc mặt hắn bắt đầu nhợt nhạt, đầu hơi đau. Hắn căng thẳng cực độ, trang giấy trắng nhàu nhĩ bởi những đường rạch mạnh, chữ số chồng lên nhau... Không được! Cách này không được, trục tọa độ không khớp với bảng chữ cái. Hắn chạm vào lớp gạc quần trên đầu, mồ hôi thấm ướt cả gạc...

- Chết tiệt! – Gia Nguyên tức giận ném mạnh cây bút xuống nền, vỏ nhựa vỡ tan, hơi thở hắn gấp gáp – Đáp số sai rồi, không ghép chữ với nhau được, cách này không dùng được. Chả logic gì cả!

Nếu không dùng trục tọa độ thì phải giải phương trình bậc hai mươi sáu?... Gia Nguyên lại thay đổi cách giải, mỗi lúc càng căng thẳng hơn. Thêm một tờ giấy bị rạch nát bởi những con số chồng lên nhau, miệng hắn lẩm nhẩm kết quả... không đúng, kết quả này cũng không khớp... Hắn khó chịu ôm đầu nằm gục xuống chiếc gối lông vũ mềm mại. Vận động đầu óc với cường độ mạnh khiến từng bó dây thần kinh căng ra nhức nhối.

Giải mật thư lần này khiến Gia Nguyên liên tưởng đến nguyên lý “ Tảng băng trôi” của nhà văn Ernest Miller Heminway – chỉ một phần nổi mà đến bảy phần chìm. Sự bí ẩn quá lớn, giả thuyết quá ít đến độ hắn không có đủ năng lực để khám phá hết cái phần băng “ngầm” mà Jang muốn nói đến.

Phải dùng cách nào? Nếu không là tính toán thì phải dùng cách nào? Chẳng lẽ... lại sử dụng đến ý nghĩa của biểu tượng hai chiều này?

Gia Nguyên gác tay lên trán... Đúng, cũng có thể là thế... biểu tượng hai chiều? Ambigram? Liên quan đến... hội Illuminati phải không?

Một ý nghĩ vụt qua, mắt Gia Nguyên lóe sáng, hắn ngồi bật dậy, kích động đến nỗi suýt chút nữa đã giật ống truyền dịch ra. Phải rồi, Illuminati, là Illuminati!

- Ngốc thật, đáng lẽ ra đây phải là điều đầu tiên mình nghĩ đến mới đúng chứ?

Bố Aiden chuyên nghiên cứu về tôn giáo, tất nhiên là phải cực kỳ am hiểu về hội kín Illuminati. Trước đây hẳn cũng có đọc một cuốn sách viết về hội này, nhưng lâu quá rồi, hẳn không còn nhớ chi tiết nữa. Trong đầu hẳn thoáng hiện qua một vài mẫu kiến thức cơ bản đã đọc được...

Illuminati - một hội kín cổ xưa, có nghĩa là “Những người khai sáng”, một tập hợp các cá nhân là những nhà khoa học cổ. Hội kín này đối lập với Nhà thờ Thiên Chúa giáo vì Nhà thờ luôn tin rằng chân lý thuộc về Chúa, còn Illuminati lại tin vào chân lý của khoa học.

Tại sao ư? Đây là câu hỏi dễ trả lời nhất! Chính vì họ là một tập hợp của các nhà khoa học xuất sắc. Họ là nhà khoa học. Mà nhà khoa học thì tất nhiên phải tin tuyệt đối vào khoa học, hiển nhiên rồi. Đã từng có một người, một nhà khoa học xuất sắc, là thành viên cao cấp trong hội Illuminati, ông ta được nhiều người biết tới như là người đầu tiên khẳng định thuyết “Nhật tâm” - Mặt trời là tâm của Thái Dương hệ. Thành viên đó chính là Galileo Galilei.

Chính vì chống đối lại tôn giáo nói chung và nhà thờ nói riêng, nên một thời người ta gọi Illuminati bằng một cái tên khác: “Hội Quỷ Satan”...

Vâng, Satan!... Dấu hiệu này quá quen rồi. Khóe môi Gia Nguyên khẽ nhếch lên, tiếng thì thầm của hắn như tan trong miệng:

“Satan dẫn lối kẻ cô độc”.

Vấn đề là tại sao Jang lại chọn ambigram “Fire”? (Ambigram: tên tiếng Anh của “biểu tượng đối xứng hai chiều”). “Fire” là một trong sáu biểu tượng đặc biệt của hội này. Theo niềm tin của Illuminati, Trái Đất không phải được hình thành bởi tiếng phán của Chúa như Kinh Thánh đã chép, mà Trái Đất tự nó hình thành bởi bốn nguyên tố tự nhiên: Đất, Khí, Lửa và Nước. “Fire” (lửa) là nguyên tố thứ ba hình thành nên Trái Đất, tượng trưng cho nhuệ khí.

Gia Nguyên vắt óc suy nghĩ, nhất định “Fire” là đặc trưng của một cái gì đó có liên quan đến Satan... Đầu tiên hẳn nghĩ đến con rồng, rồng phun lửa, tất nhiên rồi. Nhưng rồng đã xuất hiện ở mật thư thứ hai, không lý gì lại tiếp tục xuất hiện ở mật thư thứ ba. Nguyên tắc tối kỵ của mật thư là không được lặp lại, cái gì đã là bạch văn của mật thư trước thì không thể tiếp tục là bạch văn của mật thư sau. Vậy phải gạt rồng ra!

Nếu là ... Lân thì sao? Lân cũng là một trong những biểu tượng của Satan, Lân cũng phun lửa... Chà, phương án này có vẻ khả thi. Xung quanh ngôi chùa Thiên Vân ấy có cái gì liên quan đến Lân không nhỉ?

- Chắc mình phải trở lại nơi đó xem thử mới được! – Gia Nguyên lẩm bẩm, trong lòng nhen nhóm lên một tia hy vọng. Hướng đi này có vẻ logic và khả thi đây!

- Em định đi đâu? – Chất giọng nam trầm lạnh vang lên khiến sống lưng Gia Nguyên cứng ngắc. Hắn quay đầu lại, trán toát mồ hôi hột. Hồng Quân hai tay lãnh đạm khoanh trước ngực, cả người tỏa ra thứ hàn khí u ám, chết chóc.

Gia Nguyên lúng túng gãi đầu, hắn chớp mắt gượng gạo, nhất thời không biết nói gì. Mắt Hồng Quân sáng quắc lên như điều hâu thấy mỗi, anh gầm lên đáng sợ:

- Nói mau! Định chuồn khỏi đây phải không?

- Đâu...có... tôi thế này thì đi đâu được chứ? – Nghĩ đi nghĩ lại thấy vẫn chưa thuyết phục, hắn bồi thêm hai tiếng “ha ha” cực kỳ ngốc nghếch.

- Nếu em dám làm thế thì... - Anh trầm giọng nguy hiểm, từng tiếng một rít qua kẽ răng. Gia Nguyên co ro người giống như đứa trẻ sắp bị mẹ đánh đòn, tay đưa lên ôm lấy đầu, hai mắt nhắm tịt lại, chờ đợi anh xỏ cơn giận.

Nhưng rồi... một chiếc khăn lông mềm mại lướt qua thái dương Gia Nguyên, động tác của Hồng Quân dịu dàng lau mồ hôi lạnh trên mặt hắn, anh thì thầm:

- Sao lại ra nhiều mồ hôi thế này? Khó chịu ở đâu sao?

Gia Nguyên giật mình, hít một hơi thật sâu. Ế, sao anh tha cho hắn dễ dàng vậy? Ngược lên, đôi mắt hắn mở to nhìn anh, Hồng Quân cũng đang chăm chú nhìn hắn, Gia Nguyên khắp khởi mùng thắm... đúng là

tha rồi!

- Vệ sĩ luôn đứng canh trước cửa phòng, 24/24, đừng hòng chạy thoát. Muốn ra khỏi đây thì đợi hai tuần nữa đi! – Anh nhếch môi cười ranh mãnh.

Trái tim Gia Nguyên khựng lại một nhịp, rồi rơi bịch xuống tận dạ dày... Mặt hắn đen thui như đất nồi. Vệ sĩ đứng canh ở cửa?... Giam lỏng hắn đây sao?

Ồi Trời, hắn bị giam lỏng! Hắn bị giam lỏng! Không thể tin được, Cao Gia Nguyên bị giam lỏng!

Mặc dù không muốn nhưng hôm nay Hồng Quân buộc phải đến công ty để tham dự một cuộc họp cổ đông quan trọng. Anh biết Gia Nguyên rất muốn xuất viện, suốt ngày hắn cứ năn nỉ ỉ ôi: “ Cho tôi ra ngoài đi! Một lần thôi cũng được! Tôi sắp bị chết ngạt trong căn phòng này rồi! Làm ơn đi!”

Nhưng mà bệnh tình của Gia Nguyên hiện tại không cho phép, chỉ cần vận động mạnh một chút thì vết thương trên đầu hắn sẽ nhiễm trùng ngay, trong thời gian một tháng tính từ ngày phẫu thuật phải tuyệt đối cẩn thận. Gia Nguyên lại chỉ mới phẫu thuật được hai tuần.

Hồng Quân cũng biết hắn là một tên rất bướng, càng cấm lại càng muốn làm cho bằng được, bắt hắn ở trong phòng thì hắn sẽ lập ra một list dài dằng dặc những “kế hoạch tẩu thoát”. Nhất là bây giờ, khi anh vắng mặt... thật đúng là một cơ hội ngàn năm có một cho hắn nha!

Gia Nguyên mở cửa phòng đi ra, lập tức chạm mặt khoảng mười tên vệ sĩ. Tên này tên nấy cao to như hộ pháp, gương mặt bằng tảng ngà năm, mắt sáng rực như đèn laze quét thẳng vào hắn:

- Cậu muốn đi đâu? – Cả chục giọng nam trầm lạnh đồng thanh gầm lên.

- Tôi... - Gia Nguyên nuốt khan một cái, lắc đầu nguầy nguậy, mắt tròn lên tỏ vẻ “ngây thơ, yếu đuối”. Nhưng mấy cái mặt bằng tảng ấy một chút biểu hiện thương cảm cũng không có, hắn đành ngậm ngùi, thất thểu quay lại vị trí xuất phát.

Hắn lại thử chạy ra ban công phòng, biết đâu có thể trèo xuống dưới qua đường này? Nhưng khi vừa cúi đầu nhìn xuống, tư tưởng mới ướm nở ấy lập tức bị bóp chết... Cũng có khoảng một chục tên hộ pháp vận vest đen, mắt laze bắn vào hắn:

- Có chuyện gì? Cậu muốn ra ngoài à?

- Có đâu? Tôi đang ngắm cảnh! – Gia Nguyên giả vờ hít lấy hít để một ngụm không khí trong lành, đưa tay ra sờ sờ nhánh hoa bằng lăng, mặt ngược lên một góc 45 độ phiêu diêu nhìn trời...

Sau đó, lại thất thểu quay về vạch xuất phát, trái tim “mong manh, yếu đuối” một lần nữa rơi bịch xuống tận dạ dày. Hắn đang ở trong thế gọng kìm của địch, lui không được, mà tiến cũng không xong... thật là giống cảm giác ngồi trong nhà lao bóc lịch xem ngày tử hình vậy.

Cuối cùng, sau nhiều lần suy đi tính lại thật kĩ càng, hắn đã tìm ra được một phương án có vẻ khả thi... dùng mỹ - nam - kế!

Đời có một câu rất chí lý: “ Có nhan sắc mà không biết sử dụng đúng nơi đúng chỗ thì vứt cho chó nhai à?”

...

Y tá vào thay bình chuyển dịch cho Gia Nguyên, thấy hắn ngồi ưu tư bên cửa sổ. Gương mặt nhìn nghiêng thoáng hiện những đường nét tuấn mỹ, dong đầy vẻ phong tình.

Nghe có tiếng động, Gia Nguyên xoay lại, nhìn cô một lúc thật lâu, rồi bất ngờ trao tặng cho cô một cái nháy mắt cùng nụ cười ưu mỹ chấn động lòng người. Hắn lên tiếng, giọng nói ồm ồm, nhẹ nhàng như nắng xuân:

- Y tá hôm nay thật xinh đẹp quá! Cô... là hoa khôi ở đây à?

- Tôi...tôi...không phải... - Y tá chớp mắt đã bị hắn hút hồn, trái tim thiếu nữ ngây thơ trong sáng đập như sắp bay ra khỏi lồng ngực.

- Sao lại không phải? Trong những cô gái tôi biết, cô là xinh đẹp nhất! Đằm thắm, trẻ trung, ngọt ngào như đóa hồng nhưng mới nở vậy! Vừa nhìn đã cảm thấy rung động rồi!

- Tôi... thực sự rất tầm thường...không phải hoa khôi gì đâu! – Y tá bẽn lẽn cười, duyên dáng vén một lọn tóc ra sau tai.

- Đừng khiêm tốn như vậy! Người đẹp thế này hẳn rằng tâm hồn cũng rất đẹp! Cô chắc chắn là một cô gái nhân hậu và tốt bụng nhất trên đời! – Gia Nguyên chống cằm, một tay đưa lên vuốt nhẹ mớ tóc mái...cái tư thế ấy của hắn làm y tá sững sờ đến ngây ngốc, tim đập nhanh đến độ khiến cô nàng ngạt thở...

Phụt! – một thứ chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng chảy ra khỏi mũi cô, nhỏ giọt xuống nền gạch sứ trắng.

Thôi chết! Cô bị cái vẻ phong tình quyến rũ đáng sợ kia làm phụt máu mũi rồi. Y tá luống cuống quay đi, nhưng một bàn tay ấm áp giữ chặt cô lại. Chiếc khăn tay nhẹ nhàng áp vào mũi cô giúp cầm máu, giọng hắn vang lên đầy âu lo:

- Sao thế này? Cô làm việc quá sức sao? Tại sao không biết lo lắng gì cho bản thân thế? Sức khỏe như vậy thật khiến cho người ta cảm thấy... đau lòng quá!

Y tá ngây người nhìn hắn... cô thực sự đã bị mấy lời đường mật kia của hắn “cưa” đến ngã lăn ra rồi. Gia Nguyên quan sát biểu cảm mơ màng màng của cô, môi miệng dẽo quẹo bồi thêm mấy câu tán dương, khen ngợi ướm át mà hắn đã dốc công bỏ cả buổi sáng ra để học thuộc lì lầu. Gia Nguyên tung hứng cô nàng lên tận chín tầng mây xanh. Đến khi cô nàng ngất ngây con gà tây, hắn mới trưng ra bộ mặt bi thương, ưu sầu, cảm giác tuyệt vọng như một người ung thư giai đoạn cuối:

- Người vừa xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, vừa nhân ái, giàu thiên lương như cô đây, chắc sẽ không... từ chối giúp bệnh nhân tàn tạ này một việc con con đâu nhỉ?

Y tá cơ hồ bị mộng du, chỉ biết gật đầu như gà gật:

- Vâng, chỉ cần anh muốn, việc gì em cũng có thể làm! Em nhất định sẽ giúp!

- Vậy thì... - khóe môi Gia Nguyên khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười tà mị, đôi mắt xanh pha đen sâu thẳm thẳm cong cong thôi miên mọi ánh nhìn khác...

Hai part Vượt Rào là hai part ngổ nhất trên đời, ngổ không tưởng tượng nổi

52. Chương 49: Vượt Rào - Part 2

Bánh xe sắt chậm rãi lăn trên nền gạch sứ. Y tá khoan thai đẩy xe đựng dụng cụ y tế ra khỏi hành lang. Khi băng qua đám vệ sĩ một thân âu phục đen, to cao như hộ pháp, mặt mày cứng nhắc kiểu băng tảng ngàn năm, lưng cô bỗng thẳng lên, sải bước dài hơn, đầu ngẩng cao kiêu hãnh, nhưng mà... mặt mày lại xanh lét như tàu lá chuối.

- Này, cô kia! – Một giọng nam trầm hùng vọng là từ giữa đám vệ sĩ.

Cả người cô nàng cứng đờ, trái tim suýt chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực mà lăn long lóc trên sàn.

Tự nhiên, phải thật tự nhiên!

Y tá hít lấy một ngụm khí lạnh để trấn tĩnh mình, xong quay đầu lại, cười niềm nở:

- Vâng, anh gọi tôi?

Tên vệ sĩ tiến lại gần, đôi mắt xéch đầy hàn khí như muốn đóng băng cô đến nơi. Gã chỉ tay vào xe đẩy của cô, nghi hoặc hỏi:

- Tiếng bánh xe sao lại rít lên khô như vậy? Xe dụng cụ y tế chẳng phải chỉ chuyên chở những vật nhẹ thôi sao? Âm thanh vừa nãy nghe như nó đang phải chở một thùng hàng nặng vậy?

Nghe lời phân tích chi li của hấn, y tá lén nuốt khan một cái, mồ hôi lạnh rịn ra ướt trán. Cô duyên dáng đưa tay vén lọn tóc ra tai, khuôn miệng nhỏ mím lại:

- A... tiếng bánh xe khô sao? Thực ra thì... xe này khá cũ rồi, bánh xe chưa thay nhớt mới nên khi đẩy cũng hơi khó khăn. Tôi đang định chuyển hết dụng cụ qua một xe đẩy mới đây. Thật xin lỗi quá! Hình như âm thanh vừa rồi làm ảnh hưởng đến các anh rồi!

- Không phải ảnh hưởng đến chúng tôi mà là ảnh hưởng đến bệnh nhân. Tầng này của bệnh viện đã được đặc cách cho bệnh nhân Cao Gia Nguyên nên phải tuyệt đối giữ im lặng. Cần tránh những âm thanh như lúc này, không tốt cho quá trình dưỡng bệnh! – Gã lạnh nhạt giải thích.

- Ồ, là do sơ suất của tôi, tôi sẽ đi đổi xe khác ngay! – Y tá hối lỗi cúi đầu, bày ra dáng vẻ đáng thương vô cùng.

- Mau đổi đi! – Vệ sĩ hừ lạnh một tiếng rồi quay về đứng lại trong đội.

Y tá hít sâu, niềm nở cười, rồi sau đó nhanh chóng đẩy xe vào thang máy...

...

- Ok! Ở đây không có ai cả, anh ra được rồi đó! – Y tá vén tấm khăn dày khung sắt dưới cửa xe lên, nhỏ giọng thì thầm như người ta đang làm chuyện phi pháp. Mà đúng là cô đang làm chuyện phi pháp, rất phi pháp là đằng khác. Đó là... giúp một “ngục nhân” tẩu thoát.

Gia Nguyên lén lút thò đầu ra, đảo mắt quan sát xung quanh... đúng là không có ai. Hấn ngược nhìn cô, phong tình nháy mắt một cái, đưa tay lên ra hiệu “số zách”.

Lồm cồm chui ra khỏi khung sắt nhỏ hẹp, Gia Nguyên đứng thẳng dậy, phúi phúi lại bộ áo bệnh nhân mà xanh nhạt. Hấn hít vào một hơi, mặt mày bỗng bi thương, sầu não:

- Với bộ đồ màu xanh này mà ló đầu ra, tôi sẽ bị tóm mất!

- Ừ nhỉ?... anh đợi em chút! – Y tá thì thầm, rồi rón rén biến đâu mất tăm.

Mấy phút sau, cô trở lại, đưa cho hấn một chiếc áo blue dài, nón bác sĩ, khẩu trang và một tấm thẻ xuất trình khi ra vào cửa của bác sĩ nội trú, tươi cười nói:

- Em vừa cuỗm của bạn đấy! Anh mặc vào đi! Sẽ không có ai phát hiện đâu!

- Em thật là một cô gái tốt bụng, nhân hậu nhất mà tôi từng biết! Gặp được em là niềm hạnh phúc lớn lao của đời tôi. Tôi... không biết phải thể hiện lòng biết ơn của mình... như thế nào nữa! – Gia Nguyên dịu dàng mỉm cười, đưa tay vén lọn tóc đen nhánh ra sau tai cô.

Y tá nhin thờ hưởng thụ sự dịu dàng của hấn, tâm hồn treo ngược lên trần nhà, nửa ngày mới lắp bắp được một câu:

- Không... không có gì đâu ạ! Anh... mau đi đi... kéo lỗ việc mất!

- Được! Vậy tôi đi đây! Cám ơn em lần nữa nhé! Em quả thật rất đáng yêu, người đàn ông nào có được em chắc chắn là người hạnh phúc nhất trên đời!

Y tá cúi gằm mặt nhìn ngón chân mình, lời đường mật kia làm trái tim thiếu nữ ngây thơ của cô tan chảy không còn một mảnh...đến khi cô định thần ngẩng lên, hấn đã biến mất từ lúc nào, không để lại một tiếng động, hết như tan vào không khí...

...

Tà áo blue khẽ phát phơ theo từng nhịp bước lạnh lùng. Gia Nguyên bình thần lẫn vào hành lang bệnh viện tấp nập người. Không ai nhận ra hấn vì chiếc mũ bác sĩ đã kéo xuống thấp và mặt mũi được che kín bởi khẩu trang trắng.

Hấn liếc hai tay mình, da gà dựng lên lớp lớp, cảm giác miệng lưỡi vẫn còn tê rân... Ày, hấn rùng mình một cái thật mạnh. Diễn nhập vai quá đi! Nhập đến nỗi những lời đường mật từ chính miệng hấn nói ra làm

hắn vô thức nổi hết cả da gà. Dùng cả buổi sáng để nghiên cứu “1000 cách của gái hữu hiệu” quả thực có ích.

Gia Nguyên âm thầm tán dương mình khi nhớ lại biểu hiện “xuất thần” không kém gì diễn viên chuyên nghiệp lúc này. Sao hắn có thể nghĩ ra một mẫu chuyện làm tan chảy lòng người như thế này nhỉ?

“Mẹ của tôi vừa về nước, tôi phải ra đón bà, chỉ một lúc thôi, đủ để bà nhìn thấy tôi khỏe mạnh là được rồi. Tôi nói dối mẹ rằng mình đang nghiên cứu kết quả một thí nghiệm cho trường, rằng tôi vẫn ổn. Tôi giấu bà về việc mình bị tai nạn. Nếu biết chuyện bà sẽ đau đớn mà đổ bệnh mất. Tôi là con trai duy nhất của bà, ôi... tìm mẹ tôi mong manh, yếu đuối lắm... Thế nhưng giáo viên hướng dẫn tốt nghiệp của tôi (ám chỉ Hồng Quân) nhất quyết không cho tôi ra ngoài, còn thuê cả vệ sĩ canh gác khắp nơi như muốn giam lỏng tôi vậy *người dư thừa mà*. Nói là lo ngại cho tình trạng sức khỏe của tôi nhưng thực chất lại đang ép tôi hoàn thành nhanh dự án nghiên cứu của hắn, cô nhìn này... *lôi một đồng giấy tờ chỉ chút số má ra* ... mấy ngày nay hắn không cho tôi nghỉ ngơi một giây nào hết, tính toán, tính toán, rồi lại tính toán, bóc lột cùng kiệt sức lao động của tôi. Không khác gì cái lão trọc phú Chu Bái Bì! Tôi ở trong này chỉ thêm đổ bệnh, vừa phẫu thuật xong mà bị hắn hành hạ tàn nhẫn như vậy quả thật sắp không chịu nổi nữa rồi. Tôi còn phải đi đón mẹ, bà mà không thấy mặt mũi tôi đâu chắc sẽ lo lắng chết mất... mẹ tôi rất yếu, rồi biết đâu còn nghĩ đến chuyện tôi gặp phải tai họa gì mà tụt huyết áp. Vậy nên...”

Tôi chỉ đi một tiếng thôi, 60 phút sau sẽ lập tức quay lại ngay, bây giờ hắn đang bận thu xếp việc ở trường, sẽ không phát hiện được đâu. Chỉ cần gặp mặt bà và đưa bà về nhà là xong chuyện...”

Haiz! Bối cảnh này thật giống phim Hàn nha. Nam chính lấy nổi khổ tâm, mặc cảm hoàn cảnh của mình ra để “quyến rũ” nữ chính. Đôi lúc, mấy bộ phim ảo tưởng, phi lí kia cũng thật có giá trị.

Chu Bái Bì: Nhân vật trọc phú tham lam, độc ác trong tiểu thuyết “Nửa đêm gà gáy” nổi tiếng của Trung Quốc. Mới nửa đêm, Chu Bái Bì đã mò dậy giả tiếng gà gáy buổi sớm để đánh lừa những người làm thuê dậy làm việc, bóc lột cùng kiệt sức lao động của họ.

...

Gia Nguyên thông dong đi gần đến cửa ra vào, bỗng bước chân hắn khựng lại. Gia Nguyên hít sâu, ngậm khí lạnh tràn vào phổi làm tê rân từng thớ thịt... Bệnh viện này, y bác sĩ muốn ra vào đều phải quệt thẻ. Khi quệt thẻ buộc phải mở khẩu trang ra. Mà mở khẩu trang ra thì... hắn nuốt khan một cái, hình ảnh chục tên vệ sĩ đứng nghiêm trang ngay chỗ cửa ra vào đông cứng lại trên võng mạc... Chết chắc rồi!

- Mau lên, số 37A, đường Khang Hữu Vi! Mau lên! – Tiếng gọi lớn của vị bác sĩ lôi kéo sự chú ý của mọi người. Gia Nguyên không kịp suy nghĩ gì thêm, cầm đầu chen vào giữa đám y tá, bác sĩ, hắn vợ bừa một tập tài liệu trên kệ báo gần đó giả làm hồ sơ bệnh án.

Những bước chân rầm rập, hối hả vọng lại từ phía cuối đại sảnh. Gia Nguyên theo toáng người đó đi ra cổng sau, nơi đậu những chiếc xe cấp cứu trắng. Đèn báo hiệu xoay vần, những tia đỏ rọi quét ngang, quét dọc. Chớp mắt, hắn đã bị tống lên xe, một bác sĩ dúm hộp đồ cứu thương vào tay hắn, rồi hất hắn vào trong góc, luôn miệng bảo:

- Xích vào một chút, mau lên! Mười phút nữa phải có mặt ở đó, tai nạn xe tải nặng lắm!

Gia Nguyên ra sức gật đầu tỏ vẻ hiểu chuyện, mặt mày xám ngoét khi người ta cứ chuyèn hết hộp dụng cụ này đến hộp dụng cụ khác vào tay hắn, bảo hắn phân loại thuốc cầm máu, khử trùng, giảm đau này nọ, rồi còn bắt hắn chuẩn bị túi dịch và ống xi - lanh...

Chiếc xe lao như tên bắn, còi xe gầm rú giữa quốc lộ tấp nập, màu đỏ chớp nháy xoay vần khiến người ta cảm thấy nhức mắt...

Trời đã chuyển sang trưa, những vạt nắng nhạt nhòa đầu thu lười biếng trườn lên vòm cổ thụ. Một chút cảm giác bóng râm chạy rần rần trên mặt, Gia Nguyên đưa tay lau vầng trán nhễ nhại mồ hôi, hắn đẩy mũ lưỡi trai lên ột chút, ra sức hít thở không khí trong lành.

Gia Nguyên ngược lên nhìn những bậc thang rêu phong quen thuộc, nhìn cánh cổng cao cao bằng gỗ đã sờn nước sơn màu cánh gián. Sự sung sướng lâng lâng trong từng thớ thịt, ngấm vào máu cảm giác hoang hoải,

tự hào ngút trời của một người vừa hoàn thành sứ mệnh lớn lao nhất đời mình. Hắn rút cuộc cũng đã đến được đây. Ôi, Thiên Văn Pagoda vô cùng yêu dấu ơi...

Không ai biết hắn vừa trải qua một hành trình điên cuồng cỡ nào đâu. Nếu sớm phát hiện ra tài năng diễn xuất phi thường của mình, có lẽ hắn đã chẳng thêm quan tâm đến quản trị kinh doanh nữa. Nhớ lại cảnh tượng ban nãy, hắn rung mình thật mạnh, da gà lại thi nhau nổi lên lớp lớp. Sao hắn không đi đóng phim nhỉ? Thật là lãng phí tài nguyên quốc gia!

Chỉ trong một buổi sáng mà kiêm tận ba vai: một anh chàng lãng tử, phong tình, mở miệng ra là những lời đường mật, cuồn cuộn trái tim ngây thơ, trong sáng của con gái người ta. Một bác sĩ nội trú lăm lăm tập hồ sơ bệnh án trên tay. Và vai thứ ba... là bệnh nhân... tâm thần phân liệt vừa được kí giấy xuất viện.

Lúc đang ngồi trong xe, một bác sĩ trẻ tuổi nhìn hắn chằm chằm, xong run rẩy chỉ vào tấm thẻ bác sĩ nội trú hắn đeo trên cổ, hét toáng lên:

- Cái thẻ này là của Tàn Khoa mà? Cậu là ai? Sao lại đeo thẻ của nó?

- Chuyện quái gì vậy? – Tiếng xôn xao dội lên như sóng, những cặp mắt đang lim dim qua một giây đã tròn lên như ... bi ve, hung hăng rọi thẳng vào hắn.

Lúc đó Gia Nguyên đã biểu hiện như thế nào nhỉ?... A! Hắn nuốt khan một cái, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng hai bên thái dương. Tay cứng nhắc kéo khẩu trang xuống, trong cái nhìn thẳng thốt của mọi người, hắn bật ra hai tiếng “hihi” hết sức ngây thơ. Thấy họ nhất thời thành tượng đá, hắn giơ hai ngón tay lên “hi” thêm một tiếng, rồi bắn loạn cười một mình. Họ vẫn không động đậy. Hắn bắt đầu múa múa gì đấy, ngâm nga bài hát về bảng chữ cái tiếng Anh “ABC” cách biểu cảm. Rồi sau đó hắn gào lên, nhảy loạn xạ. Có người mặt xám ngoét, có người mặt trắng bệch, có người mặt đen sì,... đủ cả bảy sắc cầu vồng. Gia Nguyên tự biên tự diễn một lúc lâu, lời hết mấy biểu hiện ngốc nghếch, điên cuồng nhất hắn biết ra làm trò, đến khi ai nấy đều ngêch mặt ra, hắn mới dừng lại, hiền lành gãi gãi đầu, lí nhí khai cung:

- Tôi... là bệnh nhân... tâm thần phân liệt! Hôm nay bác sĩ cho tôi xuất viện. Bố mẹ chưa đến đón. Thấy xe này có cái còi kêu chúu chúu hay quá, giống hệt tiếng sữa của con mèo Pippi nhà tôi. Tôi thích lắm, thế là...

...

Khỏi phải nói đến chuyện sau đó. Gia Nguyên không nhớ hắn xuống xe bằng cách nào, hình như là bị “đá” xuống hay “ném” xuống gì đấy. Thẻ, áo blue, mũ, khẩu trang gì đều bị lột sạch bách. Gia Nguyên lúc ra khỏi bệnh viện chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ nhỏ để đựng camera, điện thoại, thiết bị Bluetooth và thẻ ngân hàng 7 chấm.

Không có một đồng rách tiền mặt nào trong tay, hắn phải lặn lội quá giang từ ô tô đến xe bò để có thể đến được chỗ ATM rút tiền. Có tiền rồi mới ung dung lội vào hàng điện tử mua một cái bản đồ cầm ứng và đồng hồ vi mạch đọc tin nhắn. Lội qua hàng quần áo, giày dép, hắn mua mũ lưỡi trai, áo sơ mi, quần hộp và giày bata để đinh inh. Gia Nguyên còn lượn sang cả khu thực phẩm để vợ một lốc nước táo và mỳ ly, nhét hết vào ba lô, chuẩn bị cho công cuộc truy tìm mật thư hết sức quan trọng. Mật thư thứ ba là một thách thức lớn, thời gian không còn nhiều, hắn phải tận dụng từng phút một để tìm ra đáp án, vạch trần sự thật mà mình đeo đuổi bấy lâu nay.

Việc đầu tiên hắn làm là gì? À... đó là ngắt mọi tín hiệu định vị GPS của điện thoại, tab, cho cái tên “Quân Ma Vương” vào blacklist để chặn cuộc gọi. Trong vòng 12 tiếng nữa đừng mơ tìm được tung tích của hắn. Đỗ Hồng Quân dù có dùng cách gì đi nữa cũng chẳng thể nào truy ra vị trí của hắn được đâu. Nào, 12 tiếng tự do. 12 tiếng để giải mật thư thứ 3 và tìm mật thư thứ 4. Gia Nguyên không cho phép mình chậm trễ thêm một giây nào nữa. Thời gian Hacker Jang dành ới mật thư tối đa là ba tuần, bây giờ đã là ngày thứ 20 trong thời hạn của mật thư thứ ba, trời đã sang trưa, mất nửa ngày rồi. Chỉ còn nửa ngày nữa – 12 tiếng đồng hồ, Gia Nguyên phải đánh cược. Hoặc là được tiếp tục dẫn thân trên hành trình tìm sự thật. Hoặc là trở về MO, về vạch xuất phát, về với con số không tròn trĩnh.

Đánh cược từ giờ phút này!

...

Chú tiểu say sưa quét sân, miệng ngâm nga một khúc đồng dao trẻ con quen thuộc. Chiếc chổi gom lá đã lại theo từng nốt nhạc vui tai. Chú tiểu ngược lên nhìn những đóa hoa nắng bung nở trên vòm cổ thụ, vô tình thu một hình ảnh vào mắt... Người kia đứng đăm chiêu chỗ tượng con rồng đá thứ ba, trên vai đeo một ba lô màu xanh dương khá to, áo quần phong cách bụi bặm... A... một khách du lịch? Một người nước ngoài? Người này biết nói tiếng Anh!

- He...llo... you! – Tiếng ai thanh trong vọng lại làm Gia Nguyên bâng khuâng mớ giả thiết bong bong liên quan đến Ambigram và hội Illuminati. Hấn ngẩng lên, thấy một chú tiểu lằng xằng chạy đến, tà áo lam nghịch ngợm phất phơ.

Chú tiểu dừng lại trước mặt hắn, tươi cười hớn hở khoe ra hai chiếc răng cửa bị sún, ánh mắt sáng long lanh bày tỏ lòng ngưỡng mộ:

- May... may...may I... help... you? – Cậu bé lắp ba lắp bắp câu tiếng Anh mình vừa được học lúc sáng. Người ta khi nói được tiếng Anh đối với cậu thực sự rất có...tâm vóc. Cậu thần tượng tất cả những ai biết nói tiếng Anh.

- Oh, sorry, I'm not English! – Gia Nguyên thích thú quan sát vẻ gà mờ của cậu khi cố vênh tai lên nghe rõ từng chữ hắn phát ra. Ày, cái này gọi là không biết gì mà ưa thể hiện đây.

- Can...can... you... speak again?

- I'm not English! I'm Chinese! – Hấn nhún vai một cái. Hết diễn trai đa tình, bệnh nhân tâm thần phân liệt rồi, giờ định bảo hắn diễn khách du lịch chắc?

- Can... you... speak...a...again? – Chú tiểu hai tay đan lấy nhau, mặt căng ra như dây đàn, cố gắng lục lại vài ba từ vựng còn trong đầu mình.

- Chinese! – Gia Nguyên chành giọng ra nhấn mạnh duy nhất một từ, sau đó còn đánh vần từng chữ cái. Mặc dù là con lai nhưng Gia Nguyên vẫn thường nói với mọi người hắn là người Trung Hoa. Sống ở Trung Hoa phải là người Trung Hoa mới không bị bắt nạt.

- Can...you...speak...speak... - Chưa để cho cậu nhóc kia cà lăm hết câu, Gia Nguyên đã thở hắt ra một hơi, ngược lên nhìn trời cảm thán. Hấn vỗ vai cậu một cái an ủi, rồi trầm giọng:

- Stop here! I don't have free time!

- Can... you speak... a... again?- Chú tiểu gạt mồ hôi trên vầng trán nhỏ, dồn hết sự chú tâm vào câu nói vừa rồi của hắn.

Gia Nguyên đen mặt, kéo cái mũ lưỡi trai ra để cho tóc đen nhánh đổ xuống vành tai:

- Muốn giúp tôi sao? Tôi là người Trung Quốc, làm ơn nói tiếng Trung dùm!

- Ế? Anh là người Trung hả? Sao giống Tây balo quá vậy? Nét của anh rất Tây nha! – Chú Tiểu như người sắp chết đuối vớ được phao, liền đổi từ gà mờ sang sáng dạ, cười tươi rói.

Hai từ “con lai” sắp bật ra liền bị hắn nuốt ngược vào trong, Gia Nguyên phẩy phẩy tay, lạnh nhạt giải thích:

- Tôi đang bỏ nhà đi bụi ấy mà! Phong cách của người đi bụi đều thế này cả!

- Ồ...tôi cũng muốn đi bụi! Đi bụi sẽ nói được Tiếng Anh đúng không? – Chú tiểu phấn khích hét lên, cây chổi trong tay thuận đà vỗ thiếu lâm khua loạn xạ.

- Đi bụi cái gì Húc nhi? Muốn đi bụi lắm à?– một giọng nói thông trầm vọng đến làm máu trong người cậu nhóc đông lại. Mặt mày xám ngoét, cậu quay phắt lại nhìn sự phụ của mình, tay chân luống cuống cả lên.

Sư thầy phủi lại vạt áo lam, tề chỉnh bước đến, ánh mắt nghiêm khắc của một người đứng tuổi dán lên đỉnh đầu tròn vo có sáu cái chấm của cậu trò nhỏ:

- Thăng nhóc này lại quấy phá thí chủ rồi! Quấy vừa thôi! Con thật là...Tiếng Anh thì không chịu học mà cứ ưa đao to búa lớn, không ra thể thống gì!

Húc nhi xịu mặt nhìn sư thầy, bị sư trùng mắt một cái liền thụt đầu lại, ngoan ngoãn quét lá đa. Sư thầy mỉm cười, quay sang Gia Nguyên, ôn nhu hỏi:

- Không biết thí chủ đến đây có việc gì?
- Tôi muốn tìm hiểu một số chuyện! – Gia Nguyên quét mắt bao quát toàn cảnh ngôi chùa rộng lớn, rồi lãnh đạm lên tiếng - Ở đây hoặc gần đây có tượng con Lân nào không sư?
- Ồ, ở chùa này chỉ có Rồng đá thôi, kiến trúc của chùa chúng tôi từ hoa văn đến tượng đều là Rồng cả, không có Lân!
- Xung quanh đây có địa danh nào liên quan đến Lân không? Một ngôi chùa khác nổi tiếng với nhiều tượng Lân chẳng hạn?
- Thật ngại khi phải nói rằng kiến trúc Phật giáo ở Nam Kinh không chuộng Lân, toàn bộ chùa đều ưu tiên cho hình Rồng cả. Tôi đã từng đi tham quan tất cả những ngôi chùa lớn nhỏ ở Nam Kinh này rồi, dường như tượng Lân chỉ là một thiếu sót, không đáng kể!
- Thưa sư, vậy có truyền thuyết cổ xưa gì đây về linh vật này được lưu truyền ở đây không ạ? Truyền thuyết ấy có gắn liền với địa danh nào chăng?

Sư thầy ngẫm nghĩ một lúc lâu, xong lắc đầu bất lực:

- Sư không nhớ được truyền thuyết nào về Lân nổi tiếng ở đất Nam Kinh này cả, ngược lại truyền thuyết về Rồng thì rất nhiều!
  - Không có gì liên quan đến Lân cả sao? – Gia Nguyên nghi hoặc, đôi mày thanh tú nhíu lại căng thẳng, môi nhạt bặm thành một đường mỏng...Biểu tượng Lân hình như không ổn... liệu có phải hấn đi sai hướng rồi chăng? Rốt cuộc Ambigram“Fire” ám chỉ điều gì? Không phải Hội Illuminati vẫn bị gọi là “hội Quỷ Satan” sao? Lẽ nào lần này không thể men theo câu thơ khóa “Satan dẫn lối kẻ cô độc” ấy nữa?
- Gia Nguyên nhìn con số nhấp nháy trên đồng hồ điện tử, bây giờ đã quá nửa ngày, thời hạn ật thư thứ ba chỉ còn nửa ngày thôi. Chỉ còn 12 tiếng thôi! Hấn xoa nhẹ sau gáy, khi căng thẳng, Gia Nguyên cảm thấy vùng phía sau đầu này hơi nhức nhối...
- Xin mạn phép được hỏi thí chủ, tại sao thí chủ lại tìm đến linh vật Lân? Tại sao không phải Rồng, Rùa hay Phượng Hoàng? – Sư thầy xoa xoa chuỗi tràng hạt trên tay, trầm mặc hỏi.
  - Tôi chỉ tìm linh vật liên quan đến lửa. Ngoại trừ Rồng ra chẳng phải chỉ còn Lân thôi à?
  - Phượng Hoàng là một loài chim gắn liền với lửa mà, sao thí chủ không đề cập đến? Thậm chí khi nghĩ đến Phượng Hoàng thì ấn tượng về lửa không phải còn mãnh liệt hơn Lân rất nhiều sao?
  - Sư thầy nói sao cơ? Ấn tượng về lửa ở Phượng Hoàng rất mạnh? Phượng Hoàng không phải chỉ là một loài chim thiêng sống trên núi, tượng trưng cho hòa bình và thịnh vượng sao? – Gia Nguyên sững người. Chim Phượng Hoàng và lửa?

Gia Nguyên vốn không hiểu biết nhiều về linh vật này, mặc dù phượng hoàng cũng nằm trong bộ tứ linh được sùng bái ở phương Đông. So với Rồng, những hiểu biết của hấn về loài chim thiêng chỉ bằng hạt đậu. Kiến thức đơn giản nhất mà Gia Nguyên nắm được về Phượng Hoàng chỉ là Phượng Hoàng có ý nghĩa rất tích cực. Nó là biểu tượng của đức hạnh và vẻ duyên dáng, thanh nhã. Phượng Hoàng cũng biểu thị cho sự hòa hợp âm dương. Theo truyền thuyết, nó xuất hiện trong thời kỳ hòa bình và thịnh vượng nhưng không có khi thời kỳ tăm tối sắp đến... có gì liên quan đến Satan ư?

Gia Nguyên nghi hoặc nhìn sư thầy, hấn bắt đầu cảm thấy máu trong mạch nóng lên, trái tim dường như xuất hiện linh cảm về một hướng đi mới bỗng chốc đập mạnh:

- Thưa sư thầy, liệu ở ngôi chùa Thiên Vân này có thứ gì liên quan đến Phượng Hoàng không? Chùa này không phải kiến trúc chỉ có duy nhất Rồng đá thôi sao?... ý tôi là... có thứ gì đó liên quan đến lửa?
- Fire... fire! – Húc nhi đang quét lá đa, tự dưng nhớ ra từ lửa bên tiếng Anh gọi là “fire” liền hét lên phấn khích, cậu quẳng cây chổi xuống sân rồi chạy đến bên cạnh Gia Nguyên, láu táu bập bẹ một câu trật lất ngữ pháp – Is ...you...say... say...fire?

- Yes! – Hắn nhưn mày, lãnh đạm khoanh tay.

- Oh... I know... know... it! – gương mặt nhỏ với cái đầu cạo trọc có sáu chấm bông tươi rói lên, cậu quay sang sư thầy đang nhìn mặt mình, cười khoe hai răng sún – Sư phụ, anh ấy tìm Hỏa Đền đấy! Ở đó luôn có lửa, hơn nữa còn có Phượng Hoàng! Anh ấy tìm... Fire... Fire Pagoda!

- Con làm ơn đừng có nửa nạc nửa mỡ thế được không? Nói tiếng Trung dùm đi! – Sư thầy nghiêm giọng, xong quay sang Gia Nguyên khề gật đầu – Phía sau ngôi chùa này có một ngôi đền nhỏ gọi là Hỏa Đền, ở đó người ta quanh năm đốt đuốc. Thứ mà cậu bảo liên quan đến Fire ... chỉ có thể là Hỏa Đền thôi!

53. Chương 50: Hỏa Đền - Sòng Bài Fire Phoenix

Bó đuốc cháy sáng rực như đóa hoa lửa, rọi sáng toàn không gian u tịch của Hỏa Đền. Hương trầm nghi ngút hòa quyện vào không gian cái cảm giác thiêng liêng đến rợn ngợp. Làn khói mong manh trườn lên bờ tường đầy hoa văn rồng phượng chao uồn, nhấn chìm tâm hồn vào sự thành kính sâu khốn cùng.

Gia Nguyên bước vào Hỏa Đền, đôi chân trần chạm sàn gỗ nhẹ tênh như người mộng du. Không gian hương khói này khiến hắn có cảm giác mọi thứ không thực, cứ dập dềnh ẩn hiện sau làn khói mỏng mị.

Từng bước điềm nhiên tiến sâu vào chính điện, lách mình qua những cây trụ gỗ bóng nhẵn, cảnh tượng hiện ra sau rèm khói hương khiến Gia Nguyên bất thần.

Ở chính điện có một bức màn lớn giăng mắc từ trần đến sàn gỗ. Bức màn được thêu hết sức tinh xảo, màu sắc hài hòa, đường chỉ lùa óng lên cơ hồ khiến cho hình ảnh linh vật trên màn chao liệng, lả lướt... Đồng tử xanh đen giản rộng, thu trọn bóng hình linh vật ấy vào đáy vòng mạc... một con Phượng Hoàng lửa đang bốc cháy rực rỡ, đôi cánh thần sắc rộng kéo theo những tia lửa mềm mại, uyển chuyển, hộc mắt đen huyền bí, từ cặp mỏ vàng phun ra một luồng đỏ cam hùng hực cháy... Phượng Hoàng bốc cháy!

- Con Phượng Hoàng này đang chuyển kiếp! – chất giọng trong trẻo của Húc nhi vang lên, vọng đi vọng lại trong không gian đèn điện tịch u.

- Chuyển kiếp? – Gia Nguyên trở nên dăm chiêu lạ thường.

- Đúng vậy! Khi Phượng Hoàng bốc cháy là lúc nó chuyển kiếp. Phượng Hoàng là một loài chim bất tử. Vòng đời của nó kết thúc bằng việc nó xây cái tổ cấu tạo bằng những sợi tơ có màu nâu vàng phát ra ánh sáng rực rỡ, rồi nó sẽ tự phát cháy trong chiếc tổ này. Cuối cùng, một con chim non mới sẽ chào đời! – Sư thầy ôn tồn giải thích, bàn tay già nua nhu thuận chỉnh lại vị trí bó hoa lửa trên tường.

- Phượng Hoàng... có tượng trưng cho nhuệ khí không sư?

- Tất nhiên rồi! Phượng Hoàng là loài chim tượng trưng cho nhuệ khí!

Những dây thần kinh của Gia Nguyên bắt đầu căng ra. Ambigram “Fire” trong sáu biểu tượng đối xứng hai chiều của hội Illuminati có ý nghĩa rất đặc biệt. “Fire” tượng trưng cho nhuệ khí... Phượng Hoàng cũng đại diện cho nhuệ khí. Phượng Hoàng và lửa. Lửa và Phượng Hoàng... Đây là ngầm ý của Jang phải không?

Không, không phải là ngầm ý mà đây chính xác là điều Jang muốn nói với hắn. Không thể nào sai được, Gia Nguyên tin vào trực giác của mình. Hắn đang đi đúng hướng.

Tuy vậy, vẫn còn một điều làm hắn vướng bận, Gia Nguyên cảm thấy rất mơ hồ ở mối quan hệ giữa Satan và Phượng Hoàng. Phượng Hoàng là loài chim thiêng, rất được tôn quý ở Đông phương... vậy, nó có liên quan gì đến Satan sao?

Theo hắn biết thì Phượng Hoàng đâu phải biểu tượng của Satan. Trong Thánh Kinh rõ ràng không đề cập đến điều này, lời Thánh Kinh chỉ cho biết Phượng Hoàng là loài chim thiêng, quý hiếm, có ý nghĩa cao cả, tốt đẹp. Hắn nhớ rất rõ một câu so sánh rằng: “ Tuổi đang thì của người trở lại như của chim phượng

hoàng”, nghĩa là Thượng Đế sẽ ban cho những ai tin Ngài sự sung sức và thịnh vượng như Phượng Hoàng vậy...Lẽ nào Jang nhầm lẫn gì ở đây?

Gia Nguyên trầm mặc một lúc lâu, rồi bật tab truy cập vào trang mạng xã hội thông dụng, search bằng key: “Satan and Phoenix”. Hắn lướt qua một lượt, toàn những đề mục liên quan đến ý nghĩa tích cực của Phượng Hoàng, sự cao quý của Phượng Hoàng, nguồn gốc của Phượng Hoàng, các truyền thuyết về sự bất tử của Phượng Hoàng,... không có thứ cần tìm...

Gia Nguyên băng quơ lướt thêm một page nữa. Bất chợt, ngón tay hắn khựng lại trên màn hình cảm ứng tinh thể lỏng. Máu trong mạch như đông cứng lại, trái tim khô sạn bỗng nảy lên một nhịp mạnh mẽ, hai mắt tròn lên sững sốt... Gia Nguyên hít vào một hơi thật sâu, bờ môi khẽ mấp máy một dòng chữ nhỏ xíu nằm cuối page: “Phượng Hoàng lửa là hình xăm dành cho những ai giữ vị trí cao nhất trong hội người tôn thờ quỷ Satan, các thành viên cấp thấp hơn thì thường dùng hình xăm là đầu của một con sơn dương với mặt mày dữ tợn, có bó đuốc cháy sáng giữa hai cái sừng nhọn, cân đối theo khuôn của một ngôi sao sáu cánh”.

Cảm giác vỡ lẽ cuộn trào trong lòng Gia Nguyên như sóng thần dữ dội, mặt hắn tối sầm lại với những chuyển biến phức tạp. Gia Nguyên lôi từ ba lô ra cái bản đồ điện tử loại thông minh nhất hắn mới mua lúc sáng. Những vệt laze đỏ nhấp nháy phát ra từ đầu con chip vi mạch tròn tròn. Hắn lấy cây bút cảm ứng từ khoanh tròn một vùng rộng lớn xung quanh dấu chéo nhỏ “Thien Van Pagoda” rồi viết từ “Phoenix” vào trong vòng khoanh ấy. Chưa đầy 2 giây, trên bề mặt bản đồ đã nhấp lên một vạch màu xanh neon. Gia Nguyên kích nhẹ đầu bút từ vào điểm sáng, ngay lập tức, mọi thông tin của vị trí này chạy ào ra màn hình, sắp xếp dữ liệu lại thành một hệ thống hoàn chỉnh. Mắt dừng lại ở cái tên đề, Gia Nguyên thở ra một hơi run rẩy, khóe môi nhợt cong lên tạo thành một nụ cười bán nguyệt yêu mị. Từng tiếng thì thầm bị nuốt ngược vào bên trong, tan biến nơi đầu lưỡi: “12 km về hướng Bắc... Sông bài Fire Phoenix”

Hơi đêm lạnh lẽo luồn qua những vòm cây tăm tối, khua mạnh cành cỏ thụ làm lớp lá khô run lên từng đợt sợ hãi. Bóng tối trong những hẻm con đặc quánh lại, loang loáng chảy dài hai bên đường nhựa. Gia Nguyên rảo từng bước gấp gáp, thân ảnh ấy dường như bí ẩn hơn trong chiếc áo khoác đen rộng. Hắn đội mũ lưỡi trai khuất mặt, tiếng giày đế đinh của nam chà xát trên mặt đường nghe khô khốc.

Trước mặt hắn không xa là sông bài Fire Phoenix. Biểu tượng con phượng hoàng lửa hai cánh sải rộng sáng rực rỡ, nổi hẳn lên trên tông màu xám lạnh lẽo chủ đạo của tòa nhà lớn. Sông bài này khá nổi tiếng ở Nam Kinh – nơi dành cho phần đông giới thượng lưu, những kẻ lắm tiền nhiều của, địa vị cao trong xã hội, thế giới của sự giải trí bất tận, của những cơn say rượu và tình, của đỏ đen, thắng thua...

Gia Nguyên dùng ống nhòm điện tử quan sát lại mục tiêu để một lần nữa khẳng định mình đang đi đúng hướng. Ống nhòm phóng to hình ảnh con phượng hoàng, từng đường nét thu vào đáy võng mạc hắn không sai một li. Khóe môi Gia Nguyên khẽ nhếch lên kiêu bạc khi mắt tìm thấy một lá thư màu trắng nằm gọn ghẽ nơi mở đồng của con chim lửa... đó chắc chắn là mật thư thứ tư rồi. Xem nào... nơi đặt biểu tượng phượng hoàng là ban công tầng thứ 3 của tòa nhà. Chỉ cần lên được ban công tầng thứ ba thì hắn sẽ hoàn thành xong nhiệm vụ lần này. Đơn giản thôi mà!

...

Gia Nguyên lách mình qua cánh cửa xoay cảm ứng, thông dong bước vào trong. Tuy nhiên, một thanh niên cao ráo toàn thân âu phục đen từ đâu đến chặn hắn lại, anh ta nhã nhặn mỉm cười:

- Xin quý khách xuất trình thẻ hội viên để vào trong!
- Thẻ hội viên? Ra vào đây phải có thẻ sao? – Gia Nguyên bỏ mũ lưỡi trai xuống, vuốt vuốt lại tóc rồi ngược lên nhìn anh, đôi lông mày thanh tú cau lại nghi hoặc.
- Đó là quy định thưa quý khách!
- Làm thẻ tốn bao nhiêu thời gian?
- 30 phút thưa quý khách!

Gia Nguyên cười nhạt, một phút bây giờ đối với hắn cũng quý giá lắm rồi, đừng nói đến ba mươi phút ngồi xơi trà đợi làm thẻ. Mơ đi! Hắn lãnh đạm lôi ví rút ra một tờ ngân phiếu hươu hươu trước mặt thanh niên

kia:

- Dừng cái này để vào được không? Tôi chỉ vào khoảng 15 phút thôi!

Mắt quét qua dãy số trên tờ ngân phiếu mới căng, anh chàng cứng người, quay sang đánh giá lại set đồ bụi bặm cùng cái balo xanh dương to đùng trên vai Gia Nguyên. Xong nhanh chóng đứng dạt sang một bên, cúi thấp đầu, hạ giọng kính cẩn:

- Vâng, xin mời quý khách vào ạ! Xin lỗi vì đã làm mất thời gian của quý khách!

Gia Nguyên nhếch môi cười ruồi một cái vô cùng kiêu bạc, quăng lại tờ ngân phiếu cho anh chàng rồi ngông ngạo xoay người bước vào hành lang tầng một.

Thanh niên cầm tờ ngân phiếu, hít vào một hơi thật sâu, mấp máy môi trong sự thăng thót:

- Suýt chút nữa mình làm phật lòng triệu phú rồi! Cậu ta là một triệu phú...đi bụi! Thật là... mình còn tưởng đó là một thằng oắt con vắt mũi chưa sạch vết tiền của mẹ đi đánh bạc chứ? Ai ngờ...

...

Không gian bên trong khá náo nhiệt. Gia Nguyên nghe thấy tiếng cười nói, tiếng trò chuyện, tiếng xóc bài, tiếng xúc xắc kêu rùng rảng trong ly, tiếng những ly rượu vang chạm nhau khe khẽ,... Hắn đảo mắt một lượt bao quát toàn cảnh tầng một của sòng bài. Một nơi thật hiện đại, xô bồ và huyền ảo!

Gia Nguyên điem điem lướt qua những dải bàn dài chật kín người. Không khí nực nội, bức bối khiến hắn cảm thấy khó chịu, bèn cởi luôn chiếc áo khoác đen ra, rồi nhét mũ lưỡi trai và áo khoác vào ba lô sau lưng. Gia Nguyên thấy dải bài hát tung lên thành một đường cung điệu luyện từ tay của một cô gái mặc áo ghile đen và váy ôm. Hắn thấy một anh chàng hòa nhã mỉm cười, tay điệu nghệ xóc cái ly chứa những viên xúc xắc phát ra âm thanh rùng rảng khô khát. Hắn thấy những quý ông đắm chiêu nhìn con bài trên tay mình, thỉnh thoảng quay sang bảo phục vụ châm ọt điếu xì gà rồi ngạo nghễ nhả những làn khói trắng. Hắn còn thấy những cô gái trẻ trung mặt mũi đậm đà son phấn diện bộ cánh hàng hiệu, đi đôi boots da có gót nhọn hoắt, kèn kiệu ngồi tại quầy, thưởng rượu và thuốc lá... ánh đèn nhiều màu đan xen nhau, rèm kim sa giăng mắc sáng lóa khiến hắn cảm thấy nhức mắt.

Gia Nguyên cảm thấy thế giới đỏ đen này thật trống rỗng, vô nghĩa, thậm chí mùi vị đồng tiền ở đây cũng thật tanh tưởi. Hắn ghét...

Gia Nguyên trà lẩn vào đám người, đôi mắt trắng khuyết thăm lại tầm tối...

...

Vừa đặt chân lên cầu thang dẫn lên tầng hai, đồng hồ điện tử của Gia Nguyên bỗng rùng một cái khiến chân hắn khựng lại. Hắn cúi xuống nhìn dòng chữ hiện ra trên mặt đồng hồ, lông mày lập tức cau lại nghi hoặc. Chỉ có bốn chữ đỏ rực như máu: “Ra khỏi đó ngay”.

Địa chỉ nhận tin nhắn của Gia Nguyên chỉ có bố Aiden, Edward, Kaylee và Jang biết. Tin nhắn này có ký hiệu cuối là “J”... nó của hacker Jang sao?

Gia Nguyên lăm lè ngược nhìn những bậc thang bằng đá hoa cương, đôi chân cứng nhắc, bờ môi nhặt bặm lại lạnh lẽo. Jang lại chơi trò gì nữa đây? Muốn hắn ngay lập tức ra khỏi nơi này ư? Không biết hắn đã tổn công như thế nào để đến được đây à? Không biết hắn đã dốc sức như thế nào để giải đáp mật thư của anh à? Không biết hắn phải nén cơn đau đến tê buốt nơi gáy lại, phải tìm đủ mọi cách để trốn khỏi bệnh viện để đến đây à? Không biết hắn vừa trải qua phẫu thuật chết đi sống lại mới chỉ hai tuần à?

Ít nhất đừng ra lệnh kiểu đó trong lúc sự nỗ lực của hắn đang ở mức cao nhất chứ? Ít nhất cũng phải để cho hắn lên ban công tầng ba lấy được mật thư đã chứ?

Gia Nguyên lạnh nhạt bước tiếp, không thèm để tâm đến tin nhắn quái quỷ vừa rồi. Hắn chán trò mèo vờn chuột này của Jang lắm rồi, chỉ muốn kết thúc thật nhanh. Đùng cồ tình kéo rề thời gian nữa Jang à! Hắn biết anh khó xử để nói sự thật, nhưng như thế không có nghĩa là anh có quyền được thử thách sự nhẫn nại của hắn. Đợi đấy! Hắn sẽ kết thúc nhanh gọn năm mật thư này thôi. Đến lúc ấy, hắn sẽ có được cái mình muốn... đáp số cho câu hỏi hóc búa nhất: “Ai là kẻ sát nhân?”

Được ba bậc thang nữa, một tin nhắn lại hiện lên trên màn hình đồng hồ kéo theo một chuỗi rung dài. Lần này nội dung dài hơn, màu đỏ của những con chữ sáng rực lên rất giống vết máu loang: “ Ra khỏi đó ngay! Nơi đó vô cùng nguy hiểm! Ra ngay!”

Gia Nguyên cắn môi, lòng dạ càng sắt đá hơn bao giờ hết, tiếp tục bước đi cứng nhắc của mình. Nhưng không để hấn lên hết cầu thang, máy bluetooth của Gia Nguyên nháy lên vạch laze đỏ hiển thị địa chỉ IP của Jang. Một giây sau đó, hấn nhận được tín hiệu từ bên kia. Một giọng nam trầm thét lên vô cùng phần nộ, sự giận dữ, hồi hộp, cùng lo sợ bện chặt lấy nhau trong hơi thở run rẩy của anh. Máu Gia Nguyên đông lại...

“ Sam! Ra khỏi đó mau! Ở tầng một, bàn số 46, góc bên trái đều là thuộc hạ của DM. Chúng là những tên đã giết Gia Nguyên. Chúng biết mặt Gia Nguyên. Chúng tinh mắt lắm. Rời khỏi đó ngay! Rời ngay!”

Sống lưng Gia Nguyên cứng ngắc, tim hấn như ngừng đập. Từ từ xoay người về vị trí Jang nói. Bàn số 46, góc bên trái... Đồng tử hấn chững lại, giãn rộng ra, thu gọn hình ảnh mười tên mặc vest đen, trên ngực áo đeo huy hiệu bạc chạm khắc hai chữ “ DM” tinh xảo sáng lóa lên sắc lạnh. Thần thái của chúng cho Gia Nguyên biết... đây đều là những... sát thủ!

Không kịp nữa rồi! Không kịp rồi! Chúng đã nhìn thấy mặt Gia Nguyên. Một giây thoáng qua, vẻ bản thân hiện rõ trên gương mặt lạnh lẽo của chúng, vẻ sống sốt hiện rõ khi chúng cứng nhắc đứng lên để rời khỏi vị trí, khi chúng đưa bàn tay xương xẩu rút súng ra khỏi đai lưng...

- Tóm nó lại! Nó là Cao Gia Nguyên! Không được để nó thoát! – Tiếng gầm lạnh băng vọng lại, dội vào những bức tường, phá vỡ tiếng cười nói của đồ đen huyền ảo.

Lao vù lên những bậc thang như gió, Gia Nguyên cầm đầu chạy qua đại sảnh tầng hai, bước chân hỗn loạn.

Hấn đang mất bình tĩnh.

Hấn đang bị truy sát.

Hấn sẽ bị giết!

54. Chương 51: Truy Sát

Bố Aiden từng hỏi Gia Nguyên rằng: “ Nếu có một ngày con bị truy sát thì con sẽ làm gì?”

Lúc ấy, hấn bình thản trả lời: “ Sẽ tìm đường trốn!”

“ Con trốn bằng cách nào?”

“Chạy!”

Bố nhướn mày, dang tay ôm hấn vào lòng, tỉ nhẹ cầm lên đỉnh đầu hấn, ôn nhu giải thích:

“ Đừng chạy trốn, vì càng chạy thì sẽ càng bị truy đuổi gắt gao hơn, càng kích động sự hung hăng và bản tính săn mồi của chúng hơn... điều con cần nhất lúc này chính là sự bình tĩnh đến lạnh lùng. Và cách tốt nhất để trốn thoát chính là dùng đầu óc tỉnh táo của mình để... làm loạn. Chỉ cần con làm mọi thứ loạn lên thì nhất định sẽ thoát! Chỉ cần sự bình tĩnh là đủ!”

...

Bước chân Gia Nguyên chậm dần, hấn hít một hơi thật sâu cố gắng trấn tĩnh mình...Đừng kích động chúng! Bây giờ muốn trốn thoát chỉ có một cách là... làm loạn hết nơi này lên.

Chúng đã chạy lên được cầu thang, Gia Nguyên chỉ cách chúng chừng mười mét, nín thở đứng nép mình sau cây trụ lớn.

- Nào... khả năng phản xạ nhanh của mày đâu? Lôi ra dùng ngay đi! Mày là Storm, nhớ không? Mày là một cơn bão mạnh nhất, nhớ không? – Hấn thì thâm trong miệng, khuôn ngực phập phồng mãnh liệt theo từng luồng khí lạnh buốt.

...

“Bản chất của một tuyển thủ Taekwondo đạt huyền đai tứ đẳng như con là gì hả Sam?”

“Là sự bình thản tuyệt đối thừa bố!”

“Bình thản ở đâu?”

“Tâm hồn con. Hành động của con.”

“Con là ai?”

“Con là kẻ mạnh!”

...

Chớp mắt, hấn lách mình qua chiếc cửa xoay của tầng hai, lao vào hòa lẫn trong đám đông huyền ảo. Gia Nguyên lôi chiếc túi nhỏ đựng những dụng cụ điện tử của mình ra buộc vào thắt lưng, vút cái ba lô nặng nề qua một góc. Hấn gồng mình chui vào khe hở của một hòm tường nhỏ, chờ đợi thời cơ.

Thần kinh hấn căng ra như dây đàn, mồ hôi nhễ nhại hai bên thái dương, một cảm giác tê buốt truyền đến từ sau gáy khiến không gian trước mắt hấn hơi chao nghiêng. Gia Nguyên cắn răng nuốt cơn đau xuống, mắt nheo lại quan sát... Chúng đến rồi!

Lặng lẽ và khéo léo như cách săn mồi của những con báo, không âm ỉ, khoa trương bằng những tiếng súng hay những động tác đập phăng cửa hung tợn, chúng bình thản đi vào bên trong. Ung dung, sắc lạnh, nhẹ nhàng, nhưng... vô cùng nguy hiểm. Chúng quét mắt tìm bóng dáng mảnh khảnh giữa rừng người đang say sưa nhập cuộc đỏ đen, từng bước chân thận trọng chen vào những chiếc bàn dài chật kín đại gia, băng qua quây rượi nồng mùi sơn phấn và thuốc lá của gái làng chơi. Những đôi mắt sâu hoắm, tinh như điều hâu lướt không chừa một ngõ ngách... Một tên đi đến gần hòm tường Gia Nguyên đang nấp... cách bảy bước chân nữa...

Thình thịch... thình thịch... thình thịch...

Gia Nguyên nín thở, các giác quan được thức nhọn bắt đầu trở nên mẫn cảm, mẫn tiệp. Hấn có thể nghe được tiếng thở mỏng như sương của kẻ đó, tiếng bước chân khê khàng của kẻ đó. Gia Nguyên biết rằng thời khắc này đây... hấn cũng đang trở thành một con báo đen. Không lo sợ, không hãi hùng, chỉ có một cảm giác duy nhất cồn cào ruột gan, là cảm giác... khát máu. Đúng vậy, cái tê rần chạy dọc cơ thể không phải là sự hoang mang, mà là khát máu.

Đôi mắt trắng khuyết bỗng chốc tối tăm lạ thường, một luồng ánh sáng xanh lạnh lẽo cuộn trào lên như những đợt sóng thần... Chúng đã giết anh, chúng đã bắn chết anh, chúng đã cướp mất đi sự sống của người hấn yêu thương nhất, cướp mất đi ý nghĩa cuộc đời hấn...

Báo đen khi bị khiêu khích thì phải làm sao?

Đơn giản thôi! Báo đen thì phải...săn mồi!

Tốc độ nhanh như tia chớp, sức mạnh lớn như vũ bão, bất ngờ ào đến như cơn sóng thần, sát lực như núi lửa trào phun...một cước ngay mi tâm của kẻ đó. Mắt Gia Nguyên sáng rực ngọn lửa xanh của địa ngục, sát khí toát ra như thể vừa giải phóng một con ác thú ngủ quên trong người. Xương cốt kẻ đó kêu lên răng rắc, hốc mắt có máu trào ra... một giây sau, hấn tắt thở.

Gia Nguyên cúi xuống giật mạnh khẩu súng trong tay tên đó. Muốn làm loạn nơi này à?... Dễ thôi!... xoay vòng đạn, lên nòng... hình ảnh Gia Nguyên gơ cao khẩu súng lên, khoe môi thoáng hiện ý cười, băng lãnh nhún vai một cái thu gọn vào tầm mắt bọn vest đen.

Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng! – một tràng âm thanh sắc nhọn vang lên làm đông cứng cả không gian tầng hai. Vài giây thất thần trôi qua, những tiếng thét hoảng loạn đồng loạt vang lên rung chuyển cả tường lạnh.

Rồi sau đó là một cảnh tượng hỗn tạp chưa từng thấy. Ghế bị xô ngã, những ly rượu vang rơi vỡ tan tành trên nền đá hoa cương, bài bạc bị hất tung lên, bay loạn xạ tạo thành một cơn mưa trắng, người đập lên người, những bước chân giày xéo nhau trong hải hùng... Gia Nguyên chỉ đợi có thể, liền cúi rạp người, chui xuống những gầm bàn, thu hết tốc lực để lách qua những khe hở nhỏ, lẩn từng vòng để tránh bị đập lên người, tư thế luồn lách nhanh nhẹn, chớp nhoáng.

Tốc độ truy kích của bọn chúng rất nhanh, nhưng Gia Nguyên còn nhanh hơn. Chúng là những con báo, Gia Nguyên là cơn gió vô hình. Chúng là những con diều hâu tinh mắt, Gia Nguyên là màn bụi khí thoát ẩn, thoát hiện, có thể tan biến bất kì lúc nào. Chúng là sấm, Gia Nguyên là chớp, thi nhau rạch nát không gian hỗn loạn kia bằng những âm thanh sấm sét gai người.

Cầu thang tầng ba kia rồi... Gia Nguyên thu hết tốc lực phóng lên, lạnh lùng xô ngã tất cả những người chắn đường mình. Hắn lao ra ban công rộng lớn, trèo lên khung sắt cao, đu người ra chỗ con phượng hoàng lửa... Mày đây rồi! Mật thư thứ tư! ... Gia Nguyên giật lấy lá thư màu trắng nơi mỏ đồng của linh vật rực rỡ kia. Thở ra một hơi dài run rẩy, tim đập như trống dồn vì phấn khích, lồng ngực hắn phập phồng dữ dội. Cuối cùng cũng đã hoàn thành xong nhiệm vụ lần này rồi. Trong tay hắn là bì thư đề: “The fourth secret letter – from: Jang”... Tốt rồi!

Nét cười thoáng hiện nơi khóe môi Gia Nguyên vụt tắt, tai hắn động lên... bọn chúng đang đến, còn 15 mét nữa. Gia Nguyên nhú mày hít thở thật sâu để điều hòa nhịp tim và nén trận đau tê buốt truyền từ sau gáy. Lúc này cần nhất sự tỉnh táo, một chút mơ hồ cũng không được, chịu đựng đi nào Gia Nguyên, mày làm được mà, một chút nữa thôi, chịu đựng đi... Đôi tay run rẩy của Gia Nguyên một lần nữa dồn sức phát lực ra sung mãn, tóm lấy thanh xà ngang rồi đu thông xuống ban công tầng hai. Hơi choáng váng bởi vị trí lơ lửng trên không trung vô cùng nguy hiểm của mình, Gia Nguyên cắn môi thật mạnh đến độ bật máu ra. Tỉnh táo lại ngay!

Hắn huých một cái thật mạnh rồi đánh người vào trong... Bịch! Một cú tiếp đất an toàn...

Gia Nguyên lão đảo đứng dậy, nép vào sau tấm rèm nhưng nghe ngóng động tĩnh. Nhân lúc quang cảnh hỗn loạn vẫn chưa chấm dứt, hắn nhảy ra, tung một cước cực mạnh vào người đàn ông cao gầy đang hải hùng thét lên gần đó. Gã ta bất tỉnh, đổ rạp xuống nền. Gia Nguyên kéo gã vào một góc khuất, nhanh tay cởi chiếc áo bành tô màu lam của gã ra choàng vào người, rồi lấy luôn cả cặp kính gọng bạc và chiếc mũ phớt đen có vành khá rộng, đủ để che khuất mặt...

Trong 36 kế, không phải chuồn mới là thượng sách. Tình huống này, để lọt lưới an toàn chỉ có duy nhất một cách. Đó là thay đổi hình dáng của mình!

Phục trang kĩ lưỡng xong xuôi, Gia Nguyên trở ra dưới bộ dạng của một người đàn ông đứng tuổi. Lấn vào đám người đang gào thét giày xéo lên nhau, hắn bình thản lách mình qua cửa xoay cảm ứng rồi từng bước thông dong xuống tầng một. Tờ mật thư vẫn an toàn nằm sâu tận đáy túi áo bành tô lam...

Gia Nguyên tưởng mình sẽ lọt lưới, nhưng không ngờ bọn chúng lại đông như vậy. Đám báo đen đuổi theo hắn lúc này chỉ có phân nửa, chúng còn bố trí người ngay cửa ra vào của tầng một, mắt diều hâu sấm soi bất kì ai. Gia Nguyên cứng người... muốn ra khỏi đây chẳng khác nào bắt lạc đà chui qua lỗ kim vậy!

Giờ đây hắn nên làm gì?... Tiếng thủ thỉ của bố vẫn ám áp vang vọng bên tai: “Thứ con cần nhất là sự bình tĩnh. Bình tĩnh đến lạnh lùng. Chỉ cần bình tĩnh là đủ rồi!”... Phải! Chỉ cần bình tĩnh thôi, cứ tự nhiên bước ra khỏi đây như một người bình thường, chỉ cần một cái cau mày của hắn, một giọt mồ hôi rịn ra nơi trán hắn, thì sẽ có chuyện đấy!

Gia Nguyên hít một hơi thật sâu, nén cảm giác hồi hộp nơi tim lại, tay diềm tĩnh đẩy gọng kính lên. Hắn thẳng người bước đi, lướt qua ánh mắt diều hâu sáng rực của chúng. Nào Cao Gia Nguyên, phải thật tự nhiên, chẳng phải sáng nay mày một lúc kiêm tận ba vai diễn sao? Chẳng phải vai trai đa tình, vai bác sĩ, vai bệnh nhân tâm thần phân liệt gì mày cũng chơi tới bến sao? Tự nhiên đi!

Lướt qua mặt chúng, Gia Nguyên có thể cảm nhận được hơi thở lạnh buốt của chúng gần trong gang tấc, nắm tay hắn siết chặt lại...

Thịch! – Tim Gia Nguyên rơi lệch một nhịp, từ nơi bả vai, một dòng điện cao thế truyền đến, lan dọc các đốt xương tạo nên cảm giác tê liệt. Trên vai hắn là... tay của một tên báo đen đang siết chặt lại. Hơi thở

địa ngục của gã gần kề, sát khí toát ra khiến người ta lạnh xương sống:

- Mày - bỏ - mũ - xuống - cho - tao!

Một giây mọi suy nghĩ đều đông cứng, Gia Nguyên hít vào một hơi thật sâu, lá phổi căng ra đón nhận tất cả sự bình tĩnh ôn hòa chạy trong từng mạch máu nhỏ. Hắn đưa tay đẩy gọng kính bạc lên, khóe môi nhạt vẽ thành một đường cong hoàn mỹ, tiếng hừ lạnh phát ra nơi cổ họng của hắn:

- Muốn nhìn mặt tôi sao?... Được thôi!

Hắn ngẩng lên. Thoáng hiện ra dưới vành mũ đen là đôi mắt xanh cuồn cuộn sát khí, sáng rực một gam màu lạnh thấu xương của ma quỷ. Tiếng nói trầm đặc của hắn như mũi tên sắc nhọn cắm xuyên vào da thịt người ta:

- Nhưng bù lại... là cái chết!

Phập! – Một đường đi chân cuộn cuộn áp lực vẽ ra trên không trung cú đá hoàn hảo của tuyển thủ Taekwondo đạt huyền đai. Để giày đinh nhọn hoắt tán thẳng vào ngực tên báo đen lực khủng khiếp như cả trái núi đá đè lên. Thấu cả ruột gan, buốt nhứt lên đến đỉnh đầu. Gã bật ngã lùi ra sau, mắt trợn lên nhìn Gia Nguyên sững sờ. Tiếng hét của gã xuyên vọng khắp tòa nhà, từ khóe môi máu tanh tươi bắt đầu trào ra, loang xuống dưới chiếc cổ còn trắng tinh, phủ đỏ tươi chiếc huy hiệu bạc trên ngực áo vest:

- Hắn! Là hắn! Cao Gia Nguyên! Giết! – Gã ngã dựa trên nền đá hoa cương như một con gà bị chọc tiết, tay run lên bần bật cổ chỉ về hướng Gia Nguyên.

Rầm rập, rầm rập... từ cầu thang chúng túa xuống như cơn sóng thần, kéo theo cuồn phong phần mộ. Chớp mắt, Gia Nguyên như một cơn gió lao vút ra khỏi cánh cửa xoay, phóng vào đêm đen ngoài kia, tầm mình trong hơi lạnh của làn sương mù mỏng manh. Chúng đuổi theo. Hắn cầm đầu chạy, chạy và chạy đến thực mạng...

Cảm giác mộng mị, chao đảo bắt đầu xuất hiện, mọi thứ trước mắt hình như đang nhòe đi, chân guồng lên cơn tê mõi, các cơ rút lại đau đớn. Hắn cảm thấy tức thở. Tiếng chân của chúng hình như gần hơn, gần hơn nữa...

Bất ngờ một thân ảnh cao lớn xuất hiện như chớp nhoáng, kéo mạnh hắn vào vòng tay mình. Đó là một tên báo đen sao? ... Không phải! Không phải người của bọn chúng. Người thanh niên ôm lấy hắn thật chặt, nép sát vào cột điện của một hẻm con tăm tối, hơi thở dồn dập của anh ta vờn trên mặt hắn.

Một giây, hai giây, ba giây... tiếng chân rầm rập lạnh lẽo của chúng đổ ào tới khiến mặt đất như rung chuyển. Gia Nguyên nín thở.

Một giây, hai giây, ba giây... tiếng chân ấy tựa như một cơn lốc, mạnh mẽ lướt qua, nhỏ dần, rồi nhỏ hơn nữa, đến khi hắn không còn nghe thấy gì... Chúng đi qua rồi! Chúng không phát hiện ra hắn! ... Hắn lọt lưới rồi?

Gia Nguyên mơ hồ ngược lên nhìn người thanh niên đối diện vẫn đang ôm chặt lấy mình. Hình ảnh của anh ta trong vầng mạc hắn bị nhòe đi như làn sương mù lãng đãng. Hắn chỉ mong lung cảm nhận được chiếc mũ lưỡi trai sụp xuống che kín nửa khuôn mặt anh ta, chiếc áo chùng đen huyền bí phủ lên người anh ta...

Nghe ngóng thêm một lúc không thấy động tĩnh gì, người thanh niên buông hắn ra rồi vội vàng quay đi. Gia Nguyên chụp lấy tay anh, hơi thở dồn dập sự nghi hoặc:

- Anh là ai?

- ... - Người thanh niên im lặng.

- Nói! – Hắn gần giọng.

- Jang! – Một âm thanh trầm trầm vang lên giữa không gian tĩnh lặng tuyệt đối.

Gia Nguyên ngây người ra, tay hắn nói lỏng. Không chân chừ, anh ta giật mạnh tay mình khỏi tay hắn rồi xoay người chạy sâu vào trong con hẻm đen. Bóng lưng anh ta như hòa tan vào không gian huyền bí, bị sự tăm tối nhấn chìm trong giây lát.

Giọng nói này...giọng nói trong máy bluetooth lúc này...bóng lưng cao lớn quen thuộc... hình xăm kì quái hẳn vừa lướt qua trên mu bàn tay của anh... giống hệt một người, không sai một li một nét...

Đội trưởng đội bóng rổ của trường, thằng bạn ngổ hay tươi cười với hàng lông mày rậm đầy nam tính, người anh em kết nghĩa kiên định từ bất đắc dĩ của hắn... Trần Hải Đăng?

55. Chương 52: Kí Ức Về Người Anh Em.

Cơn gió đầu thu se lạnh kéo theo một làn sương mù lãng đãng, vờn qua những trụ đèn đường. Luồng ánh sáng màu cam nhạt dường như đặc lại, từng giọt nhỏ xuống, chảy dài trên bờ vai rộng của người thanh niên. Anh dựa vào bờ tường lạnh lẽo, bàn tay hơi chai sạn vì chơi bóng rổ, nhẹ nhàng đưa lên kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống. Hơi thở anh dịu lại... một giọt nóng hổi trào ra khỏi khóe mắt sâu:

- Cao Gia Nguyên, xin lỗi cậu! Suýt chút nữa tớ làm hại Sam rồi! Tớ đã vô tình đẩy cô ấy vào nguy hiểm. Nếu tớ chậm chân một chút nữa thì có thể Sam đã...

Anh là một kẻ vô tình đến vô tâm, rồi vô tâm đến tàn nhẫn. Người thanh niên hoàn toàn không biết Sam vừa mới trải qua những chuyện khủng khiếp gì, không biết tình trạng sức khỏe của Sam trong thời điểm này nhạy cảm đến mức nào. Vậy nên mới có chuyện anh để cô lao đầu vào trò chơi hóc búa và nhọc trí mình bày ra. Người thanh niên vốn không biết địa điểm mình chọn lựa để giấu mật thư thứ tư lại trở thành một cơn ác mộng kinh hoàng đối với tính mạng của Sam. Anh chỉ lo vui đầu vào việc thiết lập những mật thư mà không để tâm đến cảm nhận của cô và những rắc rối ngoài dự tính mà cô phải đối mặt. Anh chỉ biết sa đà một cách điên rồ. Quá ư là điên rồ!

Việc cần anh làm thì anh không làm, việc không cần anh đụng đến, anh lại cầm đầu lao vào, để rồi vô tình gây ra những hậu quả không thể ngờ đến. Nếu không phải hôm nay anh đột nhiên hứng thú với việc theo dõi Sam thì biết đâu được chính anh đã gián tiếp đẩy cô đến cho tội báo đen khát máu kia xâu xé? Nếu không phải anh mắc bệnh nghề nghiệp, rảnh tay hack toàn bộ hệ thống camera của sông bãi thì liệu anh có biết đến sự hiện diện của chúng nơi góc trái tầng một?...

Khi anh vô tình lướt mắt qua gương mặt sắc lạnh, đầy sát khí của một tay ngồi bàn số 46, tim anh bỗng khựng một nhịp, luồng khí chạy trong hai lá phổi như đặc lại, khiến hơi thở anh trở nên khó nhọc hơn bao giờ hết. Thời khắc ấy, mọi suy nghĩ đều đóng băng để toàn tâm trí anh bị nhấn chìm trong cơn sóng kinh hãi, sững sờ... đó là kẻ nằm trong danh sách những thuộc hạ của DM có liên quan trực tiếp đến cái chết của Gia Nguyên mà anh mới điều tra được gần đây. Rồi máu trong mạch anh đông cứng khi camera lặng lẽ quét qua khuôn mặt của từng thân ảnh ngồi trong bàn dài 46...Tất cả bọn chúng... đều nằm trong cái danh sách ma quỷ kia, tất cả bọn chúng đều biết mặt Gia Nguyên. Bởi vì... chúng là những con báo đen hung tợn đã truy sát Gia Nguyên đến ngõ cụt và nhận chìm cậu ấy trong vũng máu của chính mình.

Thời khắc anh kinh hoàng nhận ra cơn ác mộng khủng khiếp này thì Sam đã hòa vào đám người đang say sưa nhập cuộc đỏ đen kia, ngang nhiên bỏ mũ lưỡi trai và áo choàng ra trước mắt chúng. Hành động của cô đối với chúng mà nói, giống như một lời tuyên chiến, thách thức đến ngông cuồng cái bản tính khát máu của loài động vật ăn thịt đồng loại này vậy... Anh suýt chút nữa đã trở tay không kịp...

...

Người thanh niên hít vào một hơi thật sâu, giọng anh trầm hẳn xuống đọng đầy ưu tư:

- Gia Nguyên, liệu tớ có nên dừng lại không? Liệu tớ có nên nói thẳng ra cho Sam ai là người đã ra tay tàn nhẫn với cậu không?...Hình như trò chơi của tớ chỉ khiến cô ấy thêm nhọc tâm thì phải?... Nhưng cậu biết đấy! Tớ... là một kẻ nhát gan. Tớ không có dũng khí để nói ra sự thật. Tớ thật sự rất sợ phải chứng kiến nỗi đau của người khác... mà đó lại chính là em gái cậu... Em gái cậu, tớ cũng xem như em gái mình vậy! Gia Nguyên, nói đi! Tớ phải làm sao bây giờ? Tớ sợ nước mắt của cô ấy, Sam sẽ bị sốc, sẽ rất đau... và cậu biết điều đáng sợ nhất là gì không?... Nếu cô ấy biết ai đã giết chết cậu thì... cô ấy sẽ không còn tin vào bất cứ điều gì trên đời này nữa. Cậu cũng sợ điều này phải không Gia Nguyên? Cậu từng nói với tớ, Sam luôn

tỏ ra mạnh mẽ nhưng lại là người dễ tổn thương nhất mà?...Tớ không muốn để cô ấy tổn thương thêm nữa! Sự thật lần này... chắc chắn sẽ đẩy Sam vào một hố sâu không có lối ra. Sam sẽ vĩnh viễn không còn niềm tin nữa. Một người không còn niềm tin thì chẳng phải là... một người đã chết sao? ... Gia Nguyên, tớ thực sự... không đủ can đảm để kết thúc trò chơi kéo dài thời gian của mình đâu! Tớ muốn Sam phải chuẩn bị tâm lý thật vững vàng... thời gian có thể làm được điều này đúng không, người anh em?

...

Người thanh niên chậm rãi rút điện thoại ra, chọn một số quen thuộc trong danh bạ. Chỉ sau một hồi chuông, đầu dây bên kia đã bắt tín hiệu:

- Jang?

- Tôi biết Sam ở đâu! Tôi sẽ hack thiết bị định vị của cô ấy giúp anh. Mau đến đón cô ấy đi! Hình như Sam không ổn! – Buông một câu ngắn gọn với thái độ hơi lạnh cảm, Jang liền cúp máy.

Anh lôi netbook ra khỏi chiếc cặp da màu đen, bàn tay lướt xoẹt qua bàn phím bằng loạt động tác nhẹ bẫng. Trên màn hình hiện ra một dấu chấm đỏ đang di chuyển chậm chạp, Jang kết nối vị trí của chấm đỏ ấy với một địa chỉ IP khác, rồi dứt khoát kích chuột vào biểu tượng “attack”. Thao tác hoàn thành...

...

Người thanh niên rút ra từ trong túi áo hộp thuốc lá màu trắng, ngậm lấy một điếu, anh châm lửa. Ngọn lửa màu xanh lam thiêu đốt đầu thuốc, hòa tan thành một luồng sáng cam yếu ớt. Jang ngửa đầu nhả ra một vòng khói bàng bạc. Mùi hương thuốc lá khiến đầu óc mụ mị đi, cảm xúc dần trở nên trống rỗng. Đã lâu lắm rồi anh không dùng đến thuốc lá, nhưng lúc này đây, anh cần nó. Ít nhất nó cho anh cái cảm giác mình còn có việc để làm...

Anh mệt mỏi nhắm mắt lại, lòng dạ bồi hồi, xao xuyến, một cảm giác nhớ nhung xuyên thấu vào từng tế bào trong cơ thể, hòa tan vào máu, chảy ngược về trái tim, mang theo nỗi đau thông thống, sâu rộng. Những đốm kí ức đan kết với nhau tạo thành dải hình ảnh đậm sắc màu hoài niệm, phẳng phất cảm giác chân thực, sinh động về người anh em thân thương ngày nào.

Jang yêu thương, quý trọng Gia Nguyên vô cùng. Giữa hai người là một sự thấu hiểu kì lạ. Jang và Gia Nguyên có một mối dây liên hệ mật thiết về tâm hồn. Người này có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc hay nỗi đau của người kia rất sâu sắc, như thể chính mình đang trải qua cảm giác đó vậy. Anh em xương máu, bạn bè tri kỉ, hiểu đối phương như hiểu chính mình. Thứ tình cảm này chính là... thần giao cách cảm.

Cao Gia Nguyên, Jang thực sự rất nhớ cậu ấy, nhớ lắm...

...

...

- Thăng này! Mau dậy đi! Đây là đâu mà mày dám lăn ra ngủ thế hả? Muốn chết à! – Thầy giám thị đập bàn hét lên phần nộ.

Hải Đăng khó chịu ngồi dậy, nhàn nhã ngoáy ngoáy lỗ tai rồi ngáp một cái:

- Thế mà thầy bảo “Trường học là ngôi nhà thứ hai!” . Nhà em, em thích làm gì thì làm chứ?

- Nhà cái gì mà nhà! Còn lí sự cùn nữa! Hải Đăng! Sao mày không chịu tuân theo nội quy nhà trường hả? Trường đã bảo cấm nhuộm tóc rồi sao còn dám vác mặt đến với cái đầu tổ quạ đỏ rực thế này? Muốn người khác dị nghị truyền thống học sinh nghiêm túc của trường ta sao? – Thầy giám thị gầm lên tức tối, thăng nhóc cá biệt này không ngày nào là không gây chuyện, phải gọi nó là cá biệt của cá biệt của cá biệt! Hình như nó không chọc thầy lên cơn đau tim thì không chịu được hay sao ấy!

- Mẹ em là quạ! Tóc em sinh ra đã có màu này rồi thì làm sao mà đổi được? Có trách thì trách my momy, đừng có trách đứa trẻ ngây thơ , vô tội như em! – Hải Đăng nhếch môi cười ruồi một cái lạnh nhạt, đôi mày rậm nhướn lên thách thức.

- Thăng nhóc này! Mới hôm qua tóc mày màu xanh dương, hôm kia màu vàng chốe, hôm kia nữa màu tím mà mày dám bảo tóc tự nhiên hả? Bịa chuyện thì làm ơn có logic một chút, còn dám bảo mẹ mình là quạ

nữa! Ngây thơ, vô tội? Sao mày không đi viết báo lá cải dùm thầy đi? Cái thằng bắt trị này! – Thầy giám thị đập bàn hét lên vô cùng phẫn nộ, mặt ông nửa xanh, nửa đỏ như trái táo của mụ phù thủy trong truyện “Bạch Tuyết và bảy chú lùn”.

- Ô, cảm ơn vì thầy đã tư vấn nghề nghiệp tương lai cho em! Em cũng rất thích chém gió trên mấy trang báo lá cải, cảm giác xỏ mũi người khác rất tuyệt thầy ạ!

- Mày... mày – thầy giám thị tức đến nghẹn lời. Ông quay phắt sang một tên học sinh khác cùng chung số phận viết kiểm điểm vì tội trốn học để đi bắt... ruồi muỗi, mặt mày trở nên hung dữ đến đe dọa – Cao Gia Nguyên! Tóc nó như thế mà nó dám bảo là bẩm sinh, là tự nhiên! Em có tin được không?

Gia Nguyên gãi gãi đầu, nghiêm túc nhìn sang quả đầu kì quái của Hải Đăng, rồi lại quan sát thái độ hằn học của thầy giám thị. Xong, cậu nở một nụ cười hiền hòa, giọng nói ấm áp đến chân thành:

- Tin chứ ạ! Thầy cũng nghe cậu ấy nói rồi đấy, cậu ấy bảo mẹ sinh ra đã như thế rồi mà, làm sao thay đổi được? Thầy nên thông cảm đi, cái gì bẩm sinh thì chịu thôi ạ! Em tin lời cậu ấy thầy ạ!

Hải Đăng đang ung dung vuốt tóc, ngón tay bỗng khựng lại, nụ cười kiêu bạc trên môi dường như đông cứng. Cậu ngạc nhiên quay sang nhìn Gia Nguyên. Đáp trả lại cái nhìn sừng sốt của cậu là nụ cười mỉm thân thiện, đôi mắt trắng khuyết với đồng tử đen tuyền cong lên, đong đầy sự khoan hòa, ấm áp và tin tưởng...

...

...

Hải Đăng bị người ta chơi xấu trong lúc thi đấu bóng rổ cấp thành phố, chân bong gân nặng, tạm thời phải rời sân trong uất ức và phẫn nộ.

Gia Nguyên đến vỗ vai cậu một cái, hơi ấm của bàn tay ấy đậu lại trên vai cậu như một lời an ủi. Nhưng không chỉ an ủi, đó còn là một lời hứa: “ Công bằng của cậu, tôi nhất định sẽ đòi lại bằng được. Tôi sẽ vì cậu mà đánh sụp đội hình của chúng! Cậu mới là người chiến thắng! Tin ở tôi!”

Gia Nguyên vào sân. “Bàn thắng thứ nhất là dành cho đội trưởng!” – tiếng cậu hét to khi trái bóng trong tay mình lọt lưới đội bạn. “ Bàn thắng thứ hai là dành cho người anh em trung thực và bản lĩnh!” . “ Bàn thắng thứ ba là dành cho người cầu thủ chân chính, không chấp nhận những trò lừa đảo!”. “ Bàn thắng thứ tư là dành cho tài năng bóng rổ vừa rời sân!”, ...” Bàn thắng thứ mười là dành cho người có tên Trần Hải Đăng!” - tiếng hét chiến thắng đầy sung mãn của Gia Nguyên vọng đi vọng lại trên sân thi đấu.

Mười bàn thắng kia đều dành cho Hải Đăng, đều với mục đích lấy lại công bằng cho Hải Đăng, đều vì Hải Đăng mà tạo thành... một cách để động viên và chia sẻ không thể nào tuyệt vời hơn.

...

...

- Hải Đăng à! Bé Sam của tớ hôm nay giành được học bổng tài năng đấy! Em gái tớ là số một, number one đúng không? – Ai đó như con sóc phóng lại, nhảy lên ôm choàng lấy người ta, hào hứng khoe.

- Hải Đăng à! Sam nhỏ bị ốm rồi! Tớ muốn chăm sóc em tớ! Sam mỗi khi bị ốm đầu sẽ rất đau, ho rất nhiều. Cậu nói xem, Sam sẽ khó chịu lắm! Tớ muốn ở bên em tớ! – Tiếng ai đó rầu rĩ, ôm chặt trái bóng cam trong tay, mặt mày xịu xuống. Ai đó thực ra cũng đang bị sốt mà!

- Hải Đăng à! Sam của tớ bị bạn bắt nạt! Tớ thề sẽ kiếm tiền mua vé máy bay sang Anh, đập cho tụi nó một trận sống chết! Dám động vào bảo bối của tớ! A... tức chết mất! Cậu đừng can thiệp, tớ nhất định phải đâm vào mặt tụi nó, cho tụi nó gãy hết răng cửa, cả đời dù có bị thọc lét cũng không thể mở miệng cười được! Sao lại dám bắt nạt Sam chứ? Tớ muốn đánh người! Tớ muốn đánh người! – Ai đó cả ngày hét lên tức tối, cơn cũng không nuốt nổi vì giận, bóng toản hung hăng chọi thẳng vào mặt người ta.

- Hải Đăng à! Hình tốt nghiệp cấp ba của Sam này! Cậu thấy không? Em gái tớ không ai đẹp bằng! Tây Thi cũng không bằng! Xinh đẹp quá phải không? Sao mà xinh đẹp thế này cơ chứ? Sau này khi kén em rể tớ sẽ soi từ da đầu đến móng chân hân, muốn chăm sóc bảo bối của tớ thì phải thuận mắt tớ. Ít nhất phải

đẹp trai hơn tớ a! Để đứng bên cạnh bảo bối xinh đẹp hơn Tây Thi của tớ nhìn xứng đôi một chút. Không người ta lại bảo đứa mồi mà đòi chồi mâm son. Nhưng mà khổ nỗi, tớ cứ thấy ai đứng bên cạnh Sam Sam cũng trở nên tầm thường đến đáng thương. Cỡ như cậu thì tớ cho loại từ vòng gửi xe! – Ai đó suốt ngày tíu ta tíu tít khen ngợi em gái mình, còn ngang nhiên sỉ nhục người anh em thân thương này nữa, cái gì mà “cho loại từ vòng gửi xe”?

- Hải Đăng à! Sam nói tuần sau sẽ về đây thăm tớ! Cậu biết không? Tớ mất ngủ cả tuần nay rồi! Háo hức sắp giết chết tớ a. Mong quá, mong quá đi! Còn bảy ngày nữa, còn 168 tiếng nữa! Sao mà lâu quá vậy? Cậu xem lại đồng hồ của cậu có chạy sai không đấy? Sao cứ 168 tiếng hoài? – Ai đó cứ cách một phút lại chạy đến hỏi giờ, còn lên giọng chê bai người ta mua đồng hồ dỏm.

- Hải Đăng à! Hôm nay em gái nhỏ của tớ...

- Hải Đăng à! Bảo bối của tớ...

- Hải Đăng à! Bé Sam của tớ...

- Hải Đăng à! Sam...

...

- Hải Đăng à! Hứa với tớ một điều được không? ... Nếu tớ xảy ra chuyện gì đó không hay, cậu phải bảo vệ Sam giúp tớ, phải chăm sóc Sam giúp tớ, phải quan tâm Sam giúp tớ, phải yêu thương, nâng niu, chiều chuộng Sam giúp tớ. Được chứ?... Nếu tớ đột nhiên biến mất, giống như cái đồng hồ điện tử cậu mua ba tháng trước đến giờ vẫn không tìm lại được ấy, hứa với tớ điều này... thay tớ làm anh trai của Sam nhé? Thay tớ yêu thương và trân trọng Sam nhé? Tớ chỉ tin mình cậu thôi! Được không? – Ai đó bình thần nói trong một chiều mưa như trút, sấm chớp cuồng nộ, vòng tay ấm áp ôm chầm lấy người ta vẫn bao dung, khoan hòa như ngày nào, chỉ duy ánh nhìn của đôi mắt trắng khuyết kia lại có một sự khác biệt lớn... tràn ngập nỗi đau, sự day dứt, những đợt sóng bất an cuộn trào cuốn theo những dự cảm đen tối, dữ dội. Đó cũng là lần cuối cùng người ta gặp mặt ai đó... vì trong chính chiều mưa này, ai đó đã ra đi, đã biến mất, đã chấm dứt sự tồn tại trên đời này...mãi mãi...

...

Hình ảnh Cao Gia Nguyên nằm bất động, đầu gối trên một vũng máu tanh tưởi... không phải chỉ mình Sam chứng kiến, không phải chỉ mình Sam chịu ám ảnh, mà chính người thanh niên này cũng vậy.

Jang đã đọc được những bất an và những dự cảm không lành trong đôi mắt Gia Nguyên chiều hôm ấy, tâm hồn anh bất ngờ dậy lên những đợt sóng lo âu, sợ hãi mạnh mẽ đến kì lạ. Chia tay nhau tại sân bóng rổ, Gia Nguyên ở lại tiếp tục luyện tập một mình, còn Jang phải đi làm thêm nên về trước. Nhưng làm được nửa chừng, linh cảm xấu ban chiều trở nên mãnh liệt đến độ anh không thể tiếp tục công việc được nữa. Sự bất an như dòng điện cường độ mạnh chạy rần rần trong từng thớ thịt của anh, sự lo lắng như đồng cứng lại nơi hai lá phổi khiến anh khó thở, tim anh vô thức nhói lên từng hồi kì lạ...

Jang bỏ ngang công việc, lao mình ra ngoài trời mưa lạnh lẽo. Giờ phút đó, anh vô cùng muốn gặp Gia Nguyên, vô cùng muốn nhìn thấy cậu ta vẫn bình yên vô sự. Nhưng... sân bóng rổ vắng tanh không một bóng người, trái bóng cam của Gia Nguyên nằm lăn lóc trong mưa, cặp sách của cậu ấy bị đứt quai, sách vở rơi hết ra ngoài, ướt đẫm... có lẽ là nó đã bị giăng đứt...

Jang điên cuồng truy tìm hiện GPS của Gia Nguyên, điên cuồng chạy trong cơn mưa buốt giá, điên cuồng xé gió lao đi, điên cuồng tìm địa điểm của dấu chấm đỏ đã đứng yên trên màn hình một hồi rất lâu,... nhưng dù có điên cuồng cách mấy đi nữa, Jang biết mình đã chậm trễ rồi. Chậm trễ đến độ không thể cứu vãn được điều gì nữa!

Jang đến sau Sam. Jang thấy cô gái nhỏ có gương mặt giống hệt Cao Gia Nguyên đang thất thần ôm lấy anh trai mình, áp gò má trắng bệch như sắc giấy vào má Gia Nguyên, vô hồn lặp lại mãi một câu: “ Gia Nguyên dậy đi! Sam sợ!... Gia Nguyên dậy đi! Sam sợ!... Gia Nguyên dậy đi!”...

...

“Nếu tớ đột nhiên biến mất, giống như cái đồng hồ điện tử cậu mua ba tháng trước đến giờ vẫn không tìm lại được ấy, hứa với tớ điều này... thay tớ làm anh trai của Sam nhé? Thay tớ yêu thương và trân trọng Sam nhé? Tớ chỉ tin mình cậu thôi! Được không?”

Nếu cả đời có được một điều ước, anh chỉ ước rằng bước chân quá khứ của mình không bị chậm trễ...để trong chiều mưa ấy, anh không đánh rơi viên pha lê trong suốt mang tên Gia Nguyên vào dĩ vãng... và không phải chứng kiến cảnh một viên pha lê khác mang tên Khiết Sam vỡ tan trong nỗi đau đớn cùng cực. Sự chậm trễ của anh vẽ ra ngo cụt bé tấc. Sự chậm trễ của anh là hồi kết của hai tâm hồn thanh khiết trên đời.

Điều thuốc trong tay người thanh niên đã tàn hết, đốm màu cam nơi đầu thuốc tắt lịm từ lâu. Trên má anh, những vệt nước mắt loang lổ được gió hanh khô. Tiếng thở dài của người thanh niên nghe đặng chất, giọng nói trầm trầm vang lên trong cô độc:

- Gia Nguyên à, tớ vô dụng lắm phải không?... Nói tớ biết đi! Tớ phải làm gì cho Sam bây giờ? Nếu tớ là cậu, nếu tớ là anh trai của Sam... thì tớ phải làm gì cho cô ấy bây giờ đây?

56. Chương 53: Chớm Nở

Gia Nguyên lão đảo bước đi, cơn đau buốt từ sau gáy truyền dọc cơ thể khiến hần không còn điều khiển được chân tay mình. Cả người hần run lên bần bật, không gian trước mắt lờ mờ không còn rõ nét. Hít thở mạnh cũng khiến hần cảm thấy khó chịu, hai lá phổi thiếu dưỡng khí co rút lại mệt mỏi. Cảm nhận của Gia Nguyên về mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, tay nhũn ra, yếu ớt men theo bờ tường lạnh giá để giữ mình không ngã... Một bước, hai bước... nặng nề quá!

Thoát ra khỏi con hẻm nhỏ tăm tối, luồng ánh sáng rực rỡ của đô thị về đêm làm hần lóa mắt. Đèn đường, đèn led của bảng quảng cáo, đèn giao thông, đèn xe,... như những đóa hoa ánh sáng, đan đan nhập nhập vào nhau, cách nào cũng không tách ra được. Gia Nguyên tay nén lồng ngực, khó khăn hít thở.

Bất ngờ, một âm thanh vang lên rất gần khiến máu trong mạch hần đông lại, Gia Nguyên ngược lên sững sốt, mắt cố mở to để thấu gợn thân ảnh ấy vào đáy vòng mạc:

- Tôi tìm được em rồi!

Gia Nguyên ngây ngốc nhìn người kia đang đứng dựa vào cửa chiếc mui trần đen, thiết bị định vị GPS trên tay anh vẫn đang bật sáng, chấm đỏ trên đó nhấp nháy... có phải là địa chỉ IP của hần không vậy?

Gia Nguyên hít vào một hơi thật sâu. Hần biết mà, số hần vốn đen đủi nổi tiếng, bèo bọt nổi tiếng, luckless nổi tiếng. Thôi bỏ đi! Dù sao cũng không trốn được, Hồng Quân phải gọi là... Phật Tổ Như Lai, còn hần chả khác nào Tôn Ngộ Không, có dùng tuyệt chiêu Cầm Đầu Vân đi nữa cũng chẳng thể nào thoát khỏi tay anh được. Cứ nhận tội trước đi cho chắc ăn, may ra còn có cơ hội được nhận khoan hồng, mặc dù đó chỉ là ảo tưởng xa vời như Trái Đất với Mặt Trời!

Gia Nguyên hai tay đan lấy nhau bối rối, miệng lưỡi lắp ba lắp bắp đến tội nghiệp:

- Tôi... thực ra không có ý... chuẩn đâu! Tôi... chỉ là... chỉ là...

Câu nói vẫn còn đang mập mờ trên môi Gia Nguyên bỗng dưng nuốt ngược vào trong khiến hần suýt nữa mắc nghẹn, ai đó xồng xộc tiến đến, mạnh mẽ kéo hần về phía mình. Vòng tay ấm áp của ai đó thấu hần lọt thỏm vào trong.

Hồng Quân gắt gao ôm Gia Nguyên, đôi tay nam tính siết chặt lấy hần, vai anh run rẩy, anh sợ rằng nếu mình lỏng tay ra một chút thôi thì hần sẽ biến mất, sợ rằng sẽ không giữ chân được hần. Gia Nguyên ngây người, hần nín thở áp tai vào khuôn ngực rộng ấm áp của anh, tìm anh đang đập... thổn thức, kìm nén, khổ sở. Hần khờ dại mình nhưng tay Hồng Quân ngay lập tức cảnh giác, siết lại càng chặt, không gian nhỏ bé trong vòng tay anh khiến hần không thở được. Giọng anh vang lên bên tai hần, không hiểu sao, hần cảm thấy rất...đáng!

- Bất an. Sợ hãi. Trống vắng. Hoang mang... đến tận bây giờ tôi mới hiểu những từ này có ý nghĩa gì. Sam, đừng biến mất như vậy nữa! Tôi sẽ điên mất! Làm ơn...

- Quân... khụ! – Gia Nguyên bất ngờ ho mạnh, một cảm giác tanh tươi cuộn trào lên nơi cổ họng hần. Hồng Quân giật mình, vội vàng nói lỏng tay ra.

Anh quan sát hần. Hơi thở của Gia Nguyên gấp gấp khác thường, hình như hần đang khó thở. Hồng Quân để hần yếu ớt dựa vào vai mình, tay anh run run đưa lên chạm nhẹ lớp gạc mỏng sau gáy hần... ướt đầm mồ hôi. Mặt mũi Gia Nguyên nhợt nhạt kì lạ, bờ môi nhỏ dường như tái lại. Quân hít vào một hơi thật sâu, cố nén giọng mình không run lên:

- Nhiễm trùng vết mổ rồi! Nhiễm trùng rồi...

Không chần chừ thêm một giây nào nữa, anh bế thốc Gia Nguyên trong vòng tay rắn rỏi của mình, đặt hần vào xe. Hơi thở anh trở nên dồn dập vì lo sợ:

- Chịu đựng một chút thôi! Tôi sẽ đưa em đến bệnh viện ngay. Cố chịu một chút nữa thôi!

Gia Nguyên mơ hồ thấu từng đường nét nhìn nghiêng hao gầy kia vào tầm mắt, hần cảm nhận được sự căng thẳng tốt cùng trong giọng nói của anh, sự bất an trong hơi thở của anh. Tay hần vô thức đưa lên vô lăng xe, chặn tay anh lại. Câu hỏi nghi hoặc của hần làm Hồng Quân thoáng ngáy người:

- Tại sao anh phải nhọc công vì tôi như vậy? Tại sao phải lo lắng, quan tâm tôi như vậy? Chúng ta... là gì của nhau? Nếu nói trắng ra... quan hệ của chúng ta chẳng phải là của... người đứng với người đứng hay sao?

Hồng Quân nhìn hần chằm chằm, anh dần lòng nuốt cảm giác hụt hẫng, chơi vơi xuống, đôi mắt đen của anh trở nên sâu thẳm, đọng đầy sự u tịch:

- Em nghĩ vậy sao? Em xem tôi là gì chứ? Một... người đứng? Em có thể nhẫn tâm vậy sao Sam? Thế nhưng với tôi... em lại vô cùng quan trọng, tôi không thể thay thế em bằng bất cứ ai khác. Nói ra câu lạnh lùng như vậy, em có hiểu được cảm giác của một người chín năm chờ đợi như tôi là thế nào không?

- Hồng...Quân... - Tim Gia Nguyên bất chợt nhói lên một thứ tình cảm kì lạ, có gì đó rất không thoải mái. Hình như câu hỏi vừa rồi làm tổn thương anh... rất sâu? Phải vậy không?

Hơi thở Hồng Quân dịu đi một chút, anh quay sang thắt dây an toàn cho hần, lặng lẽ nói thêm:

- Em... muốn nghĩ sao cũng được! Muốn xem tôi là gì cũng được! Nhưng ít nhất đối với tôi... em không bao giờ là người đứng! Vì vậy...để tôi bảo vệ em được không? Để tôi bên cạnh em được không? Sam, đừng ép tôi vô tâm với em! Bất kì điều gì tôi cũng có thể làm được. Ngoại trừ điều đó! Vô tâm với em? Xem em là người đứng?...xin lỗi em, tôi không làm được!

Gia Nguyên ngáy dại trước lời nói đọng đầy tâm trạng của anh, trái tim nhỏ bé vốn hững hờ, băng giá, chẳng chịt vết thương kia bắt giắc nảy lên mạnh mẽ.

Hình như hốc mắt hần nóng lên? Hình như có thứ gì ướt ươn ướt lăn trên má hần? Cảm giác được người ta yêu thương, trân trọng là thế này đây sao? Cảm giác được người ta hết lòng lo lắng, quan tâm là thế này đây sao? ...

Tâm hồn lạnh giá của Gia Nguyên dường như được sưởi ấm bởi một thứ tình cảm kì diệu. Có gì đó... tan chảy... Gia Nguyên không biết nữa. Hình như hần đang nhìn anh bằng tất cả yêu thương. Hình như hần đã gạt đầu đồng ý lời cầu khẩn chân thành vừa rồi của anh... Để anh bảo vệ hần được không? Để anh ở bên cạnh hần được không?...

Hình như là... được!

Ánh sáng tràn vào mắt mang theo cơn nhức nhối chạy rần rần trong các tế bào thần kinh. Một giây qua mau, những sắc màu bắt đầu trở lại vị trí của nó, từng đường nét lại sắc rõ. Và hần thấy anh ngồi trên bậu cửa sổ trắng muốt, gương mặt tuấn mỹ nhìn nghiêng hơi ưu sầu, bờ vai anh đón ánh nắng nhàn nhạt, vươn tỏa ra như một đôi cánh trong suốt...

Một phiến đoạn ký ức bỗng nhiên tươi mới lại trong tâm hồn hần, sống động, chân thực hiện lên trước mắt... chín năm trước, trong căn phòng lớn dành cho khách của trại trẻ mồ côi, hần cũng nhìn thấy tư thế này... anh chẳng thay đổi gì cả. Chín năm trời, vẫn bình yên, tinh khiết như vậy. Tựa hồ một cơn gió lạ, lướt qua mặt hồ tâm hồn hần, làm dậy lên những đợt sóng cảm xúc kì diệu, vẫn vút mãi hương thơm của muôn hoa

cỏ yêu thương. Hấn không hiểu nổi tình cảm của mình bây giờ là gì nữa. Một chút chớm nở. Một chút hi vọng. Tin tưởng tuyệt đối...

Gia Nguyên cảm giác như mình vừa trải qua một giấc ngủ rất sâu. Hấn đã ngủ bao lâu rồi nhỉ? Một ngày? Hai ngày? Ba ngày...?

- Em tỉnh rồi sao? – Giọng ai đó vang lên, đong đầy sự ngạc nhiên và vui mừng. Gia Nguyên tựa mình ngồi dậy, hơi khó khăn một chút.

Hồng Quân vội vã bỏ laptop sang một bên, anh đến bên giường, nhẹ nhàng đỡ hấn dậy:

- Hôn mê suốt một tuần rồi! Em định giết chết kiên nhẫn của tôi hay sao thế?

- Một tuần?... Lâu vậy sao? – Gia Nguyên yếu ớt ho khan một cái.

Hồng Quân đưa tay dịu dàng vén tóc mái lòa xòa của hấn sang một bên, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên một màn sương tịch u, đơn độc, giọng anh khản đặc:

- Vết mổ của em bị nhiễm trùng rồi! Nguyên nhân là vì căng thẳng và vận động mạnh. Em ăn thứ gì mà búống thế hả? Em sinh ra là để làm những điều người ta nghiêm cấm sao?

- Tôi... bắt... bắt đặc... dĩ mà! – Gia Nguyên cúi đầu, lí nhí thanh minh.

Hồng Quân thở hắt ra một hơi. Gia Nguyên đúng là kẻ bất trị nhất mà anh từng biết. Lần hôn mê này hấn làm anh thao thức ròng, đứng ngồi không yên, không giây phút nào là không bất an, lo sợ. Bác sĩ cũng căng thẳng trước tình trạng của hấn, theo dõi sát sao từng biểu hiện một, nghiên cứu loại dịch tốt nhất để truyền cho Gia Nguyên hằng ngày. Ông nói rằng nhiễm trùng lần này sẽ kéo theo một vài biến chứng. Chẳng hạn như thường sốt nhẹ về đêm, đôi lúc sinh ảo giác, ăn uống khó khăn hơn, rất dễ nôn,... nặng nhất là những cơn đau đầu kinh khủng trong thời gian ngắn kia có thể quay trở lại.

...

Gia Nguyên nhìn quanh quất một hồi mới phát hiện ra hấn đang ở một nơi rất lạ. Không phải bệnh viện, cũng không phải ký túc xá. Mọi thứ ở đây đều trắng tinh. Tường trắng, kệ sách trắng, nền đá trắng, sofa trắng, cửa sổ trắng, rèm trắng,... cả chiếc giường êm ái hấn đang nằm cũng... trắng!

- Đây là đâu? – Gia Nguyên nghi hoặc hỏi.

- Nhà tôi!

- Sao tôi lại ở nhà anh?

- ... - Hồng Quân không trả lời, chăm chú soạn thảo văn bản bằng laptop.

- Cho tôi về ký túc xá được không? – Hấn nghiêng đầu, chớp mắt một cái.

Anh ngược lên nhìn hấn đăm đăm một hồi, sau đó lạnh nhạt buông ra ba chữ: “ĐỪNG CÓ MƠ!”. Hồng Quân thông thả rót trà vào chiếc tách sứ trắng, thông thả nhâm nhi, rồi thông thả “bóp chết” hấn bằng một câu ngắn gọn:

- Từ hôm nay, em - sẽ - ở - đây!

Gia Nguyên ngây người, hấn cười khan hai tiếng. Đùa kiểu quái gì vậy chứ? Giờ hấn mới phát hiện ra Hồng Quân có máu tiểu lâm. Kể chuyện hài mà gương mặt vẫn bình thản như vậy, thực là... khiến người ta không lạnh cũng phát run. Hấn lấp bắp:

- Anh... anh... nói cái... gì thế hả? Ở... ở đây... luôn là...sao?

- Tôi cho người chuyển hết đồ đạc của em từ ký túc sang đây rồi. Ở ký túc không an toàn cho em. Biệt thự của tôi bảo an rất tốt. Ít nhất cũng hơn ký túc xá trăm nghìn lần!

- Nhưng... mà... tôi... tôi... với anh... sao có thể ở... cùng nhau chứ? – Máu dồn lên khiến mặt Gia Nguyên nóng ran, hai tai hấn ửng đỏ.

- Thì sao? – Khóe môi ưu mỹ của Hồng Quân bất chợt cong lên, vẽ ra một đường cong quý dị. Nụ cười này trông bỉ ổi thế?

- Thôi nào... Quân! Đừng nói đùa nữa! – Gia Nguyên hai tay đan lấy nhau, khổ sở nhìn anh. Đừng có cười kiểu đó mà! Hẳn thực sự bị dọa đó!

- Tôi rất hay nói đùa sao? – Ý cười trong ánh mắt anh mỗi lúc một đậm, da gà Gia Nguyên nổi lên rần rần, hần nuốt khan một cái. Anh và hẳn... sống chung trong một nhà? Có phải rất giống...

Hồng Quân thích thú quan sát gương mặt Gia Nguyên chuyển biến như tắc kè bông, hết xanh lét, đến trắng bệch, rồi giờ là đỏ như... tôm hấp. A! Anh biết hẳn đang nghĩ gì rồi. Hoàn cảnh này, hẳn đang là một tên con trai, anh lại bảo bọc, chăm sóc hẳn khoa trương như vậy. Mọi người nhìn vào chắc chắn sẽ nghĩ bọn họ là...gay! Đồ Hồng Quân cao lớn, trắng kiện, lại khí phách hơn người. Cao Gia Nguyên nhỏ bé, yếu đuối, lạnh lùng quyến rũ... Chà, một cặp công thụ không thể nào đẹp hơn nha!

Hồng Quân xoa nhẹ thái dương, miệng tẩm ta tẩm tẩm càng làm Gia Nguyên rét run lên. Nhưng không để hẳn ngạt thở trong mô tưởng tượng bông bong của mình, anh lên tiếng trấn an tinh thần cho hẳn:

- Em suy nghĩ nhiều quá rồi! Cứ xem như em thuê nhà của tôi là được!

- Nhưng mà...

- Nhưng nhị cái gì! Em muốn chuyện vừa rồi lặp lại à? Bảo an của ký túc xá rất kém. Nếu chuyện phiền toái gì đó lại xảy ra với em thì sao? Hệ thống camera của biệt thự này thuộc loại thông minh nhất, lại có vệ sĩ. An toàn hơn kí túc, em còn lo lắng điều gì hả?

- Ở nhà người khác... tôi cảm thấy... không được thoải mái. Tôi không có không gian riêng! – Gia Nguyên cắn môi, không gian riêng đối với hẳn mà nói là thứ vô cùng quan trọng. Hẳn thường làm việc rất khuya, điều đó sẽ gây ảnh hưởng không ít đến những người xung quanh.

- Cái gì mà ở nhà người khác? Sao em không nói thẳng ra là: “ Tôi ghét cái thứ người dưng như anh lắm lắm, nhìn mặt quý của anh tôi sẽ không nuốt thức ăn nổi, ở chung mái nhà với thứ đầu heo như anh tôi sẽ đêm đêm đều thấy ác mộng đi!” – Ý cười trong cách nhún nhả câu chữ của Hồng Quân mỗi lúc một đậm. Gia Nguyên chột dạ, thu người vào chăn, chỉ để lộ ra hai con mắt chớp chớp nhìn anh về áy náy.

Hồng Quân bật cười, sao mà hẳn giống mèo con thế nhỉ? Anh lãnh đạm khoanh tay, ngồi thẳng dậy:

- Nếu em muốn không gian riêng thì cả tầng hai sẽ là của em. Không ai được phép bén mảng lên đó làm phiền nếu không có sự cho phép của em. Kể cả tôi nữa! Cứ xem nó là nhà riêng của em vậy, được chứ?

- Thật...á? – Gia Nguyên kích động thò đầu ra, hai mắt tròn xoe vì kinh ngạc.

- Nhìn mặt tôi giống nói đùa lắm à?

Gia Nguyên thật thà gật đầu như già tởm làm Hồng Quân mặt đen còn hơn Bao Công tái thế, tự kiểm điểm lại trình độ thể hiện sự nghiêm túc của mình.

Thế là dưới sự áp đặt theo chế độ quân chủ chuyên chế của chủ tịch Đỗ Hồng Quân, bạn Cao Gia Nguyên chuyển lên sống ở tầng hai. Nhưng mà bạn Hồng Quân thực sự rất quân chủ chuyên chế, ép bạn Gia Nguyên ăn uống theo thực đơn dinh dưỡng, cứ ăn, ăn, ăn rồi lại ngủ, ngủ, ngủ. Nói là không quấy rầy nhau mà bạn Hồng Quân cứ đúng chín giờ tối lại ngang nhiên ngắt hệ thống điện tầng hai, không cho bạn Gia Nguyên thức thêm một giây nào nữa. Mọi loại đèn sạc, đèn cây, đèn dầu đều bị nghiêm cấm sử dụng. Bạn Gia Nguyên muốn làm việc khuya cũng đành bất lực thở dài, mang theo tâm trạng u ám, uất ức, khổ sở lên giường đi ngủ. Sao bạn Hồng Quân không đi làm bảo mẫu nhỉ? Thật là lãng phí tài nguyên quốc gia!

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt đến ruồi muỗi cũng không chạy thoát của “vú em” Hồng Quân, bạn Gia Nguyên được vỗ béo tích cực và đạt kết quả sáng lạn như ngày hôm nay... tăng 0.25 kg!

57. Chương 54: Thầy Giáo Trẻ Và Học Trò Ngố.

Tại sân bay...

Trời sang thu, không khí lạnh bắt đầu xuyên thấm mọi ngõ ngách. Không gian huyền ảo, những âm thanh điện tử lạo xạo, tiếng Anh ngọt ngào của một tiếp viên nào đó vọng đi, vọng lại. Gia Nguyên thu mình vào chiếc áo len cổ cao, bóng dáng mảnh khảnh của hân lọt thỏm vào dòng người đông đúc. Giữa một rừng người như vậy, không hiểu sao, bóng lưng hao gầy của Gia Nguyên vẫn rất cô độc. Hân đang chờ đợi ai đó...

- Gia Nguyên! Gia Nguyên! Em ở đây! – Một thanh âm trong trẻo quen thuộc khiến tim hân phút chốc trở nên ảm áp kì lạ. Gia Nguyên xoay người lại nhìn hai thân ảnh kia, trong đôi mắt trắng khuyết, những đợt sóng xanh hiền hòa lan tỏa.

Cô gái nhỏ vẫy vẫy tay, tiếng cười trong và thanh như tiếng chuông bạc, gương mặt thanh tú sáng ngời. Cô chạy đến, mái tóc ngắn màu nâu ôm lấy cổ trắng ngọc, gấu váy xanh lam phấp phất bay... cứ như là tinh linh của trời đất.

Gia Nguyên dang rộng vòng tay, ôm lấy cô bằng tất cả trân trọng, quý mến:

- Chào mừng em trở về! Dương Tiểu Mạn!

...

Hơn một tháng nay, Minh Kha đưa Tiểu Mạn đến Bắc Kinh để thực tập. Cả một tháng vắng bóng bé con này, Gia Nguyên thực sự rất nhớ. Không có ai tan học lại lẻo đẻo nhảy chân sáo bên cạnh hân, không có ai chạy sang lớp gọi hân ra và hỏi: “Đoán thử xem hôm nay có chuyện gì vui đi!”, không có ai mang khăn bông cho hân sau những trận bóng rổ, không có ai kéo tay hân vào căn tin để cùng ăn trưa,... Vắng Tiểu Mạn, mọi thứ đều rất nhạt nhẽo!

Gia Nguyên hoàn toàn giấu Tiểu Mạn những chuyện kinh khủng vừa xảy ra với mình. Rất nhiều lần cô bé gọi điện về trong lúc hân đang hôn mê, không bắt máy được, hân nói dối rằng: “Điện thoại tôi có vấn đề gì ấy! Mai tôi sẽ đi đổi!”, “À, là do hôm ấy tôi để quên điện thoại ở nhà, theo giáo viên làm luận án ấy mà, bận rộn cả ngày!”... Cô bé mà biết tình trạng sức khỏe hiện tại của hân chắc chắn sẽ lo lắng rồi tự trách mình vô tâm này nọ.

Gia Nguyên dịu dàng xoa xoa đầu cô, môi cong lên vẽ ra một nụ cười trêu mếu:

- Tiểu Mạn mới mấy ngày không gặp mà đã xinh xắn hân ra thế này rồi! Tóc mới cắt lại à? Đẹp thật!

- Là Minh Kha cắt cho em đấy! – Tiểu Mạn chun mũi, đôi mắt xám tro ngời sáng vẻ tự hào.

- Minh Kha biết cắt tóc sao? – Gia Nguyên nghiêng đầu nhìn bóng hình đỉnh đặc phía sau cô bé, trong mắt thoáng hiện ý cười.

- Tóc em từ nhỏ đến giờ đều là do Minh Kha cắt mà! Anh hai rất tài năng, vô cùng tài năng, hết sức tài năng! Anh xem này, cả váy em đang mặc cũng là Minh Kha chọn mua. Đẹp chứ?

- Rất đẹp! Có anh trai tuyệt như em quả thật khiến tôi ghen tị quá! – Gia Nguyên mỉm cười ôn nhu, bước ra sau đối diện Minh Kha, giơ tay ra bắt.

- Cậu gầy quá! Sao lại gầy như thế? Cậu... bị ốm sao? – Chát giọng trầm ấm của Minh Kha vang lên đong đầy tình cảm, đôi mắt đen thẳm sau cặp kính gọng bạc dường như ánh lên một tia xót xa mãnh liệt.

Nắm lấy bàn tay lơ lửng giữa không trung của Gia Nguyên, anh bất ngờ kéo hân vào lòng. Minh Kha ôm hân thật chặt, hít lấy hương thơm thanh nhẹ trên tóc Gia Nguyên, anh thì thầm từng tiếng một vào tai hân:

- Gia Nguyên, tôi đã rất nhớ cậu! Rất nhớ!

Gia Nguyên ngây người, không gian nhỏ bé giữa vòng tay Minh Kha mỗi lúc một nhỏ lại, anh ôm chặt đến độ hân ngạt thở. Gia Nguyên nghe thấy tiếng trái tim anh mạnh mẽ đập trong lồng ngực, nghe thấy tiếng thở của anh vờn bên tai, nghe thấy thanh âm dịu dàng, nhớ nhung pha loãng trong giọng nói của anh. Cảm giác này cứ như thế... anh đang ôm người yêu của mình vậy!

- A! Không được! Không được! Em nhớ Gia Nguyên nhiều hơn anh mà! – Tiếng Tiểu Mạn uất ức vang lên làm hân giật mình, vội vàng cựa mình thoát khỏi cái ôm thắm thiết kia, mặt thoáng chốc đã đỏ như cà chua.

Gia Nguyên nhìn Minh Kha, khẽ nuốt khan một cái. Anh lại điềm nhiên như không, đưa tay xoa xoa đầu hắn, hiền hòa mỉm cười:

- Ủ, anh có nói anh nhớ Gia Nguyên hơn em đâu! Chỉ là thấy cậu ấy gầy đi như vậy, anh rất thương!

- Thôi nào. Đi ăn kem đi! Em nhớ hương vị kem vani ở Nam Kinh quá! Gia Nguyên à, ăn kem cho nhanh mập nhé! Em về rồi, sẽ tích cực vỗ béo cho anh! Xem này, chắc anh lại quên ăn đúng giờ rồi phải không? – Tiểu Mạn xoa hai má Gia Nguyên, gầy đi rất rõ a.

- Được, chúng ta cùng đi! – Minh Kha thân thiết bá vai Tiểu Mạn và Gia Nguyên vẫn còn đang ngây ngây ngốc ngốc ra khỏi hành lang sân bay chật kín người.

...

Gia Nguyên nghịch nghịch mở bột trắng trong ly kem của mình. Kem vani phảng phất hương bạc hà mát lạnh tan nơi đầu lưỡi, mang lại cảm giác lành lạnh thú vị.

- Gia Nguyên à, sau này em làm ca sĩ được không? – Tiểu Mạn miệng vẫn ngậm chiếc thìa bạc, hai má phồng lên đáng yêu.

- Giọng trong veo như vậy, rất có triển vọng!

- Gia Nguyên à, em cũng muốn làm phóng viên nữa, em thích viết lách!

- Ủng hộ luôn, điểm văn của Tiểu Mạn xếp thứ ba toàn khoa mà!

- Gia Nguyên à, em rất thích chụp ảnh. Có khi nào em lại trở thành một nhiếp ảnh gia không nhỉ?

- Được nốt! Chẳng phải vừa rồi bức “ Mặt trời bé” của em được tạp chí ảnh đặt hàng sao?

- Gia Nguyên à, một MC thì sao?

- Không thành vấn đề, khả năng ăn nói của em rất ổn!

- Gia Nguyên à...

...

- Gia Nguyên à, thế tương lai anh định làm nghề gì? Anh học tốt như vậy chắc đang phân vân lắm phải không?

Ngón tay cầm thìa của Gia Nguyên chợt cứng lại, một cảm giác cô đơn kì lạ xuyên thủng vào từng thớ thịt, trái tim hắn se lại buốt giá... Nghề nghiệp ư? Tương lai ư?... Hắn làm gì có tương lai để mà lo lắng? Mọi thứ sẽ sớm kết thúc thôi. Hắn sống đến bây giờ vì mục đích gì? Là trả thù! Tương lai gần nhất của hắn là gì? Là trả thù!...

Trả thù rồi thì sao nữa?

Hắn không biết, hắn chưa từng nghĩ đến... nhưng có lẽ, hắn sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình...

Một dấu chấm hết?

Gia Nguyên lảng tránh câu hỏi ngây ngô của Tiểu Mạn, cúi đầu ăn chiếc bánh gato nhỏ, ăn đến sắp nghẹn, hắn mới ngước lên, đôi mắt trắng khuyết một giây thoáng qua sắc đỏ au. Gia Nguyên khó khăn nuốt bánh, rồi giả ngốc cười trừ:

- Bánh gato ở đây ngon quá!

- Vậy sao? – Tiểu Mạn nhướn mày – Em thấy hương vị vẫn thiếu thiếu gì ấy! Còn lâu mới đuổi kịp trình làm bánh của anh hai!

- Anh biết làm bánh sao? – Gia Nguyên hai mắt tròn xoe nhìn Minh Kha đầy ngưỡng mộ.

- Bánh chỉ là chuyện nhỏ! Minh Kha biết làm đủ thứ món! Nếu anh từng uống cà phê kem anh hai pha thì anh sẽ thấy mọi loại thức uống khác đều trở nên tầm thường cả!- Tiểu Mạn nở nụ cười thanh khiết như bông mai trắng.

- Minh Kha là siêu nhân à? Sao cái gì cũng làm được thế? Chuyện anh biết cắt tóc đã làm tôi phục sát đất rồi!- Gia Nguyên ngồi thẳng dậy, hai tay thành kính chấp vào nhau vái vái người thanh niên cao lớn ngồi đối diện.

- Mỗi thứ chỉ biết chút ít thôi mà! - Minh Kha cười khiêm tốn, đưa tay ra xoa xoa đầu hấn - Nếu cậu muốn học thì tôi sẽ dạy!

- Thật chứ? - Gia Nguyên hai mắt sáng lên hứng thú, khóe môi mở ra một nụ cười trong trẻo - Tôi muốn làm bánh gato, được không?

- Chuyện nhỏ! - Anh nhún vai, nháy mắt một cái - Bây giờ về nhà tôi, tôi sẽ dạy cậu làm, ok?

- Ồ, tiếc quá, vậy là em không được tham gia rồi! Giờ em phải qua trường trình bày kết quả của đợt thực tập vừa rồi! - Tiểu Mạn buồn bã chun mũi.

- Không sao! Tôi sẽ cố gắng làm tặng cho em một cái bánh thật ngon! Mặc dù tôi là kẻ rất hậu đậu, thường nhầm lẫn đường với muối, thường rắc tiêu thay è đen, không phân biệt được màu nước mắm với màu rượu,... nhưng mà tôi sẽ cố hết sức! - Gia Nguyên vỗ ngực khí thế, không hề ý thức được mấy thứ hấn thường xuyên nhầm lẫn kia làm hai anh em đen mặt, nhin cười đến nỗi cơ bụng co rút sắp thành sáu múi.

...

Biệt thự của Minh Kha rất rộng, chẳng thua kém gì biệt thự của Hồng Quân, nhưng nội thất có vẻ cầu kì hơn một chút, đậm nét phương Tây. Gia Nguyên thông dong bước theo anh trên hành lang rộng, có những chùm đèn trần lớn bằng pha lê tím, nền đá hoa cương được lau chùi sạch đến độ có thể soi gương được, trên tường có những bức tranh nghệ thuật khổ lớn, khung bằng bạc chạm khắc vô cùng tinh xảo.

Mắt Gia Nguyên dừng lại trước khung ảnh lớn nhất. Một người phụ nữ xinh đẹp có đôi mắt màu xám tro, nụ cười trong ngần như bông tuyết, hai tay trắng ngọc quàng lấy cổ một người đàn ông tuấn mỹ có gương mặt từng đường nét cân chỉnh, hài hòa như điêu khắc.

- Bố mẹ anh đây sao?

- Ừ! - Minh Kha cũng dừng lại, nhìn hấn mỉm cười.

- Anh giống thần tượng của mình quá! Nhìn anh cứ như là ông của thời còn trẻ vậy!

- Ai cũng bảo hai bố con tôi rất giống nhau! - Minh Kha bước đến nhẹ nhàng kéo hấn rồi đi - Vào bếp thôi nào, để xem tôi phải dạy em làm kiểu bánh gato nào đây?

Minh Kha tự dưng thay đổi cách xưng hô thành “Tôi” với “Em” làm Gia Nguyên hơi ngượng ngùng, nhưng giọng anh lại rất dịu dàng, anh dường như vô thức gọi như thế, không hề để ý mặt hấn đang đỏ lên.

Liếc nhìn bàn tay lớn của anh đang nắm chặt lấy tay hấn, mặt Gia Nguyên lại càng đỏ thêm, giống hệt...trái cà chua chín.

Tay anh hơi chai. Vết chai dài ở vị trí này hình như là...

...

Gian bếp nhà Minh Kha thuộc loại hiện đại bậc nhất mà Gia Nguyên từng thấy. Đủ mọi loại máy pha chế, lò nướng, lò vi sóng, nồi áp suất, bếp điện từ,... đúng là nơi dành cho người nấu ăn chuyên nghiệp. Gia Nguyên thực sự cảm thấy choáng ngợp, hai mắt cứ tròn xoe lên tò mò, hết sờ sờ nắn nắn thứ này, rồi thọc thọc quấy quấy thứ kia khiến Minh Kha đen mặt. Sao mà giống “nhà quê lên tỉnh” thế không biết!

Anh mang tạp dề vào, rồi kéo Gia Nguyên lại gần mình, cẩn thận choàng chiếc tạp dề nhỏ màu xanh dương cho hấn, xong còn đội thêm một chiếc mũ đầu bếp xinh xinh lên mái đầu đen nhánh kia. Từng động tác đều rất thân mật, đong đầy sự yêu thương, quý mến.

- Nào, bây giờ bắt đầu nhé? ...Trước hết là cần chừng này bột làm bánh, 4 quả trứng, đong chừng này nước,...

...

Bạn Gia Nguyên là một học trò ngoan, nhưng khổ nỗi bạn hậu đậu hết chỗ nói. Đập được 4 quả trứng vào bát đối với bạn ý mà nói thực là một thành tựu lớn lao, vĩ đại. Dưới sự giám sát kỹ càng, chỉ li của “thầy giáo” Minh Kha, bạn Gia Nguyên vẫn làm đổ bột mì, tóc đen thành trắng, mặt mũi lem nhem bột. “Thầy giáo” Minh Kha thấy vậy nhin cười không được, liền cao hứng quẹt một chum kem trắng muốt lên chóp mũi nhỏ xinh của bạn Gia Nguyên, luôn tay quẹt chocolate nâu nâu lên hai bờ má phúng phính, tạo thành những đường rìa nhỏ, chóp mắt đã hô biến bạn Gia Nguyên thành một chú mèo con.

Nếu trên đầu bạn Gia Nguyên không phải là mũ đầu bếp mà là một cái khăn trùm tóc, thời điểm này, có thể thoải mái phong tặng bạn ấy danh hiệu: “Người cosplay Lọ Lem giống nhất”.

Thầy giáo trẻ và học trò nhỏ thi nhau nghịch phá căn bếp vốn sạch bong trước đó thành một bãi chiến trường, trận chiến kem và bột bùng nổ. Cả căn phòng rộn rã tiếng cười. Thật là một khung cảnh ấm áp, ngọt ngào, đong đầy yêu thương và tin tưởng!

...

- Này, Sam! Quay mặt sang đây! – Minh Kha ân cần lau vết bột mì dính trên má Gia Nguyên, đôi mắt đen sau cặp kính bạc dấy lên những đọt sóng hiền hòa.

- Anh...vừa gọi tôi... là gì đấy?

- Sam!

- Hả?

- Cao Khiết Sam!

- Sao... anh biết tôi tên Sam? – Gia Nguyên ngạc nhiên nhìn anh, hần nhớ rất rõ mình chưa bao giờ hé răng nửa lời về thân phận thực sự của mình cho anh cả.

- Em nói mà! – Minh Kha nhún vai.

- Bao giờ?

- Hôm say rượu ấy! Em nói: “Đừng có gọi tôi là Gia Nguyên! Gia Nguyên không có ở đây! Tôi là Sam, Cao Khiết Sam. Rõ chưa?” – Ý cười hiện lên rõ nét trong mắt anh.

Mặt Gia Nguyên đen thui như đất nồi, miệng như vừa bị kéo khóa lại, không cách nào mở ra được.

- Này ... có phải tôi đã gây ra chuyện gì đó rất kinh khủng không? – Bạn học sinh ngoan nào đó lấp ba lấp bắp.

- Ừm... hình như là có! – Bạn thầy giáo nào đó suy nghĩ một lúc rồi xoa cằm nói nhỏ vẻ nghiêm trọng.

- Chuyện gì... vậy? – Bạn học sinh ngoan nào đó mặt xanh um như tàu lá chuối.

- Hình như là ... có ai đó bị ột cước văng ra khỏi xe 3 mét! – Bạn thầy giáo nào đó làm bộ nhớ lại bộ dạng thảm thương của nạn nhân kia.

- Thật... thật... sao? – Bạn học sinh ngoan nào đó khổ sở kêu lên.

- Đùa thôi mà! – Bạn thầy giáo nào đó bật cười, vui vẻ xoa đầu bạn học sinh ngoan nào đó.

...

Bánh được đem ra khỏi lò. Minh Kha làm một chiếc bánh gato có phủ kem chocolate thơm phức, còn Gia Nguyên làm hai chiếc bánh nhỏ nhỏ, chỉ phủ kem tươi màu trắng, một chiếc cho Tiểu Mạn, một chiếc cho Minh Kha, nhưng mà... nó hơi méo mó thì phải. Đặt chúng bên cạnh nhau, Gia Nguyên đột nhiên thấy có lỗi với Tổ Quốc... sao mà thua kém xa vậy chứ?

Minh Kha dường như đọc được sự bi thương trên mặt hần, liền hạ giọng an ủi:

- Không sao! Không sao! Lần đầu tiên mà làm được như thế này là rất khá rồi. Ít nhất còn nhìn ra được hình thù. Bánh tôi làm trước đây hoàn toàn không biết được hình dạng gì đấy!

- Thế... sao? – Hấn ngược lên nhìn anh, khắp khởi hi vọng. Tay nhanh nhẹn bưng một chiếc của mình lên đưa cho anh – Ăn thử nhé?

- Được! Cái này thì dành cho em! Đem ra bàn cùng ăn ha? – Minh Kha cũng bưng ổ bánh chocolate của mình lên đưa cho hấn.

...

- Được không? Có khó ăn lắm không? – Gia Nguyên sốt sắng quan sát từng biểu hiện nhỏ nhất trên mặt Minh Kha. Anh dường như đang cố nuốt, rồi khó khăn gạt đầu, xong đưa ngón tay cái lên ra hiệu “số zách”.

Hai mắt Gia Nguyên sáng rõ lên, hấn nở một nụ cười vui vẻ rồi bắt đầu ăn bánh của Minh Kha làm cho. Vị bánh rất thơm, hương chocolate rất đậm. Đúng là ngon hơn hẳn vị bánh gato hấn ăn ở tiệm kem khi nãy. Nhưng một miếng, hai miếng,... nhấp thêm một ngụm cà phê kem anh pha, dạ dày Gia Nguyên bỗng co thắt dữ dội, cảm giác khó chịu cuộn lên nơi cổ họng khiến hấn ngạt thở. Gia Nguyên đưa tay bịt miệng, lúng túng đứng lên.

- Em sao thế? – Minh Kha bỏ thìa xuống, lo lắng hỏi.

Gia Nguyên đau đớn nhú chặt hàng lông mày, hấn nhìn quanh, tìm được phòng vệ sinh, liền lao nhanh vào trong. Minh Kha bật dậy chạy theo. Anh thấy Gia Nguyên nôn thốc tháo vào bồn, hai vai gồng lên nên từng trận ho lại, cả thân hình mảnh khảnh yếu ớt run lên.

Minh Kha vội vã đến bên cạnh đỡ hấn dựa vào mình, sắc mặt Gia Nguyên trắng nhợt, môi run lên. Hấn cố gắng đẩy anh ra, vừa ho khan vừa lắc đầu:

- Không sao... tôi không sao... chỉ là dạ dày đột nhiên khó chịu... gần đây dạ dày tôi ... hơi yếu...

- Thật sự không sao chứ? – Anh vén tóc mái lòa xòa của hấn, lau nhẹ tầng mồ hôi mỏng đậu nơi trán và hai bên thái dương.

Hấn gạt đầu, thở dốc một lúc, rồi lảo đảo bước đi:

- Kha, làm ơn đưa tôi về nhà Hồng Quân! – Đã đến giờ uống thuốc, Gia Nguyên phải trở về, lần xuất huyết dạ dày gần đây khiến hấn rất dễ bị nôn, dạ dày yếu hơn trước rất nhiều.

- Sao... lại là nhà Hồng Quân? – Bước chân Minh Kha khựng lại, giọng anh hơi cứng nhắc.

- Tôi thuê nhà anh ta... ký túc xá có đôi chút trục trặc về bảo an...

- Vậy sao? – Minh Kha trầm mặc đỡ lấy hấn, nhẹ nhàng đưa hấn ra ngoài.

Khi đi ngang qua chiếc bàn trắng họ ngồi ăn lúc nãy, liếc mắt nhìn ổ bánh chocolate mới bị xén một phần nhỏ và cốc cà phê kem hầu như vẫn còn nguyên, Minh Kha thoáng chần chừ. Nhưng rồi anh nhanh chóng lướt qua, đôi mắt sau gọng kính bạc tối lại, phẳng phất nét buồn rất sâu. Minh Kha đưa Gia Nguyên về biệt thự của Hồng Quân...

Bước chân lãnh đạm của Minh Kha tiến về phòng bếp, anh dừng lại nơi chiếc bàn trắng kia. Cốc cà phê đã nguội lạnh, kem tan hết hòa vào thứ chất lỏng đen, tạo nên một màu xám u buồn.

Minh Kha đem đĩa bánh chocolate và cốc cà phê đến chỗ bồn rửa. Chất lỏng trong cốc từ từ chảy vào bồn, đáy cốc sứ trắng hiện ra một dòng chữ màu tím than, từng nét bay bướm rất đẹp: “Love You So Much”.

Đây là chiếc cốc anh chọn mua ở Thượng Hải về làm quà cho Gia Nguyên, người ta gọi nó là cốc tình yêu, nếu bạn tặng nó cho người bạn yêu thương, người kia nhất định sẽ rung động...

- Tình cảm của mình... rốt cuộc cũng giống như thứ cà phê này vậy... hoàn toàn bị ai đó lãng quên...

Anh vứt luôn ổ bánh chocolate mới bị xén một phần nhỏ kia vào sọt rác. Bánh mềm vỡ thành từng miếng nhỏ, để lộ ra bí mật nằm tận sâu dưới cuối chiếc bánh... một chiếc nhẫn bạch kim lạnh lùng tỏa sáng...

58. Chương 55: The Fourth Secret Letter.

“ Key: Bài học vỡ lòng

14 . 5 / 13 . 5 / 25 —>

—>

6 . 15 —>

<>

3 . 19 / 5 . 9 / 3 . 14 / 5 —>

<>

The fourth secret letter – from: Jang”

Gia Nguyên đắm chiêu nhìn những con số này hàng tiếng đồng hồ nhưng vẫn không hiểu ý nghĩa của nó. Số, dấu chấm, dấu gạch, hình những mũi tên,... nhiều loại ký tự như vậy là để làm gì đây? Hắn nên giải theo cách nào nhỉ?

- Bài học vỡ lòng... bài học vỡ lòng... - Gia Nguyên lặp đi lặp lại cụm từ khóa như con vẹt tập nói...

Bài học vỡ lòng là thứ gì nhỉ? Bài học vỡ lòng này là của ai? Dành cho ai? Một đứa trẻ bập bẹ tập nói? Một thiếu nhi trong sáng? Một thiếu niên ngông ngạo? Hay một thanh niên đã chín chắn?

Gia Nguyên lại chìm vào mớ bòng bong giả thuyết của mình. Mỗi lần giải mật thư là mỗi lần hắn phải vắt cạn óc để liệt kê ra tất cả các giả thuyết. Đây mới là bước khó khăn nhất, vượt qua được bước này thì những thứ phía sau đều trở nên đơn giản hơn. Nhưng mà khổ nỗi, bạn Jang cứ hay chơi nghênh, không có “key” nào có thể gọi đơn giản cả, ít nhất Gia Nguyên cũng liệt kê ra được mấy chục giả thuyết khác nhau. Rồi sau đó hắn thỏa thích bơi trong bể giả thuyết này, chết đuối lúc nào không hay...

...

Máy Bluetooth nháy lên một vệt đỏ, Gia Nguyên bắt tín hiệu ... là IP của bố.

Hắn chỉnh lại tư thế, tựa lưng vào thành giường, ôm lấy chiếc gối lông vũ mềm mại.

- Chào bố!

- Con gái yêu, mọi việc vẫn ổn chứ? – Chất giọng Anh trầm trầm của người đàn ông trung niên xuyên qua nghìn trùng không gian, ấm áp rót vào tai hắn, mang theo một cảm giác bình yên kỳ lạ.

- Vâng, mọi thứ đều ổn thưa bố!

- Bố vừa nghe Jully nói con nhập viện vì đau dạ dày? Ổn chỗ nào chứ? Định giấu bố bao lâu nữa đây? Nếu con ở đây bố đã phạt con rồi, chẳng chịu lo cho bản thân gì cả! – Ông hơi lên giọng trách móc, nhưng kiểu trách móc ấy lại đong đầy yêu thương.

- Bố cũng giấu con nhiều thứ đấy thôi! – Gia Nguyên ngửa đầu thở ra một hơi mệt mỏi – Con biết Hacker Jang là ai rồi! Bố khỏi phải lạnh lùng ngắt ngang tín hiệu mỗi khi con đã động đến danh tính của hắn nữa!

- Biết rồi sao? – Gia Nguyên nghe tiếng cười hiền hòa của bố, không tồn tại một chút ngạc nhiên, sững sốt nào trong tiếng cười ấy - Ừ, thế thì bố khỏi phải giấu nữa!

- Bố có thể kể con nghe tại sao hai người quen nhau không? Jang đồng ý giúp bố hắn là phải có lý do gì đó chứ?

- Được thôi! Nhưng mà bố phải chỉnh lại chỗ này một chút, không phải là Jang đồng ý giúp bố mà là Jang đề nghị được giúp đỡ bố con mình! – Hơi thở ông dịu lại, dường như đang hoài niệm về một ngày đã xa, một phiến đoạn ký ức lại tươi mới, sống động chảy trong tâm hồn ...

Chuyện của gần một năm trước...

...

Sau khi biết tin về cái chết của Gia Nguyên, Aiden lập tức sang Trung Quốc. Ông cử người đưa Sam đang bị hôn mê sâu về lại Anh, còn mình thì nán lại thêm năm ngày để thuê người điều tra vụ án.

Gia Nguyên ra đi quá sức đột ngột, mặc dù phía điều tra chẳng tìm ra được chút dấu vết gì của việc bị sát hại nhưng Aiden biết đây không phải là một vụ tự sát đơn thuần theo kết luận của họ. Vậy nên ông mới giữ kín thông tin về cái chết của Gia Nguyên với những người xung quanh, không để ai biết được cậu ấy đã qua đời. Ông muốn quay lại Anh thu xếp một số việc cho ổn thỏa rồi sau đó mới chính thức tập trung điều tra vụ án đầy uẩn khúc này.

Ngày cuối cùng ở lại Trung Quốc...

Khi Aiden đang ngồi ở dãy ghế đợi chuyến bay của mình, có một thanh niên cao lớn đi đến. Mũ lưỡi trai che khuất nửa mặt, áo khoác đen, cùng chiếc cặp da đeo lệch vai làm cho anh ta trở nên bí ẩn. Người thanh niên đến ngồi bên cạnh ông, lặng lẽ đưa cho ông tờ giấy nhỏ ghi một dãy số dài, chất giọng nam vang lên hơi lạnh đậm:

- Địa chỉ IP của tôi, sau này liên lạc với nhau bằng nó đây!

- Cậu là...? – Aiden ngạc nhiên quay sang người bên cạnh, đôi mày hơi bạc khê nhíu lại nghi hoặc.

- Ông tổ tôi là Hacker, ông cố tôi là Hacker, ông nội tôi là Hacker, bố tôi là Hacker, và, tất nhiên rồi, tôi cũng là một Hacker. 176 lần hack hệ thống bảo mật Interpol, 289 lần hack hệ thống điện lực của thành phố A, 121 lần hack hệ thống bảo an camera của chính phủ, trang mạng xã hội Sweet Cloud mà hơn 78 % bạn trẻ Trung Quốc đang sử dụng ngày hôm nay, virus J.A làm ngưng mạng lưới điện toàn Nam Kinh chỉ trong 4 phút 32 giây, phần mềm phát thảo chân dung thông qua giọng nói chính xác đến 83%,... đều là sản phẩm của tôi!

Lắng nghe tràng tiếng Anh vô cùng lưu loát do ai đó “xổ” ra, Aiden hai mắt tròn dục lên sững sờ nhìn người thanh niên mặc áo choàng đen ngồi bên cạnh mình. Anh ta là...một siêu Hacker?

Ông nín thở, tay run run đẩy gọng kính lên ột chút, giọng ông lạc hẳn đi:

- Cậu... cậu... tìm tôi... vì mục đích...gì?

- Giúp ông điều tra vụ án vừa rồi!

- Tại sao... cậu biết tôi?

- Ông là bố nuôi của Sam – Aiden Ivan, một kiến trúc sư nổi tiếng chuyên thiết kế các công trình về tôn giáo kèm một giáo sư về ngành biểu tượng học.

- Cậu biết...Sam ư?

- Vô cùng quen thuộc là đằng khác! – Anh ta điềm nhiên nhún vai, môi nở một nụ cười nhạt.

- Nhưng mà...tại sao lại giúp tôi điều tra vụ án? Cậu cũng biết chuyện kinh khủng gì vừa xảy ra? – Hơi thở người đàn ông trung niên trở nên nặng nề.

- Cũng như Sam thôi! Tôi trực tiếp chứng kiến, nhưng lại đến sau cô ấy.

- Tôi muốn biết lí do tại sao cậu lại đưa ra đề nghị này? Tại sao lại muốn giúp chúng tôi?

- Là vì... - Người thanh niên ngửa đầu thở ra một hơi, anh đẩy mũ lưỡi trai lên, để lộ diện mạo thật của mình, đôi mắt đen thăm nhìn xoáy vào tận tâm can Aiden – Cao Gia Nguyên là bạn tri kỉ của tôi, là anh em xương máu của tôi. Tôi không muốn và cũng không thể làm ngơ trước sự ra đi đầy uẩn khúc của cậu ấy. Ông cũng biết rõ mà? Cậu ấy chắc chắn đã bị sát hại!

- Bạn thân... của Gia Nguyên sao? Ra là vậy! – Aiden khê gật gù, xong ngẩng lên, mỉm cười thân thiện – Chắc Gia Nguyên rất hay nhắc đến Sam?

- Quanh đêm luôn ngày, 24/24, đến nói mớ cũng: “ Bé Sam”, “Bảo bối”, “Sam nhỏ”, blah blah...

- Vậy sao? Thế Sam có biết cậu không nhỉ?

- Tôi nghĩ là không! – Người thanh niên nhún vai – Biết đến một người tên Trần Hải Đăng thì may ra, chứ cô ấy không thể biết Jang Brown là ai được! Ngay cả Gia Nguyên cũng không biết.

- Jang Brown? Tên của cậu đấy à? Cậu nói Gia Nguyên không biết cậu là hacker?

- Đúng vậy, Hacker là nghề nghiệp bí mật của dòng họ tôi, tuyệt đối không được phép để lộ ra ngoài. Đừng vội hỏi tại sao tôi lại tiết lộ thân phận của tôi với ông! Vì câu trả lời sẽ là: “ không tiết lộ thì làm cách quái nào liên lạc với ông được?”. Ít nhất thì lộ diện thế này còn có thể cho ông một niềm tin về sự tồn tại của tôi. Này, tôi chắc chắn 100 % rằng khi nghe lời tự giới thiệu của tôi vừa rồi ông đã nghĩ tôi là một tên mắc bệnh tâm thần phân liệt, phải không ông bạn già?

Khóe môi Aiden giật liên hồi, trên trán rớt xuống mấy vạch đen thui, thẳng nhóc vắt mũi chưa sạch này lại dám tỏ vẻ đi guốc trong bụng ông nữa mới hết nói chứ? Tuổi trẻ bây giờ thật là...

Jang nói với ông rằng mình cũng là con lai như Sam và Gia Nguyên, mẹ là người Trung hoa, bố là người Anh quốc. Anh ta giống mẹ nên đậm nét phương đông. Lúc nhỏ sống bên Anh, đến mười sáu tuổi thì quay về Trung Quốc học Trung học cơ sở, thử sống tự lập một mình, gặp Gia Nguyên, rồi kết thân lên đến đại học...

...

- Jang Brown yêu cầu bố phải tuyệt đối giữ danh tính của cậu ấy với con. Thứ nhất là vì cậu ấy không muốn ai biết thêm thân phận thực sự của mình. Thứ hai là để có thể âm thầm bảo vệ con khỏi những rắc rối. Cậu ấy muốn con quen một Hải Đăng ngổ ngỗ, tính tình hiền lành, hay tươi cười và thường xuyên cùng con chơi bóng rổ, một Hải Đăng yêu thương, nhường nhịn con, giống như cách Gia Nguyên đã yêu thương, nhường nhịn con vậy. Cậu ấy không muốn con biết đến một Jang Brown lạnh lùng, lãnh đạm, hay đùa bỡn với nguy hiểm bằng những phương trình Pascan khô khan, hay trêu chọc hệ thống bảo an của chính phủ bằng bàn phím cứng nhắc và những con số, ký tự vô hồn. Con hiểu tấm lòng cậu ấy chứ?

- Vâng... con hiểu!

Hơi thở của Gia Nguyên dường như dịu lại, hần nhấm mắt, khẽ nuốt trôi cái cảm giác nghẹn ngào đến chơi vơi đang choáng ngợp tâm hồn mình. Tim hần lại thổn thức...có một chút gì đó xót xa...

Cộc – cộc! – Có tiếng gõ cửa phòng. Gia Nguyên vội vàng hít một hơi thật sâu để lấy lại sự bình tĩnh, hần nói nhanh vào máy đàm:

- Giờ con bận rồi, khi khác lại nói chuyện với bố.

- Được, khi khác nói chuyện. Bố yêu con!

- Yêu bố! – Gia Nguyên đáp gọn rồi nhấn nút tắt, hần hỏi vọng ra – Ai đấy?

- Ngố! Đến giờ uống sữa! – Một giọng nam vang lên nghiêm khắc.

Gia Nguyên thè lưỡi, “vú em quái vật” lại đến hành hạ hần rồi đây.

...

Cửa phòng mở hé hé, Gia Nguyên thò nửa đầu ra, chỉ để lộ hai con mắt “ngây thơ” chớp chớp, hần sụt sịt vẻ đáng thương:

- Hôm nay không uống sữa được không?

- Thế bạn Sam Ngố muốn uống thứ gì? – “Vú em quái vật” nhướn mày.

- Nước táo! – Gia Nguyên hai mắt sáng rỡ lên mong chờ.

- Hối cho có lệ vậy thôi! Nước táo à? Nằm mơ đi! Bác sĩ bảo uống sữa! – “Vú em quái vật” ngang nhiên đẩy cửa xông vào phòng, túm đầu Gia Nguyên “vút” xuống ghế sofa, đưa ly sữa đến trước mặt hần, hồ báo ra lệnh – Uống – mau – lên!

Gia Nguyên khóc không ra nước mắt, liếc gương mặt hần hần sát khí của “Vú em quái vật”, khổ sở nuốt khan một cái, rồi nhắm mắt nhắm mũi uống cạn ly sữa bự chẳng như ly cối đựng bia.

Hồng Quân vỗ vỗ đầu hần, hài lòng mỉm cười:

- Sam Ngổ phải như thế này mới ngoan chứ! Ngay từ đầu ngoan như thế này phải tốt hơn không? Nếu chịu nằm yên trong phòng dưỡng bệnh thì đã không có ngày hôm nay rồi! Sao lại bướng bỉnh chống lại yêu cầu của bác sĩ hả?

- Tôi đâu... có – Gia Nguyên giả vờ hiền lành, tiếp tục nỗ lực chiến đấu với ly sữa to vĩ đại.

- Thật không có sao? Thế ai đó dốc công “vác chĩa” đi tán tỉnh con gái nhà người ta ấy nhỉ? Khiến trái tim mong manh, yếu đuối của thiếu nữ nọ tan vỡ không còn một mảnh! Sao không đi quyến rũ tôi trực tiếp cho nhanh? Ôi! Nhớ lại gương mặt như tắc kè bông hết trắng bệch như giấy, đến xanh um như tàu lá chuối rồi đến đỏ lừ như tôm luộc của y tá kia khi bị tôi “hỏi cung”... cũng thật là tội nghiệp! – Lời cảm thán của “Vú em quái vật” làm Gia Nguyên suýt nữa nghẹn chết, lẫn ra ho vật vã, nước mắt giàn ướt đầm gương mặt xám ngoét của hần.

Hồng Quân nổi máu ác độc, tiếp tục hăng hái kể tội hần bằng một giọng hết sức biểu cảm, giống như bà nội kể chuyện cổ tích cho đứa cháu bé bỏng của mình nghe vậy:

- Mấy bác sĩ trực cấp cứu còn bảo họ gặp một tên bệnh nhân nào đó bị mắc bệnh tâm thần phân liệt level “hết thuốc chữa”. Ai hỏi gì tên đó cũng chỉ biết đáp lại bằng hai tiếng “hi hi”, rồi đang yên đang lành hần bỗng gào lên bài hát vỡ lòng của trẻ con lớp một “ABC”, nhảy múa loạn xạ như... bị tẩu hỏa nhập ma. Tên đó còn thản nhiên nốc hết chai thuốc bạc hà để làm lạnh vết thương, xong rồi cười phá lên: “ Muốn uống thêm siro được không? Muốn uống thêm siro được không?”. Chưa hết! Khi mọi người hỏi: “ tại sao cậu lại ở đây?”, tên đó bỗng nhiên khóc bù lu bù loa lên: “ Xe này kêu chiuu chiuu giống tiếng sữa của con mèo Pippi nhà tôi! Ôi, tôi nhớ mèo Pippi quá! Tôi muốn gặp mèo Pippi quá! Tôi muốn nghe mèo Pippi sữa chiuu chiuu quá!” , bla bla blo blo... Sao tôi lại kém may mắn vậy nhỉ? Phim hay như vậy mà không được tận mắt chứng kiến. Thật là lãng phí đến nửa cuộc đời!

Sữa chảy ròng ròng trên khóe môi đang cứng lại của Gia Nguyên... hần đã bị hóa đá! Hai mắt tròn tròn, tay cầm ly sữa run như cây sậy, mặt trắng bệch đến độ dù có lấy dao lam rạch thì máu cũng không thể chảy ra bởi...đã đông cứng từ lâu!

Hồng Quân đưa tay hươ hươ trước mặt Gia Nguyên, thấy hần không có động tĩnh gì, mắt vẫn trưng trố nhìn anh như tượng sống, khóe môi anh cong lên hài lòng. Trêu chọc Gia Nguyên tức đến phát rồ là niềm hạnh phúc “nhỏ nhỏ” của anh.

Hồng Quân rút ly sữa đã cạn ra khỏi tay Gia Nguyên, dịu dàng vỗ vỗ đầu hần. Nhiệm vụ “cho ăn đúng giờ” của “vú em quái vật” đã hoàn thành mỹ mãn, anh đứng dậy, nở nụ cười khoan hòa:

- Hôm nay Sam Ngổ rất ngoan! Như vậy là tốt, cứ cố gắng phát huy. Ngày mai, giờ này, lại uống sữa nhé! Giờ thì ngủ đi! – Anh không quên trừng mắt hăm dọa – Cấm – thức – khuya! Ông mà bắt được thì đừng có trách ông tàn nhẫn!

Xong rồi, vui vẻ huýt sáo bước ra ngoài, bỏ lại “tượng đá” Gia Nguyên ngây ngây ngốc ngốc mãi vẫn không động đậy được...

...

Gia Nguyên ngây người ra lâu như vậy không phải vì bị Hồng Quân trêu chọc đến hóa đá, mà là do... hần đã tìm được cách giải ật thư thứ tư. Vừa rồi, hần nhận được một gợi ý quan trọng từ Hồng Quân. Anh bảo hần từng hát... bài hát vỡ lòng của học sinh lớp một. Bài hát về bảng chữ cái tiếng Anh “ABC” ?

Key: “Bài học vỡ lòng” mà Jang nhắc đến là đây phải không? Là bảng chữ cái gồm 26 ký tự đã quá quen thuộc này phải không?

Gia Nguyên vỗ trán mình mấy cái thật mạnh. Chết tiệt! Đạo này hần ăn cái gì mà ngốc thế không biết? Khi giải ật thư thì cách giải bằng bảng ký tự Anpha – Bê phải được đặt lên thành phương án đầu tiên chứ? Ngốc quá đi mất! “Bài học vỡ lòng” ngoài Anpha – Bê ra thì còn cái quái nào nữa đâu?

Bây giờ hần mới ý thức được mối nguy hại của việc phức tạp hóa vấn đề. Đôi khi phức tạp hóa vấn đề lại chính là liều thuốc độc giết chết những kẻ hay suy luận. Và hần đã tự đầu độc mình bằng mấy giả thuyết

vô bổ lúc nào không hay.

Gia Nguyên lôi một tờ giấy ra để ghi số tương ứng bên cạnh từng ký tự la tinh:

1: A – 2: B – 3: C – 4: D – 5: E – 6: F – 7: G – 8: H – 9: I – 10: J – 11: K – 12: L – 13: M – 14: N – 15: O – 16: P – 17: Q – 18: R – 19: S – 20: T – 21: U – 22: V – 23: W – 24: X – 25: Y – 26: Z.

Áp vào những con số Jang cho từ trước:

14. 5 / 13. 5 / 25 = NE / ME / Y

6. 15 = FO

3. 19 / 5. 9 / 3. 14 / 5 = CS / EI / CN / E

Bây giờ mấu chốt nằm ở đâu? Khóe môi Gia Nguyên khẽ cong lên, hần thoải mái tựa người vào thành giường, khe khẽ ngâm nga lại bài thơ tứ tuyệt của Jang:

Biển trời trong vắt tựa gương soi

Bóng người tan vào làn bọt trắng

Mê cung u tịch đầy cay đắng

Satan dẫn lối kẻ cô độc.

Điều kiện đầu tiên để có thể giải được mật thư là gì? Đó là... không được bỏ sót bất kì dữ kiện nào cả! Dù cho nó có thật vặt vãnh, thật tầm thường, vô hại, cũng không được phép bỏ qua. Bởi vì... biết đâu được, nó lại chính là chìa khóa vàng để mở cánh cửa cuối cùng thì sao?

Trong trường hợp này, chính thứ vặt vãnh nhất kia lại làm nên chuyện đấy! Đọc lại câu thơ thứ hai mà xem:

“Bóng người tan vào làn bọt trắng”

Chìa khóa nằm trong câu thơ này sao? Phải! - Nó là gì vậy? “Bóng người” ư? - Sai rồi! - “Tan” ư? - Sai luôn! - Vậy chẳng lẽ là “làn bọt trắng”? - Làn này thì... chính xác!

Làn bọt trắng ở đây chính là bọt sóng biển. Bọt sóng biển thì sao? Ồ, bọt sóng biển được tạo nên từ một quy luật hết sức quan trọng! Bong bóng nào nhẹ sẽ trôi lên trên, bong bóng nào chứa nhiều khí hơn, nặng hơn thì sẽ chìm xuống dưới, cứ luân phiên như vậy, chúng sẽ sủi lên, tạo ra bọt sóng biển.

Có gì liên quan ở đây à? - Tại sao không liên quan? Rất liên quan là đằng khác! Nhìn xem những ký hiệu mũi tên của Jang này:

“14 . 5 / 13 . 5 / 25 —>

—>

6 . 15 —>

<>

3 . 19 / 5 . 9 / 3 . 14 / 5 —>

<—>

Dòng số đầu tiên có hai mũi tên chỉ về một hướng, tạm hiểu là cùng chiều. Dòng thứ hai và dòng thứ ba, hai mũi tên lại chỉ về hai hướng ngược nhau, rõ ràng ám chỉ sự ngược chiều.

Như vậy, dòng thứ nhất là tuân theo quy luật tự nhiên hình thành bọt sóng biển, số nào nhỏ hơn sẽ lên trước, số nào lớn hơn sẽ ra sau, kết quả là:

14. 5 / 5. 13 / 25 -> 5. 14 / 5. 13 / 25 (NEMEY -> ENEMY)

Dòng thứ hai và dòng thứ ba ngược lại quy luật bọt sóng, tức là số nào lớn hơn xếp trước, số nào nhỏ hơn xếp sau:

6. 15 -> 15. 6 (FO -> OF)

3. 19 / 5. 9 / 3. 14 / 5 -> 19. 3 / 9. 5 / 14. 3 / 5 (CSEICNE -> SCIENCE)

...

Cầm tờ giấy ghi đáp số trên tay, đôi mắt trắng khuyết của Gia Nguyên trở nên sâu thẳm, bóng tối choán đầy đồng tử, những đợt sóng bắt đầu lan tỏa. Khóe môi nhạt khê nhếch lên, tạo thành một nụ cười bán nguyệt bí ẩn. Tiếng hân thì thầm như tan vào không gian tĩnh lặng tuyệt đối:

- Enemy of science (kẻ thù của khoa học) ...

59. Chương 56: Làm Bạn Gái Anh Được Không?

Ngọt ngào quý giá

Đong đếm từng giây phút một

Bởi khi vị sữa tan đi

Chỉ còn lại trên đầu lưỡi vị đắng chát

Của bão giông, của tổn thương, của sợ hãi...

- ML-

Vị cà phê đầu tiên

Chủ nhật, trời đậm nắng. Những áng mây xốp trắng bồng bênh trôi trên bức phong nền màu xanh dương tựa hồ bọt xà phòng nổi trên mặt nước. Tiếng gió vi vu vi vu thổi nhẹ qua cành lộc non như tiếng hát của những thiên thần lấp lánh, đẹp xinh. Chùm chuông gió treo ở khung cửa sổ trắng rung ngân từng khúc nhạc tươi vui, thanh khiết.

Gia Nguyên chống tay lên bậc cửa, thò đầu ra hít lấy một ngụm khí trong lành. Bất chợt, tiếng Hồng Quân vọng đến làm hân đang ngáy ngủ liền giật mình tỉnh rụi:

- Ngó! Xuống đây bảo!

Gia Nguyên liền thụt đầu vào trong, giả bộ không nghe thấy, nhưng mà, “Vú em quái vật” liệu có buông tha? Câu trả lời sẽ là: “ Never!”

- Này, dám làm lơ à? Ông đếm đến 5 mà vẫn không xuống thì đừng trách ông tàn nhẫn nghe chưa?

- A...Rồi! Rồi! Xuống ngay đây! Khởi đếm đi! – Gia Nguyên khổ sở kêu lên, luống cuống xỏ chân vào giày rồi tức tốc phóng xuống vườn.

Hồng Quân đang ngồi vắt chân chữ ngũ nơi chiếc bàn gỗ trắng trong vườn, liếc mắt qua cửa bằng kính trong suốt, theo dõi Gia Nguyên như tia chớp phóng xuống cầu thang gỗ, nhảy mấy bậc một lúc, trong đôi mắt đen lạnh chợt phảng phất một thứ tình cảm ấm áp vô ngần.

Gia Nguyên chạy đến, chỉ kịp phanh kít trước mặt anh rồi hồng hộc thở, tóc tai còn chưa kịp chải lại, rồi bù lên như tổ quạ:

- Chưa hết năm giây đúng không? – Hân thấp thỏm hỏi.

- Đã đếm đâu mà hết? – Anh nhếch môi cười ruồi một cái, tay dịu dàng đưa lên phủi lại tóc cho hân. Tóc ngắn đen nhánh luồn qua kẽ tay anh, đọng lại một hương thơm thanh nhẹ, tinh khiết.

Hồng Quân ấn Gia Nguyên xuống chiếc ghế mây, đẩy tô súp to đến trước mặt hân, giọng đánh lại nghiêm khắc:

- Ăn đi!

- Không ăn được không? – Gia Nguyên nhìn anh khấn khoản – Tôi ghét súp lắm!

- Từ nay tám giờ tối ngắt điện tầng hai nhé? – “vú em quái vật” nhướn mày, môi cong lên tạo thành một nụ cười quỷ dị. Ngắt điện sớm một tiếng đồng nghĩa với việc bắt hân đi ngủ sớm thêm một tiếng.

- Á! Không không! Tôi sẽ ăn mà! Ăn ngay đây! Ăn sạch! Làm ơn đừng ngắt điện sớm như vậy! Tôi sẽ ức chế mà lên cơn tâm thần phân liệt thật mất!

- Ồ! Tâm thần phân liệt? Tôi rất hứng thú được xem tên nào đó hỏi gì cũng chỉ biết cười “hi hi”, tên nào đó đang yên đang lành bỗng dưng gào thét bài hát võ lòng “ABC” của trẻ con lớp một, tên nào đó nhảy múa loạn xạ lên như bị tẩu hỏa nhập ma ấy!

Gia Nguyên mặt mày xám ngoét, liền cầm đầu ăn súp, ăn đến không kịp thở, suýt nữa chết nghẹn. Hân thật là dễ bị dọa! Hồng Quân mỉm cười, lại vỗ vỗ đầu hân, lên giọng cảm thán:

- Ngổ phải như thế này mới ngoan!

Gia Nguyên nói là được dưỡng bệnh đâu không thấy, toàn thấy bị Hồng Quân áp bức đến khí hận tích tụ trong lòng đủ để đem ra thui cháy... một con ruồi.

Sống trên đời, dù có ngông ngạo đến cỡ nào đi nữa thì cũng không nên đụng đến một số người như Hitler, Tần Thủy Hoàng, Tào Tháo,... và nhất là Đỗ Hồng Quân!

...

Gia Nguyên nằm lẩn trên bãi cỏ xanh mướt, thoải mái hít thở không khí trong lành.

- Này, tự bạch trên QQ chat của em là gì thế? – Hồng Quân ngồi bên cạnh, tay hí hoáy trên màn hình cảm ứng điện thoại.

- À... “Tôi là Sam, kẻ cuồng nước táo và mỳ ly”! – nhắc đến nước táo với mỳ ly, Gia Nguyên thở dài chán nản, gần cả tuần nay không được “sở rở” đến chúng rồi, nhớ chết đi được! – Anh đang đổi tự bạch à? Là gì thế? – Hân lẩn một vòng, ngồi dậy, tò mò nhìn vào màn hình của anh, một giây sau, mặt đen thui như đất nồi.

Anh viết: “ Tôi là Quân, kẻ cuồng những thứ ngổ, thích chơi với bệnh nhân tâm thần phân liệt. Đặc biệt có tài quản trẻ, có thể dụ con nít uống sữa và ăn súp”.

- Này, dám xem tôi là trẻ con à? Người ta sắp hai mươi tuổi rồi nha! – Gia Nguyên gầm lên phần nộ, cổ kiễng chế để không tung một cú đá song phi vào mặt anh ta. Cho ăn “Toàn Phong Liên Đả” móp đầu giờ! Tên Quân độc tài này quá đáng lắm rồi, Gia Nguyên thực sự bị dim đến nổi máu mặt, muốn đập phá hết đồ đạc. Lát nữa chắc chắn hân sẽ giả vờ loạng choạng ngã vào chiếc bình cổ là vật trang trí quý nhất trong nhà tên này, cho anh ta tiếc đến đứt từng khúc ruột ra mới thôi. Chết tiệt!

- Ồ? Em không phải trẻ con sao? Chỉ có trẻ con thì chuyện gì cũng đem để bụng, luôn luôn châu chực thời cơ báo thù. Vậy chắc tôi nhầm người rồi. Đêm hôm khuya khoắt có kẻ nào đó rón ra rón rén mang sơn vào phòng đọc sách của tôi, vẽ bậy bạ lên đầy những bờ tường trắng, nào là “Vú em quái vật”, nào là “ Bảo mẫu cầm thú”, nào là “ Sát thủ đầu mừng mủ”, nào là “ Đồ độc tài chuyên áp bức dân lành!”, rồi còn có cả “Tên phúc hắc chết tiệt”,... Mấy cô người hầu lúc sáng vào lau dọn phòng thấy được hét toáng cả lên, tưởng đâu biệt thự bị siêu đạo chích đột nhập nữa cơ!

- Có... có ...sao? – Gia Nguyên nuốt khan một cái, trán rịn mồ hôi, hai tay giấu sau lưng run lên bần bật.

- Bịa chuyện không phải là sở trường của tôi! – Hồng Quân lãnh đạm nhún vai, mắt liếc xéo đầy sát khí làm Gia Nguyên run bắn – Đã vậy còn vẽ thêm mấy chục hình minh họa nhí nhố nữa. Tên đó thật là kẻ chỉ biết bôi nhọ nghệ thuật. Vẽ người mà giống hệt mấy cây nấm di động, đầu tròn vo như trái bóng da, thân thì chẳng khác nào cái thùng cạp – tông, còn chân tay... ôi, không thể nào tả nổi, hình như lấy chân chống xe máy làm mẫu thì phải. Bôi nhọ nghệ thuật, bôi nhọ hội họa quá mà!

- Thế... thế ...à? – Gia Nguyên cười khan hai tiếng, đưa tay gỡ gỡ đầu, đánh trống lảng nhìn quanh - Ồ! Hôm nay trời đẹp quá, ha ha!

- Đẹp gì mà đẹp! Vào xem mấy “tác phẩm nghệ thuật “ của ai đó còn có cái để bình luận! – Hồng Quân không do dự túm đầu hắn kéo vào phòng đọc sách của anh.

Đừng! – Sấm sét ở đâu chui ra vẽ một đường sáng lằng xet trên trời.

...

Xây xắm nhìn những bức tường vốn trắng tinh nay đã chi chít những hình vẽ nguệch ngoạc, biếm họa, Gia Nguyên cảm giác như máu trong mạch mình đông lại. Ồ! Tối qua nhìn nó không “bựa” đến mức này nha! Bây giờ ngắc lại tác phẩm của mình, chính hắn cũng phải tự cảm thán. Báo thù Hồng Quân như thế này mới thật là “có thẩm mỹ, có giá trị nhân đạo”. Lẽ ra hắn nên ghi thêm dòng chữ: “Đồ Hồng Quân là loại người mang nhóm máu M” (ám chỉ những kẻ thích ngược đãi, hành hạ người khác).

- Nhìn không cũng đủ biết tên này là một kẻ không biết gì về hội họa cả! Tỷ lệ vẽ người thật là... có một sự bôi nhọ nghệ thuật không hề nhẹ! – Hồng Quân xoa cằm, mặt mũi lạnh băng, giọng điệu nghiêm túc như thể mình là giáo sư thẩm định tranh chuyên nghiệp vậy.

Gia Nguyên bị nói móc đến mức cảm thấy ngứa ngáy tay chân, sao cứ lặp đi lặp lại hoài cái cụm từ “bôi nhọ nghệ thuật” ấy vậy chứ? Hắn lườm nguýt anh một cái:

- Bộ anh am hiểu về hội họa lắm hả?

- Muốn thử không? – Hồng Quân lãnh đạm khoanh tay, nụ cười trên môi anh trở nên kiêu bạc – Đứng yên đấy!

Hồng Quân đến bàn đọc sách của mình, kéo cái học lớn, lấy ra một bộ màu vẽ. Chỉ mất mấy phút để pha màu, Gia Nguyên sững sốt nhìn bàn tay anh pha rất điệu nghệ. Hồng Quân chọn một mảng tường trắng hiem hơi còn sót lại giữa những hình vẽ nguệch ngoạc kia, bắt đầu vẽ.

Anh quan sát hắn, tay phải cầm cọ lướt như múa trên khoảng tường. Màu sắc hiện ra sau những đường cọ phóng khoáng, đan đan nhập nhập vào nhau hài hòa, điêu luyện. Nét bút lướt qua, để lại một chân dung sắc sảo.

Gia Nguyên kinh ngạc, hai mắt tròn xoe. Hắn tiến đến bên cạnh anh, nín thở nhìn chân dung của mình được tạo nên chỉ bằng mấy đường cọ. Góc mặt hơi nghiêng, vài cọng tóc đen nhánh lò xoà trước trán, đôi mắt cong như trăng khuyết mang một vẻ u tịch, cô đơn kỳ lạ, nét mũi thanh cao và đôi môi nhỏ... Đây là những đường nét mà hắn bắt gặp mỗi khi soi mình trong gương. Thần thái của hắn... không sai một ly, một nét nào cả!

- Sao anh... làm được vậy? – Hắn ngây người nhìn Hồng Quân.

- Lúc nhỏ từng mong lớn lên sẽ làm kiến trúc sư! Tôi rất thích hội họa! Nhưng ước mơ đó xem ra không thể nào thành hiện thực rồi! – Hồng Quân mỉm cười, dịu dàng xoa xoa đầu hắn.

Nhân lúc Gia Nguyên còn đang ngây ngây, ngốc ngốc, anh tranh thủ lấy màu quẹt lên mặt hắn. Xanh, đỏ, tím, vàng đủ cả... hệt như thổ dân Ethiopia. Gia Nguyên vẫn không phản ứng gì, mắt nhìn anh bỗng chốc trở nên long lanh ngưỡng mộ:

- Dạy tôi vẽ với, được không? Tôi cũng muốn vẽ đẹp!

- Trả học phí mới dạy!

- Bao nhiêu?

- Không phải bằng tiền!

- Vậy bằng gì?

- Thơm lên đây một cái này! – Khéo mắt anh cong lên, đậm ý cười cợt, tay chỉ vào má bên phải.

Hồng Quân tưởng rằng mình sẽ dọa Gia Nguyên sợ đến phát ngốc nhưng...anh không ngờ...chính mình mới là kẻ bị dọa.

Một chiếc hôn thơm ngát đậu trên má anh... rất nhẹ, rất thanh, rất trong, tựa hồ cơn gió diệu kỳ mang theo hương thơm mềm mại của muôn hoa cỏ, lướt qua mặt hồ tĩnh lặng. Trái tim anh khựng lại một nhịp. Xôn xao...

- Thế được chưa? – Gia Nguyên ngây ngô hỏi.

- Em...có thích đọc sách không? - Hồng Quân nhìn hấn, môi anh khẽ mấp máy, tiếng thì thầm thật nhỏ.

- Có!

- Em có thích nghe nhạc không?

- Có!

- Em có thích hội họa không?

- Có!

- Em có thích chơi vĩ cầm không?

- Có!

- Em có ghét ồn ào không?

- Có!

- Em có ghét tệ nạn xã hội không?

- Có!

- Em có ghét những người bao đồng không?

- Có!

- Em có ghét những người nhiều chuyện không?

- Có!

- Em có định đăng ký nguyện vọng hai không?

- Có!

- Em có ... thích anh không? – Hơi thở anh trở nên nhẹ bẫng, như có như không đậu lại trên đôi mi dài của ai kia.

- ... - Gia Nguyên im lặng. Thời gian như ngưng lại, không gian như đóng băng, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của hấn.

Một giây, hai giây, ba giây... một phút, hai phút, ba phút...thật lâu...

Tim Hồng Quân khẽ se lại, một nhịp rơi vào huyệt hắc, chơi vơi. Anh nhắm mắt, môi nở một nụ cười nhạt, tay anh nhẹ nhàng đưa lên xoa đầu Gia Nguyên:

- Xem ra tôi không thể lừa em được nữa! Sam Ngổ hôm nay biết cảnh giác hơn rồi! Xem ra tôi lại phải...

Hồng Quân chưa kịp nói hết câu đã bị Gia Nguyên ngắt lời. Tiếng hấn vang lên rất nhỏ, nhưng đủ làm cả người Hồng Quân cứng lại:

- Có! Tôi rất thích anh ... thích lắm!

Gia Nguyên ngược lên nhìn anh. Đôi mắt trắng khuyết dập dềnh những đợt sóng, sắc xanh biếc hòa tan vào sắc đen thẳm, hòa tan luôn cả trái tim anh, tâm hồn anh bằng tất cả yêu thương, trân trọng...

- Làm ... bạn gái anh ... được không? – Môi Hồng Quân vô thức bật ra lời nói từ lâu đã vốn được chôn giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong trái tim mình.

- ...Được! – Nụ cười hiền hòa vẽ ra trên môi hấn khiến anh sững lại, anh thấy trong đôi mắt trong veo của người đối diện hiện lên gương mặt si ngốc của mình.

...

Hồng Quân chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có một ngày, Sam xoay về phía anh, nhìn anh, nói với anh rằng cô thích anh. Thời khắc kì diệu này, cảm giác của người thanh niên đã chín năm đợi chờ, chín năm chỉ rung động trước một người con gái, chín năm chỉ hướng về duy nhất một người con gái để yêu thương, để quan tâm, để trân trọng... không cách nào có thể diễn tả bằng lời được. Anh chỉ biết rằng, tim anh đang tan chảy, tâm hồn anh như con sóng được vươn ra ngoài đại dương mênh mông, thỏa sức vỗ đập, tình cảm của anh tựa cánh chim tự do, sải thật rộng trên nền trời bao la, vô tận...

Sam thích anh. Sam đồng ý làm bạn gái anh. Hồng Quân à ... có phải anh đang mơ không vậy?

...

Hôm nay không biết là ngày gì mà căn biệt thự vốn trầm lắng, u tịch nào đó đột nhiên ồn ào hẳn lên. Những người hầu thỉnh thoảng lại giật mình bởi tiếng thét khổ sở, rồi đến tiếng cười giòn tan phát ra từ phòng đọc sách của cậu chủ.

- Này, em làm gì thế hả? Đừng có quệt màu như thế!
- Thế quệt vào đây đúng không?
- Á! Bức bản đồ yêu dấu của tôi!
- Quệt vào mặt anh này!
- Ê, này này, không đùa, không đùa... ..

Khi chủ nhân của mấy âm thanh ồn ào kia bước ra khỏi phòng, người hầu trong nhà đồng loạt đen mặt như Bao Công tái thể. Họ thấy...hai thổ dân Ethiopia, mặt mũi lem nhem màu vẽ, đang cười nói với nhau... bằng một thứ tiếng lạ.

60. Chương 57: Lễ Hội Mùa Thu - Part 1

Đừng nghĩ đây là sự lặp lại của lễ hội Mùa Đông

Xây dựng với mục đích khác và tình cảm khác.

Cứ mỗi mùa trong năm thì trường Đại học Nam Kinh lại tổ chức một lễ hội. Sắp đến là lễ hội Mùa Thu – lễ hội lớn nhất, đặc biệt nhất trong bốn mùa. Không khí mùa thu hơi se lạnh, thanh mát, hoa bằng lăng nở rộ nhuộm tím cả một vùng không gian, bầu trời cao rộng lãnh đàng vài gợn mây bông xốp, gió thơm ngát hương hoa cỏ, nắng nhạt, trong suốt, giòn tan,... rất phù hợp với việc tổ chức những sự kiện lớn.

...

Vị kem lạnh tan nơi đầu lưỡi, quện lại hương vị dâu tây ngọt ngào. Tiểu Mạn chun mũi, hít hà một hơi về thú vị rồi nở nụ cười đầm thắm:

- Kem ngon quá Gia Nguyên ạ!
- Em thích là được rồi! – Gia Nguyên trêu mếu xoa xoa mái tóc nâu của cô bé. Hẳn thích nhất là nụ cười của Tiểu Mạn. Trong trẻo, thánh thiện, ấm áp vô ngần, hết như một bông mai trắng.
- Gia Nguyên, anh sẽ đăng ký dự thi “ Nam vương mùa thu” chứ?
- Cái quái gì thế?
- Anh lại không thèm xem thông báo nữa sao? – Tiểu Mạn cau mày.
- Toàn mấy cái phong trào vớ vẩn. Em biết rồi đấy, tôi cực kỳ, cực kỳ, cực kỳ ghét phong trào! Phiền phức!
- Hẳn lãnh đạm nhấp một ngụm nước táo.
- A! Tại sao anh lại thụ động thế nhỉ? Đàn ông con trai muốn chứng tỏ mình thì phải hăng hái tham gia chứ? Anh có biết hai chữ “Nam Vương” kia có giá trị thế nào không? – Tiểu Mạn chán nản nằm dài xuống thảm cỏ xanh mướt.

- Không thèm quan tâm!- Hấn ngáp một cái, cũng thả mình nằm xuống bên cạnh cô bé.
  - Anh thật là... chẳng có chút xiu chí tiến thủ nào cả! Anh phải noi gương em này! – Tiểu Mạn lặn tròn một vòng, chọc chọc tay vào trán hấn về trách móc.
  - Noi gương cái gì đây?
  - Năm ngoái em là á quân cuộc thi “Công chúa mùa thu” đấy!
  - Woa! Thật sao? Giỏi thế! – Gia Nguyên cũng lặn mình, nằm sấp lại, vui vẻ hóng chuyện – Em thi tài năng gì nhỉ? Hát à?
  - Không! Là vẽ tranh cát! Đề tài “Chiến tranh và hòa bình”!
  - Tôi muốn xem. Chắc chắn rất tuyệt vời!
  - Minh Kha có quay video lại đấy. Nhưng mà... không cho anh xem đâu!
  - Why? – Gia Nguyên ngạc nhiên nhòm hấn dậy.
  - Nếu anh đáp ứng được điều kiện này thì em sẽ cho anh xem! – Tiểu Mạn cười ranh mãnh, đưa tay lên xoa xoa hai má hấn – Anh đăng ký tham dự “Nam vương mùa thu” đi!
  - Chỉ cần có tham dự thôi là được phải không? Không còn yêu cầu nào nữa? – Hấn nhướn mày.
  - Chỉ cần vậy thôi!
  - Thỏa thuận thế đi! Giờ tôi đi đăng ký! – Gia Nguyên đưa tay ra hiệu móc nghéo với cô bé. Xời! Chỉ là đăng ký thôi mà! Hấn sẽ tìm cách để mình bị loại từ vòng gửi xe. Tiểu Mạn à, em ngây thơ quá đi!
  - Được! Anh hứa rồi nhé? Ngày mai em sẽ đem băng video cho anh! – Tiểu Mạn cười tít mắt, giơ ngón tay cái lên ý nói “you are number one!”
- Chiếc mũ trần đen thông thả hòa mình vào đường phố tấp nập xe cộ. Bánh xe lướt nhanh, tạo ra một cơn gió nhỏ, cuốn phăng đám lá vàng rơi trên mặt đường lên thành một trận mưa với thanh âm xào xạc trong trẻo.
- Này Ngổ, em định dự thi làm nam vương thật hả? – Hồng Quân cười phá lên, kích động đến nổi suýt chút nữa bị lạc tay lái.
  - Thì sao? Tôi đang là đàn ông con trai mà! Phải ra dáng chuẩn men một chút chứ! Còn không cứ đi đi về về chung với anh thế này bị phao đủ thứ tin lá cải, lá chuối! – Gia Nguyên gặm trái táo một phát thật mạnh tỏ vẻ bất bình – Anh không biết mọi người đang nhìn chúng ta bằng ánh mắt gì đâu!
  - Sao lại không biết? Trên diễn đàn forum của trường có hẳn một hội được lập ra để viết tiểu thuyết đam mỹ về cặp công thụ Hồng Quân, Gia Nguyên mà. Cái gì nhỉ? À... “Họ là một đôi trời sinh, giới tính đã không còn là rào cản, họ mạnh mẽ sánh bước bên nhau, cùng hợp tác ăn ý để giải quyết các vấn đề quy mô lớn của trường bằng tất cả niềm tin tưởng, yêu thương. Chủ tịch Hồng Quân là một mẫu công hoàn mỹ. Còn sinh viên ưu tú Cao Gia Nguyên lại sinh ra để làm một tiểu thụ ngây thơ, yếu đuối” blah blah...
  - Tội rảnh rồi sinh nông nổi! Đồ cái thứ ăn no rửng mỡ! Này, sao anh không lên tiếng phản bác gì thế? Thấy họ sỉ nhục hình tượng của tôi như thế mà cứ nhe răng ra cười là sao? – Gia Nguyên tức tối lườm anh. Đồ Hồng Quân này hình như chỉ được có cái thêm dầu vào lửa là nhanh thôi!
  - Sao lại không lên tiếng nhỉ? Rõ ràng anh có lên tiếng mà?
  - Anh nói gì? – Hấn nheo mắt nghi hoặc.
  - “Cám ơn các bạn đã yêu mến và ủng hộ tình yêu phi giới tính của chúng tôi. Từ khi sinh ra đến giờ, chưa có điều gì làm tôi cảm động hơn thế này cả! Gửi đến các bạn ngàn cái hôn yêu dấu!”
  - ... - Mặt Gia Nguyên đen thui như đất nồi, may cho anh ta là trong xe không gian nhỏ hẹp chứ không hấn đã thực hiện mười cú đá song phi liên hoàn vào cái đầu chứa toàn đậu hũ của anh rồi. Mỗi câu Hồng Quân nói ra đều khiêu khích máu nóng dồn lên đến đỉnh đầu, chèn ép đến độ người hiền lành như hấn cũng muốn cầm dao xông đến chém ấy chực nhất. Thật tức chết được mất!

- Mà này! Hay em đừng thi nữa! Có thi cũng sẽ bị loại từ vòng gửi xe cho xem! Người ta tìm nam vương chứ không tìm tiểu thụ đâu? Còn ảnh hưởng đến mặt mũi của người cho em đi nhờ xe này! – Hồng Quân lên giọng mỉa mai không chút giấu giếm.

- Anh đang khiêu khích tôi phải không? - Đầu Gia Nguyên hình như bắt đầu bốc khói.

- Thì sao? – Khóe môi anh cong lên, vẽ ra một nụ cười đều đặn – Thay đổi được gì à?

- Tôi sẽ nằm trong top được tuyển thẳng vào vòng chung kết! - Khói mù mịt.

- Thế à? Nhưng mà nói trước, năm nay anh cũng thi. Vì vậy nên đừng có mơ sờ được vào ngôi vị quán quân! – Ai đó khịt mũi, tự tung hứng mình.

- Tôi nhất định sẽ vượt qua anh! – Khói đen dày đến độ có thể làm ô nhiễm môi trường.

- Ngổ à! Dậy đi! Đừng nói mơ nữa! Mơ gì mà nói mơ dữ vậy? Em mới nói cái gì kia? “Vượt qua anh” á? Dậy đi! Mơ xa quá rồi đó!

- ... - Khói đã chọc thủng cả tầng ozon...

Nam sinh trong trường đăng ký dự thi rất đông, mới sáng sớm đã ngồi chật kín cả hội trường. Một người trong ban tổ chức đi lên bục để thông báo về thể lệ thi:

- Cuộc thi “Nam vương mùa thu” được tổ chức nhằm mục đích gây dựng tình đồng đội, tăng khả năng làm việc nhóm, tìm kiếm tài năng và giúp các bạn nam khẳng định mình. Trong vòng thi tài năng này, sẽ có 12 người được chọn, trong đó, 3 người giữ số điểm cao nhất sẽ được tuyển thẳng vào vòng chung kết, 6 người còn lại phải trải qua thêm một vòng thi nữa để loại 3 và lấy 3. Các bạn hãy cố gắng để được tuyển thẳng vào chung kết, vì sẽ có được ưu thế lớn về mặt thời gian chuẩn bị. Phần thi chung kết “Nam vương mùa thu” năm nay là “Vũ điệu mùa thu” – Thi nhảy dựa theo kịch bản là một tác phẩm văn học nổi tiếng, bất thắm bất kì. Đề tài này rất khó, đòi hỏi tính sáng tạo, sự đoàn kết cao và quyết tâm lớn,...

...

Gia Nguyên đang lên dây lại cho cây vĩ cầm của mình thì có người đi đến ngồi bên cạnh.

- Xem này, em cũng thi sao? Thú vị thế? – Minh Kha mỉm cười hiền hòa, đưa tay xoa nhẹ đầu hấn.

- Tiểu Mạn muốn tôi thi! – Hấn thì thầm vẽ bất lực – Em gái anh thật là hăng hái trong mấy vụ phong trào này a!

- Từ nhỏ nó đã như thế rồi! Tôi cũng bị nó ép đi thi này! Nó bảo: “Anh hai mà không tham gia thì không phải chuẩn men nha!” . Haiz... sao tôi dễ bị kích động thế nhỉ? Mới sáng sớm đã hùng hùng hổ hổ vác mặt đến đây rồi! – Minh Kha ngửa đầu thở dài một hơi.

- Vậy anh cũng thi sao? – Gia Nguyên hai mắt sáng rõ lên – Tài năng gì đây nhỉ?

- À... tôi định làm xiếc pha chế rượu! Bartender ấy mà!

- Nghe lạ thế?

- Muốn thử không? – Anh nháy mắt một cái.

- Để lát trực tiếp xem phần thi của anh mới thú vị. Bây giờ một mình thưởng thức trước thấy có lỗi với Tổ Quốc quá! – Gia Nguyên mỉm cười, lại chăm chú lên dây đàn.

...

- Thí sinh tiếp theo: Đỗ Hồng Quân! – Chất giọng của người dẫn chương trình vừa cất lên, trong hội trường đang ồn ào lập tức im phăng phắt. Một giây sau đó, từ những hàng ghế bên dưới, đột sóng thần bình luận nổ ra, lan tỏa vô cùng mạnh mẽ:

- Ôi Trời! Chủ tịch cũng tham gia kìa! Chủ tịch cũng tham gia kìa!

- Điện thoại đâu rồi? Camera đâu rồi? Lấy ra quay phim lại mau! – Một số nữ sinh bắn loạn hét lên.

- “ Top đầu của diễn đàn Forum hôm nay, chuyên mục chuyện lạ: Vị chủ tịch trong truyền thuyết hạ mình khiêm tốn tham dự một cuộc thi cấp trường!”- Chiếc bút bi chạy sột soạt trên cuốn sổ tay của những sinh viên khoa thông tin.

- Hi vọng được tuyển thẳng vào vòng trong của chúng mình đã bị bóp chết từ giờ phút này! – Hàng chục nam sinh kêu Trời vô cùng thống khổ.

...

Người thanh niên từng bước điềm nhiên tiến ra giữa sân khấu hội trường, lịch lãm cúi chào rồi đến ngồi bên cây dương cầm màu đen sang trọng.

Mái tóc được cắt gọn phần mai, lộ ra những đường nét tuấn mỹ của gương mặt. Sóng mũi cao thẳng, đôi mắt đen lạnh phiêu diêu, khóe môi nhạt cong lên cao ngạo.

Anh ngồi trên ghế, lưng thẳng như cây tùng, áo sơ mi trắng phối hợp đơn giản với quần tây đen làm tôn lên cái tư thế vừa đầy chất phong tình lãng tử, đồng thời cũng không hề lu mờ đi sự oai linh của một bậc vua chúa...

Tay anh lướt trên phím đàn, thanh âm của dương cầm vang lên ngọt lịm, chậm rãi, tinh khôi như sương mai nơi đầu lá, từng giọt, từng giọt rơi xuống, khuấy động mặt hồ tĩnh lặng.

Anh ngược lên, mắt dò tìm một bóng hình giữa muôn người ngồi bên dưới. Khi anh thấy Gia Nguyên, một cảm giác yêu thương từ tận sâu trái tim theo từng nhịp đập xuyên thấm vào tâm hồn lạnh giá. Anh nhìn hẩn, chỉ duy nhất mình hẩn. Giọng anh cất lên trầm ấm, nhẹ nhàng, ngân vang trong hội trường rộng lớn, rót vào tâm hồn người nghe một cảm giác ấm áp, chân thành kì lạ. Có một thứ tình cảm nào đó rất sâu, rất đậm, âm thầm len lỏi vào tim. Tan chảy...

“Look into my eyes - you will see

What you mean to me

Search your heart - search your soul

And when you find me there you'll search no more

(Hãy nhìn vào mắt anh - em sẽ thấy

Em có ý nghĩ thế nào với anh

Hãy lần tìm trong trái tim em - trong tâm hồn em

Và khi em tìm thấy anh thì em không cần phải tìm nữa)

Don't tell me it's not worth trying for

You can't tell me it's not worth dying for

You know it's true

Everything I do - I do it for you

(Đừng bảo anh rằng điều đó không đáng để cố gắng

Em không thể bảo anh rằng điều đó không đáng để hi sinh

Em biết đó là sự thật

Mọi điều anh làm - anh làm là vì em)

Look into my heart - you will find

There's nothing there to hide

Take me as I am - take my life

I would give it all - I would sacrifice

(Hãy nhìn vào tim anh - em sẽ nhận ra
Không có gì che giấu ở đó cả
Hãy chấp nhận con người anh - nhận lấy cuộc đời anh
Anh sẽ trao tất cả - anh sẽ hi sinh)
There's no love - like your love
And no other - could give more love
There's nowhere - unless you're there
All the time - all the way
(Không có tình yêu nào như tình yêu của em
Và không ai khác có thể yêu nhiều hơn
Không có nơi nào - trừ phi em ở đó
Suốt thời gian - suốt không gian)
Ya know it's true
Everything I do - I do it for you
(Em biết điều đó thật mà
Mọi điều anh làm - anh làm là vì em)

...

Anh nhìn hắn. Hắn nhìn anh. Âm thầm, lặng lẽ trao tình cảm cho nhau qua ánh mắt. Ánh mắt của một người chín năm chờ đợi và ánh mắt của một kẻ cô độc, lạnh lùng, giao nhau. Giờ đây, Gia Nguyên biết trái tim vốn khóa chặt của mình đã mở ra, chấp chững đón nhận tất cả sự yêu thương, niềm tin tưởng, trân trọng mà anh gửi gắm.

Từ khi ai đó ra đi, hắn tự chui vào một chiếc hộp rồi khóa kín lại, âm thầm gặm nhấm nỗi đau, để sự cô độc, nỗi nhớ ăn mòn tâm hồn mình mỗi ngày. Nhưng chẳng bao lâu, hắn nhận ra mình bị thiếu dưỡng khí, bị ngạt thở trong cô đơn, tuyệt vọng. Hắn cần một người giải thoát.

“Đừng bảo anh rằng điều đó không đáng để cố gắng

Em không thể bảo anh rằng điều đó không đáng để hi sinh

Em biết đó là sự thật

Mọi điều anh làm - anh làm là vì em”

Anh đã làm được điều kì diệu ấy, anh đã giải thoát cho hắn, ngay trong thời khắc này...

Không nằm ngoài dự đoán của mọi người, top 3 được tuyển thẳng vào vòng chung kết của cuộc thi “Nam vương mùa thu” đã được hội đồng giám khảo quyết định.

Người dẫn đầu là Đỗ Hồng Quân với phần dự thi ca khúc: “Everything I do” (Do it for you) của Bryan Adams, chất giọng nam trầm ấm, đầy cảm xúc cộng hưởng cùng khả năng chơi dương cầm điêu luyện đã chinh phục hoàn toàn người nghe, làm trái tim nữ sinh trong trường tan chảy không còn một mảnh!

Xếp ở vị trí thứ hai, bám sát nút số điểm của Hồng Quân là Dương Minh Kha. Phần dự thi của anh đã làm cả hội trường phát ngốc, mắt chữ A, mồm chữ O. Nhớ lại cái lúc bốn chai rượu được anh tung hứng vèo vèo, rồi cách anh hứng rượu từ trên không trung nhanh như chớp, cách anh chốc ngược chai rượu lại mà không để một giọt rượu nào rơi ra khỏi miệng chai, người xem không khỏi cảm thán. Các nam sinh dự thi chỉ muốn gào khan cả cổ: “Dương Minh Kha! Chừa đường sống cho anh em chúng tôi với chứ! Đừng độc ác như vậy! Làm ơn đi!”

Người thứ ba, cũng là người cuối cùng được tuyển thẳng vào vòng chung kết - sinh viên năm hai Cao Gia Nguyên. Hắn đã làm giám khảo sững sốt bằng việc cover lại bản nhạc “Canon in D” bất hủ bằng violin, phiên bản rock. Tay hắn chạy như múa trên những dây đàn, vĩ kéo thật nhanh, thật mạnh mẽ, kéo luôn tim của khán giả về phía mình cách dễ dàng. Nữ sinh thật sự bị choáng váng bởi vẻ phong tình, lãng tử, mới nhìn đã say của hắn, không ngừng hò hét tán dương nhiệt liệt.

Đỗ Hồng Quân – Dương Minh Kha – Cao Gia Nguyên, ba cái tên này đã trở thành mối thù lớn nhất của toàn thể nam sinh tham gia dự thi. Đúng là không công bằng chút nào hết! Trời đã sinh ra ba tên siêu nhân kia rồi sao còn sinh ra họ chứ? Cảm giác bị bỏ rơi, cảm giác áy náy vì sự bất tài vô dụng của mình quả thực...khó chịu quá đi mất!

Khi nhận được thông báo về tác phẩm văn học mà nhóm mình phải tự biên kịch thành một bài nhảy cho đêm chung kết: “Vũ điệu mùa thu”, mặt mũi Gia Nguyên xám ngoét, hắn lững thững tiến về chỗ Hồng Quân và Minh Kha như một kẻ mất hồn.

- Sao rồi? Kết quả bất thãm như thế nào hả nhóc con? – Minh Kha vỗ vỗ lên đầu Gia Nguyên trìu mến.

- Này Ngố! Bọn anh đặt hết tin tưởng vào chú em nên mới để chú em lên bất thãm chọn vở diễn. Sao mà mặt mũi xám xịt thế hả? Bất được tác phẩm văn học nào vậy? – Hồng Quân chọc chọc tay vào trán hắn, buông ra một hơi dài thườn thượt như ông già tám mươi tuổi.

- Là...là...Nhà thờ Đức Bà Paris! – Gia Nguyên nhắm mắt, khổ sở lí nhí trong miệng.

- CÁI GÌ? – Cả hai người kia đều giật mình thốt lên.

- Truyện kể về...nàng vũ nữ Esméralda ấy hả? – Hai mắt Minh Kha tròn xoe sau gọng kính bạc, anh nuốt khan một cái, lúng túng đẩy kính lên – Vậy... chẳng phải là tác phẩm xoay quanh cuộc đời một người nữ sao?

- Đúng vậy! Nhân vật chính là nữ, thật quá thương tâm! – Gia Nguyên cúi đầu nhìn ngón chân mình, hắn cắn môi – Ngoài Esméralda ra thì còn hai nhân vật nam chính nữa là Claude Frollo và Quasimodo. Vậy là một trong ba người chúng ta buộc phải giả gái rồi!

- Cái gì mà “một trong ba người chúng ta buộc phải giả gái”? – Hai giọng nam cất lên cùng một lúc, bốn con mắt hình viên đạn không ngại ngần quăng thẳng vào mặt Gia Nguyên – Ai đóng vai Esméralda thì tự hiểu đi! Nhìn mặt hai thằng này mà bảo giả gái được à?

- Nào Kha, bây giờ tôi tung đồng tiền xu cho công bằng nhé? Nếu mặt số thì cậu là Quasimodo, tôi là Claude Frollo, nếu mặt hình thì ngược lại! – Quân xem hắn như không khí, “đá” sang một bên không thèm quan tâm đến, quay sang bắt đầu bàn bạc với Minh Kha.

- Được!

Đồng xu tung lên, vạch ra một đường cong kiêu hãnh, rồi nhẹ nhàng đáp xuống bàn tay Hồng Quân. Đôi khi, những việc rất tầm thường, vật vãnh lại có thể hé mở cả một số phận, một tương lai sau này. Đôi khi, một điều không đáng chú ý đến lại là điềm báo cho những biến động to lớn về sau ...

Hồng Quân nhận vai thằng gù Quasimodo. Minh Kha nhận vai phó giám mục Frollo. Còn Gia Nguyên dù có hối lộ, dút lót kiếu gì cũng không thể chạy thoát khỏi vai diễn vũ nữ kia. Lí do là vì: “ Những mỹ thụ vương đều giả gái rất đẹp. Bởi vậy “chú em” khỏi bàn cãi đi!”

...

“Cô gái Bohémiens xinh đẹp tên là Esméralda làm nghề múa rong ngoài phố, trên quảng trường trước nhà thờ Đức bà. Hành động này gặp phải sự cấm đoán của phó giám mục nhà thờ Claude Frollo vốn nổi tiếng là một người đạo hạnh, uyên bác.

Nhưng hắn đã say mê nàng và bị tình yêu lôi kéo vĩnh viễn...

Quasimodo – Người kéo chuông nhà thờ Đức bà là một kẻ dị dạng, vừa gù, vừa chột, vừa thọt. Hắn theo lệnh phó giám mục Claude Frollo mưu toan bắt cóc Esméralda, nhưng không thành. Quasimodo bị bắt và xử phạt trên đài vì tội bắt cóc và gây rối loạn ban đêm.

Vốn là người giàu lòng nhân từ, vị tha, Esméralda đã bỏ qua chuyện này, nàng đem nước đến cho Quasimodo uống, chăm sóc hắn bằng tất cả niềm cảm thương.

Tâm hồn hoang dã của Quasimodo từ lâu không quen giao tiếp với thế giới con người, chỉ biết đến người cha nuôi là phó giám mục Frollo. Vẻ đẹp và tấm lòng của Esméralda đã làm thức tỉnh trái tim hoen gỉ của hắn. Quasimodo bắt đầu yêu, một tình yêu bất diệt không cần đền đáp.

Khi Esméralda bị kết án treo cổ vì mắc oan vào tội giết người và làm phù thủy, Quasimodo đã phá pháp trường để cứu nàng, đem nàng vào trú ẩn an toàn trong nhà thờ Đức bà.

Chịu sự công kích, ép buộc và đe dọa khủng khiếp từ phía Frollo, Esméralda rơi vào bi kịch, lại một lần nữa bị tuyên án treo cổ.

Quasimodo khi hiểu được chân tướng sự việc, chứng kiến nụ cười thâm độc nở trên môi Frollo khi nhìn Esméralda bị xử tử, biết được người đã nuôi mình là kẻ khi không có được thứ mình muốn thì sẽ tàn nhẫn đập đổ tất cả, liền xô hắn ngã từ trên tháp chuông nhà thờ xuống. Sau đó, Quasimodo đã ôm xác Esméralda vào chết chung trong hầm mộ.

Tám tháng sau, ngôi mộ bị quật lên, thấy hai bộ xương, người ta đã định tách họ ra. Nhưng xương của Quasimodo khi tách ra khỏi Esméralda lập tức tan thành bụi...”

- Nhìn chung tinh thần của tác phẩm “Nhà thờ Đức bà Paris” là như thế! Ông Victor Hugo này thuộc trường phái lãng mạn nên mới viết về tình yêu bi lụy kiểu này, thực khiến cho người ta đọc đến trang cuối vẫn cảm thấy vô cùng ứ chế, S.E với chả Sad Ending, đọc xong chỉ muốn đập phá hết đồ đạc! – Hồng Quân thở dài ngao ngán, quay sang chọc chọc tay vào trán người bên cạnh - Ngố! Nói xem giờ diễn thế nào đây? Bắt cái thăm quái gỡ gì thế hả?

- Có phải tôi muốn thế đâu! – Gia Nguyên khổ sở vò vò đầu.

- Thăm của đội bên kia là gì vậy? – Minh Kha lãnh đạm khoanh tay.

- “Tiếng chim hót trong bụi mận gai” của Colleen Mc. Cullough!

Nghe Gia Nguyên nói, cả Hồng Quân và Minh Kha đều đồng loạt đen thui mặt mũi. Xem ra mình vẫn còn may mắn chán! Tác phẩm này cũng xoay quanh cuộc đời một người nữ, thậm chí yêu còn bị bi lụy lụy hơn cả “Nhà thờ Đức bà Paris”, mà đội kia toàn mấy tên đô con, trắng kiện, bảo giả gái thì cũng thật là...có lỗi với Tổ Quốc!

- Này Ngố, mình thuận lợi hơn đội kia rất nhiều đấy! Liệu mà tập cho tốt! Ngôi vị Nam vương là của ông! “Chú em” mà để xổng mất thì đừng có trách ông tàn nhẫn nghe chưa! – Hồng Quân vò đầu hấn rồi bù lên như cái tổ quạ, lại nhập vai thành “vú em quái vật”, ra sức đe dọa, áp bức hắn – Lần này ông cẩn thận làm một thằng vừa gù, vừa chột, vừa thọt, hi sinh tất cả hình tượng chủ tịch kiêu hãnh, đẹp đẽ cho nghệ thuật, “chú em” mà đào hồ không lấp thì liệu hồn với ông đấy!

- Thôi nào Quân! Gia Nguyên cũng đã cố gắng lắm rồi! Đúng không? – Minh Kha mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hắn an ủi.

- Cậu mới thôi đi ấy! Vào vai Frollo vừa đẹp trai, vừa cool, vừa đạo hạnh, uyên bác, y như siêu nhân, còn kêu ca cái gì!

- Công bằng mà! Chính cậu là người tung đồng xu chứ ai? Tôi sinh ra là để diễn vai này! – Khóe môi Minh Kha cong lên, vẽ ra một nụ cười khoan hòa, ấm áp – Nào, bây giờ tôi có ý kiến này. Chúng ta nên bắt đầu từ phần...

...

Trải qua một tuần luyện tập vất vả, mọi thứ chuẩn bị cho đêm chung kết “Vũ điệu mùa thu” đã đi vào khâu hoàn chỉnh. Đêm nay sẽ là đêm long hổ tương phùng, các sinh viên đều đang háo hức được chiêm ngưỡng nhạc kịch được dựng lên từ hai tác phẩm văn học lãng mạn bất hủ của nhân loại : “ Tiếng chim hót trong bụi mận gai ” của Colleen Mc Cullough và “Nhà thờ Đức bà Paris” của đại văn hào người Pháp Victor Hugo. 19 giờ mới chính thức bắt đầu chương trình nhưng chưa đến 18 giờ 30, cả khán đài khu B đã chật kín người.

Không khí đêm thu mát lạnh, phẳng phất chút rộn rã, náo nhiệt của mùa hè hòa cùng chút u buồn, lạnh đậm của mùa đông, những vòm cổ thụ rợp kín hoa bằng lăng, lan tỏa hương thơm nhẹ nhàng trong gió. Sân khấu khu B được trang hoàng lộng lẫy, hoành tráng, những đóa hồng nhung to bằng lụa óng ánh, giăng mắc từ trên cao xuống, tạo nên sự kiêu sa, ủy mị lạ thường...

- Đêm nay là đêm cuối cùng của “Lễ hội Mùa Thu”, cũng là đêm chung kết của cuộc thi Nam Vương. Sau thời gian luyện tập là một tuần ngắn ngủi, giờ đây, hai đội thi của chúng ta sẽ chính thức tranh tài. Nào các bạn, hãy sẵn sàng điện thoại di động trong tay, chuẩn bị nhắn tin về tổng đài của trường kèm với số báo danh của thí sinh mà mình yêu thích để bình chọn. Ai sẽ là Nam Vương? 50 % quyết định nằm trong tay các bạn... Không làm mất thì giờ nữa, ngay giờ phút này, tôi xin tuyên bố khai mạc đêm chung kết: “Vũ điệu mùa thu”. Và xin được giới thiệu phần thi đầu tiên của bộ ba Tần Khoa – Trần Hạo Thiên – Hàn phong với vở nhạc kịch: “Tiếng chim hót trong bụi mận gai” dựa theo tác phẩm văn học cùng tên của tiểu thuyết gia Colleen Mc Cullough!

Tiếng vỗ tay cổ vũ, hò hét vang lên râm ran. Đèn sân khấu dịu dần dịu dần rồi tắt hẳn. Thanh âm ngọt ngào của một biệt Thánh ca vang lên trong cô độc...

...

Phòng chuẩn bị...

- Gia Nguyên vẫn chưa xong à? – Hồng Quân thở dài ngao ngán.

- Chưa! Jully bảo cần phải chỉnh lại phục trang một chút! Còn bảo ... bộ váy ấy chưa đủ hở! – Minh Kha lắc đầu cười cười.

- Phụt! – Vai Hồng Quân rung lên, tưởng tượng đến gương mặt tái mét của Gia Nguyên khi Jully đưa bộ váy ra. Anh hít vào một hơi thật sâu, quay sang nhìn Minh Kha – Kha à! Không bỏ kính ra sao?

- Bị cận nặng quá! Bỏ ra lát không thấy đường sao diễn?

- Nhưng mà thời đó làm gì có kính để đeo chứ? Siêu nhân cũng có phải là kẻ đi trước thời đại đâu?

- Ồ... vậy chắc là phải nói Tiểu Mạn kiếm giúp cặp lens rồi. Có gì lúc lên sân khấu rồi bỏ kính ra cũng được! – Minh Kha nhún vai.

- Này, diễn cho đạt vào nhé! Xuất thần càng tốt! Cậu phải làm sao cho nhìn ác độc một tí! Mặt hiền như nai ấy! – Quân vỗ vỗ vào má Minh Kha, nghiêm túc dặn dò.

- Thế này được không? – Kha trợn mắt lên, nhe răng nanh ra, gầm gừ.

- Đi đóng phim X-men đi! Giống người sói quá!

- Ha. Đùa thôi! Cậu cũng phải nhập vai đấy! Còn vai diễn của tôi, tự tôi biết cách xuất thần!

...

Vở diễn thứ hai: “Thằng gù ở nhà thờ Đức bà” dựa theo tác phẩm văn học: “Nhà thờ Đức bà Paris” của Đại văn hào Pháp Victor Hugo...

...

Tiếng chuông nhà thờ ngân vọng như một niềm hoài cổ, kéo chùng tâm hồn xuống, đẩy người ta về lại những năm tháng xa xưa, từ từ lần dỡ những trang sách quá khứ, làm sống dậy một câu chuyện đã bị lãng quên, phủ vùi dưới lớp bụi năm tháng...

Đèn sân khấu rọi sáng bóng dáng hai con người. Đi trước là vị linh mục tuấn mỹ, bộ lễ phục màu đen tôn lên dáng người thanh cao, đạo hạnh. Hai tay đặt ra sau lưng, đầu ngẩng cao. Từng bước chân thâm trầm, đầy khí chất.

Phía sau người là một thằng gù, mặt cúi gằm xuống, chiếc áo màu nâu đã bạc thếp, khiến người ta không khỏi cảm nhận được sự tăm tối, thống khổ. Hắn khó khăn bước từng bước khập khiễng, bờ vai gù run run, như một cái bóng cô đơn, theo sát vị linh mục đến chỗ đài kéo chuông.

Khi hai người bước qua, họ đều khựng lại, mắt đăm đăm nhìn về một hướng. Nơi đó, đèn sân khấu không chiếu đến, tối tăm, mờ ảo, nhưng ai cũng cảm nhận được một bóng người đang nhẹ nhàng chuyển động...

...

Dưới khán đài, những đợt sóng bình luận bắt đầu lan tỏa:

- Người đóng phó giám mục Claude Frollo là phó chủ tịch Dương đúng không?
- Còn ai nữa? Tuần mỹ quá! Trời ơi! Xem thần thái trầm tĩnh của anh ấy kìa! Đạo mạo quá đi mất! Ôi tìm tó... đập chậm lại chút coi! Ôi không được, yêu rồi, yêu mất rồi! – Nữ sinh ôm ngực thống khổ kêu lên.
- Thằng gù Quasimodo là ai? Sinh viên năm hai Cao Gia Nguyên hả?
- Không! Gia Nguyên nhỏ người hơn chứ? – Một nam sinh đẩy kính lên, sẫm soi bình luận.
- Nhóm đó chỉ có ba người thôi. Nếu Minh Kha đã đóng Frollo thì Quasimodo chỉ có thể do hai người còn lại đóng. Cậu nói xem, Gia Nguyên không đóng. Lẽ nào... chủ tịch đóng vai... thằng gù à?
- Hả? Cái gì? – Những nữ sinh đồng loạt giật mình – Ôi...chủ tịch! Sao anh lại đi đóng cái vai khắc khổ kia chứ? Nhìn chẳng phong độ gì cả! Quasimodo vừa gù, vừa chột, vừa thọt... bô nhọ hình tượng cao quý của mình như thế là cùng!
- Mới hôm vòng loại xem anh ấy chơi dương cầm, tớ chảy máu mũi đến suýt ngất đi đấy!
- Xem Dương Minh Kha trầm hùng thế kia...chủ tịch bị lu mờ mất! – Vài người tiếc nuối cảm thán không thôi.
- Cái gì mà bị lu mờ? Người ta gọi đó là hi sinh cho nghệ thuật! Máy cậu đúng là chẳng hiểu quái gì cả. Nhìn càng khắc khổ sẽ càng đạt hiệu quả cảm xúc cao hơn. Quasimodo trông xấu xí nhưng tấm lòng cao đẹp, chẳng như phó giám mục thâm hiểm, độc ác! – Fan girl cuồng của vị chủ tịch trong truyền thuyết lập tức lên tiếng phản bác.
- Ấy, nhưng mà Minh Kha trông rất xuất thần, xấu tâm nhưng vẫn khiến người ta như thiêu thân muốn lao đầu vào nha!
- Khoan đã... nói vậy, Minh Kha là Frollo, chủ tịch là Quasimodo, thế vũ nữ Esméralda chẳng phải là... - Cô sinh viên tóc ngắn chưa kịp dứt lời đã bị nghẹn họng, hai mắt tròn lên nhìn về phía sân khấu như...mắt ốc bươu.

...

Cuối cùng, cái góc tối tăm, mờ mịt kia đã được chiếu sáng, bóng người bí ẩn lúc nãy hiện ra...

Ánh sáng như thứ vàng ròng bao phủ lấy nàng vũ nữ, tạo nên đôi cánh hào quang huyền nhiệm. Nàng đang múa vũ điệu say đắm của mình. Mái tóc đen tuyền chảy trên bờ vai mảnh khảnh. Bước chân nàng nhẹ bẫng, tựa hồ bước trên mây trời phiêu diêu. Chiếc váy dài ôm lấy từng đường cong cơ thể quyến rũ, màu đỏ của rượu vang làm tôn lên nước da trắng ngọc, khiến người ta say từ cái nhìn đầu tiên.

Từng bước, từng cái nhón chân lên xuống tạo độ dập dềnh, bung nổ của tà váy. Dưới ánh đèn sân khấu mị hoặc, Esméralda tiến ra, hết như một bông hồng nhung bùng nổ. Ủy mị, đài các, kiêu sa, làm chấn động lòng người...

Ào! – Cả khán đài như bùng nổ bởi sự bất ngờ, cái tên Esméralda vang vọng ào ào như tiếng sóng vỗ. Người ta dường như quên mất trên sân khấu vẫn còn hai nhân vật khác. Và chính Frollo, Quasimodo cũng quên đi sự tồn tại của mình. Họ say đắm nhìn người vũ nữ. Nàng sáng chói...

61. Chương 58: Lễ Hội Mùa Thu - Part 2

Anh cần em

Anh cần em

Anh cần em...

Tay nhẹ nhàng đưa lên cao, vạch ra một đường cong trong không khí, chân lướt nhẹ trên mặt sàn gỗ phủ đầy kim tuyến, những lọn tóc dài đan kết với hoa tươi thơm ngát, những chiếc chuông bạc nơi cổ tay và cổ chân đồng loạt rung lắc, tạo ra thanh âm trong trẻo, ngọt ngào... Esméralda hệt như bông hồng nhung mới nở, vừa đến độ phô hết cái vẻ đài các, kiêu sa, đầy mị hoặc của mình...

Vũ điệu của riêng nàng, bước chân của riêng nàng, những động tác nhún nhảy của riêng nàng như thôi miên người ta. Quasimodo từng bước rụt rè tiến đến, tựa hồ người mộng du, đưa tay chạm vào nàng, nhưng khi nàng quay lại nhìn hắn, hắn bỗng giật mình, xấu hổ, sợ hãi, cúi đầu quay đi thật nhanh. Hắn sợ sẽ làm nàng kinh khiếp trước cái vẻ bề ngoài kệt cỡm, dị dạng của mình...

Esméralda có sợ không? – Không! Nàng không sợ! Nàng chạy đến bên cạnh hắn, tay dịu dàng nâng gương mặt thống khổ, tối tăm, méo mó đang cúi gằm ấy lên. Nàng nhìn sâu vào đôi mắt hắn, để sự yên ủi, đồng cảm, chia sẻ từ mình như xuyên thấm vào tâm hồn cần cỗi của Quasimodo. Bờ môi anh đào của Esméralda cong lên, vẽ ra một nụ cười ấm áp, hiền hòa, nhu thuận. Nàng đỡ hắn dậy, nắm lấy tay hắn, dắt hắn ra nơi luồng sáng vàng lung linh.

Nàng nhảy cùng Quasimodo, bàn tay nhỏ nhắn của nàng đan chặt lấy tay hắn, bước chân nàng lướt nhẹ theo từng bước chân bối rối, tập tễnh của hắn, tâm hồn nàng mở ra, rót vào tâm hồn hắn tiếng yêu thương, vị tha vô ngần...

Nhưng, một bóng hình to lớn vụt xuất hiện sau lưng Quasimodo, kéo phăng hắn ra khỏi nàng bằng một lực mạnh mẽ, không do dự đẩy hắn vào bóng tối cô độc. Esméralda bần thần ngược lên...là phó giám mục Frollo.

Người đang nhìn nàng. Nàng run rẩy trước ánh mắt của người.

Ánh mắt ấy có thể giết chết bất kì ai, sâu hun hút không thấy đáy, tăm tối đặc quện theo sự xê dịch của đồng tử, có một luồng ánh sáng bùng cháy mãnh liệt vừa giống yêu, vừa giống cuồng si, lại vừa giống như lửa địa ngục, từng cơn hừng hực thiêu cháy cả những cảm xúc, thiêu cháy cả trái tim và tâm hồn một cách tàn nhẫn. Nụ cười vô hồn nở trên bờ môi băng giá của phó giám mục.

Cảm giác như...người đang kìm nén... cả một ác thú trong mình, dùng vẻ thanh cao, đạo hạnh để làm lớp vỏ thật hoàn mỹ. Đến khi nắm giữ nàng trong tay mình, người mới giải phóng nó ra. Cuồng si nàng hay khiến nàng hoảng sợ? Yêu nàng hay đang giết chết nàng?

Esméralda bị kéo vào vòng ôm gắt gao nhưng lạnh lẽo kia, nàng trốn chạy, tay Frollo lại như gọng kìm vươn ra tóm lấy nàng, giam hãm nàng, nhấn chìm sự tự do của nàng trong lòng mình. Người phải có được nàng, bằng mọi giá phải có được nàng. Frollo dù có biến mình trở thành một con ác thú thực sự cũng không bao giờ chấp nhận việc trao Esméralda vào tay kẻ khác. Không ai có thể có được nàng, ngoài chính người.

Esméralda vùng vẫy dữ dội, nàng bị Frollo lôi đến đài treo cổ. Người muốn nàng chết đi, để không ai có thể cướp nàng khỏi tay người, để giữ nàng làm của riêng. Người phải giết chết nàng thì mới có được nàng vĩnh viễn.

Quasimodo từ bóng tối tiến ra, phần nộ lao vào, giằng lấy Esméralda - bông hồng nhung xinh đẹp mà mình yêu thương, trân trọng nhất. Hắn không ngại phải đối đầu với phó giám mục. Hắn sẽ cứu nàng, bằng mọi giá. Hắn sẽ không để ai đụng đến nàng, hắn phải bảo vệ nàng. Vì nàng đã cho hắn lí do để tiếp tục sống, tiếp tục tồn tại, vì nàng đã cứu hắn, tưới mát tâm hồn khô kiệt của hắn, vì Esméralda đã cho hắn biết thế nào là cảm thông, yêu thương, chia sẻ, đánh thức con người thật của hắn và kéo hắn khỏi thế giới tối tăm, cô độc...

Màn tranh đấu giữa thằng gù và phó giám mục diễn ra quyết liệt ngoài sức tưởng tượng. Cả hai vồ vập xâu xé lẫn nhau để đạt được thứ mình muốn. Khi lọt vào vòng tay Quasimodo, Esméralda được yên ủi, được bảo vệ, hắn ôm nàng bằng tất cả sự trân quý, yêu thương. Khi lọt vào vòng tay của Claude Frollo, nàng lại phải chịu đựng hành hạ, chịu đựng cảm giác ngạt thở vì tự do của mình bị bóp chết cách tàn nhẫn.

Frollo lao đến như một con mãnh hổ, nhưng Quasimodo đã kéo Esméralda xoay một vòng, vẽ ra đường tròn hoàn mỹ trong không trung. Tà vấy màu rượu vang của nàng phản phất bay, đọng lại trong không gian một

hương thơm tinh khiết, dịu nhẹ như hương hồng nhưng mới nở...

...

- Ôi Trời! Các cậu nhìn này! – Tiếng của một thành viên trong ban kỹ thuật vang lên thẳng thốt.

Mọi người tò mò, chạy đến xung quanh anh ta, nhìn vào màn hình đang thống kê lượt bình chọn của khán giả, mắt đều đồng loạt tròn xoe, thốt lên kinh ngạc:

- OMG! Không thể nào tin được! Cao Gia Nguyên chiếm 85 % phiếu bầu rồi kìa! Huyền thoại của trường này nha!

- Tổ cứ tưởng cái vẻ phong tình, lãng tử của cậu ta sẽ bị áp đảo bởi vẻ nam tính, tráng kiện của mấy người cao to kia chứ!

- Cậu đúng là cái đồ theo sau thời đại! Thời này là thời @ rồi nghe chưa? Cậu không biết vẻ đẹp trung tính đang lên ngôi bá chủ thiên hạ à? Cái gì mà “nam tính”, “tráng kiện” hử? Ngày nay Unisex mới là number one!

- Thật không thể ngờ được hết 89% nam sinh lại bình chọn cho Gia Nguyên! 45% nữ sinh cũng nhấn phím bình chọn cậu ấy! Số phiếu bình chọn của chủ tịch và phó chủ tịch chỉ bằng một nửa của Gia Nguyên thôi!

- Tổ thực ra cũng đang định bình chọn Gia Nguyên đây, giả gái đẹp chết đi được! Thấy mà mê tít thò lò! Không làm con gái luôn đi! Thật là lãng phí tài nguyên quốc gia quá!

- Chả bù với Tần Khoa đóng giả Mecghi – nữ chính vở: “Tiếng chim hót trong bụi mận gai”, nhìn thật là thê lương!

- Đáng Gia Nguyên mảnh khảnh mà! Đâu có đô con, cao lớn như mấy người kia. Giả gái tất nhiên phải đẹp hơn rồi! Mà “mỹ thụ vương” giả gái không đẹp thì ai giả gái mới đẹp?

- “Mỹ thụ vương” gì vậy nhỉ?

- Cái thằng đầu heo này! Bộ không biết chuyện gì sao? Trên diễn đàn forum trường mình có hẳn một “băng nhóm” sáng tác truyện đam mỹ cho chủ tịch và Cao Gia Nguyên kìa! Gia Nguyên được tôn xưng là “mỹ thụ vương” quyến rũ, lạnh lùng số một, ... ABCXYZ...blah blah...

...

Bị gõ gông kìm trong những động tác mạnh bạo của Frollo, mặt mũi Esméralda dường như tái nhợt đi. Yếu ớt, cạn kiệt sinh lực. Những bước chân của nàng chậm dần, loạng choạng...

Quasimodo nhìn thấy nụ cười hiểm ác nở trên môi phó giám mục, trong đôi mắt người, sự tối tăm, thâm độc bao phủ. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ rồi thức nhận ra mọi điều. Frollo là một kẻ xấu xa. Từ trước đến nay hắn chỉ tiếp xúc với một người duy nhất là phó giám mục nên hắn mới không hiểu thế giới loài người là như thế nào, không hiểu tình người là gì. Quasimodo lầm tưởng sự khinh rẻ, miệt thị mà Frollo dành ình là yêu thương, chia sẻ, tưởng rằng việc Frollo hành hạ, hắt hủi mình là một đặc ân. Rồi ban đầu hắn còn nghe theo lời xúi dục của người mà hung hăng bắt cóc Esméralda.

Nhưng giờ hắn đã hiểu. Người chỉ xem hắn như một con rối, một loại công cụ hữu dụng để giành lấy những thứ mà người muốn. Không yêu thương, không chia sẻ, không đồng cảm gì cả, chỉ có lợi dụng và duy nhất lợi dụng.

Bàn tay thô kệch của Quasimodo tự dưng phát ra một sức mạnh kì lạ, không do dự, không ngần ngại, không nuối tiếc, hắn tung hết lực ra, xô Frollo một cú thật mạnh từ tháp chuông xuống.

Tà áo chùng của phó giám mục phất lên như một mũi tên lạnh lùng, lao thẳng vào màn đêm tối tăm, mang theo tất cả đau đớn và sự trả giá đáng phải chịu.

Quasimodo trèo xuống khỏi tháp chuông, thấy Esméralda đang tiến về đài treo cổ, hai tay bị trói chặt sau lưng. Nàng lao đảo bước đi...

Một bước...Hai bước...rồi nàng đổ rạp người xuống như bông hồng nhưng bị người ta bẻ gãy cành. Vòng hoa tươi thắm trên đầu nàng rơi ra, trăm nghìn cánh hồng va mạnh xuống mặt sàn, bắn khắp nơi, đỏ au như máu.

Hắn lao đến ôm lấy nàng, thân nàng nhẹ bồng, nằm gọn trong vòng tay hắn, im lìm, không động đậy, dường như đã chìm vào giấc ngủ say. Quasimodo ngược mắt lên nhìn trời... một trận mưa kim tuyến như nước mắt đổ ào xuống, khóa lấp mắt đôi bóng hình nhỏ bé kia. Và khi trận mưa kim tuyến tan đi. Họ biến mất...

...

- Sam! Sam! Em làm sao vậy? – Hồng Quân lay mạnh Gia Nguyên, nhưng hắn vẫn chẳng có động tĩnh gì. Gương mặt hắn nhợt nhạt, bờ môi nhỏ sẫm lại, run lên yếu ớt.

Gia Nguyên khi này bị lỡ nhịp nhạc rất nhiều, đáng lẽ ra theo kịch bản thì khi lên đến đài treo cổ thì Esméralda mới ngã xuống, rồi Quasimodo sẽ thực hiện một cú đỡ nhẹ, một cú xoay trên không theo hình vòng cung. Rõ ràng lúc tập là như thế. Nhưng, Gia Nguyên từ khi phối hợp cùng những động tác mạnh bạo của Minh Kha đã có dấu hiệu bất thường. Bước nhảy của hắn loạng choạng, không đuổi kịp nhịp bài nhạc.

Hồng Quân áp tay vào trán hắn, rất nóng, lông mày hắn cau lại vô cùng khó chịu, hai bên thái dương hắn mồ hôi ướt đẫm. Tình trạng này có phải là lên cơn sốt bất thường như lời bác sĩ không? Gia Nguyên khó chịu như thế, hay là lại đau đầu đột ngột rồi? Biến chứng của việc nhiễm trùng vết mổ ư?

Hồng Quân hoảng sợ, bế thốc Gia Nguyên lên tay mình, nhanh chóng chạy ra phía bãi đậu xe. Phải đưa hắn về nhà truyền dịch giảm sốt ngay, nếu không hắn sẽ rất đau đớn, khó chịu trong người.

- Tôi sẽ đưa em về ngay! Cố chịu đau một chút! Sẽ ổn ngay thôi! Sam, dựa vào tôi này! Chịu đựng một chút nhé! – Hơi thở anh gấp gáp, giọng anh lạc đi trong sự mất bình tĩnh.

Gia Nguyên lâm vào trạng thái mê man, không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì nữa. Trước mắt hắn, những khoảng tối tăm bắt đầu xuất hiện. Bên tai lưng bùng âm thanh gì không rõ...

...

Tay nhẹ đẩy gọng kính bạc lên sống mũi thẳng tắp, đôi mắt đen tối thắm lại đượm vẻ ưu buồn. Nhìn theo bóng lưng vội vã của Hồng Quân, hơi thở của Minh Kha dường như trở nên nhẹ bẫng. Anh nhắm mắt, bờ môi nhạt bặm lại khổ sở. Tim nhói lên một nhịp hụt hẫng, chơi vơi. Một nỗi đau thông thống lan tỏa, xuyên thắm vào từng tế bào trong cơ thể, khiến mọi cảm xúc trở nên trống rỗng. Cô đơn...

- Sam...tôi là một kẻ đến sau phải không? Một kẻ thua cuộc phải không? Tôi... nên buông tay...phải không? Sam...tôi nên từ bỏ tình cảm này...phải không?

...

Chơi thân với nhau bấy năm nay, chưa bao giờ anh thấy Hồng Quân có biểu hiện như vậy. Cậu ấy là một người lãnh đạm, bình tĩnh trong mọi tình huống. Cậu ấy luôn lạnh lùng giải quyết mọi vấn đề. Cậu ấy cao ngạo, đứng vững vàng trong mọi hoàn cảnh.

Nhưng... lúc này, anh thấy Hồng Quân...sợ hãi. Bé người con gái đang trở nên yếu ớt dần kia trong tay, anh thấy cậu hoang mang, khổ sở biết nhường nào, lo lắng biết nhường nào. Chỉ duy nhất đối với Sam, cậu ấy mới như vậy chăng? Chỉ duy nhất mình Sam mới là người có thể khiến cậu hoang mang, khổ sở, đau đớn chăng? Đúng vậy! Cậu ấy yêu Sam!

Đỗ Hồng Quân rất yêu người con gái tên Cao Khiết Sam.

Cơ hội của anh hết rồi. Dương Minh Kha, chấp nhận buông tay đi thôi, chấp nhận từ bỏ đi thôi. Sam...rốt cuộc cũng không phải là người dành cho anh. Anh thua rồi. Thua thảm hại...

Sam sốt rất cao, cả người nóng rực như có ngọn lửa thiêu đốt từ bên trong, gương mặt cô trắng bệch như sắc giấy, mồ hôi ướt đẫm hai bên thái dương.

Tiềm thức của Sam là một mặt hồ phẳng lặng, nước trong veo, không một gợn sóng. Cô thấy Gia Nguyên soi mình xuống đó. Cô thấy đôi mắt trắng khuyết có đồng tử đen tuyền sâu thẳm thẳm. Cô thấy nụ cười

Ấm áp của anh hiện ra trên đường môi cong lên dịu dàng. Cô thấy bàn tay anh chạm vào mặt hồ, tạo ra những vòng tròn sóng dịu êm...

Nhưng rồi... cô thấy anh khóc. Giọt nước mắt trong veo của anh rơi xuống, đột nhiên hóa đỏ lừ. Tong! Tong! Tong... từng giọt cứ vậy rơi xuống, hóa thành máu tươi, tanh tươi xuyên thấm vào nước hồ phẳng lặng. Máu đỏ tan ra, xâm lấn làn nước trong suốt...

Chỉ một giây sau, cuồng phong kéo đến, khuấy động nước trong hồ, những con sóng lớn xuất hiện, chúng đỏ ngầu, tanh ngọt. Chúng hung dữ vọt lên cao, vây hãm anh tứ phía. Rồi chúng vùi dập bóng hình mảnh khảnh kia, nuốt chửng anh.

Mặt trăng dường như cũng hóa máu, những vì sao cũng hóa máu. Đỏ và tanh. Sam không nhìn thấy Gia Nguyên nữa. Anh tan biến đâu mất, hết như làn bụi khí, lẫn trốn sau vô số thứ đỏ rực kia. Khắp nơi toàn màu đỏ. Sam không nhìn thấy anh. Sam không cảm nhận được anh. Cô kinh hoàng, sợ hãi, hoang mang. Cô kêu gào thảm thiết. Không một lời đáp trả, chỉ có sắc đỏ mỗi lúc một đậm, mùi tanh mỗi lúc một rõ dần. Anh không trả lời cô. Hay...anh không còn...tồn tại...

...

Một bàn tay ấm áp chạm vào trán Sam làm cô giật mình, thoát khỏi cơn mê. Sam mở mắt ra, nhìn người đó chăm chăm. Cô vội chụp lấy bàn tay ấm áp kia, siết thật chặt, áp lên má mình. Rồi, cô áp bàn tay nhỏ bé của mình lên mặt người đó, cảm nhận từng đường nét quá đỗi quen thuộc. Đôi mắt anh, sóng mũi anh, bờ môi anh. Mắt Sam mở to, hốc mắt cô nóng lên, đầy dòng lệ mặn đắng trào nhanh ra ngoài, môi cô run rẩy:

- Gia Nguyên...đừng đi! Gia Nguyên...Sam sợ...đừng đi được không? Đừng biến mất...được không?

...

Quân sững sờ nhìn Sam, cô vừa gọi anh là... Gia Nguyên? Tay anh bị cô siết chặt, anh nhận ra nỗi sợ hãi choán đầy trong đôi mắt ngấn lệ của cô. Tim anh se lại. Sam có phải là đang bị...ảo giác?

- Gia Nguyên...xin anh! Đừng biến mất được không? Sam sợ...- Sam lắc đầu nguầy nguậy, ngồi bật dậy ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào khuôn ngực ấm áp của anh.

Hồng Quân ôm lấy cô, tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô, anh cố gắng nuốt trôi đi cảm giác đặng đặng trong lòng, nâng gương mặt nhỏ ướt nhoe nước mắt kia lên, anh cúi xuống, hôn lên mắt cô thật dịu dàng, thì thầm bên tai cô thật nhỏ nhẹ:

- Đừng khóc! Sam, anh sẽ không đi đâu cả! Đừng sợ, anh sẽ không biến mất!

- Gia Nguyên...không đi thật chứ? Anh không...bỏ Sam lại chứ? - Sam nghẹn ngào.

- Ừ! Anh là Gia Nguyên! Xem này... Gia Nguyên ở bên cạnh em...đừng khóc! - Anh để cô dựa vào mình, nhẹ nhàng bế cô lên, vẫn lặng lẽ vuốt tóc cô - Nào, giờ thì em ngủ đi! Gia Nguyên luôn ở đây. Gia Nguyên không đi đâu cả! Ngủ đi Sam!

- Gia Nguyên...hát Sam nghe được không?...nhớ anh hát... - Tiếng nghẹn ngào của Sam dịu dần đi, cô áp tai vào lồng ngực anh, yên bình lắng nghe từng nhịp đập sống động.

- Được! Anh sẽ hát! Anh hát thì Sam phải ngủ nhé! Đừng gặp ác mộng nhé! - Quân thì thầm. Anh ôm lấy cô chặt hơn, hôn lên trán cô yên ả. Rồi anh bắt đầu hát.

Sam nằm gọn trong vòng tay anh, nhịp thở đều lại, từng hơi nhẹ nhàng. Cô lại chìm vào giấc ngủ, rất nhanh...

Tiếng hát trầm trầm của Hồng Quân vang lên trong căn phòng rộng, nhẹ như tiếng ai đó thủ thỉ, sâu như một lời tâm tình, ấm như hơi thở của nắng xuân, dịu dàng như cơn gió vãn vương muôn ngàn hoa cỏ. Yêu thương nồng đượm...

“Bất cứ nơi nào có em,tôi luôn kề bên

Bất cứ nơi đâu em đi,tôi sẽ ở đó

Bất cứ khi nào em thì thầm tên tôi, em sẽ thấy.

Làm thế nào tôi giữ được mọi lời hứa đó là duy nhất
Bởi tôi sẽ là loại người thế nào nếu bỏ đi khi em cần tôi nhất?
Những từ đó là gì
Nếu chúng không còn mang nghĩa thực sự của chúng khi bạn nói ra?
Những lời đó là gì nếu chúng chỉ có trong những khoảnh khắc đẹp?
Và chúng sẽ không mất đi
Khi đó là tình yêu
Vâng, bạn hãy nói vang chúng
Những từ đó, chúng sẽ không bao giờ đi mất
Chúng sẽ sống mãi, kể cả khi chúng ta lìa xa!
Và tôi biết một thiên thần đã được gửi cho riêng tôi
Và tôi biết tôi thuộc về nơi mình sẽ tới
Và tôi sẽ đứng ngay sau cô ấy tối nay.
Và tôi sẽ luôn bên cạnh em
Tôi sẽ không bao giờ rời đi khi cô ấy cần tôi nhất...
Bất cứ nơi nào có em, tôi luôn kề bên
Bất cứ nơi đâu em đi, tôi sẽ ở đó
Bất cứ khi nào em thì thầm tên tôi, em sẽ thấy.
Làm thế nào tôi giữ được mọi lời hứa đó là duy nhất
Bởi tôi sẽ là loại người thế nào nếu bỏ đi khi em cần tôi nhất?
Tôi sẽ mãi mãi giữ thiên thần của tôi thật gần...”

...

Anh cứ ôm Sam như vậy, giữ cô thật chặt trong vòng tay mình, hát đi hát lại mãi từng lời trong bài: “What are words”. Anh hát hay anh nói?...Quân không rõ. Tiếng hát anh ngắt quãng. Từng câu, từng câu một thì thầm vào tai Sam. Cô đã ngủ say, nhưng anh vẫn muốn nhắc cho cô nhớ rằng cô không bao giờ đơn độc, rằng anh sẽ mãi mãi giữ cô thật gần...

Rèm mi khẽ lay động, một giọt ánh sáng rơi vào mắt. Sam mơ màng tỉnh lại. Đầu vẫn hơi đau, cổ họng khô khát, cô nhích người ngồi dậy. Nhưng cô chợt phát hiện ra tay mình đang nằm gọn trong lòng bàn tay ấm áp của ai đó.

Quân vẫn đang say ngủ, gục bên giường cô, hơi thở anh chậm rãi, pha loãng sự mỗi một... Cô lại vừa sốt mê man phải không? Cô lại bất ngờ ngắt đi nữa phải không? Anh lại thức thâu đêm chăm sóc cô phải không?

Sam không nhớ gì cả. Ký ức cuối cùng còn lại trong đầu cô là ánh đèn sân khấu chói sáng, không gian nóng hừng hực, từng bậc thang thê lương dẫn đến đài treo cổ...Đường như cô lại khiến anh vất vả rồi! Cô đâu xứng đáng được quan tâm như vậy...

Sam cúi xuống, khẽ rút tay anh ra. Cô lặng lẽ ngắm gương mặt anh khi say ngủ, tay nhẹ nhàng vuốt đôi mày rậm vẫn vô thức nhíu lại lo lắng kia. Nhìn ở góc độ này, chẳng tìm đâu ra một vị chủ tịch kiêu bạc, sắc lạnh, một Đỗ Hồng Quân cao ngạo, lãnh cảm, ngay cả một “vú em quái vật” phúc hắc cũng không. Anh bây giờ giống như một đứa trẻ con, mặt mũi khô ngò, hiền lành lắm...

Sam rời giường, đến mở hộp đàn vĩ cầm trên bàn đọc sách, lấy cây đàn và chiếc vĩ ra, từng bước nhẹ nhõm tiến ra ban công lộng gió. Nhắm mắt, hít một hơi thật sâu luồng không khí trong lành, cảm nhận sự tươi mới, rạng rỡ của bình minh, cảm tựa nhẹ lên miếng đệm, Sam bắt đầu kéo vĩ.

Âm thanh du dương cất lên, hòa tan vào gió, quần quýt lấy những giọt nắng mai óng ả, cùng ngân lên cung bậc say đắm nơi sâu thẳm tâm hồn...

Một vòng ôm ấm áp đến từ phía sau cô gái, Quân tựa đầu vào vai Sam, ngón tay cô chạy trên dây đàn hơi chậm lại, tiếng nói thì thầm của anh vang lên bên tai, nhẹ nhàng, đọng đầy tình cảm:

- Đầu còn đau không?

- Một chút!

- Anh có giúp được gì không? Làm gì cho nó đỡ đau ấy!

- ... - Sam xoay lại nhìn anh, đôi mắt trắng khuyết sinh động với những đợt sóng nhẹ nhàng lan tỏa – Cảm ơn anh... vì đã...

Một chiếc hôn thơm ngát, tựa như gió xuân, đáp nhẹ trên đôi mắt cô, rồi má cô, và cuối cùng lưu ở môi cô một hương vị ngọt ngào, đượm yêu thương... Anh không cần lời cảm ơn từ cô, anh chỉ cần cô biết anh yêu cô, chỉ cần cô đồng ý để anh ở bên cạnh cô, được chăm sóc, bảo vệ cô, được nhìn thấy cô, cảm nhận sự tồn tại của cô... thì anh đã mãn nguyện lắm rồi. Anh cần Sam, giống như Quasimodo cần bông hồng nhưng Esméralda vậy. Trái tim khô khát, hoang dại của anh cần cô để biết rung động, biết yêu thương và hi sinh. Tâm hồn đơn độc của anh cần cô để được sưởi ấm, yên ủi...

- Anh cần em!

Một câu thôi. Ba tiếng thôi. Không phải là “anh yêu em”, không phải là “anh thích em”, mà là “anh cần em”. Tiếng “yêu” nghe ngọt ngào bao nhiêu, tiếng “cần” nghe thành thực bấy nhiêu. “Cần” là chấp nhận mình đứng ở vị trí bị động, chấp nhận bộc bạch nhu cầu sâu thẳm tâm hồn, chấp nhận phụ thuộc. “Cần” là nhất định phải có mới sống được, mới tồn tại được. “Yêu” thì đẹp nhưng chưa đủ vững bền, có gì đó còn mong manh, phù phiếm. “Cần” sâu sắc hơn nhiều. Sam chợt cảm thấy bản thân mình trở nên giá trị với đối phương. Cần lắm. Anh cần cô lắm.

Nắng mai từng giọt vàng ươm, nhẹ nhàng rót qua ô cửa sổ trắng. Gió thơm mát vẩn vút hương hoa cỏ, hòa tan vào mùi thơm mềm mại của nắng, bao phủ lấy hai bóng hình kia. Thanh âm chuông gió trong trẻo, ngọt ngào. Thời gian như ngừng lại để kéo dài thêm khoảnh khắc yêu thương. Hãy để tình yêu làm dịu đi những vết thương quá khứ, củng cố niềm tin vào hiện tại và sẵn sàng đón nhận những vang động, sóng gió của tương lai. Thời khắc này quý giá lắm...

62. Chương 59: Sinh Nhật Ngọt Ngào

Trước cơn bão lớn, bầu trời bao giờ cũng trong veo, xanh ngắt

Tìm một gợn mây bông xốp cũng khó khăn như tìm châu báu, ngọc ngà...

Cà phê Latte sóng sánh dưới ánh đèn vàng, hương vị đắng hòa với chất sữa béo ngọt tạo nên cảm giác thanh dịu, ấm áp. Tay cẩn thận lần dở từng trang sách đã ố vàng, đôi mày thanh của Gia Nguyên khẽ nhíu lại, đầu óc ngổn ngang suy nghĩ:

“Khoa học và tôn giáo không phải là kẻ thù mà là đồng minh dùng hai ngôn ngữ khác nhau để kể về cùng một câu chuyện, câu chuyện về sự đối xứng và cân bằng, về thiên đường và địa ngục, ngày và đêm, nóng và lạnh, Chúa Trời và quỷ Satan. Cả khoa học và tôn giáo đều hãnh diện về sự cân đối của Chúa...” (Galileo Galilei)

“Thiếu tôn giáo thì sẽ trở nên khập khiễng. Còn thiếu khoa học thì sẽ trở nên mù quáng” (Albert Einstein)

Gia Nguyên day day thái dương về mặt trời, có quá nhiều giả thuyết cho câu hỏi: “Kẻ thù của khoa học là gì?”, và hẳn là đang ở trong tình trạng sắp chết chìm đây. Câu trả lời nào cũng có chút vướng mắc, chút không logic, chút không hợp lí, thành thử lao lực nghiên cứu cả tuần nay nhưng hẳn vẫn chưa đi đến được

bất kì kết luận chắc chắn nào. Song, có một hướng suy nghĩ làm Gia Nguyên bận tâm hơn cả...hắn đang nhắm đến Tôn giáo...

...

Aiden đang chăm chú nghiên cứu một luận án thì nhận được tín hiệu Bluetooth của Gia Nguyên:

- Chào con gái! – Ông thư thái ngả người ra thành ghế sofa mềm mại, nâng tách trà bách thảo lên nhấp một ngụm.

- Chào bố! Bố có thời gian chứ ạ?

- Bất cứ khi nào con cần bố đều sẵn sàng giúp, dù có bận đến đâu đi nữa, bởi vậy đừng hỏi bố một câu khách sáo như thế! – Nụ cười ôn nhu thoáng hiện nơi khóe môi người đàn ông đứng tuổi.

- Bố... nếu con hỏi: “ Kẻ thù của khoa học là gì?” thì bố sẽ trả lời thế nào ạ? – Gia Nguyên hơi ngập ngừng, trong giọng nói của hắn có chút đắn đo.

- Thế theo con câu trả lời là gì? – Aiden hỏi ngược lại.

- Con không chắc...nhưng con nghĩ đến tôn giáo!

- Tôn giáo? – Đôi lông mày đã bạc khê nhướn lên thú vị - Tại sao lại là tôn giáo mà không phải là một phạm trù xã hội nào khác?

- Vì tôn giáo rất đối kháng với khoa học! Tôn giáo tin vào siêu nhiên, còn khoa học tin vào thực tế.

- Miễn cưỡng chấp nhận thì suy đoán của con là đúng!

- Miễn cưỡng? Tại sao... bố nói vậy?

- Bởi vì tôn giáo và khoa học không phải là kẻ thù của nhau! Galie còn bảo rằng chúng là đồng minh! – Aiden nhún vai, mỉm cười.

- Thế sao... bố còn bảo đáp án này vẫn chấp nhận được ạ?- Gia Nguyên ngập ngừng thắc mắc.

- Mặc dù bản chất không phải là kẻ thù của nhau, nhưng khoa học và tôn giáo lại xung khắc về hình thức. Con người luôn khát khao tìm biết và giải thích sự thật. Trên đường tìm biết và giải thích sự thật, con người đi bằng nhiều lối ngõ khác nhau, mà tôn giáo và khoa học là hai trong những lối ngõ khác nhau đó. Những người đi lối ngõ này luôn tìm cách công kích và chê bai những người đi lối ngõ kia, cho nên dù không thực sự là kẻ thù nhưng vẫn đối kháng và loại trừ lẫn nhau...Đơn giản là, tôn giáo cho rằng mưa là việc làm của Chúa Trời, còn khoa học một mực bảo hơi nước ngưng tụ gặp không khí lạnh, tích tụ thành hạt nặng rồi rơi xuống đất thành mưa. Tôn giáo khẳng khái khi Thượng Đế thịnh nộ thì trời sẽ vang rền sấm chớp, còn khoa học luôn luôn lí giải bằng sự cọ xát giữa những đám mây mang điện tích trái dấu. Cứ theo chu kì tuần hoàn, từ thuở xa xưa, người ta đã nhìn nhận rằng tôn giáo và khoa học vẫn luôn như nước với lửa, không thể nào hòa hợp được...

Gia Nguyên im lặng một hồi lâu, dường như đang phân tích câu trả lời của Aiden, hắn mơ hồ nghi vấn:

- Chúng xung khắc với nhau tới mức độ nào ạ?

- Con còn nhớ hội kín Illuminati đã bị diệt vong cách đây hơn 400 năm chứ?

- Dĩ nhiên thưa bố! – Làm sao Gia Nguyên có thể không nhớ cái tên này trong khi chính nó là manh mối quan trọng đầu tiên giúp hắn tìm ra mật thư thứ tư?

- Illuminati là hội kín của các nhà khoa học chống đối lại Nhà Thờ. Thời ấy, Nhà Thờ vì muốn củng cố địa vị bá chủ và muốn có được niềm tin tuyệt đối của những con chiên nên đã không ngại bóp méo sự thật để tạo nên những chân lý sai lệch, giả dối và buộc mọi người phải răm rắp tin theo. Nếu họ nói Trái Đất hình vuông, mà con dám lên tiếng phản đối thì con sẽ bị bắt giam và chịu những hình thức tra tấn dã man nhất. Nếu họ nói Trái Đất là trung tâm của Thái Dương hệ mà con dám bác bỏ thì mạng sống của con không cách nào giữ được. Những nhà khoa học tin vào sự thật và dám đứng lên đấu tranh vì chân lí sẽ trở thành miếng mồi ngon để móng vuốt hung ác của Nhà Thờ xâu xé, trù dập. Họ bị giết vô cùng tàn nhẫn. Chính vì vậy, Illuminati đã được lập ra cách bí mật, kêu gọi, tập hợp hết các nhà khoa học tài ba lại để trả thù

Nhà Thờ. Nhưng, trước khi họ kịp thực hiện kế hoạch trả thù kia thì đã bị Nhà Thờ chìm vào biển máu. Thời kì đó rất đen tối, hết như một cơn ác mộng đối với khoa học vậy... mối hiềm khích giữa Nhà Thờ với khoa học vốn xuất hiện từ khi chúng ra đời, đến thời điểm này thì bùng nổ với tất cả phần nộ, hung tàn, độc ác, man rợ. Cho đến tận bây giờ, mối hiềm khích ấy vẫn luôn tồn tại. Tin vào Thượng Đế, những thế lực siêu nhiên bằng cả niềm xác tín, thiêng liêng và tin vào Khoa học, những chân lí thực tế bằng khối óc tỉnh táo, khô khan, giống như hai đường thẳng song song vậy, không bao giờ tìm ra được điểm chung... Thế nên, nếu con nói “kẻ thù của khoa học là tôn giáo” thì sẽ sai, nhưng, nếu con nói: “khoa học và Nhà Thờ từng có một mối hiềm khích cực kì sâu sắc” thì đúng... Sam, con hiểu chứ?

Aiden nghe thấy tiếng thở nhẹ bằng của hắn, một lát sau, giọng hắn truyền đến bên tai ông, khấp khởi hi vọng:

- Nếu “Enemy of science” ám chỉ một địa điểm, một nơi chốn thì bố nghĩ đó là nơi nào?

- Thế trong đầu con đang nghĩ đến nơi nào Sam? – Aiden nghiêng đầu, trong đôi mắt sâu phẳng phát tình thương ấm áp. Làn khói trắng tỏa ra từ cốc trà bách thảo vờn qua cánh mũi, đọng lại một hương vị tinh khiết, thơm tho.

- Một...nhà thờ Thiên Chúa giáo...phải không ạ?

Người đàn ông trung niên ngửa đầu, khóe môi cong lên, vẽ ra một nụ cười hài lòng và tin tưởng. Gia Nguyên là “học trò” nhạy bén nhất mà ông có được, luôn luôn như vậy, trực giác của hắn rất chính xác, chưa một lần nào đi sai hướng cả. Lại lật ra trang luận án đang soạn dở, chiếc bút máy trong tay Aiden nhẹ nhàng lướt trên mặt giấy, viết nên những con chữ gọn ghẽ, tinh sắc. Hơi thở ông dịu lại, giọng nói ôn nhu, hiền hòa rót vào máy dầm cách bình thản:

- Còn đáp số nào hợp lý hơn nơi đó sao con gái?

Dấu X màu đỏ nhấp nháy trên bản đồ điện tử, đầu bút cảm ứng từ khẽ chạm vào, những dãy thông tin lập tức chạy ào ra, sắp xếp thành một hệ thống hoàn chỉnh:

“ Nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu – Nam Kinh

Tọa độ 76° 23 Đông – Cách vị trí hiện tại 23, 41 km”.

Gia Nguyên xốc lại chiếc ba lô đen trên vai, kéo mũ lưỡi trai xuống, thông dong bước đi. Hắn đang đi đâu?

- Còn phải hỏi? Tất nhiên là đến một nhà thờ Thiên Chúa giáo! – Nhà thờ nào vậy? – Tô Châu! – Tại sao lại là nhà thờ Tô Châu? – Gia Nguyên chọn nó vì hắn biết...nhà thờ Tô Châu có một tượng thiên sứ lớn.

Thiên sứ. Đó chính là câu trả lời.

Nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu là một trong những nhà thờ Thiên Chúa giáo lớn nhất ở Nam Kinh, nằm ở trung tâm thành phố sầm uất. Địa danh này khá quen thuộc với khách du lịch, Tô Châu thu hút họ bởi nó được làm từ duy nhất một loại vật liệu : kính trong suốt. Và bên trong ngôi nhà thờ rộng lớn, người ta truyền tai nhau về một pho tượng thiên sứ bằng đá cẩm thạch trắng đẹp lạ lùng...

...

Từng bước chân diềm nhiên thả trên nền đá hoa cương, Gia Nguyên lướt qua hành lang ngôi nhà thờ bằng kính. Ráng chiều tím đỏ bao phủ khối lăng kính trong suốt, mặt gương khúc xạ lại, những luồng ánh sáng đan đan nhập nhập vào nhau, tựa hồ những đóa hoa bùng nổ, phát ra muôn sắc màu ảo diệu.

Hắn tiến sâu vào bên trong, để giày ba ta chậm rãi tiếp đất từng nhịp, rồi hắn dừng lại, hơi thở tựa hồ nhẹ bẫng đi, trong đôi mắt trắng tuyết, những vòng sóng xanh biếc lan tỏa xôn xao, thu gọn hình ảnh trước mặt vào đáy vũng mực, trái tim đón nhận cảm giác bình yên vô tận... hắn đang đứng trước pho tượng thiên sứ mà mọi người vẫn hay nhắc đến, đồng thời, hắn cũng đang tiếp cận...mật thư thứ năm từ Jang.

Gia Nguyên đã đi đúng hướng, sự mách bảo của trực giác nhạy bén lại một lần nữa phát huy cách hiệu quả. Kẻ thù của khoa học chính là nhà thờ Thiên Chúa giáo...Phải, bố Aiden nói không sai! Còn đáp án nào phù hợp hơn nơi này nữa chẳng? Không! Chỉ duy nhất nơi này mà thôi. Nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu chính là nơi Jang chọn để đặt mật thư cuối cùng. Bởi nó có tượng thiên sứ truyền thuyết.

Gia Nguyên nhớ lại câu thơ thất ngôn: “Satan dẫn lối kẻ cô độc” kia. Bốn mật thư trước là bốn lần hấn dựa vào câu thơ khóa này để giải, dùng những dấu hiệu và biểu tượng của Satan để lần mò đường đi. Và mật thư này cũng không phải ngoại lệ. Hấn đến được đây...cũng chính là nhờ sự dẫn lối của Satan đấy.

Gia Nguyên tìm được mật thư thứ hai tại sân thượng tầng sáu của bệnh viện đa khoa Nam Kinh, nơi đặt logo hình con rắn đồng, vì hấn biết Satan từng hóa thân thành con rắn để cám dỗ tổ phụ loài người.

Gia Nguyên tìm được mật thư thứ ba ở chùa Thiên Vân, trên viên châu ngậm trong miệng một con rồng rằng đá, vì hấn biết Rồng là một biểu tượng của Satan, “Satan đã từng hóa thân thành con rồng màu đỏ đi đánh nhau với loài người”.

Gia Nguyên tìm được mật thư thứ tư ở tầng ba của sông bài Fire Phoenix, nơi đặt biểu tượng một con phượng hoàng rực lửa, vì hấn biết , phượng hoàng lửa là hình xăm dành cho những người giữ vị trí cao nhất trong hội tôn thờ quỷ Satan.

Còn bây giờ, Gia Nguyên tìm được mật thư thứ năm, ngay tại đây, trong ngôi nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu này. Vì hấn biết, trước khi trở thành kẻ kiêu ngạo, tự xem mình cao hơn cả Thượng Đế và quyết định ngồi trên ngai của Ngài, trước khi để lòng kiêu hãnh và tội lỗi làm sa ngã, đánh mất địa vị cao quý trên trời và hoàn toàn đối nghịch với Thiên Chúa, trước khi trở thành người cai trị của thế giới này và là hoàng tử của sức mạnh chốn không trung, trước khi biến thành chúa tể của địa ngục, thành kẻ đứng đầu thế giới ma quỷ, trước khi là một kẻ cáo tội, một kẻ cám dỗ và một kẻ lừa dối,... thì Satan chính là Thiên Sứ trưởng của Đức Chúa Trời với tên gọi Lucifer (Sao Mai sáng láng), rực rỡ, quyền lực, đẹp đẽ tựa ánh sáng chói loà của ngôi sao Mai...

Bức tượng bằng đá cẩm thạch dường như sáng lên khi nhận luồng ánh sáng hoàng hôn xuyên thủng qua lăng kính nhà thờ trong suốt, từng đường nét điêu khắc trở nên sinh động, chân thực cách kì lạ. Đôi cánh trắng sải rộng uy vũ, gương mặt hơi ngược lên khiến ánh nhìn trở nên ôn nhu, hiền hòa và xa xôi. Trên vầng trán, giữa đôi mày rậm tinh sắc, có khắc hình một ngôi sao nhỏ. Bệ đứng của bức tượng là khối đá cẩm thạch hình hộp, ai đó đã vẽ lên bốn góc của hình hộp ấy bốn kí hiệu nho nhỏ : một mặt trời, một vương miện, một chìa khóa và một lồng đèn.

Tay phải của Thiên Sứ áp vào ngực trái, tay còn lại đưa ra trước ngực, lòng bàn tay ngửa, mở hờ, ngón trỏ hơi thẳng ra như đang chỉ thứ gì đó. Và trong lòng bàn tay ấy có một bông hoa diên vĩ tím...còn tươi...

Mật thư thứ năm của Jang...chính là những thứ này!

Ngọn gió thu mát mẻ cuốn theo hương hoa cỏ thơm tho, khẽ vờn những lọn tóc đen nhánh. Gia Nguyên cầm cọ nghịch ngợm tô tô vẽ vẽ lên khoảng tường trắng, mặt mũi lem nhem màu. Tiếng gõ bàn phím vẫn đều đều phát ra từ một nơi gần đó. Hồng Quân ngồi vắt chân chữ ngũ trên chiếc ghế trắng, chăm chú vào màn hình laptop, gương mặt nhìn nghiêng thoáng hiện những đường nét ưu tư.

Nhìn hình vẽ nguyệt ngoạc như cây nấm của mình, Gia Nguyên khẽ thở dài chán nản. Hấn ngược lên nhìn anh, húng hắng một cái:

- Quân! Soạn thảo dự án xong chưa?
- Vẫn chưa! Còn vài mục nữa! – Hồng Quân không nhìn hấn, vẫn tập trung gõ phím.
- Làm từ sáng đến giờ rồi. Không nghỉ sao?
- Đang cần gấp mà!

Gia Nguyên xịu mặt, ngồi bệch xuống thảm cỏ xanh mướt, dậm dậm cây cọ vào khay màu, bí xị. Hồng Quân để lap sang một bên, anh rời ghế, tiến đến ngồi xuống trước mặt hấn, nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ lem nhem màu lên:

- Mặt mày nhìn ngố quá! Sao vậy?
- Chán! Chán quá! Như con gián cuốn trong bánh trắng rồi đem đi rán! – Hấn không nhìn anh, tay vẫn dậm cây cọ về bực bội.
- Làm gì cho hết chán bây giờ?

- Hối ngốc xít vậy! Biết rồi thì còn nói làm gì!

- Đi chơi không? – Giọng Hồng Quân dịu lại, bàn tay ấm áp của anh xoa xoa mái tóc đen nhánh, cảm nhận những lọn tóc mềm mại chảy qua kẽ tay mình.

- Được sao? – Gia Nguyên lập tức ngẩng lên, hai mắt tròn xoe như chú cún con, háo hức hỏi.

- Ừ!

- Đi đâu?

- Chỗ nào đó có thứ để chơi!

- Ngay bây giờ?

- Cũng được! – Hồng Quân nhẹ nhàng lau vệt màu dính trên má hấn, khẽ mỉm cười, trong đôi mắt đen lạnh, những đợt sóng hiền hòa lan tỏa, thật ấm áp và bình yên...

...

AAAAAAA! – Tiếng thét chói tai, tiếng gào cật lực đồng loạt vọng lại, khi toàn cơ thể như rơi ra khỏi vị trí đang ngồi, không ngừng lao thẳng về phía trước, tóc tai dựng đứng hết lên. Cảm giác như dây an toàn chuẩn bị đứt và mình sẽ bị quăng xuống dưới hố sâu kia, một giây lơ lửng ngoài không trung, rồi sau đó thành...một đồng thối bầy nhầy...

Hồng Quân xuống khỏi tàu lượn siêu tốc, lão đảo bước đi như người say rượu, mặt mày trắng bệch không còn giọt máu, môi tím tái, hai vai run lên bần bật. Anh tìm đến một cái ghế đá, ngồi phịch xuống, ra sức vuốt cảm giác buồn nôn xuống cổ họng, khó khăn hít thở.

Gia Nguyên tí tởn chạy đến, cười sáng lạn. Hấn ngồi xuống bên cạnh Quân, đôi mắt xanh ánh lên tia nhìn ranh mãnh như một tiểu yêu tinh:

- Phát hiện rồi nha! Bị ngợp nha! Không phải chuẩn men nha!

- Cứ có cảm giác mình sẽ rơi xuống, sau đó trở thành một đồng bầy nhầy...buồn nôn quá! – Hồng Quân khổ sở lắc đầu, anh bị Gia Nguyên nhồi bằng một loạt trò chơi cảm giác mạnh, “long thể” bắt đầu cảm thấy “bất an”. Quân vốn không giỏi trong việc thăng bằng, rất dễ bị ngợp khi đứng trên cao. Điểm yếu này đúng là khôn nạn thật!

Anh quay sang lườm hấn. Sao mặt hấn vẫn phè phởn vậy nhỉ? Hấn không bị say sao? Tức mình anh vò mạnh đầu hấn, còn véo má hấn, lằm bằm rửa:

- Cười cái gì? Miệng bị tịt sao? Phởn thấy ghét!

- Người hay ga – tô không phải là chuẩn men! – Gia Nguyên uất ức xoa xoa hai má đỏ rực của mình, ném cho anh một cái lườm sắc lẹm. Hở ra chút là tranh thủ bắt nạt người ta!

- Anh đâu phải chuẩn men! Anh là công mà! Một công quyền rừ! – Hồng Quân làm bộ nhớ lại mấy fic đam mỹ mà fan girl trong trường điên cuồng cầm đầu sáng tác, ra sức thêu dệt lên một mối tình lãng mạn khủng khiếp giữa vị chủ tịch truyền thuyết và sinh viên ưu tú năm hai. Nụ cười đều căng vẽ ra nơi khóe môi nhạt khiến Gia Nguyên bất giác nổi da gà. Hấn vội vàng đánh trống lãng, chỉ tay về một hướng rồi cười ngốc nghếch – Này, Quân, vào đó đi!

Hồng Quân nhìn theo tay hấn, thấy một tiệm nhỏ nhỏ xinh xinh, bảng đèn led nhấp nháy xanh vàng: “Ảnh đầu to”.Ồ...đôi lông mày rậm khê nhưn lên thích thú.

...

- Hai bạn muốn chụp theo phong cách gì đây? – Cô nhân viên nở nụ cười khả ái, ngọt ngào chào hỏi – Chúng tôi sẽ giúp các bạn trong việc lựa chọn một số phụ kiện như áo, mũ, kính,...

- Phong cách? – Gia Nguyên chớp mắt, quay sang lay lay Hồng Quân – Chọn phong cách gì đây?

Quân im lặng một lát, sau đó phán một câu xanh rờn làm nhân viên nữ kia mặt đen thui như Bao Công tái thế: “Bọn tôi muốn phong cách của TRỀ TRẦU!”

...

“Trẻ trâu” – hai từ này có nghĩa gì thế?

“Trẻ” tức là trẻ con, còn “trâu” tức là trâu bò. Trẻ con kết hợp với trâu bò... thử hỏi còn gì đáng nhút hơn chẳng?

Trẻ con thì thường nông nổi, ít suy nghĩ, trâu lại là loại động vật chỉ biết cày, chính xác là việc nó làm. Vậy trẻ trâu chẳng phải ám chỉ tội trẻ nông cạn, chỉ làm những việc điên khùng mà mình muốn, không cần để tâm đến xung quanh và thường có xu hướng nghĩ mình... khỏe như trâu... nên chẳng biết sợ là gì sao? Anh đang cù rủ hần...ngịch ngu, đi làm nổi hủ Trời?

Nhân viên nữ kia khoe miệng co rúm lại, giật giật, không cách gì nói nên lời, lão đảo chạy vào lấy danh sách phụ kiện ra đưa cho anh. Hồng Quân xoa cằm suy nghĩ, rồi anh chỉ vào cặp kính của thợ lặn, mũ lông vũ của tù trưởng thổ dân da đỏ, áo ba lỗ da beo, áo lạnh in hoa đậm bọt đỏ tươi, vòng hoa bảy màu kiểu Hawaii và cái mũ hình quả dưa hấu bổ đôi...

Phục trang xong xuôi, Hồng Quân kéo đầu Gia Nguyên vào phòng chụp, phè phởn bỏ qua ánh mắt cổ quái của toàn nhân viên trong tiệm, họ chỉ muốn gào lên: “ Cho hỏi mục đích của hai vị khi đến Trái Đất là gì vậy?”

Một tù trưởng bộ tộc da đỏ đeo kính lặn, dẫn theo một tiểu tử từ trên xuống dưới lòe loẹt hoa hòe phong cách Hawaii, đi chụp ảnh đầu to. Thật là...bá đạo!

...

Nhân lúc Hồng Quân đang bận đứng chờ lấy ảnh, Gia Nguyên rón rén chuồn ra ngoài. Hần muốn ăn kẹo bông nhưng Hồng Quân một mực không cho, bảo rằng thứ đường sợi đó không tốt cho dạ dày. Hần như con sóc phóng đến chỗ xe kẹo bông của một bà thím. Đứng ngây ngốc nhìn những cây kẹo bông xốp, trắng ngần như những đám mây thu nhỏ.

Đang định mua thì Gia Nguyên sờ sờ lại người, rồi khổ sở kêu lên. Chết tiệt! Đoảng đến thế là cùng! Vội quá nên để ba lô lại chỗ Hồng Quân rồi, tiền của hần trong đó hết. Giờ mà quay vào thì khỏi mua luôn. Nhưng hần muốn ăn, thực sự rất muốn ăn mấy đám mây nhỏ kia a...

Đôi mắt tròn xoe của Gia Nguyên dán vào cây kẹo trắng, bông xốp, môi bặm lại rầu rĩ. Bà thím thấy một cậu nhóc cứ lừng khừng nhìn mấy cây kẹo của xe mình, mặt mày rất đáng thương, bèn lên tiếng đơn đả:

- Này cháu trai! Mua giúp bác một cây đi! Rẻ lắm! Kẹo này rất mềm, rất xốp, rất thơm, rất ngọt! Mua đi không tiếc đâu!

Gia Nguyên nghe quảng cáo kia, càng muốn vơ hết đám kẹo đi, nhưng mà tiền của hần...Gia Nguyên cúi đầu nhìn ngón chân, hai tay bất lực đan lấy nhau, giọng lí nhí nghe rất buồn tủi:

- Cháu... không có tiền! Nhà cháu nghèo lắm...mẹ không cho cháu tiền tiêu vặt! Một đồng cũng không...cháu rất muốn mua kẹo...nhưng mà...

- Nhà cháu khó khăn sao? – Bà thím cảm động, trái tim nhân hậu bắt đầu thổn thức.

- Vâng... - Gia Nguyên lặng lẽ gật đầu, trưng ra gương mặt cún con lừa tình, giọng điệu suýt mướt – Bố cháu mất sớm...mẹ phải nuôi gia đình, nên nghèo lắm...cháu thường xin mẹ cho tiền mua kẹo bông, cháu rất thích ăn kẹo bông...mẹ toàn mắng cháu!

- ... - Bà thím chẳng biết nói gì, nước mắt dường như đã viền quanh khóe mắt làm đỏ au, đứa nhỏ này thật tội nghiệp. Bà hào phóng chọn chiếc kẹo bông lớn nhất, định đưa cho hần, nhưng chưa kịp đưa thì đã giật mình bởi tiếng gọi của ai đó:

- Ngó! Làm gì bên đấy! Sang đây mau!

Bà thím ngẩng lên, ngạc nhiên nhìn về hướng tiếng gọi, thấy một chàng trai cao ráo, phong độ, hai tay lãnh đạm khoanh lại trước ngực, nhìn cậu nhóc đang đứng trước xe kẹo của bà bằng đôi mắt sáng rực như laser. Bà khó hiểu quay lại nhìn Gia Nguyên, mặt mũi hần xám ngoét, tay chân luống cuống, bà thím tò mò hỏi:

- Cậu kia gọi cháu à? Là ai vậy?

- À...bác xem... là... là anh trai cháu đấy! – Gia Nguyên gãi đầu, lấp ba lấp bắp. Hấn nhìn Hồng Quân, lại nhìn mấy cây kẹo, nuốt khan một cái, rồi ngược lên, tiếp tục trưng ra bộ mặt bi thảm lừa tình – Anh trai cháu...bị thiếu năng trí tuệ! Anh mắc bệnh tâm thần phân liệt...không có phụ giúp gì được cho gia đình hết. Nhìn sáng sủa vậy chứ thật ra khờ khạo lắm, đầu óc thiếu năng mả, người ta nói gì cũng không hiểu đâu... Cái kiểu ngu mà tỏ ra nguy hiểm đấy bác ạ! Giờ cháu phải dẫn anh ấy...đi bán vé số đây!

Gia Nguyên nhìn mấy cây kẹo bông với vẻ tiếc nuối, xót xa vô ngần, ánh nhìn ấy mãnh liệt đến nỗi bà thím chực trào nước mắt vì cảm thương cho số phận nghiệt ngã, bèn hào phóng lấy hai cây kẹo lớn, trân trọng trao vào tay hấn, mỉm cười trong dòng lệ:

- Xem như bác tặng cháu! Một cây cho cháu, một cây cho anh cháu! Hai anh em bảo trọng nhé! Ông Trời có mắt, chắc chắc sẽ không để hai đứa thiệt thòi đâu!

- Vâng, cảm ơn bác nhiều lắm! – Gia Nguyên rói rít, sung sướng mỉm cười, nháy mắt với bà thím một cái rồi phóng như bay về chỗ tiệm ảnh đầu to.

Bà thím này thật dễ tin người! Mặt mày thì sáng sủa thế kia, áo quần thì tinh tươm sạch sẽ thế kia, mồm còi cái quái thế nào được chứ? Nghịch lí này chỉ có thể giải đáp bằng một bình luận thôi: “ Dù nhìn chẳng có tí tẹo đáng về nào của trẻ em mồm còi cơ nhỡ, nhưng dường như trình độ diễn xuất tầm cỡ sao Hollywood của bạn Gia Nguyên đã làm bà thím kẹo bông quên tất tần tật mọi yếu tố “ngoại cảnh” để tin sái cổ vào mấy câu chém gió phi lí đến “trời không dung, đất không tha” kia. Tin tuyệt đối, tin hoàn toàn, tin bất chấp mọi hậu quả.”

Gia Nguyên thật... đáng sợ!

...

Gia Nguyên nhảy chân sáo đến chỗ Hồng Quân, thấy ánh mắt đầy sát khí của anh, hấn vẫn cười sáng lạn, giơ cây kẹo bông ra, hươ hươ trước mặt anh thách thức:

- Không phải tôi mua đâu! Ba lô của tôi anh giữ mà! Tiền của tôi trong tay anh luôn, vì vậy, không phải lỗi của tôi nha! Người ta tốt bụng cho tôi đó! Cho anh một cái này!

- Em nói cái quái gì mà bà ta nhìn anh bằng ánh mắt như người ta thấy chó ghẻ bị vứt ngoài đường thế hả?
– Hồng Quân nhăn mặt đón lấy cây kẹo, trầm giọng tra khảo.

- Ngu gì nói! Nói ra sẽ bị anh bóp cổ! – Gia Nguyên thích thú nghịch chiếc kẹo còn lại trong tay mình, xộp quá đi!

- Tôi là người nhân hậu mà, giết ai được chứ? – Hồng Quân hừ lạnh, kéo miếng kẹo trên tay hấn bỏ vào miệng, trừng mắt hổ báo, một mực không cho hấn ăn.

- Nhân hậu hay gà gấu vậy? – Hấn uất ức, đá chân anh một cái.

- Gà gấu? – Hồng Quân nhướn mày vẻ không hiểu. Gia Nguyên giật lại cây kẹo, làm mặt quỷ rồi nhanh chân phánh xéo. Bỏ lại anh ngây ngậy ngốc ngốc. Ngẫm nghĩ một hồi, như chợt ngộ ra chân lý, mặt Hồng Quân chuyển biến phong phú như tắc kè hoa, hết trắng, đến xanh, đến đỏ rồi đen sì...

Gà là cầm, gấu là thú. Gà gấu là cầm thú!...Chắc! Trình dạy dỗ người của anh quả là không tệ, huấn luyện hấn thành ra người đội lốt ... heo như vậy rồi! Tên này, quả là đã xấu lại còn xa, đã si – đa còn dám xông pha hiến máu!

Chú thích: “người đội lốt heo”: Thợ săn đi vào rừng, giả vờ hóa trang thành một con lợn. Hồ thấy vậy, liền xông vào xâu xé, ngay lập tức bị cho ăn mấy viên kẹo đồng, kết quả là chết không kịp ngáp. “Người đội lốt heo” ám chỉ loại người bên ngoài tỏ ra mình là con mồi vô hại, thật ra lại là tay săn máu lạnh, xuống tay với người khác không hề có chút thương tiếc nào.

Gió lồng lộng thổi. Từ trên cao nhìn xuống, thành phố về đêm thật rực rỡ, tựa như một biển ánh sáng với những bông hoa ánh sáng bùng nổ ảo diệu. Vòng đu quay đưa không gian nhỏ kia lên vị trí cao nhất. Trong

không gian nhỏ thanh tịnh ấy, có hai người ngồi, phóng tầm mắt ra trời đêm vô tận, chạm lấy cảm giác mát lạnh của trời cuối thu, ôm ấp luồng ánh sáng vàng ngọt của những vì sao trong đáy mắt mình...

- Hôm nay ...anh rất vui! Thích khoảnh khắc này ngưng đọng lại! – Hồng Quân kéo Gia Nguyên lại gần mình hơn, tay nhẹ nhàng xoa xoa những lọn tóc đen nhánh.

- Vui là tốt! – Gia Nguyên khẽ mỉm cười, hơi thở hắt trở nên nhẹ bẫng. Hắn quay sang nhìn Hồng Quân, nhìn thật sâu vào đôi mắt đen lạnh của anh, cảm nhận những vòng tròn sóng êm dịu lan tỏa, đọc ra một thứ tình cảm nồng đượm và sâu sắc. Rồi hắn nhướn người lên, thơm vào má anh một cái. Rất nhẹ... Tiếng hắn thì thầm bên tai anh. Rất trong...

“ Quân! Chúc mừng sinh nhật!”

Hồng Quân ngậy người...sinh nhật...hôm nay là...

- Sinh nhật của anh...hôm nay sao?

- Anh ngay cả sinh nhật mình cũng không nhớ? – Gia Nguyên nghiêng đầu nhìn anh, chớp mắt một cái. Lần trước làm hồ sơ bên thư viện, hắn vô tình thấy ngày sinh của anh. Đúng là hôm nay mà!

- Anh... - Hồng Quân nhận ra giọng mình đặng đặng, tim anh se lại, một thứ tình cảm kì lạ dâng trào, đè ép lồng ngực khiến anh khó thở - Từ lúc sinh ra đến giờ...chưa bao giờ sinh nhật cả!

Gia Nguyên sững sờ, hai mắt tròn lên, dường như không tin điều mình vừa nghe. Gia đình Hồng Quân như vậy, anh là cậu ấm, được cưng chiều như vậy...làm sao có thể như thế được?

Như đọc được sự thắc mắc trong ánh nhìn của Gia Nguyên, Hồng Quân quay sang, vỗ vỗ đầu hắn, giọng anh đè xuống, tựa hồ đang cố kìm nén một cảm xúc cuộn trào dữ dội trong lòng:

- Ôm em bây giờ có làm em sợ không?

Gia Nguyên khe khẽ lắc đầu. Tay Hồng Quân vươn ra, gặt gao ôm lấy hắn, đầu gục lên vai hắn, từng nhịp thở của anh trở nên xa xăm, đơn độc.

- Quân...anh không vui sao? Tôi lại nói điều gì làm tổn thương anh phải không? – Gia Nguyên lo lắng.

- Không...em không làm sai gì cả...chỉ là ngày này anh đã sớm quên từ lâu rồi. Sinh nhật của anh, không ai nhớ đến, chính anh...cũng không muốn nhớ đến...

- Anh ...tại sao... - Gia Nguyên áp tai vào lồng ngực của anh, những nhịp đập kia dường như trở nên hụt hẫng, chơi vơi.

- Em có biết vì sao mà anh lại thân thiết với Rachel Lynes như vậy không? Em có biết vì sao anh từng trân quý và xem trọng cô ấy như một đứa em gái không? Rachel giống anh, ở trong hoàn cảnh của anh... đều là nguyên nhân gây ra cái chết ẹ mình ...mẹ anh sinh anh nên mới chết. Vì sinh anh nên bà mới chết...ngày sinh của anh...là ngày giỗ của bà. Anh lẽ ra... không nên có mặt trên đời này...

Gia Nguyên nhận ra bờ vai thường ngày vẫn cứng rắn của anh khẽ run lên. Tim hắn chùng xuống, một nỗi đau như xuyên thủng từ anh vào tâm hồn hắn, lan tỏa trong từng góc ngách trái tim hắn. Hắn nhẹ nhàng vỗ bờ vai ấy, nhẹ nhàng hôn lên mắt anh, nhẹ nhàng hôn lên đôi mày đang cau lại khổ sở của anh.

Đây là cách Gia Nguyên an ủi, chia sẻ với anh. Hắn không biết nói những lời an ủi, khích lệ người ta, hắn chỉ có thể im lặng rúc đầu vào ngực anh, im lặng cảm nhận nỗi cô đơn của anh qua từng nhịp đập lạnh giá. Gia Nguyên biết anh đã rất đau đớn, rất tổn thương... còn hắn chỉ biết im lặng, và im lặng...

Nhưng, im lặng đôi khi lại là một cách chia sẻ không thể nào tốt hơn, một cách xoa dịu nỗi đau kì lạ. Hữu ngôn nhiều lúc không nói được nhiều điều bằng vô ngôn. Khi người ta đã thấu hiểu, chẳng cần chỉ đến lời nói nữa, tình cảm tự nó tìm được cách thể hiện lặng thầm mà sâu sắc.

Ôm lấy Gia Nguyên như vậy, tâm sự với hắn như vậy, để hắn lắng nghe những nỗi đau sâu kín vốn được chôn chặt từ lâu trong lòng như vậy, Hồng Quân thấy tâm hồn mình bình yên vô cùng, tựa như một sa mạc khô khát lâu ngày, nay được tưới mát bởi một cơn mưa tình cảm. Vạn vật sống lại, tươi mới. Chỉ có duy

nhất một người mới đủ khả năng làm trái tim anh lay động như lúc này. Đường như, trong trái tim cần cỗi, cô đơn ấy, hạt mầm sự sống mới lại được ươm lên. Xanh tươi đến kì diệu...

- Một món quà đang đợi anh ở nhà! – Gia Nguyên dịu dàng xoa tóc anh, thì thầm...

“Một món quà đang đợi anh ở nhà!” ... món quà đó là gì? Hồng Quân rất muốn biết.

Bàn tay nhỏ nhắn của Gia Nguyên từ từ rời khỏi mắt anh, hẩn thì thầm:

- Được rồi! Anh...mở mắt ra đi!

Mắt từ từ hé mở, một hình ảnh hiện lên, nhàn nhạt rồi đậm dần nơi đáy võng mạc. Hồng Quân sửng sốt, không thể tin vào mắt mình.

Khoảng tường trắng này trong phòng Gia Nguyên luôn được che kín rèm, bây giờ nó được vén lên. Và anh thấy... chân dung của mình được vẽ bằng than chì, thật lớn. Gia Nguyên bí mật vẽ chân dung anh lên tường phòng hẩn. Góc mặt nhìn nghiêng, sắc sảo. Đôi mắt đen lạnh, có hồn. Sóng mũi cao, chân thực. Khóe môi mỏng khẽ nhếch lên, sinh động...Hắn vẽ chân dung của anh, giống hệt!

- Em gạt anh... - Hơi thở Hồng Quân trở nên nhẹ bẫng, anh ngậy người nhìn khoảng tường kia, quay sang hẩn, mắt mở to kinh ngạc - ...Em nói em không biết vẽ! Là gạt anh!

- Tôi nói mình không biết vẽ bao giờ đâu? – Gia Nguyên mỉm cười nghịch ngợm – Trông mặt bắt hình dong!

- Thế sao mấy bức hình trong phòng đọc sách...giống cây nấm thế?

- Nghịch thôi mà! Trong hình dung của tôi, anh giống cây nấm! – Gia Nguyên bông đùa vỗ vỗ má Hồng Quân – Trả thù người ta mà vẽ đẹp thì còn gì nữa? Nhỉ?

- Thế sao...còn bắt anh dạy vẽ?

- ... - Gia Nguyên không trả lời, ánh nhìn của hẩn lém lỉnh, khẽ thè lưỡi một cái, rồi mới ấp a ấp úng một câu – Bộ... thích làm học trò... của anh không được sao?

Tim Quân bất giác đập nhanh, cảm giác ấm áp lan tỏa trong từng thớ thịt, anh vươn tay ra, ôm lấy hẩn, khẽ thơm lên mái tóc ngắn mềm mại, giọng nhẹ nhàng vô cùng:

- Anh trước giờ không biết cảm giác được người khác tặng quà sinh nhật lại tuyệt thế này...Sam, cảm ơn...em...

- Muốn ăn bánh sinh nhật không? – Gia Nguyên rúc đầu vào trong vòng tay anh, thỏ thẻ hỏi.

- Ở đâu? Ra ngoài mua à?

- Tự làm!

- Em biết làm? – Quân bật cười, Ngó của anh đến cắt ớt chuông còn lên bờ xuống ruộng huống chi làm bánh?

- Làm được mà! Kha dạy rồi! Làm ra ăn được! Không chết!

- Kha dạy...? – Quân nhướn mày.

- Muốn thử không?

- Thật không chết chứ?

- ... - Mặt ai đó đen thui.

- Thế thì xuống bếp thôi! – Quân xoa xoa đầu hẩn đến rối bù lên như tổ quạ, rồi nắm tay hẩn kéo xuống bếp.

...

Ở bếp tối đó xảy ra một trận hỗn chiến. Khi người hầu đến dọn dẹp, la hét thất thanh vì tưởng siêu đạo chích lại đột nhập vào biệt thự. Lần này có đến hai siêu đạo chích cơ...

Vị sữa trong ly cà phê Latte “Vai diễn định mệnh” đã tan hết...

Chap sau... thật kinh khủng!

63. Chương 60: The Fifth Secret Letter.

Hoa diên vĩ tím, mặt trời, lồng đèn, chìa khóa, vương miện...những thứ này có ý nghĩa gì? Chúng liên quan đến nhau sao? Liên quan quái gì nhỉ? Hình như không liên quan! Nhưng tại sao lại đặt chúng gần nhau? Lại trong một chỉnh thể như thế, chắc chắn là phải liên quan chứ!

Bốp! – Tiếng trái bóng rổ nện mạnh vào cánh cửa. Gia Nguyên cảm thấy ức chế phát điên lên được, mấy cái biểu tượng ấy thật là rối. Hắn đang phân vân giải theo hướng riêng lẻ từng biểu tượng hay tổng hợp chúng vào một nhóm đây. Thực sự rất rối!

Cánh cửa trước mặt hắn đột nhiên chậm rãi hé ra. Chân Gia Nguyên khựng lại...phòng làm việc của Hồng Quân đây mà! Hắn chỉ tùy tiện ném bóng vào cửa thôi, sao cửa lại mở ra thế này? Anh không khóa cửa sao?

Gia Nguyên lén lút thò đầu vào. Không có ai trong phòng cả! Quân đi ra ngoài? Anh bình thường luôn khóa cửa phòng này trước khi đi đâu đó mà?

Trái bóng va vào bờ tường đối diện, nảy lên, rồi lăn qua khe cửa hở, lọt vào phòng, chậm rãi lăn đến chân chiếc bàn gỗ. Gia Nguyên uể oải bước vào nhặt lại bóng, hắn đến chỗ bàn làm việc của anh, khom người xuống khều trái bóng ra.

Chợt, hắn thấy một tấm ảnh nhỏ rơi ngay kề chân bàn, bị lấp dưới tấm thảm lông, chỉ lộ ra một góc bé bé. Hắn tiện tay nhặt luôn ra, chắc là Hồng Quân trong lúc soạn tài liệu làm rơi xuống mà không biết, để lại trên bàn làm việc của anh mới được!

Gia Nguyên ôm trái bóng đứng dậy, thở ra một hơi, mắt sượt liếc qua tấm ảnh. Ngón tay hắn bất ngờ cứng lại, đồng tử sững đứng, giãn rộng ra, thu gọn hình ảnh kia vào mắt. Gia Nguyên nín thở, bờ môi nhỏ khẽ run lên... tấm ảnh này chụp...

- Sam! Em làm gì ở đây? – Tiếng Hồng Quân vang lên sau lưng làm hắn giật mình. Tay Gia Nguyên nhanh như chớp giấu tấm ảnh vào túi áo, hắn quay lại, chớp mắt nhìn anh, mỉm cười – Nhặt bóng! Lúc này ném bóng trúng cửa phòng, nó tự động mở ra để bóng lăn vào ấy mà! Anh không phải bình thường luôn khóa cửa phòng sao?

- Anh để quên cuốn sách ngoài vườn, chỉ ra lấy một chút rồi trở vào nên quên khóa mất!

Tay Gia Nguyên nhanh nhẹn đánh đánh trái bóng xuống nền, hắn cười nghịch ngợm, rồi bất ngờ ném vào anh. Quân phản xạ nhanh như chớp, chụp lại, đôi mày rậm nhướn lên:

- Chơi bóng trong nhà đập vỡ đồ hết thì sao? Ra vườn mới chơi được chứ?

- Đập đồ trong nhà người khác là niềm vui của tôi! – Gia Nguyên phè phỡn, giật lại trái bóng trong tay anh, ngông nghênh lướt qua – Anh làm việc đi! Tôi đi đập đồ đây!

Hồng Quân lắc đầu, ngông thế là cùng, anh mỉm cười rồi đóng cửa phòng lại, tiếp tục tập trung làm việc...

Bộp bộp bộp! – Trái bóng rổ liên tục nảy trên nền đá hoa cương, Gia Nguyên thong dong bước trên hành lang. Tay thò vào túi áo, chạm đến bức hình khi nãy...vò nát. Gương mặt hắn tối sầm lại, trong đôi mắt trắng khuyết, những đợt sóng thần cuộn lên dữ dội, sắc xanh lạnh lẽo đến độ đóng băng mọi thứ hòa cùng sự tăm tối quánh đặc, bờ môi nhỏ bặm thành một đường thẳng.

Gia Nguyên lúc này trông vô cùng...đáng sợ!

Gia Nguyên thực sự không biết mấy cái biểu tượng kì quặc kia khi đặt gần nhau sẽ có ý nghĩa gì. Còn cả bông hoa diên vĩ tím nữa! Trông chẳng liên quan gì đến nhau cả. Mặt trời, lồng đèn, chìa khóa, vương miện...rất cuộc là cái quái gì thế này?

...

- Bố ơi! Có bao giờ những biểu tượng bình thường không mang ý nghĩa nào nhưng nếu đặt chúng gần nhau thì sẽ tạo nên được một ý nghĩa đặc biệt không ạ? – Gia Nguyên xoa xoa thái dương, đôi mắt mỗi một nhắm lại, tay gạt chồng sách nghiên cứu về biểu tượng cổ xưa qua một bên.

- Tất nhiên rồi! Rất nhiều là đằng khác! – Giọng Aiden trong máy đàm nghe trầm hơn bình thường – Con nói bố nghe thử những biểu tượng riêng lẻ kia là gì?

- À...vâng, là mặt trời, lồng đèn, chìa khóa, vương miện bố ạ. Còn một bông hoa diên vĩ tươi màu tím nhạt nữa!

- Diên vĩ tím?...mặt trời, lồng đèn, chìa khóa, vương miện...? – Người đàn ông trung niên hạ giọng nghi hoặc, ông tập trung phân tích một vấn đề kiến thức quan trọng. Lúc lâu sau, ông mới lên tiếng – Thiếu một thứ và thừa một thứ!

- Sao ạ? – Gia Nguyên vò vò tóc, đôi mày thanh nhú lại thắc mắc – Con không hiểu ý bố!

- Những biểu tượng kia khi đặt gần nhau sẽ có ý nghĩa, với điều kiện...không có hoa diên vĩ và thêm vào một biểu tượng nữa. Ngôi sao!

- Ngôi sao? – Hai mắt Gia Nguyên sáng lên, hần sức nhớ đến ngôi sao nhỏ tinh sắc trên trán bức tượng thiên sứ bằng đá cẩm thạch trắng đặt tại nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu...phải chăng đó cũng là một biểu tượng trong mật thư thứ năm của Jang? ... Gia Nguyên không để ý đến nó, hần chỉ chú mục vào những kí hiệu bằng sơn đen vẽ trên bốn góc bệ đá mà thôi. Hơi thở hần trở nên nhẹ nhàng, có một linh cảm gì đó chớm hiện trong đầu làm trái tim đập nhanh hồi hộp – Không thiếu bố ạ! Con quên mất biểu tượng ngôi sao. Có cả ngôi sao nữa!

- Bố hiểu! Thế thì xem như gạt hoa diên vĩ qua một bên nhé! Chỉ xét đến nhóm năm biểu tượng kia thôi! Mặt trời, lồng đèn, vương miện, chìa khóa và ngôi sao, khi đặt gần nhau, mang ý nghĩa của...một lời mời, một sự chỉ dẫn!

- Một lời mời...một sự chỉ dẫn? – Gia Nguyên ngây người.

- Phải! Người ta gọi nhóm biểu tượng này bằng một cái tên. Mật thủ! Chính là nó!Mật thủ!

- Mật thủ? Nó là gì thưa bố?

- Ngày xưa người ta thường xăm năm biểu tượng này lên đầu các ngón tay và khi người ta dùng bàn tay này chỉ về nơi nào, con nên hiểu người ta đang mời con đến nơi đó. Mật thủ trong thế giới cổ đại giống như một lời kêu gọi, một cuộc hiệu triệu, nói chính xác theo ngôn ngữ hiện đại, mật thủ là một lời mời! – Aiden giải thích rành mạch, cách nhấn nhá chữ của một giáo sư nổi tiếng trong ngành biểu tượng học quả thực rất có khí chất.

...

Một lời mời, một sự chỉ dẫn, một cuộc hiệu triệu. Thì ra ý nghĩa của năm biểu tượng kia chính là đây. Jang sử dụng mật thủ để dẫn dắt Gia Nguyên đến một nơi. Đó là nơi nào?

Bài thơ thất ngôn tứ tuyệt của Jang có bốn câu, Gia Nguyên đã sử dụng hết ba câu để giải các mật thư trước. Khi là tính chất “trong vắt tựa gương soi” của biển. Khi là quy luật của “làn bọt trắng”. Và nhất là câu “Satan dẫn lối kẻ cô độc” đã dùng rất nhiều lần.

Chỉ duy có câu thơ thứ ba là chưa lần nào được đá động đến. Lý do? - Bởi, câu thơ thứ ba này chính là chìa khóa dẫn đến cánh cửa cuối cùng, đáp số cho câu hỏi: “DM là ai?” ...

“Mê cung u tịch đầy cay đắng”

Jang kêu gọi Gia Nguyên đến một nơi. Hãy dựa theo hướng chỉ tay của pho tượng thiên sứ bằng đá cẩm thạch. 35,27 km về hướng Đông, tính từ nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu.

Công viên Mê Cung nằm phía Đông thành phố Nam Kinh – Trung Quốc.

...

Cô nhân viên nữ mặc bộ váy ngắn màu xanh lam đang duyên dáng trình bày cho khách về các quy tắc khi chinh phục công viên Mê Cung:

- Quý khách hãy giữ chiếc còi điện tử này bên mình, để khi nào cảm thấy không thể tiếp tục chinh phục được nữa thì phải thổi còi báo hiệu ngay cho chúng tôi. Đợi khoảng năm mươi phút, nhân viên của chúng tôi sẽ đến và đưa quý vị ra ngoài. Song, việc thổi còi cũng đồng nghĩa với việc quý khách không chinh phục thành công mê cung này, chúng tôi sẽ đưa quý khách trở ra bằng đường mà quý khách đã đi vào, quý khách sẽ không thể đến tận cùng của mê cung và không thể tự mình tìm được lối ra cuối cùng. Đánh mất sự trải nghiệm về tính kiên nhẫn chính là cái giá phải trả cho việc quý khách bỏ cuộc giữa chừng...

...

Hoa diên vĩ tím có ý nghĩa gì?

Ngày xưa, vua thường ban hoa cho các cận thần của mình, mỗi cận thần được ban một loài hoa khác nhau, chúng có ý nghĩa riêng biệt. Cận thần nhận được hoa diên vĩ màu tím là cận thần được vua tin tưởng nhất. Hoa diên vĩ tím thay cho lời nói: “Ta tin người!”.

Nhắc đến mê cung và niềm tin, trong đầu Gia Nguyên liền xuất hiện một mẩu chuyện xưa cũ đã từng đọc. Huyền thoại về Daedalus, cậu bé đã dùng một bàn tay để lần theo bức tường, thế mà có thể ra khỏi mê cung, chỉ vì biết rằng nếu chạm được vào bờ tường thì sẽ không bị lạc lối. Chỉ cần niềm tin là đủ!

Gia Nguyên hít một hơi thật sâu, đôi mắt trắng khuyết thoáng hiện ra dưới vành mũ lưới trai lan tỏa những đợt sóng xanh lạnh lẽo, chiếc khuyên bằng đá ruby tím ánh lên kiêu bạc, tay hắn siết chặt lại. Phải, Jang đã gọi hắn đến đây. Mê cung này là thử thách cuối cùng dành cho hắn. Hắn phải vượt qua, hắn phải kiên nhẫn đến phút cuối cùng, hắn phải như Daedalus kia, bản lĩnh và kiên định. Chỉ cần tin rằng mình có thể vượt qua thì nhất định sẽ vượt qua.

“Ta tin người!”... Jang đặt trọn niềm tin vào hắn, đồng thời cũng muốn hắn đặt trọn niềm tin vào bản thân mình. Jang tin rằng hắn nhất định sẽ tự thoát ra khỏi mê cung và anh cũng tin rằng...hắn đủ mạnh mẽ để có thể đứng vững khi biết được sự thật.

“Sự thật, đôi khi là điều không dễ nắm bắt. Sự thật, đôi khi nằm giữa hai chiều thông tin. Sự thật, đôi khi nằm giữa hai bản báo cáo của hai phe thắng bại. Sự thật, đôi khi là ranh giới mờ ảo mong manh. Và sự thật, là thứ nhiều lúc vẫn đang được tìm kiếm chứ không phải đã được khẳng định...”

Đằng sau mê cung u tịch kia...một sự thật đang chờ hắn. Có những bức màn khi ta kéo rộng ra mới thực sự phân biệt được trắng – đen - phải – trái, có những việc sẽ làm thay đổi vận mệnh con người. Đã đến lúc phải kéo màn. Dù kết cục có thể nào đi nữa, hắn vẫn phải tự tay mình kéo bức màn bí mật này ra và hắn chấp nhận trả mọi cái giá. Vì hắn luôn khắc sâu trong tâm trí mình câu hỏi:

“Mày tồn tại đến bây giờ vì lí do gì?”

“ Mày quay về Trung Quốc và sống dưới thân phận người khác vì mục đích gì?”

Là để tìm sự thật và...trả thù cho Cao Gia Nguyên – người hắn yêu thương, trân trọng nhất trên thế gian này.

Người tìm kiếm sự thật không phải bao giờ cũng gặp được nó. Nhưng với riêng Gia Nguyên, hắn không cho phép mình bỏ cuộc, không cho phép mình dừng lại.

Jang tin hắn, hắn tin vào mình. Sự thật đang đợi hắn sau những bức tường bằng cây ngoằn ngoèo, rối rắm này. Hãy nhắm mắt lại, đặt tay lên bờ tường và lần theo nó, cảm nhận nó, chỉ cần men theo nó, bạn sẽ không bị lạc lối.

Đã đến lúc, hắn cần phải thực sự dẫn thân... Thử thách cuối cùng.

Mê cung!

Trời dường như tối hơn bình thường, mặt trời sắp lặn, vài vệt hoàng hôn ráng đỏ rơi rớt trên vòm cỏ thụ cao lớn. Những đám mây vân vũ bắt đầu xuất hiện, gió mạnh hơn, mang theo hơi lạnh tê tái...dường như sắp có mưa lớn...

Ngửa cổ uống một ngụm nước cho dịu cơn khát, Gia Nguyên cảm thấy thực sự mệt mỏi, chân hần rã rời. Hần đã loanh quanh trong mê cung này từ sáng đến giờ. Vô cùng bất lực. Lối ra ở đâu? Hần không biết! Cứ đi mãi, đi mãi, đi mãi...

Gia Nguyên không rõ mình đã vòng đi vòng lại mấy lần, chỗ nào cũng giống hệt nhau, chỉ có duy nhất bờ tường bằng cây xanh cao ngất, không phân biệt được. Bàn tay Gia Nguyên men theo tường đến bóng râm. Hần chỉ còn biết nhắm mắt thở dài, cố gắng động viên mình kiên nhẫn, cố gắng tự nhủ rằng: “Lối ra ở đằng kia! Cố gắng chút nữa thôi!”. Nhưng mà thực tế thì...mãi hần vẫn bế tắc, mất phương hướng.

Hần bất lực ngồi thụp xuống. Xung quanh yên ắng kì lạ, hần chỉ nghe được tiếng gió lạnh lẽo rít qua những tán lá, hình như có tiếng sấm chớp ở rất xa... Gia Nguyên xoa nắn hai chân, các cơ dường như chai đi, mất cả cảm giác. Hần thờ ơ lướt bao quát qua khung cảnh xám xịt trước mắt. Một màu xám xịt!

Nhưng rồi, hần cảm thấy có gì đó không đúng. Mắt hần dừng lại ở một góc tường khuất kia. Hình như chỗ đó...sáng hơn những chỗ khác, chỉ một chút thôi. Tim mơ hồ đập nhanh, trực giác trở nên nhạy bén, những linh cảm nhói nhói theo từng nhịp đập kì lạ.

Gia Nguyên từ từ đứng dậy, xốc lại chiếc ba lô trên vai, hần đẩy nhẹ mũ lưỡi trai lên, mắt khẽ nheo lại quan sát. Bước chân hần thận trọng tiến đến góc tường khuất...Đằng sau nó là gì? Một con đường khác? Một ngõ cụt? Hay...

- Lối ra! – Gia Nguyên giật mình khi thấy một mũi tên chỉ đường bằng gỗ ghi chữ “EXIT”. Hơi thở hần trở nên nhẹ nhàng...Gì thế này?...Hần đi đến tận cùng mê cung rồi sao? Hần... sắp thoát ra khỏi những con đường u tịch, nghèo nàn rồi sao?

Gia Nguyên nghĩ mình gặp ảo giác. Nhưng không! Hần rất tỉnh táo! Cái biển hiệu mũi tên kia không phải ảo giác, chữ “EXIT” đỏ rực kia không phải ảo giác. Hần... thật sự thoát rồi!

Gia Nguyên hồi hộp rảo bước nhanh theo hướng mà mũi tên kia chỉ. Mấy phút sau, hần ra ngoài. Gia Nguyên ngừng lại, kinh ngạc nhìn quang cảnh xung quanh.

Vẫn là những con phố tấp nập xe cộ, vẫn là đô thị sầm uất với những tòa nhà cao chọc trời, vẫn là phía Đông thành phố Nam Kinh phồn hoa. Đèn giăng kết khắp nơi, bắt đầu được thắp sáng...

Hơi thở hần trở nên dồn dập, tim hần đập mạnh mẽ. Gia Nguyên nhìn thấy một mũi tên lớn màu trắng được sơn cẩn thận gần chỗ hần đang đứng giống như một vạch kẻ đường. Hần nghi hoặc bước đến. Trên mũi tên có hình một bàn chân được sơn nổi bật lên bằng màu đen và nơi đầu mũi tên, những đường sơn đỏ rực như máu viết lên một từ duy nhất: “KING”.

Gia Nguyên mơ hồ đặt chân vào vị trí của bàn chân vẽ bằng sơn đen ấy, trùng khít. Đồng hồ điện tử trên tay hần chợt rung mạnh, trên mặt đồng hồ, một hình ảnh sắc nét hiện ra...chữ “H” được tạo nên từ bảy chấm tròn chớp nháy. Sáu chấm tương ứng với hai nét thẳng hai bên nháy lên màu xanh neon, còn chấm ở giữa, tương ứng với nét gạch ngang lại có màu đỏ.

Chấm thứ nhất chớp một cái màu xanh, hiện lên cụm: “Trường đại học Nam Kinh”.

Chấm thứ hai chớp một cái màu xanh, hiện lên cụm: “Bệnh viện đa khoa Nam Kinh”.

Chấm thứ ba chớp một cái màu xanh, hiện lên cụm: “Chùa Thiên Vân”.

Chấm thứ tư chớp một cái màu xanh, hiện lên cụm: “Sòng bài Fire Phoenix”.

Chấm thứ năm chớp một cái màu xanh, hiện lên cụm: “Nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu”.

Chấm thứ sáu chớp một cái màu xanh, hiện lên cụm: “Công viên Mê Cung”.

Chấm thứ bảy chớp một cái màu đỏ, hiện lên cụm... “Tập đoàn đá quý Dương”.

Rồi sau đó những chấm màu nhấp nháy ấy tắt đi, chữ “H” trở thành một màu đỏ rực. Một dòng chữ chậm rãi lướt qua mặt đồng hồ điện tử cảm ứng... “HASSASIN”.

“Hassassin - những tay đao phủ thiện nghệ lang thang khắp các vùng và tiêu diệt bất kỳ kẻ thù nào họ bắt gặp. Những người này nổi tiếng không chỉ bởi kiểu giết người man rợ mà còn bởi những trận say ma túy mà họ tự thưởng mình sau mỗi lần giết chóc.

Cái tên Hassassin đồng nghĩa với sự chết chóc trong hầu hết các ngôn ngữ trên thế giới. Ngày nay, từ này vẫn được sử dụng, kể cả trong tiếng Anh hiện đại... nhưng giống như những thủ thuật giết người, từ này cũng phát triển thêm.

Bây giờ người ta dùng thuật ngữ Assassin - Sát thủ”...

Ma túy... giết người man rợ... “DM”? Tay Gia Nguyên run lên bần bật. Mắt hắn mở to nhìn chằm chằm màu đỏ duy nhất đang nhấp nháy... tập đoàn đá quý Dương.

Gia Nguyên chậm rãi ngẩng đầu, hai đồng tử giãn rộng, thu trọn hình ảnh tòa cao ốc to lớn ngay trước mặt mình vào đáy võng mạc...

“KING” là vua, là người đứng đầu, là người giữ chức vị cao nhất, có quyền lực nhất.

Tách...một giọt mưa lớn rơi trên má Gia Nguyên. Trời mưa rồi. Có tiếng sấm sét gầm lên, rạch nát cả bầu trời u tối, xám xịt bằng một nhát cửa sáng lòa.

- Không...thể ...nào... - Gia Nguyên nín thở, máu trong mạch như đông cứng lại, môi hắn run lên, đầu khẽ lắc – Không ...thể... nào! Nói ...dối!

DM là ai? Kẻ đứng đầu thế giới ma túy và giết chóc là ai? Người giết anh trai hắn là ai?King...vua...người đứng đầu của tập đoàn kia...chẳng phải là...

- Jang...đừng lừa tôi! Không thể nào...xin đừng lừa tôi như vậy! Tôi sợ! Jang ...đừng lừa tôi! – Gia Nguyên run lấy bầy, đôi mắt trắng khuyết mở to, choán đầy nỗi kinh hoàng. Hắn lùi lại, lùi lại hơn nữa.

Mưa nặng hạt, sấm chớp rạch cắt bầu trời. Gia Nguyên như một người mộng du, đờ đẫn, vô hồn. Không thể nào...đây không thể là sự thật được!

Không gian trở nên trắng xóa, bóng dáng nhỏ bé, hao gầy của Gia Nguyên bị làn mưa lạnh lẽo cuốn lấy. Hắn thét lên một tiếng hoảng loạn như con thú bị thương rồi điên dại cắm đầu lao vào màn mưa cuồng nộ, không gian trắng xóa với những tiếng sấm chớp gào xé như cơn ác mộng vây lấy và nuốt chửng hắn...

Người giết anh trai hắn...sao có thể là người hắn vô cùng trân trọng, yêu quý, tin tưởng ấy? Jang lừa hắn! Sao có thể là anh được?

...

Dương – Minh - Kha?

...

...

Anh ngồi bên cạnh hắn, gương mặt tỏ ra hết sức hối hận, hai tay bắt an đan lấy nhau, giọng anh trầm trầm, nghe buồn lắm:

- Tôi thành thật xin lỗi cậu. Tôi thật sự rất tức giận khi biết cậu đối xử với Tiểu Mạn như thế. Cậu không biết con bé đã khổ sở thế nào đâu. Nó đã mất ngủ triền miên đấy, lại còn ôm hình cậu khóc nức nở mỗi đêm nữa. Tôi thương con bé lắm, tất nhiên tôi phải hận kẻ nào làm tổn thương em gái mình chứ. Tôi hoàn toàn không biết chuyện cậu gặp tai nạn, cả chuyện cậu mất trí nhớ nữa. Vậy nên...

...

...

Bàn tay anh ấm áp, cẩn thận choàng khăn cho hắn, nhẹ nhàng quần từng vòng, khiến miệng và cằm hắn mất hút sau lớp khăn dày ụ, chỉ để lộ ra đôi mắt đang tròn xoe nhìn anh. Anh vỗ vỗ đầu hắn, ân cần dặn dò:

- Trời lạnh thế này không được ăn mặc phong phanh! Rất dễ bị cảm đấy! Nhớ chưa?

...

...

Ánh trắng rơi vào, khiến những mảnh thủy tinh vỡ nhọn sắc sáng lóe lên, bén ngọt. Vĩnh Huy làm hấn mắt đà, lao thẳng vào đó. Nhưng anh xuất hiện.

Anh đứng ngược ánh sáng, mái tóc nâu vuốt ngược đã bị rũ xuống ướt nhẹp mồ hôi. Một tay ôm chặt lấy hấn, tay còn lại chống trên bậu cửa. Những đường thủy tinh nhọn hoắt chọc vào lòng bàn tay lớn, máu nóng phụt ra, men theo bậu cửa, chảy xuống mảng tường màu kem sữa... đỏ đặc và tanh nồng.

Hấn áp mặt vào khuôn ngực lớn đang phập phồng mãnh liệt của anh. Hấn nghe thấy tim anh đập những nhịp lo sợ, hồi hộp. Anh bảo vệ hấn khỏi nguy hiểm, vẫn ôm hấn thật chặt, mặc cho tay mình bị thủy tinh cắt rất sâu...

...

...

Anh lo lắng nhìn gương mặt trắng bệch của hấn. Mới mấy hôm trước hấn bị tai nạn, đầu cũng quần gạc như bây giờ, lòng anh chợt đắng lại, một lát sau, anh lên tiếng:

- Cậu ổn chứ? Đầu cậu có đau không? Tôi...có thể giúp gì cho cậu không?

...

...

Anh bật cười, ngược lên nhìn khoảng trời ráng cam trước mắt. Vầng dương đang lặn xuống núi, cây cối dường như bớt xanh, vài vệt nắng yếu ớt cuối ngày trải dài trên sườn đồi, lan tỏa vào không gian một nỗi buồn dịu nhẹ, dịu êm. Anh cất giọng trầm ấm:

- Bố dạy tôi rằng “ không chỉ có cổ phiếu, chứng khoán mới là chiến trường. Cái bếp cũng là một chiến trường vậy. Thậm chí còn khắc nghiệt hơn cả những nơi khác, bởi vì ở những chiến trường kia, mình chỉ việc vật lộn với những kẻ khác, còn ở chiến trường này mình phải vật lộn với chính bản thân. Mớ dao – chén – bát – đĩa kia cũng là một kẻ thù đáng kính nể đấy! Đàn ông là kẻ chinh phục, nếu chịu thua cái bếp thì chẳng phải là đàn ông!”

...

...

- Anh tin tôi? Hay đang thương hại tôi? Hay đang an ủi?

- Tôi không thương hại, cũng không an ủi, tôi chỉ là hoàn toàn tin cậu không làm những việc đó!

- Tại sao?

- Vì cậu là Cao Gia Nguyên mà tôi biết, cậu là một người trung thực!

Hấn đọc được trong đôi mắt đen sâu hun hút của anh một sự chân thành không thể diễn tả bằng lời. Anh không hề nói dối, anh đang nói thật đấy, rất thật. Hấn cảm thấy trái tim mình thổn thức những nhịp sinh động, rộn cuộc, vẫn có người tin hấn sao?

Anh nhẹ nhàng xoa đầu hấn, bàn tay ấm áp lùa qua những lọn tóc ngắn mềm mại, giọng anh dịu dàng:

- Cậu đừng buồn, cậu là một người trung thực, và có khối kẻ ganh tị với cậu nên mới bày những trò hèn hạ đó. Tôi không quan tâm lí do cậu vào sảnh D, tôi cũng không quan tâm tại sao Rachel Lynes lại bị thương, tôi chỉ tin chắc rằng cậu thực sự tài giỏi, thực sự khôn ngoan và mọi thành tích cậu đạt được đều là công sức của cậu, chẳng phải ăn cắp tài liệu gì cả!

...

...

Hấn dịu dàng xoa xoa đầu Tiểu Mạn, môi cong lên vẽ ra một nụ cười triu mến:

- Tiểu Mạn mới mấy ngày không gặp mà đã xinh xắn hẳn ra thế này rồi! Tóc mới cắt lại à? Đẹp thật! Kiểu này rất hợp với gương mặt em!

- Là Minh Kha cắt cho em đấy! – Tiểu Mạn chun mũi, đôi mắt xám tro ngời sáng vẻ tự hào.

- Minh Kha biết cắt tóc sao? – Hấn ngạc nhiên.

- Tóc em từ nhỏ đến giờ đều là do Minh Kha cắt mà! Anh hai rất tài năng, vô cùng tài năng, hết sức tài năng! Anh xem này, cả váy em đang mặc cũng là Minh Kha chọn mua. Đẹp chứ?

- Rất đẹp! Có anh trai tuyệt như em quả thật khiến tôi ghen tị quá! – Hấn thực sự cảm thấy ghen tị với cô bé...

...

...

- Cậu gầy quá! Sao lại gầy như thế? Cậu... bị ốm sao? – Chất giọng trầm ấm của anh vang lên đong đầy tình cảm, đôi mắt đen thẳm sau cặp kính gọng bạc dường như ánh lên một tia xót xa mãnh liệt.

Nắm lấy bàn tay lơ lửng giữa không trung của hấn, anh bất ngờ kéo hấn vào lòng. Anh ôm hấn thật chặt, hít lấy hương thơm thanh nhẹ trên tóc hấn, anh thì thầm từng tiếng một vào tai hấn:

- Gia Nguyên, tôi đã rất nhớ cậu! Rất nhớ!

Không gian nhỏ bé giữa vòng tay anh mỗi lúc một nhỏ lại, anh ôm chặt đến độ hấn ngạt thở. Hấn nghe thấy tiếng trái tim anh mạnh mẽ đập trong lồng ngực, nghe thấy tiếng thở của anh vờn bên tai, nghe thấy thanh âm dịu dàng, nhớ nhung pha loãng trong giọng nói của anh. Cảm giác này cứ như thế... anh đang ôm người yêu của mình vậy!

...

...

Anh mang tạp dề vào, rồi kéo hấn lại gần mình, cẩn thận choàng chiếc tạp dề nhỏ màu xanh dương cho hấn, xong còn đội thêm một chiếc mũ đầu bếp xinh xinh lên mái đầu đen nhánh kia. Từng động tác đều rất thân mật, đong đầy sự yêu thương, quý mến.

- Nào, bây giờ bắt đầu nhé? ...Trước hết là cần chừng này bột làm bánh, 4 quả trứng, đong chừng này nước,...

...

Thấy mặt mũi, tóc tai hấn lấm lem bột mì, anh không nhịn cười được, liền cao hứng quẹt một chum kem trắng muốt lên chóp mũi hấn, luôn tay quẹt chocolate nâu nâu lên hai bờ má phúng phính, tạo thành những đường ria nhỏ, chóp mắt đã hồ biến hấn thành một chú mèo con.

Thầy giáo trẻ và học trò nhỏ thi nhau nghịch phá căn bếp vốn sạch bong trước đó thành một bãi chiến trường, trận chiến kem và bột bùng nổ. Cả căn phòng rộn rã tiếng cười. Thật là một khung cảnh ấm áp, ngọt ngào, đong đầy yêu thương và tin tưởng!

...

...

Đong đầy yêu thương và tin tưởng?... Đúng vậy! Hấn chưa bao giờ nghi ngờ anh! Chưa một lần nào! Chưa một giây phút nào!

Người như anh sao có thể... giết Gia Nguyên? Người như anh sao có thể... đứng đầu thế giới ngầm? Người như anh sao có thể là ... DM?

Minh Kha rất hiền, rất ấm áp, rất ân cần, rất chu đáo, rất yêu thương em gái. Sao có thể...làm những việc khủng khiếp đó?

Trong cảm nhận của hấn, anh luôn hiền. Rất hiền. Anh là một chàng trai tốt. Vô cùng tốt...

64. Chương 61: Vén Bức Màn Quá Khứ - Part 1

Này Sam ơi, Sam nhỏ ơi

Hồi mình ở trang trại táo

Bầu trời xanh và nắng ươm vàng hơn bây giờ

Em nhỉ?

Từng bước chân lảo đảo, gương mặt trắng bệch, bờ môi nhỏ run lên tím tái, áo quần ướt sũng nước mưa lạnh lẽo. Sam chờ đợi đi vào khoảng sân nhỏ.

Cô nhìn những khóm hồng nhung khô héo, gãy gập trong mưa. Cô nhìn chiếc bàn gỗ trắng với những chiếc ghế nhỏ ngã lộn lổ, không ai dựng lên. Cô nhìn hàng rào gỗ hanh hao, cũ kĩ vướng đầy những dây leo dại, khô khát...

Sam không biết mình làm sao mà đến được nơi này. Cô cứ như người mộng du, không biết bằng cách nào đã ra đến vùng ngoại ô hoang vắng này. Cô không biết tại sao cô lại trở về cái nơi mà một năm trước đã từng sống - nhà cũ của... Gia Nguyên.

Từ khi sang Trung Quốc, Sam chưa lần nào đặt chân đến nơi này, cô chuyển luôn đến sống ở ký túc xá. Gia Nguyên trước đây không sống ở ký túc, anh sống ở ngoại ô. Sam không quay lại đây, hay cô...không thể nào quay lại. Bởi vì cô sợ không gian này...nó là không gian của anh, nó là kỷ niệm của anh, nó là mảnh hồn của anh, hơi thở của anh, hình bóng của anh...Mọi thứ đều gắn liền với Gia Nguyên. Cô sợ nhìn thấy nó rồi mình sẽ lại đau đớn. Không nhìn thấy, không cảm nhận nó, Sam cũng đã bị ác mộng đeo bám dai dẳng. Cô thực sự rất sợ những thứ liên quan đến Gia Nguyên. Vì chúng nhắc lại nỗi đau, chúng vực lên một nỗi ám ảnh không thể nào nguôi ngoai trong tâm hồn cô.

Đã lâu lắm rồi, kể từ khi bố cho người ta khám xét lại nơi này lần cuối, không tìm được thứ gì khả nghi, ngôi nhà này đã được niêm phong. Không ai đặt chân đến, không ai nhớ về sự tồn tại của nó. Chính Sam cũng không cho phép mình nhớ đến...

Nhưng mà giờ đây cô lại có mặt ở đây. Như một kẻ vô thức, một người mất trí, cô đến đây mà không nhớ được mình đến bằng cách nào. Thời khắc này, cô đang đứng trước nhà anh, giống như một năm về trước, cô đã đứng ở chính vị trí này.

Từng bước, từng bước xiêu vẹo tiến vào khoảng sân nhỏ, Sam đón nhận cơn mưa trong cảm lạnh. Cô đứng trước cửa nhà anh. Cô nhìn nó, khỏe môi nhạt từ từ cong lên, vẽ ra một nụ cười sung sướng.

Cộc cộc cộc! – Sam vui vẻ gõ cửa, giọng cô háo hức, dong đầy chờ mong:

- Gia Nguyên ơi! Ra mở cửa cho Sam! Sam về rồi!

Im lặng...

Cộc cộc cộc! – Cô vẫn cười thật tươi, hạnh phúc chờ đợi:

- Gia Nguyên! Mở cửa đi! Sam về rồi đây!

Im lặng ...

Cộc cộc cộc! – Sam nghiêng đầu, chớp mắt tò mò:

- Gia Nguyên! Sao lâu mở cửa vậy? Anh làm gì trong đó thế? Không nghe tiếng Sam gọi sao?

Im lặng...

Cộc cộc cộc! – Sam gõ mạnh hơn, cô lại cười, kiên nhẫn đợi:

- Gia Nguyên! Sam có mua rất nhiều quà từ bên Anh về cho anh đây! Nhanh nhanh ra nhận quà đi chứ!

Im lặng ...

Cộc cộc cộc! – Sam đập mạnh vào cửa, cô gọi lớn:

- Gia Nguyên! Anh sao vậy? Không mở cửa cho Sam sao? Sam mỏi chân quá! Sam muốn vào nhà!

...

Rầm rầm rầm! – Sam cố hết sức đập cửa, đập mạnh đến tay bầm tím đau đớn, mu bàn tay đầy những vết xước, rớm máu, bờ vai nhỏ run bần bật, cô gào toáng lên:

- Gia Nguyên! Ra mở cửa cho Sam! Ra nói với Sam đó không phải sự thật! Minh Kha không làm thế! Anh ra đây mau lên! Mau lên! Gia Nguyên! Anh có nghe Sam gọi không? Gia Nguyên! Ra đây! Minh Kha không làm thế! Sam không tin! Sam không tin! Nói với Sam, Minh Kha không làm thế! Sam muốn nghe anh nói! Gia Nguyên! Anh đâu rồi! Ra đây mau!

Sam từ từ đổ người, ngồi bệch xuống nền. Gõ mãi, gọi mãi, nhưng đáp trả lại cô vẫn chỉ là sự câm lặng lạnh lùng. Sao Gia Nguyên không mở cửa cho cô? Cô cần nghe anh giải thích!

“ Sam nhớ nhớ này! Anh để chìa khóa ngay dưới chậu hồng nhung trên bậc cửa sổ. Khi nào em đi mua sách về thì lấy nó ra mở cửa nhé! Giờ anh đi tập bóng rổ với Hải Đăng đây!” – Tiếng ai đó trong quá khứ chợt ngân vọng, thì thầm bên tai cô, nhắc cô nhớ lại... “Sam nhớ nha! Chìa khóa anh để đây, nhớ!” ...

Tay cô vô thức men theo bậc cửa sổ, đến chậu hồng nhung nhỏ đã khô héo từ lâu, ngón tay chậm rãi lần xuống để chậu, chạm vào một vật, cảm giác lạnh lạnh quen thuộc. Sam rút ra, cô thấy...chiếc chìa khóa nhỏ phủ lớp bụi mỏng. Đặt vào lòng bàn tay cô, chìa khóa sáng lên, kì lạ...

...

Nước mưa theo áo quần ướt sũng rỏ tong tong xuống sàn gỗ, vệt nước loang ra, tạo nên những hình dạng méo mó. Sam thần thờ bước vào trong ngôi nhà nhỏ, đôi chân trần chạm vào sàn nhà đầy bụi, lạnh lẽo. Mùi vị thời gian phủ bám lên mọi thứ một màu hanh hao, cũ kĩ. Hơi thở của Sam tựa hồ đông lại, trong chúng, cô nhìn thấy anh...

Gia Nguyên thoải mái nằm trên chiếc ghế mây, chăm chú đọc cuốn truyện tranh, vừa đọc vừa cười tùm tùm, mắt ánh lên những tia thú vị: “Sam! Lại đây xem cái này này! Mặc cười lắm!”

Gia Nguyên ngồi ở bàn học, cầm đầu hí hoáy vẽ viết gì đó, miệng ngâm nga một ca khúc không thuộc lời, đầu khẽ lắc lư vui vẻ.

Gia Nguyên đứng bên bậc cửa sổ, tỉ mỉ tưới nước cho chậu hồng nhung nhỏ. Anh quay sang nói với cô: “ Sam xem này, bông hồng nhung này rất giống em nha! Nhìn đẹp đẹp sao ý! Thấy không? Nó rất tươi tắn!”

Gia Nguyên bê tô cháo trắng lên đặt trước mặt cô, chau mày : “ Sao em không ăn? Anh nấu không ngon sao? A...anh phải cố gắng lắm mới nấu được nó đấy! Dạ dày của Sam không tốt, ăn thứ này vào sẽ cảm thấy dễ chịu ngay thôi! Ăn nhé?”

Gia Nguyên dịu dàng bế cô trong tay, đặt cô lên giường rồi kéo chăn lên đắp cho cô, anh nhỏ giọng: “ Ngốc quá! Sao lại ngủ trên sofa chứ? Bị cảm lạnh thì sao? Nhóc bị cảm anh sẽ rất lo!”

Gia Nguyên đứng bên cạnh cô, nhìn vào mắt cô, anh cười ấm áp: “Mắt em trông thật kira – kira!”

...

Những hình ảnh hiện lên nhập nhòa như những vòng tròn sóng, chúng không đứng yên, mà lay động rồi sau đó biến mất.

Sam bần thần nhặt trái bóng rổ màu cam nằm lăn lóc ở góc phòng lên, cô ôm nó vào lòng, áp da bóng sần sùi vào má mình, khẽ thì thầm, môi cô run lên:

- Gia Nguyên ơi! Sao trong nhà không có ai thế? Anh đi đâu rồi? – Hơi thở Sam ngắt quãng, trái tim chùng xuống, nặng nề đập – Anh đi đâu rồi... Gia Nguyên?

- Gia Nguyên! Anh – đâu - rồi? ANH – ĐÂU - RỒI? – Sam hét lên phần nộ, trái bóng trong tay bị cô ném mạnh vào khung cửa.

Xoảng! – Tiếng kính vỡ đâm toạc không gian bằng một cảm giác sắc lạnh. Sam bắt đầu hoảng loạn, đập hết tất cả những gì mình vớ được. Cô không thể nào điều khiển hành vi của mình, nỗi đau tung thên tuôn trào nơi lồng ngực. Sam mất trí. Khung ảnh, chậu hoa, những thùng đựng đồ,... những âm thanh đổ vỡ vang lên liên tục, xâu xé nhau, rạch nát sự tĩnh lặng trước đó.

Sam không ngừng gào thét tên Gia Nguyên. Giá sách bị cô hất ngã, bàn ghế bị cô tung hê, đập đổ, sách vở bị cô xé nát, sofa, gối bị cô ném ngổ ngang. Sam điên loạn. Sam cuồng dại tung hê hết mọi thứ lên, đôi mắt hoảng sợ tìm kiếm mọi ngõ ngách, văng lên những vệt máu đỏ rực...Tìm kiếm, rồi tìm kiếm... nhưng... chẳng có gì cả ngoài cô với những thứ vô tri vô giác bị xáo trộn.

Choang! – Quả cầu thủy tinh bị Sam đập mạnh xuống nền, bắn ra hàng trăm vụn nhỏ...

Khoan đã.

Tay Sam khựng lại. Cô vừa nghe thấy tiếng gì đó ẩn trong tiếng đổ vỡ kia. Một âm thanh kì lạ, tựa như tiếng người ta gõ lên một hộp rỗng. Mắt nhắm lại mơ hồ, Sam nhìn xuống khoảng sàn gỗ mà cô vừa ném quả cầu. Và cô thấy...một khe hở nhỏ lộ ra...

Sam quỳ xuống, hốt hoảng đưa tay gạt mở thủy tinh vỡ chồm qua một bên. Chúng cắt vào tay cô, chảy máu. Sam không quan tâm, mắt cô chỉ chú mục vào khe hở kì lạ dưới sàn nhà. Sam phát hiện ra, bên dưới sàn gỗ này có thứ gì đó.

Tựa như cách người ta chôn giấu bí mật thật kĩ, tựa như một hòm châu báu im lìm nằm dưới đáy đại dương vạn năm không ai nhớ đến...

Sam đưa tay đẩy mặt sàn gỗ. Xê dịch. Nhẹ nhàng...một khoảng trống nho nhỏ hiện ra bên dưới. Sam thấy nó... thứ Gia Nguyên cố tình giấu đi. Bí mật của anh...một chiếc rương đan bằng mây...

Tay run run mở nó ra, Sam khám phá tâm hồn anh, trái tim anh, cõi lòng sâu kín của anh. Bên trong chiếc rương là một quyển nhật ký dày và một tập ghim những trang giấy trắng và một xấp ảnh.

Hồ hấp của cô như dừng lại, thời gian ngưng đọng, giam cô vào một không gian cách biệt. Ở đó không có âm thanh, không có màu sắc, không có hương vị. Chỉ có cô với những kỉ niệm mà anh chôn giấu.

...

Bức ảnh chụp cậu bé cau mày vẻ lo âu, tay áp lên trán cô gái nhỏ đang ngủ say, gương mặt hồng hào thoáng ẩn trong chiếc chăn dày, phía sau ghi dòng chữ:

“ Ngày ...tháng ...năm ...

Cuối cùng Sam cũng chịu ngủ rồi, cả ngày nay nhóc ho mãi, có vẻ rất khó chịu, làm mình sốt ruột chết được”.

Bức ảnh chụp cậu bé ôm trái bóng rổ trong tay, mỉm cười, choàng lấy em gái mình bằng tay còn lại, khẽ thơm lên mái tóc em, phía sau ghi dòng chữ:

“ Ngày ...tháng ... năm ...

Nhờ có em cổ vũ mà anh thắng trận này dù chân đang bị bong gân”.

Bức ảnh chụp cậu bé đang chăm chú tết tóc cho em gái, mặt rất nghiêm túc như đang làm một việc quan trọng, phía sau ghi dòng chữ:

“ Ngày... tháng ... năm ...

Anh phải chăm sóc cả tóc cho Sam nhỏ, như thế mới là anh trai tốt!”.

Bức ảnh chụp hai anh em cười tươi, nụ cười trên môi hai đứa nhỏ có gương mặt giống nhau như hai giọt nước vô cùng rạng rỡ, phía sau ghi dòng chữ:

“Ngày ... tháng ... năm ...

Anh thích ngắm nụ cười của em, tựa như bông mai trắng”.

Rất nhiều ảnh... Bức ảnh cách đây một năm, cô ngồi bên bậu cửa sổ trắng chăm chú đọc sách, anh cười nghịch ngợm, chụp cả hai đứa, phía sau ghi dòng chữ:

“ Anh phải chụp thật là nhiều ảnh của hai tụi mình. Sau này, khi nào em có bạn trai, anh sẽ đưa cho cậu ấy xem, để cậu ấy biết, em được anh trân trọng như thế nào”...

Mấp máy những dòng chữ anh nắn nót ghi sau mỗi bức ảnh, cô nhận ra anh trân trọng kỉ niệm giữa hai người họ biết chừng nào, từng khoảnh khắc một được anh cẩn thận lưu lại, cất giữ thật kĩ. Những bức ảnh đã chụp từ rất lâu nhưng vẫn vuông vắn, mới cứng, phảng phất mùi giấy bóng thơm tho. Sam hôn lên những tấm ảnh, vuốt ve chúng, rồi cô bắt đầu lật tập giấy mỏng được ghim kĩ. Chữ của anh hơi tròn tròn, trông trẻ con, nghiêng nghiêng, nếu không muốn nói là nguệch ngoạc.

Máu từ bàn tay chẳng chịt vết cắt của Sam thấm ướt cả trang giấy, mặt giấy phẳng phiu, trắng tinh, tự dưng loang lổ máu. Những con chữ nhòe đi, đồng tử của cô đứng lại, đọc lời đề anh viết trên trang giấy. Mọi cảm giác vụt mất, để lại một khối hồn trống rỗng, cô đọc. Tim Sam đập những nhịp khô khát, hốc mắt cô dường như nóng lên trong sự bồn thần, bờ môi nhỏ thâm lại, tím tái.

“ Hôm nay giáo viên ra đề: “Làm một bài thơ tự do về một chủ đề bạn thích”. Mình không chỉ làm một bài mà viết được rất nhiều bài, và mình nghĩ, dù có cho bao nhiêu bài đi nữa, mình cũng sẽ viết được. Vì chủ đề mình chọn là Sam mà”.

Bài thơ có lời đề cẩn thận bằng tiếng Anh: “ Thankyou so much! My treasure!” (Cảm ơn em thật nhiều, bảo bối của anh)

Bé Sam là pha lê

Em trong suốt

Em soi tỏ mặt anh

Em dạy anh cách yêu thương

Hết lòng bảo vệ một ai đó

Em là món quà của Thượng Đế

Là di chúc của bố mẹ

Em là sự sống

Nếu họ không cho anh

Một bảo bối như em

Anh đã không là anh

Anh sẽ không sống chân thành

Anh sẽ không thể nào vui vẻ

Tâm hồn anh trống rỗng

Tim anh khô cạn

Nếu như anh không có tiểu bảo bối

Thì anh sẽ không định nghĩa được

Sự quan tâm là gì?

Sự yêu thương là gì?

Sự hi sinh là gì?

Chỉ vì có em

Mà cuộc sống này tươi đẹp lắm
Chắc em chẳng biết điều này đâu
Sam nhỉ?

...

Hơi thở Sam đứt quãng, từng lời anh viết rót vào tim cô, ngân vang trong tiềm thức cô, giọng anh ồm ồm, thủ thỉ bên tai, vẽ ra những mảng quá khứ tươi đẹp giữa hai người. Sam như tắm mình trong kỉ niệm, cô nghe tiếng cười trong veo như tiếng chuông bạc của hai đứa trẻ, từ những ngày rất xa...

...

...

- Đố Sam này, tại sao lật đật không bao giờ ngã? – Gia Nguyên mỉm cười, đẩy đẩy con lật đật trên bàn. Nó chao qua, chao lại một hồi rồi lại đứng yên.

Sam ngáp dài một cái, mắt thiu thiu về buồn ngủ, bé lè nhè trong miệng:

- Nó không ngã là vì toàn bộ thân hình con lật đật đều rất nhẹ chỉ có phần đáy của nó có một vật tương đối nặng - một miếng chì hoặc miếng thép... Vì thế, trọng tâm của nó rất thấp. Mặt khác diện tích đáy của con lật đật vừa to lại vừa tròn nên dễ dao động. Độ nghiêng của con lật đật càng lớn, khoảng cách mà điểm tựa cách xa trọng tâm càng lớn, thế năng dao động do trọng lượng sinh ra sẽ theo đó mà tăng lên khiến xu thế khôi phục lại vị trí cũ của nó cũng càng rõ rệt. Chính do vậy nên không bao giờ đẩy ngã được con lật đật.

Gia Nguyên bật cười, dịu dàng thơm lên mái tóc dài mềm mại của em gái, anh nâng mặt bé lên, xoa xoa hai má phúng phính:

- Sam à! Nhóc có thấy lật đật khóc bao giờ chưa?

- Chưa! – Sam chun mũi, lắc đầu.

- Chưa đúng không, chưa bao giờ và sẽ không bao giờ lật đật khóc. Lật đật luôn mỉm cười, luôn luôn lạc quan và đặc biệt là lật đật không bao giờ ngã. Dù nhóc có kéo, đẩy, đánh, ném... nó ra sao thì nó cũng sẽ bật dậy ngay lập tức. Bật dậy mà miệng vẫn cười. Dù té đau đến thế nào đi nữa lật đật cũng vẫn đứng ngay dậy, miệng vẫn cười và không bao giờ trách móc điều gì. Lật đật luôn sẵn sàng đón nhận thử thách trong niềm hy vọng. Lật đật nhỏ bé mà vững vàng, mạnh mẽ biết bao nhiêu. Sam khám phục nó chứ?

- ... - Bé tròn mắt lên nhìn anh, suy nghĩ một chút rồi gật đầu mấy cái.

- Cuộc sống của Sam sẽ có lúc không như Sam mong muốn đâu a. Sẽ có lúc bé Sam của anh té ngã. Khi đó Sam nhỏ đừng bỏ cuộc nhé. Hãy vững tin vào bản thân nhóc. Nhìn lại thất bại, đánh giá thất bại, học hỏi thất bại và đứng dậy từ thất bại. Đừng đổ lỗi và nhâm nhi nó quá lâu. Cũng đừng để những phiền muộn vẩn vơ níu kéo Sam. Sam nhỏ phải luôn cười, như anh này, như lật đật này! Nhớ chưa? – Gia Nguyên đưa tay nhẹ nhàng đẩy khước môi bé lên, vẽ ra một nụ cười méo xẹo, anh cũng cười, ồm ồm vô ngần.

...

...

- Sam à! Anh mới phát hiện ra một điều! Anh giống Nguyễn Tịch nha! – Gia Nguyên hươ hươ cuốn sách trong tay, cười sáng lạn.

- Nguyễn Tịch? Cái ông già ở đời nhà Tống ấy hả? Sao anh lại giống ông ấy? – Sam tròn xoe mắt, nghiêng đầu về không hiểu.

- Ấy! Ông già này khi gặp người tốt, mắt tự dưng xanh biếc, nhưng khi gặp kẻ xấu, mắt lại hóa trắng đục a!

- Anh cũng có thể làm mắt thành xanh trắng giống ông ta?

Gia Nguyên lắc đầu, cười toe, anh vỗ vỗ đầu Sam, thì thầm như đang kể cho bé nghe bí mật của mình:

- Mắt anh không giống ông ta, nhưng trực giác của anh giống ông ta. Khi gặp người ta, dù không quen biết, anh vẫn có thể cảm nhận chính xác được đó là người tốt hay người xấu. Anh không biết...nhưng anh cứ có cảm giác mình nghe thấy suy nghĩ của họ vậy. Anh đọc được những điều người ta nghĩ.

Đó chính là lí do tại sao khi gặp Tiểu Mạn lần đầu tiên, Gia Nguyên lại cảm nhận được sự trống rỗng trong đôi mắt xám tro của cô bé. Đó cũng là lí do mà bao năm trời, anh luôn thấu hiểu Sam một cách kì lạ. Trước mặt anh, cô giống như trong suốt, mọi suy nghĩ của cô, anh đều cảm nhận và lắng nghe thấy. Anh thấu hiểu cô, luôn luôn như vậy...

...

...

Gia Nguyên dắt Sam đi chơi với bạn gần rừng cây vân sam, không rõ làm sao hai anh em lạc nhau.

Sam lạc đường trong rừng, đi mãi, đi mãi, vẫn không tìm được đường ra. Trời mỗi lúc một tối, hoàng hôn tắt lịm dần. Sam mệt mỏi, đói, khát, sợ hãi, thu mình ngồi tựa vào một gốc cây vân sam lớn. Chân Sam đau đớn. Hơi lạnh của rừng làm Sam cảm thấy tê tái, hoang mang.

- Sam! Em ở đâu rồi? Sam ơi! Em đâu? – Lúc sắp chìm vào trạng thái vô thức, Sam mơ hồ nghe thấy tiếng gào khóc của ai đó, quen thuộc lắm...

...

Và rồi Gia Nguyên cũng tìm ra Sam. Sam bần thần ngược lên nhìn anh. Áo của Gia Nguyên bị gai cào rách, mặt anh bị gai cắt những vết sâu, máu theo đó tuôn ra, hòa lẫn cùng nước mắt, men theo cằm, rỏ xuống áo anh, loang lổ.

Vừa thấy Sam, anh liền lao đến, ôm lấy Sam, nghẹn ngào, vai anh run lên hoảng sợ:

- Sam! Em ở đây! Tốt quá! Em không biến mất! Tốt quá!

Sam nâng gương mặt đầm nước mắt và máu của anh lên, đau xót chạm vào vết cắt sâu kia, máu men theo tay Sam, trượt dài rồi đọng lại đỏ thẫm nơi lòng bàn tay. Sam lắp bắp:

- Tại sao vậy Gia Nguyên? Tại sao...lại ra nông nổi này? Tại sao lại để chảy máu như vậy?

- Anh không sao hết! Sam đừng lo! Anh ổn! – Gia Nguyên lau nước mắt trên má Sam, thơm nhẹ vào trán Sam, tay anh xoa xoa lưng Sam an ủi – Xin lỗi Sam! Là do anh bất cẩn! Là do anh để lạc Sam! Do anh cả! Anh ở đây rồi! Em đừng sợ! Anh sẽ đưa em về nhà ngay!

- Là anh đang bị thương mà Gia Nguyên? Sao anh lại như thế? Anh phải giận em chứ? Em đã tự tách ra rồi đi lạc mà! Anh phải mắng em chứ? Sao lại an ủi em? Em đáng sao? Giận em đi chứ! Đừng bao giờ cũng dịu dàng với em như vậy! Ghét em đi! Mắng em đi! – Sam run rẩy lau máu trên mặt anh, khổ sở mấp máy môi.

Gia Nguyên im lặng lắc đầu, anh ôm Sam vào lòng, vuốt tóc Sam. Rồi anh nhẹ nhàng nhấc Sam lên vai mình, dịu giọng:

- Chân Sam đang đau lắm phải không? Anh công em về! Sam mệt rồi, cứ tựa vào vai anh mà ngủ. Một lát sẽ về được nhà ngay thôi. Sam nhỏ đừng khóc! Ngủ đi!

- Gia Nguyên...xin anh đừng như vậy! Mắng em một câu không được sao? Một lần tức giận với em không được sao? Anh quá bao dung cho em! Giận em đi... - Nước mắt của Sam rơi xuống vai anh, nóng hổi, tiếng Sam ngắt quãng.

Anh không nói gì, cứ như vậy bước đi. Từng bước thật nhẹ nhàng, tránh làm xóc Sam. Anh đi mãi, đi mãi. Đến khi nghe thấy tiếng thở nhẹ bằng, đều đều của Sam bên tai, anh mới thở ra, nghĩ Sam ngủ rồi. Trong mơ hồ, Sam nghe thấy anh thì thầm, vừa như nói với Sam, vừa như tự nhủ với mình:

- Giận em? Ghét em? Anh có thể làm được những điều đó sao? Có được em bên cạnh để trân trọng và bảo vệ, anh thấy mình quá may mắn rồi... Bố mẹ cho anh một bảo bối như em để anh yêu thương, quan tâm, chăm sóc chứ không phải để anh ghét, anh giận. Anh được sinh ra là để ở bên cạnh em và hy sinh cho em.

Với anh, em quý giá nhất. Giận em, ghét em...sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu Sam. Anh không cho phép mình như vậy. Sẽ không bao giờ có chuyện đó...

65. Chương 62: Vén Bức Màn Quá Khứ - Part 2

Sam ơi, anh bắt lực, anh rối trí...

Sam ơi, anh sợ...

- Tiểu Bảo ở đây phải nghe lời chị Mạn nghe chưa? Không được phá bình nghe chưa? – Dì Vu nghiêm mặt dặn dò con mình rồi ngẩng lên cười cười – Tiểu Mạn, phiền con rồi! Chịu khó trông nó giúp dì một ngày nhé? Ngày mai dì sẽ đến sớm đón Tiểu Bảo về!

- Không sao đâu dì! Để Tiểu Bảo ở đây chơi với con ít ngày cũng được. Lâu lắm rồi nhóc mới đến thăm con mà! Ày, nhà có trẻ con hẳn sẽ rất vui! – Tiểu Mạn cười híp mắt vẻ thích thú, đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo – Chị sẽ chơi với nhóc con cả ngày luôn!

...

Dì Vu đi rồi, Tiểu Bảo liền quẳng bộ mặt cún con ngây thơ đi, nhảy lên ôm lấy Tiểu Mạn, bàn tay múp míp của nhóc nghịch ngợm vỗ vỗ má Tiểu Mạn rồi thơm lên một cái đầy quý mến:

- Chị Mạn! Có gì để Bảo chơi không?

- Tiểu Bảo thích chơi gì đây? – Cô bé véo chiếc mũi nhỏ xíu của nhóc.

- Nhà chị Mạn rộng vậy chơi trốn tìm được không?

- Tất nhiên là được!

- Tiểu Bảo muốn làm thợ săn a! Chị Mạn làm thỏ trắng tìm hang nấp đi! Thợ săn này giỏi lắm! Chị phải nấp thật kĩ!

- Được không đấy? – Tiểu Mạn nhướn mày.

- Chị Mạn yên tâm! – Tiểu Bảo vỗ ngực, mặt ngược lên trời thể hiện chí khí cao ngất – Giờ chị có chui vào thùng rác để nấp, Tiểu Bảo cũng sẽ tìm ra cho xem! Tiểu Bảo giỏi nhất trò này mà!

- Ồ! Nghe thú vị đấy! Bắt đầu bây giờ luôn nhé?

Tiểu Bảo gật đầu khí thế, nhảy xuống đất, rồi chạy đến úp mặt vào tường:

- Em đếm đến 300 thì chị phải nấp cho xong đấy!

- Nhất trí! Thỏ trắng tìm hang chui vào đây! – Tiếng cười của Tiểu Mạn giòn tan.

Tiểu Bảo bắt đầu đếm...

“ Ngày... tháng...năm

Sam ở bên đó lại bị bắt nạt rồi. Mình phải làm gì bây giờ? Ước gì mình có tiền mua vé máy bay nhỉ? Rồi mình sẽ sang Anh, tìm con bé tên Rachel Lynes gì đấy, đập cho nó méo mặt! Không thấy Sam rất đáng yêu sao? Có gì dám động vào bảo bối của mình chứ? Ghen tị chứ gì?

A... phải rồi! Nó ghen tị nha! Sam giỏi như vậy, không ghen tị không phải là người bình thường. Nhưng mà ghen tị chứ sao lại động đến Sam? Được rồi! Rachel Lynes, mình sẽ nhớ kĩ cái tên này. Tương lai khi làm công tố viên, mình nhất định sẽ kiện con bé ấy ra tòa vì tội chạm vào bảo bối của mình, xâm phạm “tài sản cá nhân” của mình! Cho nó ngồi tù bóc lịch luôn!”

...

“ Ngày...tháng...năm

Hôm nay mình định nói với Sam “Anh có bạn gái lâu rồi!”. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thấy không nên nói. Phải giấu thật kĩ mới được! Để khi nào Sam về đây mình sẽ bất ngờ đem Tiểu Mạn ra khoe mẽ: “Bạn gái của anh đây! Đáng yêu không?”. A...chắc chắn lúc đó Sam sẽ ngây ngốc nhìn mình, ngây ngốc nhìn Tiểu Mạn, rồi sau đó ôm chầm lấy cô bé, hưng hăng liếc mình: “Nói đi! Sao anh “bắt” được cô bạn gái dễ thương thế này! Anh dùng chiêu gì dụ dỗ con gái người ta phải không?”... Mình rất mến Tiểu Mạn, mình tin Sam cũng sẽ thích cô bé. Hai người sẽ rất hòa thuận!

P.s: Sam gọi mình là “Gia Nguyên đẹp trai”. Ôi...sao yêu thế nhỉ? Véo mũi Sam nhỏ một cái! Nhớ em quá!

“

...

“Ngày...tháng ...năm

Tiếng Anh! Tiếng Anh! Tiếng Anh! Mình phát hiện ra mình có khiếu môn này nha! Chắc ngày mai phải luyện nói đi! Về sau sang Anh tìm Sam còn biết kiếm người ta mà hỏi đường, khỏi ù ù cạc cạc, nghe như vịt nghe sấm. Vì mục đích gặp bảo bối cao cả, phần đầu!!! Nào, đốt đặc cán mai, ta giết mày, ta chém mày, ta bắn mày! Phán xéo!!!”

...

Không ngày nào không nhắc đến tên Sam trong đó, bất kì trang nhật ký nào cũng có tên cô. Chữ “Sam” bao giờ cũng được anh viết thật nắn nót. Như thể cô gắn liền với cuộc sống của anh tựa hồ hình với bóng, như thể anh tâm sự với cô, như thể nếu không có cô thì sẽ không có những trang nhật ký này vậy.

Nét chữ anh ngây ngô, tròn trịa... nhưng rồi, một nửa cuốn nhật kí đi qua, nét chữ của anh dần dần thay đổi. Thay đổi đến độ khiến người ta kinh ngạc. Gọn ghẽ, tinh sắc, lạnh lùng. Và nội dung của nó cũng đã thay đổi, sau cái ngày ấy.

Những trang nhật ký về sau thỉnh thoảng lại có vài vệt mực loang lổ, hằn rằn...nước mắt ai đó đã rơi xuống, thấm ướt trang giấy, và làm mực lem ra. Nhật nhòa...

Hình như...anh đã khóc khi viết chúng...

Sau cái ngày ấy...

“Ngày ... tháng... năm

Tôi có một khả năng kì lạ. Đó là có thể cảm nhận được ai tốt và ai xấu. Nó luôn luôn chính xác. Nhưng nhiều lần tôi đã tự phủ nhận trực giác của mình trước Kha.

Kha rất yêu thương Tiểu Mạn, rất hòa nhã, thân thiện, ấm áp. Tuy vậy, không hiểu sao, tôi cứ thấy có gì đó mơ hồ. Nhìn vào đôi mắt đen sâu hun hút của Kha, tôi cảm nhận có một màn sương che đầy kín đáo, đằng sau nó...thật ra rất tối tăm. Đôi khi, tôi bất giác rung mình, vì dường như lắng nghe thấy sự chuyển động của một cái gì đó bên trong Kha. Một cái gì đó...âm thầm và đáng sợ, tựa như...con ác thú đang ngủ... “Ác thú”? Tại sao tôi lại có thể dùng hai từ này với Kha nhỉ?

Tôi không biết.

Nhưng cảm giác này ngày càng mãnh liệt. Tôi muốn nhìn thấy Kha khi bỏ mắt kính ra sẽ như thế nào. Đôi kính ấy che đầy ánh mắt thật sự của Kha. Tôi từng cho rằng mình quá đa nghi. Chỉ là...tôi thực sự có cảm giác, một ngày thật gần, con ác thú kia...sẽ thức dậy...

Và hôm nay, tôi biết những gì ám ảnh trực giác tôi bấy lâu là sự thật. Tôi chứng kiến chiếc mặt nạ ôn nhu, hiền lành của Kha vỡ nát. Tôi nhìn thấy con người thật.

Kha thật ra là...tử thần...”

...

Từng chữ một quay cuồng trước mắt Sam, những vệt mực loang lổ vì nước mắt của ai kia dường như lại thêm loang lổ. Chữ nghĩa nhạt nhòa. Trái tim Sam lạnh toát. Một bàn tay vô hình đang từ từ kéo bức màn quá khứ lên. Khung cảnh ấy hiện ra, chân thực.

Sam nhìn thấy Gia Nguyên...

...

Gia Nguyên lần đầu đến chơi nhà Tiểu Mạn. Biệt thự ấy thực sự rất rộng. Anh phần khích chạy loanh quanh, chốc lát đã không biết mình ở đâu nữa. Các phòng ốc giống hệt nhau, Gia Nguyên bị lạc trong căn biệt thự ấy.

Từng bước lò dò, anh thấy thật kì lạ. Sao sảnh này tối thế? Không có đèn gì cả, cũng không thấy giúp việc nào lau lau dọn dọn như những sảnh kia. Tối tăm, u tịch và lạnh lẽo.

Anh đi sâu vào sảnh, phòng ốc giống nhau đến choáng ngợp, bóng tối đặc quánh lại, chỉ lơ mờ nhìn thấy phía trước.

Anh đi đến cuối sảnh, không có đường thông ra sảnh khác. Giống như một ngõ cụt? Không đúng! Giống như một nơi bị khu biệt ra, không cho phép ai bước vào.

Gia Nguyên bần thần đắm mình vào màn tối đặc quện, đột nhiên, chân anh cứng lại, bám rễ xuống sàn. Anh đang đứng trước một căn phòng, là phòng cách âm, nhưng cửa vô tình hé mở, để một sợi âm thanh len ra ngoài. Anh nghe tiếng trò chuyện của một người đàn ông trung niên và một thanh niên. Chất giọng trầm tịch, lạnh lẽo kia, rất xa lạ, nhưng cũng rất quen thuộc. Bởi nó là giọng của... Minh Kha.

- Thưa bố! Ma túy lần này được vận chuyển theo phương thức mới!

- Là gì?

- Ép vào đằng sau những bức tranh thủy mặc, như một miếng đỡ khung bình thường, rồi ghép khung gỗ khít vào. Tuyệt đối không thể phát hiện!

- Vậy còn phần nội tạng? Tính giải quyết sao với chúng?

- Đã có kế sách rồi! Nhưng mà số lượng vẫn chưa đủ!

- Giết 50 người nữa đủ không?

- 50? Thỏa thuận như thế!

- ...

...

Gia Nguyên trợn mắt kinh hãi, lắc đầu, lùi ra sau, chạm phải một cái chân đèn. Nó rơi xuống, đánh keng một tiếng lạnh lùng trên nền đá hoa cương.

“Ai?” – Hai giọng nam trầm đồng lúc vọng ra, mang theo sự lạnh lẽo, chết chóc.

Gia Nguyên run lên, vội cầm đầu lao vút đi, từng bước chân hoảng loạn, rối rắm. Anh băng nhanh ra khỏi sảnh tối ấy, chạy ra nơi sáng hơn, rồi sáng hơn nữa.

Một người hầu đang lau nhà, ngược lên thấy anh từ phía đó chạy ra, liền giật mình thất đảm. Nơi đó...là sảnh cấm. Tuyệt đối không được bén mảng lại gần. Nếu không, sẽ...

Gia Nguyên cứ vậy mà chạy thục mạng. Anh không biết mình ra khỏi căn biệt thự ấy bằng cách nào, không biết mình về được nhà bằng cách nào.

Về đến nhà, anh vội khóa chặt cửa lại, một phút sau, chân tay anh nhũn ra, Gia Nguyên tựa vào cửa, ngồi phịch xuống, cả thân run rẩy, hai mắt mở to, bần thần... Anh vừa nghe thấy gì chứ?

Ma túy? Nội tạng? Giết người?...

Liệu anh có nghe nhầm không? Không thể nào! Không nhầm được! Rõ ràng anh đã nghe những lời đáng sợ ấy từ chính miệng Minh Kha...anh đã nghe...

Nghe có nghĩa là đã biết. Biết có nghĩa là anh đang giữ một bí mật ghê rợn. Giữ một bí mật ghê rợn có nghĩa là anh không được phép để nó lộ ra ngoài. Và để nó không lộ ra ngoài, chỉ có một cách...phải bắt anh im lặng... mãi mãi!

...

“ Tôi biết, số mệnh của tôi sắp chấm dứt. Tôi biết, một thứ gì đó đang đến gần. Tôi biết, cái chết đang rình mò đâu đó, sẽ bắt ngờ vồ lấy tôi, xấu xí. Tôi biết, tôi nhất định sẽ bị ...giết, vào một ngày không xa nữa...”

Những nét chữ nghiêng nghiêng đột ngột đứng lên, thẳng tắp, những vệt mực tím loang lổ, nhạt nhòa:

“ Trong đôi mắt xám tro của Tiểu Mạn không tồn tại một vẩn đục nào. Em nhất định không biết cuộc sống của em đáng sợ ra sao. Em ngây thơ tận hưởng màu hồng và mơ mộng. Em chẳng biết gì cả. Một chút cũng không. Em cứ là em, vô ưu vô lo...”

Tôi phải làm gì bây giờ đây Mạn? Tôi phải làm gì với em đây?

Nói em biết sự thật? – Không thể!

Giấu em mãi mãi? – Cũng không thể!

Sự ngây thơ của em, tôi biết là thật. Sự thánh thiện của em, tôi biết là thật. Sự hồn nhiên của em, tôi biết là thật. Tình cảm em dành cho tôi, tôi cũng biết là thật...Vậy nên, tôi phải làm gì bây giờ?...”

...

Những trang cuối của nhật ký, anh chưa trống một khoảng. Rồi anh lại viết. Lần này là viết cho Sam...

“Sam yêu quý, bảo bối của anh. Tốt quá! Em lại trở về bên anh rồi! Anh viết những dòng này khi em đang ngủ say trên giường, khi đầu em êm ái trên gối, khi tay em lướt tiếc trang sách chưa kịp xem hết. Em ẩn mình trong chiếc chăn bông. Bình yên ngủ... và anh cảm thấy muốn tâm sự lúc này.

Anh có nhiều điều muốn nói. Rất nhiều. Chỉ cần em không nghe, anh sẽ nói. Anh luôn có thói quen như thế, đến bây giờ vẫn không đổi được. Đó là nói chuyện với em lúc em ngủ say, lúc em không nghe gì cả, không biết gì cả. Để em thật bình thản, vô ưu, vô lo. Có những điều anh muốn nói với em, nhưng không bao giờ muốn em biết...

Bây giờ anh hỏi Sam nhỏ câu này nhé? Em có biết tại sao bố mẹ đặt cho em cái tên Cao Khiết Sam không? Cao – Khiết – Sam...

Anh rất thích hai từ: “Cao Khiết”. Anh không biết bố mẹ đặt là vô tình hay cố ý, nhưng Sam nhỏ này, cao khiết chính là bản chất của em. Thanh cao và thanh khiết. Thanh cao như một bông mai trắng, và thanh khiết như nước băng tan nơi đầu nguồn. Nước băng tan nơi đầu nguồn ấy, lạnh nhưng trong trẻo. Một khi đã uống, sẽ không tìm được cảm giác trong trẻo này ở bất kì nơi nào nữa, sẽ không tìm được một nguồn nào trong hơn thế. Lạnh nhưng trong, Sam của anh là vậy.

Đôi lúc, anh cảm thấy Sam chính là pha lê. Lãng kính tâm hồn em, anh có thể nhìn thấu. Không có một gợn bẩn nào cả, hoàn toàn trong suốt. Từ khi bố mẹ mất đi, anh tự ra lệnh mình, bằng mọi giá phải giữ cho em mãi trong suốt như vậy. Anh luôn nâng niu, bảo vệ em bằng cả trái tim mình. Anh luôn ấp ủ em trong tay để không ai có thể động đến em. Anh luôn lắng nghe em, chia sẻ với em, hướng dẫn em, để tâm hồn em mỗi ngày một đẹp hơn, trong trẻo hơn. Anh muốn trao tất cả sự yêu thương, sự quan tâm, sự hi sinh của mình cho em, để em như bông hoa được tưới tắm nguồn nước ngọt dịu, thanh tân mỗi ngày.

Nhưng Sam... bây giờ anh hối hận vì đã làm thế. Anh sợ hãi vì đã làm thế. Anh bối rối, hoang mang vì đã làm thế.

Bởi...nếu không còn anh nữa thì em sẽ ra sao? Anh quá bảo vệ và che chở để em hoàn toàn dựa dẫm vào anh, nhưng nếu điểm tựa này đột nhiên biến mất thì em sẽ ra sao?

Em sẽ ngã phải không?

Pha lê sẽ vỡ tan phải không?

Nước băng đầu nguồn sẽ không còn trong nữa phải không?

Mai trắng sẽ héo úa phải không?

Sự biến mất của anh sẽ... vấy đục tâm hồn em, làm đau em phải không?

Anh biết em sẽ cứng đầu, sẽ không dễ dàng bỏ qua sự biến mất của anh, sẽ lao tâm đi tìm anh. Anh biết rồi cũng sẽ có ngày em cầm cuốn nhật ký này trong tay, sẽ đọc những gì anh viết, sẽ nghe những tâm sự mà anh không bao giờ muốn em nghe. Anh biết rồi em sẽ khóc, và nước mắt của em sẽ làm những con chữ đã nhòe vì nước mắt của anh lại càng thêm nhòe. Anh biết rồi em sẽ tổn thương, đau đớn, sẽ không ngừng gọi tên anh, không ngừng ghen ngào: “Gia Nguyên, Sam cần anh, anh ở đâu rồi? Gia Nguyên ơi, Sam khó chịu quá, Sam đau, anh ở đâu rồi?”.

Lúc ấy anh... sẽ không còn ở bên cạnh em, không còn được ôm em vào lòng, vuốt tóc em, nhỏ nhẹ an ủi: “Sam đừng khóc! Anh ở đây! Sam khóc anh sẽ đau lòng! Sam nhỏ của anh đừng khóc!”...

Anh sẽ không còn bên cạnh em nữa...

Sam, anh phải làm sao đây? Anh phải làm gì để em không tổn thương? Em còn nhớ anh đã dặn em là phải giống như con lật đật không? Dù có ngã cũng phải đứng bật dậy và mỉm cười. Nhưng bây giờ...anh không cười được. Thật sự không thể cười được nữa. Chính anh còn không thể cười thì làm sao anh có thể bảo em cười đây?

Anh sợ...sự biến mất của anh sẽ khiến nụ cười trong ngần ấy vụt tắt...mãi mãi...

Anh không có cứu cánh. Anh không có lối thoát. Anh không còn đường lẩn trốn

Sam ơi! Anh bất lực, rối trí. Sam ơi! Anh sợ... “

- ...297. 298. 299. 300! – Tiếng Tiểu Bảo hét vang cả nhà – Thỏ trắng đã chui vào hang xong chưa? Thợ săn Tiểu Bảo bắt đầu đi tìm đây! Nấp cho kĩ vào! Thợ săn Tiểu Bảo tinh mắt lắm!

Tiểu Mạn chạy nhanh vào phòng Minh Kha, nhìn quanh quất, thấy tủ quần áo áp tường lớn của anh hai, liền chui vào. Đẩy dây áo sơ mi qua một bên, cô bé lui lại, ẩn vào mớ áo vest, đóng cửa tủ, rồi ngồi vào chỗ góc sâu nhất, tự cười đắc chí một mình:

- Chui vào đây thì khỏi tìm nha nhóc con!

Nhưng Tiểu Mạn chẳng hí hửng được lâu, Tiểu Bảo lém lỉnh mở cửa phòng Minh Kha, thò đầu vào. Đôi mắt tròn xoe khẽ nheo lại, cố tình ra vẻ dò xét kĩ càng. Nhóc như thợ săn thứ thiệt, đưa tay lên giả vờ làm động tác kéo cò súng, chân thận trọng bước.

Bàn chân múp míp lướt quanh căn phòng lớn một lượt, rồi bất ngờ, mắt cu cậu sáng lên, khoe môi vẽ ra một nụ cười ranh mãnh như tiểu yêu tinh. Cậu thấy cửa tủ quần áo áp tường kia có kẹp một tà áo sơ mi. Chắc chắn trong lúc chui vào đây không cẩn thận nên lúc đóng cửa tủ bị kẹp lại mà không biết.

- Pằng! Thỏ trắng Tiểu Mạn đã thua! Ra đây mau! Thợ săn sẽ bắt thỏ về nấu súp! – Tiểu Bảo cười lớn vẻ đắc chí.

- Gì thế...thua rồi sao? Nấp kĩ vậy mà! – Tiểu Mạn trong đó lí nhí vẻ không cam lòng, đẩy cửa, ử rử thò đầu ra.

Cô bé bước ra ngoài, vô tình đập lên một thứ gì đó nằm sâu dưới đáy tủ. Tiểu Mạn cúi xuống nhặt nó lên, nghiêng đầu tò mò. Gì đây?...Một chiếc hộp nhỏ khảm bạc!

- Chị Mạn! Thứ gì đấy? – Tiểu Bảo hai mắt tròn xoe, nhìn chiếc hộp sáng lấp lánh trên tay cô.

- Không biết nữa! Để mở ra xem thử! – Tiểu Mạn mỉm cười, nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra.

Đập vào mắt cô một thứ ánh sáng trắng nhạt lóa lên. Chiếc huy hiệu bằng bạch kim nổi bật trên nền nhung đen tuyền, những đường hoa văn uốn lượn tinh xảo, đan kết lấy nhau, tạo nên hai chữ “DM”.

Cái này...Tiểu Mạn sực nhớ lại mặt dây chuyền Gia Nguyên vẫn hay đeo. Chúng giống hệt nhau.

...

“Thứ này rất quan trọng với anh sao?”

“Phải! Vô cùng quan trọng! Khi nào em nhớ ra thì nói ngay cho tôi!”

...

Tiếng điện thoại đột nhiên vang lên, phá tan sự tĩnh lặng của không gian đổ vỡ. Sam mắt không rời cuốn nhật kí, tay vô thức bắt tín hiệu. Từ đầu dây bên kia, một chất giọng trong trẻo, thanh ngân như tiếng chuông bạc vang lên:

- Gia Nguyên ơi! Anh còn nhớ chiếc huy hiệu có hai chữ “DM” mà anh hỏi em trước đây không?

- Sao?

- Em nhớ ra rồi! Khi nhỏ em chơi trốn tìm, chui vào tủ quần áo của Minh Kha và phát hiện ra nó! Minh Kha có một chiếc huy hiệu giống hệt cái của anh, nhưng nó không phải bằng bạc mà bằng bạch kim!

- Tôi... biết rồi! – Không biết có phải do tín hiệu không tốt, giọng Gia Nguyên nghe khản đặc, âm thanh mơ hồ, như có như không, tự dưng Tiểu Mạn cảm thấy nó...rất đáng. Nhưng cô tự nhủ với mình chắc là do sóng âm không tốt, liền lắc đầu, cười cười - A? Biết rồi sao? Vậy mà em cứ tưởng! Thế thôi anh nhé! Hôm nay có nhóc con Tiểu Bảo đến nhà em chơi, quấy quá đi! Em phải trông nó đây! Gặp anh sau!

Tiểu Mạn cúp máy. Sam nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại đã tắt, rồi khẽ chạm vào mặt dây chuyền lạnh ngắt mà mình đang đeo.

Sự im lặng mỗi lúc một sâu, im lặng đến độ Sam ngỡ như mình đang nghe tiếng Trái Đất lặng lẽ quay trên trục của nó...

66. Chương 63: Cắt Đứt - Part 1

Anh chờ ngày em lớn

Anh chờ ngày em trưởng thành

Ngày em biết dạy cho nỗi đau biết cười

Tiểu Mạn nhé!

Gia Nguyên trở về biệt thự của Hồng Quân trong tình trạng kiệt sức. Bàn tay của hắn bị thủy tinh cắt những vết rất sâu, máu đã khô lại, sẫm đỏ. Áo quần ướt sũng nước mưa, gương mặt nhỏ trắng bệch, bờ môi hắn run lên tím tái.

- Sam! Nói anh nghe... chuyện gì đã xảy ra vậy? Chuyện gì đã xảy ra với em? Hả? –

Hồng Quân hoảng sợ ôm lấy hắn, anh nâng cằm hắn lên, nhìn vào mắt hắn. Mắt Gia Nguyên đỏ au. Vô hồn...

Vòng ôm của Hồng Quân đang đầy bất an, lo lắng, anh để Gia Nguyên dựa vào mình, mặc cho nước mưa từ áo quần hắn làm anh bị ướt. Đã có chuyện gì xảy ra với Gia Nguyên? Từ chiều đến giờ anh đã gọi cho hắn rất nhiều lần nhưng hắn không hề bắt máy. Hắn vừa đi đâu về? Sao bộ dạng lại thành ra thế này?...

Quân cảm nhận bờ vai nhỏ của Gia Nguyên đang run lên yếu ớt, hơi thở hắn đứt quãng tựa như đang cố kìm nén một thứ cảm xúc dữ dội. Anh nhẹ nhàng nâng tay hắn lên, xem xét vết thương, tìm anh thất lại... Gia Nguyên bị thương rồi!

- Sam! Để anh băng bó tay lại! – Hồng Quân dịu giọng xuống, đưa tay vén tóc mái lòa xòa của hắn lên.

Nhưng Gia Nguyên đột nhiên ngoảnh mặt đi tránh anh, hắn rút tay ra, lùi lại một bước trong sự sững sờ của Hồng Quân. Gia Nguyên ngẩng đầu nhìn anh, sự lạnh lùng phả ra trong hơi thở như muốn đóng băng mọi cảm xúc:

- Tránh ra! Bây giờ tôi rất mệt, tôi muốn một mình!

- Nhưng tay em đang bị thương!

- Tôi không cần sự quan tâm của anh! – Gia Nguyên lạnh nhạt đáp rồi lướt qua anh, đi thẳng lên lầu.

- Em sao vậy Sam? Không cần quan tâm? – Hồng Quân giữ lấy tay hắn, anh thì thầm, trái tim chùng xuống hẫng hụt – Em đang gặp chuyện gì? Anh có thể biết không?

- Tránh đi!

Gia Nguyên gạt phắt tay anh ra, bóng tối phủ đầy đôi mắt hấn, bước chân gai góc bẻ ngoặt vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Mặc cho Hồng Quân đứng bên ngoài kiên nhẫn hỏi han, hấn chỉ lạnh lùng buông ba chữ - Để - tôi - yên!

...

Gia Nguyên quan sát khoảng tường trắng mà hấn dùng để vẽ chân dung của Hồng Quân. Hấn nở một nụ cười nhạt thếch, khóe môi nhỏ run run gương gạo, không chút cảm xúc.

Rồi hấn tiến gần lại, đưa bàn tay bị thương của mình chạm vào gương mặt sinh động kia. Một cảm giác đau đớn truyền đến khiến hấn cau mày, tim nhói lên từng nhịp giật thắt, bất giác trở nên trống trải, cô đơn.

Gia Nguyên ngẩng ngửa lại bức chân dung một hồi lâu như muốn ghi nhớ thật kĩ từng đường nét đẹp đẽ ấy, rồi hấn cầm cây than chì mình đã dùng để vẽ hôm trước lên.

Tay run run, hấn vạch ngang mặt anh một đường, rồi vạch, lại vạch, liên tục không nghỉ. Những đường than chì mới đề lên bức chân dung không thương tiếc, vạch ngang dọc như xâu xé, chia cắt bức tranh ra.

Gương mặt nhìn nghiêng tuần mĩ kia dần dần biến mất sau những đường than đen chồng chéo lên nhau. Đường bắt lực chồng lên đường tuyệt vọng, đường bế tắc xen ngang đường nuôi tiếc, đường hụt hẫng chia cắt đường dần vật, đường đau khổ đè nén đường đắng cay,... tất cả chồng chéo nhau, phá hủy bức tranh, phá hủy món quà sinh nhật mà hấn đã tỉ mỉ chuẩn bị cho anh, phá hủy niềm tin tưởng, phá hủy tất cả...

Hấn không cần chi nữa. Không cần bất kì điều chi nữa. Hấn không tin nữa. Không tin vào bất kì điều gì nữa.

Cây than chì rơi xuống nền nhà, vỡ ra mấy mảnh. Gia Nguyên vô hồn nhìn khoảng tường vốn trắng tinh nay bị đã bôi đen ngòm. Hấn buông rèm, che khuất nó đi. Rồi hấn từ từ ngồi xuống, hai tay ôm gối, thu mình lại.

Cảm giác hết như hấn đang sống lại những ngày trước, những ngày ngồi lặng yên giữa căn phòng tối om ở Anh. Những ngày tỉnh mê giữa cơn ác mộng chấp chờ. Những ngày ngửi thấy mùi tanh tuổi ám gợi phảng phất trong không gian. Những ngày nước mắt rơi cạn, tâm hồn bầm dập, trái tim vụn vỡ...

Căn phòng tắt đèn. Tối tăm bao phủ...

Đã ba ngày nay Gia Nguyên không đi học, Tiểu Mạn gọi điện mãi nhưng hấn một cuộc cũng không nhận. Cô bé lo lắng chạy đến hỏi Hồng Quân, anh cũng chỉ ậm ừ về một mõi. Quân bảo : “Gia Nguyên mấy ngày nay không khỏe, cậu ấy đang có chuyện gì đó, tâm trạng không tốt nên không muốn gặp ai cả”... nhưng Tiểu Mạn vẫn thấy sốt ruột lắm, cô bé muốn gặp mặt Gia Nguyên ngay để biết hấn vẫn ổn.

Cô định sẽ đến nhà Hồng Quân thăm hấn, nhưng chưa kịp đi, Gia Nguyên đã chủ động gọi điện thoại cho cô.

- Có chuyện gì xảy ra với anh vậy Gia Nguyên? Sao mấy ngày qua anh không đến trường? Gọi điện thoại cũng không bắt máy!- Tiểu Mạn hỏi han vô cùng sốt sắng.

- Tôi xin lỗi! – Hình như Gia Nguyên bị cảm, giọng của hấn khản đặc, trầm buồn.

- Anh không sao chứ? Em đến thăm anh được không?

- Tôi không sao cả! Em đừng lo! – Gia Nguyên dịu giọng, hơi thở hấn trở nên nhẹ nhàng – Tiểu Mạn, thứ sáu này em có rảnh không?

- Thứ sáu? À... vâng, rảnh chứ! Có chuyện gì không anh?

- Đi chơi với tôi được không?

Tiểu Mạn giật mình, hai mắt tròn xoe, cô cẩn thận đưa điện thoại kề sát tai hơn, ngập ngừng hỏi hấn:

- Đi...đi...chơi?

- Không được sao?
- A! Không phải đâu! Em chỉ hơi...ngạc nhiên! Tất nhiên là được rồi!
- Vậy thứ sáu gặp em ở công viên Nam Kinh nhé?

...

Chiều thứ sáu...

Những giọt nắng cuối thu dường như được tái sinh, đọng đầy hơi thở của mùa hạ rực rỡ. Từng giọt vàng óng, thơm tho, đậu trên những vòm cỏ thụ, tựa như những đóa hoa ánh sáng đang duyên dáng bung nở. Âm thanh cười nói của người qua kẻ lại khiến khung cảnh trở nên rộn ràng, huyền ảo.

- Gia Nguyên! Gia Nguyên! – Gia Nguyên đang lặng lẽ đứng dựa vào trụ cổng, nghe thấy tiếng gọi, liền ngẩng lên.

Một thân ảnh như chú sóc con nhanh nhẹn lao đến, ôm chầm lấy Gia Nguyên, cười ríu rít:

- Đợi em lâu không?
- Tôi mới đến thôi! – Gia Nguyên mỉm cười, bàn tay quần gạc đưa lên, nhẹ nhàng xoa đầu cô bé.
- Tay anh sao vậy? – Tiểu Mạn cau mày, nắm lấy tay hắn, lo lắng hỏi – Sao lại quần gạc thế? Anh bị thương sao?
- Chỉ là một vết thương bé xíu thôi mà, là do tôi không cẩn thận! – Gia Nguyên nhẹ giọng trấn an. Hắn im lặng một lúc, ngắm vẻ xinh xắn của cô bé.

Trên tóc Tiểu Mạn có kẹp một chiếc kẹp hình trái táo nhỏ. Hắn để ý cô bé đã dùng nó nhiều lần, thường là vào những dịp đặc biệt. Trái táo màu xanh, trong suốt, núm lấy giọt nắng vàng, sáng óng lên rực rỡ. Gia Nguyên say mê ngắm trái táo trong veo ấy, khẽ miết nhẹ, giọng dịu dàng:

- Chiếc kẹp tóc đẹp quá!
- Anh không nhớ sao? Đây là quà anh tặng em vào lần đầu tiên hẹn hò mà! Anh tặng em đôi kẹp, một chiếc là quả táo màu xanh và một chiếc là quả táo màu đỏ... – Tiểu Mạn mỉm cười, trong đôi mắt xám tro, những đợt sóng mềm mại lan tỏa vẽ ra một thứ tình cảm trong suốt.

...

...

- Tặng em đôi kẹp tóc này! – Gia Nguyên nở nụ cười ấm áp, đặt nó vào tay cô.

Tiểu Mạn hai mắt tròn xoe, khoe miệng cong lên sung sướng:

- Tặng em sao? Đẹp quá đi!
- Em thích là được!
- Nhưng mà ... tại sao nó lại có hai màu khác nhau vậy anh? Một cặp kẹp thì thường cùng màu chứ?

Gia Nguyên lấy quả táo màu xanh ra, nhẹ nhàng vén tóc mái của cô bé, kẹp lên. Anh luồn tay mình vào mái tóc nâu ngắn của Tiểu Mạn, chậm rãi vuốt:

- Bây giờ cứ dùng chiếc màu xanh này nhé!
- ... - Tiểu Mạn nghiêng đầu, chớp mắt một cái vẻ không hiểu – Em không thể kẹp chiếc màu đỏ sao?
- Không phải là không thể mà là chưa thể kẹp. Bây giờ em đang là táo xanh, còn chưa thực sự trưởng thành mà!
- Vậy khi nào em mới được dùng chiếc màu đỏ đây?

Gia Nguyên mỉm cười, xoa nhẹ đầu cô:

- Khi em thực sự lớn, đứng vững vàng trên đời, “chín chắn” được như táo đỏ rồi hãy dùng nó!

- Chín chắn... như táo đỏ?

- Ủ! Lúc đỏ Tiểu Mạn của anh chắc chắn sẽ rất kiên cường, rất mạnh mẽ. Em sẽ không còn là một bé con được bảo bọc, che chở như bây giờ nữa. Em sẽ thấu hiểu được nhiều điều hơn. Biết đứng hiên ngang trước những câu hỏi của cuộc sống. Biết dạy cho nỗi đau mỉm cười. Biết cảm nhận cuộc sống bằng cả tình yêu, sự nghi ngờ, sự chính trực và sự chân thành. Ngay thơ như táo xanh cũng tốt, nhưng người ta luôn thích ăn táo đỏ hơn, bởi táo đỏ thơm hơn, ngọt hơn, chín chắn hơn. Rồi sẽ đến một ngày, em nhận ra, trên tóc em không còn là chiếc kẹp màu xanh nữa mà là chiếc màu đỏ. Anh thật mong đợi ngày đó...

...

...

Gia Nguyên cùng Tiểu Mạn đi hết cả công viên, chơi hết tất cả các trò có thể chơi, quậy phá hết mức có thể quậy. Tiểu Mạn lúc nào cũng cười, cô bé vui lắm, nét hạnh phúc sáng ngời lên trong đôi mắt xám tro trong trẻo. Ngày vui ngắn chẳng tày gan, chẳng mấy chốc, buổi chiều đầy nắng đã qua đi, hoàng hôn rắng đỏ cả bầu trời, những ngôi sao bắt đầu nhấp nháy nơi xa xôi. Màn đêm đang xuống...

Tiểu Mạn nắm tay Gia Nguyên thông dong ra cổng, đầu khẽ lắc lư, ngâm nga một ca khúc đồng dao ngọt ngào.

- Tiểu Mạn này...

- Gì vậy Gia Nguyên? – Cô bé ngẩng lên nhìn hẳn, khóe môi vẫn cong cong vui vẻ.

- Em chưa bao giờ thắc mắc...tại sao mắt tôi lại có màu xanh sao? – Gia Nguyên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Mạn, đồng tử hẳn khẽ xao động, những đợt sóng xanh biếc êm dịu lan tỏa.

- Thắc mắc? A... có chứ!

- Tại sao em chưa bao giờ hỏi tôi?

- Vì...em tự lí giải được mà! – Tiểu Mạn tươi tắn, hai má ửng hồng – Cái này là do hiện tượng “Tây hóa” chứ gì? Anh qua nước ngoài hai tháng, bên ấy thiếu ánh nắng mặt trời, nên đồng tử mắt dần dần chuyển sang xanh. Nhưng mà cũng hơi lạ...đa số người ta đều mất mấy năm mới có chút xúu biểu hiện này. Còn anh...chỉ có hai tháng thôi! Chắc là do cơ địa đặc biệt phải không?

Gia Nguyên im lặng, tay hẳn bắt giắc siết chặt lại, hơi thở trở nên nhẹ nhàng đến buồn bã:

- Em chưa bao giờ nghĩ tôi...là một người khác sao? Tôi rất khác với Gia Nguyên trước đây! Khác nhiều lắm. Tôi đánh mất mình rồi! Em có bao giờ cho rằng tôi không phải là Cao Gia Nguyên chưa?

- Em...cũng không biết nữa! – Tiểu Mạn thật thà, cô bé cúi đầu, chân khẽ đá một viên sỏi, chần chừ trả lời – Anh quá thay đổi so với trước đây, nhất là về tính cách. Giống như một con người khác vậy. Ngày xưa, anh ấm áp và dễ gần. Hiện tại, anh có chút lạnh lùng, xa cách. Nhưng ... anh vẫn rất yêu thương em, anh bảo vệ em, quan tâm em chu đáo. Vậy nên ... em cũng không rõ nữa! Em chỉ tin rằng người tên Cao Gia Nguyên sẽ luôn yêu thương và trân trọng em. Dù Gia Nguyên có thay đổi như thế nào thì em vẫn rất rất yêu mến!

Kỳ thật bây giờ Tiểu Mạn không biết phải nói thế nào về tình cảm cô dành cho Gia Nguyên. Hình như...nó cũng đã thay đổi rất nhiều. Cái cảm giác hồi hộp, rung động, tan chảy trước đây không còn nữa. Cảm xúc mà người ta vẫn thường gọi là “yêu đương” không còn nữa.

Tình cảm cô đối với Gia Nguyên rất khác ngày trước. Ngày xưa cô thích anh, cô yêu anh. Bây giờ, cô mất đi cái hồi hộp, rung rinh dại khờ ấy. Tuy vậy, cô cũng nhận ra càng ngày mình càng mến Gia Nguyên. Gia Nguyên xa lạ nhưng gần gũi. Gia Nguyên lạnh lùng nhưng sâu sắc. Gia Nguyên thấu hiểu những tâm tư rất đời thường của một cô gái và anh chân thành chia sẻ.

Nếu dùng từ ngữ chính xác để diễn tả nó thì cô sẽ phải dùng từ “trân quý”. Đúng vậy! Chính là nó! Gia Nguyên là người mà cô trân quý nhất. Trân trọng và quý mến, tình cảm này mỗi ngày một sâu sắc hơn...

...

Tiểu Mạn mở cửa xe taxi, quay đầu nhìn Gia Nguyên, nở một nụ cười trong ngần, thanh quý. Giọng cô bé ấm áp:

- Hôm nay em rất vui! Ước gì ngày mai, ngày mốt, ngày kia, sau này đều sẽ vui như vậy!

Rồi cô xoay người định ngồi vào xe. Nhưng bất ngờ một lực mạnh mẽ kéo cô lại, một vòng ôm phủ lên cô. Gia Nguyên ôm cô gắt gao, không gian nhỏ bé hắt tạt ra mỗi lúc một thu hẹp lại. Tiểu Mạn ngây người, cô bé nhận thấy bờ vai hắt run lên, hình như có thứ gì đó rơi xuống vai cô, nóng hổi. Gia Nguyên thì thào, từng tiếng ngắt quãng, đặng chất:

- Tiểu Mạn nhớ này! Người Gia Nguyên trân trọng nhất là em! Người Gia Nguyên quý mến nhất là em! Em luôn quan trọng với Gia Nguyên. Không có gì thay đổi được điều đó! Tiểu Mạn, nhớ! Cao Gia Nguyên rất thích em! Em không được quên!

Xong Gia Nguyên buông cô ra, vội quay bước đi, không để cho cô thấy đôi mắt ngấn đỏ của hắt. Tiểu Mạn sững sờ nhìn theo, bất động một hồi lâu.

...

Gia Nguyên bắt lực dựa vào tường, hắt cắn môi cố ngăn tiếng nấc đang nghẹn ứ nơi cổ họng, dòng lệ dâng trào ra phủ nhòa không gian trước mắt. Từng cơn đau buốt dội lên từ trái tim. Vết thương lớn lại chồng lên vết thương nhỏ, vết thương cũ xiên ngang vết thương mới. Rớm máu...

- Xin lỗi em... Tiểu Mạn, xin lỗi...nhưng từ bây giờ trở đi...tôi sẽ xấu xa lắm, sẽ tàn nhẫn lắm...xin lỗi! Nhưng tôi không bỏ qua được...bất kì ai động đến Gia Nguyên...tôi không thể tha thứ được...kể cả em cũng vậy... Không một ai, không một ai cả... kể cả em...

Đêm...

Tiểu Mạn không ngủ được, cứ trằn trọc mãi. Gia Nguyên rốt cuộc tại sao lại nói mấy lời đó với cô? Còn dặn cô phải nhớ thật kĩ... Cô có dự cảm không lành. Biểu hiện của Gia Nguyên ban chiều rất kì lạ. Cái cảm giác ứ ất, nóng hổi trên vai cô lúc đó là gì vậy?...Nước mắt chẳng?

Tiểu Mạn bước xuống giường, lặng lẽ đi ra ban công. Bầu trời mờ mịt, sao không sáng, những đám mây mù tản mát, khóa lấp vầng trăng khuyết cô độc. Một giọng nói vang lên khiến cô giật mình:

- Mạn! Sao em chưa ngủ? Có chuyện gì sao?

Cô ngẩng đầu nhìn lên ban công tầng trên, bắt gặp Minh Kha đang cúi xuống, lo lắng cau mày. Cô mỉm cười, lắc đầu:

- Không có gì đâu anh ... chỉ là ... cảm thấy có gì đó không ổn với Gia Nguyên!

- Gia Nguyên? – Đôi mày rậm của anh lại càng nhíu chặt, giọng trầm tư – Cậu ấy có... chuyện gì sao?

- Em không biết! Nhưng ban chiều em đi chơi với Gia Nguyên, anh ấy nói mấy lời kì lạ lắm!

- Gia Nguyên nói gì với em?

- À thì... - Tiểu Mạn ngập ngừng, trong đôi mắt xám tro, những đợt sóng lo âu cuộn trào – Gia Nguyên nói em phải nhớ thật kĩ rằng em rất quan trọng với anh ấy, anh ấy rất yêu thương, trân trọng em. Không biết có phải em lầm không...nhưng mà em cảm giác như...nói ra mấy lời đó...anh ấy rất khổ sở! Hình như anh ấy...khóc...

- Không có gì đâu Mạn, em suy nghĩ quá nhiều rồi! Đi ngủ đi! Mai em còn phải đi học mà! – Minh Kha nhẹ giọng an ủi, khẽ mỉm cười.

- Vâng... - Tiểu Mạn ủ rũ quay vào trong.

Minh Kha vẫn đứng đó, hơi thở trở nên lạnh lùng. Tay nhẹ nhàng tháo kính ra, đôi mắt hiện ra sau đôi kính gọng bạc tri thức tựa hồ sâu hơn bình thường. Một màn sương dày lan tỏa trong đáy mắt tối tăm...

67. Chương 64: Cắt Đứt - Part 2

Đập vỡ quả cầu tâm can trong suốt

Giết chết mọi hy vọng và niềm tin

Hãy bước đi trên những gai nhọn đời mình

Tôi không cần em! Tôi không cần ai cả!

- Ôi Trời! Xem kìa! Cao Gia Nguyên thay người yêu rồi sao? – Các sinh viên nhìn xuống hành lang trường, xôn xao.

- Người đi bên cạnh cậu ấy là Diêu Thực Nhi mà! Cậu ấy đá Tiểu Mạn?

- Trông tình tứ thế kia thì chắc Dương Tiểu Mạn bị đá thật rồi!

- Tội nghiệp quá!

Bước chân Tiểu Mạn cứng lại, tựa hồ bám rễ dưới đất. Cô nhìn theo hướng các sinh viên đang túm tụm chỉ trỏ, đôi mắt xám tro mở to đầy sững sốt.

Bộp! – Xấp tài liệu trên tay cô rơi xuống làm các sinh viên giật mình. Họ quay lại, thấy Tiểu Mạn đứng đó trân trối nhìn xuống hành lang, gương mặt nhỏ trắng bệch, cô bé lắc đầu, lùi lại một bước. Rồi vội xoay người lao đi.

Tiểu Mạn thấy Diêu Thực Nhi cả người dính sát lấy Gia Nguyên, tình tứ choàng cổ hân. Còn hân...hân cũng ôm eo cô gái kia, vô cùng tự nhiên, thoải mái.

Gia Nguyên...sao lại hành động như thế?

...

- GIA NGUYÊN! Anh đứng lại! – Tiếng Tiểu Mạn tức giận vọng đến từ phía sau.

Gia Nguyên dừng chân, ngoảnh lại nhìn cô một cái. Cô bé thở dốc, hai mắt đỏ hoe, đôi môi tái nhợt. Nhưng ánh mắt thả qua Tiểu Mạn chưa đến một giây, hân lại lạnh nhạt quay phắt đi, tay vòng sang eo Thực Nhi, kéo cô ta lại gần mình hơn, xem như không nhìn thấy Tiểu Mạn.

Tiếng chân Tiểu Mạn dồn dập, cô bé đứng chần trước mặt hân, trong đôi mắt xám tro, những đợt sóng cuộn lên không ngớt, giọt nước mắt nặng trĩu bắt đầu trào ra khỏi khóe mi, lăn dài trên gò má nhợt nhạt.

- Mới ban ngày ban mặt đã đi làm kìa đà can mũi rồi! Đúng là đồ mặt dày! Mau tránh ra đi! – Thực Nhi gần giọng khó chịu, tay ôm chặt lấy tay Gia Nguyên, nũng nịu áp mặt vào vai hân – Anh xem cô ta kìa! Thật dở hơi!

- Gia Nguyên... cô ta với ...anh... sao lại... - Tiểu Mạn mấp máy môi, trái tim như bị đè nén xuống, vô cùng ngọt ngào.

- Cút! – Gia Nguyên nhìn cô, bật ra một từ duy nhất, mắt xanh rờn ánh lên những tia lạnh thấu xương.

Tiểu Mạn ngây người, môi run lên sững sốt. Thực Nhi liền mạnh tay xô cô bé ra, mắt nheo lại, nở một nụ cười khinh bỉ:

- Không nghe anh ấy nói gì sao? Mau cút đi! Đừng có ngăn đường chúng tôi! Hồ ly tinh!

- Hồ ly tinh? Cô nói tôi sao? – Tiểu Mạn thở nhẹ. Sắc xám tro trong đôi mắt ướm đầm lệ thoáng chốc đen thẫm lại. Giọng cô đanh lại - Dựa vào đâu mà dám nói mấy từ đó với tôi?

- Dựa vào đâu? – Thực Nhi bật cười, khóe môi đỏ mọng cong lên, vẽ ra một nụ cười nửa miệng cay độc, giọng the thé – Cái thứ người như cô mà cũng lí lẽ này nọ hả? Còn trưng bộ mặt ngây thơ, yếu đuối đó ra! Cô lừa được ai chứ? Cùng đàn ông ra ra vào vào khách sạn rồi còn cố tỏ vẻ thánh thiện làm gì? Ai tin? Trông thật kinh tởm! Kinh tởm hơn cả hồ ly tinh!

- Câm miệng đi! – Tiểu Mạn gầm lên. Trên đời này, cô ghét nhất những ai dám xúc phạm phẩm tiết của mình. Nói xấu cô, cô còn có thể bật ngược bỏ qua, nhưng một khi đã động đến phẩm tiết, cô nhất định không bao giờ để mọi thứ yên phận.

- Ha, cứ nói đấy, thì đã sao? Đứa con gái giả tạo! À quên, cô... cũng đâu còn là con gái nữa, nhỉ?

Tiểu Mạn trừng mắt, không do dự vung tay giáng thẳng vào mặt cô ta một cái tát rõ mạnh, rằng lợi như nghiêng cả lại nộ phần:

- Ăn nói cho cẩn thận! Đừng ngậm máu phun người!

- Dám đánh tôi? – Thực Nhi sờ bờ má đỏ rực của mình, trợn mắt lên điên tiết. Cô lao ngay đến, giật lấy tóc Tiểu Mạn, định đánh vỡ mặt con ranh to gan này. Nhưng chưa kịp ra tay thì Gia Nguyên đã lên tiếng, giọng đanh lại sắc lạnh:

- Thực Nhi! Bỏ đi!

- Nhưng...

- Đánh cô ta chỉ làm bẩn tay em! Loại người đê tiện như thế đừng động vào tốt hơn. Bẩn thủ!

Câu nói của Gia Nguyên làm máu trong mạch Tiểu Mạn như đông lại, cô ngược lên nhìn hẩn, không thể nào tin nổi:

- Gia Nguyên... anh sao vậy? ... Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?

- Giả tạo! Đừng có lừa dối tôi bằng thái độ đó!– Ánh mắt tối tăm của hẩn rọi thẳng vào cô, sự khinh miệt toát ra không chút giấu giếm.

- Lừa dối?...Em... lừa dối anh...khi nào?

- Cô không biết đã lừa dối tôi khi nào sao? – Gia Nguyên đột nhiên cười lạnh một tiếng.

- Anh xem cô ta nói gì kìa Gia Nguyên! Đây! Giả tạo cũng vừa phải thôi, đừng có tham lam gom hết giả tạo của thiên hạ vào mình như thế! – Thực Nhi lại trở về vị trí bên cạnh Gia Nguyên, tình tứ ôm lấy vai hẩn, khẽ thì thầm vào tai hẩn, nhưng đủ để Tiểu Mạn có thể nghe thấy lời nói của cô – Cô ta không biết, hay là...cố tình tỏ ra không biết vậy anh nhỉ?

Rồi, Thực Nhi ngạo nghễ rút từ túi xách ra một xấp ảnh, vung tay quăng thẳng vào mặt Tiểu Mạn, lại cất cái giọng the thé chua nghiệt lên:

- Tự đi mà xem mình làm gì! Đừng có ép người ta phải giúp mình lột mặt nạ!

Liếc nhìn những tấm ảnh phủ đầy trên sàn, tìm Tiểu Mạn như ngừng đập, một luồng điện chạy dọc cơ thể, làm tê cứng cả các thớ thịt... Ảnh chụp Tiểu Mạn ôm hôn một chàng trai lạ say đắm, rồi tay trong tay dắt vào một khách sạn lớn, đáng vẻ hết sức ám muội. Cô cứng nhắc ngược lên nhìn Gia Nguyên, nước mắt đắng ướt nhòe gương mặt nhỏ:

- Anh tin những thứ này? Anh...không tin em?

- Chứng cứ rành rành ra đó còn giả vờ khóc lóc cái gì? Muốn diễn kịch thì đi chỗ khác mà diễn, muốn chúng tôi bỏ thì ột chút thương hại sao? Đừng mơ! – Thực Nhi cười khẩy rồi ôm lấy tay Gia Nguyên, nũng nịu kéo đi – Đi thôi anh! Thứ hồ ly tinh như nó không đáng để chúng ta bận tâm!

- Là cô đúng không? Cô cố tình ghép ảnh để hãm hại tôi đúng không? – Tiểu Mạn siết chặt tay rít từng tiếng qua kẽ răng.

- Tôi không rảnh rỗi đến mức ấy! – Thực Nhi điềm tĩnh nhún vai một cái, cười khiêu khích – Và...tôi cũng không bận thủ đến mức suốt ngày diễn kịch trước mặt Gia Nguyên như thế!

Tiểu Mạn xồng xộc bước đến, nắm chặt lấy tay Gia Nguyên, cô nức nở thanh minh:

- Gia Nguyên! Anh biết mà! Em không phải loại người đó! Em tuyệt đối không bao giờ làm những chuyện đó! Anh phải tin em! Anh biết em không phải như vậy! Không bao giờ như vậy!

- Cút đi! Còn dám động vào Gia Nguyên nữa! – Thực Nhi tức tối định đẩy Tiểu Mạn ra, nhưng Gia Nguyên ra hiệu cho cô ta im lặng.

- Tin sao? Cô không làm những việc kinh tởm đó với tôi? Cô không lừa dối tôi? – Gia Nguyên nâng gương mặt nhỏ đầm lệ của Tiểu Mạn lên, ôn nhu mỉm cười, tay nhẹ nhàng gạt những giọt nước mắt đi.

- Em không! – Tiểu Mạn cắn môi, lắc đầu khỏ sở.

- Tại sao tôi phải tin? – Giọng Gia Nguyên rất nhẹ.

- Vì anh là bạn trai của em! – Đôi mắt xám tro choán đầy sự tổn thương – Anh phải tin em vì anh là bạn trai của em!

- Bạn trai? – Gia Nguyên cười lớn trong sự sững sốt của Tiểu Mạn. Rồi nụ cười ấy lại tàn dần trên khuôn miệng nhạt, ánh mắt hẩn nhìn cô cực kì đáng sợ, cơn sóng thần dữ tợn như tung phá cả cái sắc xanh băng giá, làm đồng tử hun hút sự lạnh lùng - Cô nghĩ tôi thích cô sao? Ngay thơ vậy sao?

- Ý anh... là gì?

- Chỉ có đồ ngu mới không nhận ra trước giờ tôi chỉ đùa bỡn với cô. Tại sao tôi có thể thích cô chứ? Thích một con nhỏ ngốc nghếch sao? Tôi đâu có rảnh hơi vậy! Huống hồ gì con nhỏ đó còn ngang nhiên lừa gạt tôi, xỏ mũi tôi nữa chứ! Dựa vào đâu mà cô bảo tôi là bạn trai của cô? Dựa vào đâu mà nói tôi thích cô? Tôi, chỉ - bỡn - cợt - cô mà thôi! Bây giờ thì chán rồi! Chát ngắt! Tôi cảm thấy dị ứng khi phải chạm mặt với cô! Tôi chỉ cảm thấy kinh tởm!

Từng lời phát ra từ miệng Gia Nguyên làm Tiểu Mạn điệp người, trái tim nhỏ bé tựa như bị xiên ngang, vỡ ra từng mảnh...

Tổn thương, đau đớn, bàng hoàng, đắng cay...

Cái gì mà chỉ bỡn cợt với cô? Cái gì mà chán cô rồi?

- Nghe thấy chưa đồ hồ ly tinh? – Thực Nhi cười hiểm, tay chân hệt như con rắn, quấn lấy Gia Nguyên – Anh ấy chỉ đùa giỡn với cô thôi! Cô tưởng mình tốt lành lắm sao? Còn dám diễn kịch lừa gạt anh ấy. Thứ người như cô chỉ đáng bị người ta phỉ nhổ! Càng cố tỏ ra mình ngay thơ, thánh thiện lại càng kinh tởm! Gia Nguyên chỉ xem cô như một thứ tiêu khiển thôi! Bây giờ chán rồi thì anh ấy chẳng tiếc gì mà không vứt vào sọt rác! Cô đừng mơ lừa gạt anh ấy lần nữa! Nghe cho rõ đây Dương Tiểu Mạn! Người Gia Nguyên yêu là tôi!

- Không cần phải nói nhiều với cô ta! Bắn miệng! Thực Nhi, đi thôi! – Gia Nguyên liếc Tiểu Mạn bằng thái độ xen giữa dừng dưng và khinh ghét. Nụ cười vẽ ra trên khóe môi nhạt đánh dấu một sự tuyệt tình. Xong, lạnh lùng xoay lưng rồi đi.

- Từ nay đừng có mò đến quấy rầy Gia Nguyên nữa! Anh ấy bây giờ chỉ xem cô như đồ bỏ đi. Nếu còn tự mình là người thì đừng mặt dày quá như thế. Không khéo vì thứ hồ ly tinh như cô mà anh ấy phải bị dị nghị này nọ. Gia Nguyên yêu tôi, anh ấy không bao giờ để tâm đến con ngốc như cô nữa đâu Dương Tiểu Mạn!
- Thực Nhi cười lạnh rồi không ngần ngại xô Tiểu Mạn ngã xuống nền. Sau đó chạy theo Gia Nguyên, tình tứ khoác tay hẩn, cô ta quay đầu nhìn Tiểu Mạn đang bần thần ngồi trên sàn, giữa mớ ảnh lộn xộn, mắt ánh lên những tia khiêu khích đến gai người.

Bóng hai người đó đã khuất khỏi hành lang dài, nhưng Tiểu Mạn vẫn ngồi bất động như vậy, nước mắt lã chã tuôn rơi, bờ vai nhỏ run lên bần bật ...

Sao Gia Nguyên có thể đối xử với cô như thế? Sao Gia Nguyên lại không tin cô? Sao Gia Nguyên lại đem cô ra đùa bỡn, làm trò cười trước mặt thiên hạ?... Gia Nguyên thực sự không thích cô ư? Một chút cũng không ư?

Đau quá! Tim cô vỡ vụn...Đau đớn quá!

- Tiền của cô đây! – Gia Nguyên lạnh nhạt đưa phong bì ra cho Thực Nhi – Cám ơn đã phối hợp!

- Không có gì! Người được lợi là tôi mà! – Thực Nhi mỉm cười, nhận phong bì rồi bỏ vào túi xách. Cô ngược lên nhìn Gia Nguyên vẻ thông cảm – Cậu...chắc phải tổn thương lắm mới hành động với Tiểu Mạn như vậy.

Tôi không biết tại sao cậu lại chọn cách này nhưng mà cậu chắc chắn đã chịu đau nhiều hơn Tiểu Mạn rất nhiều!

- Tôi... làm tổn thương cô bé ... - Gia Nguyên đột nhiên run rẩy. Thực Nhi ngẩng người nhìn đôi mắt đỏ au của hắn. Gia Nguyên là kẻ nổi tiếng lạnh lùng, cô thực sự không bao giờ tưởng tượng được Gia Nguyên lại có thể có những biểu hiện yếu đuối như bây giờ.

Giọt lệ cô đơn lăn trên gò má hắn, bờ môi Gia Nguyên mím chặt, giọng hắn khản đặc, vô cùng cay đắng – Tôi làm tổn thương Tiểu Mạn rồi... Tôi làm đau Tiểu Mạn rồi... Ánh mắt của Tiểu Mạn lúc này...tan vỡ... Tôi đã làm đau cô bé rồi!

...

“Tiểu Mạn, hãy ghét tôi đi! Hãy căm hận tôi! Hãy lãng quên tôi... để còn có thể tiếp tục chấp nhận những điều tồi tệ hơn phía trước.

Tiểu Mạn, phải mạnh mẽ lên. Đừng yêu mến tôi nữa, bởi như thế sẽ tổn thương không cách gì chịu được.

Em phải hận tôi thật nhiều, để khi tôi tổn thương em, em sẽ không quá đau đớn. Em phải tập chịu đựng từ bây giờ để không gục ngã trước điều kinh khủng tôi sẽ làm trong tương lai.

Phải tập đối mặt với sóng gió, phải tập đi trên gai nhọn, phải tập nhìn cuộc sống không chỉ có màu hồng. Tiểu Mạn phải thật mạnh mẽ, cứng rắn, phải đứng vững dù có tai họa gì ập đến. Tập làm quen với nỗi đau đi!

Tôi sẽ làm em tổn thương. Tôi sẽ làm em mất mát. Tôi sẽ đẩy cho em gục ngã. Tôi sẽ không dừng chân trước ánh mắt khẩn khoản của em. Tôi sẽ đi đến cùng của sự tàn nhẫn.

Tôi không cần em nữa đâu! Tôi không quan tâm em nữa đâu!

Đã đến lúc em phải lớn rồi...”

...

Quan sát hết mọi việc vừa xảy ra, thân ảnh trên kia nở một nụ cười nhạt rồi nhanh chóng lẩn khuất vào bóng tối...

“Rốt cuộc cũng đến lúc cô ấy thực sự trở tay...”

68. Chương 65: Cắt Đứt - Part 3.

Say some thing I'm giving up on you

Xin em... cầu xin em... hãy nói gì đó với tôi đi!

Gia Nguyên ngủ quên trên sofa, gương mặt nhợt nhạt đến khắc khoải, đôi mày thanh khê cau lại mỗi một, một vệt nước mắt đã hanh khô, loang lổ trên má hắn. Hồng Quân tiến đến, anh nhìn hắn, trái tim bất giác se lại tê tái.

Anh có nghe chuyện lùm xùm sáng nay của Gia Nguyên và Tiểu Mạn ở trường. Người ta nói Gia Nguyên đã đối xử với Tiểu Mạn vô cùng lạnh lùng, tàn nhẫn. Còn Tiểu Mạn thì như người mất hồn, ai hỏi gì cũng không nói, chỉ biết im lặng và khóc...

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng bế Gia Nguyên trong tay. Từng bước, từng bước lên cầu thang, định mang hắn trở vào phòng, đắp chăn cẩn thận. Nhưng Gia Nguyên dường như nghe động, cựa mình tỉnh giấc. Hồng Quân hôn lên trán hắn, thì thầm:

- Em cứ ngủ đi! Em mệt rồi!

- Ừ...tôi rất mệt. Nhưng để tôi ngủ chút nữa thôi nhé! Rồi đánh thức tôi dậy...tôi muốn cùng anh đến một nơi... Tôi còn việc phải làm...

- Được! Ngủ đi! Lát nữa anh sẽ đánh thức em! Em muốn đến nơi nào anh cũng sẽ cùng em đến! – Quân đặt đầu hẳn lên chiếc gối lông vũ êm ái, rồi kéo chăn lên đắp cho Gia Nguyên...

...

Chiều nhạt...

Nắng cuối ngày yếu ớt trải trên thảm cỏ xanh mượt, một vạt nắng soi xuống mặt hồ sáng lóa lên như dải kim sa. Nước hồ trong vắt, tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại có một vòng tròn sóng xuất hiện, lan tỏa ra thật lớn. Những cây lộc vừng già ven hồ rũ xuống những sợi dây hoa đỏ thắm, đậm hương, đậm sắc.

Những mẩu bánh nho nhỏ được Sam thả xuống hồ, thiên nga bới đến ăn, sải cánh rửa lông. Đôi cánh phần phật vỗ trên mặt nước làm thu thủy xao động nhẹ nhàng. Những cái cổ trắng trẻo thật dài, mỏ ươm vàng, mắt đen tuyền óng ánh. Chúng trắng đến thuần khiết.

Thiên nhiên mang vẻ đẹp trinh khiết và đa tình.

- Chúng thật đẹp! – Hồng Quân mỉm cười, cũng bẻ một ít vụn bánh, thả xuống hồ.

- Chúng thuần khiết! – Giọng Sam rất nhẹ, tựa như hòa tan vào gió – Anh có muốn nghe một bản vĩ cầm không?

- Anh chỉ đợi có chừng ấy! – Quân chủ động đứng lên, ra xe mở cốp lấy đàn ra đưa cho cô.

- Anh muốn nghe bài gì?

- Em muốn đàn bài gì? – Quân vén một lọn tóc mai ngấn ra sau tai Sam, dịu dàng hỏi.

Sam im lặng một lúc lâu, rồi cô đặt đàn lên vai, bắt đầu kéo vĩ...

Tiếng đàn của Sam rất kì lạ, nó khác biệt so với cách chơi của những người khác. Ẩn sâu trong tiếng đàn của Sam là một cảm giác cay đắng, nó luôn có gì đó...hụt hẫng, chơi vơi. Nó làm tim người ta chùng xuống, tan ra với vô vàn cảm xúc tê tái, u buồn.

Tiếng đàn của Sam thực sự chưa bao giờ vui, nó luôn đọng đầy tâm trạng. Tựa như tiếng thủ thỉ của tâm hồn, tựa như lời tâm sự của trái tim, tựa như tiếng khóc thổn thức được kìm nén, chôn sâu, thật sâu...

Sam đang chơi “Bản sonate cuối cùng”...

Kết thúc bản nhạc bằng một nốt cao vút, âm thanh tựa như vướng lại trong không gian, ngân mãi, tạo ra một khoảng trống chơi vơi không cách gì khóa lấp, Sam hạ đàn xuống. Cô xoay người nhìn Hồng Quân, nhìn thật sâu vào đôi mắt đen của anh.

Rồi, cô bất ngờ hôn anh. Một nụ hôn tình yêu mãnh liệt, một nụ hôn của tâm tư giằng xé, một nụ hôn của Cao Khiết Sam...hôn anh đến ngạt thở vẫn không chịu buông ra. Hôn đến khi cảm nhận được vị nước mắt của chính mình lẫn vào khóe miệng, tan ra nơi đầu lưỡi, nhạt thêch...

Và... cô nhẹ nhàng buông anh ra. Trong sự sững sờ của Hồng Quân, giọng cô vang lên lạnh lẽo vô cùng:

- Hồng Quân...chúng ta chia tay đi!

- Đừng nói đùa vào lúc này Sam! Anh không muốn nghe những câu nói đùa như thế! Trông giống thật lắm!

- Quân mấp máy môi, gắt gao ôm lấy cô.

- Quân... chúng ta chia tay! – Sam lặp lại, từng tiếng ngắt quãng.

- Sam! Anh nói em đừng đùa nữa!

- Đùa? Anh nghĩ vậy sao? Tôi không hề nói đùa! – Sam gạt phắt tay anh ra, cô nở một nụ cười nhạt – Mọi thứ đủ lắm rồi! Dừng lại ở đây đi!

Khiết Sam là đang...thực sự yêu cầu anh chia tay? Quân bản thân, tay anh siết lấy bờ vai mảnh khảnh của cô:

- Tại sao? Tại sao lại nói mấy lời này với anh lúc này? Tại sao muốn... chia tay anh?

- Không phải muốn mà là buộc phải như vậy! – Sam bình thản trả lời.

- Em...đang nói...gì vậy?

- Tôi không muốn nói dối. Và, tôi không phải là một kẻ biết cách nói dối. Tôi không thể phủ nhận tình cảm của mình. Tôi không thể nói tôi không có chút cảm xúc gì với anh. – Từng tiếng lặng dần đi theo nhịp thở gấp khúc, hàng mi Sam thổn thức rung lên - Bởi vì tôi... thực sự rất thích anh...nếu không muốn nói là...tôi yêu anh. Tôi...đã rất tin tưởng anh, tin hơn hết mọi người. Tôi chỉ muốn chúng ta như một cặp đôi bình thường, yêu nhau bình thường, có thể nắm tay nhau đi dưới phố, có thể hằng đêm nằm nhẩn tìn “Chúc ngủ ngon”, có thể cùng nhau đi xem phim mỗi cuối tuần, rồi ăn thật nhiều bắp rang bơ, rồi đi xe đạp đôi quanh bờ hồ, rồi cùng nhau mặc áo đôi, đội mũ đôi... Tôi chỉ muốn thật bình thường như thế. Tôi đã muốn yêu anh thật vô tư như thế... Nhưng...tại sao anh lại làm việc đó với tôi? Tại sao anh...theo dõi tôi? Tại sao anh cản đường tôi? Tại sao anh phá hỏng kế hoạch của tôi?

- Sam...em... - Quân thẳng thốt, miệng lưỡi tự dưng nghẹn đắng.

- Nói đi! Sao anh theo dõi tôi? Anh biết hết rồi... phải không?

Hôm trước vào phòng làm việc của Hồng Quân, Sam vô tình phát hiện ra một tấm ảnh rơi dưới chân bàn, khuất dưới tấm thảm lông. Tấm ảnh đó chụp... cảnh cô ở trong công viên Mê Cung. Rồi sau đó cô lên trở lại, dùng chìa khóa đa năng mở hộc bàn làm việc của anh. Sam bàng hoàng trước những tập tài liệu dày, những bức ảnh chụp cô ở tầng sáu bệnh viện Đa Khoa Nam Kinh, ở chùa Thiên Vân, ở Hỏa Đền, ở cửa sông bài, ở nhà thờ Thiên Chúa giáo Tô Châu... không sót một nơi nào hết. Tài liệu về cô xếp đầy ngăn tủ của anh. Giờ giấc hành động của cô. Kế hoạch chi tiết của cô...

Đó là lí do mà anh chưa bao giờ hỏi Sam: “Tại sao em lại giả thành Cao Gia Nguyên? Mục đích em làm vậy là gì?”. Đó là lí do mà anh luôn xuất hiện đúng những lúc cô nguy hiểm, quần bách. Cứ lặp đi lặp lại, đến nỗi không thể xem là tình cờ được. Đó là lí do mà cho dù cô đã ngắt hết mọi thiết bị định vị, cuối cùng anh vẫn truy ra cô bằng địa chỉ IP nhấp nháy đầy nghi hoặc trên máy GPS...

Anh đã biết hết tất cả rồi, biết cái chết kinh hoàng của người đó, biết kế hoạch trả thù của cô, từng li từng tí một, anh đều biết cả.

Biết có nghĩa là sẽ hiểu cô làm gì tiếp theo, sẽ đoán được dự định của cô, sẽ cản trở cô, sẽ lao đầu vào lửa theo cô, sẽ gặp nguy hiểm vì cô, và có thể... mất mạng vì cô...

- Nói đi! Tại sao anh lại theo dõi tôi? Tại sao lại có được những thông tin bí mật của tôi? Tại sao lại biết được những điều tôi sắp làm? – Sam gầm lên, trong đôi mắt trắng khuyết đang mở to, những đợt sóng thần cuộn lên dữ dội.

- Anh... - Quân bần thần nhìn cô, anh mấp máy môi – Anh chỉ là...muốn bảo vệ em ...khỏi nguy hiểm...

- Tại sao anh làm được điều đó?

- Anh... nhờ vào Jang Brown...

- Jang? – Sam sững sờ - Anh quen Jang? Hacker Jang Brown?

- Anh ... từng học trung học cơ sở tại Anh Quốc. Jang là bạn cùng phòng kí túc. Cậu ấy học dưới anh ba lớp. Là đàn em...rất thân!

- Jang đã nói cho anh biết những gì? Jang đã nói cho anh biết ai là người giết anh trai tôi chưa? Jang nói anh trai tôi đã chết như thế nào chưa? Jang đã nói tại sao Gia Nguyên bị giết chưa? – Sam cau mày, mắt cay xè.

- Cậu ấy...không hề nói với anh điều đó! Cậu ấy chỉ cho anh biết về em...

Sam khẽ lắc đầu, cô hoang mang lùi lại:

- Không... Quân... chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa! Anh không được gặp tôi nữa! Chúng ta phải...

- Anh phải bảo vệ em! – Quân ngắt ngang lời Sam, anh giằng lấy tay cô, không cho cô rời đi – Anh không thể làm ngơ được! Mọi chuyện của em, anh tuyệt đối không thể đứng dưng được!

- Anh biết mà Quân! – Sam lắc đầu, môi cô run rẩy – Anh biết anh sẽ ngăn cản tôi trả thù mà! Anh biết anh sẽ không để tôi làm những việc tiếp theo mà!

- Phải! Anh sẽ làm thế! Anh sẽ không cho em lao đầu vào lửa! Anh sẽ không để em tìm đến nguy hiểm! Anh sẽ không để em tự hủy hoại bản thân mình! – Hồng Quân gần giọng – Anh sẽ cản trở em! Bằng mọi giá! Bằng mạng sống của anh! Anh không cần gì cả! Anh chỉ cần em an toàn!

Sam cười cuồng dại, nước mắt dồn nén như trái chanh bị bóp mạnh, bật ra tức tưởi, cô như muốn hét lên:

- Vậy anh cũng biết Cao Gia Nguyên có ý nghĩa như thế nào với tôi đúng không? Anh có biết tôi xem Cao Gia Nguyên quan trọng ra sao không? Nghe đây Đỗ Hồng Quân! Nghe cho kĩ đây! Anh trai của tôi quan trọng – hơn – tất – cả! Quan trọng hơn anh vạn lần! Quan trọng hơn bản thân tôi cả vạn lần! Tôi đây thà được chết đi chứ không bao giờ muốn anh ấy bị thương! Tôi thà để mình chết đi chứ không bao giờ muốn anh ấy biến mất! Người nên chết đáng ra là tôi này! Anh có biết tôi muốn vào vị trí của Gia Nguyên chừng nào không? Anh có biết tôi muốn biến mất thay anh ấy chừng nào không? Người nên biến mất lẽ ra là tôi! Là TÔI chứ không phải GIA NGUYÊN! Gia Nguyên oan ức! Gia Nguyên của tôi chịu oan ức! Anh ấy vô tội! Anh ấy rất hiền lành! Anh ấy không làm hại đến ai cả! Anh ấy đã rất oan ức! Quân, anh không hiểu sao? Hả?

- Sam... để công lý giải quyết! Để pháp luật giải quyết! Em đừng như vậy nữa! Pháp luật và công lý sẽ đòi lại công bằng cho Gia Nguyên!

- Có thứ gọi là công lý sao? Có thứ gọi là pháp luật sao? Có thứ gọi là công bằng sao? Vậy anh nói xem! Gia Nguyên của tôi tại sao lại bị giết? Gia Nguyên của tôi tại sao lại bị truy sát? Gia Nguyên của tôi bị bắn vào đầu đấy! Ở đây này! Cả tim nữa! Anh ấy đã chết trong vũng máu tanh tưởi của chính mình đấy! Công lý đâu? Pháp luật đâu? Nói công lý, pháp luật trả lại Gia Nguyên cho tôi đi! Nói nó trả lại anh trai cho tôi đi! Đòi tôi chỉ cần có Gia Nguyên! Trả lại đi! – Sam run rẩy, từng tiếng đứt quãng trong đau khổ tột cùng, những đường tơ máu vằn lên đỏ thẫm cả đồng tử mắt.

- Sam à...Anh...

- Đủ rồi! Tôi không muốn nghe gì nữa! Tôi phải trả thù cho Gia Nguyên! Tôi phải giết chết kẻ đã hại Gia Nguyên! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ! Không- bao – giờ!... Anh nghe cho rõ đây Đỗ Hồng Quân! Bất kì ai cản trở tôi đều sẽ trở thành KẼ THÙ của tôi! Không có một ngoại lệ nào! Kể cả anh cũng vậy! Chấm dứt ngay đi! Đừng gặp mặt tôi nữa! Tôi không muốn chúng ta trở thành thù địch. Nếu anh còn cản trở tôi lần nữa...Tôi... sẽ giết cả anh! Chia tay với tôi ngay đi! Mặc kệ tôi đi! Đừng quan tâm đến tôi nữa! Quên tôi đi! Quên tất cả đi! – Sam đau đớn gào lên như một con thú bị trọng thương. Cô vùng mạnh ra khỏi tay Quân...

Ở gần cô anh sẽ gặp nguy hiểm, kẻ như cô không đáng để anh khổ tâm. Quên cô đi! Quên người tên Cao Khiết Sam đi! Anh không thể vì cô mà lao đầu vào lửa được. Cô không thể làm tổn thương anh thêm nữa. Đủ lắm rồi...Cuộc đời của anh rất thẳng, rất đẹp, rất tươi sáng. Cô sẽ không để mình làm hại anh, sẽ không bẻ cong cuộc đời của anh. Cô không đáng để anh hi sinh nhiều thứ như vậy. Không đáng một chút nào!

Cô sẽ không bao giờ để một kẻ dè tiện như mình chạm đến sự sống của anh. Cô sẽ không bao giờ để bản thân tội tệ này làm sinh mệnh anh nguy hiểm.

Sam guồng chân chạy đi, lao đầu chạy mãi, chạy mãi, bỏ lại sau lưng tiếng gọi khốn khổ, đau đớn của Hồng Quân, bỏ lại vòng tay anh lạc lõng, chơi vơi, bỏ lại anh đứng cô độc giữa bao người.

Anh chỉ muốn bảo vệ cô. Cả đời này chỉ muốn bảo vệ cô. Chỉ vậy thôi...cũng không được sao? Ước muốn của anh chỉ vậy thôi... cũng không được sao? Anh sinh ra để làm gì, cuộc đời anh còn có nghĩa lý gì... khi để cô vụt mất khỏi tầm tay mình?

Chân đột nhiên không còn sức, Quân khuỵu xuống, đôi mắt vô hồn đuổi theo bóng lưng hao gầy đang khuất dần sau những người khác. Tim thất lại đau đến không chịu nổi. Một nỗi đau cồn cào, thông thống theo máu lan tỏa khắp mọi góc ngách cơ thể. Tâm hồn đột nhiên cô đơn, trống trải vô cùng. Rất đau...

...

Tại một quán cà phê sách gần đó, người ta đang mở ca khúc “Say something”. Âm nhạc từng nốt du dương, ngân vọng trong không gian vô tận, phủ lên tầng không sự tê tái, bàng bạc đau thương...

Tiếng đệm piano của Ian Axel chậm rãi như từng giọt nước rơi lên chiếc lá rồi nhỏ xuống mặt hồ phẳng lặng. Christina hát nhẹ như hơi thở, rồi da diết nghẹn ngào, như có như không, đang rơi lệ.

“Xin hãy nói gì đó, anh đang mất dần hi vọng ở em

Anh sẽ là người ở bên nếu em cần

Đáng lẽ anh sẽ theo em tới bất cứ nơi đâu

Xin hãy nói gì đó, anh đang mất dần hi vọng ở em

Và anh thấy bản thân thật nhỏ bé

Tất cả đều vượt quá sức lực của anh

Anh chẳng hiểu rõ bất cứ điều gì

Và anh sẽ sảy chân và vấp ngã

Anh vẫn đang học cách yêu thương

Mới chỉ như đứa trẻ biết bò

Xin hãy nói gì đó, anh đang mất dần hi vọng ở em

Xin lỗi vì anh chẳng thể tới bên em nữa

Đáng lẽ anh sẽ theo em tới bất cứ nơi đâu

Xin hãy nói gì đó, anh đang mất dần hi vọng ở em

Và anh sẽ bắt chập lòng tự trọng

Em là người duy nhất anh yêu

Anh...đang nói lời từ biệt...

Nói gì đi, khi em sắp rời xa anh rồi...”

“Tình cảm đổ vỡ luôn là một điều khó khăn với bất cứ ai. Thế nhưng đâu là thời khắc mà nỗi đau đẩy đến tột cùng trong sự tan vỡ đó?

Không phải lúc mâu thuẫn kịch liệt khi mà sự thù ghét hằn lên trong đôi mắt và từng lời lẽ cay độc chích xối xả từ miệng của hai người từng yêu nhau. Không là giây phút lạnh lùng coi nhau như hai kẻ xa lạ. Cũng chẳng phải cái lúc cay đắng nhận ra người kia đã thương nhớ hình bóng khác.

Mà có lẽ, chính là khi anh và cô quyết định từ bỏ mối quan hệ yêu thương đó, rời bỏ thế giới chung mà hai người từng chia sẻ. Bởi có từ bỏ nghĩa là đã từng cố gắng, nhưng rốt cục không thể chiến thắng được số phận. Hai người vĩnh viễn không thể ở bên nhau được nữa. Mỗi người trở về với thế giới riêng của mình, nơi đã mang nhiều nỗi đau, sợ hãi, tự ti và bất mãn.

Có phải người ta đau khổ khi chia tay chỉ bởi vì không còn nhau nữa? Từ bỏ một người khi vẫn còn yêu là một quyết định tuyệt vọng, khi không còn ai hay chuyện gì để mà đổ lỗi, không còn lý do ngoại cảnh nào để mà bầu vùi. Thấm sâu trong nỗi đau này là sự cô đơn, bất lực và trống rỗng khi thế giới ảm áp mà hai người họ cố gắng xây dựng và vun vén trước đó đã sụp đổ. Hay nói khác đi, cả anh và cô đều đã bị từ chối, mọi cố gắng đều không được công nhận, họ thấy mình run rẩy, nhỏ bé và hèn mọn.

Một lời từ biệt hay cũng chính là lời cầu xin yếu ớt nhưng thống thiết nhất của một người đang sắp mất đi tất cả, cầu khẩn để được nghe thấy một cái gì đó giống như lời hồi đáp; đặt tất cả những gì còn lại là tình yêu và con người mình để mong có một hi vọng nhỏ nhoi để bầu vùi...”

“Nói gì đi, khi em sắp rời xa anh rồi...”

Không có lời đáp trả nào cả, không còn một hi vọng nào để bầu vùi cả. Chỉ còn lại sự cô đơn. Chỉ còn một mình...

Thượng Đế trên người. Thượng Đế trên người.

...

Lần đầu tiên trong đời, anh nhận ra...nước mắt đắng biết nhường nào...

Mượn ý tứ của một bài báo cảm nhận về ca khúc “Say some thing”.

69. Chương 66: Không Bao Giờ Tha Thứ!

Tha thứ, xa vời quá đổi

Dù chết đi, bay theo những vì sao, cũng không với tới được...

Tiếng nhạc xập xình, tiếng hò hét phấn khích, những điệu nhảy thác loạn điên cuồng, ánh đèn xanh đỏ hỗn tạp, mùi thuốc lá, mùi son phấn, mùi rượu bia,... Tất cả hòa lẫn với nhau tạo nên một khung cảnh hết sức bắt mắt.

Rượu đậm lại rót tràn cả cốc, Gia Nguyên ngửa đầu uống cạn. Hơi rượu cay, nồng sặc, chảy vào dạ dày làm quận lên từng cơn đau thắt, ruột gan như bị thiêu đốt. Mọi thứ trước mắt nhòe đi, đan đan nhập nhập vào nhau, không cách gì tách ra được...

Hắn không biết uống rượu, hắn là kẻ có tử lượng kém nhất quả đất. Thế mà giờ hắn đang uống loại rượu mạnh nhất. Hắn muốn say!

Say để quên đi tất cả, hắn muốn thời khắc này hắn quên đi mọi thứ. Quên đi thù hận, quên đi đau đớn, quên đi ám ảnh, quên đi hoang mang, quên đi tuyệt vọng... Hắn chỉ muốn tìm đến thứ cảm giác trống rỗng.

Để cho hắn buông thả một lúc này thôi, để cho hắn dừng hẳn rằng gồng mình lên một lúc này thôi. Hắn cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, yếu đuối, run rẩy. Hắn cảm thấy mọi thứ đều vượt quá sức lực của hắn. Hắn cảm thấy bế tắc. Hắn chỉ muốn quên tất cả đi. Bởi hắn đang đau đến không chịu nổi. Một nỗi đau lớn tạo nên từ vết cắt của muôn nỗi đau nhỏ đang lan tỏa trong mọi góc ngách tâm hồn hắn, đang gặm nhấm trái tim hắn, khiến hắn chỉ muốn gục xuống, buông xuôi hết tất cả. Hắn thật sự muốn bỏ hết mọi thứ lại sau lưng.

Không đúng...hắn thật sự muốn mình chưa bao giờ có mặt trên đời này. Hắn...lẽ ra không nên có mặt trên đời này!

Trống rỗng... không chứa bất kì một cái gì cả... trắng xóa...

Gia Nguyên lại rót rượu vào cốc, nhưng chưa kịp uống thì một bàn tay đã ngăn hắn lại. Người thanh niên đó gạt ly rượu ra khỏi tay hắn, phần nộ ném xuống nền. Tiếng “choang” vang lên lạnh lùng, những mảnh thủy tinh bắn ra, như đám toạc không gian huyền ảo. Anh ta nắm tay hắn kéo mạnh, gầm lên tức tối:

- Sam! Ra khỏi đây mau! Em đang làm cái quái gì vậy hả?

Giọng anh ta rất trầm, rất khàn. Nó quen thuộc. Gia Nguyên dù đã say nhưng vẫn có thể nhận ra giọng nói này của ai... là Jang!

Anh mặc sức kéo hắn ra khỏi đó, tay anh nắm chặt lấy tay hắn, lôi đi. Ra khỏi quán bar, Gia Nguyên vùng vẫy, hắn đánh giọng gầm lên:

- Buông ra mau!

- Sam! Em bị điên rồi sao? Em có biết em đang ở đâu không? Em nghĩ gì mà lại vào đây uống rượu? Em điên rồi phải không? – Jang quát lớn.

- Mặc kệ tôi! Buông ra! – Gia Nguyên gạt phắt tay lại, hắn trợn mắt lên, những đợt sóng tối tăm cuộn cuộn hung dữ.

- Theo anh về!

- Đã bảo mặc kệ tôi! Anh đi đi! Đi khuất mắt tôi! Cút đi! – Gia Nguyên xô Jang một cái thật mạnh, rồi lạnh lùng quay bước lại vào quán.

Nhưng Jang giữ chặt hần lại, hai tay siết lấy vai hần, giọng anh run lên vì giận:

- Vậy nói anh nghe! Giờ anh phải làm gì thì em mới chịu thôi cái trò tự hành hạ mình đi hả? Tại sao em lại đối xử với bản thân mình như thế? Em biết bộ dạng của em bây giờ thảm thương thế nào không? Gia Nguyên sẽ rất thất vọng! Cậu ấy sẽ rất thất vọng về em! Nghe anh! Sam, về đi! Anh cực kì ghét em bây giờ! Thảm hại! Tệ hại!

- Tôi muốn say! Tôi muốn quên tất cả! – Gia Nguyên gào lên, đôi mày cau lại đau đớn, mắt hần vẫn những tia đỏ au như máu – Tôi muốn trống rỗng! Tôi muốn say! Tôi muốn quên mọi thứ! Để tôi yên đi!

- Say thì sao chứ? Say thì giải quyết được gì? Em ngốc nghếch đến mức này sao? Tìm đến rượu để giết chết sự tỉnh táo của mình? Đồ ngốc này! Con ngốc! – Anh lay mạnh vai hần.

- Tôi...không chịu... nổi nữa rồi! Mọi thứ...tôi quá mệt mỏi rồi! – Bờ vai mảnh khảnh của Gia Nguyên run lên bần bật, chân như chì mềm nhũn ra, không đỡ nổi sức nặng cơ thể. Hần ngồi thụp xuống, thu mình lại, bắt lực gục đầu, hai tay che lấy mặt, ngăn dòng nước mắt đắng cay tuôn trào khỏi khóe mi – Tôi... tôi... không biết phải làm gì cả... không biết phải làm gì...Jang...tôi không biết phải làm gì cả!

Jang xót xa nhìn hần, tim thắt lại, một nỗi bồn chồn, hoang mang như cơn sóng thần nhấn chìm cả tâm hồn anh. Gia Nguyên thực sự bị tổn thương quá sâu rồi... Anh cũng ngồi xuống, cơn tức giận bỗng hóa thành chua xót, hơi thở anh cũng trở nên tái tẻ lạ thường. Nhẹ nhàng xoa tóc hần, tay anh thô ráp, chẳng thể dịu dàng, nhưng nó vương vấn một sự đồng cảm ấm áp. Jang lên tiếng, nhẹ bằng như không:

- Anh...hiểu cảm giác của em... anh rất hiểu! Không phải anh chưa từng trải qua. Sự bất lực ấy... anh hiểu rất rõ mà...

- Jang... Gia Nguyên của tôi rất hiền. Anh ấy lúc nào cũng cười, anh ấy rất hay xoa đầu tôi, rất hay thơm lên tóc tôi, rất hay tết tóc cho tôi...Anh ấy chưa bao giờ mắng tôi một câu...Anh ấy chưa bao giờ nổi giận với tôi. Anh ấy rất hay ôm tôi vào lòng rồi thủ thỉ với tôi: “Anh cảm ơn bố mẹ vì đã cho anh có em gái. Anh cảm ơn bố mẹ, vì đã để Sam nhỏ lại bên cạnh anh. Anh cần Sam. Rất cần!” ... Gia Nguyên của tôi luôn bảo vệ tôi... Dù mọi người quay lưng với tôi, anh ấy vẫn luôn đứng cạnh tôi, mỉm cười với tôi...Nhưng tại sao...anh ấy lại chết đi? Tại sao không phải là tôi? Gia Nguyên của tôi đâu có làm hại ai? Anh ấy rất hiền mà! Tại sao lại giết anh ấy? Tại sao... không phải là tôi? Người tốt như anh ấy đáng bị như vậy sao? Tôi thật không hiểu nổi! Sao có thể vô lý như thế! Jang! Anh nói xem... kẻ xấu xa như tôi đây tại sao lại không bị trừng phạt? Tại sao lại đổ điều khủng khiếp ấy lên đầu Gia Nguyên? Công bằng ở đâu? Gia Nguyên của tôi đã phải chịu rất nhiều oan ức, chịu rất nhiều dằn vặt và đau khổ...Tất cả là vì tôi! Vì tôi đây này! Anh thấy không? Tôi rất khốn nạn! Tôi là kẻ khốn nạn nhất đời! Tệ hại không chấp nhận được!

- Sam! Không phải như thế! Tại sao em lại oán trách bản thân mình hả? Em đâu có làm gì sai? Gia Nguyên không bao giờ muốn em thế này!

- Tôi là kẻ xấu! Tôi tổn thương tất cả mọi người! – Gia Nguyên lắc đầu, khổ sở khóc không ra tiếng – Tôi tổn thương Tiểu Mạn. Tôi tổn thương Hồng Quân!

- Em...

- Phải! Đáng ra ngay từ lúc đầu tôi phải dứt khoát với tình cảm của mình. Lẽ ra tôi phải tránh xa anh ấy. Lẽ ra tôi không được yêu anh ấy. Tôi không được phép yêu ai cả! Kẻ khốn nạn như tôi không có quyền yêu, không có quyền được yêu. Yêu sẽ làm tổn thương người kia! Tôi đã không dứt khoát. Tôi đã do dự trước tình cảm quá lớn của anh ấy... Tôi đã không thể lạnh lùng trước Quân... Là do tôi ích kỉ! Là do tôi ...

- Yêu một người thì có gì là sai? Tình cảm, em có thể ngăn cản được nó sao Sam? Yêu là thứ duy nhất mà con người ta không thể lên kế hoạch. Trái tim không có bất kì kế hoạch nào. Em biết là trái tim luôn vô tội. Đừng mạt sát mình như thế! – Jang xót xa nhìn Gia Nguyên như một đứa trẻ bị bỏ rơi, bơ vơ, lạc lõng, thiếu thốn tình thương, bao giờ cũng cay đắng tự hỏi mình đã làm gì sai mà bất kì ai cũng quay lưng lại với mình. Cái tư thế vô vô ấy của Gia Nguyên khiến lòng anh chạnh lại. Tiếng nấc của Gia Nguyên làm anh hình dung như cả thế giới này đang quay lưng với hần. Hần bị bỏ rơi, một cách không thể nào tàn nhẫn hơn.

- Jang... từ trước tới nay tôi luôn khóa kín trái tim mình, tôi tự chui vào một chiếc hộp rồi khóa lại. Trong

lúc tôi cảm thấy ngọt ngào nhất, thiếu đường nhất, Quân đã mở nó ra...Anh ấy coi trọng tôi, anh ấy tin tôi, anh ấy chăm sóc tôi, anh ấy luôn dành cho tôi những gì tốt nhất... Nhưng...tôi đã làm gì với anh ấy? ... Để anh ấy vì tôi mà gặp nguy hiểm sao? Để anh ấy vì tôi mà lao đầu vào lửa sao? Sao tôi có thể làm thế? Tình cảm của Quân ... tôi đã tự tay mình ném vỡ... tôi muốn anh ấy quên tôi đi, tôi muốn anh ấy bình yên. Anh ấy đã đủ khổ sở lắm rồi! Tôi không muốn mình hủy hoại anh ấy. Hồng Quân đã khổ sở vì tôi nhiều lắm rồi! Jang! Tôi buông tay anh ấy là đúng phải không?

Jang không trả lời. Anh không có câu trả lời. Đầu óc anh bời bời, ngổn ngang những lời an ủi vô nghĩa lí. Anh không biết phải nói gì với Sam cả. Buông tay người mình yêu nhất là đúng hay sai? Ích kỉ giữ chặt và lạnh lùng quay đi, đâu mới là điều nên làm? Gia Nguyên rất cần được yêu thương, nhưng, số phận quá nghiệt ngã. Yêu thương cũng trở nên một thứ xa xỉ, không cách gì với đến. Gia Nguyên đã quá thiệt thòi...

Gia Nguyên say rượu, khóc thảm thiết, đem tất cả những cay đắng, kìm nén trong lòng hòa cùng nước mắt mà khóc ra. Hắn nói rất nhiều, nói về anh trai, nói về Tiểu Mạn, nói về Hồng Quân. Nói về Dương Minh Kha... Đau đớn biết chừng nào!... Gia Nguyên nói đến khan cả cổ họng, nói đến khi kiệt sức.

...

Đêm khuya vắng lạnh, người thanh niên chậm rãi rảo bước trên con đường nhựa tối tăm, trên lưng công theo một tên say rượu. Jang lấy điện thoại ra, lướt lướt trên danh bạ tìm đến một cái tên quen thuộc, gọi:

- July! Anh tìm được Sam rồi! Mau xuống dưới mở cửa đi! Anh đưa Sam về!

...

July hốt hoảng, đỡ lấy Gia Nguyên một thân nặng nề mùi rượu. Tại sao lại ra nông nổi này cơ chứ?

Cô đưa hắn lên phòng, thay quần áo cho hắn rồi đắp chăn cẩn thận, sau đó quay xuống dưới lầu. Người thanh niên cao lớn kia vẫn đứng đó, trầm mặc dựa vào tường. Thấy cô trở lại, anh hỏi:

- Sam có lên cơn sốt không? Lúc này anh thấy cô ấy hơi nóng.

- Là do rượu mạnh thôi! Không phải triệu chứng sốt! - July dụi giọng, vén lọn tóc dài ra sau tai.

- Vậy em chăm sóc Sam nhé! Anh về đây! Khuya lắm rồi! - Người thanh niên hôn lên trán cô rồi xoay người định quay ra cửa. Nhưng July nắm chặt tay anh lại nín lại, giọng cô vang lên đầy nghi hoặc - Khoan đã! Anh cứ như vậy mà đi sao Hải Đăng?

- Hả? - Hải Đăng nghiêng đầu nhìn cô.

- Anh biết này giờ mình gọi Gia Nguyên là gì không? Sam? Anh có gì để giải thích với em? - Đôi mày thanh của July cau lại - Sao anh biết Gia Nguyên là Sam? Em chưa bao giờ hé răng nửa lời về việc này!

- Em cần một lời giải thích? - Hải Đăng nhướn mày - Ồ, thì ra từ trước đến giờ anh chưa nói em nghe chuyện này sao?

- Ý anh là gì?

- Anh dăng trí đến thế này rồi sao? - Hải Đăng thở dài, vỗ trán mình mấy cái đầy bất lực, rồi anh thì thầm - Nếu anh nói ngay từ đầu anh đã biết Gia Nguyên là con gái thì sao? Nếu anh nói ngay từ đầu anh đã biết cô ấy là Cao Khiết Sam, em gái song sinh của Gia Nguyên thì sao?

- Anh... tại sao lại biết? - July thẳng thốt, hai mắt tròn lên kinh ngạc.

Tại sao lại biết? Câu hỏi thú vị đấy! Hải Đăng thở hắt ra một hơi, rồi nở nụ cười nhạt, anh vuốt tóc cô, khẽ khàng hỏi:

- Thế từ trước đến giờ Sam có bao giờ kể cho em nghe về một anh chàng hacker luôn theo dõi và hỗ trợ cô ấy chưa? Cái anh chàng đẹp trai và tài hoa sở một quả đất ấy?

- Ý anh là... Jang Brown ấy hả? Có! Sam rất nhiều lần nói với em về anh ta! (nhưng mà đâu có nói là anh ta đẹp trai với tài hoa sở một quả đất) - July chớp mắt - Liên quan gì đến anh?

- Tại sao em không hỏi là: “ Are you Jang Brown?” nhỉ? – Hải Đăng chẹp miệng mắt húng, mắt đảo tròn một vòng.

- Anh... anh...- Jully hai mắt tròn xoe, chỉ tay vào mặt anh, lấp ba lấp bắp – Anh... lẽ nào là...

- Sao lại “lẽ nào”? Siêu hacker đẹp trai, thông minh, tài giỏi từng hack hệ thống bảo an của chính phủ cả trăm lần chính là anh! IT’S ME! – Hải Đăng trang trọng tạo dáng ngả mũ cúi chào.

Jully mặt xanh um như tàu lá chuối, đứng bất động hóa đá, nhất thời á khẩu không nói nên lời. Cái quái gì thế này? Hôm nay Trái Đất rơi ra khỏi trục à? Hay Mặt Trời bỗng nhiên yêu đời, hôn Địa Cầu, làm ai đầu cũng nóng cháy não?

Hải Đăng...không phải trên trường học rất tệ sao? Trong khi Jang Brown lại vô cùng... thông minh, vô cùng tài giỏi. Một siêu hacker đâu phải ai muốn làm là làm được? Nếu không muốn nói là nào kẻ đó sinh ra đã nhào nhoét chất xám. Cô kinh hoàng mấp máy môi:

- Thành tích... học tập của anh...

- Ấy! Anh không như Sam đâu! Anh không thích làm nổi! Học giỏi làm cái gì? Thành tích cao sẽ bị biến thành chân sai vặt của thầy cô! Ngu gì dính vào? Điểm số là vũ khí giết người! Anh không phải thẳng ngực đi phục vụ không công cho hội đồng sinh viên! Học càng tệ lại càng được thanh thoi! – Hải Đăng kích động khua tay múa chân loạn xạ lên.

- Đây là chuyện tiểu lâm hài nhất em từng nghe! Không thể tin được!

- Còn nhiều chuyện khó tin hơn nữa kia! Thân phận của anh chẳng là gì cả!

- Nói vậy là anh đã biết người giết Gia Nguyên là ai?

Nụ cười phè phỡn trên môi Hải Đăng vụt tắt, đôi mắt đen thẳm tự dưng trở nên tối tăm, đôi mày trằm xuống lãnh đạm, giọng anh vang lên lạnh lùng:

- Jully, mọi quần áo Sam mặc, giày dép Sam mang đều là em mua phải không?

- Đúng vậy! – Jully gật đầu khó hiểu, câu hỏi này chẳng có chút gì liên quan đến đề tài họ đang nói cả.

- Những đôi giày nào Sam hay mang nhất chắc chắn em biết rất rõ?

- Vâng... - Jully ngập ngừng, cau mày nhìn anh – Sao anh hỏi thế?

- Vậy em giúp anh chuyện này! – Hải Đăng mở chiếc cặp da nhỏ của mình, lấy ra mấy con chip điện tử vi mạch. Anh thả vào tay Jully, nghiêm túc dặn dò – Bây giờ em giúp anh...

Gia Nguyên không rõ mình đã ngủ bao lâu, chỉ biết rằng khi tỉnh dậy đầu đau như búa bổ, cổ họng khô đắng, cả người ê ẩm hết lên. Hắn rất khát nước. Gia Nguyên mệt mỏi đảo mắt một lượt quanh căn phòng mình đang ở. Đây là...

Cạch! – Cửa phòng mở ra, Jully bê một khay thức ăn, khói nóng bốc lên nghi ngút, lan tỏa ra không gian một hương thơm dịu dịu của hành lá và chút cay cay của kim chi.

- Giờ mới chịu tỉnh sao con Ngổ kia? – Jully lườm Gia Nguyên một cái, đặt cái khay xuống chiếc bàn nhỏ trước mặt hắn.

- Tớ...sao lại ở đây? – Gia Nguyên gãi gãi đầu, mái tóc ngắn rối bù lên như tổ quạ.

- Lại quên tất tần tật mọi thứ rồi chứ gì? Cậu giỏi nhỉ? Bữa nay biết đi bar uống rượu nữa cơ! Nói tớ nghe, cậu có phải bị tẩy não rồi không?

- Đi bar?... Uống...uống rượu? – Gia Nguyên hai mắt tròn xoe, mấp máy môi thẳng thốt. Có sao? Hắn chẳng nhớ gì cả! Một tí tẹo cũng không? Hắn... thực sự đã đến nơi đó sao? Còn uống rượu nữa?... Rượu?... Ôi Trời!

- Còn trưng bộ mặt nai đó ra nhìn tớ á? – Jully lên giọng, cô hung hăng búng một cái thật mạnh vào trán hắn làm hắn nhảy dựng lên vì đau – Ghê thật! Còn dám nốc nguyên cả chai Brandy nữa! Về nôn đến sập nhà tớ! Cậu muốn tớ cạo đầu cậu phải không? Đá vào chùa đi tu giờ!

- A... tớ không nhớ gì thật mà! Tớ đã uống rượu sao? Kì vậy? – Gia Nguyên khổ sở kêu lên.
  - Ổn quá! Ăn mau đi! Đúng là cái đồ “khôn nhà dại chợ”! Bắt chước bọn trẻ trâu đi uống rượu khoe khoang chứ gì? Không biết lượng sức mình! Say chết đi sống lại! – Jully đẩy bát canh nghi ngút khói đến trước mặt hắn.
  - Gì thế “Mommy”? – Gia Nguyên cầm thìa lên khuấy khuấy, hít hà một hơi vẻ thích thú.
  - Canh giải rượu đấy! Ăn đi cho cái đầu heo của cậu thông ra! Đồ đậu hủ kho tiêu! – Vốn tiếng Trung của Jully rất khiêm tốn nhưng hễ khi nào cô nàng chửi mắng người là nó lại phong phú hết chỗ nói.
  - Ngon quá! – Gia Nguyên vui vẻ uống canh, cơn khát cháy trong cổ họng qua một giây đã dịu lại. Hắn cầm cái ăn, một lúc sau, như sực nhớ ra chuyện gì đó, hắn ngẩng lên, cau mày nhìn Jully – Mà tại sao tớ lại ở nhà cậu nhỉ? Tớ say mềm rồi, sao có thể đến đây chui vào phòng cậu rồi trùm chăn ngủ ngon lành vậy chứ?
  - A... cái đó... – Jully ngáp ngừng, Hải Đăng dặn cô là nếu Gia Nguyên có hỏi cũng không được nói ra việc đêm qua anh xuất hiện để đưa hắn về. Anh không muốn hắn truy ra tung tích của anh, hiện tại anh đang giữ khoảng cách với hắn và bí mật theo dõi hắn, để phục vụ cho kế hoạch của riêng mình. Jully chớp mắt một cái rồi néo tai hắn – Đồ đậu hủ! Đem qua là ai lè nhè trong điện thoại bảo đến đón hả? Tớ còn phải trả tiền rượu giúp cậu nữa! Thật xấu xa! Trả lại tiền cho tớ! Trả tiền!
  - Ày, buông ra! Đau mà! Trả tiền lại là được chứ gì? – Hắn nhăn nhó, xoa xoa tai mình – Cậu sao lúc nào cũng dùng đến bạo lực thế? Không thể dịu dàng với tớ một chút sao? Cứ như bà dì ghê! Jully dì ghê!
  - Này! Còn dám nói thế? – Jully đập bàn đứng phắt dậy.
  - Thì sao? – Gia Nguyên nhăn nhó cười, xong túm lấy cái gối sau lưng chọi thẳng về phía cô – Dì ghê!
  - Á, con này láo! – Jully cũng vợ lấy cái gối ôm bên cạnh, tới tấp đập vào Gia Nguyên.
- Một trận hỗn chiến xảy ra trong căn phòng nhỏ, gối lông vũ bị tung hứng đến rách ra, lông vũ trắng ngà bay khắp cả phòng. Tinh khiết...
- ...
- Dây chun trên đầu bỗng đứt, tóc Jully bung xòa, phất lên một cái, lộn xộn hết cả nếp, rối bù. Sam ngừng tay, cười xòa:
- Công lực vẫn yếu như thường! Chưa lần nào hạ gục được tớ!
  - Bà đây còn tích nhân tích đức cho con cháu, chưa dỡ hết “binh pháp” ra đó, bà mà dùng tuyệt chiêu thì đừng có mơ mà sống sót lết ra khỏi đây! – Jully hắng giọng, đưa tay vuốt vuốt lại tóc.
- Mái tóc của cô vàng óng tựa như ánh nắng mặt trời pha với mật ngọt, những đợt sóng gợn lên bông bênh tự nhiên. Sam thả chiếc gối trên tay xuống, tiến lại chỗ cô bạn, mỉm cười hiền hòa:
- Để tớ tết tóc cho cậu được không?
  - Cậu biết tết sao? – Jully nhướn mày không chút tin tưởng – Đến chải đầu còn chưa xong mà dài tay vậy?
  - Đừng có rě rúng tớ! – Sam khịt mũi, cầm lấy chiếc lược trên chiếc tủ nhỏ cạnh giường – Đừng có coi thường tớ như vậy, ít ra tớ cũng biết tết sam chứ!
  - Đừng bứt hết tóc tớ là được! – Jully ngồi thẳng lại để cho Sam chải tóc.
- Tóc Jully có mùi thơm nhẹ, mềm mại luồn qua những đường rãnh lược nhỏ xíu, chảy xuống tay Sam. Sam chia tóc ra, chậm rãi tết. Từ trước đến giờ luôn là Jully làm những việc này cho cô, còn cô chưa bao giờ chăm sóc cậu ấy. Jully lo cho Sam từng tí một, hơn cả bạn bè, cứ như chị gái chăm em gái, hay đúng hơn là, mẹ chăm con gái mình, vô cùng tỉ mỉ.
- Hơi thở Sam trở nên nhẹ bằng, tay cô run run:
- Jully này, còn nhớ... chúng ta đã gặp nhau thế nào không?

- Hứ! Sao không nhớ được? Cái con bé gian xảo nào đó suýt chút nữa vạch trần thân phận giả trai của mình làm mình oán đến muốn bóp cổ nó, thì làm sao mình có thể quên? Nghĩ lại vẫn thấy không thể nào tha thứ!

- A...nói thật nha! Lúc đó tớ rất hâm mộ cậu! – Sam mỉm cười, thỏ thẻ.

- Vì tớ cool quá chứ gì? Con gái đứa nào nhìn chả mê? Đến tớ còn tự mê! Bỗng dưng cảm thấy lúc đó mình giống chàng Naxit trong “Thần thoại Hy Lạp” thế! – Jully vui vẻ lấy trái táo trên khay, ngặm một miếng thật to.

- Cậu rất mạnh mẽ! Nhìn cách cậu chơi bóng rổ tớ thấy cá tính của cậu rất tự do! Không bị bất cứ điều gì ràng buộc cả! Hoàn toàn tự do tự tại!

- Phải, tớ là người tự do. Tự do đến nỗi nhiều người lầm tưởng tớ phóng túng! – Jully nhai táo rào rào, trong giọng có pha loảng một chút buồn bực.

- Cậu đến một tí phóng túng cũng không có! Cậu thật ra rất sâu sắc! Cậu biết nhiều nhưng không nói nhiều. Mỗi câu cậu nói với tớ đều là một lời khuyên, cô đọng và sâu nghĩa! – ngón tay Sam nhẹ nhàng luồn qua kẽ tóc Jully, cô bình thần nhận xét.

- Phải không vậy? Cậu đang khen tớ đấy à? – Jully bật cười ngạc nhiên – Sam Sam của tớ bữa nay biết nói cả mấy lời này? Cậu thật sự là bị rượu tấy não rồi phải không?

- Lời tớ nói là thật! Đôi lúc, tớ cảm giác như cậu là mẹ của tớ chứ không phải bạn! Không chỉ thấu hiểu theo kiểu bạn thân, cậu còn chăm sóc tớ từng li một. Trên đời này chẳng có người bạn thân nào như cậu cả. Tớ nhớ khi nhỏ cậu bao giờ cũng nhất quyết không cho tớ tự bấm móng tay, cậu bảo đó là chuyện của cậu... Nghĩ lại thấy thật hài hước! Làm gì có người bạn thân nào đến giày dép tớ mang, áo quần tớ mặc cũng đích thân chọn chứ? Cậu quá quan tâm tớ rồi! Cậu khiến tớ muốn dựa dẫm! Chẳng tự lập được!

- Ý cậu là tớ tập hư cho cậu chứ gì? – Jully cười giòn tan, lại cắn thêm một miếng táo – Chăm sóc cậu là sở thích của tớ. Tớ từ nhỏ đã thích chơi búp bê, tự nhiên một ngày “nhặt được” một con “búp bê” biết đi, biết nói, nên tớ không kìm lòng được, đành phải “túm đầu” nó về chăm sóc a!

- Xong làm “mẹ hờ” của con “búp bê” đó luôn! – Sam cũng mỉm cười – Cậu cứ như gà mẹ của tớ. Nếu một ngày tớ không còn để cậu chăm sóc thì cậu sẽ làm gì?

- Haha, tớ chỉ có hứng thú chăm sóc ồi mình cậu mà thôi! Dù cậu có đào hố chui xuống thì tớ cũng xới lên cho bằng được. Sao có thể chạy trốn tớ chứ?

- Ý tớ là... ví dụ như ... một lúc nào đó tớ thực sự không tồn tại nữa thì cậu sẽ cảm thấy thế nào? – Giọng Sam rất nhỏ, tựa hồ tan ngay nơi đầu lưỡi.

- Cậu không tồn tại nữa? – Jully nhai táo, khẽ lắc lư đầu – Tớ không biết...chắc là sẽ cảm thấy trống rỗng. Tớ sợ cảm giác ấy... cảm giác trống rỗng rất kinh khủng!

Nhưng rồi đột nhiên cô khựng lại, quay phắt lại nhìn Sam:

- Sao cậu lại hỏi tớ như thế? Cậu có phải định làm gì điên rồ không? Tại sao lại hỏi tớ cái cảm giác về sự tồn tại của cậu? Cậu...

- Không có gì đâu! Tớ chỉ hỏi băng quơ thôi! Cậu suy nghĩ nhiều quá! – Sam ngắt ngang lời Jully, hiền lành mỉm cười – Tớ thì có thể làm gì điên rồ chứ?

- Ai tin? Đến Brandy cậu còn nốc nguyên cả chai được thì sao biết được cậu sẽ còn làm những gì! – Jully lầm bầm – Cậu không được hỏi tớ như thế nữa! Tớ sẽ giận đấy! Cậu không được phép “biến mất” hay “không tồn tại” gì gì đó! Tớ nhất định sẽ tóm cậu lại! Không cho cậu đi đâu hết!

- Đã bảo là tớ chỉ nói băng quơ thôi mà! – Sam khịt mũi – “Mommy” của tớ sao tớ có thể bỏ lại?

- Đúng! Nếu không tớ sẽ cho băm cậu ra làm đậu hủ kho tiêu! À không, là ếch Sam xào xả ớt! Hay vịt Sam quay Bắc Kinh, gà Sam xé trộn hành tây,... đại loại thế!

- Tết xong rồi! – Sam ngắm nghía mái tóc dài bung xõa của Jully lúc này giờ đã gọn gàng, những đợt sóng vàng đan kết vào nhau mềm mại, óng lên sắc mật ngọt ngào.

Jully soi gương, xong mỉm cười, gương mặt thanh tú sáng ngời:

- Chà! Không thể xem thường Sam Sam của tớ! Thích quá đi! Sau này thường xuyên giúp tớ tết tóc nhé?

- Ừ... - Sam khẽ khàng quay đi.

Jully nhìn mình trong gương, tiện thể nhìn luôn cả Sam, đôi mày thanh nhướn lên:

- Sam! Tóc phải cắt lại đi! Dài ra rồi! Mới cắt lại cách đây ba tuần, giờ đã dài phủ tai rồi nha! Đưa đây tớ cắt!

Cô nhanh nhẩu nhảy xuống giường, chạy ra tìm khăn choàng lớn, bê cái khay đựng kéo, lược của mình vào:

- Tóc nhanh dài quá! Màu đen cũng hơi nhạt rồi, nó đang chuyển sang nâu. Khoảng hai tuần nữa nhuộm lại là vừa!

Rồi cô khéo léo choàng khăn cho Sam, cầm lược chải chải lại tóc Sam, đưa kéo lên, bắt đầu tỉa tót. Tiếng kéo của Jully rất ngọt và rất điêu luyện, Sam bắt giác mỉm cười:

- Jully! Tớ rất tự hào về cậu! Xinh đẹp này, tài năng này, tốt bụng này, đảm đang này. Chàng trai nào rước được Jully của tớ về làm vợ thì thật có phúc! Anh ta sẽ được Jully chăm sóc, sửa soạn thật tốt!

- Cái đó cũng cần phải nói? Tớ đây là mẫu con gái hoàn hảo của thế kỉ hai mốt mà! – Jully lên giọng tự sướng.

- Phải! Jully của tớ rất hoàn hảo! Là cô gái đáng ngưỡng mộ! – Sam dịu dàng – Cậu nhất định phải sống thật tốt, thật hạnh phúc, phải tìm được ình người yêu thương cậu nhất, trân trọng cậu nhất, khiến cậu cảm thấy hạnh phúc nhất! Phải sống thật tốt!

- Đó là điều đương nhiên! – Jully chăm chú tỉa phần tóc mai.

- Jully này... cảm ơn cậu!

- Về điều gì?

- Về tất cả mọi thứ!

Sam cúi mặt, Jully tập trung cắt tóc, cô không để ý rằng nơi khoe mắt của Sam, một giọt lệ trong suốt, nóng hổi vừa trào ra, lăn dài trên gò má nhợt nhạt...

Naxit : một nhân vật trong “Thần thoại Hy Lạp”, vì kiêu ngạo mà bị nữ thần Aphrodit trừng phạt, suốt đời phải đơn phương chinh mình.

Gia Nguyên nhìn những thông số đang chạy ào ào trên màn hình netbook, đôi mày thanh khẽ cau lại. Hấn bật máy đảm, bấm tín hiệu đến một địa chỉ IP quen thuộc. Một giây sau, đã có tín hiệu trả lời:

- Vâng! Tôi nghe cô chủ!

- Edward, địa chỉ mật hiện tại của tổ chức kia đã tra ra chưa?

- Tôi vừa tìm được! Sẽ gửi qua cho cô ngay bây giờ!

- Tốt lắm Edward! – Gia Nguyên trầm giọng, khoe môi nhạt khẽ nhếch lên – Gửi cả sơ đồ tòa nhà đó sang cho tôi! Cẩn kẽ từng li từng nét một!

- Vâng thưa cô chủ!

...

Cầm bản fax in sơ đồ tòa nhà mười chín tầng trong tay, Gia Nguyên hít một hơi thật sâu. Đây là địa điểm mật của DM. Tọa độ 67° 24 phía Nam, nằm tại một vị trí kín đáo, ít gây chú ý nhất, hơn nữa lại có vỏ bọc của một khách sạn lớn. Rất khó để phát hiện!

Hắn nén hết thông tin về tòa nhà vào một tệp dữ liệu rồi gửi qua một địa chỉ IP. Máy đàm nháy lên một vết đỏ, Gia Nguyên bắt tín hiệu, lắng nghe chất giọng trầm ấm của người đàn ông trung niên:

- Tệp dữ liệu con vừa gửi cho bố là gì vậy Sam?

- Con muốn nhờ bố việc này! – Gia Nguyên nhắc ly cà phê đen lên nhấp một ngụm, vị đắng làm hắn tỉnh táo.

- Bố có thể giúp gì cho con gái?

- Tệp dữ liệu con vừa gửi cho bố là sơ đồ của một tòa nhà mười chín tầng. Phiên bố nghiên cứu thông số và tính toán để tìm giúp con đâu là điểm yếu của tòa nhà này. Vị trí nào là vị trí không an toàn nhất của nó. Và... với độ chấn động Richter bao nhiêu thì có thể khiến tòa nhà này sụp đổ! Sụp – đổ - hoàn – toàn! Nát vụn thành bụi, không còn lại bất kì một dấu vết gì về sự tồn tại nữa!

...

Lướt qua những con số chỉ chít trên màn hình, đôi mắt sắc sảo của Aiden trở nên tối tăm. Cầm cây bút cảm ứng từ, ông khoanh tròn những vòng màu đỏ rồi bắt đầu tính toán, phân tích. Con chuột không dây trong tay liên tục di chuyển, những tiếng click click vang lên khô khốc.

Tìm vị trí yếu nhất? Bao nhiêu độ Richter là đủ đánh sụp nó hoàn toàn? Con bé đang có ý định gì đây?

Hơi thở của người đàn ông trung niên trở nên nhẹ nhàng, giọng ông trầm tịch vang lên trong không gian tĩnh lặng tuyệt đối:

- Eris Cullen... Con gái em rốt cuộc đang có tính toán gì? Anh...đột nhiên có dự cảm không lành chút nào...Eris, giọng của nó lúc này trong máy đàm thực sự rất lạnh lùng. Lạnh lùng đến đáng sợ...

Gia Nguyên siết chặt tay, vò nát cả tài liệu đang đọc, trong đôi mắt trắng khuyết, một màn sương dày đặc bao phủ, che khuất những cơn sóng thần đang cuộn cuộn bên trong.

“Hãy tập hoài nghi tất cả... có thể người làm con tin tưởng nhất lại chính là kẻ thù đấy. Đừng tin bất kì ai!”
... Ngay từ đầu bố đã dặn hắn như thế, nhưng hắn quá ngốc, quá ngây ngô, quá dễ trao niềm tin vào người khác.

Dương Minh Kha. Hắn thực sự đã rất tin anh. Chưa bao giờ nghi ngờ, có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ đến việc anh đã nhẫn tâm giết chết người đó.

Trong mắt hắn, anh là chàng trai vô cùng ấm áp, tốt bụng đến kì lạ. Anh đã khiến hắn tin đến độ muốn dựa dẫm, tin đến độ sẵn sàng lao ra đỡ cho anh khi thấy anh gặp nguy hiểm, tin đến độ cảm thấy được yêu thương khi anh ôm hắn, khi anh xoa đầu hắn, tin đến độ cảm thấy bình yên, được bảo vệ khi dựa vào vai anh mà ngủ... Hắn đã đặt trọn niềm tin vào anh. Bởi vậy nên mới đau đớn không chịu nổi, đau đớn đến độ tưởng mình có thể chết đi...

Trước giờ hắn chỉ bị anh lừa dối. Lừa dối?...Đúng vậy! Hắn quá ngốc! Những kẻ ngốc bao giờ cũng để người khác lấy mình ra làm trò đùa rồi tự mình bị những nỗi đau đó nhấn chìm, tự mình bị hành hạ và ngạt thở. Một vỏ quá đau! Thảm hại!

Gia Nguyên nhớ lại vết chai trong lòng bàn tay anh. Một vết chai dài, nằm ở vị trí đặc biệt. Hắn biết đó là vết chai của người dùng súng cực kì thiện xạ. Là do dùng súng mà tạo thành. Nhưng hắn đã không hề nghi ngờ. Bởi hắn tin.

Hắn nhớ lại lời nói khoan hòa của anh trong lễ hội Mùa Đông khi nhận vai phó giám mục Claude Frollo: “Vai diễn này là dành cho tôi! Tôi sinh ra để diễn nó!”

Anh cố tình nói như vậy phải không? Anh đang lừa dối hắn phải không? Chính miệng anh đã nói vậy bởi anh chính là kẻ gian ác như Frollo, dùng lớp vỏ hiền từ, nhân hậu để che giấu bản chất xấu xa, độc địa bên trong, dùng nụ cười ấm áp để che giấu nụ cười thâm hiểm, lạnh lùng, dùng vẻ đạo hạnh để che giấu những tội ác mà chính tay mình đã gây ra. Anh ngang nhiên tuyên bố trước mặt hắn như vậy, thích thú quan sát nụ cười tin tưởng của hắn. Hắn đã tin.

Còn gì sỉ nhục bằng việc không nhận ra kẻ thù của mình? Còn gì ngu ngốc bằng việc trân trọng và yêu mến kẻ đã giết chết anh trai mình? Còn gì đau đớn bằng việc tin tưởng tuyệt đối vào kẻ ngay từ đầu đã lừa dối mình? Còn gì phi lí bằng việc lao đầu vào nguy hiểm để cứu kẻ thù bấy lâu nay?

Cảm giác bị lừa dối như lưỡi dao bén rạch nát niềm tin của hắn. Cảm giác bị phản bội như một hố sâu không đáy mà khi đã sẩy chân sẽ không cách nào trở lên được, cứ rơi mãi, rơi mãi, ngày càng ngạt thở trong nỗi đau và sự tuyệt vọng.

Gia Nguyên dường như đã đi đến tận cùng nỗi đau, đã chạm đến cái đáy của hố sâu điêu linh, tuyệt vọng ấy, đã để niềm tin chết đi vì sự ngột ngạt. Tâm hồn hắn chết rồi, lương tâm hắn chết rồi, ý thức và sự tự chủ của hắn đã chết rồi, bởi vì hắn đã... đánh mất niềm tin vĩnh viễn. Gia Nguyên bây giờ không cứu vãn được nữa, không bao giờ tin vào bất cứ điều gì nữa...

- Chính tôi sẽ phá hủy tất cả! Chính tôi sẽ giết chết anh, sẽ hủy hoại anh. Dương Minh Kha... tôi sẽ bắt anh trả cái giá đắt nhất. Mọi đau khổ anh gây ra cho tôi, tôi sẽ trả lại hết. Niềm tin của tôi anh đã đập vỡ, anh đã lừa dối tôi, lừa dối tôi, phản bội tôi...Không thể nào tha thứ được! Tôi sẽ HỦY HOẠI hết tất cả! Dương Minh Kha! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ! Không – bao - giờ!

...

Nhận được kết quả từ bố, Gia Nguyên liền liên hệ với Kaylee, hắn hạ giọng lạnh lẽo, từng hơi thở buốt giá, đôi mắt trắng khuyết tăm tối, những đợt sóng ánh lên xanh rờn, tựa hồ lửa địa ngục:

- Kaylee, nhận thông số rồi ngay lập tức tạo bom thư 7.5 độ Richter cho tôi! Tầng hầm của chúng, khoảng thứ ba, một phần tám cung tròn, viên gạch số 66... Hiểu ý tôi chứ?

- Vâng, tôi hiểu! Cô chủ cứ tin vào tôi! – Giọng Kaylee khàn khàn lãnh đạm.

Gia Nguyên ngắt tín hiệu, khóe môi hắn cong lên, vẽ ra một nụ cười mỉa mỉa quỷ dị, đôi mắt xanh ngắt, từ đáy rục lên một luồng sáng, như ánh đuốc địa ngục:

- Đợi đi Dương Minh Kha!

Đã đến lúc Gia Nguyên đánh thức...con ác thú ngủ quên nơi sâu thẳm của mình dậy. Ác thú...

Tầng hầm tòa nhà mười chín tầng tại tọa độ 67°24 phía Nam...

Người thanh niên bước đến nơi quẹt thẻ, áp thẻ của mình vào khung laze, một tiếng pip vang lên và cửa mở ra. Anh lạnh lùng tiến vào trong, từng bước chân băng lãnh lướt trên hành lang rộng.

- Phong! Hôm nay đến phiên trực của cậu phải không? – Một giọng nói vang lên từ phía sau.

Phong quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang ngồi ở một bàn văn thư gần đó, khẽ gật đầu.

- Có muốn tôi đi cùng cậu? DM ra lệnh kiểm tra lại toàn bộ đợt hàng X- 79, tôi có thể giúp cậu một chút!

Phong đứng yên đợi ông ta sắp xếp lại giấy tờ rồi hai người cùng đi xuống tầng hầm.

...

Tầng hầm được xây dưới lòng đất, rất rộng. Phong cầm đèn pin đi song song bên cạnh người đàn ông trung niên, đôi mắt sắc sảo quét mọi ngõ ngách trong tầng hầm. Họ đi qua khoang thứ nhất, khoang thứ hai. Đến khoang thứ ba, Phong chợt dừng lại, nhìn chăm chăm vào bên trong.

- Sao thế? Hàng chứa ở khoang sáu cơ mà?

- Đến nơi rồi! – Một chất giọng trầm khàn lạ hoắc vang lên làm người đàn ông trung niên giật mình, ông quay phắt sang, sững sờ nhìn Phong – Cậu...

Một khẩu súng giảm thanh kề gáy ông ta, mũi súng lạnh ngắt, tựa như phát ra một luồng điện mạnh làm tê liệt toàn cơ thể. Ông ta ngẩng mặt, thu gọn nụ cười ma quỷ của Phong vào vũng mực.

Một tiếng “Đoàng!” vang lên rất khẽ, tựa như tan ngay vào không gian tĩnh lặng. Người đàn ông trung niên hai mắt trợn dọc lên, rồi như một thân cây bị đốn, từ từ khuỵu xuống dưới chân Phong. Máu từ sau gáy tuôn ra, tạo thành một vũng tanh ngọt, đỏ lừ.

Phong lạnh lùng đá ông ta qua một bên rồi tiến vào khoang ba.

Một phần tám cung tròn. Viên gạch số 66. Phong cẩn thận đếm, hần tiến đến đúng vị trí đó, nhẹ nhàng đặt một vật kim loại hình lập phương xuống. Những vệt laze đỏ từ chiếc hộp đều đều nháy lên. Phong lấy một thùng hàng bên cạnh để lên, che khuất nó.

Ồn!

Phong bình thần quay ra ngoài, lại quẹt thẻ để ra khỏi cửa tòa nhà. Hệ thống camera sau mười phút bị nhiễu sóng mới bắt đầu hoạt động lại, bỏ qua tất cả những cảnh tượng vừa xảy ra dưới tầng hầm.

...

Từng bước thong dong tiến lại chiếc mo to màu bạc của mình, người thanh niên đưa tay lên cổ, kéo mạnh. Roẹt! – Một tiếng xé rách rất mảnh vang lên, mặt nạ bong ra. Sau lớp mặt nạ, gương mặt đậm đà son phấn dần xuất hiện. Kéo luôn đầu tóc giả xuống, những lọn tóc thật đỏ rực xỏa xuống vai. Kaylee bật máy đầm, bờ môi đỏ mọng cong lên vẽ ra một nụ cười kiêu bạc, sắc lạnh:

- Thưa cô chủ, nhiệm vụ hoàn thành!

70. Chương 67: Trả Thù!

Trời tối rất nhanh. Cuồng phong nổi lên, gió rít mạnh mẽ xô nghiêng ngã các tán cổ thụ, cơn mưa lạnh lẽo cuối thu bắt đầu trút những hạt đầu tiên. Mảnh trăng cuối trời dường như sắc hơn bình thường, xám lại kiêu bạc.

Người thanh niên đứng dưới trụ đèn đường, ánh sáng yếu ớt chảy dài trên bờ vai mảnh khảnh, đổ xuống lòng đường cái bóng nhạt nhòa, héo úa.

Chiếc xe thể thao màu bạc lao đến như một mũi tên, bất ngờ phanh kít lại trước mặt hắn. Từ trong xe, chàng trai cao lớn có hai tay chạm trở đầy hình xăm bước ra, kính cận mở cửa xe mời hắn ngồi vào:

- Cô chủ! Mọi thứ đã sẵn sàng!

- Tốt! – Gia Nguyên gật đầu ngồi vào phía sau xe.

Ghé trước mặt là Kaylee, mái tóc đỏ rực xỏa hờ trên vai tựa như màu của máu. Cô gái nhìn vào gương chiếu hậu, nở một nụ cười nửa miệng quyến rũ, chất giọng khàn khàn cất lên, phảng phất trong không gian mùi thuốc lá:

- Mã kích hoạt của bom thư là 3775629!

- Tôi biết rồi! – Gia Nguyên thì thầm, mắt lơ đãng liếc ra khung cảnh mịt mù bên ngoài, làn hơi lạnh ngất theo hơi thở phả ra rất nhẹ, phủ lên mặt kính cửa xe thành một màn sương trắng - Edward, nắm rõ địa chỉ của Dương Thái Minh rồi chứ?

- Vâng! – Edward khẽ gật đầu.

- Bắn – chết – hắn – cho – tôi! Một viên vào sọ, một viên vào tim! – Từng tiếng một vang lên lạnh thấu xương, Gia Nguyên siết chặt tay, bật ra những âm thanh răng rắc gai người – Bằng mọi giá phải ẤM SÁT được hắn!

- Giao cho xạ thủ số một Anh Quốc thì Dương Thái Minh không thể nào còn đường sống được. Tận số lão ta rồi! – Kaylee nghiêng đầu quay ra cửa rít một hơi thuốc lá.

Làn khói mờ đục phả vào không gian.

Tận số? Đúng vậy!

Trái tim Gia Nguyên dường như không còn đập, từng sợi tơ máu, từng thành mạch tế bào đông cứng lại theo những suy tính lạnh ngắt trong não. Trái tim này, chết đi! Đừng rung động vì bất cứ điều gì nữa!

Đêm nay, hân sống bằng hơi thở của quỷ, bằng linh hồn của quỷ.

Đêm nay là đêm của... Tử Thần!

...

Kaylee thực hiện một loạt thao tác, bàn tay thon dài chạy như múa trên bàn phím laptop. Màn hình hiện ra một biểu tượng đỏ rực như máu – ATTACK ... Cô quay sang nhìn Gia Nguyên, gật đầu:

- Tôi đã hack xong hệ thống camera của chúng!

- Bắt đầu thôi! – Gia Nguyên lặng lẽ ngắm nhìn đạn đã được nạp vào vòng xoay của những khẩu súng giảm thanh. Sử dụng kẹo đồng là thú vui của kẻ giết người. Kẻ giết người thích chơi súng, dùng viên kẹo đồng lấy đi mạng sống của anh, dùng tài thiện xạ để giết chết anh. Hân không phải là một tay thiện xạ, nhưng, kẻ đó giết anh thế nào, hân sẽ trả lại đúng như thế.

Hân bước ra khỏi xe, ngẩng đầu nhìn tòa nhà mười chín tầng. Tầng mười chín, căn phòng số năm đang đợi hân.

Nợ máu phải trả bằng máu! Phản bội phải trả bằng cái giá của phản bội! Lừa dối phải trả bằng cái giá của lừa dối!

Giờ đã điểm!

Đêm nay, hân sẽ tự tay mình chấm dứt tất cả. Gia Nguyên khoác lên mình bộ áo của... Tử Thần... Khóe môi hân vẽ ra một nụ cười lạnh ngắt đến vô tình.

Rất lâu rồi. Sự sống mòn mỏi của hân, chỉ đợi thời khắc này thôi.

Khung laze quét qua mặt thẻ bạc một lượt rồi kêu bíp, màn hình cảm ứng xanh sáng lên, yêu cầu xác nhận dấu vân tay. Người thanh niên áp bàn tay mang găng đã chuẩn bị sẵn dấu vân tay của Phong, cánh cửa sắt liền tự động mở ra. Hân bước vào, tiếng đế giày chạm trên nền đá hoa cương nghe khô lạnh. Khách sạn này chia thành rất nhiều khu. Khu dành cho khách được biệt riêng ra với khu bí mật hân đang ở. Muốn ra vào khu này đây phải có thẻ bạc nội bộ do chính DM cấp. Thẻ bạc hân đang sử dụng là của Phong - một thành viên thuộc tổ chức mà Kaylee đã cướp được. Với tư cách quang minh này, người thanh niên ung dung tiến vào trụ sở đầu não của DM.

Hân tiến đến chỗ thang máy, định ấn mũi tên đỏ lên tầng trên, nhưng một giọng nữ truyền đến làm hân thoáng khựng lại:

- Chưa xuất trình thẻ đã vội đi đâu?

Người thanh niên lãnh đạm xoay lại, nhìn người phụ nữ đang ngồi ở một bàn văn thư sát đó. Ánh mắt sắc sảo của người phụ nữ đảo qua hân một lượt, đôi mày lười mác cau lại nghi hoặc:

- Thư kí mới?

Hân im lặng. Người phụ nữ đứng dậy, đến chỗ hân, lại đánh giá hân một lần nữa:

- Sao không trả lời? Cậu là thư kí mới? Băng đeo tay của thành viên đâu?

- Không có băng đeo! Chỉ có thứ này!

Bất ngờ. Một vật gì đó áp vào trán người phụ nữ, lạnh lạnh. Ầ ta cứng người, hai mắt mở to trân trối nhìn nụ cười nửa miệng ma quỷ của người đối diện:

- Kẻ nào chạm mặt tôi đêm nay, đều sẽ được tặng nó! – Một khối kim loại nhỏ xíu lao phụt ra từ họng khẩu súng giảm thanh, xuyên thẳng qua lớp xương sọ, đâm toạc đầu rồi bắn ra ngoài, găm phập vào tường.

Chàng trai trẻ thu khẩu súng lại, lãnh đạm bước vào cửa thang máy đang mở. Phía sau lưng hân, có tiếng người đổ rạp xuống nền. Khe cửa chậm rãi thu hẹp lại, hân lạnh lùng nhìn hình ảnh người phụ nữ kia khuất dần. Hai mắt ảm trùng trùng nhìn hân, giữa trán xuất hiện một lỗ trống hoác. Máu tươi tuôn trào...

Tầng mười chín...

Cửa sổ để mở, gió luồn vào, rít mạnh, gào rú, mang theo những giọt mưa lạnh tạt vào khung kính. Người thanh niên nhắm mắt, thư thả dựa mình vào thành ghế. Tận sâu trong trực giác nhạy bén, anh cảm nhận được những bước chân xa xôi của ai đó. Khóe môi nhếch khẽ nhếch, một âm thanh lạnh ngắt vang lên, tựa hơi thở của ma quỷ:

- Cô ấy đang đến...

...

Từng bước lạnh lùng thả trên hành lang sâu hun hút, đế giày boot da mềm tĩnh chạm vào mặt sàn đá hoa cương. Sam tiến đến căn phòng số năm. Cô biết phía sau cánh cửa kia là ai?

Chạm tay vào nắm cửa, cô nhẹ nhàng xoay nó. Cửa không khóa. Như một sự chờ đợi sẵn. Như một sự nghênh tiếp...

Sam bước vào trong, đóng cửa lại. Cách. Bây giờ thì đã khóa. Một không gian ngay lập tức được biệt riêng ra. Không gian của yên lặng. Không gian của hai con người. Và không gian của...sự đánh cược về cái chết!

- Đến rồi sao? – Người thanh niên ngồi xoay lưng lại phía Sam, chất giọng trầm lạnh vang lên phá tan sự tĩnh lặng. Chỉ nhìn từ đằng sau nhưng thần thái băng lãnh, uy linh toát ra cách mạnh mẽ, hoàn toàn trấn áp người khác. Từ khuôn miệng cân chỉnh kia, một vòng khói thuốc lá trắng đục nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí. Xa lạ.

- Đợi lâu không? – Hàng mi dày của Sam chùng xuống, che khuất sắc xanh biếc của băng giá ngàn năm.

- Rất lâu! – Sam nghe thấy ý cười trong giọng anh. Người thanh niên xoay lại. Một luồng điện chạy dọc cơ thể khiến Sam bất giác rùng mình. Đôi kính gọng bạc mọi khi đã tháo ra và cô nhìn thấy ánh mắt thật sự của anh. Tựa như ... hố địa ngục, sâu không đáy. Màn sương dày vờn tỏa, sự tăm tối và chết chóc hòa quện vào nhau, cô đặc nên đồng tử...Vô cùng đáng sợ - Ngay từ đầu đã đợi!

Minh Kha nhìn cô, nhếch môi nở một nụ cười kiêu bạc :

- Chào mừng Cao Khiết Sam!

- Rất tiếc! Tôi phải nói lời tạm biệt anh! – Hơi thở Sam phả ra lạnh lẽo cực độ. Súng lên nòng, cô chìa thẳng vào anh.

Minh Kha cười nhạt vẻ bàng quan, mày nhướn lên khiêu khích:

- Nào! Bắn đi!

- Anh nghĩ tôi không dám? – Sam đánh mặt lạnh lùng, gần từng chữ - Tôi sẽ giết anh! Ngay – bây – giờ!

Âm thanh băng lãnh vừa tuột khỏi cổ họng Sam, một viên đạn lao phụt khỏi nòng súng, thẳng về phía đối diện.

Xoẹt! – Tiếng va chạm vang lên rất mảnh, cắt ngang một cơn nhói da thịt.

Minh Kha vẫn đứng yên, không hề động đậy. Anh nhếch môi cười, lấy khăn mùi xoa từ túi trên áo vest lau nhẹ má, nơi viên đạn vừa sượt qua, cắt một đường, máu ngập ngay lên miệng vết thương. Giọng nói bình thản đến vô tư:

- Đã bắn thì phải nhắm chính xác. Tay run như vậy... em sợ làm tôi bị thương sao?

Đoàng! – Viên đạn thứ hai sượt qua tai Kha, đâm thủng một lỗ trên tường phía sau.

- Bắn vào đây này! – Tay anh chỉ vào tim, nụ cười trên khóe môi Kha càng sâu thêm.

Sam trừng mắt, tiếp tục nổ đạn. Trật. Một viên nữa. Trật. Thêm một viên nữa. Vẫn trật.

Dương Minh Kha không ngần ngại đứng dậy tiến đến chỗ Sam. Ý cười nơi khóe môi kiêu bạc ngày càng đậm, cho đến khi mũi súng chạm vào ngực anh, ngay vị trí tim anh, anh mới cúi xuống, khẽ thì thầm vào tai Sam, nhẹ nhàng, pha chút khích bác:

- Bắn đi! Cô gái của tôi! Em còn do dự điều gì? Em không phải muốn giết tôi ngay lập tức sao?

Tay Sam đứng là đang run rẩy, nó phản nghịch lại sự điều khiển của khối óc ngập hận thù, ngón đặt ngay cò súng như đông cứng lại, không cách gì bắn được. Cơ thể Sam đang phản lại sự tỉnh táo, lí trí của cô. Chúng không nghe lời cô. Chúng do dự.

Hơi thở Kha phả vào mặt Sam. Lạnh buốt. Sam cứng người, không thể cử động được, bàn tay đang nắm lấy khẩu súng run lên bần bật, máu trong huyết quản của cô như đông lại.

- Sao anh...có thể...đối xử với tôi...như thế? – Môi Sam run lên, một cảm giác đau đớn bất chợt tung phá, dâng trào, nghẹn ứ nơi cổ họng. Lớp vỏ mỏng manh bao bọc lấy trái tim thời khắc ấy như rách toạc ra. Quặn thắt.

- Tôi đối với em không tốt sao? Làm đau em? Đánh em? Hay nói những lời lạnh lùng với em? – Kha nhẹ nhàng vuốt ve tóc Sam, mỉm cười ôn nhu.

- Tại sao...lại lừa dối tôi? Tại sao...lại đùa giỡn tôi? Tại sao...ngay từ đầu không ra tay giết chết tôi đi? Anh sớm đã biết tôi không phải Gia Nguyên. Anh sớm đã biết tôi trở về để trả thù cho anh ấy. Anh sớm đã biết sẽ có ngày này. Tại sao...còn đóng kịch trước mặt tôi? – Có thứ gì đó đắng chát vướng nơi cổ họng, khiến âm thanh đứt quãng. Thở đã là một sự khó khăn. Nói là một cực hình. Từng tiếng vang lên đau đớn.

Bàn tay Kha ve vuốt bầu má Sam, ngừng lại nơi đôi môi mềm đang run rẩy đến tê tái, mân mê chạm vào:

- Vì yêu em! Lí do thế có được không? Hay...em muốn tôi thừa nhận rằng tôi rất thích thú xem cái cảnh em đâm đầu vào lửa? Tôi thích chơi với một quả bom hẹn giờ?

- Độc ác! Tàn nhẫn! Tôi... quá ngu ngốc! Thật quá ngu ngốc! – Hai hàm răng Sam nghiến lại.

- Đúng! Em rất ngốc! Tin kẻ thù của mình, mến kẻ thù của mình, sẵn sàng lao vào nguy hiểm để bảo vệ kẻ thù của mình. Quả thực rất ngốc!

- Anh – phải – trả – giá! – Sam nhắm mắt, hít một hơi thật sâu.

- Nói tôi nghe... em thì làm được gì? – Minh Kha phả một hơi phảng phất mùi thuốc lá khô lạnh vào tai Sam, đầy băng lãnh và kiêu ngạo – Em biết là em không thể nào chống lại tôi! Em chỉ là một con rối! Không – hơn – không – kém!

Một cảm giác tựa như vết cắt sượt qua không khí. Chớp mắt, Sam giật mình nhìn xuống bàn tay mình đang nắm hờ.

Nó trống rỗng ...

Súng...

Khóe môi lạnh của anh khẽ nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng đáng sợ. Kha ném mạnh khẩu súng đã cướp được từ tay cô qua cửa sổ. Anh nhìn cô, bình thản nhún vai một cái:

- Tôi lỗ tay!

Sam cúi gầm mặt, bàn tay siết chặt lại, trong đôi mắt trắng khuyết, những đợt sóng thần giận dữ dâng lên, nhấn chìm mọi sự chịu đựng và tự chủ. Anh ta đang khiêu khích cô.

Người ta nói rằng, khi một người mất đi tất cả, khi một người bị dồn đuổi đến bước đường cùng, khi một người bị đẩy vào ngõ cụt, cũng là lúc ... họ trở nên nguy hiểm nhất. Con thú nào khi bị thương cũng đều trở nên hung hãn vô cùng. Những cảm xúc dồn nén, những nín chịu và tổn thương vốn bị kìm hãm tận đáy lòng bỗng chốc phá tung cả khóa, quần lấy nhau, đồng loạt nổ tung.

Cô là một võ sinh Taekwondo. Cô là một võ sinh nữ 19 tuổi đầu tiên thuộc top mười tại Birmingham - Anh đạt huyền đai tứ đẳng. Và cô không sợ ai cả. Cô không sợ anh. Cô sẽ đánh bại anh. Trên sàn đấu cô đã hạ gục không biết bao nhiêu đối thủ. Sàn đấu sinh tử này, cô cũng sẽ đo ván anh. Dương Minh Kha chẳng là gì cả. Chẳng là cái thá gì cả...

Súng là đồ chơi của kẻ giết người. Nhưng không phải kẻ giết người nào cũng dùng súng. Cô còn có vũ khí của riêng cô.

Sam ngược mắt nhìn nụ cười thách thức của anh, khóe môi của cô bặm lại thành một đường thẳng lạnh giá. Lùi lại một bước, chớp mắt, Sam lao vút đến, xoay người, tung một cú đá xoáy vào anh, lực chân phát ra mạnh xé gió.

Có thứ gì đó từ sâu thẳm cuộn lên dữ dội, sự phẳng lặng ban đầu đã bị phá vỡ, màu xanh băng giá hòa vào sắc đen cô tịch, tăm tối khiến cho cái nhìn của cô như cơn cuồng phong, xoáy thẳng vào kẻ trước mặt. Thứ cảm xúc này giờ được kìm nén trong lòng cô đang gào thét, phút chốc trào lên và bùng tỏa, dòng máu lạnh nhạt trong huyết quản bỗng sôi sùng sục. Con ác thú cựa mình thức giấc.

Chân Sam giáng xuống vai anh. Minh Kha nhẹ nhàng lách mình. Rầm! – Bàn rung lên, mặt kính trên bàn làm việc vỡ tan kéo theo một tràng âm thanh sắc nhọn xuyên toạc không gian. Sam gầm một tiếng, nhảy phóng lên, nhằm ngực Minh Kha đá thẳng vào.

Cú đá lại rơi vào khoảng không trống rỗng. Minh Kha tựa như tia chớp, lách mình ra phía sau Sam, khẽ thì thầm kiêu ngạo vào tai cô:

- Em có võ sao? Thú vị đấy!

Sam xoay người, chưa kịp động thủ, hai tay đã bị anh khóa chặt lại, chất giọng vẫn bình thản, áp lực vẫn nhẹ tênh như không:

- Để tôi đoán thử! Là đai đen tam đẳng? À không, tứ đẳng?

- Anh câm miệng! – Sam gằn giọng phẫn nộ, chân phát hết lực dồn vào một cú đá ngang. Trúng vai Minh Kha.

Anh mất đà lùi lại một bước, vai khẽ nhói lên. Đôi mắt của Kha dần dần sẫm lại, từ nơi tối tăm sâu thẳm đó, một luồng ánh sáng nhạt phát ra, tràn ngập sự chết chóc:

- Không muốn đùa nữa sao? Chiều ý em vậy!

Kha cởi chiếc áo vest quăng xuống ghế sofa, anh tiến lên, từng bước điềm tĩnh đến lạnh lùng. Thần thái của một con báo. Sam đánh mặt lại, vọt lên cao, rồi phóng thẳng xuống trong chớp mắt tựa như đại bàng núi. Lực toàn thân dồn vào chân, xé toạc không khí, tung vào lồng ngực Minh Kha một lực dội cực mạnh.

Bộp! – Sam trợn mắt, cả thân thể phút chốc cứng đờ.

Bàn chân cô nằm gọn trong lòng bàn tay Minh Kha.

Lực mạnh thế mà anh đến một chút nhúc nhích cũng không hề có, vững như đá tảng, tay lạnh lẽo siết lấy chân cô. Những đường gân xanh nổi dần trên mu bàn tay anh khi các ngón siết lại tàn nhẫn. Sam cau mày đau đớn, cảm giác như chỉ cần Minh Kha mạnh tay chút nữa thì xương của cô có thể vỡ vụn ngay tức khắc. Khóe môi của Kha cong lên, vẽ ra một nụ cười nhạt :

- Em nghĩ em có thể đối đầu với tôi thật sao?

- Anh chẳng là gì cả! – Sam gầm lớn, chân còn lại móc lên đá bật tay anh ra. Cô phóng đến như tia chớp, vai thu lại dồn toàn lực vào chân, giống như một nét vạch cứng cáp, khuấy đảo luồng không khí cuộn cuộn. Một cú đá xoáy tung ra sôi trào tinh lực.

Minh Kha như màn bụi khí phút chốc vụt tan trước mắt cô. Rầm! – Âm thanh chấn động vang lên dưới đòn của Sam làm rung chuyển cả không gian, chiếc ghế sofa đập xuống nền, thành ghế gãy đôi, đệm và gối dựa văng mạnh vào góc phòng. Hụt rồi!

Tích tắc. Sam theo phản xạ liền xoay người lại, nhưng đồng tử cô chợt giãn rộng, thu gọn hình ảnh một cái bóng đen như cắt lao đến. Chân Minh Kha từ trên giáng thẳng xuống. Tàn nhẫn rạch ngang không gian một đường, tựa hồ được thiết kế tinh vi, không lệch một li một nét. Sam chỉ biết thất thần. Sức mạnh kinh khủng đó... giống như âm thanh cực đại vang vọng trong khe núi, tầng tầng lớp lớp... tung phá thẳng vào cô...

Bịch...! – Chẳng khác gì một con rối vải, cơ thể Sam từ trên không rơi xuống, mềm nhũn ngã nhoài ra tằm thắm lớn... Rắc... xương vai của cô vụn vỡ. Một cảm giác đau đớn như dòng điện cường độ mạnh truyền từ vai lan đi khắp cơ thể.

Chỉ với một đòn của anh, rất nhẹ nhàng, bình thản, tĩnh tại, cô đã bị trọng thương. Sức mạnh của anh thực sự...quá đáng sợ.

Sam thở dốc, tay run run ôm lấy bả vai, mặt trắng nhợt vì đau. Minh Kha vừa đá vào huyệt chính trên vai Sam. Anh biết yếu điểm của đối thủ mà không tốn một giây thăm dò. Đau quá...

- Taekwondo của em còn non nớt lắm Sam ạ! Có muốn tôi dạy thêm cho em vài chiêu không? – Minh Kha ngồi xuống trước mặt Sam, nhếch môi cười lạnh, tay nhẹ nhàng lau đi từng mồ hôi trên trán cô.

Cô nghiêng rằng, cố kìm nén cơn đau lại, chống tay ngồi lên rồi lảo đảo đứng dậy. Từng tiếng một phát ra từ đôi môi nhỏ cực kì sắc lạnh:

- Đòn vừa rồi chẳng thấm thía gì cả! Anh đừng vội kiêu căng!

- Ha! – Minh Kha bật cười – Sắc mặt của em đang nói điều ngược lại! Muốn tiếp tục sao? Tôi không phiền!

Sam lại lao vào cuộc chiến, sự kiêu ngạo ban đầu trong tâm tưởng cô đã bị Minh Kha đánh tan tã. Cuộc chiến này... không cân sức. Kể bất lợi lại chính là cô.

Cả hai bên đều ra đòn liên tục, chớp nhoáng, mạnh mẽ. Sự phần nộ của Sam sôi lên sùng sục, tấn công mãnh liệt, rạch nát không gian, tựa như núi lửa phun trào với dòng nham thạch cuộn cuộn không ngừng nghỉ. Ngược lại, Minh Kha lại nhẹ nhàng, tĩnh tại, hững hờ như nước, những đòn của Sam anh tránh đi cách nhẹ nhàng, không có một áp lực nào, vô cùng bình thản, vô cùng thông dong, nhưng cũng vô cùng...đáng kinh sợ...

Phập! – Một cú đá tựa ngàn cân của Minh Kha tạt thẳng vào lồng ngực Sam, hất cô văng ra một khoảng xa, trượt dài trên nền đá hoa cương lạnh lẽo. Sam thực sự không thở được, hai lá phổi co rút lại thiếu dưỡng khí, từ khoe môi nhạt thếp đang run rẩy, một ngụm máu đỏ đặc từ từ trào ra, loang lổ trên nền trắng, vẽ ra những hình hài méo mó như một minh chứng rõ ràng cho việc cô không hề xứng đáng để làm đối thủ của Minh Kha. Sam cay đắng nhắm mắt, môi run lên như cố gắng kiềm chế nỗi đau đang lan tỏa trong từng góc ngách cơ thể mình. Bất lực. Không thể nhúc nhích nổi. Tệ hại...

- Tôi đã khuyên em là đừng đối đầu với tôi! – Minh Kha nhướn mày nhìn xuống, anh đập lên tóc Sam, hơi thở anh buốt giá, xoắn xuyết theo nụ cười ma quỷ tạo nên một âm thanh trầm đặc – Ngốc nghếch giống hệt Cao Gia Nguyên! Máu của hắn... tanh – tuổi, đáng – ghét, hệt như thế này!

Từng chữ một tàn nhẫn rót vào tai Sam làm cô cứng người. Hơi thở của cô đông lại. Tự dưng trong tiềm thức, một khung cảnh chập nấp từ những mảnh ghép vụn vỡ, chạy qua tâm trí Sam...

Cô thấy... Gia Nguyên bị bọn người mặc vest đen đánh ngã xuống nền. Cô thấy... khoe môi anh rách tươm, nhoe máu. Cô thấy... mắt anh ngấn đỏ, bất lực, chịu đựng. Cô thấy... anh khó nhọc thở, hai tay ôm lấy ngực quặn đau. Cô thấy... anh ngược lên nhìn người thanh niên trước mặt bằng tất cả sự thất vọng, tổn thương. Cô thấy... Minh Kha băng lãnh chĩa súng vào anh, nhếch môi cười...

Sam nghe những tiếng đạn vang lên nối tiếp nhau, xâu xé cơn mơ. Một tiếng nói gằn gừ, dữ dội vọng ngược từ bên trong: “ Giải phóng Ta! Mi hãy để Ta thức dậy! Đã đến lúc để Ta thức dậy!”. Đôi mắt đang lờ lờ của Sam bất giác mở to, những vòng tròn sóng biển mất, để lộ ra một hố sâu hun hút không thấy đáy. Tận sâu thẳm, sự tối tăm hòa vào máu, sôi lên sùng sục. Tay Sam vô thức siết lại, bật ra những tiếng kêu răng rắc gai người. Mọi cảm giác đau đớn phút chốc đều biến mất, nhường chỗ cho thứ sức mạnh không có tên gọi.

Sam ngừng thở, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Minh Kha, từ khoe môi đang nhầy nhụa máu vẽ ra một nụ cười... quỷ dị. Cô lau máu trên miệng, các cơ trong người căng cứng lại, có cái gì rân rân như điện chạy loạn khắp cơ thể.

Đúng vậy, vị của máu... tanh tuổi...đáng ghét...nhưng thời khắc này, một cơn khát kì lạ đang gào thét bên trong cô. Cô muốn thấy máu. Cô cảm thấy khát...vô cùng khát. MÁU...

Minh Kha hơi khựng lại trước biểu hiện của Sam. Nụ cười ấy có ý nghĩa gì? Đôi mắt tối tăm phủ sương dày của cô ánh lên những tia xanh rờn, lạnh ngắt như hố địa ngục. Minh Kha chớp mắt một cái, đã không thấy cô đâu nữa.

Lặng lặng như hơi thở, nhẹ nhàng như bụi khí, vô phương hướng như gió,... một sự xuất thần bất ngờ đến nỗi không thể tin được. Từ phía sau lưng Minh Kha, Sam hiện ra... Cú đá xoáy với tốc độ cực hạn, sức mạnh kinh hoàng, tàn bạo giáng thẳng xuống đầu Minh Kha.

Hự...! – Một tiếng vang nặng nề. Minh Kha đổ rạp người xuống như một thân cây bị đốn đổ, chân anh khụy xuống nền đỡ lấy toàn bộ sức nặng cơ thể. Cơn đau buốt từ đỉnh đầu truyền dọc cơ thể khiến anh run lên. Mượn bờ tường làm điểm tựa, Minh Kha ngã hẳn vào, anh cảm thấy đau đớn kinh khủng. Kha mở to mắt sững sốt nhìn Sam. Cô đứng cách anh chỉ hai bước chân, toàn thân toát ra một thứ ma khí đặc quánh lại, đôi mắt cô trống rỗng, sự tối tăm nhấn chìm mọi cảm xúc...

Hây! – Sam gào lên một tiếng, vọng đến bốn bức tường kín, dội đi dội lại liên hồi. Chân cô chộp nhoáng tấn công anh. Minh Kha né người tránh cú đá của cô. Cú đá dồn trúng tường, tường lõm vào một dấu giày kì dị. Kha thở dốc, nhất thời cảm thấy có gì đó không ổn, bờ môi lạnh bặm chặt lạnh lẽo đến cực độ. Anh gầm lên, lao vào trận chiến với Sam. Không còn trêu đùa nữa, mà là đánh thật sự...

...

Tốc độ ra đòn của Sam đến kinh dị, và sức mạnh, như một quả bom đến giờ nổ, phá tung tất cả.

Còn Minh Kha, không bao giờ là một kẻ tầm thường. Anh nhanh như gió, lật tung cả những phòng tuyến vững chắc trong thế võ quỷ dị của Sam. Một giây vụt qua, động lại trong đáy mắt anh sơ hở của cô. Kha biến hóa, lách một đường cung nhanh chớp nhoáng. Cuộc chiến này ngay từ đầu đã không – được – phép cân sức, bây giờ vẫn vậy.

Không cần vòng vo, không cần dông dài, anh chỉ cần một lần dứt điểm. Cú đá mang sức nặng của quả núi tạ tán thẳng vào ống quyển Sam. Xương cốt như pha lê mong manh, bể vụn ra.

Tựa cái dáng xiêu vẹo bất lực của thân cây cổ thụ bị đốn, Sam đổ người xuống trong sững sờ, hai mắt mở to trân trối. Dưới sàn nhà, một thảm thủy tinh trải mỏng tang, chia lên nhon hoắt...

...

Thủy tinh đâm xé đồng loạt từ phía sau làm Sam đau đến mức hơi thở đứt khúc. Minh Kha hài lòng về cú dứt điểm của mình. Chiến thắng nhỏ mọn này chẳng là gì, bây giờ, anh phải kết thúc cuộc đấu cách trọn vẹn.

Kha cúi thấp người, tay anh lạnh ngắt, luồn vào mái tóc Sam, quấn lấy cổ cô, lạnh lùng siết lại. Không gian nhỏ giữa hai tay anh chóng vánh thu hẹp. Sam ngạt thở, ho lên dữ dội. Anh muốn cô biết rằng:

Tử Thần là ai?

Tử Thần chỉ có thể là anh mà thôi!

- Chấm dứt ở đây được rồi! – Minh Kha nở một nụ cười nửa miệng băng giá.

Mặt Sam trắng như sáp, bờ môi nhỏ run lên tím tái... Không khí! Cô cần nó. Phổi co rút lại khô kiệt dưỡng khí. Trái tim dần dần phản ứng chậm lại, chậm đến mức sắp sửa ngưng trệ.

Thành thịch...

Thành thịch...

Thành thịch...

Thời gian như ngưng đọng. Không gian đóng băng.

Đôi mắt nhắm nghiền của Sam bỗng dưng từ từ mở ra nhìn anh, sự trống rỗng và tối tăm tan dần, tan dần nơi đáy mắt. Vừa xa xăm, vừa gần gũi, một cảm giác gì đó chậm rãi lan tỏa trong từng góc ngách tâm hồn... Rồi... một vòng tròn sáng xanh biếc từ nơi sâu thẳm nào cuộn lên, dịu nhẹ lan tỏa. Ánh nhìn ấy khắc khoải, sâu lắng đến kì lạ. Ánh nhìn ấy khiến người ta nghẹt thở. Dòng thánh thiện dâng lên, sáng sủa đầy cả những vực sâu.

Môi cô yếu ớt run rẩy, bật ra một âm thanh nhỏ vô cùng quen thuộc. Âm thanh của quá khứ, âm thanh của những ngày ấu ập, âm thanh của sự sẻ chia, lắng nghe và thấu hiểu:

- Minh... Kha... - Một giọt lệ trong suốt như pha lê lặng lẽ trào ra nơi khóe mắt trắng khuyết hiền hòa, len theo gò má nhợt nhạt, chảy xuống tay anh. Nóng hổi! - Tin... yêu mến... hi sinh... quan tâm... bạn... lắng nghe... thấu hiểu...xem như anh trai của mình...Đã từng... đã từng...

Minh Kha khựng lại, hai tay đang siết chặt lấy cổ Sam bỗng chốc hóa thạch cứng đờ, hơi thở anh trở nên nhẹ bẫng. Tim anh nén lại, rơi rớt cả những nhịp đập lạnh lẽo. Nước mắt Sam giàn ra ướt nhòa gương mặt nhỏ, ướt tóc cô, ướt tay anh...xuyên thấm vào anh một cảm giác mất mát kì lạ.

Thời khắc ấy...

Minh Kha như bị thôi miên. Hai tay anh vô thức nới lỏng ra, anh nhìn Sam. Đờ đẫn. Vô hồn. Như một kẻ trống rỗng, Kha không biết mình đang làm gì, anh lặng lẽ đưa tay ngăn dòng lệ pha lê đang tuôn trào trong cay đắng, áp nhẹ tay vào bầu má trắng nhợt của cô, êm dịu lau đi. Rồi anh vô thức, bản thân, nhẹ nhàng đặt môi hôn lên má Sam. Đôi môi anh lạnh như tiền, khô khàng run rẩy. Anh không muốn nhìn thấy Sam khóc, chưa bao giờ muốn nhìn thấy nước mắt của cô. Nó làm anh cảm thấy trống rỗng.

Từ trong tiềm thức, nơi sâu thẳm của tâm hồn, anh chợt nhớ đến nụ cười trong ngần như bông hoa tuyết của Sam. Anh trống rỗng. Anh thất thần. Anh như một kẻ vô tri vô giác...

- Đừng khóc... - Giọng anh khản đặc – Sam... làm ơn... đừng khóc! Xin em!

Khoang phổi của Sam căng lên, hít vào một hơi thật sâu. Trong đôi mắt cô, sắc tối tăm biến chuyển tinh vi dưới những đợt sóng thánh thiện giả dối, thứ sức mạnh quỷ dị khi nãy lại bùng lên như ngọn lửa địa ngục, bờ môi nhỏ bật ra âm thanh đanh gọn như người máy:

- Trễ - rồi! Dương – Minh - Kha!

PHẬP! – Một mảnh thủy tinh sắc nhọn theo tay Sam đâm thẳng vào lưng anh, xuyên qua lồng ngực anh, chạm đến vị trí của thứ đồ hỗn vẩn đang đập những nhịp vô hồn. Nhát đâm chí mạng!

Anh vừa bị đâm. Một nhát xuyên qua lồng ngực và chạm đến tim. Nhưng Minh Kha không có bất kì một cảm giác gì, không có bất kì một biểu hiện gì, một chuyển biến nhỏ cũng không có. Anh vẫn cứ giữ nguyên tư thế đó. Anh nhìn cô đâm đâm.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh đang phản chiếu hình ảnh Sam. Màn sương dày tan đi, từ đáy sâu vô tận, một vòng tròn sáng êm dịu lan tỏa, một tình cảm ấm áp phảng phất kín đáo, một tình yêu sâu sắc đang lay động. Máu từ ngực anh tuôn ra, ướt đầm áo sơ mi anh đang mặc, tụ lại một vũng đỏ lừ, tanh ngọt, rồi từng giọt rỏ tong tong lên người Sam.

- Em vừa đâm tôi...? Em...vừa giết tôi...? Phải không? Thỏa nguyện rồi... phải không? – Gương mặt Minh Kha mỗi lúc một gần, phủ trọn cả đồng tử của Sam. Hơi thở anh nhẹ bẫng, vờn trên mặt cô. Anh tìm đến đôi môi nhỏ kia, hôn say đắm.

Hôn như người bộ hành trong sa mạc tìm được nguồn nước mát. Hôn như kẻ mù lòa lần đầu được nhìn thấy ánh sáng. Hôn như lần đầu được yêu. Nụ hôn mãnh liệt của tình cảm dồn nén. Nụ hôn cuối cùng...

Rồi...Sam nghe tiếng anh thì thầm bên tai, ấm áp, như có, như không, trước khi trao trả mọi thứ vào sự im lặng vĩnh viễn:

- Khiết Sam... xin lỗi và... cảm ơn... xin lỗi và cảm ơn... xin lỗi và cảm ơn...

...

Xin lỗi Cao Khiết Sam, người con gái đầu tiên tôi yêu. Và cảm ơn Cao Khiết Sam, người con gái cuối cùng tôi yêu.

...

...

Khi ấy, Tiểu Mạn nói với tôi: “ Minh Kha! Gia Nguyên trở lại rồi!”. Tôi cười. Cao Gia Nguyên trở lại? Có chuyện đó sao? Cái chết của hắn tôi là người rõ hơn ai hết, bởi chính tôi đã làm việc đó.

Rồi tôi gặp em, người có gương mặt giống hệt Cao Gia Nguyên. Ban đầu, tôi cứ nghĩ em là một tên con trai. Tôi cảm thấy thú vị với sự xuất hiện bất ngờ của em, tựa như một cơn gió vô phương hướng, không biết đến từ đâu, không biết sẽ đi đâu. Tôi tiếp cận em, xem thử em đang định giở trò gì. Mất trí nhớ do chấn thương sợ hãi? Thật hài hước! Em đã nói với tôi như thế, nói rằng em đã quên tất cả mọi thứ, em muốn tìm lại quá khứ của mình. Quên, hay là ngay từ đầu đã không biết gì?

Em còn nhờ vả tôi giúp em khôi phục trí nhớ. Em ngốc đến nỗi không nhận ra kẻ thù đang ở ngay cạnh mình, em dốc sức truy tìm một sự thật xa xôi, em cố gắng vén một bức màn mà không biết phải vén như thế nào. Cứ hàng ngày đi bên cạnh tôi, cười nói với tôi, trò chuyện cùng tôi, quý mến tôi, tin tưởng tôi. Giống như một con thỏ tự chui đầu vào hang hùm, rồi hỏi hùm rằng: “Anh có muốn ăn gì không?”. Tôi nhớ về mặt chăm chú của em khi nghe tôi kể những mẫu chuyện nhỏ về Gia Nguyên. Em tin những điều đó. Thật ngốc nghếch! Em chẳng biết mình đang nói chuyện với ai, đang đùa giỡn với ai. Tôi biết mục đích của em chứ, biết còn rõ hơn cả em. Em đang cố tìm tôi và trả thù tôi. Em đang cố giết tôi.

Em giống như một quả bom hẹn giờ, đến một lúc nhất định, sẽ nổ tung và hủy hoại tất cả. Có sự thật nào che giấu được quá lâu? Có bí mật nào không bị thời gian khai quật? Ngay từ khi em xuất hiện, tôi đã ý thức được sự nguy hiểm của em. Tôi biết sẽ có ngày em tìm ra sự thật, hiểu ra chân tướng sự việc và làm những điều em cần phải làm. Nhưng tôi đến một chút lo ngại cũng chưa từng có. Bởi tôi có thể hủy diệt em bất cứ lúc nào.

Em giống như một tờ giấy mỏng manh mà tôi có thể xé nát bất cứ lúc nào tôi muốn. Em giống như một ngọn nến leo lắt mà tôi có thể dập tắt bất cứ khi nào tôi thích. Em giống như một quả cầu pha lê mà tôi có thể ném vỡ bất cứ thời khắc nào tôi cảm thấy hứng thú làm vậy. Mạng sống của em nằm trong tay tôi, và tôi có thể tước nó đi, lúc nào cũng được.

Nhưng rốt cuộc tôi lại do dự. Cơ hội giết chết em, tôi không thiếu. Tuy vậy, tôi thả chúng trôi qua. Từng lần một, tôi tự nhủ với mình rằng tôi sẽ đùa với em một lúc nữa. Tôi tàn nhẫn muốn em yêu tôi, rồi sau đó, tôi sẽ lạnh lùng tước đoạt mạng sống của em. Tôi hứng thú với việc chứng kiến em lao đầu vào lửa. Tôi muốn xem thử em làm những gì và sẽ làm được gì. Tôi xem em như một thứ tiêu khiển. Một – thứ – tiêu – khiển – không – hơn – không – kém.

Nhưng... đó chỉ là nguy hiểm, là dối trá. Bởi tôi biết, nơi sâu thẳm của tâm hồn mình đang có một thứ say mê kì lạ. Không phải chỉ hứng thú với em, mà là say mê em. Tôi biết, mình đã bị...rung động.

Ngay từ giây phút em ngốc nghếch lao đầu vào mũi xe để cứu tôi và Mạn, tôi đã có cảm giác mãnh liệt này. Em nghĩ tôi không thể tránh chiếc xe đó? Tôi là ai chứ? Tôi có thể bị thương sao?

Còn ai ngốc hơn em? Còn ai có thể không ngần ngại lao vào nguy hiểm để bảo vệ kẻ thù của mình? Còn ai chấp nhận bản thân bị thương chứ quyết không để kẻ thù của mình bị thương? Còn ai ngoài em sao?

Tôi rung động.

Tôi bắt đầu vai diễn của mình, khoác lên một chiếc mặt nạ ôn nhu hiền lành. Tôi như một chàng trai tốt bụng xuất hiện bất cứ khi nào em cần, lắng nghe những tâm sự của em, chia sẻ cùng em. Có khi là một chiếc bánh quy nhỏ nhỏ. Có khi là một tách trà nóng phảng phất hương bách thảo ngọt dịu. Tôi thích vuốt tóc em, nhỏ nhẹ trò chuyện với em. Tôi thích xoa đầu em, rồi lấy bút màu vẽ lên mặt em lúc em ngủ...

Tôi chỉ đùa giỡn với em, nhưng, đã có lúc tôi muốn điều đó là thật. Nếu tôi trở thành một chàng trai tốt bụng thì sao? Nếu tôi thực sự đến với em bằng tình cảm của mình thì sao? Nếu những cảnh này không phải là diễn kịch thì sao? ... Đã có lần tôi phảng phất nghĩ như thế. Đã từng có rồi...

Tuy vậy, tôi sinh ra không phải để làm người lương thiện. Tôi là hậu duệ của quỷ dữ. Tốt bụng ư? Lương thiện ư? Quá xa vời! Tôi thấy Quân bế em đi, tôi thấy Quân hoang mang và hoảng sợ. Tôi biết em thuộc về ai. Em không thuộc về tôi, không bao giờ thuộc về tôi.

Em và tôi ở hai thế giới riêng biệt, hai thế giới chứ không phải là hai hành tinh. Nếu là hai hành tinh, chúng còn có cơ hội va chạm vào nhau để đồng loạt nổ tung, rồi những mảnh vụn của chúng sẽ hòa tan, đan kết thành một. Còn hai thế giới, không phải đơn thuần là hai không gian; nó là khoảng cách trái tim, khoảng cách tâm hồn. Một khoảng cách vô hạn, không thể tìm ra điểm chung, không thể va chạm, không thể liên kết, không thể hòa hợp. Quá xa vời!

Bản chất của tôi là gì? Lạnh lùng, tàn nhẫn, vô cảm, độc ác. Mọi thứ xấu xa nhất đều quy tụ vào tôi, cô đúc nên tâm hồn tôi. Thứ gì tôi muốn có thì nhất định phải có được. Nếu không, tôi sẽ đập đổ, sẽ hủy hoại.

Khiến em tin tuyệt đối vào tôi chính là cách tôi hủy hoại em. Tôi muốn niềm tin đó vỡ tan và những mảnh vỡ sẽ đâm xé em. Tôi muốn em phải đau đớn, tuyệt vọng. Tôi muốn em phải đi đến tận cùng của cay đắng. Tôi muốn sự tổn thương và để những thứ đau khổ nhất nhấn chìm em vĩnh viễn. Như Claude Frollo muốn giết chết Esméralda để giữ nàng cho riêng mình vậy. Em biết mà, tàn nhẫn, thực chất cũng chỉ là một kiểu cuồng si. Nụ cười của em, những vòng tròn sóng xanh biếc êm dịu lan tỏa trong đáy mắt em, tôi muốn nó chỉ thuộc về tôi, duy nhất mình tôi mà thôi.

Tôi tự đâm mình vào lòng tham, sự vị kỉ. Tôi lại tàn nhẫn hơn bao giờ hết để giành giật lấy em. Tôi lún sâu hơn, ác hơn, lạnh hơn. Tôi chỉ muốn vò nát sinh mệnh của em trong tay tôi. Tôi chỉ muốn giết chết em...

Nhưng... em khóc. Giọt nước mắt của em chạm vào tôi, chậm rãi xuyên thấm vào tận sâu thẳm trong tâm hồn tôi. Giọt lệ ấy rơi xuống mặt hồ phẳng lặng, khuấy động lên những vòng tròn sóng. Nó đánh thức một thứ gì đó. Nhẹ nhàng, rồi mãnh liệt, nó thôi miên tôi, nó khiến tôi trống rỗng. Nước mắt của em như thanh tẩy tôi, làm tim tôi bỏng rát.

Em sắp đâm tôi, tôi cảm nhận được điều đó và tôi có thể tránh đi cách dễ dàng. Chỉ cần tay tôi siết chặt thêm chút nữa thì em sẽ ngừng thở. Tôi có thể giết em mà đến một vết xước trên người mình cũng không để lại. Tôi có thể khiến em tự đâm chính mình.

Nhưng tôi đã không làm thế, hay không muốn làm thế. Thời khắc này, tôi chỉ muốn yêu em, vứt bỏ hết cả tự trọng và sự an toàn của bản thân để yêu em. Tôi muốn giữ lại vị say của môi em. Đừng khóc! Tôi chỉ muốn vậy thôi. Yêu em và không muốn em khóc, chỉ cần vậy thôi.

Tôi chấp nhận đổi mạng sống của mình để lấy giây phút ngắn ngủi kia. Tôi chấp nhận để em giết chết tôi. Bởi, ở trong bùn quá lâu, tôi cảm thấy tanh tưởi chính bản thân mình, ở nơi tối tăm quá lâu, tôi cảm thấy mù lòa và vô hướng. Tôi cần một sự thanh tẩy, tôi cần ánh sáng. Tôi cần em.

Khiết Sam, xin lỗi vì đã làm đau em. Khiết Sam, cảm ơn vì đã giải thoát cho tôi.

Khiết Sam, xin lỗi và cảm ơn.

Như một con mèo đùa giỡn với cuộn len, đùa đến chán rồi mới phát hiện ra mình bị cuộn len ấy quấn chặt từ lúc nào, không thoát được, và... cũng không muốn thoát. Bởi quá sức ấm áp. Ấm áp lắm..."

Sam bước ra khỏi căn phòng số năm, cả người nhầy nhụa máu. Sau lưng, những mảnh thủy tinh vẫn găm đầy, máu tụ lại ứ đọng. Sam như người vô hồn, thân lão đảo.

Xong rồi! Cô đã giết chết DM! Cô đã trả thù cho Gia Nguyên! Điều bấy lâu nay cô muốn làm, giờ đã làm xong rồi. Nụ cười nhạt thếch gượng gạo nở trên bờ môi tím tái của Sam, đôi mắt cô trống rỗng.

Xong rồi thì sao nữa? Kết thúc rồi nên làm gì nữa?

Làm gì bây giờ?

Cô... không biết...

Sam dựa vào tường, từ từ trượt xuống. Khóe môi đang cười của cô bỗng run lên, rồi từ từ mím lại, ngăn một âm thanh nghẹn đắng lọt ra ngoài. Cô khe khẽ lắc đầu, thu mình lại, khổ sở ôm lấy đầu như một đứa trẻ phạm lỗi. Cô vừa làm gì? Giết Kha?... Cô đã giết Kha?...Không thể nào...Cô đã đâm chết Kha?... Không thể nào...

Cô là kẻ giết người! Cô là sát nhân! Cô là một con quái vật! Cô là ác quỷ!

Sam run rẩy, thất thần, hoảng sợ. Từ khi Gia Nguyên qua đời, tâm hồn cô hình thành một mảng ố chìm sâu vào vô thức, phơi thai nên một nhân cách thứ hai. Bên trong cô có ác thú của thù hận và ám ảnh. Sam... đã để nó điều khiển bản thân. Cô bản thân nhìn hai tay đầy máu của mình...

Giết người?... Không! Không phải! ... Cô đã giết người ư? Cô đã tước đoạt mạng sống của người khác ư? Không... không phải đâu!

Cô đang tìm kiếm điều gì? Cô đang làm gì?... Sam không biết. Cô vùi mặt vào hai tay. Khuôn ngực phập phồng mãnh liệt.

Trả thù xong không phải là đã kết thúc mọi chuyện rồi sao? Đáng lẽ ra phải vui chứ? Cô sống đến bây giờ chỉ vì mục đích này thôi mà, đáng lẽ ra phải hài lòng chứ? Sao cô đau đớn thế này? Sao cô khổ sở thế này? Sao cô có cảm giác mình đã làm sai hết mọi thứ rồi? Sai đến không cách gì xin tha thứ được?

Mặt đồng hồ điện tử cô đang đeo bỗng rung mạnh rồi hiện lên một dòng chữ đỏ khô cứng: “Đã đến hạn kích hoạt bom thư. Mật khẩu: ——“

Sam nhìn sững vào dòng chữ. Bom thư? Kích hoạt? Cả người Sam cứng lại, một luồng điện cường độ mạnh chạy dọc cơ thể khiến cô rùng mình.

Cho nơi này nổ tung lên được không? Biến nơi này thành một đồng hồ nổ được không? DM sẽ tan thành bụi. Thuộc hạ của hắn sẽ tan thành bụi. Tài liệu và hàng hóa của hắn sẽ tan thành bụi. Mọi thứ của hắn sẽ tan thành bụi. Cả cô...cũng sẽ tan thành bụi.

Hai mắt Sam mở to. Cô sẽ được giải thoát, cô sẽ không cảm thấy đau đớn gì nữa. Biến mất khỏi thế gian này, cô sẽ gặp Gia Nguyên. Anh đang chờ cô, anh đang gọi tên cô. Cô nghe thanh âm của anh mang mang bên tai. Hình như cô nhìn thấy anh.

Còn gì để do dự nữa? Cô ngay từ đầu đã không nên có mặt trên đời này. Một đứa trẻ tội lỗi, một con người tội lỗi. Vậy nên hãy biến mất đi! Hãy xóa sạch dấu vết về sự tồn tại của mình đi! Hãy kết thúc đi!

Sam sung sướng nở một nụ cười vô hồn, tay lướt trên mặt đồng hồ cảm ứng, run rẩy bấm mật khẩu kích hoạt bom thư. 3 - 7 - 7 - 5 - 6 - 2 - 9 . Vạch laze nhấp lên một cái, báo hiệu đã kích hoạt thành công.

Những con số đỏ rực kia dần dần nhòe đi trong mắt Sam, một giây sau đó, màu trắng xóa bao phủ mọi thứ. Cảm giác cơ thể mất đi hoàn toàn trọng lực, không điểm tựa. Một trận tê buốt truyền từ sau gáy, lan tỏa khắp mọi góc ngách cơ thể. Từng sợi dây thần kinh căng đến độ tưởng như có thể đứt bất cứ khi nào. Dữ dội và quen thuộc, cơn đau đầu ập đến làm Sam ngã vật ra sàn, cảm giác lạnh lẽo từ nền đá hoa cương xâm tràn vào thân thể.

Rất đúng lúc. Rất hợp lí. Lần đầu tiên cô cảm thấy may mắn vì mình mắc triệu chứng này. Cơn đau sẽ khiến cô quên đi mọi thứ xung quanh. Cơn đau sẽ khiến cái chết đến nhẹ nhàng hơn.

Sam chẳng cần gì nữa cả. Cô hiểu mà...cuối con đường cô đi là ngõ cụt. Cuối cuộc đời cô là bế tắc.

...

Sam mơ hồ nhìn thấy một bóng áo đen nhạt nhòa đang lao vút về phía mình. Cô mỉm cười, là Tử Thần phải không? Giết cô đi! Hãy đem cô đến một nơi nào đó thật xa. Địa ngục cũng được. Nơi có khốc lốc và nghiêng rãng cũng được. Chỉ cần để cô quên hết mọi thứ. Lưỡi hái Tử Thần hươ lên lạnh buốt, Sam chờ đợi cái chết, chờ đợi giây phút được dừng đứng với chuyện của loài người...

Chỉ mười phút nữa thôi, mọi thứ sẽ bị chôn vùi vào dĩ vãng. Mười phút thôi...

Thân thể Sam trở nên nhẹ bồng, một cảm giác chơi vơi giữa không trung. Tử Thần đang mang cô đi.

Từ khóe mắt đang nhắm nghiền của Sam, một giọt trong suốt lặng lẽ trào ra. Nước mắt nóng hổi. Sâu thẳm trong tâm hồn, hiện lên nụ cười nhân hậu của bố, mái tóc vàng óng như nắng pha mật ngọt của Jully, trái bóng rổ nghịch ngợm tung lên cao của Hải Đăng, hương thơm dịu nhẹ từ cốc cà phê kem Minh Kha pha chế, đôi mắt xám tro trong veo của Tiểu Mạn và... nụ hôn thơm ngát vẫn vương hương muôn hoa cỏ của Hồng Quân.

Sam nghe thấy tiếng chuông gió treo nơi cửa sổ vang lên, trong ngần, tinh khiết...

71. Chương 68: Lời Trăng Trối.

Ba tiếng đồng hồ trước, Gia Nguyên cài đặt trong điện thoại của mình chế độ gửi tin nhắn hẹn giờ. Lúc này là thời điểm tin được gửi đi.

...

Tiểu Mạn thần thờ ngồi trên chiếc xích đu trắng, đôi chân thon gầy khẽ khàng đung đưa, mái tóc ngắn bị gió đêm lùa vào, làm lộn xộn hết cả nếp. Mấy ngày nay cô bé cứ như người mất hồn, ai hỏi gì cũng không hé răng nửa lời, không ăn uống, không nói chuyện, trở nên nhợt nhạt và trầm tính hẳn đi.

Ting! – Chiếc điện thoại bên cạnh vang lên âm báo tin nhắn. Tiểu Mạn mệt mỏi quay sang, hững hờ liếc qua màn hình điện thoại rực sáng. Nhưng, đôi mắt xám tro bất giác mở to, thâu gọn biểu tượng tin nhắn kia, cô chụp lấy điện thoại, bờ môi nhỏ khẽ mấp máy trong từng sột:

- Tin nhắn của... Gia Nguyên?

...

Jully đang chống cằm ngồi đợi ly cà phê của mình được mang ra. Ting! – Âm tin nhắn vang lên. Cô cầm điện thoại, đôi mày lá liễu khẽ cau lại: “Message of SAM”.

...

Điện thoại của Hải Đăng rung một cái rồi hiển thị đã nhận một tin nhắn mới. “ From: Sam - To: Me”

...

Aiden đang chăm chú nghiên cứu tài liệu cho buổi thuyết trình ngày mai. Chiếc điện thoại cảm ứng trên bàn bất chợt rung lên. Tin nhắn mới?

Ông bật máy, là tin nhắn của con gái?

...

- Tại sao đến lúc này vẫn chưa tìm được người cơ chứ? Mấy người làm ăn kiểu đó sao? Có xới cả thành phố này lên cũng phải tìm cho ra! Nếu không làm ra hồn thì đừng – trách - tôi! – Hồng Quân phẫn nộ gầm lên trong điện thoại. Anh đập máy, kích động đập mạnh tay lên vô lăng xe, rồi khổ sở vò đầu.

Anh không tìm được Sam, không cách gì liên lạc với cô ấy, không cách gì biết được cô ấy ở đâu. Anh cảm thấy bất an và tuyệt vọng vô cùng. Sam đang ở đâu? Cô ấy có thể ở đâu được? Xung quanh Sam luôn ẩn tàng nguy hiểm, không thể để cô ấy một mình!

Ting! – Điện thoại của anh đổ một hồi chuông nhỏ. Hồng Quân cau mày quay sang. Ngay lập tức, hai mắt anh mở to bản thân: “ Tin nhắn mới – SAM”.

“ From: Gia Nguyên – To: Tiểu Mạn.

Mạn à, lúc em đọc những dòng này thì chắc rằng tôi đã không còn tồn tại nữa. Đừng vội kích động! Em cần phải thật bình tĩnh để nghe tôi nói chuyện này. Hứa với tôi, phải thật bình tĩnh nhé! Tôi sẽ không nói nhiều đâu, tôi chỉ nói những gì tôi cho là cần thiết nhất với em thôi. Nghe Mạn nhé...

Sự thật là Cao Gia Nguyên đã mất từ một năm trước rồi. Người bên cạnh em từ đó đến giờ không phải Gia Nguyên đâu. Gia Nguyên đã bị giết một cách tàn nhẫn và đau đớn, Gia Nguyên đã bị truy sát đến tận cùng!

Tại sao ư? Vì anh ấy biết một bí mật không nên biết. Anh ấy bị buộc phải im lặng mãi mãi để bí mật ấy không lộ ra ngoài.

Và người giết anh ấy không ai khác chính là... BỐ VÀ ANH TRAI CỦA EM!

Tôi trở lại chính là để trả thù cho Gia Nguyên. Tôi muốn đòi lại công bằng cho anh ấy.

Em nghĩ tôi đang nói đùa chứ gì? Sao có thể đem chuyện như thế này ra đùa hả Mạn? Tôi không đùa đâu, tôi đang nói sự thật cho em, tôi đang căng thẳng và nghiêm túc hết mức có thể. Bố em và Kha đã giết Gia Nguyên. Tôi- không- nói- dối!

Em có còn nhớ tôi từng hỏi em về màu mắt của tôi không? Em bảo em không thắc mắc là vì em có thể tự lí giải được. Em bảo đó là do hiện tượng Tây Hóa, thiếu ánh nắng mặt trời. Mạn ngốc quá! Sao em không nghĩ tôi là một kẻ khác? Sao em không nghi ngờ tôi là kẻ giả mạo? Sao em lại tin tưởng tôi đến thế?

Niềm tin em dành cho tôi chẳng khác gì cách tôi tin anh trai em cả. Em rất tin tôi, tôi rất tin Minh Kha. Để rồi tất cả chúng ta đều bị lừa dối. Nếu là người khác, chắc họ sẽ cố giấu em sự thật này, họ sẽ cố để em không biết gì, để em khỏi chịu tổn thương. Nhưng tôi không phải là người khác, tôi muốn em biết sự thật. Tôi muốn em trưởng thành. Em phải trưởng thành Mạn à! Dù có đau đớn đến không chịu nổi, dù có tổn thương đến mức vượt quá giới hạn của mình thì cũng phải trưởng thành!

Cuộc sống không chỉ có màu hồng, từ trước đến giờ em được bảo bọc quá kỹ càng, em được chăm sóc bằng tất cả sự yêu thương từ mọi người xung quanh, từ gia đình em, từ anh trai em, từ bố em, nên em mới là kẻ thiệt thòi nhất. Em quá ngây thơ và trong sáng, quá dễ đặt trọn niềm tin tưởng của mình vào ai đó, giống như một cây non yếu ớt mà bão tố cuộc đời có thể vùi dập, quăng quật không thương tiếc. Tiểu Mạn bé nhỏ, Tiểu Mạn vô tư, Tiểu Mạn thánh thiện, chính vì vậy, em sẽ là người phải chịu đả kích nhiều hơn bất kì ai. Em chính là người tổn thương và đau đớn hơn bất kì ai.

Tôi sợ em sẽ không chịu nổi cú sốc này nên phải để em chịu tổn thương trước. Tôi muốn em làm quen với những nỗi đau lớn hơn nỗi đau tình cảm tan vỡ. Tôi đã tàn nhẫn gạt bỏ em ra trước mặt mọi người, sỉ nhục em, để Thực Nhi rêu rao những tin đồn không tốt về em. Tôi cố tình đẩy cho em ngã, để em tự học cách đứng dậy. Mạn, ngã đau lắm phải không? Ghét tôi lắm phải không? Ừ, ghét tôi cũng được, tôi quen bị người ta ghét rồi! *cười hiền*

Để trở thành một hòn sỏi láng mịn thì trước hết tảng đá khổng lồ trên núi phải chịu ánh mặt trời nung đốt hàng năm trời, bóng râm đến nứt vỡ ra. Để được hồi sinh và sống thêm ba mươi năm, chim ưng phải trải qua một quá trình lột xác đau đớn, tưởng chết đi được. Ở trường học, em được dạy một bài học rồi làm bài kiểm tra, còn ở cuộc sống này, em biết đấy, phải làm bài kiểm tra trước rồi mới có được bài học xương máu. Có đau mới có lớn. Tôi đã đau, và tôi gục ngã, không cách gì đứng dậy được. Tôi hy vọng em không bao giờ lặp lại vết xe đổ này. Cuộc đời tôi thất bại, tôi là kẻ thất bại. Còn em, em không phải là kẻ thất bại. Em là niềm hy vọng cuối cùng.

Mạn này, tôi rất muốn xoa đầu em, tôi rất muốn nhìn thấy đôi mắt xám tro trong suốt của em. Tôi có thể soi thấy mình trong đôi mắt em, và tôi thích điều đó vô cùng. Tiểu Mạn là cô bé mà tôi trân trọng nhất, yêu quý nhất trên đời. Tiểu Mạn là cô bé có nụ cười trong trẻo nhất tôi từng thấy. Tiểu Mạn rất đáng yêu!

Gia Nguyên có ghi trong nhật kí của anh ấy rằng: “Mình tin Sam nhỏ cũng sẽ rất quý Tiểu Mạn. Tiểu Mạn đáng yêu mà. Hai người sẽ rất hợp nhau!”

Đúng vậy, Tiểu Mạn thực sự rất đáng yêu, cứ muốn thấy cái dáng bé nhỏ của em đứng trước cửa lớp học, cứ muốn nghe thấy giọng nói trong trẻo như tiếng chuông bạc của em mãi thôi.

Tiểu Mạn, trời lạnh rồi, nhớ mặc áo ấm nhé! Đừng chỉ khoác áo dạ phong phanh, sẽ bị cảm đó! Tiểu Mạn, nhớ đừng bỏ bữa sáng nữa nhé! Dạ dày sẽ khó chịu! Tiểu Mạn, nhớ đừng nghiền cứu luận án quá khuya nhé! Sẽ không tốt cho sức khỏe đâu! Trời mùa đông rất hay mưa, đi học nhớ đem ô theo, Mạn nhé! Đừng để mình bị ướt...

Tự chăm sóc bản thân mình cũng là một cách giúp em trưởng thành. Quên tôi đi cũng là một cách giúp em thoải mái. Nhưng em phải nhớ em là cô gái mà Gia Nguyên trân quý nhất, yêu mến nhất. Nhớ kĩ tình cảm của Gia Nguyên và trân trọng nó nha Mạn!

Tôi hình như nói nhiều quá rồi. Cho tôi nói thêm một câu nữa thôi:

“Dương Tiểu Mạn, bảo trọng!”

Chờ đến ngày trên tóc em là chiếc kẹp quả táo màu đỏ,

Em gái song sinh của Gia Nguyên – Cao Khiết Sam.”

“From: Sam – To: Jully

Mommy à! Muốn ăn bánh bông lan quá! Nhưng mà phải làm sao đây? Chết rồi thì làm sao ăn được?

Cô bạn thân của tớ, gà mẹ của tớ, tóc cậu có thể nhờ người khác tết được không? Tớ bận đi với Gia Nguyên rồi, không ở bên tết tóc cho cậu được nữa đâu!

Jully rất mạnh mẽ, sẽ không vì đứa bạn tồi này mà khóc lóc gì đâu. Tớ tin vậy. Tớ đi mất thì cậu rảnh tay rảnh chân hơn mà, bởi vậy phải cảm ơn tớ nha! Sẽ không còn con nhóc nào đó suốt ngày bám theo cậu như cái đuôi để đòi ăn bánh táo. Sẽ không còn đứa rối hơi nào đó ném bóng rổ vào đầu cậu. Sẽ không còn nhỏ bạn điên khùng nào đó toàn lôi cậu ra tâm sự nửa đêm khiến cậu mất ngủ đến mức hai mắt thâm quầng như gấu trúc.

Jully sẽ cưới một người chồng yêu thương mình, sẽ có những đứa con xinh xắn. Tớ sẽ không làm vướng tay chân mommy tớ nữa đâu!

Thơm một cái lên má phải cậu, thơm thêm một cái lên má trái cậu.

Sống tốt nha gà mẹ của tớ! Yêu cậu nhất!”

“From: Sam – To: Hải Đăng.

Đệ tử của mình, từ nay không được sai vặt cậu nữa rồi. Đánh giá một chút về đệ tử: đẹp trai này, chơi thể thao giỏi này, đào hoa này, giỏi cửa gái này,... à, còn nữa, hay đánh lên đầu mình này. *Đáng ghét*

Đăng à, cậu tốt lắm! Chiều chuộng, yêu thương mình nhiều lắm! Có cảm giác cậu đang cosplay Gia Nguyên nha! Nhưng mà “Gia Nguyên phiên bản mới” này chẳng dụi dàng chút nào, toàn đánh bổ lên đầu mình. *Đánh lại một cái*

Đó là đang nói chuyện với Trần Hải Đăng, giờ mới chuyển qua nói chuyện với siêu Hacker Jang Brown này! *e hèm! Đổi giọng*

Jang à, mật thư khó quá! Bữa sau mà còn muốn chơi trò mèo vờn chuột với ai khác thì làm ơn nhẹ tay chút đi! Vết hết chất xám của người ta đấy à?

Đùa thôi! Anh thật sự rất tài năng, tôi ngả mũ kính phục đấy!

Jang, cảm ơn nhé! Anh giúp tôi tìm ra sự thật, giúp tôi chuẩn bị tâm lí, bảo vệ tôi khỏi nguy hiểm. Làm việc không có lương vậy chắc oán tôi lắm phải không? Ai bảo anh dài tay làm gì! Cái đồ ăn no rừng mới *cười đều*

Cửa các cô gái thành công hết nhé!

Rất hâm mộ bộ não của anh,

Sam.”

“From: Sam – To: Aiden.

Bố à, chắc nhận được tin nhắn này bố ngạc nhiên lắm, bởi từ trước đến giờ con có bao giờ nhắn tin cho bố đâu, toàn gọi điện thoại thôi. Con rất nhớ giọng nói của bố, trầm trầm và ấm áp, luôn cho con cảm giác an toàn. Nhưng xem ra giờ thì con chẳng thể nghe nó được nữa rồi.

Bố ơi, con sẽ biến mất!

Hai bố con mình đã ở bên nhau một thời gian thật dài bố ha? Kiến trúc sư đại tài của con, giáo sư biểu tượng học nổi tiếng của con, sao con lại may mắn được làm con gái của bố chứ?

A... con biết rồi, là do bố trước đây rất yêu mẹ, nhưng mẹ lại kết hôn với bố con, nên bố mới chấp nhận rút lui trong thâm lặng chứ gì? Bố yêu thương con trước hết là vì con giống hệt mẹ đúng không? Những bộ váy đầm trắng bố gửi đến cô nhi viện cho con trước đây đều là áo của mẹ con lúc nhỏ phải không? Con hiểu chứ ạ, nhưng mà dù bố có yêu thương con vì lí do gì đi nữa thì tình cảm bố dành để nuôi nấng con vẫn tuyệt vời không gì có thể phủ nhận được. Và con trân trọng nó vô cùng. Ôm bố một cái, hôn lên má bố một cái. Bố phải giữ gìn sức khỏe thật tốt nhé!

Con là đứa bất hiếu. Xin lỗi vì con đã không giữ lời hứa với bố. Nhưng con sẽ không xin bố tha thứ đâu, bởi vì con cảm thấy không hối hận về quyết định của mình. Bố biết mà, cái chết của Gia Nguyên khiến con đau đến mức có thể tự sát bất cứ lúc nào, con tiếp tục tồn tại chỉ là để trả thù cho anh ấy thôi. Mục đích sống tiếp của con chỉ có vậy thôi. Mọi thứ xong rồi thì phải tự đặt dấu chấm hết cho cuộc đời mình, bố nhỉ?

Cảm ơn bố nhiều lắm, cảm ơn về tất cả. Hôn lên má bố. Yêu bố.

Con gái”.

“From: Sam – To: Hồng Quân

Quân kia! Lại đang vui đầu vào việc tìm em phải không? Suốt ngày tìm em không mệt à? Thôi, anh đừng tìm nữa! Em trốn rồi, em sẽ không xuất hiện nữa đâu, anh tìm không ra đâu, đừng tìm nữa nha! Giờ này chắc em đã thành bụi rồi. BÙM! – nổ tung một cái. Quân, em biến mất đây. Bốc hơi khỏi cuộc đời anh luôn! Vĩnh viễn!

Quân, biết tại sao em đòi chia tay không? Ai bảo anh tốt quá làm gì? Ai bảo anh lo lắng cho em quá làm gì? Em không cho anh tốt với em nữa, không cho anh vì em mà lo lắng nữa đâu. Anh đang lãng phí cuộc đời mình đấy. Tình cảm của anh nặng quá, em không ôm nổi. Tình cảm của anh sâu sắc quá, em không đi hết. Em không xứng với anh. Em chẳng có gì để đáp trả anh cả, bởi vậy anh cứ khiến em cảm thấy mắc nợ anh thật nhiều. Nợ nần chồng chất, em không trả nổi. Bởi vậy em phải quyết thôi.

Quân *xoa xoa hai má* , cười lên cái coi! Quân *nhéo tai*, anh đừng buồn nhé! Em không đáng để anh buồn đâu! Quân *vò tóc*, đàn ông con trai không được khóc vì thất tình! Anh rất mạnh mẽ mà, anh sẽ vượt qua thôi! Anh biết không, Đỗ Hồng Quân chỉ hợp với thần thái lạnh lùng, đĩnh đạc, mạnh mẽ thôi! Đừng buồn, đừng đau vì em. Bất cứ thứ gì liên quan đến em, đừng nhớ!

Quân bảnh bao này, tài năng này, fan girl xếp hàng rồng rắn. Chọn một cô trong số đó để quan tâm, yêu thương đi! Em là người xấu, đừng cố chấp yêu em như vậy. Anh thấy đấy, cuối cùng cũng là em “đá” anh, em “quýt” anh mà. Em là người xấu. Bởi vậy đem tình cảm của chúng ta bỏ hộp cất đi nha! Tìm cô gái nào yêu anh, có thể lắng nghe và chia sẻ mọi việc với anh ấy.

Quân, cảm ơn vì đã yêu em, mở cửa trái tim em. Cảm ơn vì đã cho em mượn bờ vai để dựa dẫm. Cảm ơn vì đã chăm em uống sữa và ăn súp. Cảm ơn vì đã dạy em vẽ. Cảm ơn vì đã cho em mượn cả tầng hai để quậy phá. Cảm ơn vì đã dẫn em đi chơi. Cảm ơn vì đã ôm em và đi bên cạnh em. Cảm ơn anh nhiều thứ lắm, nhiều lắm, em kể không hết!

Quân, *xích lại gần anh một chút*, nhắm mắt lại coi! *hôn lên trán anh một cái*.

Bye bye Quân, Gia Nguyên gọi em rồi. Không gặp lại nhé! Vĩnh biệt nhé! *hôn anh thêm cái nữa*

Sam Ngổ.

Tái bút: Em yêu anh.“

...

Còn lời chia tay nào tàn nhẫn hơn chẳng? Còn lời vĩnh biệt nào khổ sở hơn chẳng? Còn lời chối từ nào đau đớn hơn chẳng?

Nhẹ nhàng quá, vui vẻ quá, ấm áp quá... nhưng... làm tổn thương tất cả mọi người. Sam quả thật quá tàn nhẫn. Sam ác quá. Sam ác quá...

Hồng Quân bần thần nhìn vào màn hình điện thoại, cố đọc từng con chữ đang nhòe đi nơi đáy võng mạc, bờ môi run lên tím tái:

- Không... Không... Sam... em không thể làm thế! Đừng đối xử với anh như thế!

...

Màn hình LED lớn trên phố đang chiếu một đoạn phóng sự. Quang cảnh trong đó hết sức hỗn loạn, có rất nhiều kí giả, phóng viên, có rất nhiều cứu hộ. Một nữ phóng viên đứng trước đồng hoang tàn, đổ nát, căng thẳng bình luận:

“Vâng, thưa quý vị, chúng tôi đang có mặt tại hiện trường một vụ nổ lớn ở phía nam thành phố Nam Kinh. Người ta vẫn chưa xác định được nguyên nhân chính dẫn đến vụ nổ. Nhưng, để khiến cho tòa nhà lớn này sụp đổ hoàn toàn như vậy thì chỉ có thể do chấn động mạnh trên 7 độ Richter. Nếu không phải do động đất thì giả thuyết hợp lí nhất đó là bị đánh bom. Hiện tại, có rất nhiều người bị thiệt mạng đã được đem ra ngoài. Phía cảnh sát đang tiến hành điều tra sâu hơn, người ta dự đoán bên dưới lòng đất còn có tầng hầm...”

...

“Em trốn rồi, em sẽ không xuất hiện nữa đâu, anh tìm không ra đâu, đừng tìm nữa nha! Giờ này chắc em đã thành bụi rồi. BÙM! – nổ tung một cái. Quân, em biến mất đây. Bốc hơi khỏi cuộc đời anh luôn! Vĩnh viễn!”

Nổ tung?

Bụi?

Bốc hơi?

Một tiếng nổ oanh tạc trời đất vang lên trong đầu, Quân khe khẽ lắc đầu, kinh hoàng nhìn vào hình ảnh điêu linh, hoang tàn đó. Không thể nào... Sam của anh... không thể nào...

...

Chiếc mũ trần bạc xé gió lao đi, điên cuồng lạng lách trên đường phố tấp nập xe cộ. Trời bắt đầu đổ mưa lớn. Từng giọt nặng trĩu, lạnh ngắt tạt vào mặt người ta tê điếng. Mưa rồi. Mưa phủ nhòa mọi thứ trước mắt. Mưa trắng xóa nuốt chửng lấy người thanh niên đang hoảng loạn đạp ga. Như một người điên, Hồng Quân đi tìm Sam. Như một người điên, anh vùi mình vào làn mưa lạnh lẽo. Chiếc xe xẻ nát không gian phố xá ồn ào kia, điên loạn gầm rú. Tiếng bánh xe lấn át, lách lạng chói tai. Đồ Hồng Quân dường như mất hết lí trí rồi...

...

Tại nơi xảy ra vụ nổ...

Người ta vây đến chật kín. Không gian hết sức ồn ào, bát nháo. Những ánh đèn cứu hộ xoay vần, lòe đỏ, nhức nhối. Vô cùng loạn, vô cùng hỗn tạp.

Nhân viên cứu hộ đưa những thi thể bị thiêu cháy và bị dè nát ra ngoài. Máu me, bầm dập, tanh tưởi và khét. Một cảm giác buồn nôn cuộn trào lên tận cổ họng.

Hồng Quân như người mất hồn, từng bước dờ dẩn tiến vào hiện trường. Khung cảnh trước mắt nhập nhòa, mọi thứ bỗng trở nên không thực. Âm thanh từ ồn ào, hỗn tạp chuyển thành lòng bùng, xa xăm. Mặt đất dường như ngả nghiêng, anh cảm thấy thân thể mất đi trọng lực, chao đảo...

Một đồng cốt thép bê tông vụn vỡ, những trụ sắt lằn lóc, gạch đá ngổn ngang, mặt đất hõm xuống một hố sâu hun hút, mịt mù khói bụi, hơi nóng xộc lên hừng hực. Sập nát. Hoang tàn. Đồ vỡ. Điêu linh.

Không còn chút gì gọi là sự sống. Chết chóc bao phủ...

Sam của anh... Sam của anh...

- KHÔNG! KHÔNG ĐƯỢC! – Quân kinh hoàng gào lên, xô mạnh những người chắn đường mình ra, anh như một mũi tên lao thẳng vào trong đồng đống đổ nát đó.

Tay chân anh run lên bần bật, Quân điên cuồng đào bới đồng gạch đá khổng lồ kia, đôi mắt đen mở to hải hùng, môi anh run rẩy bật ra những âm thanh ngắt quãng:

- Sam! Em đâu rồi! Em đâu? Cao – Khiết – Sam! Trả lời anh! Em đâu rồi?

Những mảnh sắt nhọn đâm vào tay anh, gạch vụn sắc cứa vào tay anh, kính vỡ cắt vào tay anh. Máu tuôn ra, bóng rắt. Hơi khói làm mắt anh nhòe đi. Sức nóng làm lồng ngực anh ép lại, phổi anh co rút vì thiếu hụt dưỡng khí. Nhưng Hồng Quân không một chút bận tâm. Đôi mắt hoang mang của anh cố tìm kiếm một thứ vô định. Hai tay đau đớn đào xới những mảnh vỡ điêu tàn...

Sam của anh ở đâu? Cô ấy ở đâu rồi?

Những người cứu hộ lao vào cản anh lại, họ kéo anh ra ngoài. Nhưng Hồng Quân như con thú bị dồn vào đường cùng, trở nên vô cùng hung hãn. Anh vùng vẫy, anh gạt họ ra, cố chấp bấu víu vào tia hy vọng cuối cùng. Cô ấy không thể biến mất như thế. Sam không thể biến mất như thế được.

- Buông tôi ra! Sam còn ở trong đó! Buông ra mau! – Quân hoảng loạn gào lên, anh cố thoát ra khỏi những cánh tay đang kéo giữ mình. Anh quay phắt sang một lính cứu hộ, môi anh run lên, đôi mắt đen mở to mắt hết bình tĩnh, đầu đầy những tia rỏ ren, bất lực; vứt hết cả lòng tự trọng, lần đầu anh lên tiếng van xin, quỳ lạy – Cứu Sam đi! Không thể bỏ mặc cô ấy! Sam còn ở bên trong! Cứu Sam đi! Xin các người! Đừng bỏ mặc cô ấy!

- Xin hãy bình tĩnh lại! Chúng tôi đang cố gắng hết sức! Xin đừng kích động! – Người lính cứu hộ khó xử nói.

Nhưng... Hồng Quân đọc được điều gì trong ánh mắt đầy e ngại của anh ta? “Không còn hy vọng gì đâu! Tất cả đều đã bị hủy diệt hoàn toàn! Không còn ai có thể sống đâu! Họ chết cả rồi!”

Quân bị họ kéo ra ngoài, rồi bị cảnh sát giữ lại. Chết ư? Sao có thể... như thế?

Anh như một bức tượng sáp, linh hồn tan nát trong đau đớn. Anh nhìn khung cảnh mù mịt khói bụi kia. Trống rỗng. Tim anh như ngừng đập, toàn thân lạnh toát. Có thứ gì bên trong đang vỡ vụn ra. Có thứ gì bên trong đang tan nát. Có thứ gì bên trong như bị đâm xé...

Chết? Sam của anh...?

Biến mất? Sam của anh...?

Vĩnh viễn không tồn tại nữa? Sam của anh...?

“Em trốn rồi, em sẽ không xuất hiện nữa đâu, anh tìm không ra đâu, đừng tìm nữa nha! Giờ này chắc em đã thành bụi rồi. BÙM! – nổ tung một cái. Quân, em biến mất đây. Bốc hơi khỏi cuộc đời anh luôn! Vĩnh viễn!”

Đừng tàn nhẫn với anh như thế! Đừng ác độc với anh như thế! Đừng đối xử với anh như thế! Sam, em không thể đối xử với anh như thế được!

...

Những thi thể đưa ra ngoài ngày một nhiều. Ánh đèn đỏ rực xoay vần tựa màu máu. Sự kinh hoàng, sự hoang mang, sự sợ hãi, sự đau đớn phủ trùm lên mọi thứ một màu sắc tang tóc, thê lương.

Biết tìm cô ở đâu trong đó? Cô đang hoảng sợ phải không? Cô đang gọi tên anh phải không? Cô đang khóc phải không?

Quân điên cuồng tìm kiếm. Quân gào thét. Quân hoảng loạn. Quân sợ hãi... Chẳng ai chú ý đến anh.

“Xin hãy cứu Sam! Xin đừng bỏ mặc Sam! Xin các người! Đừng bỏ mặc cô ấy! Sam đang khóc! Sam đang sợ hãi! Đừng bỏ mặc cô ấy!” – Tiếng gào khản đặc, đau đớn, khổ sở vang lên... Chẳng ai nghe thấy.

Người thanh niên đứng dưới làn mưa lạnh buốt, làn da trở nên nhợt nhạt, bờ môi thâm lại tím tái.

Lạnh lùng, đứng đưng, vô tình. Đỗ Hồng Quân như bị cả thế giới này quên lãng...

Ba giờ sáng, Hồng Quân trở về biệt thự...

Từng bước chân nặng nề lê lét trên nền đá hoa cương, kéo theo những vệt máu loang lổ. Nước mưa từ bộ áo quần ướt sũng rỏ tong tong xuống nền, vẽ ra những hình hài đau thương, méo mó. Đôi mắt đen trống rỗng nhìn vào một khoảng không vô định. Những ngón tay mở hờ, tê cứng lại vì lạnh, để lộ ra móng vết cắt sâu hoắm. Quân giống như một cái xác không hồn...

Anh từ từ tiến lên cầu thang tầng hai, bàn tay run rẩy giữ lấy tay vịn cầu thang. Hồng Quân lưỡng lự từng đi đến trước một căn phòng quen thuộc. Căn phòng mà mấy hôm trước anh hờ hững ra một chút lại chạy lên gõ cửa quấy rầy, tay bưng theo một khay sữa và súp, vui vẻ chờ đợi ai đó thò đầu ra, chớp chớp mắt tội nghiệp nhìn anh.

Cộc – cộc! – Quân khê khằng gõ cửa. Sự im lặng bao phủ toàn không gian rộng lớn. Anh chờ thật lâu, không một tiếng đáp trả. Tất cả chỉ có duy nhất một thứ - Im lặng đến tang thương...

Cạch! – Khóa cửa xoay tròn và rồi cánh cửa bật mở. Hồng Quân lặng lẽ bước vào. Anh đưa tay lần công tắc. Chiếc đèn lớn bằng pha lê trên trần nhà sáng lên một sắc vàng ấm áp, dịu nhẹ.

Quyển sách bìa da trên bàn vẫn đang lật dở, hộp đàn vĩ cầm chưa đóng lại, khối rubic lộn xộn màu chưa được xoay lại đúng vị trí, bức tranh vẽ chiếc chuông gió bên khung cửa sổ trắng mới chỉ hoàn thành được một nửa, cuốn sổ nhỏ với những ghi chép lộn xộn nằm gác lên cây bút mực chưa đầy nắp,...

Tất cả vẫn vẹn nguyên, chân thực, như thể chủ nhân của chúng chỉ ra ngoài một chút rồi sẽ lập tức trở lại. Như thể cô ấy chưa từng rời khỏi đây.

Đôi mắt vô hồn dừng lại ở khoảng tường bị rèm buông xuống che khuất, nơi cô vẽ chân dung anh. Món quà sinh nhật đầu tiên của anh. Hồng Quân tiến đến, từ từ vén rèm lên, mong mỗi tìm lại thứ quý giá ấy.

Nhưng... tay anh chợt cứng lại, trong đôi mắt đen phản chiếu một khoảng tối tăm. Anh bồn thần nhìn những đường than chì chồng chéo lên nhau, khóa lấp bức chân dung sinh động trước đó vào dĩ vãng.

Anh nhìn thấy đường tổn thương chồng lên trên đường tuyệt vọng. Anh nhìn thấy đường đau đớn chồng lên trên đường bế tắc, mất phương hướng. Anh nhìn thấy đường khổ sở chồng lên trên đường cay đắng, lạc lối. Anh nhìn thấy tâm hồn đau đớn, tan nát của Sam. Anh nhìn thấy trái tim nhỏ bé kia rỉ máu...

Để từ bỏ anh, cô phải khổ sở đến thế này sao? Để chia tay anh, cô phải tổn thương sâu sắc đến thế này sao? Để quay lưng về phía anh, cô phải dằn vặt, đau đớn đến thế này sao? Cô gái của anh... rốt cuộc đã tự gồng mình lên, cắn răng chịu đựng tất cả sao?

- Khiết... Sam ... - Tay Hồng Quân mân mê chạm vào khoảng tường nhòe nhoẹt dấu than chì kia, bờ môi lạnh khê run lên tê tái. Anh cúi xuống nhìn cây than chì đã bị ai ném vỡ tan dưới chân mình. Mất anh dừng lại ở khối gôm màu trắng nằm lẫn lóc bên cạnh. Anh nhặt nó lên.

Như một kẻ vô thức, Hồng Quân run rẩy vạch ra những nét trắng xóa trên nền than chì đen ngòm. Từng nét trống rỗng. Anh không ý thức được mình đang làm gì, tay anh cứ vô thức vạch những đường kì lạ. Một đường, hai đường, ba đường, bốn đường,... chậm rãi, đều đều, hết như một kẻ đang bị mộng du.

Đến khi ý thức trở lại, Hồng Quân nhìn khoảng tường trước mặt, sững sờ...

Nổi bật lên trên nền đen của than, một bức chân dung hiện ra. Những đường gôm trắng ngăn thanh thoát, những khoảng xám sinh động...

Đôi mắt trắng khuyết cong lên hiền hòa. Những đợt sóng êm dịu lan tỏa trong ánh nhìn sâu hun hút. Nét mũi thanh tú... Cao Khiết Sam nở nụ cười trong ngần như một bông mai trắng mới vừa bung nở vào đầu xuân, phô hết cái vẻ thanh cao, thanh khiết.

Bàn tay chẳng chịt vết thương của Quân khê khàng đưa lên, vuốt ve từng đường nét yêu dấu kia. Từ khoeo mắt sâu thẳm vô hồn, một giọt lệ nóng hổi trào ra, mang theo tất cả niềm đau và sự chịu đựng...

Người ta nói, con gái khi bị tổn thương thì thường hay khóc, nhưng một khi con gái không khóc, có nghĩa là sự tổn thương ấy đã quá sức chịu đựng của họ. Còn con trai thì chẳng bao giờ để mình rơi một giọt nước mắt, nhưng một khi con trai đã khóc, có nghĩa là trái tim con trai không còn chỗ nào để chứa những giọt lệ kim nén thẳm sâu nữa, họ quá đau đớn, quá bất lực và quá tuyệt vọng.

...

Cũng tại căn phòng ấy, cũng tại góc tường ấy, mấy đêm trước, Sam thu mình lại trong sự tối tăm đặc quện. Giờ đây, bóng dáng hao gầy, khổ sở của người thanh niên nằm lại một lần nữa tạt lên bờ tường, nhạt nhòa và héo úa, cô độc và hoang mang, hoảng sợ và trống rỗng.

“Quân *xoa xoa hai má* , cười lên cái coi! Quân *nhéo tai* , anh đừng buồn nhé! Em không đáng để anh buồn đâu! Quân *vò tóc* , đàn ông con trai không được khóc vì thất tình! Anh rất mạnh mẽ mà, anh sẽ vượt qua thôi!

...

Quân, cảm ơn vì đã yêu em, mở cửa trái tim em. Cảm ơn vì đã cho em mượn bờ vai để dựa dẫm. Cảm ơn vì đã chăm em uống sữa và ăn súp. Cảm ơn vì đã dạy em vẽ. Cảm ơn vì đã cho em mượn cả tầng hai để

quậy phá. Cảm ơn vì đã dẫn em đi chơi. Cảm ơn vì đã ôm em và đi bên cạnh em. Cảm ơn anh nhiều thứ lắm, nhiều lắm, em kể không hết!

Quân, *xích lại gần anh một chút*, nhắm mắt lại coi! *hôn lên trán anh một cái*.

Bye bye Quân, Gia Nguyên gọi em rồi. Không gặp lại nhé! Vĩnh biệt nhé! *hôn anh thêm cái nữa “

...

“Em yêu anh...

Em yêu anh...”

...

Nỗi cô độc như cơn sóng thần nhấn chìm mọi thứ vĩnh viễn. Vĩnh viễn...

72. Chương 69: Định Mệnh.

Đợi em trong cơn mưa mùa hạ

Chờ em trong hơi đông lạnh giá

Lang thang trong tiềm thức

Đánh lại phím dương cầm say mê đã cũ

Lang thang trong vô thức

Nhờ tiếng du dương tìm em giữa muôn trùng...

- Tìm -

M.L

Ba năm sau...

Thư kí kính cần đưa tập tài liệu cho người trước mặt, cô nhỏ nhẹ:

- Thưa tổng giám đốc, mọi việc chuẩn bị cho chuyến đi Anh quốc ngày mai đã sẵn sàng!

- Tôi biết rồi! – Vị tổng giám đốc trẻ lạnh nhạt liếc mắt qua tập tài liệu, xong lại tiếp tục chú tâm vào bản thiết kế trong laptop của mình.

- Tổng giám đốc nên về nghỉ ngơi sớm đi ạ! Tôi thấy giám đốc làm việc cả ngày mà không nghỉ chút nào. Sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe của giám đốc! – Cô thư kí rụt rè ngẩng lên nhìn người thanh niên, nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

- Không phải chuyện của cô! Hết việc rồi thì về đi! – Đỗ Hồng Quân mặt mày không chút cảm xúc, tay thoăn thoắt gõ phím, lạnh lùng buông một câu khiến thư kí run bắn lên.

- A...vâng, tôi xin lỗi! Tôi sẽ không quấy rầy tổng giám đốc nữa! – Thư kí cắn môi, vội vã sắp xếp tài liệu lại rồi xỏ hổ bước nhanh ra ngoài.

...

Trời đã về khuya, những đợt gió lồng lộng thổi mang theo hơi ẩm ướt, ngọt ngào của cơn mưa quá khứ. Mưa luôn qua cửa sổ trắng, tạt lên rèm mây vệt lạnh lẽo. Hồng Quân xoa xoa thái dương về mặt mũi, anh ngả người ra thành ghế, đôi mày rậm nhíu chặt lại. Một cơn đau kì lạ xuyên thấm vào từng góc ngách cơ thể.

Trời mưa rồi. Và mỗi lần như thế, anh lại bị một cơn cảm lạnh. Trời gần đây về đêm rất hay mưa. Cảm lạnh liên tục xuất hiện. Anh cảm thấy đau...

Anh không biết tại sao nó lại xuất hiện đúng mỗi khi trời mưa. Nhưng anh nhớ mình đã mắc chứng bệnh này từ ba năm về trước... kể từ khi cô biến mất khỏi cuộc đời anh, trong một đêm mưa lạnh lẽo.

Cơn cảm khiến trán anh hơi nóng, nhận thức về mọi thứ xung quanh cũng nhạt nhòa đi. Để rồi, cảm giác trống rỗng quen thuộc lại xuất hiện và phủ trùm lên tất cả. Quân sợ những ngày mưa.

...

Đôi mắt đen vô hồn liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. 00 giờ. Anh cầm cây bút dạ chéo thêm một dấu lên quyển lịch của mình. Quyển lịch chỉ chút dấu chéo. Cứ hết ngày, Hồng Quân lại chéo. Quân chéo để biết mình vừa trải qua một ngày, chéo để biết 24 tiếng đồng hồ làm việc đã trôi đi.

Anh sợ mình quên mất thời gian vẫn đang chảy trôi, anh sợ mình quên mất định nghĩa về sự tồn tại. Bởi anh hiểu con người anh bây giờ là như thế nào.

Một kẻ cuồng công việc? Phải! Anh chỉ biết đến công việc mà thôi. Công việc là thứ duy nhất có thể khiến anh trở nên bận rộn. Anh muốn mình bận đến độ ngẹt thở, bận đến độ tâm trí không thể dời đi chỗ nào khác quá một giây, bận đến độ gạt hết mọi thứ qua một bên để chú ý vào những tập tài liệu dày, những công trình lớn, những dự án quan trọng. Bận rộn là cách để anh trốn tránh chính mình. Bận rộn là cách giúp anh quên đi... nỗi đau nào đó.

Hồng Quân nhẹ nhàng lật cuốn nhật ký của mình ra, bàn tay cầm bút cứng nhắc đặt trên trang giấy, cơn cảm lạ làm hơi thở anh run rẩy, những ngón tay dường như mất đi sức lực, khiến từng con chữ hiện ra dưới ngòi bút không còn gọn ghẽ, tinh sắc như vốn thấy. Nó héo úa, mập mờ, men theo dòng cảm xúc từ trái tim trống rỗng mà rơi ra ngoài, men theo sự mất mát nơi tận sâu tâm hồn lạnh giá mà in lên trên trang giấy trắng:

“ Ngày...tháng...năm...

Ngốc, vậy là em đã rời xa anh 1098 ngày rồi. Em là người chơi trốn tìm giỏi nhất quả đất. Anh tìm mãi, tìm mãi, nơi nào cũng tìm, chỗ nào cũng tìm, nhưng vẫn không thấy em đâu. Sam bướng! Sao nấp kĩ quá vậy? Anh... kiệt sức rồi! Sam, anh mệt mỏi quá. Anh thực sự... bất lực. Anh không thể tìm ra em. Đồ cứng đầu! Ra đi chứ!

Anh biết em là người không biết nói dối. Em bảo em sẽ bốc hơi khỏi cuộc đời anh thì em sẽ làm đúng như vậy. Nhưng, anh không tin em đâu! Anh không tin đâu!

Em không chịu lò đầu ra chứ gì? Được thôi! Anh sẽ lì lợm đến cùng. Để xem rốt cuộc ai lì lợm hơn ai. Em đang thách thức sự nhẫn nại của anh phải không? Được thôi! Anh sẽ cố chấp đến cùng. Để xem rốt cuộc ai cứng đầu hơn ai!

Ngốc! Em còn nợ anh một thứ! Anh nhất định không cho em quỵt đâu! Đừng có mơ mà quỵt được anh! Anh á? Anh là anh nhỏ mọn lắm, anh keo kiệt lắm, anh độc đoán lắm. Ai nợ anh thì phải trả, nếu không anh sẽ trừ dập cả tông chi họ hàng kẻ đó. Anh rất ác độc, em nhớ lấy!

Ngốc chưa trả nợ cho anh, bởi vậy anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Đến khi nào tìm ra chỗ em trốn, túm được đầu em thì anh mới dừng lại. Em không biết anh cố chấp, cứng đầu đến mức nào đâu! Anh sẽ không bao giờ từ bỏ việc của một người tìm kiếm.

Tại sao ư?

Bởi vì... khi em đến, em dạy anh cách hết lòng yêu thương một người. Nhưng khi em đi, em chưa dạy anh...cách quên người đó...”

...

Trong đêm khuya tĩnh mịch, từ chiếc máy radio nhỏ, một giai điệu vĩ cầm quen thuộc vang lên. Ngày nào cũng vậy, cứ nửa đêm, đài FM kênh số 3 (thuộc kênh Anh quốc) lại phát các bản đàn của một nghệ sĩ giấu mặt. Quân chỉ biết nghệ danh của người kia là Ivan, không rõ nam hay nữ. Anh luôn mong chờ đến giờ phút này để được nghe. Bởi nó có gì đó...quen thuộc đến kì lạ.

Nhắm mắt lại và dùng cả tâm hồn để cảm nhận, anh cứ ngỡ như mình đang nghe... Khiết Sam đàn. Tiếng đàn của Ivan rất giống tiếng đàn của Sam.

Tiếng đàn chơi vui, tiếng đàn trống trải, tiếng đàn mang một nỗi hoang hoải, chôn giấu những tâm sự sâu kín, kìm nén những tiếng lòng khổ sở...

Lắng nghe nó, anh tìm lại được một chút bình tĩnh hiếm thấy giữa guồng quay công việc, giữa những bận rộn nghẹt thở và dòng đời xô bồ. Một khoảnh khắc tâm hồn thư thái. Một khoảnh khắc thả lỏng mình. Một khoảnh khắc nhớ về Sam nhưng không quá đau đớn và cô độc. Tiếng đàn ngân vọng, quấn lấy anh, ôm ấp anh, an ủi anh. Chỉ mấy phút ngắn ngủi, anh tìm thấy mình giữa những hoang mang, giữa hố sâu trống rỗng. Chỉ tích tắc trôi đi, anh gặp lại mình giữa những mất mát và cô đơn. Chỉ một thời khắc mong manh, anh có cảm giác cô gái của anh đang ở cạnh anh và đàn cho anh nghe.

Tiếng đàn này giúp anh bầu víu suốt ba năm qua. Tiếng đàn này giúp anh tiếp tục bước đi suốt ba năm qua. Giống như một cánh tay vươn ra và đỡ anh dậy khi anh gục ngã.

Ba năm...không hề ngắn...

Đã có lúc anh như một kẻ điên, vùi đầu vào rượu, cố nhấn chìm sự tỉnh táo của mình bằng những cơn say. Say để quên đi tất cả. Say để quên đi cô và quên đi chính bản thân mình. Đã có lúc nghiện thuốc lá đến khổ sở. Bởi khói thuốc làm đau óc anh mù mịt. Cầm điếu thuốc nồng sắc trên tay, rít những hơi trống rỗng, nhìn những vòng khói bằng bạc tan dần trong không trung, anh thấy ít ra mình còn có được một việc để làm trên đời. Anh cũng không nghĩ mình yếu đuối đến vậy. Anh yếu đuối, hèn nhát.

Hồng Quân như một kẻ trắng tay, mất hết tất cả những gì gọi là niềm tin, là hy vọng, là hạnh phúc. Thứ duy nhất còn lại trong anh chỉ là...sự trống trải. Anh tuyệt vọng, bế tắc, mất phương hướng. Anh hoang hoải nhất lại những mảng kỉ niệm đã vỡ để rồi bị xước tay, để rồi tự mình xát muối trái tim mình và tự mình đau khổ.

Nhưng... tiếng đàn vĩ cầm thân thương này đã thức tỉnh anh vào một đêm vô tình nào đó. Nó giống như một tấm gương, mà khi soi mình vào, anh bất chợt nhận ra sự tiều tụy, ngốc nghếch, thâm trầm của bản thân.

Sam sẽ vui khi nhìn thấy anh thế này sao? Cô ấy sẽ mỉm cười với anh trong khi chính anh còn phải tự khinh bỉ bản thân mình sao? Anh tìm thấy cô rồi sao nữa? Cô ấy sẽ chấp nhận anh như thế này sao?

Anh như thế sẽ làm tổn thương Sam. Anh không muốn cô thất vọng. Vậy anh phải làm gì?

Anh phải thay đổi!

Anh sống tốt hơn, tự chăm sóc bản thân mình. Anh tìm đến một thứ gây nghiện tích cực khác là công việc. Sống như một kẻ cuồng công việc, dùng sự máy móc và lạnh lùng để làm mặt nạ che đi những mất mát bên trong, dùng sự bất cần để giấu kín một nỗi lòng thương tổn, nhưng nhớ. Quân làm việc đêm ngày, siêng năng đến khó chấp nhận, lao tâm lao lực đến khó ai có thể so đo chuyện tâm huyết cùng anh.

Trống trải nhưng tưởng như no đầy. Đau đớn nhưng tưởng như bình thản. Mất mát nhưng tưởng như hạnh phúc. Hồng Quân đã và đang cố tỏ ra ọi người thấy mình sống rất tốt. Cả Sam cũng sẽ nghĩ anh sống rất tốt. Cô sẽ không thất vọng về anh đâu. Sam nhỉ?

Thanh âm vĩ cầm cuối cùng đã khép lại từ lâu, ngoài trời những hạt mưa vẫn rắc nhẹ như một lời tâm tình êm ái. Trên bàn làm việc, quyển nhật kí quên chưa khép lại, cây bút mực gác nghiêng quên chưa đặt nắp. Hồng Quân ngả người ra thành ghế, ngủ say như một đứa trẻ. Trang nhật kí trắng thơm tho mùi mực, thoáng ẩn hiện một dòng chữ:

“Khi em đến, em dạy anh cách hết lòng yêu thương một người. Khi em đi, em chưa dạy anh cách quên người đó... Vậy nên, anh sẽ không bao giờ từ bỏ, không bao giờ buông tay!”

Ngày Hồng Quân sang Anh Quốc tham dự hội thảo. Tại sân bay Anh...

Lạc lõng giữa một biển người xa lạ, bóng dáng hao gầy của Hồng Quân thật đơn độc, lạnh lẽo. Trong chiếc áo dạ đen dài, anh dường như gầy đi nhiều và lại cao thêm, từng đường nét tuấn mỹ trên khuôn mặt trở nên sắc rõ, đậm chất nam tính, mái tóc cắt gọn phần mai, đen dày, óng lên sắc lạnh lùng, cô tịch, thần thái phảng phất một chút hương vị bất cần đời khiến trái tim của những thiếu nữ rung rinh.

Bề ngoài Hồng Quân bây giờ đứng đắn, mạnh mẽ hơn rất nhiều và cũng băng lãnh, sắc lạnh hơn rất nhiều. Vừa như đánh mất thứ gì đó, lại vừa như khám phá ra một thứ gì đó. Lạ lạ, quen quen...

- Xin hỏi anh có phải là chủ tịch Đỗ Hồng Quân? – Một người đàn ông đứng tuổi, dáng vẻ đạo mạo, lịch sự chào Hồng Quân bằng một câu tiếng Anh.

- Vâng! Là tôi! – Hồng Quân bắt tay ông ta, bình thản gật đầu.

- Tôi là John Hason, phụ trách vai trò trợ lý tạm thời của anh ở đây! Rất vui được làm quen! – Người đàn ông lịch thiệp mỉm cười – Xe dành cho chúng ta đã sẵn sàng ngoài kia! Có thể đến trung tâm hội đồng ngay bây giờ!

Hồng Quân lạnh nhạt gật đầu, giao vali cho ông ta rồi tiến ra nơi đậu xe của mình.

Anh chăm chú sắp xếp lại tài liệu một lần nữa, xem xét kĩ lưỡng những hạng mục và dự án mình sẽ trình bày cho buổi thuyết trình quan trọng chiều nay.

...

Hình ảnh những cao ốc với thiết kế sáng tạo, những khu resort cao cấp, những trung tâm thương mại lớn, những công viên giải trí rực rỡ sắc màu,... được trình chiếu một cách rõ ràng, tỉ mỉ. Chất giọng trầm ấm của chàng trai trẻ vọng đi vọng lại trong hội trường rộng lớn, khả năng thuyết trình bằng tiếng Anh điêu luyện khiến người ta theo dõi hết sức chăm chú...

Hồng Quân nhẹ nhàng dùng bút từ vạch một đường cân đối trên biểu đồ cột chồng đang tăng trưởng, dáng người tuấn tú, lịch lãm, cử chỉ bình thản thu hút mọi ánh nhìn:

- Nếu phát triển dự án tôi đã nói trên, trong tương lai, số vốn sẽ tăng trưởng nhanh, lợi nhuận đồng biến, đô thị này có khả năng mở rộng và đạt được nhiều tiềm năng lớn. Ngoài ra, khả năng cạnh tranh trên thị trường thế giới cũng sẽ đạt hiệu quả cao, tạo đà liên kết và thiết lập những mô hình xuyên quốc gia. Tôi hi vọng những nhà đầu tư nào tham dự chương trình hôm nay sẽ hiểu rõ được tầm quan trọng của việc đầu tư đúng chỗ, đúng dự án và đúng theo quy luật cung – cầu của xã hội – Hồng Quân ngẩng đầu kiêu hãnh, lưng thẳng tắp như cây tùng, anh nở một nụ cười mỉm lịch thiệp – Tôi xin được phép kết thúc phần thuyết trình của mình ở đây. Cảm ơn tất cả quý vị đã chú tâm lắng nghe!

Hồng Quân tiến xuống khán đài, trở lại vị trí chỗ ngồi trong tràng vỗ tay táng dương hết sức nhiệt liệt từ phía khán giả. Một chàng trẻ tuổi đầy tài năng, đầy sáng tạo, đầy tự tin. Quá trẻ và thành đạt quá sớm, thật khiến cho người ta cảm thấy vô cùng vị nể! Thật đáng mơ ước!

...

Sau khi giải quyết các câu hỏi, các đóng góp, thắc mắc về một số điểm trong bài thuyết trình, Hồng Quân nhận phản hồi rất tích cực từ phía các nhà đầu tư, phải ở lại thảo luận những vấn đề chuyên môn sâu.

Lúc anh trở ra khỏi trung tâm hội đồng thì trời đã ngã hoàng hôn. Hồng Quân thở dài một mối, cảm thấy ngột ngạt trong người. Anh một tay nới lỏng caravat, tay còn lại bấm máy gọi cho trợ lý mới của mình:

- John Hason, ông chuẩn bị cho tôi một chiếc mũ trần. Tôi muốn tự lái xe dạo Birmingham một vòng!

Mười phút sau, một chiếc mũ trần bóng lộn màu xám bạc đến đậu ngay trước cửa trung tâm. Người nhân viên bước ra khỏi xe, cúi chào Hồng Quân rồi đưa chìa khóa cho anh:

- Đây là xe mà ông John Hason yêu cầu chúng tôi mang đến cho anh!

- Được rồi! – Hồng Quân kí tên vào cuốn sổ của người nhân viên rồi nhận lấy chìa khóa xe.

- Chúc anh tham quan Birmingham vui vẻ! – Người thanh niên hòa nhã mỉm cười.

Hồng Quân gật đầu lịch sự rồi ngồi vào xe lái đi. Gió lùa qua kính xe, dịu dàng vờn mái tóc đen nhánh của anh. Mất rươi...

...

Màn đêm đang dần buông xuống, sắc ráng đỏ của hoàng hôn nhạt dần, hòa tan vào nền trời, tạo nên một màu tím ưu sầu. Thời tiết ở Anh mùa này thật lạnh, lạnh nhưng khô, không có mưa, chỉ có gió. Lặng lẽ dựa mình vào thân xe, Quân nhắm mắt cảm nhận từng hơi thở đầu đông rét buốt.

Chiếc áo dạ đen lấm tấm vài bông tuyết tí hon trên vai, anh im lặng lắng nghe âm thanh phố xá tấp nập, đông đúc, hòa kết giữa những tiếng xe cộ và những thanh âm cười nói lạo xạo.

Lạc lỏng, bơ vơ...

Hồng Quân thả mình hòa tan vào làn gió tê tái, để cảm giác hoang hoải phủ trọn tâm hồn. Nơi xứ người, đứng một mình, ngây dại nhìn những gương mặt xa lạ, anh có cảm giác như anh đang lãng quên chính bản thân.

Một bông tuyết nhỏ xíu đáp nhẹ vào lòng bàn tay anh. Nó tinh khiết, trong ngần. Một hình ảnh bất giác hiện lên trong tâm trí, hoa tuyết trong ngần... tựa như nụ cười của cô...

Anh nhớ khoe miệng cô khi cong lên nhẹ sẽ vẽ ra một nụ cười rất trẻ con, còn khi hé môi thì sẽ giống một bông hoa mới nở, phô hết cái vẻ tươi tắn, sinh động. Anh nhớ đôi mắt cô khi cười sẽ cong lên, hài hòa như một mảnh trăng khuyết cuối trời. Anh nhớ những vòng tròn sóng xanh biếc êm dịu lan tỏa nơi đáy mắt sâu thẳm của ai kia. Và anh nhớ hương thơm thanh nhẹ từ mái tóc cô, cảm giác mềm mại, ấm áp khi anh luồn tay vào và vuốt nó...

Trái tim phát ra những nhịp đập trống rỗng, vô hồn. Quân tự bật cười một cách chua chát. Sao mãi mà vẫn không bỏ được cái tật động tí lại nhớ đến cô vậy nhỉ? Sam thật keo kiệt, chẳng dạy cho anh cách quên cô gì cả. Anh lại là một kẻ nhớ dai, cô không dạy thì làm sao anh biết cách quên cô đây? Cứ nhớ hoài, nhớ đến trống rỗng và khổ sở. Anh ngốc thế không biết!

Quân lôi trong túi áo ra một hộp thuốc lá. Hút thuốc cho ấm người? Nói dối! Hút thuốc để tìm cảm giác mụ mị thì có!

Anh rút một điếu, châm lửa...

Từ khuôn miệng nhợt nhạt, một vòng khói nhẹ nhàng lan tỏa, phủ mờ mọi hình ảnh trước mắt. Khói chao lượn, vờn vẽ nên những bóng hình kí ức rồi chần chừ chìm nó trong sắc bàng bạc. Khói thoáng ẩn, thoáng hiện, lu lu lấp lấp đi những xúc cảm ưu buồn đang lan tỏa trong tim anh. Quân tựa hẳn người vào xe, đôi mắt đen lạnh hờ hững quan sát những cánh khói mong manh đang tan dần trong không khí cô đặc của mùa đông. Sắc trắng nhạt đi, phía sau nó, hình bóng một cây cầu bắc ngang dòng xe cộ ồn ã mấp mòi in trên vồng mạc. Quân lặng lẽ ngắm cây cầu đó. Light Bridge.

Thành phố Birmingham hoa lệ nổi tiếng khắp nơi với hình ảnh cây cầu ánh sáng này. Cây cầu ánh sáng, cây cầu thấp lên muôn ngọn nến tình yêu. Người ta nói rằng, nếu hai người yêu nhau nắm tay đi trên cây cầu đó, rồi dùng một chiếc ổ khóa nhỏ nhỏ khóa lên lan can thành cầu, thì họ sẽ yêu nhau đến cuối đời. Khóa trái tim mình lại, để trong tim mình chỉ chứa duy nhất hình ảnh của cô gái hay chàng trai mà mình yêu, giữ cho tình cảm của hai người vẹn nguyên, chung thủy đến tận cùng. Bởi vậy, trên thành lan can của cầu, chỗ nào cũng có những ổ khóa nhỏ xinh, chúng xếp lớp lên nhau, cùng phủ bụi thời gian, chúng ở đó rất lâu, không ai lấy chúng đi, giữ cho những trái tim yêu thương xưa và nay cùng đan kết với nhau, hòa chung nhịp đập hạnh phúc.

Đó là chuyện dành cho các cặp tình nhân. Cũng có một câu chuyện khác dành cho những người lạc mất nửa còn lại của mình. Từ xưa người dân ở đây đã tin rằng, khi bạn vương vào mớ cảm xúc trống rỗng, cô đơn, khi bạn phải bước đi một mình trên những con phố, ăn tối một mình, xem tivi một mình, làm bất cứ thứ gì cũng một mình... thì bạn nên tìm đến với Light Bridge.

Những ngày đầu đông, trời trở lạnh, bạn đứng trước cây cầu ánh sáng này, chờ đợi đến thời khắc hoàng hôn vừa lặn mất hút. Hãy nhắm mắt lại và đếm đến mười, chậm rãi thôi, từng nhịp một, lắng đọng tâm hồn mình thật bình yên, lắng đọng trái tim mình thật dịu dàng. Rồi sau đó, hãy mở mắt ra và đón nhận điều kì diệu. Nếu khoảnh khắc bạn đếm đến mười và mở mắt ra là lúc cây cầu bừng sáng, bạn sẽ tìm thấy... tất cả những gì bạn đã từng đánh mất...

- Gạt con nít! Ai mà thèm tin chứ! – Quân phả một hơi thuốc lá, lạnh lùng nhận xét – Có người nào dở hơi mới đi tin vào mấy lời đồn đãi nhảm nhí này! Rõ ràng là chiêu trò tung tin đồn để thu hút khách du lịch đây mà! Khó ưa!

Hoàng hôn bắt đầu tắt dần sau những tòa địa ốc, sắc tím lan tỏa mạnh mẽ trên nền trời, kéo màn đêm buông xuống. Hồng Quân vuốt mặt rồi thở ra một hơi chán nản:

- Ôi Trời! Hóa ra mình cũng là một tên dở hơi? Sao mình có cảm giác mình chuẩn bị đếm thế này?

Quân nhắm mắt, đôi mày rậm nhíu lại mệt mỏi, anh lằm bằm trong bất lực:

- Mà thôi! Mặc kệ nó! Đếm thì đếm chứ cũng đâu có ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới! Làm con nít tự chui đầu vào rọ, bị lừa gạt một lần thử xem! Mà, mình... dù gì thì cũng bị gạt kiểu này cả trăm lần rồi. Bị gạt thêm lần nữa cũng chẳng có gì đáng tiếc!

Trái tim anh bắt giác đập chậm lại, từng nhịp thư thái, tĩnh lặng. Đôi mày từ từ giãn ra bình yên. Mọi nhột khê khàng mấp máy, bật ra một thanh âm nho nhỏ. Anh bắt đầu đếm...

Một... Hai... Ba... Bốn... Năm... Sáu... Bảy...

Tám...

Chín...

Mười...

Rèm mi nhẹ nhàng lay động, Quân hít một hơi thật sâu, mắt he hé, rồi đột nhiên mở to ra... Trên đồng tử hiện lên vô vàn sắc màu rực rỡ, dưới đáy vồng mạc, những bông hoa ánh sáng bùng nổ đắm thắm, lung linh. Light Bridge sáng lên hoa lệ, đan kết từ muôn ngàn ánh đèn màu, rực rỡ cả một khoảng trời. Cây cầu được thắp sáng rồi! Anh canh me đúng thời điểm vậy sao?

Ngước nhìn những đóa hoa ánh sáng lung linh, tim Hồng Quân đập như trống dồn, hơi thở trở nên nhẹ bằng như sương. Anh lướt mắt bao quát toàn cảnh một lượt, tìm kiếm trong mong mỏi.

Nhưng mà... Một phút. Hai phút. Ba phút. Mười phút. Hai mươi phút... Có thấy quái gì đâu?

Hồng Quân đóng sập cửa xe rồi đi thông dong dưới chân cầu. Chân hệt hẫng đá mạnh viên sỏi, đôi mày rậm cau lại bức bối, anh nở một nụ cười lạnh nhạt khinh bỉ chính mình:

- Đúng là dở hơi! Đúng là gạt người! Đồn đãi nhầm nhí! Mình là thằng ngốc mới đi tin... - Ánh mắt vô tình lướt qua góc khuất bên kia cây cầu, gần sát vị trí mình đang đứng, câu nói đột nhiên nghẹn ứ lại nơi cổ họng.

Tim Hồng Quân khựng lại một nhịp, máu trong mạch đông cứng, cả cơ thể như bị điện giật, tê rần. Thời gian đóng băng. Không gian ngưng đọng. Đôi mắt đen lạnh bằng hoàng mở to, dưới đáy vồng mạc, một hình ảnh bé xíu hiện ra...

Gấu vảy xanh dương phần phật bay, làn da trắng như trong suốt, mái tóc dài ngang lưng óng lên sắc nâu đen lạnh lẽo...giống như tinh linh của đất trời.

Người con gái đó...

...

Jully quay sang mỉm cười với cô gái đi cạnh mình:

- Sam, cậu với Rocky đứng đây đợi tớ chút nhé! Tớ vào tạp hóa này mua ít đồ rồi trở ra ngay!

Cô gái lạnh nhạt gật đầu, ngoan ngoãn dắt chú chó Rocky đứng nép vào vệ đường. Bàn tay lạnh khê khàng vuốt ve bộ lông trắng muốt của chú chó cao lớn thuộc giống Akita, cô gái đứng lặng như một bức tượng sáp, đôi mắt trống rỗng, vô hồn nhìn đắm đắm vào khoảng không vô định.

Một quả bóng tennis không biết từ đâu lăn nhanh qua trước mặt Rocky. Chú chó hai mắt sáng lên, nghịch ngợm lao theo quả bóng, chạy thẳng ra ngoài đường đẩy xe cộ. Cô gái giật mình thảng thốt vì sợi dây trong tay đột nhiên bị kéo bằng một lực mạnh, cô mất đà lao xuống lòng đường.

TING! – Tiếng còi của chiếc xe For gầm rú, nó bắn thẳng về phía cô gái như một mũi tên. Cô gái thất thần, đứng trơ ra như phỗng, đáng người mảnh khảnh bị luồng ánh sáng từ đèn xe phủ trùm.

Trong tích tắc trống rỗng, cô nghe một tiếng thét.

Giọng ai quen thuộc đến độ thân thương. Trái tim vô thức thu lại ngạt thở.

Trong tích tắc trống rỗng, cô thấy một thân ảnh phủ lấy mình, mang theo hơi ấm quý giá của người nào đó...

- SAM! CẦN - THẬN!

Người thanh niên ôm lấy cô, vòng tay mạnh mẽ kéo cô vào lòng mình. Từng hơi thở đứt đoạn, run rẩy phả vào vành tai cô. Chiếc xe phóng vút đi, sượt sát cả hai người. Anh ta gắt gao giữ chặt cô lại.

Thời khắc đáng sợ này, thời khắc mà cô suýt chút nữa đã bị tai nạn. Nhưng, lo sợ, hãi hùng, thẳng thốt,... cô đều không có những cảm giác ấy. Cô chỉ cảm thấy một luồng khí ấm áp phủ trùm mình, quấn lấy mình. Cô chỉ cảm thấy...vô cùng thân quen...

Cô gái ngược mắt lên nhìn người thanh niên, đôi mắt trắng khuyết thu gọn từng đường nét yêu thương, nhưng nhớ kia vào đáy vông mạc.

Trống rỗng...

Bàn tay cô vô thức đưa lên, chạm vào mặt anh. Như thực, như hư, như tỉnh táo, như ảo mộng...

Khóe môi run rẩy khẽ mấp máy, bật ra một thứ âm thanh trong suốt, mỏng manh tựa sương khói:

- Đỡ... Hồng... Quân...

Light Bridge không có thực, do tác giả hư cấu. Mượn ý tưởng từ cầu tình yêu Milvilo ở thành Rome - Italia.

“Hãy nhắm mắt lại và đếm đến mười, chậm rãi thôi, từng nhịp một, lắng đọng tâm hồn mình thật bình yên, lắng đọng trái tim mình thật dịu dàng. Rồi sau đó, hãy mở mắt ra và đón nhận điều kì diệu. Nếu khoảnh khắc bạn đếm đến mười và mở mắt ra là lúc cây cầu bừng sáng, bạn sẽ tìm thấy... tất cả những gì bạn đã từng đánh mất...”

Anh đã thử tin tưởng, thử đánh cược nỗi nhớ của mình như bao lần khác, và lần này, anh thực sự tìm thấy cô. Bóng hình mảnh mai, trong suốt như tinh linh của đất trời.

Quân ngỡ mình đang mơ, anh cứ tưởng mình không tỉnh táo. Tim anh đập dồn nén những nhịp mơ hồ, không thực. Tâm hồn anh xao động dữ dội trong sự hồ nghi, những đợt sóng thần cuộn lên nhấn chìm mọi cảm xúc. Đó có phải là ảo giác? Đó có phải là một người nào khác?

Nhưng khi chiếc xe lao đến Sam, anh lại theo phản xạ mà hành động, không có một suy nghĩ nào hết. Bảo vệ cô là phản xạ của anh, là thói quen của anh. Thời khắc ấy, anh lao đến chỗ cô như một kẻ vô thức, anh không muốn nghĩ gì cả. Dù Light Bridge có là truyền thuyết, dù cây cầu ánh sáng có là viễn vông, ảo tưởng, anh vẫn muốn đặt cược tất cả niềm tin của mình. Chỉ cần giữ được bóng hình ấy lại. Chỉ cần vậy thôi!

Giờ đây, Sam của anh đang ở trong vòng tay anh. Cô ấy đang đứng trước mặt anh. Cô ấy tồn tại, bằng da bằng thịt. Cô ấy không phải ảo giác.

Quân như không tin vào mắt mình, không tin vào cảm nhận của mình. Tất cả những gì anh đánh mất đã tìm lại được?

Phải rồi, tất cả của anh, chính là Sam. Tất cả những gì gọi là hy vọng, yêu thương, hạnh phúc mà anh dốc sức tìm kiếm trong suốt hai năm qua, chính là Sam. Tất cả sự tan vỡ, đau đớn, cô độc trong anh, chính là Sam. Tất cả tình yêu, sự quan tâm, sự hi sinh của anh... chính là người con gái đang đứng trước mặt anh ngay giờ phút này. Cao - Khiết - Sam!

...

Bịch! – Túi hàng thả mạnh xuống đất, những quả hành tây trong túi rơi ra ngoài, lấn lóc lóc. Jully sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt. Người thanh niên này...

- Hồng ... Quân ... - Sam quay sang nhìn cô, nở nụ cười yếu ớt, khóe môi nhạt vô hồn khe khẽ mấp máy. Mắt Jully lại càng mở to hơn khi lắng nghe từng âm thanh đứt quãng của Sam – Quân... là ... Quân...Hồng...Quân...

- Sam...cậu...? – Jully hai tay đưa lên che miệng đầy thảng thốt.

Tiếng nói tắt dần nơi cổ họng Sam, đôi mắt trắng khuyết từ từ khép lại, rồi cô ngất lịm đi trong sự kinh ngạc của cả hai người kia.

...

Cuộc đời mỗi người như một con đường. Con đường này có thể giao với những con đường khác. Có khi chỉ giao một đoạn ngắn, có khi lại giao một đoạn dài. Cũng có khi giao đến tận cùng.

Hồng Quân biết con đường cuộc đời mình sẽ giao đến tận cùng với ai. Anh biết rằng mình sẽ đồng hành với ai đến chân trời sự sống.

Tại bệnh viện...

- Bác sĩ! Tình hình của Sam thế nào rồi? – Jully sốt sắng hỏi.

- Là do chấn động mạnh về tâm lí thôi! Hiện tượng sốc nhất thời! Nghỉ ngơi khoảng vài ba tiếng sẽ tỉnh lại! – Vị bác sĩ theo dõi những thông tin trên tệp tài liệu mỏng, trầm giọng giải thích.

- Thật sự là không có gì? Thế trạng cô ấy ổn chứ? – Hồng Quân lo lắng.

- Vâng, sức khỏe vẫn ổn! – Bác sĩ khe khẽ gật đầu – Khi cô ấy tỉnh dậy thì cho cô ấy uống sữa nóng, sẽ thấy khá hơn đấy!

- Tôi hiểu rồi! – Jully cắn môi, dáng vẻ bất cứ như không yên.

Người bác sĩ trao đổi thêm một số vấn đề rồi rời đi. Hồng Quân quan sát người con gái nhợt nhạt nằm trên giường bệnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn thanh tú, sinh động như xưa, chẳng thay đổi gì cả. Có chăng chỉ là một cảm giác mong manh và yếu ớt hơn... Cô ấy bây giờ thực sự rất mong manh.

- Có thể nói chuyện với tôi một lát không? – Đôi mắt đen sâu thẳm vẫn nhìn Sam, Hồng Quân khẩu khí bất cần, lạnh nhạt hỏi người bên cạnh.

- Không phiền! – Jully mỉm cười, đưa tay hất lộn tóc xoăn vàng óng ra sau lưng – Tôi cũng đang có hứng kể chuyện cổ tích cho ai đó!

...

Nhấp một ngụm trà Earl Grey thơm tho, Jully tư lự phóng tầm mắt ra khoảng trời tím thẫm bên ngoài, ngắm nghía những đóa hoa ánh sáng mềm mại bung nở trên đường phố Birmingham:

- Tại sao anh lại có mặt ở đây?

- Tham dự một hội thảo! – Quân khuấy khuấy ly cà phê đen nghi ngút khói, bình thản trả lời.

- Ý tôi là tại sao anh lại xuất hiện trước mặt chúng tôi ấy? Tại sao anh tìm thấy Sam? Vô tình ư?

- Vô tình? Tôi không tin vào hai chữ này. Chẳng có thứ gì vô tình cả. Định mệnh! – Vị cà phê đắng nhưng thanh thanh, đọng lại nơi đầu lưỡi – Nói ra cô sẽ cười tôi đấy! Tôi đã đứng trước Light Bridge và đếm đến mười!

- Thật sao? – Jully đập bàn cười lớn, đôi mắt xanh màu da trời sáng lên hứng thú – Người như anh mà cũng tin vào mấy lời đồn đãi ấy?

- Không tin, nhưng cứ đếm, chả ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới cả. Dù tôi không đếm thì Palestine và Israel vẫn đánh nhau hàng ngày mà!

- Quân! Lâu ngày không gặp biết nói đùa nữa cơ! Nói chuyện như trẻ trâu ấy! – Jully cười tít cả mắt.

- Tôi trẻ trâu xưa giờ! – Hồng Quân nhếch mép nở một nụ cười ruồi. Vẫn cái phong thái lạnh lùng và biết tiết chế ấy, nhưng dường như ở Hồng Quân đã có một sự thay đổi lớn. Cách giao tiếp của anh không thân thiện, nhưng cũng không hề gây khó chịu. Quân mang gương mặt của một doanh nhân ưu tú, của một người sống chỉ vì công việc, từng lời nói đều mang tính xã giao, thái độ rất điềm đạm. Đáng lẽ ra lúc này anh phải tức giận bực bực mới đúng. Một người bình thường khó có thể kiềm chế được trong hoàn cảnh

thế này. Thời gian, quả là đã tôi luyện thành công một con người có thể che đậy hoàn toàn nội tâm, cảm xúc của mình.

- Trái đất đúng là hình tròn ha! Chạy đường nào rồi cũng gặp nhau! – Jully nhún vai, giọng cô trở nên nhẹ nhàng – Chúng tôi đã rất nhớ anh...

- Kể chuyện cổ tích cho tôi nghe được rồi đấy! Chuyện của hai năm trước. Chuyện của Sam...

- E hèm! – Jully hắng giọng một cái, cô ngồi thẳng dậy, hai mắt nheo nheo kì bí – Cháu yêu, giờ bà sẽ kể cho cháu nghe một câu chuyện hay ho nhất quả đất (bà may mắn được làm nhân vật phụ trong đó). Chuyện là thế này. Ngày xưa ngày xưa, xưa chưa có rừng núi, chưa có quả đất, chưa có bà...

...

Cuộn băng quá khứ được tua lại. Một đêm của ba năm về trước...

Trong cái đêm Jang đưa Sam trở về từ một quán bar trong tình trạng say khướt, giữa anh và Jully đã có một cuộc nói chuyện.

- Jully, mọi quần áo Sam mặc, giày dép Sam mang đều do đích thân em chọn mua đúng không?

- Vâng, có chuyện gì sao?

- Những đôi giày nào Sam thường sử dụng nhất chắc em biết rất rõ.

- Tất nhiên rồi!

- Vậy anh nhờ em chuyện này! – Jang lôi từ chiếc cặp da của mình ra một mớ những con chip vi mạch bé xíu rồi đưa cho Jully, cẩn thận dọn dò - Gắn chúng vào tất cả giày của Sam. Khéo léo một chút, đừng để cho cô ấy phát hiện!

- Tại sao phải làm vậy, Hải Đăng? – Cô nghi hoặc, không hiểu ý định của anh – Chức năng của những con chip này là gì?

- Anh có dự cảm Sam sắp làm một việc điên rồ gì đó. Tối qua anh thử hack máy của hai hacker thân tín của Sam, anh phát hiện ra một sơ đồ điện tử. Là cấu tạo bom thư! Được lưu trữ trong tài liệu mật của Kaylee Rosent. Anh không tin tưởng Sam. Cô ấy sẽ không bao giờ trả thù một cách đơn giản. Anh có cảm giác cô ấy sẽ hành động đại dột. Anh không tin Sam có thể đứng vững sau khi trả thù. Cô ấy có thể... trả thù cả bản thân mình nữa! Cô ấy có thể... quay lại cắn xé chính mình! – Jang lãnh đạm giải thích, từng câu chữ khiến Jully cứng người trong kinh hãi.

- Nói vậy là...anh sợ Sam...tự sát? – Jully run rẩy, hai mắt mở to bàng hoàng.

- 99% cô ấy sẽ làm vậy. Anh hiểu Sam! Cô ấy sẽ không tha thứ tình đầu Jully ạ! Em rất thân với Sam, em hiểu cô ấy luôn ám ảnh về những mặc cảm của mình chứ? Một con người như Sam, dù không làm gì sai nhưng lúc nào cũng cảm thấy tội lỗi. Em nghĩ, một kẻ luôn muốn trừng phạt mình sẽ dễ yên cho bản thân sao?

- Vậy những con chip này...

- Là thiết bị định vị loại thông minh nhất. Anh biết cô ấy khi bắt đầu hành động sẽ ngắt hết mọi tín hiệu của mình. Sam sẽ không để bất kì ai có thể đoán được cô ấy ở đâu, cố tình hủy bỏ tung tích của bản thân. Tự biệt riêng ra, và tự chiến đấu một mình. Cô ấy muốn bắt đầu một mình và kết thúc mọi thứ...cũng một mình!

- Anh dùng nó để theo dõi Sam?

- Để cứu cô ấy! – Jang hạ giọng bí ẩn – Trách nhiệm của một người anh trai chính là như vậy!

...

Vậy ra cái bóng đen Sam mập mờ nhìn thấy lúc nửa tỉnh nửa mê kia chính là Jang Brown. Cô cứ ngỡ đó là Tử thần. Cái cảm giác chơi vơi, nhẹ bẫng giữa không trung khiến cô cứ ngỡ mình đã chết và thân Chết đang mang mình đi. Nhưng không phải...là Jang đã bế cô lao ra khỏi tòa nhà mười chín tầng kia. Khi hai

người thoát ra ngoài an toàn, bom mới nổ. Sam được cứu sống. Chính nhờ Jang mà mạng sống của cô đã được giữ lại.

Trong đêm đó, Jang đưa Sam đến một bác sĩ giỏi bậc nhất Trung Quốc để kiểm tra vết thương. Gãy xương vai và gãy xương ống quyển, mất máu do bị thủy tinh đâm cắt, lại nén chịu cơn đau đầu khủng khiếp đang dày vò từng sợi dây thần kinh. Sam lâm vào tình trạng hết sức nguy kịch. Dấu hiệu hồi tỉnh của cô vào một tuần sau đó quả thật là phép màu. Thượng Đế đã ném vào sinh mệnh của Sam thêm một thanh củi. Cô sống sót...

Jang đặt vé máy bay, rồi cùng Jully đưa Sam sang Anh. Chuyến đi lần này là vĩnh biệt Trung Quốc, một đi không trở lại. Phải mang Sam rời đi thật xa khỏi nơi nguy hiểm ấy, phải phá vỡ quá khứ của Sam, phải tạo cho Sam một cuộc sống mới. Một cuộc sống không vết nhơ, một cuộc sống được bảo vệ, yêu thương và bù đắp. Phải khiến Sam quên đi hoàn toàn việc bản thân cô đã từng ở trên mảnh đất này, giết chết kí ức của cô. Dù phải bỏ lại rất nhiều thứ quan trọng, nhưng để bảo vệ Sam, phải chấp nhận đánh đổi. Dù có là Hồng Quân hay Tiểu Mạn, những người quan trọng với Sam đến đâu, cũng phải chấp nhận gạt đi trong quên lãng.

Sam được điều trị tại Anh trong một thời gian dài, đến khi các vết thương trên người được khỏi hoàn toàn và thể trạng trở lại mạnh khỏe bình thường. Tuy nhiên, không như chẩn đoán ban đầu của bác sĩ về việc Sam mất trí nhớ chọn lọc tỷ lệ 80%, một sự cố đã xảy ra.

Sam không mất trí nhớ, cô hoàn toàn tỉnh táo và ý thức được những việc mình đã làm. Kí ức của cô không bị gián đoạn. Những mảng quá khứ tang thương kia luôn sống trong tiềm thức của Sam và hủy hoại cô. Bóng tối ký ức quấn lấy Sam, ám ảnh Sam, đẩy cô vào tình trạng trầm cảm rất nặng. Chúng ăn mòn sự sống của cô, tổn thương cô. Những ám ảnh cũ, mới chồng chéo lên nhau, nhấn chìm Sam trong dần vật, khổ sở.

Sam thu mình lại, không chịu tiếp xúc với bất kì ai, lúc nào cũng giam mình trong phòng. Cô từ chối mọi mối dây liên hệ và từ chối mọi hành động giao tiếp với thế giới xung quanh. Như một cái xác không hồn, như một pho tượng không cảm xúc, Sam lúc nào cũng im lặng, lúc nào cũng lạnh lẽo.

Cô không hề nói chuyện, dù đó có là bố Aiden, là Jully hay là Jang, cô cũng đều không nói chuyện. Từ khi tỉnh lại đến tận bây giờ cô vẫn chưa một lần mở miệng. Im lặng, vô cảm, lạnh nhạt. Giống như một người không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì. Giống như một người cảm lúc nào cũng náu mình trong bóng tối. Phải! Ai cũng nghĩ cô bị câm, ai cũng nghĩ cô vĩnh viễn không nói chuyện được nữa. Trầm cảm rất nặng.

Jully đã phải cực kỳ khó khăn mới thuyết phục được Sam dắt Rocky ra ngoài đi dạo mỗi tuần một lần để thay đổi không khí. Bố Aiden đã luôn ở bên cạnh Sam để tập cho Sam tâm sự qua âm nhạc, Sam không nói ra miệng thì cũng phải tìm một phương tiện khác để giải bày cảm xúc. Nếu không, sẽ không còn cách nào cứu vãn được cô nữa. Nhưng Sam không hề cởi mở, dấu chỉ một chút, cứ mãi như tượng sáp, cứ mãi câm lặng...

...

- Thế nhưng...ban này cô ấy...gọi tên tôi? – Tách cà phê đã cạn, Hồng Quân cảm thấy vị đắng lan tỏa khắp cơ thể, xuyên thấm vào từng góc ngách nhỏ nhất. Hàng mi dày của anh chùng xuống, nhẹ nhẹ rung tựa hồ đang phải kìm nén một dòng cảm xúc xót xa, đau đớn dâng lên như những cơn sóng thần. Cái then chốt bình tĩnh trong anh đang bị tung phá dữ dội.

- Phải! Tôi không thể nào tin vào tai mình! Sam quả thật đã gọi tên anh, lặp lại rất nhiều lần! Hồng Quân! Anh là kì tích! – Jully hai tay đan chặt lấy nhau vẻ sốt sắng – Người đầu tiên có thể khiến Sam của tôi mở miệng. Phục sát đất nha!

- Tiếng nói của cô ấy...mỏng manh, yếu ớt như sương! – Văng vẳng bên tai thanh âm trong trẻo, ầm áp của quá khứ, trái tim Hồng Quân lặng đi một nhịp trống rỗng, mát mát...Người con gái anh yêu quả thực đã chịu đựng quá nhiều. Chịu đựng đến mức hủy hoại cả bản thân mình. Anh có thể cảm nhận được trái tim chẳng chịt sọc của cô ấy không giây phút nào là không nhói lên đau đớn, tâm hồn yếu đuối của cô bị những ám ảnh và tổn thương phủ trùm.

Im lặng suốt ba năm qua, như một người câm. Tự thu mình lại và gặm nhấm nỗi đau đớn, dần vật. Từ chối giao tiếp với thế giới xung quanh để trốn tránh sự tổn thương,...

Tim Hồng Quân bất giác nhói lên một nhịp quặn thắt, tâm can anh cay đắng... Người con gái anh yêu, thế giới của anh, tất cả yêu thương, hạnh phúc của anh... đã phải khổ sở, cô độc biết nhường nào...

73. Chương 70: Võ Thanh

Đời người đàn ông chỉ hai lần quỳ gối

Một hái hoa thơm, một uống suối thượng nguồn

Tôi tìm thấy em, giữa muôn màu hoa nắng

Tâm hồn trong mát tựa tuyết băng tan

Cúi mình phủ phục, dâng trọn khao khát

Tim hoang dại nảy nhịp tái sinh...

-ML-

Mọi thứ nhạt nhòa hiện ra sau làn sương mù vờn vờ. Ánh sáng nhẹ nhàng tràn vào khoang mắt. Từ đáy vũng mực, một đường nét mờ ảo dần hiện lên, lay động...

Những đường nét này ... đôi mắt đen lạnh sâu thăm thẳm, nét môi cao ngạo, sóng mũi tuấn tú... Sam bắt giác mở mắt thật to, cô ngồi bật dậy.

Hồng Quân đang ngồi cạnh giường bệnh bị sự đột ngột của cô làm cho giật mình. Anh quay sang nhìn cô. Sam tỉnh rồi.

Đôi mắt trắng khuyết tham lam thu trọn hình ảnh của người thanh niên trước mặt. Sam bản thân đưa hai bàn tay trắng nhợt lạnh leo lên, áp vào mặt anh, cảm nhận hơi ấm từ anh. Bờ môi nhỏ sưng sờ run rẩy. Tim cô đập mạnh đến nhói đau, hơi thở buốt giá trở nên nhẹ bằng... Đây là anh? Đây là ... Đỗ Hồng Quân?

Cô như tia chớp lao bật đến ôm ghì lấy anh, hai tay bấu mạnh vào vai áo vest. Đây là Đỗ Hồng Quân. Đây là người khiến cô sợ hãi vì đã đánh mất suốt ba năm qua. Sam như một người sắp bị chết đuối trong thế giới tối tăm của mình bỗng nhiên với được phao, như một người sắp chết ngạt bất ngờ được hít thở không khí. Cô gất gao ôm Quân, bờ vai mảnh khảnh yếu ớt run lên.

Hồng Quân ngây người, đôi tay anh vô thức vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô một cách xót xa, giọng anh nhẹ như sương:

- Sam, nhớ anh... đến vậy sao? Không có anh bên cạnh đã rất hoảng sợ phải không? Em đã khóc rất nhiều phải không?

Sam áp má vào ngực anh như một đứa trẻ, từng giọt lệ trong suốt, ấm nóng trào ra khỏi khóe mắt rơi xuống áo anh, xuyên thấm vào tâm hồn anh, đôi tay hao gầy lại càng níu lấy anh thật chặt. Hồng Quân cảm thấy lòng mình đắng ngắt, anh nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ ướt đầm nước mắt lên, đôi tay ân cần lau đi những giọt trong suốt tựa pha lê. Cổ họng anh nghẹn lại, không khí nén áp trong phổi thành từng khối đặc, anh nhìn Sam thật lâu, rồi đột nhiên phủ lên cô một vòng ôm gao gắt:

- Anh xin lỗi! Hai năm qua đã để em một mình. Xin lỗi Sam! Đừng khóc! Anh đang ở bên cạnh em, anh đã tìm thấy em rồi. Đừng khóc! Xin em... Sam...

Quân hôn lên trán cô yên ủi, hơi thở anh gần kề, rồi anh nhẹ nhàng hôn Sam. Nước mắt của cô len vào khóe môi, mặn đắng.

Tim lại được cô rồi. Trò chơi trốn tìm kết thúc rồi. Anh thắng rồi. Đếm mãi những con số kìm ức, lòng vòng mãi trong những mất mát, tổn thương, anh vẫn cứng đầu chịu đựng và quyết không bỏ cuộc. Bây giờ, anh đã tìm ra cô, bắt được cô. Cô chỉ dạy cho anh cách yêu thương, vì vậy, anh chỉ biết yêu thương mà thôi. Anh sẽ không học thêm một thứ gì khác ngoài yêu thương. Một thứ là đủ rồi. Yêu thôi. Yêu đến khi chết.

...

- Mời người nhà bệnh nhân ra kí đơn xuất viện! – Y tá nhìn người thanh niên đang vuốt tóc cô gái ngồi trên giường bệnh, cô mỉm cười thân thiện.

- Được! – Hồng Quân đứng dậy, anh lãnh đạm hỏi – Đến chỗ nào để kí?

- Mời anh đi theo tôi!

- Sam, anh sẽ quay lại ngay! – Quân vỗ vỗ đầu Sam, dịu dàng mỉm cười, rồi xoay lưng bước ra cửa.

Đi? Anh sẽ... đi? Anh sẽ ...rời xa? Anh sẽ... biến mất?

Sam mở to mắt sợ hãi, cô đẩy tung chăn ra, nhảy xuống khỏi giường, chân trần lao đến chỗ anh. Sam ôm ghì lấy Hồng Quân từ phía sau khiến anh khựng lại. Quân ngạc nhiên quay lại, thấy Sam hoảng loạn nhìn anh, lắc đầu nguầy nguậy, tay siết chặt gấu áo anh, níu chặt anh. Bờ môi nhỏ của cô run lên tím tái, mấp máy một âm thanh gì đó không nghe được.

- Sam... Sao vậy? – Hồng Quân nắm lấy tay cô, nhẹ giọng hỏi.

Sam cắn chặt môi, liên tục lắc đầu, kéo giàng anh về phía mình, hết như người ta đang cố níu giữ thứ quý giá nhất của mình trước khi tuột khỏi tầm tay. Đôi đồng tử tối tăm, trần trối nhìn anh đầy bất lực, đầy ám ảnh.

- Em không muốn anh đi? – Quân cúi xuống nhìn cô.

Sam hoảng hốt gật đầu, hai tay vòng qua, ôm cứng lấy cánh tay anh, không cho anh nhúc nhích. Hồng Quân khẽ đánh mắt sang người y tá đang khó xử, lạnh nhạt buông một câu:

- Kí kết gì thì mang đến đây cho tôi, tôi không đi đâu cả!

- Vâng, tôi hiểu rồi! – Y tá lúng túng gật đầu rồi vội vàng quay đi.

Quân nhẹ nhàng bế thốc Sam lên, đưa cô trở lại giường, thì thầm vào tai cô:

- Đừng sợ. Anh ở đây. Anh không đi đâu cả...

...

“Cô ấy bị ám ảnh về việc đánh mất. Có lẽ trong quá khứ cô ấy đã từng mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng, một thứ gì đó cô ấy vô cùng trân quý, thứ mà cô ấy đặt tất cả yêu thương của mình. Nên cô ấy sẽ phản ứng rất mạnh với việc anh rời khỏi cô ấy vì nghĩ anh sẽ mãi mãi biến mất như thứ cô ấy từng đánh mất trước đây. Cô ấy sợ đánh mất anh. Sự sợ hãi ấy thể hiện qua những hành động giữ chặt anh đến bảo thủ, qua những trạng thái hoảng loạn khi không thấy anh đâu. Nếu không giữ được anh, cô ấy sẽ vô cùng bất an. Luôn ở bên cạnh cô ấy là cách anh có thể khiến cô ấy bình tĩnh trở lại. Đừng biến mất khỏi tầm mắt của cô ấy! Đừng làm cô ấy hoảng sợ!” – Bác sĩ tâm lí của Sam đã nói với Hồng Quân như vậy.

Quả thực Sam rất sợ việc không nhìn thấy anh. Cô lúc nào cũng lèo đèo theo Hồng Quân như một cái đuôi nhỏ. Không nói không rằng gì cả, cứ thế mà bám cứng anh, không cho anh rời đi nửa bước. Quân để ý chưa khi nào Sam bỏ tay ra khỏi gấu áo mình. Anh đi phía trước, cô nắm lấy gấu áo anh, lăm chằm theo sau như thể gà mẹ dắt gà con đi lon ton quanh sân.

Người ta phải mỉm cười khi thấy một cô gái nhỏ nhắn nín thính, mặt mày căng như dây đàn, hai tay nắm chặt lấy áo người thanh niên cao lớn phía trước, từng bước dò dè theo sau, ngoan ngoãn cực kỳ. Thật là giống trẻ con chơi trò ... đoàn tàu lửa nối đuôi nhau.

Chỉ cần anh khuất khỏi tầm mắt thì sẽ hoảng sợ dáo dác tìm kiếm. Chỉ cần anh đứng dậy là sẽ lập tức bật lên như lò xo, chạy đến nắm áo anh. Anh đi một bước, sẽ đi theo một bước. Anh đi hai bước, sẽ đi theo hai bước. Bám lấy anh không chịu rời như hình với bóng, như một cái đuôi nhỏ không cách gì cắt được... Vì Sam sợ anh sẽ biến mất như Gia Nguyên, vì Sam sợ anh sẽ vĩnh viễn bốc hơi khỏi cuộc đời mình như Gia Nguyên, vì Sam sợ người mình yêu thương nhất khuất khỏi tầm mắt mình mãi mãi, không tìm lại được...

...

- Cô gái này... là sao tổng giám đốc? – Những cổ đông tròn mắt nhìn “cái đuôi” đang ngồi chễm chệ bên cạnh Hồng Quân – Đây là cuộc họp hội đồng quan trọng nhất năm nay mà! Người ngoài sao có thể vào được?

Hồng Quân đánh mắt sang “gà con” của mình. Tay cô túm chặt lấy tà áo vest anh đang mặc, tay còn lại cầm chiếc thìa nhỏ, nghịch nghịch ly trà táo về thích thú. Quân nhẹ nhàng vuốt tóc Sam, nở một nụ cười dịu dàng:

- Cô ấy... là người bảo vệ cho tôi!

Những cổ đông đồng loạt đen thui mặt mũi, sốc toàn tập. Đồ Hồng Quân vừa cười đó! Gà “đá cục” này cũng biết cười sao? Lại còn dịu dàng đến phát sợ! Hơn nữa lời anh ta... “ Cô ấy là người bảo vệ cho tôi!” ... Có một sự nhầm lẫn không hề nhẹ ở đây nha! Rõ ràng là ngược lại cơ mà!

Nhưng nói gì thì nói, tóm lại một điều không thể chấp nhận được... Tại sao cuộc họp mật của công ty mà lại mang “gà con” của mình vào đây hả tên chủ tịch điên này? Tới giờ lão bị tẩu hỏa nhập ma rồi đấy à?

Hương xuân thơm tho tản mát khắp đất trời, quện vào trong gió, đan kết hồn thiên nhiên tươi tắn, luồn qua khung cửa sổ trắng làm chiếc chuông gió ngân lên chuỗi âm thanh trong trẻo, ngọt dịu...

Hồng Quân thoăn thoắt gõ phím máy tính bằng tay trái, tay còn lại của anh đã bị “độc chiếm” bởi “cái đuôi nhỏ” nào đó. Sam cặm cụi tô tô viết viết trên trang A4, mái tóc nâu đen mềm mại đổ xuống bờ vai mảnh khảnh.

- Ngó! Em viết nhạc sao? – Hồng Quân quay sang quan sát những nốt nhạc mà Sam đang chăm chú tô vẽ, đôi mày rậm khẽ nhướn lên thú vị - Giỏi thế? Biết sáng tác cả nhạc!

Sam vẫn im lặng, chỉ chú mục vào khuôn nhạc cuối cùng mà mình chuẩn bị hoàn thành. Bản nhạc kết thúc bằng một dấu lặng trầm. Cây bút chì kim lặng lẽ dừng trên cái khung nhỏ ở góc giấy, luyến một đường, chữ kí của cô hiện ra, rõ sắc, đơn giản.

Đôi mắt đen lạnh của Hồng Quân bắt giắc mở to, sững sốt thu trọn chữ kí của cô vào đáy vông mạc. Cái tên đó... tim anh hẫng lại một nhịp... là...

Ivan...

Trái đất quả thật hình tròn, không chuyện gì là không thể, không có gì là vô tình. Tất cả đều là định mệnh!

Bàn tay nâng đỡ anh lúc anh gục ngã, tiếng gọi đánh thức anh trong cơn say triền miên, tấm gương lớn giúp anh soi lại chính mình để mà thay đổi... Thứ duy nhất anh bầu vịu, dựa dẫm suốt ba năm qua... hóa ra lại là mảnh hồn của cô, là âm nhạc của cô và là chính cô. Động lực để anh bước tiếp, không phải một thứ cao xa, ảo tưởng, mà chính là tiếng đàn êm dịu của cô. Anh khám phá ra giữa anh và cô có một sự liên hệ vô cùng diệu kì. Tất cả đều là định mệnh!

Cuộc đời anh như bàn cờ của Tạo Hóa, thì ra, Người đã dự tính cho anh từng đường đi nước bước cả rồi. Và, “chiếc xương sườn” của anh chính là Cao Khiết Sam.

- Sam, từ giờ tập nói chuyện lại với anh nhé? Đừng im lặng nữa! Đừng thu mình lại nữa! Đừng từ chối giao tiếp nữa nhé? Anh muốn nghe em nói chuyện. Anh muốn nghe giọng em. Được không Sam? – Hồng Quân vuốt tóc cô, khẽ hỏi.

Sam ôm lấy cánh tay anh, im lặng, đôi mắt cô trầm xuống một nét tình cảm rất nhẹ. Cô dụi mặt vào vai Quân như mèo con, một tiếng vang lên nhẹ bằng sương khói:

- Được...

chiếc xương sườn: theo quan niệm của Thiên Chúa Giáo, Chúa Trời nắn nên Adam từ bụi đất và hà hơi sự sống, biến Adam thành con người đầu tiên. Sau đó, Chúa tạo nên Eva – người nữ đầu tiên, từ một chiếc xương sườn của Adam. Eva là một phần sự sống của Adam, họ không thể sống thiếu nhau.

Hồng Quân đưa Sam đến những trung tâm điều trị trầm cảm, cùng cô trò chuyện mỗi ngày, dù ban đầu anh hỏi gì cô cũng không đáp trả, chỉ nhìn anh và im lặng.

- Thế là heo con bị sói dụ ăn thịt mất. Cái tội mà xây nhà bằng rơm khô này phải liệt vào hạng gì Sam nhỉ?
- Hồng Quân chỉ hình chú heo con mồm mồm trên trang sách cho cô xem, kiên nhẫn chờ đợi một câu trả lời xa xỉ từ cô.

Sam không mở miệng, lặng lẽ viết lên tay anh một câu ngắn cụt: “Heo đàn độn!”.

Quân cau mày, bắt lực thở ra một hơi, anh áp hai tay vào má cô, xoa xoa:

- Nó đàn thì em phải mở miệng chửi mắng nó té tát chứ? Sao lại viết lên tay anh! Anh muốn em nói! Nói đi mà!

Sam chớp mắt một cái thật bình thản.

Hồng Quân cúi xuống, nhìn thật sâu vào đôi mắt phẳng lặng không một gợn sóng của cô, giọng anh trầm lại:

- Trả lời anh câu này! Có yêu anh không?

Sam gật đầu.

- Nói đi anh mới tin! Không thì anh không thêm tin đâu! Sam chẳng yêu anh gì cả! Ghét anh lắm phải không? Ghét anh nên anh hỏi gì cũng không thêm trả lời?

- Yêu... - Sam mấp máy một chữ.

- Yêu ai? Yêu cái gì? Yêu cái ông bán bong bóng gần trường tiểu học hay là bà cô bán khoai tây ngoài chợ? Hay yêu con cún? Hay yêu tài tử Lee Min Hoo?

- Yêu ... anh... - Sam khó khăn nói thêm một chữ nữa.

- Anh nào? Anh nhân viên đưa thư khi sáng ấy à? Hay cái anh giám đốc thiết kế trong công ty anh?

- Yêu... Quân...

- Quân? Trên đời này có nhiều loại quân lắm! Em yêu Quân nào? Nói rõ tên họ anh nghe!

- Yêu... Đỗ... Hồng... Quân...

...

Cứ như vậy, từng chút một, anh kiên nhẫn gỡ cuộn len rối trong cô, dạy cô cách giao tiếp, tập cho cô nói. Anh bảo bọc cô bằng tất cả yêu thương, lúc nào cũng ở bên cạnh cô, trò chuyện cùng cô, đi đâu cũng mang cô theo, “cái đuôi nhỏ” cũng được, “gà con” cũng được, chỉ cần cô cảm thấy an toàn là anh yên tâm rồi.

Sam như một cái cây khô khát lâu ngày lại được tưới làn nước thanh tân, mát dịu, Hồng Quân chính là làn nước đó. Sam như người bộ hành trong sa mạc nóng bức tìm được ốc đảo xanh tươi, Hồng Quân chính là ốc đảo đó. Anh vực Sam dậy, từ từ phá vỡ bức tường kiên cố mà Sam đã dùng để ngăn mình giao tiếp với cuộc đời, kéo cô ra khỏi cái hố sâu tăm tối, tuyệt vọng.

Cô dạy anh cách yêu thương, còn anh dạy lại cho cô cách lắng nghe và cảm nhận. Hồng Quân tập thay đổi chính bản thân trước, và rồi, anh dạy cô thay đổi giống như mình.

“Sam của anh, hãy mở mắt ra để quan sát thế giới xung quanh, bông hoa nhỏ mới mọc trong vườn, chú chim họa mi hay đậu trên nhánh bằng lăng, giọt sương tinh khôi đọng trên phiến lá mỗi sớm mai. Hãy nhìn vào những chuyển biến thật nhỏ để biết cuộc sống kì diệu và đáng yêu như thế nào.

Sam của anh, hãy lắng tai nghe tiếng gió vi vu qua vòm cổ thụ, tiếng cười nói trên đường phố, tiếng nhạc phát ra từ một quán cà phê sách, hay cả tiếng côn trùng rả rích trong đêm lạnh. Hãy lắng nghe để hiểu cuộc sống đẹp như thế nào, sinh động như thế nào.

Sam của anh, hãy nói với người đưa thư rằng: “Bác có muốn vào nhà nghỉ chân một lát không? Đạp xe lâu như vậy chắc bác mệt lắm, bác ha!” , hãy nói với cô bé hàng xóm đang khóc vì mất mẹ rằng: “Chị sẽ đàn vĩ cầm cho em nghe nhé, bé con đừng khóc! Chị sẽ ở bên cạnh em!”, hãy nói với bà cụ mù lòa hay đứng nơi cuối phố rằng: “ Cháu giúp bà qua bên kia đường nha, bà đi từ từ thôi, bà xách nhiều đồ quá, để cháu

giúp!”... Hãy giao tiếp và chạm vào cuộc sống, để biết xung quanh em có biết bao người cần chia sẻ, cần sự cảm thông.

Sam của anh, hãy mỉm cười với những ai mà ánh mắt em bắt gặp ánh mắt họ, hãy ngồi bên cạnh những ai mà em thấy họ cần một người lắng nghe mình, hãy ôm những ai mà em thấy họ cần an ủi, hãy cho tất cả những gì mình có trong túi, dù không nhiều, nếu em tình cờ gặp những ai thiếu thốn,...

Sam của anh, hãy mở lòng mình ra và tập đón nhận mọi vang động của đời. Cuộc sống không đáng sợ, nó chỉ muốn khiến chúng ta có thể hiểu được nó và hòa vào nó mà thôi. Hòa tan mình vào cuộc sống, đừng sợ hãi và cũng đừng ích kỉ để rồi dựng lên một cuộc sống chỉ có mình. Dẫu sao, em đừng sợ hãi con người.

Sam của anh, anh và em, mọi người, đều đang trong một cuộc tồn tại vĩ đại. Một trận động đất nơi này có thể gây sóng thần ở nơi khác. Một đứt gãy nơi này có thể làm nơi khác rung chấn. Như vậy, chúng ta không sống một mình, mà còn ảnh hưởng đến nhiều người nữa. Đừng nghĩ mình cô đơn. Hãy sống bằng tất cả cảm xúc của mình. Khi em vui, anh sẽ chia sẻ. Khi em buồn, anh sẽ ở bên. Khi em đau, đừng ngại rơi nước mắt. Vì giọt nước mắt của em, không chỉ khiến tâm hồn em thanh lọc mà còn đánh thức lòng trắc ẩn nơi người khác. Chúng ta đã đeo mặt nạ quá lâu, kìm hãm cảm xúc của mình quá lâu, lạnh lùng, nông cạn quá lâu rồi. Sam, mỗi một phút đứng không em?

Sam của anh, hãy mở rộng lòng mình ra để sống chậm lại, nghĩ khác đi và yêu thương nhiều hơn, sống viên thị hơn.

Sam của anh, cùng trưởng thành nhé, cùng cố gắng nhé. Anh tin, anh chờ...”

Bảy năm sau...

Từ khung cửa sổ màu trắng của ngôi biệt thự lớn, một giai điệu vang lên, luồn qua cửa sổ, hòa vào những sợi gió tinh khiết ngân vọng khắp không gian. Tiếng dương cầm êm ái, ngọt ngào, từng tiếng chậm rãi, lững lờ, phiêu diêu như dòng sông hiền hòa trôi chảy. Những đợt sóng nhạc dâng lên đầy cảm xúc, say lòng người...

Bóng hình bé nhỏ khẽ lắc lư, hòa mình vào bản đàn. Bàn tay nhỏ nhắn chạy trên các phím đàn dần chậm lại, điêu luyện rải từng chút một. Bản “River flows in you” ngưng đọng trong không gian, kết tinh thành từng giọt xuyên thấu vào tâm hồn con người. Đôi mắt nhắm hờ từ từ mở ra, cậu nhóc xoay lại nhìn người thầy giáo khó tính của mình, chờ đợi nhận xét.

- Con trai, tuyệt đấy! Kỹ năng ổn rồi! – Hồng Quân mỉm cười hài lòng, xoa xoa đầu cậu nhóc – Giành giải Piano lần này về bố xem! Cúp vàng, ok?

- Hiển nhiên! – Nhóc con cụng tay bố một cái đầy quyết tâm. Nhóc trèo xuống khỏi ghế đàn, nở nụ cười lém lỉnh – “River flows in you” con chinh phục được rồi, khoe mẹ nhé?

- Vợ của bố sẽ gõ lên đầu con cho xem! – Quân véo má nhóc một cái – Đi đi đồ nít ranh!

- Cô Dương Tiểu Mạn, cảm xúc khi nhận giải thưởng Best Seller năm nay của cô như thế nào? Cô có thể chia sẻ không ạ? – Người hướng dẫn chương trình nở nụ cười hòa nhã, chất giọng ngọt ngào cất lên vang vọng trong trường quay.

- Vui, chỉ có vậy thôi! – Ống kính máy quay hướng thẳng vào nhân vật đang ngồi đối diện người hướng dẫn chương trình. Mái tóc tém màu nâu ôm gọn lấy vành tai trông rất cá tính, gương mặt mộc chỉ phủ một lớp son bóng trên đôi môi anh đào, trang phục là một chiếc áo dạ lam dài thật góc cạnh và mạnh mẽ. Điểm thu hút nhất là đôi mắt xám tro có đuôi mắt dài sắc, trong veo nhưng vô cùng kiên định, bản lĩnh. Một cô gái gai góc!

- Series hai cuốn sách của cô được đánh giá là một hiện tượng hiếm thấy ở văn học trẻ Trung Quốc hiện nay. Bí quyết nào giúp cô có thể tạo ra một tác phẩm độc đáo như thế? Sách do mình viết, hình minh họa do mình chụp, những lời văn được chính mình phổ nhạc và hát, CD chuyện kể do chính mình đọc. Tổng hợp rất độc đáo!

- Chỉ đơn giản là tôi gộp hết tất cả những sở thích của mình vào một thứ thôi mà. – Cô gái tên Dương Tiểu Mạn nhún vai một cái, đôi môi anh đào khẽ cong lên vẽ ra một nụ cười tự tin.

- Sách của cô được hội nhà văn đánh giá rất cao ở tinh thần nhân đạo và nhân văn. Người ta nói câu chuyện cô kể trong đó rất chân thực, rất từng trải. Nhưng mà cô còn quá trẻ để có thể viết ra những suy gẫm, triết lí sâu đến thế. Quả là một sự ngạc nhiên lớn.

...

Nhan đề của hai cuốn sách – “Đừng quá ngây thơ!” và “Hãy đứng vững trên đất!” .

Ngây thơ không phải là một bản tính xấu, hành động theo bản năng tự nhiên, sống thật thà, ngây ngô và đáng yêu. Nhưng nhiều khi ngây thơ lại không tốt, nếu không muốn nói đó là một sự vô tình đến tàn nhẫn.

Cuốn sách là lời tâm sự của một cô gái mới lớn về sự ngây thơ của bản thân. Ngây thơ khi được yêu thương, ngây thơ khi được bảo bọc, ngây thơ khi được chăm sóc. Vậy nên cô cứ ngỡ cuộc đời này chỉ toàn màu hồng, thế giới của cô là một thế giới tốt đẹp, yên bình. Cô ngây thơ lắm, và cô tin tưởng tất cả mọi thứ. Giống như một cây non yếu ớt bám vào đất, để khi cuồng phong kéo đến liền bị vật đến đứt gốc và chịu vùi dập tơi tả.

Cơn cuồng phong ấy là những bí mật mà cô không biết, là những bức màn quá khứ phủ trùm tầm mắt cô từ trước đến nay, là những sự thật khủng khiếp, đáng sợ về những người xung quanh cô.

Đang có tất cả mọi thứ, dùng một cái, cô chỉ còn lại một mình, bơ vơ đối chọi với sóng gió, không có ai ở bên cô, không có ai bảo vệ và che chắn cho cô. Cô bị phản bội, cô bị đuổi đi, cô bị tước bỏ hết mọi thứ đang có. Cô bị đánh gục trong đau đớn và kinh hãi. Cô bị tổn thương và cay đắng giằng xé. Cô bị hoang mang và khiếp sợ khiến cho trống rỗng. Đánh mất tất cả mọi thứ, chỉ còn lại một mình, với hai bàn tay trắng. Đường như cô bị cả thế giới này quay lưng trong quên lãng.

Bảy lần tự sát. Uống thuốc ngủ, cắt cổ tay, chạy đâm đầu vào xe ô tô, thắt cổ, nhảy cầu,... tìm đủ mọi cách để mình chết đi. Nhưng rốt cuộc vẫn không chết được, phút cuối nào cũng có người phá hoại cái chết của cô, Tạo Hóa trêu người, không cho cô chết, rốt cuộc vẫn sống trong sự khổ sở. Khổ sở đến phát điên. Cô đơn đến phát điên. Thậm chí cả thời gian dài, cô đã lầm bầm mãi với mình: “Bóng tối đang ôm lấy tôi... Ấm quá!”. “Lạnh giá đang yêu tôi... hạnh phúc quá! “. “ Tôi là kẻ thất bại. Tôi là đứa con hoang của Tạo Hóa...”

Kẻ trắng tay lang thang. Kẻ trắng tay đói. Kẻ trắng tay đau đớn nhìn người ta hạnh phúc. Kẻ trắng tay cười khinh bỉ cuộc đời, ánh mắt hằn học ném về mọi phía. Kẻ trắng tay lạnh. Kẻ trắng tay bị người ta sỉ nhục. Kẻ trắng tay bị hắt hủi. Kẻ trắng tay bị hại. Kẻ trắng tay sống nhục nhã hơn cả chết.

Cô đã sống hèn hạ, sống khổ cực, sống chịu đựng. Trên đời này, có lẽ cô là kẻ bất hạnh nhất, đau khổ nhất.

Cho đến một ngày kia, khi cô bắt giác nhận ra nỗi đau của những người khác. Không chỉ mình cô đau, có những người còn đau đớn, tuyệt vọng, khổ sở hơn cô. Một người mẹ mất bốn đứa con, một cô gái mười tám tuổi đẹp rạng ngời bị ung thư máu giai đoạn cuối, một người vợ mất chồng ngay trong khi đám cưới, một cặp vợ chồng già bị con gái nuôi cướp hết tài sản và đá ra ngoài ăn xin, một ông bố không thể cứu sống gia đình mình khi căn hộ bị hỏa hoạn,...

Tuy thế, họ vẫn cố đứng dậy, không cho phép mình gục ngã. Tại sao cô không thể như họ? Tại sao cô lại chối bỏ sự sống? Tại sao cô lại cố hủy hoại đi sự tồn tại của mình?

Nỗi đau của những người khác đã cho cô biết: tồn tại, đó là một đặc ân và là một nghĩa vụ. Ngã thật đau, đó là cách cuộc sống dạy ta lớn. Gặm nhấm nỗi đau một mình, đó là cách thế gian dạy ta tự lập.

Đau đớn thì phải làm sao? Dùng yêu thương để cảm nhận nỗi đau của người khác và xoa dịu cho họ, rồi nỗi đau của mình sẽ dần dần chìm vào lãng quên. Đánh mất niềm tin thì phải làm sao? Hãy lắng nghe trái tim mình và làm theo những gì nó bảo! Tiếng nói của trái tim đôi khi chính xác hơn lí trí rất nhiều. Trống rỗng thì phải làm sao? Hãy khóa lấp nó bằng sự hi vọng. Hãy dang tay ra và ôm trọn cuộc sống vào lòng, đừng đo đếm những gì cuộc sống đưa đến ta, mà hãy tập kiên nhẫn đón nhận nó. Đừng hỏi tại sao mình lại gặp chuyện này chuyện kia, mà hãy tập giải quyết nó. Nếu cho ta một cuộc sống bình yên, phẳng lặng, đừng vội nghĩ mình là kẻ may mắn. Hãy khước từ lối sống mờ nhạt, phẳng phiu, tù đọng đó đi! Bởi ta sẽ chẳng học được bất cứ thứ gì. Không ngã đồng nghĩa với việc không bao giờ lớn. Điều gì xảy đến với ta đều không quan trọng, quan trọng là ở cách ta ứng xử, trả lời nó.

Trưởng thành là gì? Trưởng thành là khi ta thành điểm tựa cho ai đó và cho chính ta. Trưởng thành là khi ta mở lòng mình ra để đón lấy mọi vang động, dù là yêu thương hay khổ đau, dù là nụ cười hay nước mắt, dù là hạnh phúc hay những dằn vặt. Chỉ cần nhớ một điều thôi: chân phải đứng vững trên đất, lưng phải thẳng, đầu phải ngẩng cao và nụ cười trên môi mình không được phép tắt...

Người ta đánh giá rất cao cái kết của câu chuyện này. Cô gái bé nhỏ đứng lặng trước hai phần mộ - Một của anh trai, một của bố mình. Cô đặt hai bó cúc trắng xuống chỗ hai bia đá, rồi ôm lấy từng bia đá một, hôn lên nhẹ nhàng. Cô nói: “Con để lại cho bố tất cả yêu thương. Em để lại cho anh tất cả quý mến. Con tha thứ cho hai người”.

Hận thù không giúp người ta sống. Tha thứ một cách thâm lặng là chiếc neo cuối cùng cho nhân cách của mình. Dù thế nào đi nữa, thì cô cũng phải bước tiếp cuộc đời mình.

Trên vai cô, một bông tuyết trong ngần khẽ đậu, lưu lại những dấu vết xinh đẹp nhất của quá khứ tinh khôi, yên ả...

...

- Vâng, những chia sẻ của cô Dương Tiểu Mạn thật sâu sắc và để lại nhiều bài học quý giá. Chúng tôi rất cảm ơn cô vì đã đồng ý xuất hiện trong chương trình trực tuyến toàn quốc ngày hôm nay. Hi vọng sẽ cô sẽ tiếp tục viết ra những tác phẩm làm khuyên đạo xu hướng văn học trẻ ở nước ta và tạo lối đi riêng mang tên mình. Chúc cô luôn thành công trong cuộc sống! – Người dẫn chương trình tươi cười bắt tay với cô gái đối diện mình.

- Cảm ơn đã tạo cho tôi cơ hội chia sẻ với các bạn. Hi vọng gặp lại ở những chương trình sau. Tạm biệt! – Tiểu Mạn đứng lên, tà áo dạ buông xuống mạnh mẽ. Cô nhìn thẳng ống kính khẽ gật đầu chào, mỉm cười tự tin rồi sải bước vào bên trong.

...

...

“Gia Nguyên lấy quả táo màu xanh ra, nhẹ nhàng vén tóc mái của cô bé, kẹp lên. Anh luồn tay mình vào mái tóc nâu ngắn của Tiểu Mạn, chậm rãi vuốt:

- Bây giờ cứ dùng chiếc màu xanh này nhé!

- ... - Tiểu Mạn nghiêng đầu, chớp mắt một cái vẻ không hiểu – Em không thể kẹp chiếc màu đỏ sao?

- Không phải là không thể mà là chưa thể kẹp. Bây giờ em đang là táo xanh, còn chưa thực sự trưởng thành mà!

- Vậy khi nào em mới được dùng chiếc màu đỏ đây?

Gia Nguyên mỉm cười, xoa nhẹ đầu cô:

- Khi em thực sự lớn, đứng vững vàng trên đời, “chín chắn” được như táo đỏ rồi hãy dùng nó!

- Chín chắn... như táo đỏ?

- Ủ! Lúc đỏ Tiểu Mạn của anh chắc chắn sẽ rất kiên cường, rất mạnh mẽ. Em sẽ không còn là một bé con được bảo bọc, che chở như bây giờ nữa. Em sẽ thấu hiểu được nhiều điều hơn. Ngây thơ như táo xanh cũng tốt, nhưng người ta luôn thích ăn táo đỏ hơn, bởi táo đỏ thơm hơn, ngọt hơn, chín chắn hơn. Rồi sẽ đến một ngày, em nhận ra, trên tóc em không còn là chiếc kẹp màu xanh nữa mà là chiếc màu đỏ. Anh thật mong đợi ngày đó...”

Trên mái tóc ngắn cá tính, chiếc kẹp sáng lên trong suốt...một quả táo màu đỏ ngọt ngào...

...

- Giỏi lắm Mạn! Em thực sự trưởng thành rồi... anh trai tôi chắc chắn sẽ vô cùng tự hào về em. Gia Nguyên sẽ rất hạnh phúc... Tôi cũng vậy...- Lặng lẽ theo dõi chương trình trực tuyến trên màn hình laptop, hơi thở Sam trở nên nhẹ nhàng, một nụ cười mỉm ấm áp thoáng hiện nơi trên đôi môi mềm.

- Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con đàn được “River flows in you” rồi! – Tiếng ai đó vọng lại, trong trẻo, thanh ngân như tiếng chuông bạc. Một bóng hình như chú sóc con từ đâu phóng vù đến nhảy vào lòng Sam. Cậu nhóc cười rạng rỡ, bàn tay nhỏ nhắn xoa xoa hai má Sam.

- Giỏi! – Sam mỉm cười thơm lên tóc nhóc.

- Mẹ ơi... - Nhóc con thấy đôi mắt cô đỏ au.

- Gì?

- Mẹ khóc sao? – Nhóc con ngẩng lên, bàn tay nhỏ chạm vào mắt Sam khẽ lau nhẹ - Mẹ của con đừng khóc! Mẹ Sam mạnh mẽ lắm mà!

Cu cậu trèo xuống, ôm con lật đặt trên bàn đưa đến trước mặt Sam:

- Lật đặt có ngã cũng đâu có khóc! Nó luôn cười, lúc nào cũng vui vẻ. Mẹ Sam phải kiên cường nha! Mẹ Sam phải luôn cười, như lật đặt này, như con này! – Đôi mắt trắng khuyết đen thẳm của cậu bé cong lên, những vòng tròn sóng hiền hòa lan tỏa, đôi môi nhỏ nở nụ cười ấm áp như ánh nắng mặt trời... rất quen thuộc...

Sam cúi xuống xoa đầu nhóc con rồi bế bổng cu cậu lên, thơm nhẹ một cái lên bờ má múp míp, mềm như kẹo bông.

- Sam, quay lại đây! – Giọng Hồng Quân vang lên từ phía sau. Sam ngoáy đầu.

Tách! – Đèn flash nháy lên một cái. Quân nhìn hai mẹ con, mỉm cười.

- Bố! Con muốn chụp cả ba người! – Cu cậu hớn hờ.

- Được! – Hồng Quân chỉnh máy ảnh ở chế độ hẹn giờ, đặt lên thành cửa rồi nhanh chóng chạy về phía hai người kia – Bố đếm 123 cả nhà mình cùng nói KIM CHI ha! Nào, 1...2...3...

Tại nước Anh...

- Vợ yêu, em tĩa phần mai ngắn lên chút nữa cho anh được không? – Hải Đăng cau mày nhìn vào gương.

- Tĩa cái gì mà tĩa! Cạo trọc luôn đi cho gọn gàng! – Jully cười nghịch ngợm – Giờ muốn cạo hai bên để ở giữa hay là cạo ở giữa để hai bên?

- Bố mẹ ơi! Có thư từ Trung Quốc! – Cô bé năm tuổi từ ngoài sân chạy vào, mặt mày hớn ha hớn hờ.

- Thư từ Trung Quốc? – Cả Đăng và Jully đồng loạt bật cười ngạc nhiên. Jully thả kéo xuống, quay sang nhận phong bì từ tay con gái – Để xem thử lần này là gì đây!

- Chà! Lâu lắm rồi mới chịu gửi thư ỉnh, cái lũ vô tình đó! – Hải Đăng thò đầu sang hóng chuyện.

Phong thư được mở ra, bên trong là một tấm ảnh nhỏ và một tờ giấy...

Tấm ảnh chụp gia đình Hồng Quân và Sam. Sam bế cậu nhóc của mình trên tay, còn Quân lại ôm cả hai mẹ con vào lòng, cả ba đều cười hết sức rạng rỡ. Cậu nhóc của họ giống hệt Sam, đôi mắt trắng khuyết có đồng tử đen láy, sâu thẳm như đồng tử của Hồng Quân, nụ cười ấm áp nở trên đôi môi nhỏ, gương mặt sáng bừng lên như một mặt trời bé.

Gương mặt ấy thực sự rất giống một người...

Từng nét chữ ngô nghê, tròn trịa in trên trang giấy. Nét chữ chưa cứng cáp, còn rất trẻ con:

“ Ngày ... tháng... năm...

Gửi chú Jang và cô Jully!

Cô chú vẫn khỏe chứ? Jane và Annie có khỏe không? Cháu nhớ cô chú quá đi! Bố Quân bảo tháng sau cả nhà sẽ chuyển sang Anh định cư, bố sẽ thu xếp xong hết mọi thứ thật nhanh. Một tháng nữa thôi cháu sẽ qua đó, sắp gặp lại cô chú rồi. Chờ cháu nha!

À, cô Jully ơi! Cháu thích chiếc ba lô gấu con cô tặng lắm, cháu mang nó đi học và bạn nào cũng hỏi. Mẹ Sam nói chú Jang rồi sẽ dạy cháu làm pháo bông trên vi tính. Ôi, mong quá!

Hôn lên má cô Jully một cái ha. Hôn lên má chú Jang một cái nữa. Hôn cả Jane và Annie. Mọi người khỏe mạnh nhé! Tháng sau cháu sẽ ở cạnh mọi người!

Yêu tất cả!

Kí tên,

...

...

...

...

ĐỖ GIA NGUYỄN. “

~ HẾT ~

74. Ngoại Truyện 1: Kí Ức Màu Vàng Úa.

KÍ ỨC MÀU VÀNG ÚA.

~ Lời của Aiden Ivan

~Đuôi váy màu đỏ phấp phất bay, gợn nên những đường sóng gợi cảm vô cùng. Eris tung mình trên sân băng, chân nhẹ nhàng lướt không một chút áp lực, đường sải chân rộng và uyển chuyển, hài hòa tuyệt đối giữa sắc màu ballet cổ điển với sự nổi loạn của vũ điệu hiện đại. Sắc đỏ rực cháy từ em như thiêu đốt cả sân băng lạnh giá. Tốc độ nhanh kết hợp cùng sự đối cực gay gắt về bản chất ấy đã khiến em trở thành hiện thân của một ngọn lửa dữ dội.

Một cú tung mình xoay tròn hoàn hảo trên không. Nhẹ bẫng. Eris sải tay, thần thái kiêu hãnh như nữ hoàng lửa, đầy mắt ánh lên niềm đắc thắng không gì dập tắt nổi. Rạch nát cả băng. Thiêu rụi cả sự lạnh giá. Đốt cháy sắc trắng đục mờ ảo dập dềnh trong không gian...

Cao Lịch Phong nhìn em. Gương mặt vốn phớt tỉnh, bất cần kia bỗng trở nên xa xăm, dịu dàng. Đôi mắt đen sâu thẳm của cậu ấy hướng về em, phảng phất niềm đam si mơ hồ. Lịch Phong chưa bao giờ nhìn ai như thế.

Một nỗi lo sợ rất mờ nhạt nhen nhóm trong lòng tôi. Lúc ấy, tôi không hiểu tại sao mình lại sợ. Thoáng dự cảm sâu xa nào đó lướt qua, làm mặt hồ tâm hồn tôi bắt đầu nổi những đợt sóng đầu tiên...

Năm tôi 14 tuổi, cả gia đình tôi mất trong một vụ hỏa hoạn lớn. Tôi là người duy nhất may mắn thoát chết. Trong một đêm tuyết lạnh lang thang nơi đầu đường xó chợ, tôi gặp Josh Cullens. Người đàn ông tốt bụng ấy đã đem tôi về nuôi nấng, yêu thương như con trai ruột của mình. Vợ chồng nhà Cullens chỉ có một đứa con gái duy nhất. Tôi yêu con gái của họ - Eris Cullens, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Tôi lớn lên cùng Eris, em thua tôi 5 tuổi. Eris luôn để tóc ngắn, tóc em bẫm sinh đã đỏ màu rượu vang. Em lúc nào cũng leo đẹo theo tôi, bám tôi như thể một cái đuôi nhỏ, nhưng chưa bao giờ tỏ ra muốn làm phiền tôi. Mọi người hay trêu Eris là “kẹo cao su bám dính Aiden Ivan”, nhưng Eris chỉ giương đôi mắt xanh bình thản, trong suốt lên nhìn họ, hồn nhiên nói: “ Tại Ivan rất giống cây kẹo mút biết đi, chỉ cần ngặm anh ấy một miếng sẽ cảm thấy rất ngọt. Eris thích ăn kẹo mút!”.

Lí do của em rất chỗi cùn. Ngoài em ra, có lẽ chẳng ai cảm thấy tôi giống cây kẹo mút cả. Nhưng tôi thích Eris bám lấy tôi như vậy. Em không nũng nịu như những đứa con gái khác, em không thích xúng xính váy đầm, em càng không thích khóc lóc yếu đuối. Eris luôn cứng rắn, trung thực và bản lĩnh. Làm cái gì, em

cũng thích làm một mình, không cần người khác nhúng tay vào. Em có vòm trời của riêng em, có những mơ mộng của riêng em, có hoài bão khát khao của riêng em, chẳng cần ai vạch đường dẫn lối.

Eris nói với tôi, em muốn một ngày sẽ bước lên sân băng nghệ thuật quốc tế. Em được bố mẹ cho học trượt băng từ khi lên 5, lướt mình trên mặt sàn trong suốt giá lạnh là niềm đam mê lớn nhất của Eris. Eris yêu trượt băng vô cùng, và trên sân băng, em luôn là một ngọn lửa hừng hực cháy.

Tôi theo Eris từ những cuộc thi nhỏ nhất, đến những cuộc thi có tiếng vang. Hình ảnh em tung mình trên sân băng, những đường chân sải không áp lực, xoay vòng mãnh liệt như cơn lốc đỏ, khắc sâu vào tâm khảm tôi như một hạt ngọc châu tuyệt đẹp, lúc nào cũng ngời sáng lạ thường.

Khi Eris yêu thứ gì đó, tình cảm của em không phải nông nổi nhất thời, mà là yêu vô thời hạn. Khi Eris đặt mục tiêu làm gì đó, em sẽ làm đến cùng, dù khó khăn thế nào đi nữa, tất nhiên là làm một mình. Em rất cố chấp, và, em cũng rất độc lập.

Eris như cánh chim tự do.

Nhưng ở cạnh tôi, lúc nào em cũng bé nhỏ, mong manh. Tôi tự xem mình như bầu trời rộng lớn, có thể mãi mãi xanh để che chở cho cánh chim tự do ấy. Tôi yêu Eris hơn yêu cuộc đời mình. Tôi yêu Eris hơn yêu sự sống mình.

Hạnh phúc lớn nhất của tôi chính là nhìn Eris hạnh phúc...

Năm tôi 17, Eris 12, bố mẹ Cullens bất ngờ bị tai nạn ô tô qua đời. Tôi trở thành trụ cột gia đình. Tôi nuôi sống Eris nhờ chính tiền học bổng đạt được từ trường đại học Birmingham City. Cái tên Aiden Ivan luôn luôn đứng đầu trong mọi bảng xếp hạng, găm chặt vào vị trí số 1 như điều hiển nhiên nhất. Eris sống tốt khi tôi học tốt, thành tích của tôi càng cao bao nhiêu, cuộc sống của anh em chúng tôi lại bớt khó khăn bấy nhiêu. Rồi Eris cùng thi đỗ vào Birmingham City với số điểm tuyệt đối, còn tôi, được giữ lại giảng dạy chuyên ngành thiết kế kiến trúc ngay khi vừa tốt nghiệp.

Chúng tôi nương tựa vào nhau, như hình với bóng.

Cao Lịch Phong ban đầu là một du học sinh đến từ Trung Quốc, cũng giống như tôi, cậu được giữ lại trường khi vừa tốt nghiệp để giảng dạy bộ môn Kinh Tế học cho đông đảo sinh viên Trung Quốc vì có thành tích xuất sắc.

Tôi và Lịch Phong khá thân thiết. Sự trầm tính của tôi đi bên cạnh cái ngông ngạo của Lịch Phong như một cặp bài vừa đối lập, vừa tương tác bổ sung. Lịch Phong quả thật rất ngông, cậu ấy là một người có ngạo cốt.

Cái ngông của Lịch Phong thể hiện từ trong ra ngoài. Cậu ấy không có tác phong nghiêm túc, đứng đắn của một giảng viên. Trong khi người ta mặc âu phục đóng thùng gọn gàng, tay xách cặp ngay ngắn lịch lãm, thì Lịch Phong lại là một sự đối cực hoàn hảo. Cậu mặc quần jean bạc bạc, áo sơ mi thả ra ngoài phỉ phỉ bụi bụi, tóc để rối rối, đeo ba lô một vai, lái chiếc xe đua suzuki đâm thẳng vào cổng trường chẳng kiêng nể ai. Hiệu trưởng có kỉ luật, cậu cũng mặc kệ, dù sao cũng đã hợp đồng, Lịch Phong tuổi trẻ tài cao, giảng dạy cho sinh viên hiệu quả bậc nhất, muốn đuổi cũng không đuổi được.

Những người khác thường du di điểm số cho sinh viên năm tư, Lịch Phong lại đặc biệt dị ứng chuyện này. Sinh viên bao giờ cũng run như cây sậy trước nụ cười kiêu bạc của cậu ấy khi lên xin xỏ điểm, cùng cậu nói như tát nước vào mặt: “ Xin tiền của bố mẹ đã thấy nhục rồi, xin điểm của tôi thì MAX nhục!”. Nếu có kẻ mặt dày kéo đến tận nhà cậu để xin xỏ, sẽ há hốc miệng khi thấy hai câu đối đỏ lòe cậu dán trước cửa:

“ NHỮNG TÊN BẤT NGHĨA THÔI KHỎI ĐẾN

ĐỂ MẶC THÊM TA PHỦ RÊU XANH!”

Và rồi ngậm ngùi đi về.

Lịch Phong là kiểu người vừa đấm vừa xoa. Đôi khi, sinh viên ghét cay ghét đắng cậu, nhưng cũng có lúc chúng thấy ở trên đời này, cậu là người dễ thương nhất. Ngày Quốc Tế Phụ Nữ, trường bảo thủ một mực không cho sinh viên ra ngoài, Lịch Phong nghênh ngang vào phòng bảo vệ, cướp giật chìa khóa để mở cổng cho sinh viên nam ra ngoài mua hoa tặng các bạn nữ. Thầy hiệu trưởng gào vào mặt Lịch Phong: “Tại sao

anh dám làm thế? Anh đang xúi bọn chúng nổi loạn phải không?”. Cậu ấy liếc mắt, buông một câu làm hiệu trưởng ngây ngốc: “Đàn ông chinh phục thế giới. Phụ nữ chinh phục đàn ông. Đừng nói với tôi hôm nay ông buồn xin đến độ không mua cho vợ một bông hoa hồng!”

Sinh viên cũng rất thích xem Lịch Phong đá bóng. Đường đường là giảng viên, nhưng trong trận bóng nào của sinh viên cậu cũng tham dự, lại còn đá rất hăng.

...

Dáng người thanh cao di chuyển trên sân bóng vô cùng linh hoạt, Lịch Phong luôn lách nhanh nhẹn như con sóc. Nhưng khi đến gần sát khung thành, một sinh viên bất ngờ lao vào cản, va Lịch Phong một cú rất mạnh.

Bịch! – Lịch Phong ngã xuống, âm thanh nặng nề kia vọng cả vào khán đài ồn ào. Tôi thót tim nhìn gương mặt cậu ấy trắng bệch vì đau. Đôi mắt trắng thoáng ướt át một màu đỏ loang lổ vùng cổ chân. Khán giả nín thở.

Đôi mắt Lịch Phong tối tăm, cậu phần nộ đấm xuống nền sân thi đấu một cái. Giây sau đó liền bật dậy, lao đến đối phương như cuồng phong, cướp bóng, và tung một cú tuyệt sát vào khung thành.

Trọng tài thổi còi, đội Lịch Phong chiến thắng. Khán đài ào ào tiếng vỗ tay.

“Aiden, người ghi điểm vừa rồi là ai?” – Eris ngồi lặng rất lâu, bất ngờ lên tiếng.

“Cao Lịch Phong, bạn anh. Cậu ấy là giảng viên khoa Kinh Tế học trường mình!” – Tôi ngạc nhiên nhìn em. Eris bất đắc dĩ mới bị tôi lôi đến đây xem bóng đá, suốt trận vừa rồi em lơ đãng chơi game. Tôi không ngờ em cũng có hứng thú với pha ghi bàn của Lịch Phong.

“Cao Lịch Phong sao...” – Ánh mắt Eris trở nên xa xăm kì lạ. Em nhìn theo bóng Lịch Phong đi cà nhắc vào bên trong sân.

Đó là lần đầu tiên em lên tiếng hỏi tôi về một người lạ. Eris nếu xét ra thì khá khó gần, vì em ít khi bắt chuyện, cũng rất ít khi để tâm đến chuyện của những người xung quanh. Sự dửng dưng trong đáy mắt Eris lúc ấy khiến tôi lạ lẫm...

Eris vừa hoàn thành xong phần thi trượt băng nghệ thuật cấp quốc gia. Em đã thay một bộ đồ thể dục gọn gàng, tay xách hộp đựng giày trượt, tiến về phía tôi và Lịch Phong.

Nét mặt em không để lộ sự phấn khởi vì vừa giành cúp vàng, nhưng đôi mắt bình thản, trong suốt của em lại sáng sủa niềm vui. Tôi ôm lấy Eris, thì thầm trong niềm tự hào vô tận: “Eris, chúc mừng em. Em rất tuyệt!”

“Cảm ơn Aiden!” – Eris khẽ đáp. Rồi em hướng ánh nhìn về phía Cao Lịch Phong bên cạnh tôi.

Lịch Phong chẳng hề lên tiếng, cậu chỉ lẳng lặng tiến đến, rồi quỳ xuống trước Eris, cẩn thận thắt lại dây giày bata đã tuột của em. Tay cậu tỉ mỉ rút chặt chiếc nơ xinh xắn màu đỏ lại.

Eris nhìn Lịch Phong, đôi mắt lấp lánh nụ cười, hai má thoáng ửng hồng. Họ chỉ nhìn nhau, đơn giản chỉ là sự giao nhau của ánh mắt xanh biếc và ánh mắt đen huyền. Không nói lời nào, nhưng đọng đầy một nét cảm tình sâu sắc.

Thời khắc ấy, tôi bỗng thấy mọi thứ quanh mình trở nên xa xăm. Đường như, tự bao giờ, tôi trở thành kẻ ngoài cuộc...

Tiếng hai ly rượu chạm nhau vang lên khê khàng, tôi ngửa cổ, uống một ngụm vừa đắng chát vừa cay xè. Lịch Phong nhìn tôi, giọng an tĩnh:

“Aiden, chúng ta đến đây không phải chỉ để uống rượu phải không?”

Chất men ngà ngà thấm vào máu, đầu tôi hơi nặng, lí trí chênh chao đôi chút. Tôi im lặng, lại uống thêm một ly nữa. Tay đưa lên day day giữa trán, tôi thở dài một mệt mỏi, giọng khàn đi:

“Lịch Phong... đừng đến gần Eris nữa!”

“Tôi không hiểu ý cậu!” – Lịch Phong nhấp ngụm rượu, nhìn xa xăm.

“Đừng nói dối! Cậu hiểu rất rõ điều tôi muốn nói là gì!”

“Tôi chỉ là quan tâm cô ấy”.

“Cậu yêu Eris?” – Tôi cảm thấy mặt mình nóng lên cùng hơi rượu. Thứ chất lỏng đậm men trong ly sánh cả ra ngoài, từ đáy lòng bắt đầu cuộn lên sự phẫn nộ.

Lịch Phong không trả lời. Cậu lại nhìn xa xăm, không phải trốn tránh câu hỏi của tôi, mà là đang chuẩn bị ột câu trả lời nghiêm túc. Tôi càng thấy tâm trí mình bức bối hơn, lòng nóng như lửa đốt, có gì đó cồn cào dữ dội. Giọng tôi nghẹn lại như thể vướng một vật lớn nơi cổ họng:

“Lịch Phong, tôi yêu Eris từ bé, tôi lớn lên cùng cô ấy, chúng tôi luôn ở bên nhau. Tôi xem Eris còn quan trọng hơn cả sự sống của mình. Cậu không thể nào nhẫn tâm tách chúng tôi ra. Cậu chỉ là người đến sau! Cậu không thể phá vỡ tình cảm giữa chúng tôi... Tại sao lại là Eris? Tại sao cậu chọn Eris? Cậu có thể yêu bất kì ai, có thể chọn bất kì cô gái nào, ngoại trừ E...”

“Aiden, còn nhớ hồi học năm ba chúng ta đã cùng đọc một bộ tiểu thuyết rất dài không? Bộ tiểu thuyết về gia tộc ma cà rồng và người sói ấy?” – Lịch Phong cắt ngang lời tôi bằng một câu hỏi lạc đề. Cậu lắc lắc ly rượu có viên đá nhỏ bên trong, trầm ngâm mỉm cười.

“Ý cậu là gì?” – Tôi cau mày, trong đầu loáng thoáng nhớ lại bộ tiểu thuyết dài tập “Twilight” của Stephenie Meyer.

“Phần “Breaking Dawn”, Jacob Black có mặt khi Bella sinh Renesmee. Cậu ấy gần như ngay lập tức “gắn kết” cách vô thức với con gái của Edward Cullens và Bella Swan vì nhìn vào mắt cô bé. Renesmee Cullens đã chọn Jacob!”

“Một phản ứng không chủ ý khi một người sói tìm thấy người bạn đời của mình?” – Tôi lơ mơ đoán ra điều tiếp theo Lịch Phong muốn nói.

“Phải. Một lực hút vô hình, và mạnh kinh hoàng.” – Lịch Phong đắm chiêu nhìn thứ chất lỏng trong suốt sóng sánh trong ly. Giọng cậu bỗng trầm lại như tiếng gió len mình qua vòm cổ thụ - “Aiden, chơi với tôi lâu như vậy, cậu biết rõ con người tôi một khi đã quan tâm điều gì thì sẽ theo đuổi đến cùng. Không ai cản đường được tôi. Trừ phi chính bản thân tôi không muốn.”

“Cậu không thấy mình đang rất giống một kẻ cướp sao? Cậu định giật Eris khỏi tay tôi?”

“Tôi chưa nói thế bao giờ. Là cậu tự vẽ đường cho hươu chạy trước”. – Lịch Phong nhướn mày, nở nụ cười nửa miệng rất nhạt - “Cậu đang sợ tôi?”

“Phải...” - Tôi hớp rượu, khề chau mày - “Cậu luôn làm người khác sợ... Nói tôi nghe, tại sao lại là Eris? Tại sao nhất định chọn Eris?”

“Aiden, tôi không chọn Eris, mà là Eris chọn tôi!” – Lịch Phong bình thản nhìn thẳng vào mắt tôi, khẳng định rõ mồn một - “Tôi yêu Eris không chủ ý. Tôi yêu Eris cách vô thức. Nhưng, đó là sự gắn kết kì lạ, tôi chưa bao giờ có cảm giác như thế với bất cứ người con gái nào. Cảm giác ấy như axit ăn mòn cả tim. Chỉ cần ánh mắt cô ấy hướng về phía tôi, tôi lập tức mất hết cả phòng ngự.”

Cảm giác như có một sợi chỉ mảnh luồn qua những khe trái tim tôi và siết chặt lại như cũ.

“Từ khi nào cậu lại như thế?” – Ly rượu trong tay rung mạnh, tôi tưởng như có thể bóp vụn nó ra.

“Từ khi Eris Cullens xuất hiện trong tầm mắt tôi lần đầu!”

Tôi lảo đảo về nhà trong cơn say. Eris sốt ruột đứng ở bồn hoa trước cổng đợi tôi. Trời lạnh như thế mà em chỉ phong phanh chiếc áo gió thể thao, da em trắng xanh lại. Hình như đã đợi tôi rất lâu.

Vừa thấy bóng tôi, Eris lao ngay đến, giọng bồn chồn:

“Aiden, anh đi đâu mà em gọi điện...” - Rồi đột nhiên em sưng lại, cao giọng thẳng thốt - “Anh... uống rượu?”

Tôi chẳng nói gì, chỉ im như phỗng giương đôi mắt nhuộm màu ngà ngà nhìn em. Eris ngạc nhiên. Phải rồi, em chưa từng thấy tôi uống rượu bao giờ, em chưa từng nghĩ một người đứng đắn, nghiêm túc như tôi cũng có lúc say.

“Có chuyện gì vậy Aiden? Sao anh tìm đến rượu?” – Hình như trong ánh mắt lo lắng của em có pha chút trách móc. Eris đưa bàn tay lạnh ngắt lên áp vào má tôi, khe khẽ hỏi – “Đã có chuyện gì khiến anh không vui vậy?”

Tôi giữ bàn tay bé nhỏ lại trên má mình, rồi cúi xuống, hôn nhẹ vào lòng bàn tay như băng tuyết của em. Hơi thở ngắt ra từng quãng, đáy lòng xao động, tôi nhìn thẳng vào mắt Eris, hỏi:

“Eris, rốt cuộc em xem anh là gì? Em xem Aiden Ivan này là gì?”

Eris chớp mắt, bỗng đưa luôn bàn tay còn lại áp vào má tôi, xoa xoa như người ta nựng trẻ con, em mỉm cười, tròn trịa nhấn từng chữ:

“Ivan là người quan trọng nhất.”

“Có ai hơn anh trong lòng em không?”

“Không. Ivan luôn quan trọng nhất” – Eris đáp rành mạch. Tôi cười, nhưng nụ cười còn chưa kịp vẽ ra hết trên vành môi đã vội đông cứng lại. Tiếng Eris rơi vào tim tôi như một vết cắt sâu hoắm – “Anh là anh trai của em. Không ai quan trọng hơn anh. Ivan là một phần sự sống của em. Người anh trai tuyệt nhất trên đời”.

“Anh trai?” – Tôi cảm thấy đôi mi mình nặng trĩu, tựa bao nhiêu gánh nặng trên đời bỗng đổ dồn lại trên mi, kéo chùng nó xuống, che phủ cái nhìn đau đớn của tôi hướng vào Eris. Lời nói uất nghẹn nơi cổ họng, hơi rượu thấm vào phần lí trí yếu ớt – “Eris Cullens... em biết rõ anh yêu em như thế nào, yêu đơn thuần như một chàng trai yêu một cô gái. Anh không xem em là em gái. Anh xem em là người anh yêu. Từ đầu đã thế rồi... ngay từ đầu anh đã yêu em... em không thể giả vờ mình không biết gì cả. Eris, em biết anh yêu em...”

Eris rời tay khỏi má tôi, rất tự nhiên, em choàng tay tôi sang vai mình, dìu tôi vào nhà. Tiếng em văng vẳng bên tai tôi, như gió:

“Ivan, anh say lắm rồi. Ngoài đây lạnh lắm, anh sẽ cảm mất...”

Eris lảng tránh lời tôi. Một kiểu cự tuyệt âm thầm. Em quan trọng nhất với tôi, tôi quan trọng nhất với em, nhưng tôi biết giữa chúng tôi có một khoảng cách về trái tim... đủ cho Lịch Phong xen vào và thay thế...

Bởi Eris chưa từng yêu tôi. Ngược lại, Eris rất yêu Lịch Phong. Chỉ qua cái cách em nhìn Lịch Phong, tôi biết em cảm tình với cậu ấy biết nhường nào.

Giữa mạng sống của tôi và Lịch Phong, hiển nhiên, Eris sẽ chọn tôi. Giữa tình yêu với tôi và với Lịch Phong, hiển nhiên, Eris sẽ chọn Cao Lịch Phong.

Eris vừa nhận bằng tốt nghiệp đại học, còn tôi được trường cử sang Pháp giảng dạy – giao lưu một chuyến khoảng 20 ngày.

Tôi đi, Eris giúp tôi chuẩn bị đồ đạc. Em là người chu đáo, cứ dặn dò tôi như thể em là chị cả trong gia đình.

“Aiden, phải ăn đủ bữa đấy. Anh lúc nào cũng coi thường sức khỏe.”

“Aiden, ngày nào cũng phải gọi về cho em nhé!”

“Aiden, có gì không ổn thì phải nói ngay với những người cùng đoàn được không?”

“...”

Em nói rất nhiều, đến khi ra sân bay tiễn tôi vẫn còn lo mình dặn thiếu điều gì đó. Eris ôm tiễn tôi, hôn nhẹ lên hai má:

“Đừng quên những lời em dặn đấy. Em chỉ sợ anh tỏ ra bất cần!”

Tôi hướng ánh nhìn về phía Cao Lịch Phong đang đẩy xe vali giúp tôi gần đó, cậu ấy đến cùng Eris để tiễn tôi. Rồi tôi lại nhìn em, mỉm cười rười rượi, cúi xuống hôn lên một bên má Eris, tiếng thở tôi bỗng trở nên sâu thẳm hòa cùng giọng nói phẳng phất buồn thương:

“Còn anh chỉ sợ một điều... rằng em yêu cậu ấy hơn yêu anh”.

Một tai nạn khủng khiếp xảy ra. Máy bay BA 98 đi vào vùng nhiễu động khí. Radar mất tín hiệu. Một màn xáo trộn của phi cơ, tiếp viên và hành khách. Vật dụng bị quăng vào vòng xoáy hỗn loạn của những cơn xóc mạnh. Tiếng lạo xạo phát ra từ máy đàm của trưởng phi hành đoàn thật sự căng thẳng: “Quý khách không rời vị trí, xin cố gắng trấn tĩnh tinh thần, máy bay đang đi vào vùng thời tiết xấu...”

Và, kinh hoàng. Máy bay mất kiểm soát, rơi tự do xuống eo biển Manche.

Những tiếng thét cất lên.

“Lạy Chúa tôi... Lạy Chúa tôi...”

Biển cả há miệng đón chiếc BA 98 như một con thủy quái hung dữ đón mồi. Tiếng thét bí ngạt trong chu vi nhỏ bé còn chút không khí hiếm hoi. Rồi không khí bị rút hết. Rồi thân máy bay bị áp lực đập vỡ thành những mảnh lớn. Rồi nước tràn vào khoang. Rồi đại dương phủ trùm tất cả. Rồi nguyền lên một sự im lặng trá hình...

Im lặng đến kì dị.

Báo đài mấy ngày nay liên tục đưa tin về vụ máy bay BA 98 rơi tại eo biển Manche. Không khí cả nước bí bách đến ngạt thở. Chuyện kinh hoàng này lâu lắm rồi không xảy ra, bây giờ đột nhiên trời lên như một cú đâm tàn bạo giáng xuống sự sống an nhiên của những người dân Anh. Mọi thứ hỗn loạn, tin tức xoay vần, nhàu nát tựa bị quăng vào lòng máy xay sinh tố, cắt nghiền những nỗi đau và lo sợ thành từng mảnh, rải khắp xứ sở sương mù.

“Eris, chúng ta về đi. Em đã đứng rờn rã ba ngày rồi. Eris, em đang bị sốt!” – Lịch Phong khoác thêm áo ấm lên đôi vai hao gầy của người con gái, giọng khản đặc sự bất lực.

Eris túm lấy tay cậu, đôi mắt mở to, một màu xanh trống rỗng, khát kiệt, cạn lấp mọi cảm xúc. Nỗi đau dâng lên trên thần thái đờ đẫn, nhợt nhạt của em. Em lắc đầu, liên tục mấp máy đôi môi khô nứt như ngày hạn:

“Lịch Phong, nói không phải đi! Nói tất cả chuyện này không thực đi! Nói Ivan không bị làm sao cả đi! Nói với em như vậy đi Lịch Phong! Ivan không có chuyện gì cả đúng không? Anh ấy không sao cả đúng không? Chuyện BA 98 rơi chỉ là tin đồn thôi phải không?”

Lịch Phong im lặng trong khổ sở, nuốt cái nhìn vô hồn của Eris xuống đáy lòng đầy bão tố. Cậu ôm Eris vào lòng, nhắm mắt tàn nhẫn dồn em vào bước đường cùng của sự thật, cậu không thể lừa Eris:

“Anh không thể nói dối. Eris, Aiden Ivan chết rồi!”

“KHÔNG! LỊCH PHONG! KHÔNG THỂ NÀO CÓ CHUYỆN ĐÓ!” – Eris xô cậu ra, gào lên, nước mắt như quả chanh mọng bị bóp mạnh, bật ra cay đắng. Rồi em đổ người ngồi thụp xuống, không còn chút sức lực nào đọng lại trên thành mạch trái tim Eris, tim dường như ngừng đập. Tiếng nức nở của Eris hòa vào bao tiếng than khóc khác. Sự thật ấy cắn xé ruột gan em. Sự thật ấy giáng xuống em như lưỡi đao lạnh lùng của một tên đao phủ xử trảm độc tàn.

Aiden Ivan chết rồi. Aiden Ivan chết rồi. Aiden Ivan chết rồi...

Âm thanh đó cứ vang vang mãi, ám lên từng sợi thần kinh yếu ớt của Eris. Một phần sự sống của Eris – Aiden Ivan, đã bị số phận cắt lìa khỏi em. Trên đời không còn Ivan nữa. Trên đời không còn người Eris cho là quan trọng nhất nữa.

Hơn hai tháng sau sự việc máy bay BA 98 rơi tại eo biển Manche...

Birmingham trắng xóa tuyết. Tuyết phủ dày trên những nóc nhà tam giác, đường phố kết hoa giăng đèn sáng rực. Những ca khúc Giáng sinh len lỏi mọi ngõ ngách vốn ngủ quên của thành phố. Tiếng hát thiên

thần bè phối, hòa kết vào nhau thanh thoát, xếp lớp lên âm thanh cuộc sống sôi động, như những đường móc đan xen nhau trên một chiếc áo len dày.

Riêng căn nhà màu xanh cuối con phố Belle vẫn im lìm, không chút sức sống. Nó không mừng giáng sinh, không giăng đèn, không mở “Silent Night” “Holy Night” như mọi năm. Nó thật tối tăm, u ám.

Đó là nhà của tôi.

...

Tôi gõ cửa. Một lát sau nghe tiếng dép bông đi trong nhà loạch xoạch vọng đến chỗ mình. Cánh cửa bật mở.

...

Xoạch! – Chùm chìa khóa rơi xuống nền gạch men, dội vào không gian một tiếng khô khốc. Eris sững sờ nhìn tôi, gương mặt cứng lại như pho tượng thạch cao, hai mắt em mở to bàng hoàng.

“Eris... anh về rồi đây!” – Tôi kéo chiếc khăn choàng cổ xuống khỏi cằm, phả ra một làn không khí mỏng tang trắng sữa.

“I...Ivan...” – Môi em khẽ mấp máy, bật ra thứ âm thanh của sự kinh ngạc tột độ.

“Phải. Là anh!” – Tôi tiến lại gần hơn, đẩy cánh cửa ra một chút. Chúng tôi đứng sát nhau, Eris vẫn chỉ cao đến ngực tôi. Tôi đưa tay vén một lọn tóc đỏ rượu ra sau vành tai nhỏ nhắn, khẽ vuốt ve bầu má mềm mại của Eris cách âu yếm. Hai tháng rồi, Eris lại càng xinh đẹp thêm, mặc dù thần thái có tiêu tụy đi. Làn da trắng xanh yếu ớt, nhưng đôi mắt lại sâu thẳm và xanh rờn như nước Địa Trung Hải, môi hồng cánh đào thắm tươi. Và, tóc em đã dài ra đến vai, óng ánh ngọt ngào.

“Em đẹp quá!” – Tôi thì thầm, vòng tay ôm Eris trong niềm hạnh phúc vô bờ. Cuối cùng cũng về đến nhà, cuối cùng cũng gặp được em.

“Ivan...” – Eris vẫn bất động, cả người cứng ngắc. Em chột xô tôi ra, nhìn tôi với vẻ không – tin – nổi. Em lắc đầu, đôi mày khẽ chau lại như đang cố phủ định điều gì đó, giọng em run lên tê tái – “Không... anh chết rồi... Ivan chết rồi...”

“Có phải em không nhận ra anh?” – Tôi cúi nhìn em, bắt gặp chân dung mình trong đáy mắt trong suốt. Đúng vậy, tôi khác lắm. Đôi gò má cao và hóp lại, gương mặt xanh xám, cằm lún phún râu. Tôi đã gầy sọp đi, đánh rơi mất gần ¼ trọng lượng cơ thể khi trước. Sinh khí chết chìm trên thần thái dờ dẩn của tôi. Rất khác Aiden Ivan lúc rời đi.

“Là...anh thật ...sao?” – Eris dường như đã lợm lại được chút trấn tĩnh. Em cố gắng nói mà không lắp bắp – “Anh... không chết sao? BA 98 ...” . Bỗng nhiên, em ngưng bật lại. Rồi thất thần cao giọng, có cái gì vỡ ra trong lí trí tê liệt của em– “Ivan... lạ Chúa... anh còn sống!”

“Anh còn sống. Eris, anh còn sống! BA 98 rơi xuống Manche, nhưng lúc đó anh vừa kịp mặc được áo phao. Máy bay vỡ ra, anh bám vào được một mảng nổi. Còn vài người nữa... Bọn anh được một tàu đánh cá xa khơi của Pháp cứu. Anh không chết... Nước rất lạnh, người ta chết rất nhiều... Anh ngâm mình dưới nước hơn hai ngày. Lúc đó, anh nghĩ đến em. Anh không thể chết... Vì Eris đang đợi anh ở nhà...” – Cánh khối tỏa ra từ hơi thở dồn dập của tôi tụ lại trắng đục. Cả người tôi lạnh cóng nhưng tim thì đập dồn như sắp rơi ra khỏi lồng ngực. Mặt tôi nóng bừng bừng. Tâm hồn tôi giãy lất như bị bóp nghẹt khi quá khứ đánh xoẹt qua những cảnh kinh hoàng ấy. Tôi đã rất lạnh. Tôi đã chứng kiến rất nhiều người chết. Xác họ nổi lên và rửa ra ngay trước mắt tôi...

“Chúa ơi...” – Eris liên tục thốt lên. Tay em run rẩy nắm lấy áo da của tôi, đáy mắt em đỏ hoe sự tổn thương – “Tại sao anh không liên lạc với em? Tại sao anh không nói cho em biết anh vẫn còn sống? Tại sao anh để em tin rằng anh đã chết đi?”

“Anh bị thương nặng. Anh hôn mê nhiều ngày. Khi tỉnh lại, ban đầu anh đánh mất hết ý thức, anh không nhớ được gì cả. Trí nhớ của anh chỉ mới khôi phục gần đây, khi anh vô tình xem một diễn viên trình diễn trượt băng nghệ thuật. Không phải anh không muốn liên lạc với em, mà là anh không thể... Thậm chí anh còn không nhớ được mình là ai... Anh luôn buột miệng gọi tên Eris, nhưng anh không nhớ đó là tên ai...”

“Chúa ơi... Ivan... Ôi Chúa ơi...” – Eris thốt lên bằng cái giọng đau đớn cùng cực, em run lấy lấy, choàng tay ôm tôi, cuống quýt hôn lên má tôi. Nước mắt em tuôn ra, rơi xuống vai tôi, đánh tan đi cái lạnh cóng mùa đông đang ám trên tà áo.

“Ai đến vậy Eris?” – Một giọng nam trầm ấm vọng ra từ phía bếp rơi vào không gian như cây đinh đóng xuyên qua màng nhĩ. Tôi ngơ ngác nhìn thân ảnh cao ráo đi ra từ phòng bếp nhà mình. Cao Lịch Phong trên tay cầm tách cà phê nóng, mặc áo quần thể dục thoải mái.

Ánh mắt chúng tôi giao nhau, niềm kinh ngạc tóe lên như tia lửa văng ra từ lò luyện kim.

Cao Lịch Phong, tại sao cậu ấy lại ở trong nhà tôi? Với bộ dạng như chủ nhà đó?

“Eris... tại sao...” – Tôi mở to mắt nhìn em. Một bạt tai giáng thẳng vào lí trí tôi, cơn sóng thần dâng lên nuốt trọn tâm can. Bước chân đặt trên thảm nhà của tôi bỗng yếu ớt rụt lại. Trong khoảnh khắc, tôi hiểu được điều gì đang xảy ra.

Người ở bên Eris là Lịch Phong, người rời xa Eris là tôi. Người Eris yêu là Lịch Phong, người Eris không yêu là tôi. Người Eris cần là Lịch Phong, người Eris không cần là tôi.

Sự trở về của tôi trong tình huống này là VÔ NGHĨA.

Những âm thanh và đèn điện xung quanh tắt vụt hết trong tâm trí tôi. Tôi nhìn hai người họ, cổ họng nghẹn đắng. Lịch Phong không nói gì, Eris không nói gì, và cả tôi cũng lặng thinh bất lực. Im lặng đến ngạt thở.

Tôi hèn nhát như con rùa rụt cổ vào mai, cặp mắt xoay người phóng thẳng ra không gian ngập tuyết trắng xóa. Tiếng thét của cả Eris và Lịch Phong đồng vọng, cổ túm lấy tà áo bị tuyết cản nát của tôi.

“AIDEN! DỪNG LẠI! AIDEN IVAN!”

Sự sống thật có ý nghĩa. Nhưng với tôi bây giờ, thà chết đi, thà đừng bao giờ quay trở lại mới hạnh phúc.

Tiếng chân dồn dập đuổi theo đằng sau. Một lực kéo mạnh lôi tôi lại. Tôi thở dốc, một màn nước phủ lên giác mạc bóng râm. Người thanh niên túm chặt tay tôi, tiếng nói cậu đứt khúc ra vì lạnh:

“Ivan. Chúng ta cần nói chuyện. Mọi chuyện không phải...”

Tôi quay phắt lại nện một cú đấm phẫn nộ vào mặt Lịch Phong, gào lên điên tiết:

“Bỏ tay tao ra thằng khốn! Tao không quen mày! Thằng khốn nạn!”

“Bình tĩnh đi Ivan! Cậu phải nghe tôi nói!” – Lịch Phong cắn chặt môi ngăn dòng máu len ra từ khóe miệng rách.

“Mày còn định bao biện điều gì với tao? Nói rằng mày chỉ đến nhà tao thăm Eris một chút ư? Nói rằng mày đã không ở nhà tao suốt hai tháng vừa rồi và không kè kè bên cạnh Eris ư? Nói rằng mày cũng đau đớn khi nghe tin tao chết ư? Thật khốn nạn! Tao đã xem mày là bạn. Tao đã xem một thằng mong tao chết để cướp người tao yêu thương nhất về tay mình là bạn!” – Tôi lại quăng một cú đấm vào ngực Lịch Phong, trút tất cả phẫn uất vào tiếng thét của mình.

“Không phải! Cậu bình tĩnh đi!” – Lịch Phong trừng mắt, phun toẹt ngụm máu ngập trong khoang miệng xuống nền tuyết trắng xóa. Máu loang lổ trên nền tuyết như một bông hoa kì dị.

“Mày còn muốn tao bình tĩnh trong tình huống này? Tao không cần nghe gì hết!”

Bốp! – Một cú đấm khô khốc xé toạc không gian giá lạnh. Không phải tôi đánh Lịch Phong, mà là cậu ấy đánh tôi. Lịch Phong túm xoắn cổ áo tôi, gào lớn:

“Ivan. Eris vì cậu mà đau khổ đến mức lao đầu vào xe tự sát. Cô ấy vì cậu mà uống cả lọ thuốc ngủ. Rồi còn định cắt cổ tay... Nếu không có tôi bên cạnh thì cô ấy chết rồi. Chính cậu đã làm đau Eris. Đừng chỉ đổ lỗi cho tôi, là cậu kia! Nếu tôi không chăm sóc Eris thì lúc này cậu đã không thể gặp lại cô ấy! Thằng ngốc này. Lỗi cũng do cậu kia!”

“Gì cơ?... Eris... tự... sát?” – Tôi ngơ ngác. Một tiếng sét đánh thẳng vào tâm trí tôi. Sao chứ? Eris định tự sát... vì tôi?

“ Phải. Tôi không dối trá về việc tôi ở bên cạnh Eris vì tôi yêu cô ấy, nhưng, Eris cần người luôn ở bên cạnh mình. Cô ấy cần người bảo vệ mình. Mọi chuyện không như cậu suy diễn. Tôi biết cảm giác của cậu khi thấy tôi trong nhà mình, tôi biết cậu hiểu lầm chúng tôi dần dần. Tôi biết cậu nghĩ Eris và tôi phản bội cậu. Nhưng, Ivan, chuyện bắt buộc phải thế. Không có cách nào khác. Chúng tôi thực sự không làm gì tội lỗi với cậu cả.”

Hai chúng tôi im lặng nhìn nhau. Chúng tôi, hai thằng đàn ông cùng rất yêu một cô gái. Chúng tôi từng là bạn thân...

Tuyết phủ trắng xóa mái đầu tôi và Lịch Phong. Môi Lịch Phong rớm máu. Mặt tôi cũng sưng lên vì cú đâm của Lịch Phong khi nãy. Chúng tôi đã đánh nhau...

Một lúc lâu sau, Lịch Phong lên tiếng, giọng trầm ngâm như hợp âm thấp của những phím dương cầm:

“Ivan, có một số điều bây giờ cậu phải làm quen đi. Mọi thứ không đơn giản như trước nữa. Chúng ta... không đơn thuần như trước nữa. Cậu không còn là anh trai đúng nghĩa của Eris. Tôi không còn là thầy giáo lặng lẽ yêu Eris...”

“ Tôi phải làm quen với việc cậu chính thức thành người yêu của cô ấy, còn tôi là một người ngoài cuộc sao?” – Lòng tôi đắng ngắt.

“Cậu không phải người ngoài cuộc. Nhưng, cậu cũng nên biết, chúng tôi thực sự yêu nhau!”

Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời đen kịt, không ánh sao nào hiển hiện, chợt, bật cười lớn chua chát. Ngày này rồi cuộc cũng đến rồi sao? Điều tôi lo sợ mơ hồ trước kia thành hiện thực rồi sao?

“Ở bên cậu Eris có hạnh phúc không?” – Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy của Lịch Phong, khẽ hỏi.

“Có! Eris yêu tôi. Khi ở bên cạnh tôi, tôi biết cô ấy cảm thấy rất dễ chịu và hạnh phúc!” – Lịch Phong chính trực lên tiếng. Cậu ấy luôn thẳng thắn như vậy.

“Thật sự hạnh phúc sao?”

“Ừ! Thật sự hạnh phúc!”.

“Ivan! Lịch Phong!” – Bóng dáng nhỏ bé của Eris liêu xiêu trong màn tuyết dày. Gương mặt em xám ngắt vì lạnh, đôi mắt vô hồn đầy đau thương. Eris thậm chí không mang giày, khó khăn bước tập tễnh về phía chúng tôi.

Tôi rời ánh mắt buồn thẳm thẳm khỏi Lịch Phong, quay bước tiến về phía Eris. Tôi nhìn em, tự dưng mỉm cười ấm áp. Tôi ngồi xuống tháo đôi giày thể thao ra khỏi chân mình, rồi nhấc bàn chân Eris lên, phẩy phẩy lớp tuyết lạnh bám bên dưới đôi bít tất trắng của em, lặng lẽ xỏ chân em vào giày tôi. Rồi tôi choàng khăn của mình vào cổ em. Tôi phải giữ ấm cho Eris, trông em tê tái vì lạnh.

Eris nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. Tôi ôm em vào lòng, vỗ về, nâng niu như một vật báu, khẽ hôn lên mái tóc đỏ óng ánh, khẽ hôn lên vầng trán mềm mại. Tôi nở một nụ cười, êm dịu nói với em:

“Nếu đó là điều em muốn ... anh sẽ ... tác thành cho hai người!”

Và rồi, tôi quay đi. Lịch Phong không gọi tôi, Eris cũng không đuổi theo tôi. Tôi lẩn vào tuyết trắng cô độc.

Lưỡi không xương nhưng đủ cứng để làm tan vỡ một trái tim. Tôi tự làm trái tim mình tan vỡ bằng chính lời nói của mình...

Tôi không bao giờ từ chối Eris bất cứ điều gì, chỉ cần em hạnh phúc. Hạnh phúc của Eris chính là hạnh phúc của tôi, dù người em yêu không phải là tôi. Nếu đó là điều Eris muốn, tôi sẽ tác thành cho bọn họ. Tôi sẽ để em đến với Lịch Phong, chỉ cần em hạnh phúc...

***

Sự thật hôm qua chắc gì đã là sự thật hôm nay. Sự thật hôm nay chắc gì đã là sự thật ngày mai...

Tiếng hạc cầm ngân lên những cung bậc thiên đường êm ái, hòa tan vào tiếng vĩ cầm mượt như nhung và thanh âm dương cầm trầm lắng. Dưới cơn mưa hoa thơm ngát, tôi nắm tay Eris Cullens đi vào bên trong thánh đường St.Paul.

Từ những ô cửa sổ đủ màu trên cao, nắng óng vàng đổ xuống không gian, làm ngập ánh sáng. Vòm nhà thờ cao hơn, họa tiết mang nét đẹp ảo diệu tựa đóa phù vân. Eris cao khiết trong chiếc xoa – rê đuôi dài trắng muốt, dải nắng đáp nhẹ trên đôi vai tỏa ra tựa đôi cánh lông vũ huyền nhiệm. Tôi và em đi từng bước trên thảm đỏ, bàn tay Eris lồng vào tay tôi. Tôi nhìn hình ảnh đó trên mặt kính hai bên hành lang, tự mỉm cười trống rỗng, đôi mắt tôi tầm tối, cạn lấp xúc cảm. Thật đẹp đôi. Eris đứng cạnh tôi cũng thật đẹp đôi. Ước gì tôi là chú rể, ước gì cứ được nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời như thế.

Nhưng kìa, cuối thảm đỏ, Lịch Phong đứng đó chờ đợi. Chàng thanh niên lịch lãm, bất thiệp mang phong thái cao ngạo, đẹp đẽ. Đôi mắt Lịch Phong ngời sáng tình yêu dành cho Eris, nụ cười Lịch Phong tươi trẻ cùng niềm đam si. Tôi tiến đến gần cậu, nhẹ nhàng đặt tay Eris vào tay cậu, trao người quan trọng nhất cuộc đời tôi cho cậu. Cao Lịch Phong sẽ là chú rể của em, Cao Lịch Phong sẽ mang lại hạnh phúc cho em, Cao Lịch Phong sẽ ở bên em trọn đời.

Tôi cúi xuống, hôn lên hai má Eris như lời từ biệt chân thành. Em nhìn tôi xúc động. Tôi thả vào lòng em một nụ cười giả tạo bọc trong sự hạnh phúc, thì thầm trao gửi:

“ Cầu cho em có được một người tình... như anh đã yêu em!”

Một lời chúc cao thượng nhất có thể của tôi. Và cũng là một lời chúc vị kỉ, tham lam nhất của tôi. Vừa như thiên thần, yêu chỉ để yêu. Vừa như kẻ tầm thường, yêu để ghen tuông, đố kị...

Nếu Lịch Phong yêu em hơn anh, em cứ yêu cậu ấy. Nếu Lịch Phong yêu em bằng anh thì hãy quay trở về bên anh.

***

Lịch Phong đưa Eris về Trung Quốc định cư, Eris xa tôi theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nhưng Eris vẫn thường xuyên liên lạc với tôi, để hỏi tôi “anh sống tốt chứ?” và để cho tôi biết “ở bên Cao Lịch Phong, em hạnh phúc vô cùng!”.

Eris cứ giục tôi chuyện có bạn gái. Tôi rất tự nhiên gửi cho em bức ảnh một cô đồng nghiệp xinh đẹp bá vai mình, rồi gõ vài dòng tin bông đùa, giả dối, sáo rỗng: “Eris yên tâm, bây giờ anh đã có Deborah bên cạnh. Cô ấy chăm sóc anh kĩ như một bà mẹ trẻ và suốt ngày bám riết lấy anh. Một cô nàng dễ thương đáng để!”.

Eris gửi cho tôi vài bức ảnh đáng yêu về cặp song sinh nhà em. Thằng bé tên Cao Gia Nguyên, con bé tên Cao Khiết Sam. Cả hai đều giống Eris hơn Lịch Phong và chúng bé xú.

Giáng sinh hàng năm, vợ chồng Eris vẫn đáp chuyến bay đến Anh Quốc thăm tôi, mang theo những mẫu hạnh phúc ngọt lịm của gia đình họ rải lên ngôi nhà màu xanh cuối phố Belle.

Năm nay cũng vậy...

“Sao em không đưa tụi nhỏ qua đây thăm anh nhỉ?” – Tôi ngắm nghía ảnh của Gia Nguyên và Khiết Sam xúng xính bộ đồng phục Tiểu học xanh trắng, vai đeo cặp sách ngộ nghĩnh – “Đáng yêu quá! Đã vào Tiểu học rồi cơ!”

“Gia Nguyên bị hen suyễn, rất dị ứng với không khí lạnh và khô. Đưa thằng bé qua đây nó sẽ không thở nổi mất!” – Lịch Phong mỉm cười.

“Còn Sam? Con bé cũng bị hen à?” – Tôi nhìn tấm ảnh Sam bị Gia Nguyên bẹo má, đôi mắt trắng khuyết của con bé thật sinh động.

“ Không, Sam không chịu đi. Con bé bám Gia Nguyên như cái đuôi vậy. Nó có thể xa bố mẹ chứ không đời nào chịu rời Gia Nguyên nửa bước!” – Eris lắc đầu ra vẻ không hài lòng về sự thiên vị của con gái.

“Eris khi nhỏ cũng bám riết anh còn gì! Sam không xem Gia Nguyên là cây kẹo mút của nó chứ?” – Tôi chợt bật cười rử rụi. Tự dưng tôi thấy loáng thoáng hình bóng tuổi thơ của tôi và Eris trong hai đứa nhỏ.

“Không... bọn trẻ khác chúng ta!” – Eris dịu dàng buông ra một câu gần như vô thức. Ngay sau đó, em chợt giật mình, liền ngẩng lên nhìn Lịch Phong.

Lịch Phong nhanh như gió lái sang chuyện khác, đã xoáy vào cô đồng nghiệp Deborah xinh đẹp của tôi:

“Anh vợ! Lúc nào cũng oang oang than phiền Deborah xinh đẹp bám đuôi mình mà! Bao nhiêu lần thăng em này đến đều không thấy bóng. Hay cô ả chán cái bản mặt già khú khó ưa của anh rồi hả?”

“Không đời nào! Lịch Phong! Tôi là cục nam châm khổng lồ, Deborah chẳng qua chỉ là cây kim bé xíu, làm gì có chuyện cô nàng chán tôi! Mà này, Deborah chỉ là một – trong - những - cây - kim thôi nhé. Tôi chỉ cần nguyệt một cái là một đàn mỹ nhân đến xếp hàng trước cửa ngay lập tức. Tin không?” – Nụ cười giả lả của tôi vang khắp phòng khách.

“Vâng, Aiden Ivan là kẻ đào hoa! Nhưng khốn nỗi bao nhiêu năm rồi vẫn không săn được bóng hồng nào, vì tội bốc phét! Anh hùng rơm quá!”

“Ai bảo thế!...”

Giáng sinh năm đó thật ấm, nụ cười của Eris còn sáng hơn ánh đèn màu lung linh giăng kết trên muôn con phố Birmingham. Nụ cười Eris giòn tan, cái bông đùa của em đáng yêu quá thể, nổ tanh tách trong lòng tôi như những thanh củi cháy trong lò sưởi. Một năm gặp mặt vài lần, tôi có cảm giác Eris tạm xa Lịch Phong đi chút xíu để thể hiện tình thương với tôi. Em cười với tôi thật nhiều, nói huyền thuyên đủ chuyện suốt đêm cũng không tỏ ra mệt mỏi. Lâu lâu Eris uống ngụm vang trắng, nấc lên một cái say nhẹ, cười như đứa trẻ được sống trong lâu đài cổ tích, rồi thút thít trong chính nụ cười kẹo ngọt đó:

“Aiden này, Eris nhớ anh lắm nhé! Ở Trung Quốc nhớ anh lắm nhé...”

***

Giáng sinh năm ấy không biết thật sự ấm áp lạ lùng như thế, hay nó đặc biệt hơn mọi năm vì đó là lần cuối tôi gặp Eris...

Chuyến bay từ Anh trở về Trung Quốc của Eris và Lịch Phong gặp nạn. Đời như cuốn băng bị xước, tua lung tung, khúc phim kinh dị trong quá khứ bỗng bị lỗi tuột lại và dựng lên thành thảm kịch trước mắt. Lịch sử lặp lại trong cùng một cuộc đời. Chín năm trước, BA 98 rơi xuống eo biển Anh – Pháp Manche. Bây giờ, BA 75 lại bị đại dương nuốt chửng. Cả Lịch Phong và Eris đều bị cuốn vào dĩ vãng.

Khác với tôi, Eris không trở về nữa. Không ai cứu em, không ai giúp em. Toàn bộ hành khách trên BA 75 đều thiệt mạng, không có ngoại lệ nào dành cho Eris Cullens.

“Ivan, giữ sức khỏe nhé, em sẽ sớm quay lại thăm anh!” – Lời nói ấy của Eris hóa ra lại là thanh âm cuối cùng tôi được nghe từ em.

Đời tôi chỉ cần Eris hạnh phúc. Tôi đã giao em vào tay người khác, chỉ cần em hạnh phúc. Tôi không còn quan trọng chuyện Eris ở bên hay xa rồi tôi, chỉ cần em hạnh phúc. Chỉ cần Eris còn tồn tại, tôi vẫn sẽ yêu và lấy đó làm hạnh phúc cho riêng mình.

Nhưng Eris chấm dứt sự tồn tại của mình, đời tôi cũng sụp đổ.

Tôi sống là để dõi theo sự hạnh phúc của Eris. “Nếu Eris không còn sống”... mệnh đề ấy chưa bao giờ tồn tại trong tâm tưởng tôi. Peter Pan là đứa trẻ nghĩ mình sẽ không bao giờ lớn. Tôi là kẻ đồn mạt vì tình yêu, nghĩ rằng Eris sẽ không bao giờ biến mất.

Tôi lầm. Eris chết rồi. Eris Cullens chết rồi...

***

Không ai thăm tôi vào mùa đông năm sau đó. Không có người con gái mái tóc đỏ rượu vang, nghiêng nghiêng đầu thấy cho tôi một cái nhìn triu mến sâu thẳm. Cuối mỗi năm không có bóng hình nào ngồi bên cửa sổ nhà tôi, ôm cây Ukulele ngẫu nhiên hát “L’amour C’est pour Rien”, hay nhón chân lên hái ngôi sao trên đỉnh cây thông Noel, hay kéo tôi ra sân băng với đôi giày trắng, vừa lướt như cánh thiên nga thuần khiết rồi lại xoay vùn bùng lên ngọn lửa đỏ rực...

“Như một điều mạnh mẽ, tình yêu là điều diệu kỳ

Không ai có thể trốn buộc

Dành trao cho cuộc sống

Và không điều gì có thể xóa nhòa

Ngoại trừ dòng chảy của lãng quên.

Tình yêu, đó không dành cho toan tính

Tôi không thể bán đi

Tình yêu, đó không dành cho toan tính

Tôi đâu thể mua lại...”

- L'amour C'est pour Rien -

Tôi chìm vào nỗi đau không lời, và cũng không người chia sẻ. Đôi vai đàn ông tưởng cứng rắn, giữa đêm khuya bỗng run lên thổn thức, cơn đau quặn dội lên từ trái tim nứt vỡ. Tôi dựa vào tường, hơi thở tan ra, miệng lầm bầm khấn nguyện với Chúa, nước mắt ướt nhòa...

“Chúa ơi... xin cất lấy những đứt gãy trong tim con. Xin cho tai nạn của Eris chỉ là cơn ác mộng đêm nay, để khi con tỉnh giấc, con vẫn nhận được lời nhắn hạnh phúc từ em với nụ cười bình thản... Ngài là Đấng nhân từ, xin nghe lời nguyện cầu tan vỡ...”

Một tình yêu vốn không thể bắt đầu, song vẫn sống mãnh liệt. Một tình yêu vốn không nghĩ đến hồi kết, bất ngờ bị định mệnh cắt ngang tàn nhẫn. Tôi đã yêu Eris mà không cần hồi đáp. Nhưng cuối cùng đến cơ hội để yêu cũng đã bị số phận tước đoạt vĩnh viễn.

***

Sau đó tôi sang Trung Quốc tìm hai đứa bé. Tôi nhận nuôi Nguyên và Sam. Rồi tôi mang Sam sang Anh, Nguyên buộc phải ở lại vì chứng hen suyễn bẩm sinh. Ban đầu, Sam một mực không chịu đi, Nguyên cũng không chịu xa em gái. Nhưng tôi thuyết phục thẳng bé tạm rời Sam, để Sam đến với môi trường tốt hơn và rèn luyện tính độc lập.

“Sam mà cứ bám con thế này thì không thể nào mạnh mẽ được. Nay Nguyên nhỏ, con muốn em con mạnh mẽ chứ?”

“Tất nhiên rồi ạ!” – Thăng bé rầu rĩ.

“Con sẽ để em đi chứ?”

“Chú móc ngoéo đi! Hứa sẽ để Sam về thăm con nhiều nhiều đi!”

“Được mà!” – Tôi móc tay vào ngón tay bé xiu, quẹt qua bàn tay ẩm áp xình xấn rồi đập vào trán mình – “Đã photocopy xong, dán vào trán luôn này!”

Thằng bé ôm tôi, nhe khóc: “ Con sẽ nhớ Sam nhỏ lắm cho xem! Thật đấy! Con sẽ nhớ em con chết mất.”

“Sam cũng sẽ nhớ con lắm cho xem! Thật đấy!” – Tôi hôn lên bầu má trẻ con.

Tôi lo liệu người chăm sóc cho Gia Nguyên, chu cấp đầy đủ cho cuộc sống của thằng bé. Còn Sam theo tôi, trở thành con gái yêu của tôi. Thật kì lạ, tình yêu tôi dành cho Eris tự nhiên chuyển hóa thành tình thương tôi dành cho Sam. Tôi thương con bé kinh khủng. Con bé như cây non lớn lên bên cạnh tôi, đôi mắt nó có ánh nhìn bình thản, trong suốt phẳng phất bóng hình mẹ.

Sam lớn lên. Sam trưởng thành.

***

Câu chuyện có thể đặt dấu chấm hết ở đó. Phải. Nhưng đời là cuộc biện chứng khổng lồ. Khi lật lại mặt âm bản, những gì ta từng cho là trắng sẽ đổi thành đen, những gì ta từng cho là đen, sẽ đổi thành trắng. Mọi

thứ đảo ngược, sự thật cũng đảo ngược. Câu chuyện của Aiden Ivan chỉ là một mặt giấy, có thể lật ngược lại. Mọi thứ chưa kết thúc, bởi sự thật hôm qua chắc gì đã là sự thật hôm nay, sự thật hôm nay chắc gì đã là sự thật ngày mai.

Chúng ta đã biết Aiden Ivan yêu Eris thế nào, nhưng chúng ta chưa biết sự thật đằng sau tình yêu cao thượng ấy.

Aiden Ivan cứ nghĩ rằng trên đời này không ai hiểu Eris bằng mình. Nhưng sự thật là... Ivan chẳng hiểu gì về Eris cả. Eris tồn tại trong cuộc đời anh, gắn liền với anh như hơi thở, như sự sống, nhưng rồi cuộc, chừng ấy năm qua Ivan đã chìm vào một định nghĩa sai lệch về cô gái nhà Cullens.

Tuyệt! Aiden Ivan như một thằng ngốc, đã bị chính bản thân lừa bịp đến lầm lạc, ảo tưởng!

Thằng ngốc ấy quả thực rất tệ khi cứ khẳng định rằng mình cao thượng, mình hy sinh cho Eris nhưng lại không nhận ra được cái điều mà ai cũng dễ dàng nhận ra: Eris Cullens yêu mình.

Thằng ngốc ấy quả thực rất tệ khi làm ra vẻ đã thấu Eris lắm rồi, đã tưởng mình được tất cả xúc cảm của cô, tự hào vỗ ngực rằng lúc nào cô buồn, lúc nào cô vui mình đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Nhưng lại không nhận ra cái điều dễ nhận ra nhất: cô ấy yêu mình.

Đúng vậy, mặt dương bản kể rằng Aiden Ivan yêu Eris, còn Eris lại hờ hững với tình cảm đó. Nhưng mặt âm bản kể rằng Eris Cullens đã hy sinh trọn đời mình để Aiden không phải chịu nỗi đau kinh hoàng mà cô đang chịu. Mặt âm bản kể rằng đời Eris là một sự thật thà lớn đến mức giả dối, một sự hạnh phúc viên mãn đến mức ngập ngụa trong khổ đau...

...

...

Tại sao Eris khi nhỏ lại bám riết lấy Aiden?

Đơn giản, vì cô bé thích anh.

Ngày bố Josh mang anh về, cô bé nép sau cánh cửa phòng mở hé, tò mò nhìn anh. Một chàng thiếu niên rất cao, đứng đến tai bố, mặc áo Padersuy dài. Mái tóc nâu cắt lớp có chút rối lưu lại những tia nắng nhảy nhót, đôi mắt với cái nhìn sâu thẳm khó dò. Anh nhìn mẹ Evelyn, cúi chào và cười. Nét cười trầm rơi vào lòng Eris, bỗng nở bung ra như pháo hoa đủ màu sắc.

Bố gọi Eris, cô bé bèn lên đi đến, mở đôi mắt xanh xoe tròn nhìn anh. Anh đã bật cười thích thú và xoa đầu cô.

Cô thích.

...

...

Eris không thích chia sẻ nhiều chuyện với mọi người, nhưng trước Aiden lại kể tuốt luốt. Nào là sẽ trồng một cây ti – gôn trên lầu, nào là sẽ nuôi một con sóc, nào là lên mẹ chạy vào rừng hái nấm nhiều màu, nào là thích ăn hạt dẻ, hạt hạnh nhân, nào là thích nướng kẹo marshmallow rồi kẹp vào bánh quy cứng, nào là đào mộ chôn một con ve sầu chết khô, ... rồi sau đó là trượt băng nghệ thuật, sau đó là xây một căn nhà tương lai, sau đó là... rất nhiều thứ.

Khi Aiden học bài, cô sẽ ngồi bên cạnh để vẽ vời, tô màu. Khi Aiden ngồi vào đàn dương cầm và chơi những khúc nhạc xinh tươi, cô sẽ nhón chân nhảy nhót. Khi Aiden mài miết với những mô hình bé xíu, cô sẽ cầm cây súng bắn keo tỉ mỉ giúp anh hoàn thành từng bánh răng, đinh vít.

Cô ở bên anh suốt ngày như vậy, là vì cô thích.

...

...

Lớn lên một chút, rất tự nhiên, nổi thích biến thành niềm yêu. Cô gái bé nhỏ nuôi trong mình một tình yêu to bự. Yêu mỗi nét cười, mỗi cái nhìn, mỗi dáng suy tư của Aiden.

Eris thường lặng lẽ ngắm anh khi anh đắm chiêu, tay xoay xoay cây bút trên những đầu ngón.

Eris thường lặng lẽ tạt ánh nhìn về phía anh khi anh khoác tay bạn bè, kéo nhau lên sân hockey.

Eris thường lặng lẽ ném sự quan tâm về những việc anh làm, những thứ anh thích. Aiden thích ăn lòng trắng trứng hơn lòng đỏ, Eris đổi cho anh, dù cô không mấy hứng thú với viên tròn cam đỏ. Aiden có thói quen uống sữa và gặm một lát sandwich lát lúc nửa đêm, Eris vẫn để sẵn mấy thứ đó trên bàn, đầy lòng cần thận. Aiden dường như vô thức xem phim hành động thuê đêm những ngày tâm trạng không tốt. Aiden đánh dương cầm hay bị nhầm một nốt trong hợp âm La trưởng. Aiden khi vẽ có thói quen vắt cục gôm dài lên vành tai. Aiden hay xoay ngược mũ lưỡi trai lại. Aiden thường buộc áo khoác nửa vời trên cổ. Aiden rất hay mang ngược chiếc ba lô,...

Eris để ý từng thứ. Vì cô yêu.

...

...

Năm Eris 12 tuổi. Một đêm, cô bỗng choàng thức giấc vì những tiếng cãi cọ thấu sang từ phòng bên cạnh của bố mẹ. Eris lén bước ra, mở cửa phòng hai người một khe rất mảnh, đủ để nghe được chuyện gì xảy ra bên trong. Tiếng mẹ nấc lên vì giận dữ, và cả những câu lạnh lùng như dao cắt của bố.

“Thằng Ivan là con ruột của ông với cô ta? Ông nhận nuôi nó vì nó là giọt máu của ông? Ông để tôi nuôi và yêu thương nó như một cách để hành hạ tôi? Tôi yêu thương con của kẻ thù. Chúa ơi! Ông là thứ quỷ gì vậy?”

“Phải, Ivan là con tôi, con ruột của tôi. Tôi yêu Debbie. Cô là gì? Một mụ vợ trên hợp đồng! Tôi không bao giờ yêu cô. Đừng mơ tưởng! Nếu cha không một mực sắp đặt như vậy thì tôi đã không dính líu gì đến cô. Cả con bé Eris kia nữa! Hai người chẳng là thá gì cả! Giã dối!”

“ Quỷ dữ! Sao ông có thể quăng vào mặt tôi mấy lời khốn nạn đó! Tôi đã làm gì sai?”

“Vụ hỏa hoạn năm đó của nhà Debbie đừng nói là không liên quan đến cô!”

...

Ivan ở trên tầng hai, vẫn say ngủ vì bài học hôm nay trên trường quá nặng. Anh không biết chuyện khủng khiếp gì đã đổ xuống đầu cô bé của anh, anh không biết gia đình nhỏ ấm áp mà anh vô cùng yêu quý đã thổi nát, mục ruỗng từ lâu lắc về trước. Anh chẳng biết gì cả.

Nhưng Eris biết. Eris biết cô và anh có cùng một người cha. Eris biết những mối quan hệ hận thù chẳng chịt của những người lớn. Eris biết cô là thứ bỏ đi. Eris biết bố Josh và mẹ Evelyn đều giả dối.

Eris càng biết: cô và Aiden không thể yêu nhau, không bao giờ được phép yêu nhau.

...

...

Có lẽ ngày bố mẹ bí mật ra tòa ly dị là ngày định mệnh đó. Tai nạn xe, phải, cuối cùng họ vẫn chết bên nhau như một cặp đôi hạnh phúc. Những trận to tiếng trong căn phòng cách âm mỗi đêm bị chôn vùi vào sâu thẳm lãng quên. Hận thù bị khép kín trong dĩ vãng. Cô con gái 12 tuổi chính là chiếc chìa khóa han gỉ để mở được chiếc hộp chứa những bí mật đau thương ấy. Ngoài những thứ Eris chôn giấu ra, mọi thứ bề ngoài đều hoàn hảo, mọi thứ đều tốt đẹp.

Aiden Ivan, anh ấy yêu cô, nhưng Eris bắt lực, chôn sâu những nhịp thổn thức của tim mình xuống miền ký ức vời xa. Đau nhất là yêu người, biết người yêu mình, mà không thể làm gì cả.

Eris lảng tránh những nét cười ấm đong đầy tình cảm của Ivan. Cô tăng lờ ánh nhìn mến thương của anh. Cô gạt phắt việc tâm sự với anh như lúc nhỏ. Cô khép mình lại trước sự quan tâm của anh, giả vờ bất cần, giả vờ thần nhiên tất cả.

Aiden Ivan kì lạ thay lại càng yêu cô sâu hơn trước, quan tâm cô đến từng chút một. Vừa là trách nhiệm, vừa là tự nguyện, anh cứ cố dần mình sâu vào tình yêu của cô. Eris nhớ sinh nhật năm nào đó, tìm cô bật ra một điều ước cay đắng với Thượng Đế: “Chúa ơi. Con ước Ivan không bao giờ thơm lên má con với nụ cười quá ấm ấy nữa!”. Nhưng, Thượng Đế trêu người, cái hôn của Ivan lên bờ má Eris mỗi lúc một yêu, nụ cười của Ivan mỗi lúc một ấm.

Trái tim không đổi thay, Eris bẻ ngoặt lí trí mình qua con đường khác, cô sẽ tìm người để yêu, ngay trước mắt Ivan. Và cô chọn Lịch Phong. Cao Lịch Phong thực chất chỉ là một sự tình cờ của xúc xắc định mệnh.

Trận đá bóng năm ấy, thực ra cô cũng chẳng hứng thú gì, chỉ là đột nhiên nảy hứng diễn trò trước mắt Ivan. Cô dịu dàng nhìn theo bóng Lịch Phong, làm ra vẻ mình rất ấn tượng, sẽ yêu anh chàng cầu thủ đó từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng Aiden Ivan ngốc, rất dễ tin cô, cứ nghĩ cô thích Lịch Phong thật.

...

Eris cũng không ngờ Lịch Phong lại đột ngột gọi tên mình khi kết thúc một buổi học. Anh nắm tay cô kéo ra sau trường, cô mặc sức lơ ngơ không hiểu chuyện.

“Tôi thích em!” – Đó là câu đầu tiên Lịch Phong bùng ra từ trước đến giờ. Cô chỉ gặp mặt anh vài lần, thậm chí chưa từng bắt chuyện.

“Thầy nói gì vậy?”

“Tôi thích em. Đúng hơn là tôi yêu em!” – Lịch Phong nhìn vào mắt Eris, tỏ tình thẳng tưng.

...

“Nếu em không yêu thầy, thầy vẫn yêu em?” – Eris hỏi.

“Vấn!”

“Thầy yêu em được bao lâu?”

“Không biết! Trước giờ tôi chỉ thích thích vài người, nhưng giờ tôi yêu. Nói ra thì bảo giống thằng dẻo mép ưa nịnh bợ phụ nữ, nhưng mà kì thực, tôi nghĩ sẽ mãi như vậy”.

“Thầy có phải một tên dẻo mép ưa nịnh bợ phụ nữ không thế?”

“Tôi nhìn giống vậy à?”

...

“Thầy cần gì?”

“Tôi cần em bên cạnh!”

“Em không yêu thầy cũng không sao?”

“Phải! Chỉ cần em ở bên cạnh!”.

...

“Thầy biết gì không? Em yêu Aiden Ivan nhất trên đời!”.

“Biết! Điều đó nhìn vào thấy ngay!”

“Nhưng em phải gạt Ivan ra khỏi tình cảm của mình...”

“Tôi giúp em làm điều đó được không?”

“Chúng ta sẽ yêu nhau?”

“Phải!”

...

Giao ước ngầm giữa Lịch Phong và Eris được hình thành từ đó. Tình yêu xuất hiện giữa ba con người không hiểu nhau, trở thành một kiểu chồng chéo rất bí hại.

Với Aiden Ivan, tình yêu là sự cao thượng, đặt hạnh phúc của người mình yêu lên trên hết.

Với Eris Cullens, tình yêu là sự hy sinh thầm lặng, chỉ cần người kia không đau khổ.

Với Cao Lịch Phong, tình yêu đơn giản là sự có nhau, nhìn thấy nhau, ngay trong tầm mắt nhau. Nếu xa nhau một khoảng, sẽ nhớ khủng khiếp, nhớ đến mức không thể chịu được.

...

Ivan bất lực hỏi Eris trong lúc say rượu: “ Em biết anh yêu em mà. Sao em có thể tỏ ra thờ ơ như thế?”

Eris bất lực trả lời trong tim: “Nếu em không thờ ơ, anh sẽ đau chết mất!”

...

Nét cười của Ivan buồn thăm thẳm: “ Anh chỉ sợ duy nhất một điều... rằng em yêu cậu ấy nhiều hơn yêu anh!”

Nét cười của Eris vô tư đến giả tạo, cô chỉ mong điều đó trở thành hiện thực để cả hai được giải thoát, nhưng chẳng chút hiệu quả.

...

Nghe tin Ivan chết đi, Eris hoàn toàn sập đổ. Sự hiện diện của Lịch Phong như không khí, không thể làm dịu đi nỗi đau dẫu chỉ một chút.

Cô tự sát, phải, vì cô không thể chịu đựng được. Tình yêu dành cho Ivan nổ tung, giết chết cả đời sống của cô.

Ivan đột nhiên trở về, anh không hiểu, anh không biết. Anh nghĩ Eris lừa dối mình, anh nghĩ Lịch Phong phản bội mình. Anh cao thượng tha thứ cho Eris và Lịch Phong, anh cao thượng trao cô cho Lịch Phong, anh cao thượng gửi gắm: “ Nếu đó là điều em muốn, anh sẽ tác thành cho hai người!”. Một nhát dao đâm thẳng vào tim cũng không đau bằng lực sát thương của lời nói đó.

...

Ngay cả khi Ivan để Lịch Phong cưới Eris, anh cũng cao thượng quá đỗi. “Cầu chúc cho em có được một người tình... như anh đã yêu em”. Lời chúc rơi vào lòng Eris hằn lên một nỗi tuyệt vọng. Rõ ràng anh rất yêu cô, nhưng, cũng thật rõ ràng, anh không hiểu cô.

Ivan quay lưng đi ra khỏi lễ đường. Nước mắt cô tuôn dài trên má. Lịch Phong cúi xuống, dùng nụ hôn lúc trao nhẫn để gạt đi dòng lệ đắng, giọng anh rất trầm:

“Eris, kết thúc rồi. Em không việc gì phải sợ hãi nữa. Bây giờ, người bảo vệ em là ANH. Bây giờ, người sẽ làm em hạnh phúc là ANH... Aiden Ivan... anh không biết em sẽ yêu cậu ấy đến bao giờ, có lẽ rất lâu nữa, có lẽ suốt cả đời em... anh hứa sẽ không ép buộc em phải thay đổi, phải quên phứt cậu ấy đi. Anh chỉ muốn em biết rằng, anh yêu em, anh sẽ ở cạnh em. Có thể không khiến em quên Ivan, nhưng anh sẽ nỗ lực để khiến em quên đi nỗi đau hằng hữu trong tim em, anh sẽ dùng cuộc đời anh để che đi những tổn thương đó...”

...

Lịch Phong vẫn chở che, nhưng không thể thay thế được Ivan trong lòng Eris. Ivan vẫn yêu một cách cao thượng và nhớ nhung. Eris vẫn lặng thầm gặm nhấm những tâm tình không bao giờ nói ra thành lời.

Và, Eris đã ôm những bí mật đó chìm sâu xuống lòng đại dương, chôn giấu mãi mãi.

Ivan không bao giờ biết đời Eris là một sự thật thà lớn đến mức trở thành giả dối, một hạnh phúc viên mãn đến mức ngập ngụa trong khổ đau...

***

Trong câu chuyện này, bi kịch không dành riêng cho ai. Bi kịch dành cho tất cả.

“Tình yêu, đó không dành cho toan tính

Tôi không thể bán đi

Tình yêu, đó không dành cho toan tính

Tôi đâu thể mua lại...”

HẾT

75. Ngoại Truyện: Thật Ra...

Thật ra, trước khi yêu cô nàng tóc vàng thì Hải Đăng thích Sam. Thích rất nhiều và cũng rất lặng lẽ. Thích từ khi chưa gặp mặt. Tình cảm nức mầm từ những lời kể hồn nhiên của Gia Nguyên. Gia Nguyên vô cùng tự hào về Sam, mồm miệng lúc nào cũng một “Sam nhỏ”, hai “Sam nhỏ”, ba “Sam nhỏ”... SAM, cái tên hàng giờ gõ vào đầu Hải Đăng cả chục lần, hàng ngày gõ vào đầu Hải Đăng cả trăm lần, rồi gõ vỡ cả vỏ trái tim lúc nào chẳng biết.

Cậu bắt đầu tò mò về “cục cưng” của Gia Nguyên, mặt mũi vờ vịt lãnh đạm nhưng ruột gan lại thon thót mỗi khi Gia Nguyên cong môi chuẩn bị bùng ra mấy thông tin vặt vãnh. Kiểu như:

“Hôm nay Sam ăn hai cái bánh donut. Em ấy vốn chẳng thích đồ ngọt, nhưng cũng măm măm vì nhìn bánh donut lại nhớ tới hai con mắt của tớ.”

“Cậu không biết đâu, Sam đỉnh cực luôn. Đầu óc em ấy như cái máy vi tính lưu trữ vô số tệp kiến thức, click một cái là xổ ra và hệ thống roẹt roẹt. Nhỏ của tớ đọc sách rất nhanh, và nhớ thì lâu dữ dội. Sam ghi nhớ như thể chụp bóng ấy, không sai dấu phẩy, dấu chấm nào đâu nhé! Sam hay bảo thích đọc sách về Tôn Giáo và biểu tượng học. Nhà bố Ivan là cả một cái thư viện. Sam nhỏ chắc bơi trong đó cả ngày như cá. Sam nhỏ không có bạn, toàn ngồi một mình đọc sách thôi. Hồi còn ở trại trẻ, tớ toàn kiếm bạn cho Sam...”

“Ừi, Yêu của tớ thích táo lắm. Thích ăn táo, uống nước táo. À, em ấy giống hệt tớ, khoái món mỳ ly chết lên chết xuống. Sở thích của Sam giống tớ nhiều lắm. Vậy nên anh em tớ chẳng bao giờ chán nhau quá nửa giây.”

“Bảo bối của tớ vừa kiếm được một người bạn, tóc vàng như nắng. Cậu nói xem, tóc đen với tóc vàng, tóc nào đẹp hơn? Tớ thuộc team tóc đen. Vì Sam tóc đen mà. Đẹp như tớ. À không, đẹp hơn tớ!”

“Sam nhỏ ốm. Em ấy bị cảm lạnh hôm qua. Này nhé, tớ mà không mắc chứng hen suyễn chết tiệt này, tớ sẽ ở bên Anh và bám riết cục cưng của tớ. Sam mà bị cảm thì tớ còn khó chịu hơn mấy lần. Bởi vì khi cảm, Sam ho kinh. Ho như nát cả phổi. Yêu của tớ khó chịu. Tớ khó chịu lắm! Nhìn mặt cậu thấy ghét quá! Cho tớ đấm một cái được không?”

“Này, nhìn tớ đi! Thấy tớ đẹp không? Cậu mà dám bảo không là tớ táng móp đầu! Sam giống tớ, nên tớ đẹp thì Sam mới đẹp. Tớ tất nhiên là rất đẹp phải không? Dám bảo không đi! Gì? Tớ giống con gái á? Ồ, kệ, giống Sam đấy! Đẹp đấy! Ghen tị chứ gì?... Tớ và Sam chỉ khác nhau màu mắt thôi. Cậu hay bảo mắt tớ đen thui như hạt nhãn. Chắc đôi mắt Sam sẽ làm cậu ngạc nhiên. Đôi mắt hài hòa giữa biển đêm và trời hạ đỏ. Đôi mắt cười kira – kira đó.”

“Sam nhỏ sắp về! Yêu của tớ sắp về! Cục cưng của tớ sắp về! Nói xem, em ấy sẽ hôn chỗ nào trên mặt tớ đầu tiên? Mũi á? Tại sao? Hử... mũi của tớ nhìn dễ thương à? Thế trán tớ, má tớ không dễ thương à?”

Thế rồi Sam về thật. Hải Đăng đứng từ xa nhìn cô gái nhỏ đang đọc sách bên bậu cửa nhà Gia Nguyên. Tĩnh tại, trầm ngâm, tinh khiết. Cô ấy mặc chiếc áo phông trắng dài tay, mang quần baggy, chân xỏ dép bông. Những ngón tay nhỏ nhắn nấp dưới ống áo, bàn chân lười biếng lơi lỏng khỏi chiếc dép, thì thoảng đung đưa, băng quơ tùm đuôi vài sợi gió. Tóc tết múi dày và đen nhánh, tùy ý vắt qua đôi vai thanh mảnh. Sam nhỏ bé hơn tưởng tượng. Cô ấy trông nhỏ hơn Gia Nguyên, trắng hơn Gia Nguyên, gầy hơn Gia Nguyên. Nhưng giống hệt Gia Nguyên... chắc cô ấy khi giấu mớ tóc dài đi và quét vài lần phấn nâu nhẹ, người ta sẽ không phân biệt được với anh trai nữa. Cô ấy sẽ là một Gia Nguyên gầy gầy, trắng trẻo. Một Gia Nguyên thư sinh, ít nói, sạch sẽ và vô cùng trầm tĩnh.

Tim cậu tự dưng bị hỏng rồi. Những ốc vít thành mạch lung lay, đập từng từng không ngơi nghỉ. Cậu đào hoa, từng quen nhiều cô gái đẹp, nhưng mà, Sam rõ ràng khác họ. Rất khác. Cô ấy trong suốt như tinh linh đất trời, xa xôi và hắt men rượu vào lòng người ta. Người ta đó chính là Hải Đăng. Chết tiệt! Say mất tiêu rồi!

Vậy nên ngày hai người “chính thức” gặp lại, Hải Đăng lúng túng khi phải tiếp cận “ai đó” trong thân phận Gia Nguyên. Và cậu như một tên ốc xít, cố gây sự chú ý của Sam bằng mấy trò ốc xít nốt. Quây Sam, trêu Sam, chọc ghẹo Sam, gây sự với Sam,... - kiểu tỏ tình ngấm ngầm của mấy thằng nhóc con vắt mũi chưa sạch. Bởi vì, cậu thích Sam mà. Cũng bởi vì, cậu ốc xít mà.

Thật ra, ban đầu Hải Đăng chẳng thích Jully Arena. Bởi vì thoáng qua, Jully trông giống như một món fast food, quen chỉ để quen, chứ không để yêu. Cô ấy không khác mấy với những nàng chân dài đom đóm, yêu hàng hiệu, ưa nói xấu sau lưng và nghiện ngồi lê đôi mách.

Jully gọi cảm, ba vòng nẩy lửa, ăn mặc sành điệu. Kèm theo đó là khoản lắm mồm lắm miệng, tám chuyện không kịp kéo da non, chuyên gia tò mò tọc mạch.

Jully tóc vàng hoe, son môi đỏ chót, tỉ mỉ dũa móng tay trong suốt các tiết học và cứ vài ba phút lại lấy gương ra sẫm soi mặt mày. Kèm theo đó là khoản bướng bỉnh, ngang ngạnh, ưa lý sự và cạnh khỏe mấy lỗi diễn đạt vật vờ.

Jully khá giống dạng người sống phóng túng, thoải mái chơi trò tán tỉnh, tình một đêm, thay người yêu như thay áo,... Cô nàng chẳng bao giờ khiến người ta cảm thấy đứng đắn và luôn mang một vẻ kêu gọi lả lơi trá hình. Dạng con gái muốn đàn ông phạm tội vì mình.

Bởi vậy, Hải Đăng vắt óc nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi tại sao Sam có thể kết thân với một con người như thế. Jully giống như âm bản của Sam, đối chọi với tính cách của Sam, ngược dấu hoàn toàn với sở thích của Sam. Định lý nam châm trái cực hút nhau liệu có áp dụng được ở đây?

Sam im lặng trầm tĩnh như nước. Jully ồn ào, sexy như lửa.

Sam thích sách và thiên nhiên. Jully chán sách và yêu tiền.

Sam gần như chẳng bao giờ quan tâm đến vẻ ngoài. Jully tôn thờ chủ nghĩa hình thức.

Sam kiêu hãnh. À, riêng về khoản này hai người tương đồng, Jully cũng kiêu hãnh ngút trời.

Sam chẳng có bạn (hay không muốn kết bạn). Jully chỉ cần một tạo thời gian để có thể bắt chuyện và hòa đồng với tất cả.

Sam không có bạn trai. Jully quên tuốt mình từng cặp qua bao nhiêu người. (khoản này thì Jully khá giống Hải Đăng).

...

Hải Đăng ban đầu không ấn tượng sâu mấy với Jully, hoặc cậu chán ngấy dạng con gái như Jully, hoặc cậu quá ấn tượng với Sam nên chẳng màng đến ai nữa. Nhưng mà dần dần, Hải Đăng phát hiện ra một điều khiến cậu thỉnh thoảng phải tự tát mình mấy cái: cậu hiểu sai lẽ về cô gái Âu Mỹ!

Jully mang bề ngoài tạm bợ kiểu fast food, song, đó là cô gái càng tìm hiểu lại càng thấy kì lạ. Kì lạ đến nỗi bị thu hút triệt để lúc nào chẳng biết. Cô ấy đối cực với Sam, nhưng cô ấy có kiểu đốt cháy trái tim người khác riêng. Cô ấy là Jully Arena – người không thích sự đụng hàng, và cũng là người không bao giờ đụng hàng.

Trông tóc vàng đom đóm như vậy, cứ tưởng bỏ là cô nàng sẽ la oai oái nếu thấy một con sâu. Ai ngờ... Jully tỉnh bơ cầm dũa gắp sâu đi trêu quanh, còn bỏ vào cổ áo Hải Đăng.

Trông môi đỏ điệu đà như vậy, cứ tưởng bỏ là cô nàng sẽ né tiệt mấy phong trào thể thao của trường lớp. Ai ngờ... Jully giật tung hết mấy giải quán quân trong hội thi thể thao. Điền kinh nhất. Nhảy xa nhất. Bơi lội nhất. Quần vợt nhất. Nhảy bao bố nhất. Bóng rổ nữ cũng nhất.

Nói đến chuyện bóng rổ, Hải Đăng phải thừa nhận rằng bản thân đã được một phen nổi da gà, dựng tóc gáy khi chứng kiến Jully vào sân. Cái kỉ niệm kinh điển nhất là hôm giao hữu bóng rổ nam giữa đại học Nam Kinh với đại học Quảng Đông, Jully Arena hết như thiên thạch đâm sầm vào trái đất.

Thế này nhé, đội Nam Kinh của Hải Đăng toàn là những cầu thủ đầy tràn tinh thần thượng võ, trung thực, thẳng thắn, hòa bình. Trong khi đó, đội Quảng Đông lại chơi bắn chưa từng thấy, dùng đủ mọi chiêu thức qua mắt trọng tài, đả thương đối thủ. Hải Đăng nhanh nhạy như sóc cũng không thoát kiếp nạn nhân, bị gạt trật khớp chân đến mức đứng lên không nổi vào cuối hiệp một. Ở đời có câu:

”Thẳng thắn, thật thà, thừa thua thiệt.

Lọc lừa, lươn lẹo, lại leo lên.”

Trúng đâu không trúng, lại đi trúng chóc cái tình huống này. Hải Đăng giận sôi nhưng chẳng làm gì được. Nếu có Gia Nguyên ở đây thì hay biết mấy... Cậu ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho những người vi phạm “tinh thần bóng rổ” mà cậu ấy luôn giương cao. Cậu ấy sẽ cuồng sát toi bởi khói lửa vào rổ của đối phương mà không thêm nhân nhượng cho chúng một giây để thở. Cậu sẽ dập tắt mọi sự kiêu ngạo trá hình của những trò bắn thử. Gia Nguyên là anh hùng bóng rổ, là siêu nhân bóng rổ, là thượng võ bóng rổ. Nếu có cậu ấy ở đây...

Hải Đăng nghiêng rằng.

Bỗng, có người búng tai cậu từ phía sau. Hải Đăng xoay lại, cau mày nhìn tên con trai mảnh khảnh mang áo cầu thủ xanh dương (màu của trường đại học Nam Kinh).

“Nhìn ra ai không?” Chết giọng quen tai cất lên từ bờ môi nhạt.

Hải Đăng nhíu mày sâu hoắm. Quen. Nhìn hao hao ai đấy. Giọng cũng quen. Da hắc ngăm ngăm, tóc nâu, mắt xanh, mũi cao phẳng phất nét Âu Mỹ, và cả sự thanh tú. Hải Đăng nghiêng đầu, đột nhiên há mồm trợn mắt:

“Jul...”

Tên con trai giơ một ngón tay trước môi làm dấu im lặng, miệng nhếch lên vẽ ra một nụ cười đều lạnh:

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Trời sinh voi sinh cỏ. Người sinh heo đất thì cũng sinh nhíp để moi tiền. Vậy nên...”

“Cô đang làm cái quái gì thế Arena?” Hải Đăng che tay ghé sát thì thầm, lăm la lăm lét nhìn quanh: “Đào đâu ra cái bộ dạng lưu manh này thế?”

“Tôi xem từ đầu trận. Nửa hiệp thì ừ chịu nổi cái kiểu chơi bắn của bọn chúng, cái kiểu chơi dần của bọn mình, nên bỏ quách đi hóa trang. Đội trưởng như cậu mà bị gạt trật khớp thì cái đội hình ảo lả trường mình cầm cự được bao lâu? Thượng võ cái cóc khô các cậu! Nếu cậu không thể không thượng võ thì để tôi ra tay!”

“Này! Đây là bóng rổ nam nhé!” Hải Đăng suýt nhảy dựng khỏi ghế.

“Cậu nom tôi bây giờ là con gì?”

Hải Đăng cứng họng. Cậu nuốt khan mấy cái liền, thấp thỏm bẻm mép:

“Nhưng... cô biết ngoáy gì bóng rổ bóng rổ riếc mà đòi xung trận?”

Tên con trai da ngăm lừ mắt, gương mặt lạnh tanh của hắc nói rõ hơn bất cứ ngôn ngữ nào về sự khinh bỉ. Hắc lại búng tai Hải Đăng, trề môi thấy ra một tiếng rít kiêu ngạo:

“Thấy bọn chúng chơi bắn lăm chứ gì? Tức lăm chứ gì? Mà ừ cần được chứ gì? Này, tôi cho cậu xem thế nào mới là thủ đoạn bóng rổ nhé! Cậu nên biết là cái biệt danh “Vua gạt chân” chẳng phải huyền thoại. Chúng chưa là thá gì cả, so - với - độ - bắn - của - tôi! Được rồi, mở to mắt ra mà xem, ai mới là kẻ mạnh!”

Vậy là “Vua gạt chân” vào sân. Gạt chân, gạt chân và gạt chân. Đối thủ không kịp thấy, không kịp hét, không kịp ứng phó. Trọng tài trợn to mắt cũng không tài nào đuổi kịp những tiểu xảo huyền thoại tua băng băng, vùn vụt. Bóng vào rổ, vào rổ và vào rổ.

Tỉ số thay đổi.

Những con diêm đỏ chót lộn ngược.

Khán đài nổ tung bởi sự phấn khích.

Những làn sóng thần cuộn lên mãnh liệt.

Hải Đăng chết điếng, ngồi im thín thít trên ghế như một pho tượng thạch cao, há hốc mồm miệng dõi theo cái bóng mảnh dẻ da ngăm tóc nâu đang quần đảo trên sân.

Một định kiến bị đập nát bét. Một tia sét ái tình bất thành linh giáng dùng xuống đầu đội trưởng đội bóng rổ trường đại học Nam Kinh. Jully Arena dững mẫn như một con beo đốm, dẻo dai như một con trăn Nam Mỹ, kiêu hãnh như một con đại bàng núi. Khi thắng trận, cô ấy quay về phía anh, nở bung một nụ cười rạng rỡ. Đôi mắt cô ấy cũng cười.

Nếu Sam là vàng trắng lạnh, khiến Hải Đăng yêu thích một cách trầm mặc, lặng lẽ, tinh khiết; thì Jully Arena tỏa sáng như ánh dương kỳ khôi, làm tim Hải Đăng như bị thiêu rụi, nóng rực. Dường như cả tuổi trẻ bị đốt cháy trong giây lát. Cuộc đời chàng thanh niên đang phẳng lì bỗng rách toạc ra một thứ tình cảm điên cuồng, cháy khát. Và anh biết, mình bị chinh phục triệt để vào thời khắc ánh mắt hai người va chạm nhau. Đôi mắt xanh của Jully – đôi mắt tựa ngọc thủy túy kết tinh giữa lòng Địa Trung Hải. Hải Đăng yêu đôi mắt đó. Cậu yêu Arena.

...

Từ một cái nháy mắt đến một cái nắm tay. Từ một cái nắm tay đến một chiếc ôm. Từ một chiếc ôm đến một nụ hôn. Những chuyến hẹn hò mở ra, những cuộc dạo phố, rúc rích trong rạp phim, tín đồ shopping, đua moto, lướt đủ thứ trò cảm giác mạnh,... Hải Đăng nhận ra sở thích của cả hai giống nhau đến khó tưởng. Soi vào người kia, sẽ thấy mình rất rõ.

Như hai mảnh tim răng cưa tìm được nhau, khớp từng nét, trùng từng đường.

Như bộ tranh ghép còn thiếu được lấp đầy bởi một miếng xếp hình phù hợp.

Thật bất ngờ khi hai kẻ đào hoa, ả ương, cà chớn tìm được nửa kia của mình. Bỏ tiết cái thói trăng hoa ưa tán tỉnh, trong mắt họ, chỉ còn có đối phương. Vứt quách cái lẽ lông bông, lách chách, trong tim họ, chỉ còn có đối phương. Đập bẹp dí cái trò bẻm mép, xằng xớm, trong lòng họ, chỉ còn có đối phương.

Thật kỳ cục khi hai kẻ chẳng bao giờ nghiêm túc lại yêu nhau nghiêm túc đến vậy.

Thật quái đản khi hai kẻ tưởng chẳng bao giờ sắt son lại yêu nhau chung thủy đến vậy.

Thật lạ lùng khi hai kẻ tưởng bất cần, bất chấp, lại trân trọng nhau đến vậy.

Song, thật bình thường khi một anh chàng thiên tài giả ngốc và một cô nàng tài hoa, sâu sắc vờ khờ dại lại có một màn cầu hôn ngoạn ngục đến vậy.

“Màn cầu hôn ngoạn ngục”... phải, thật ngoạn ngục! Chỉ có hai người. Tại một thang máy trong suốt bị kẹt giữa tầng cao địa ốc. Trong một không gian bé tí lơ lửng trên không. Chuông báo động bị hỏng. Bóng đêm hòa tuyết thành gam xám bàng bạc. Cái lạnh ôm trùm...

Có tiếng điện thoại đứt quãng. Cô gái mở máy, nhúu mày nhìn dây kí tự đã quen bầy. Hải Đăng đứng đối diện cô, và... cậu đang gọi cô. Nàng tóc vàng nghe máy với vẻ khó hiểu.

“Làm vợ anh nhé?” Chàng trai dựa một góc thang máy, thì thầm vào điện thoại, đôi mắt đen hắt tia nhìn nghịch ngợm đến người kia.

“Em nói ”đồng ý” đi!” Chàng trai mỉm cười, lại thì thầm vào điện thoại.

“Anh bị dở hơi à?” Tóc vàng nén cục bực bội xuống dạ dày, chanh chua dần mạnh một câu. Đã bị nghẹn thang máy trên không, đã chẳng biết đường sống chết thế nào, ‘tên ngốc đó’ còn ghẹo vô duyên như thế. Thật muốn đá đít mấy phát!

“Em nói ”đồng ý” đi!” Chàng trai lặp lại.

“Đợi khi chúng ta xuống đất an toàn đã. Em không muốn làm vợ ai đó trong tình trạng sống chết không rõ thế này đâu!” Đẳng này bắt đầu bốc sát khí.

“Em nói ”đồng ý” đi!” Chàng trai lặp lại.

“Chúng ta sắp chết đấy!”

“Em nói ”đồng ý” đi!” Chàng trai lặp lại.

“Được rồi, anh chết bầm!” Cô gái thông vai, thì thầm yếu ớt vào điện thoại: “Em đồng ý.”

“Nói lớn lên! Như thế mới đủ kích hoạt. Yếu quá nó bắt hơi không được đâu.”

“Hửm? Anh lắm nhảm gì thế?”

“Gái nói ”đồng ý” lớn lên!”

“ĐỒNG Ý!” Tóc vàng bực tức rít vào điện thoại.

“Ngoan quá! Giờ thì... đẳng sau quay!” Chàng trai hất cằm ngẫu hết cỡ.

Jully cau trán quay lại. Mất vài giây để cô kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Chúa ơi...” – Cô trợn mắt hét toáng.

Tòa nhà hành chính bằng kính đối diện sáng rực lên, nổi bật giữa phố xá hoa lệ. Những ô kính nhỏ của tòa nhà vàng óng ánh đèn. Rồi tất cả tắt phụt. Rồi rất trật tự, từng ô đèn sáng lên theo một sự chỉ đạo vô hình. Bàn tay chàng hacker thông minh siêu đẳng nào đấy đã phẩy ra hạt phép màu này. Sự sáng tạo và kì công của chàng hacker thông minh siêu đẳng nào đấy đã kích hoạt dòng ánh sáng lạ lùng.

Jully thấy những lọn tóc gợn sóng vàng lấp lánh. Cô thấy đôi mắt xanh, bờ môi đỏ, sống mũi cao. Cô thấy... chân dung của mình hiện lên sống động, sáng rực ghép từ muôn ô cửa kính. Rồi cô thấy một trái tim căng mọng. Rồi cô thấy một bông hồng. Rồi cô thấy một hàng chữ chạy xoáy tròn ốc:

“JULLY ARENA, MARRY ME?”

Một chiếc ôm ấm áp vòng đến từ phía sau, cô gái tóc vàng lọt thỏm vào vòm ngực vững chãi. Có tiếng thì thầm dịu dàng phả vào vành tai:

“Đồng ý hay không?”

“Thì ra ”kích hoạt” anh bảo là đây?”

“Đồng ý hay không?”

“Hải Đăng này... em hỏi một câu.”

“Hỏi đi!”

“Rốt cuộc trên thế giới này... còn ai hạnh phúc hơn em không?”

Chiếc hôn ngọt rơi từ đôi mắt xanh, bầu má hồng rồi trượt dài xuống bờ môi anh đào. Chiếc hôn thay cho câu trả lời.

76. Ngoại Truyện: Nhật Ký Rachel Lynes

HÔM QUẢ

”Ngày trôi về phía cũ...”

Mây mù khỏa lấp những vì tinh tú bằng bạc, trăng hấp hối trong lớp màn đục ngầu, tựa như bị bóng mây há miệng nuốt chửng. Đêm đen như lòng. Đêm trống như lòng. Gió lạnh lùa vào tâm hồn trống hoác, lùa vào trái tim đau.

Tình yêu đào mồ chôn vào dĩ vãng. Tôi xa họ. Tôi yêu anh, tôi không quên được đôi mắt đen lạnh với cái nhìn sâu thẳm của anh, tôi không quên được cái chau mày cao ngạo của anh, tôi không quên được giọng nói trầm ấm từ môi miệng anh. Nhưng tôi đã chấp nhận xa anh, tập làm quen với suy nghĩ rằng anh không phải của tôi, không thuộc về tôi. Người anh yêu là Sam.

Đúng rồi, phải như vậy, người anh yêu là Sam, tôi nhất định phải nhớ kỹ điều này. Thỉnh thoảng tôi lại chìm trong mộng tưởng, tôi tự tưởng tượng tiếng gõ cửa phòng lúc nửa đêm, tôi nghĩ Hồng Quân đến, nói rằng: người anh yêu là tôi. Tôi vội tung chăn, chạy phóng ra mở cửa.

Không có ai. Hành lang vắng như tờ. Tôi rơi tõm vào bể sâu im lặng, ngọt ngào, tức thở. Không có Quân. Chỉ có sự tăm tối đặc quện, nhỏ giọt xuống hốc mắt mỗi mọt của tôi. Mọi thứ chỉ là ảo giác.

Tự dưng tôi nhớ mẹ khủng khiếp, người tôi chưa bao giờ được gặp mặt và cũng không bao giờ có cơ hội đó. Vì mẹ chết rồi, qua đời ngay khi sinh ra tôi. Tôi đến, mẹ đi. Tôi cướp mất sự sống của mẹ, tham lam giết mất sự tồn tại của mẹ.

Tôi nhớ Quân, tôi nhớ mẹ. Tôi nhớ cả tôi lúc còn nhỏ. Tôi nhớ những phím đàn dương cầm cũ, tôi nhớ con búp bê vải tóc rối bù có nụ cười huyền bí. Tôi nhớ tập truyện “Nghìn lẻ một đêm” dày với giấy vàng ố, hoen gỉ bụi thán năm. Tôi nhớ những lời thủ thỉ rùng rợn của thần thoại Ấn Độ, những trang khảo cổ khô khan về Ai Cập. Tôi nhớ hương hoa hồng vàng xa ngái, thắm sâu. Tôi lại nhớ đến mẹ...

Tôi bị ảo giác, hai nhân cách nhập nhằng qua lại chóng mặt. Đôi lúc, tôi không nhớ được những gì mình vừa làm. Đôi lúc, sự tỉnh lại, tôi choáng váng nhận ra mình đang đứng ở một nơi lạ hoắc. Đôi lúc, tôi mở thao láo mắt nhìn vào cây kim đồng hồ chỉ đúng khắc 0 giờ, nhìn con lắc đồng hồ chao liên tục, rồi mộng du đứng dậy, tìm xuống hầm rượu của bố, lục tung nhà kho, trèo lên tận ban công áp mái, đi lòng vòng quanh vườn lớn của biệt thự.

Tôi không hề tỉnh táo. Tôi bị sang chấn tâm lý.

Bố đưa tôi đến bệnh viện tâm lý lớn nhất Birmingham và ông yêu cầu chính viện trưởng phải vào cuộc điều trị này...”

HÔM NAY

Ngày thứ nhất.

”Nắng gắt, trời xanh lam. Cây cối trông có vẻ ngu ngơ, hoa cỏ thẳng nét vụng dại. Gió hát một bài lạc điệu, luồn qua khung cửa xếp của bệnh viện, rít lên như tiếng ngáp của một con mèo mướp lười biếng.

Tôi nhìn mình trong bộ áo quần bệnh viện xanh sọc rộng tuếch. Hơi gầy, hơi bé lại, hơi ngố. Giống hệt đứa trẻ nít lùn tịt chui vào bộ pyjamar xanh xang của bố. Không hiểu sao lúc này tôi lại nảy ra một ý tưởng khủng điên, muốn vỡ trở thành một kẻ ngốc nghếch, lớ ngớ, khờ khạo. Và thế là tôi tự cười một điệu ngáo ngơ khủng khiếp. Ngồi một mình, cười một mình. May mà đây là phòng bệnh riêng, không ai có thể dòm ngó giây phút dở hơi nông nổi này của tôi. Đôi lúc tôi vẫn có hứng thú giả điên để tự xía xoi trình độ vỡ vệt của chính mình. Tôi là người có máu lập dị.

Vừa lúc đó – chính xác là cái khoảnh khắc tôi đang cười điên dại, mặt mày hết cỡ ngố dân, cửa phòng đột nhiên bật mở. Gã như một con ếch từ đâu nhảy tọt vào phòng tôi, rồi mở to mắt, trân trối nhìn tôi đến bất lịch sự.

Lâu lắc đi một hồi gã mới chịu chớp mắt một cái, giãn nét mặt còn vương rõ sự hãi hùng ra chút xíu. Gã hắng giọng, đưa tay bẻ lại cái cổ áo blue, phỉ phỉ hai tà kiểu trịnh trọng.

Tôi vừa định mở miệng quăng vào mặt gã cái câu: ” Sao anh vào phòng người ta mà không chịu gõ cửa?” thì một tràng liên thanh bắn ra đặc sệt mùi địa phương, chặn ngang họng:

”À, là cô gái ngu - xuẩn - tự - tử - vì - tình phải không? Tôi có vài điều muốn nói:

Thứ nhất, một khi đã xác định tự tử thì phải nhắm cái động mạch chính ở cổ mà đâm ọt một phát cho dứt khoát vào, đảm bảo chết tươi! Đừng phí công rạch cổ tay cổ chân, tọng thuốc ngủ, thuốc trừ sâu và những thứ đại loại, nhìn màu mè vậy thôi chứ rất khó đi củi.

Thứ hai, vì tôi rất đẹp trai, cô biết đấy, và cũng rất dễ động lòng trước những sự cầu xin khẩn thiết, cô biết đấy, nên tôi nghiêm túc yêu cầu cô không giả vờ cầu xin tình yêu, sự quan tâm, nụ hôn, thân thể hay bất cứ thứ gì liên quan đến tình cảm tâm hồn của tôi. Bằng không tôi sẽ nảy sinh lòng đa đoan mà chấp nhận mất! Có rất nhiều kẻ khoác áo blue nhưng không phải thiên thần, tất nhiên, trừ - tôi - ra. Tôi là thiên thần chính hiệu, cô biết đấy, do đó, làm ơn đừng có bắt tôi yêu cô bằng được, hiểu không? Tôi còn phải có gia đình và vợ con đang hoàng trong tương lai không xa nữa!

Cuối cùng, tuân thủ đúng lời thề Hippocrates: “Dù vào bất cứ nhà nào, tôi cũng chỉ vì lợi ích của người bệnh, tránh mọi hành vi xấu xa, cố ý và dối bịp nhất là tránh cám dỗ phụ nữ và thiếu niên tự do hay nô lệ”, tôi sẽ chăm sóc cô hết sức chu đáo như gà mẹ rướn cổ moi giun đất cho gà con béo ị lười biếng.

À, e rằng tôi chưa giới thiệu tên tuổi với cô thì phải, e rằng cô đang ngưỡng mộ tôi chết khiếp mà chưa biết danh tính để xin chữ kí phải không, e rằng khi tôi nói tên ra thì cô cũng sẽ thần tượng cái tên xinh đẹp của tôi mất. À, vâng, quý ông lịch lãm, thông minh và tài ba nhất Birmingham City - Samuel Gill Laurence.

À, tôi cũng e rằng tôi chưa giới thiệu mình là ai thì phải. Vâng, e rằng cô đang tò mò phát điên lên vì hồ hởi khi được gặp mặt tôi và cũng đang ức chế phát điên lên vì chưa biết cô sẽ vinh hạnh liên quan đến tôi thế nào phải không? Samuel Gill Laurence - bác sĩ điều trị tâm lý cho cô trong thời gian tới!

Cô có muốn bắt tay tôi trong niềm sung sướng không?”

Cái gã khoác áo blue mặt mũi non choẹt đến búng ra sữa, tóc nâu rậm rối nghịch ngợm, một tay đưa lên vuốt tóc, tay còn lại ngạo mạn chìa về phía tôi. Đôi mắt xanh thăm thẳm với cái nhìn ắt ơ của gã rơi tòm xuống mái đầu tôi như ghẹo chọc. Nụ cười ngoác lên gần đến mang tai cổ tình khoe hai cái răng khểnh hệt như mèo Cheshire trong “Alice in Wonderland”.

“Khai thật đi! Cậu là bệnh nhân tâm thần phòng đặc cách phía cuối dãy đúng không? Biển đi trước khi tôi bấm chuông gọi người đến!” - Tôi búng thẳng vào mặt tên bác sĩ tâm lý chắc chắn 100% giả mạo kia cái câu này giờ nghẹn ở cổ, mặt đanh lại kiềm nén sự phẫn nộ. Một thằng nhóc điên khùng chính hiệu!

” Mời quý cô!” - Gã thả một câu lạnh tanh, đôi mắt xanh cợt nhả chợt đông đặc lại sự trầm tư, môi nhếch lên ném cho tôi một nụ cười đạt chuẩn nghiêm nghị. Rồi gã rút chiếc thẻ bạc da từ trong túi áo Blue ra, dí sát mặt tôi, đồng thời không quên bấm cái chuông tự động trên đầu giường - “Muốn gọi người thì tôi có thể gọi giúp! Miễn phí cho cô lời cảm ơn về sự tử tế hơn người của tôi!”

Đồng tử tôi sững đứng lại trước mấy dòng in ngay ngắn trên thẻ da:

”SAMUEL GILL LAURENCE

VIỆN TRƯỞNG BỆNH VIỆN TÂM LÝ BIRMINGHAM”.

Tôi thề có Chúa chứng giám cho độ sốc kinh hoàng của mình. Gã ... gã ... gã hăm chết bầm đó là Samuel – một trong những bác sĩ tâm lý nổi tiếng nhất nước. Tôi không biết lúc đó tôi đã phát ngôn điều gì, tôi chỉ nhớ gã ta tự đứng cúi xuống, bẹo má tôi đau điếng, mề neho mấy câu biến thái nhất quả đất:

“Này, tôi rất ghét ai đó gọi mình là ẾCH NHÁI. Mặc dù xét ra thì hoàng tử Ếch cũng là cái tên cún côm của tôi thật. Tôi e rằng cô đang phát hoảng vì độ đẹp trai làm lệch cả trục địa cầu của tôi. Nhưng mà này, tôi nhắc lại, đừng mang thẻ loại lương cư đó ra ví von với tôi. Thà rằng cô so sánh tôi với cún Boo xinh tươi chun chút hay Master Cat (mèo Đi Hia) mắt tròn xoe như bi ve ấy. Nhưng mà tôi e rằng, cô phải khổ sở khi mang nhan sắc của tôi ra độ cùng Brad Pitt, Bradley Cooper, Robert Pattinson, bởi dù sao thì... cô biết đấy, chân dung của tôi là tuyệt tác của Chúa Trời mà! Nếu cô còn bắn ra mấy lời sắc thuốc súng đó, cẩn thận tôi – deton – bùng – mông đấy!”

Lạy Chúa lòng lành, nói với tôi rằng trái ớt chuông đạt huy chương vàng marathon còn dễ tin hơn việc gã này là viện trưởng trẻ tuổi nhất Anh quốc.

Lạy Chúa lòng lành, gã còn vỗ đầu tôi, chìa ra một cái phiếu bé ngoan mới cứng, ngoác miệng cười toe:

“Nếu nghe lời tôi sẽ phát thêm khoảng vài trăm cái nữa! Ngoan!”.

Lạy Chúa lòng lành, tôi thề rằng tôi còn đủ tỉnh táo để nhận ra mình vừa rơi tọt vào tay một thằng điên!”.

Ngày thứ hai.

Thời tiết ngổ thấy mờ. Đông với Xuân cứ bện vào nhau tùy tiện như thể những đường móc trên chiếc áo len. Không khí nửa ướt nửa ráo, nắng vàng nửa nạc nửa mỡ, gió nửa nhào nửa hanh khô. Trên cây bằng lăng cạnh cửa sổ, một chú chim non có nhúm lông kem sữa trên đầu, gân cổ gào lên những nốt âm thanh tập tễnh buồn cười.

Tôi ngồi bó gối trên giường, nhẩn nha gặm miếng pizza nấm, nhìn những ngón chân ngọc ngậy trong bít tất xinh xắn, rồi lơ đãng quăng ánh nhìn qua khung cửa sổ.

Kinh hoàng!

Đập vào mắt một cái đầu người bật tung lên sau khung cửa với nụ cười ngoác rộng đến mang tai, mái tóc rối bù chôm chôm.

Tôi kinh hãi rú ầm lên, vút tuốt miếng bánh trên tay, nhanh như chớp chui tọt xuống gầm giường, run bắn đến bật khóc.

...

Cộc cộc! – tiếng gõ kính vang lên từng nắc ngắc quăng. Tôi bấu chặt lấy đầu gối, từ từ lộ đầu sợ sệt nhìn về phía có âm thanh. Gã ở đâu trời phất lên ngoài cửa sổ như ma quỷ, nhe răng cười nham hiểm kiểu mèo Cheshire, đưa hai ngón tay hươ hươ như lời chào vui vẻ. Samuel?

Tôi dụi khế mắt, rồi trợn tròn lên giận dữ, ném luôn cái điều bộ thút tha thút thít một giây trước đó đi:

“Tên điên kia! Anh làm gì ngoài đó vậy hả?” – Tôi hét tướng – “Đừng mới sáng đã mò đi nhát ma tôi chứ!”.

Gã khùng chết tiệt đó mỗi ngày làm tôi đứng tim liên tù tì cả trăm lần, không bằng cách này cũng bằng cách khác. Cứ xuất thần như ma quỷ, trăm phương ngàn kế chọc tôi tức điên.

Gã dễ ợt đẩy xoẹt cánh cửa ra, chống tay lên bậc rồi nhảy tọt vào trong phòng. Vừa phải phải lại áo, gã vừa dang hắng giọng, đột nhiên thò tay vào túi trong áo, lấy ra một bông hoa hơi héo rũ, ngồi thụp xuống, chìa đến trước mặt tôi:

“Tặng cô này! Hôm nay cô đẹp quá trời quá đất luôn. Đẹp kinh hoàng. Đẹp khủng khiếp. Tôi chưa từng thấy người con gái nào đẹp hơn cô đây!”

Lại vẽ trò mới!

Tôi trợn mắt to hơn, định thốt: ” Anh lắm nhảm quái gì vậy?” thì đã bị gã bẹo từng hai má. Gã túm đầu tôi lôi tuốt ra khỏi gầm giường, thuận tay bốc luôn một miếng pizza nấm nhón vào miệng, nhóp nhép ngon lành trong vẻ tự tiện đến quái đản.

“Ê, buông ra!” – Tôi gắt ầm, một sức cướp lại hai má bị bẹo đỏ choét đau điếng – “Tên đầu chôm chôm này!”.

“Sao lại gọi người vừa khen mình xinh đẹp là đầu chôm chôm hử?” – Gã lỏn ngổn thức ăn trong mồm, búng chóc vào trán tôi một cái nữa – “Tôi khen cô đẹp đấy. Hôm nay cô đẹp kinh hoàng luôn!”.

“Anh lại đang bày trò gì đây?”

“Bày trò quái gì? Tôi đang thực thi mệnh lệnh đáng yêu của Platon mà! À, quên mất! Tôi e rằng cô vẫn chưa hiểu dụng ý lời khen của tôi phải không? Tôi biết mà! Mặt cô đang dần ra trước nhan sắc của tôi kìa. Đừng nhìn tôi với ánh mắt thèm thuồng đáng sợ đó! Chẳng qua Platon bảo: ” Con gái thích được khen, dù xấu. Và phụ nữ thường hay chết vì đàn ông am tường điều đó“. Vâng, cô biết đấy, tôi e rằng cô thì làm sao mà chọi lại vẻ đẹp ngời ngời của tôi? Không! Cô thì đẹp quái gì! Ở đây chỉ có tôi là đỉnh cao của mọi vẻ đẹp thôi! Tâm hồn đẹp này, thân hình đẹp này, tính cách đẹp này, và... Ôi thôi! Cô biết đấy, gương mặt của tôi là sự hoàn hảo khi Chúa nặn nên khuôn mặt cho loài người mà!” – Lua xong một tràng dài không kịp thở, gã mồm nuốt ực miếng bánh cuối cùng xuống bụng. Sau đó gã quay sang túm lấy tay tôi tìm nước hoa quả tỉnh bơ uống.

“Biến đi!”

“Này, đừng tỏ thái độ - vô - lễ với người điều trị điển trai này chứ! Nền nhớ là cô đang ở trong tay tôi đấy! Không phát phiếu bé ngoan cho bây giờ!”

“Biến đi!” – Tôi hét lên.

“Tin tôi hết mộng cô không?” – Gã nốc một ngụm nước táo.

Tôi điên tiết, nhảy xuống giường, lao đến tú quần áo, lôi điện thoại ra gọi:

“Bố ơi! Mau đến mang con ra khỏi đây! Con không chịu đựng nổi nữa! Bố, đến mau đi bố! Con chết mất!”.

Chiếc điện thoại đột nhiên bị rút ngon ơ, tôi trợn mắt nhìn gã đang xua xua một ngón tay trước mặt kiểu bé - con - đừng - hự . Tôi nhào vào tranh điện thoại, gào toáng:

“Bố, hửn ta không để con yên! Con muốn về nhà!”.

Gã xem tôi như con muỗi vo ve, dùng một tay chụp lấy đầu tôi đẩy lùi về sau, mặc cho tôi hươ tay hươ chân đâm đá túi bụi vẫn không sao mó được đến cái điện thoại gã đang cầm gọn lỏn áp vào tai:

“Vâng, vâng. Chào ông Robert... Tất nhiên, tôi đang dốc sức điều trị cho con gái yêu của ông đây! Bé con này chẳng qua nổi bướng ấy mà. Bướng quá đi! Ông biết đấy, ông Lynes, người ta thường nói lấy độc trị độc, thuốc đắng già tật chính là đây này!”

“BỐ ƠI! CỨU CON! CON CHẾT MẤT!” – Tôi dồn hết hơi, gân cổ rống sức ré om vào điện thoại.

” Ông thấy đấy! Cô ấy tích cực và linh hoạt lên hẳn so với vẻ diếc đặc, ù lì trước đây rồi còn gì!” – Gã vờ vẹt cười kiểu viện trưởng thực thụ. Tên khốn kiếp! Dám bảo tôi diếc đặc, ù lì!

“...” – Bố nói gì đó.

“Phải. Tôi chắc chắn mà! Bé cưng đã khỏi 70% bệnh rồi cơ! Còn nghịch ngợm, hiếu động thế này. Sẽ sớm khỏi sạch cho xem!” – Gã vẫn giữ chặt đầu tôi. Tôi vẫn gào, đâm đá túi bụi.

“Ông Lynes cứ yên tâm đi! Giao cho tôi thế nào cũng xong!” – Gã đánh mắt sang tôi, nở nụ cười bí hiểm, cố tình nhe răng nanh ra dọa cần –” Vâng, vâng... Cứ thế nhé!”.

Gã cúp phắt điện thoại, vạch mắt quỳnh, lè lưỡi chảnh chọe:

“Tôi thắng! Ngốc mới chơi với tôi!”

“Tên khốn!” – Tôi tức đến độ tưởng rằng nếu mình là một con nhím thì nhất định sẽ bắn sạch gai vào mặt gã – “Đồ xấu xa! Đồ chết bầm! Nhất định sẽ bị sét đánh cháy đen thôi!”

“Mới sáng sớm chả nên gây chú ý kiểu này đâu cô - gái - ngu - xuẩn - tự - tử - vì - tình ại!” – Gã thậm chí không thèm nhét lời tôi nói vào lỗ tai, chỉ vờ chăm chăm vào cái bảng theo dõi sức khỏe, đều đều giọng thảy cho tôi một nhiệm vụ điên khùng mới – ” Này, vì cô vừa xấu xí vừa bướng bỉnh, nên tôi mặc dù rất thương người, rất tốt bụng nhưng không thể không phạt cô. Cô biết đấy, một bác sĩ thực thụ luôn tuân thủ nguyên tắc của mình. Vậy nên bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày cô bắt buộc phải viết một bài văn cảm nhận về vẻ đẹp làm lệch trục Trái Đất của tôi. À, cô biết đấy, tôi thì rất uyên thâm, người giỏi giang mà, nên tôi ghét mấy lối viết ngớ ngẩn tầm phào lảm nhé! Mỗi ngày phải viết một bài, ít nhất 3 mặt giấy A4, văn phong chính quy trường ốc, không ngẫu hứng, không túng tẩy tự do! Mỗi bài phải dùng một phương thức biểu đạt khác nhau: diễn dịch, quy nạp, tổng - phân - hợp, ...đại loại thế, phải viết theo nhiều giọng khác nhau: hùng biện, biểu cảm, chính luận, báo chí,... đại loại thế, phải viết theo nhiều kiểu khác nhau: tự sự, miêu tả, thuyết minh, ... đại loại thế, phải dùng nhiều biện pháp tu từ khác nhau: so sánh, nhân hóa, ẩn dụ,... đại loại thế! Chẳng hạn nhé: “Mặt trời đẹp thật đấy, rạng ngời thật đấy, nhưng vẫn thua xa lắc xà lơ vẻ đẹp của Samuel Gill Laurence. Samuel đẹp hơn tất cả những gì có thể đem ra so sánh. Đó là vẻ đẹp không thể dùng lời để diễn tả...” – Gã ba hoa khoa tay múa chân, mắt nhắm tịt, mặt ngược lên trời biểu cảm, không hề chú ý rằng tôi đang khom người xuống, lẳng lặng nhặt lấy chiếc dép lê tổ ong dưới sàn.

Và...

“Ê, chôm chôm!” – Tôi gọi. Gã ngừng huyền thuyên, quay mặt về phía tôi, đang định hỏi “Gì?”

Phải, một góc bẹt, thẳng một đường trực diện, chuẩn xác trên từng milimet... chiếc dép tổ ong vạch một đường thẳng tuyệt đẹp.

Tựa như cầu thủ tuyệt sát vào khung thành đối phương, dép tàn nhẫn chọi thẳng vào mặt gã. Một tiếng “BỐP” inh ỏi cả phòng rõ đáng yêu!

***

Cô y tá xinh đẹp đến giờ mang thuốc cho tôi, vừa bước vào phòng đã trợn tròn mắt trước cảnh gã đầu chôm chôm hai tay cầm hai quả trứng gà nóng ra sức lặn vào vò khắp khuôn mặt ngổ vừa in phải một dấu dép tổ ong bầm tím.

Gã nhìn cô y tá, gào toáng lên uất ức như đứa trẻ nít bị giật mất kẹo:

“Elsa! Samuel bị cô ta chọi dép vào mặt! Samuel nhục quá người đẹp ơi!”

***

Ngày thứ ba...

Hôm nay gã lạ lắm! Tự dưng mới sớm bưng đĩa chui vào phòng tôi, kéo cái ghế đầu tới sát cửa sổ, hai tay tựa lên bậu cửa, chống cằm nhìn xa lắc xa lơ chón náo, cả nửa ngày trôi qua cũng không hé răng một tiếng. Có tình diễn vai pho tượng sống?

Sự im re rề rề đến quái dị kéo dài trong khoảng thời gian ngọt ngào. Tôi bỗng chợt dạ, có khi nào việc tôi ném tọt chiếc dép tổ ong vào “dung nhan mỹ lệ” của gã khiến gã nổi sùng lên đến mức trở thành tự kỉ thế này không?

Cái dáng điệu thần thờ đến ngô nghê của gã sặc mùi trầm cảm, làm tôi bỗng nhiên thấy ngứa ngáy miệng. Cuối cùng, không nhịn nổi nữa, tôi bèn cố tình lên tiếng đập tan bầu không khí quái đản, kì cục tợn này:

“Ê, đầu chôm chôm, có thể cho tôi xuất viện sớm không?”

Gã không trả lời, cũng không phản ứng, tựa như đang đắm chìm vào cái thế giới không ai có thể mó đến của riêng mình.

“Ê, có nghe tôi nói không đấy tên kia?” – Tôi cau kỉnh.

Gã vẫn nhìn chòng chọc ra ngoài kia, lơ đãng đến độ một cái chớp mắt cũng lười biếng.

“Ê! Tên chôm chôm!” – Tôi xốc cái chăn, bực bội vặn to volume giọng nói- “Tên kia! Nhìn gì nhìn mãi thế? Nghe tôi nói đây này! Nhìn đây này!”

Tôi những tưởng bỏ gã sẽ tiếp tục quăng sự khó chịu của tôi vào cái thờ ơ đáng ghét, ai dè, tôi còn chưa kịp nạnh hộc ra câu móc mỉa tiếp theo thì gã đã đứng bật lên, quay phắt lại, cười toe toét đắc thắng vang dội:

“Ê ê! Cô vừa cầu xin tôi nhìn cô và lắng nghe cô sao? Đã bảo đừng cầu xin tôi yêu cô cơ mà! Cô biết đấy, tâm hồn và trái tim tôi đa đoan thương người kinh khủng. Thôi mà, làm ơn đi! Tôi còn phải vợ con đang hoàng trong tương lai. Sao tôi có thời gian dư giả mà đi yêu cô được chứ?”

Á à, thì ra là trò mới! Tôi giận sôi gan trước tràng sùng sện liên thanh đặc sệt chất địa phương gã tổng thẳng vào mặt mình, bấu lấy cái chăn bông như muốn vò nát bét, tôi gào lên:

“Tên hâm khốn kiếp này!”

“Tôi biết 99% phụ nữ đều tỏ ra tức giận khi bị nói trúng tim đen. Nhưng mà cô không cần phải kích động đến mức đó đâu. Yêu tôi thì cũng có giới hạn thôi nhé! Đừng mù quáng nhé! Và cũng đừng cầu xin thêm gì cả nhé!” – Gã túm lấy ánh mắt đại bác của tôi và đáp lại bằng cái nhún vai kiêu hãnh lẫn tự hào, cố tình trề môi tỏ vẻ ki – bo về mẫu tình cảm đa đoan thương người sắp quăng cho tôi.

“SAMUEL GILL LAURENCE!!!” – Tiếng hét xuyên qua muôn trùng lớp bê- tông cốt thép làm rung chấn cả bệnh viện.

“Chà! Gì thế này? Cả tên họ của tôi cô cũng cuồng sao? Thật quá đáng mà! Vậy là cô một mực bắt tôi phải yêu cô? Ôi đau đầu thật, tôi phải từ chối thế nào cho phải phép đây?”

“Anh... anh...” – Tôi tưởng như cục tức sắp sửa chặn đứt yết hầu đang nghẹn bứ giận giữ của mình.

“Này, đừng thốt ra cái câu cũ rích trên phim truyền hình nhé! ”Anh, anh, nhìn em, nói yêu em đi!” ấy! Không được nha, cô biết đây, Hippocrates yêu cầu bác sĩ không cảm dỗ bệnh nhân nhưng lại thiếu sót một điều khủng khiếp là bệnh nhân cũng không nên giở trò dụ khị bác sĩ kiểu này. Ôi, con tim yếu đuối bé xinh của tôi!”.

“...” – Lần này thì tôi ngậm miệng, câm như hến. Cảm giác như chỉ cần hé răng ra thì tôi sẽ gào lên câu: “Tôi muốn giết người!” đang réo âm ỉ trong dạ dày phập phồng cơn tức tưởi.

Gã cũng im lặng, chợt trút một hơi thở dài rầu rĩ vô biên, giọng trầm xuống vẻ hoàn toàn bế tắc:

“Chà, còn cố tình tạo khoảng lặng cho sự lảng mạn nữa cơ. Tôi chết mất! Ồ! Đúng là tôi chết thật rồi! Này, xem như cô đã thành công. Tôi đổ rụp trước sự nài xin chân thành đau khổ của cô rồi. Thôi được, cứ xem như vậy đi, cô Đã bắt tôi dứt bỏ lòng tự trọng mà yêu cô rồi đấy! ” – Đoạn, gã ngửa mặt lên trời như để nước mắt chảy người vào trong, thì thầm ai oán – ” Ôi, vợ con tương lai, anh xin lỗi. Nhưng vì sức khỏe bệnh nhân, theo lời thề xương máu với Hippocrates, anh đành phải chấp nhận tình yêu cuồng si của cô – gái – ngu – xuẩn – tự - tử - vì – tình này thôi!”.

Tích tắc. Một phút mặc niệm trôi qua, gã từ ảm ương quái gở bỗng quay ngoắt 180 độ, thay xoẹt qua cái mặt nạ lừa tình khác, cười tươi rói như một bông hoa mới nở sớm mai, đôi mắt xanh thăm với cái nhìn trìu mến, chốt lại một câu ngọt xớt làm tóc gáy tôi dựng cả lên, sống lưng lạnh toát:

“Em yêu. Em đừng nhìn anh mới ánh mắt thêm thường đó nữa, anh ngại ngừng chết mất! Bộ muốn anh hôn em hả?”.

Lạ Chứa lòng lạnh, tôi thề, nếu tôi còn ở lại nơi này thêm một ngày nào nữa, ở trong lòng bàn tay quái gở của gã viện trưởng hâm điên này thêm một phút nào nữa, tôi sẽ mất trí thực sự mất thôi!

***

Cô y tá xinh đẹp vừa bước vào phòng đã trợn tròn mắt khi thấy cảnh viện trưởng trẻ tuổi nhất Anh Quốc đang bẹo má cô gái mắt tím, võ võ đầu, xoa xoa lưng, thả mấy câu ngọt lịm như nhúng vào hũ mật:

“Ngoan nào, bé cưng của anh! Đáng yêu quá đi!”

Cô gái quay phắt sang nhìn y tá, mắt ngân ngấn nước, so vai lại thu hết sức gào toáng lên:

“Elsa, tôi bị cưỡng hôn! Nhục mặt quá thể Elsa ơi!”

“Cưỡng hôn là thế nào? Rõ ràng em yêu anh đến phát cuồng lên nên anh mới mi em một cái thôi mà!” – Samuel vờ vịt uất ức, mè nheo.

“TÔI KHÔNG HỀ YÊU ANH! TÔI KHÔNG HỀ!”

“Hai lần phủ định là một lần khẳng định đấy cục cưng ạ!”. Một câu nói của viện trưởng tài năng bắn ra, bịt mồm tiếng thét của cô gái gọn lỏn.

Cô thực sự phát điên được mất!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vai-dien-dinh-menh>